

Giới thiệu Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê

Truyện Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê tuy có sự tính toán được hôn phu sủng nhưng vẫn bị chán ghét. Lại còn bị trắc phu nhân hãm hại làm nhục, cuối cùng bởi vì hồng hạnh ra tường bị gièm pha náo động cả kinh thành, bị phu gia đuổi ra khỏi cửa ô hận tự sát!

Sau khi bị xuyên không trở về một khoảng không gian thời gian khác mở mắt lại lần nữa, hôn đã đổi khác, ác nô kêu gào, nam nhân cận bã khiêu khích, kẻ nẫu ác độc, còn có âm mưu quỷ kế một đợt sóng lại nổi tiếp một đợt sóng?

Nàng có cuộc sống an nhàn nhưng rồi lại gặp tên hôn phu kia, nàng không muốn bị hãm phá hoại thêm bất cứ một lần nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hồng hạnh xuất tường?

Mùng năm tháng năm, kinh thành Đoan Dương nước Cao Xương, mưa to vừa đi qua, nước mưa đọng thành từng đầm nước trên mặt đất.

Tại thành Đông trong một tòa miếu Thổ Địa lâu năm không tu sửa, một góc của nóc nhà thậm chí còn nhìn thấy sắc trời xanh thẳm, khắp nơi trên đất đều là bùn lầy.

Ở một góc nhỏ trong miếu, có hai người nha hoàn vẻ mặt tràn đầy bi thương, vây quanh một nữ tử tuyệt sắc khoảng mười sáu mười bảy tuổi khề gọi.

Thật lâu, nàng kia từ từ mở mắt, nhìn một chút hai nha hoàn trước mắt, cố gắng hơi cong môi chậm rãi nói: "Ta đây không phải là vẫn chưa chết sao, các người thương tâm cái gì? Phủ Cầm, đỡ ta đứng lên -- mưa tạnh rồi à?..."

Phủ Cầm lau đi giọt lệ ở khóe mắt, cùng với Nghênh Xuân đỡ nữ tử từ từ đứng dậy, đi tới cửa miếu.

Nữ tử là một mỹ nhân tuyệt sắc thể gian cực kỳ hiếm thấy, tóc đen thật dài xoả xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay nổi bật vô cùng trắng nõn, lúc này hết sức tiêu tụy, có vẻ tái nhợt khiếp người, con ngươi trắng đen rõ ràng, vốn là tràn đầy mất mát và tuyệt vọng, bây giờ nhìn thấy cảnh sắc mát mẻ sau cơn mưa, thoáng một chút vui vẻ, môi vô cùng tỉnh xảo héch lên, môi anh đào hơi hé mở, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Nữ tử vịn vào khung cửa, mệt mỏi đến cực điểm mà vẫn lưu luyến nhìn tất cả trước mắt, ánh mắt dừng lại thật lâu ở cầu vồng phía chân trời.

Nghênh Xuân đứng một bên ním môi thật chặt, dường như hạ quyết tâm một lần nữa nói với nữ tử: "Phu nhân, Nghênh Xuân đi phủ tướng quân một lần nữa!"

Nói xong, cũng không chờ nữ tử nói gì, nàng liền lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, quẹo một cái đã không thấy bóng dáng.

Nữ tử muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói ngăn cản, chỉ là vô lực tựa đầu trên khung cửa, nhẹ giọng nói với một người nha hoàn khác: "Phủ Cầm, người đi lấy giúp ta nước nóng, ta khát..."

Phủ Cầm nghe xong, vội nói: "Phủ Cầm đi ngay, trước Phủ Cầm đỡ phu nhân đi nghỉ ngơi một chút."

Nữ tử nghe lời mặc kệ cho Phủ Cầm đỡ ngồi xuống, sau đó đưa mắt nhìn đối phương bước ra cửa miếu.

Trong miếu chỉ còn lại một mình nữ tử, nàng không khỏi đau thương cười một tiếng, mình dùng hết tâm tư tránh thoát tính toán của mẹ kế, lại không tránh được bị phu quân chán ghét, thiếp thất hãm hại, cuối cùng dẫn đến kết cục thân bại danh liệt!

Thật một mối, lúc này nên giải thoát, có lẽ chỉ có ở một thế giới khác mới có chỗ cho mình dung thân!

Nữ tử vịn vào vách tường đứng lên, chậm rãi kéo xuống vạt áo thật dài của mình.

-

Trong nháy mắt Phủ Cầm bung một chén nước nóng bước vào miếu thổ địa, ngẩng đầu nhìn lên, tiểu thư vậy mà lại treo cổ tự vẫn trên xà nhà miếu Thổ Địa!

"Phu nhân!" nàng bi thương kêu một tiếng xuyên thấu đất, chén trong tay lập tức rơi xuống mặt đất, nước nóng bắn tung tóe trên tay và trên người của nàng, nhưng lúc này căn bản cũng không trông nom được quá nhiều, nàng gần như là nhào tới, nâng cơ thể đối phương lên, sau đó trèo lên trên cái bàn, cố sức kéo đối phương xuống dưới.

Sau khi để nằm ngang, Phủ Cầm lập tức kiểm tra hơi thở của đối phương, nhưng không có dấu hiệu của sinh mạng!

"Ôi phu nhân số khổ!...Người vì sao phải tự vẫn...Ô ô..." Phù Cầm ôm thân thể nữ tử vừa lay động vừa gào khóc lên, "Phu nhân đáng thương của ta...Người vẫn chưa rửa sạch oan tình mà, làm sao lại cứ như vậy mà đi chứ...Ô ô..."

Có lẽ Phù Cầm lay động kịch liệt quá mức, có lẽ trong tối tăm có một ít may mắn, đôi mắt nàng kia vậy mà chuyển động, ngay sau đó chậm rãi mở ra.

Phù Cầm cực kỳ bi thương, đang than khóc thảm thiết vô tình thấy mắt xuống đối mặt với cặp mắt long lánh đen trắng rõ ràng kia của đối phương, ngay lập tức, tiếng khóc của nàng ngừng lại, trong nháy mắt đôi bên cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt nhau.

"Người khóc cái quý gì?" Nữ tử khẽ hé đôi môi đỏ mọng, lông mày hơi chau lại hỏi.

"Nương a!" * Phù Cầm phản xạ có điều kiện thoáng cái rút lui về phía sau, từ trên bàn té xuống đất, sau đó nàng lại quỳ trên mặt đất ngửa mặt run rẩy giọng nói gần như thay đổi vừa khóc vừa cười: "Phu phu phu nhân, người người người sống lại sao, Phù Cầm cũng biết người sẽ không đi như vậy..."

* Nương a: giống "Má ơi" tiếng kêu giật mình sợ hãi khi gặp quý. Ở đây cổ đại nên mình để là "Nương"

Nữ tử chậm rãi ngồi dậy, nhìn hết thấy trước mắt, trong đôi mắt lộ vẻ mê hoặc và mờ mịt, đáy mắt còn lại là trong suốt mát lạnh và lãnh ngạo (lạnh nhạt+kiêu ngạo).

"Người là ai?" Âm thanh nữ tử vô cùng trong trẻo và lạnh lùng, vẻ đẹp nhu nhược trước kia nhìn thấy đã thương nay đã bị một loại khí thế đặc biệt thay thế.

Phù Cầm sững sờ, vội vàng chỉ vào chính mình nói: "Nô tỳ là Phù Cầm đây mà, phu nhân, người làm sao vậy?"

Phu nhân? Đôi mày liễu xinh đẹp của nữ tử nhíu lại! Ta là ai? Tại sao lại ở địa phương rách nát này?"

Thôi xong rồi! Phu nhân bị mất trí nhớ, không phải chỉ có mình, ngay cả bản thân nàng(nàng ở đây là Tần Mục Ca) cũng không nhận ra! Xem ra là vạt áo kia siết làm đầu óc bị tổn thương rồi! Nói như vậy –

"Phu nhân, không, tiểu thư, người là Tần Mục Ca, là tiểu thư Tần phủ, người không nhớ chút nào sao?" Phù Cầm nhìn thấy nghi ngờ trong tròng mắt đối phương, biết ánh mắt không thể nào giả bộ được như thế -- nói cách khác, đối phương bởi vì không lường trước cũng không nghĩ ra nguyên nhân thật sự là cái gì, chỉ là, có thể tình lại giống như có kỳ tích chính là chuyện tốt trời ban rồi! Cho nên nàng ta lập tức bay đến trước mặt cầm tay của đối phương, hết sức phấn khởi mà gần như reo hò nói, "Tiểu thư, mặc kệ như thế nào người không có việc gì là tốt rồi, Đại tướng quân gì đó chúng ta cũng không hiểm họa gì! Chúng ta chính trực không sợ gian tà *!"

*Chính trực không sợ gian tà: ngay thẳng không sợ âm mưu gian dối

Tần Mục Ca càng thêm mê hoặc, mình đã thành thân, có phu quân? Thế nào mà mình một chút cũng không có ấn tượng? Nàng ngẩng đầu nhìn tượng đất Thổ Địa kia, cười cười giống như đã từng quen biết, thoáng suy nghĩ một chút, nàng nhìn Phù Cầm hỏi: "Tại sao chúng ta lại ở tại nhà của Thổ Địa?"

Phù Cầm ngừng một lúc, đây là đứa nhỏ không có mẹ, nói ra rất dài dòng, vốn là chuyện rất dễ dàng nhưng vì đối phương không có trí nhớ, trái lại giải thích một hai câu sẽ không rõ, bởi vì việc đòi trước đối với tiểu thư mà nói đều là người xa lạ, nói như vậy là may mắn hay bất hạnh đây, sợ rằng trong một lúc cũng không cách nào phán đoán.

"Tiểu tỳ, người vốn là tiểu thư của Tần phủ ở kinh thành, gả cho Đại tướng quân nước Cao Xương của chúng ta, nhưng mà," về mặt Phù Cầm lộ vẻ khó xử, do dự một chút, cắn răng một chút tiếp tục nói, "Hai ngày trước, Như phu nhân và Ý phu nhân cầm một phong thư còn gọi là cái gì chứng cứ, giao cho Đại tướng quân vừa mới trở về nhìn, nói người và nam chủ hôn hẹn hò, hồng hạnh xuất tường, Đại tướng quân dưới cơn nóng giận đuổi người ra, hiện tại Tần phu nhân nói người bại hoại gia phong*, đoạn tuyệt quan hệ với người, chúng ta có nhà nhưng không thể trở về, trong cơn tức giận người ngã bệnh, ta và Nghênh Xuân tạm thời mang người đi tới đây..."

*Bại hoại gia phong: làm tổn hại danh tiếng gia đình

"Ta hồng hạnh xuất tường?" Tần Mục Ca vừa nghe xong, mày liễu nhíu chặt hơn, mình giống như không có cái ham muốn như vậy chứ? Theo một nam tử còn vụng trộm với một nam tử khác, mình cũng không phải là người không chịu được như thế! Trong cơn tức giận nàng bật cười, thần nhiên hỏi, "Tại sao chúng ta không đi tìm nam tử kia, làm gì phải ở chỗ vùng bùn âm ướt này?"

Phù Cầm vừa nghe, đầu óc như trống rỗng, cuống quýt nói: "Tiểu thư thủ thân như ngọc, trong sạch không tỳ vết, làm sao sẽ vụng trộm cái gì với nam nhân đây? Phù Cầm đi theo người cả ngày thế nào mà không biết chứ? Là do Đại tướng quân từ trước đến giờ đều nhìn tiểu thư không vừa mắt, lần này lại thêm chuyện này liền đuổi người ra khỏi phủ, Nghênh Xuân đã đi tìm Đại tướng quân minh oan thay cho người rồi, cũng không biết có kết quả hay không..."

Phù Cầm đang nói, một nữ nhân trung niên vội vàng bước vào vừa nhìn thấy Tần Mục Ca và Phù Cầm thì hét lên: "Không hay rồi, sắp xảy ra án mạng rồi! Hiền Viên phu nhân nếu không đi qua, nhà hoàn gia sẽ bị gia đình của Đại tướng quân đánh chết đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đạp một cước bay ra.

Tần Mục Ca nghe vậy ngừng một lát, Phù Cầm vốn là sững sờ, sau lập tức khóc ra thành tiếng, nghẹn ngào nói với Tần Mục ca: "Nhất định là Nghênh Xuân biện hộ chọc giận Đại tướng quân, mới có thể muốn đánh chết nàng, tiểu thư, làm thế nào bây giờ?... Ô ô...Nghênh Xuân sắp chết rồi..."

Mặc dù trong nhất thời Tần Mục Ca còn không làm rõ hết vấn đề, nhưng hiện tại đã biết rõ một chút, người nha hoàn tên là Nghênh Xuân nếu vì mình mà bị đánh chết, mình quyết không thể ngồi yên mà không để ý đến!

"Đi, chúng ta đi!" Tần Mục Ca lập tức từ trên bàn nhảy xuống đất, "Phù Cầm dẫn đường!"

Bởi vì thân thể tiêu tụy, Tần Mục ca lập tức cảm thấy đầu choáng váng đứng không vững, trên đùi vô lực, nhưng mà bây giờ cũng không trông nom được quá nhiều, cứu người quan trọng hơn!

Phù Cầm lập tức đỡ Tần Mục ca, trong ánh mắt của nữ nhân trung niên vừa quái dị lại đồng tình bước nhanh ra khỏi miếu Thổ địa, chạy thẳng tới phủ Đại tướng quân.

Vừa ra khỏi miếu Thổ địa, Tần Mục Ca nhìn cảnh sắc trước mắt, hít thở không khí trong lành, nhất thời cảm giác tỉnh táo không ít, cho dù bây giờ tất cả đối với mình mà nói rất xa lạ, nhưng mình sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để thích ứng hòa hợp!

Phủ Đại tướng quân cách miếu thổ địa cũng không xa lắm, cho nên Tần Mục ca và Phù Cầm đi không bao lâu liền thấy được.

Lúc này, bên ngoài phủ Đại tướng quân có không ít người đến xem náo nhiệt, nhìn thấy Tần Mục Ca tới, cũng nhỏ giọng nghị luận, đồng thời tự động chừa ra một con đường để đi.

Tần Mục Ca âm thầm hít một hơi thật sâu, bước một bước dài vọt vào, liếc mắt liền nhìn thấy một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi đang nằm trên mặt đất, cánh tay đang bị một tên gia đình đạp, trên đùi đã tràn ra vết máu!

"Nói, còn dám nói Như phu nhân và Ý phu nhân nói bấy nữa hay không? Như phu nhân có truyền lời, nếu ngươi còn dám vu oan, liền đánh gãy hết răng của ngươi!" Gia đình kia dương dương tự đắc* từ trên cao nhìn xuống đe dọa Nghênh Xuân.

*Dương dương tự đắc: đắc ý thỏa mãn với hành động việc làm của mình mà kiêu ngạo, vênh váo với mọi người.

Lập tức trong lòng Tần Mục Ca tức giận, thỉnh linh tiến lên một bước đạp giữa lưng tên gia đình một phát!

Tên kia và mấy tên gia đình khoanh tay trước ngực vây quanh ở một bên xem náo nhiệt đều không có chú ý tới Tần Mục Ca đi vào, cho nên tên kia trực tiếp lao đảo bổ nhào về phía trước, té chổng đít !

Bên cạnh đứng xem náo nhiệt vừa nhìn thấy Tần Mục Ca trở lại, đều là một vẻ mặt giận mà không dám nói gì, nói thế nào đi nữa đối phương cũng đã từng là Đại tướng quân phu nhân, nhất phẩm cáo mệnh, cho nên không có người nào dám ra tay bất kính với nàng, cho dù nàng ở phủ Đại tướng quân địa vị so với Như phu nhân và Ý phu nhân thấp hơn không biết bao nhiêu.

Chỉ có gia đình kia bị té xấu hổ quá hóa thành giận, chỉ vào Tần Mục Ca mà mắng: "Một nữ nhi của quan tứ phẩm nho nhỏ, hồng hạnh xuất tường làm Đại tướng quân hổ thẹn, bây giờ còn có mặt mũi trở lại, ta phi !"(ta nhổ vào: chỉ sự khinh miệt)

Tần Mục Ca ra hiệu cho Phù Cầm tiến lên đỡ Nghênh Xuân, nàng mắt lạnh tiến lên đối mặt với tên hạ nhân chết tiệt kia gần từng chữ: " Gia phụ có thấp kém đi chăng nữa, cũng là quan tứ phẩm, ngươi thì cao quý, chẳng qua chỉ là cậu nô tài của phủ Đại tướng quân! Kia nếu nói hồng hạnh xuất tường, mắt chó của ngươi có nhìn thấy chưa? ! Nếu mà không có tận mắt nhìn thấy mà bôi nhọ bản tiểu thư trước mặt mọi người, cẩn thận ta cáo trạng (tố cáo, kiện cáo) ngươi, để cho ngươi chịu không nổi! Dưới chân Thiên Tử cũng không chứa một con chó cạy gần nhà, gài cạy gần chuồng gì đó tùy ý hăm hại!"

"Ngươi..."

"Ngươi cái gì mà ngươi? ! Một nô tài không được giáo dưỡng chỉ biết sủa giống như một con chó (gốc là kêu gào nhưng ta để sủa cho giống chó---), hay chủ tử nhà ngươi giáo dục ngươi như vậy sao? !" Tần Mục Ca mặt tràn đầy khinh miệt liếc đối phương một cái, xoay người đứng bên cạnh Nghênh Xuân, ân cần liếc mắt nhìn thương thế của nàng, che giấu sự đau lòng của mình, nói với Phù Cầm, "Nhanh đi tìm đại phu!"

Nghênh Xuân suy yếu mở mắt nhìn thấy Tần Mục Ca, vui mừng cười cười, chậm rãi nói: "Nô tỳ...không việc gì... Tiểu thư tạm thời... Đừng lo lắng..."

Phù Cầm khó xử nhìn Tần Mục Ca, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư có điều không biết, không có tiền nửa bước khó đi...Người khác chỉ biết xem chuyện cười của chúng ta..."

Xem ra chính mình đây là xui xẻo đến cực điểm rồi! Bị phu gia bỏ rơi đuổi đi, nhà mẹ đoạn tuyệt quan hệ không cho mình vào cửa, nha hoàn trọng thương, mình lại không có tiền chữa bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bán mình cứu nha hoàn.

Tần Mục Ca xoay người xem xung quanh mình một chút, đứng dậy đi đến dưới bậc thềm cửa phủ tướng quân, rút một cọng cỏ cầm trong tay mình, nhìn bảy người chung quanh trước mặt, cất cao giọng nói: " Mọi người, nha hoàn của ta trọng thương cần chữa trị, mà trên người Tần Mục Ca một phân tiền cũng không có! Cho nên hiện tại ta quyết định bán mình! Nếu người nào nguyện ý bỏ tiền chữa trị nha hoàn của ta, ta Tần Mục Ca nguyện ý làm nô tỳ báo đáp!"

Nghênh Xuân vừa nghe Tần Mục Ca muốn bán mình, gấp gáp dùng hết khí lực đẩy Phủ Cầm một cái, ý bảo nàng đi ngăn cản tiểu thư vừa làm chuyện điên rồ.

Đương nhiên Phủ Cầm cũng cho là như vậy, cho nên nàng lập tức xông tới bên cạnh Tần Mục Ca, đôi tay ngăn đối phương lại, gần như là mù quáng cấp bách nói: " Tiểu thư không cần thiết làm chuyện điên rồ, muốn bán mình cũng là nô tỳ, Phủ Cầm quyết không thể khiến tiểu thư bị rớt giá trị!"

Mãn nguyện nhìn xa lạ trước mắt cũng không thân thiết bằng Phủ Cầm và Nghênh Xuân, cười nhạt, nói." Dù sao thanh danh của ta cũng xấu đến cực điểm, giá trị con người không có gì đáng kể -- tiểu thư làm nô tỳ như ta sẽ là nô tỳ tốt, sẽ không giống những người khác chỉ bắt nạt kẻ yếu, một ngày kia bán chủ cầu vinh cũng là chuyện có thể làm được."

Câu nói cuối cùng kia rất rõ ràng cho thấy là nhằm vào mấy người...gia đình kia, bắt quá ánh mắt của nàng lại không có nhìn đối phương nhiều thêm một cái, chỉ là mang theo một chút thâm tình nhìn Phủ Cầm, khẽ đẩy nhẹ nàng (Phủ Cầm) một cái, kêu nàng đi chiếu cố Nghênh Xuân.

Về mặt đối phương(Nghênh Xuân) đau đớn, không ngừng vuốt chân, nhìn thấy khiến người ta lo lắng.

Hành động của Tần Mục Ca khiến mọi người xôn xao, mọi người không nghĩ tới Tần Mục Ca sẽ bán mình cứu nha hoàn, cho nên không ít người bắt đầu có ý đồ, bởi vì Tần Mục Ca thật xinh đẹp, đứng ở trong đám người quả thực chính là hạc giữa bầy gà, tất cả mọi người chỉ là vật làm nền.

Về mặt hơi tái nhợt tuy rằng có vẻ bệnh hoạn, nhưng càng làm cho người có ý muốn cảm thấy đau lòng, ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết kia khó có thể miêu tả, giống như tiên nữ giáng trần, ưu nhã, bình tĩnh, thông dong, kiên quyết.

Lúc đám người đang nghị luận, đại môn màu đỏ thẫm của phủ Đại tướng quân mở ra, mấy người phụ nhân vây quanh một nữ tử trang phục lộng lẫy chậm rãi đi ra.

Chỉ thấy nàng kia có vẻ rất thùy mị, dáng người xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt xéch hết sức mê người, đôi môi đỏ tươi phối hợp với móng tay sơn màu đỏ, làm nổi bật trang phục màu trắng dị thường bắt mắt.

"Chuyện gì, ở trước phủ ầm ĩ không ngừng cái gì?" Nàng kia vừa nói chuyện, ánh mắt tràn đầy khinh miệt quét về phía Tần Mục Ca.

Gia đình kia nhìn thấy, lập tức tiến lên khom lưng thi lễ bẩm báo nói: " Như phu nhân, nàng đang ở đây bán mình..."

"Bán thân?" Như phu nhân kia hứng thú mảy lá liếc nhìn lại, nhấc vạt váy chậm rãi bước xuống bậc thềm, nụ cười yếu ớt có chút ưu nhã đi đến trước mặt Tần Mục Ca, trên dưới đánh giá một cái, nhẹ giọng nói," Thật là đáng thương, đường đường là chủ mẫu thế nhưng phải đến nông nổi bán mình, đã tư thông nếu sớm biết thu liễm bất hòa với người khác, làm gì đến nỗi rơi vào tình trạng như thế, vừa tổn hại mặt mũi của tướng quân, lại chặt đứt đường lui của mình, khiến cho chúng bạn xa lánh, thực sự không đáng giá..."

Tần Mục Ca nhìn đầy mắt đối phương có chút vui sướng khi người gặp họa, trong lòng sớm chán ghét. Mình cái gì cũng không nhớ được, Phủ Cầm nói mình bị oan, như vậy trong chuyện này nhất định có khúc chiết (quanh co,ẩn tình) mới khiến cho mình rơi vào tình cảnh bị động, chỉ là hiện tại nhất thời không thể chứng minh sự trong sạch của mình.

Mặc dù như thế, cũng không thể để nàng chửi bới mình ở dưới con mắt của mọi người!

Vì vậy Tần Mục Ca lạnh lùng cười một tiếng:" Bất tặc cầm tang bất tiêm cầm song*, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta tư thông với người khác?"

*Thành ngữ xuất xứ thời nhà Tống: ý là bất tặc cầm tang, bất kể thông dâm phải bắt được cả đôi.

Như phu nhân không nghĩ tới trường hợp như vậy, Tần Mục Ca vẫn còn dám ưỡn mặt biện giải cho mình, mọi người đều đã biết chuyện xấu, vậy mà nàng còn trấn định như thế!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đối chọi gay gắt.

"Bắt tiêm cầm song? Thiệt thòi cho người vậy cũng nói ra được!" Như phu nhân bộ dạng lời lẽ chính nghĩa, nâng ngón tay ngọc sơn móng tay màu đỏ chỉ vào Tần Mục Ca nâng cao giọng mắng, "Nếu như tướng quân bắt được người và nam nhân khác thông dâm, người sẽ còn sống mà ra phủ sao? Đuổi người ra khỏi cửa như thế đã là cực kỳ nhân từ đối với người rồi! L-q-d Hiện tại người lại tới trước phủ gây chuyện, rõ là cần ăn đòn! Nơi này thực ra một mình người không tuân thủ nữ tắc là địa phương của tiện phụ người là lối om sòm sao? ! Người tới, đánh cho ta! Hung hăng đánh!"

Phủ Cầm nghe vậy, bất chấp tất cả, lập tức đoạt bữa lấy cây cào trúc bên cạnh người nông dân nhét vào trong tay Tần Mục Ca, nàng cũng thuận tiện lấy một cái cuốc chuẩn bị đánh nhau.

Người ta đã ra lệnh động thủ với tiểu thư, làm sao mình có thể khoanh tay đứng nhìn, hôm nay bất cứ giá nào cũng dứt khoát!

Tần Mục Ca chớp lấy cây cào, trực tiếp xông tới Như phu nhân! Trực giác nói với mình, nữ nhân này chính là một tai họa.

Như phu nhân vừa nhìn thấy Tần Mục Ca cầm cây gây trúc chạy thẳng tới mình, vẻ mặt lập tức hoảng sợ, vừa xoay người tránh né vừa kêu to: "Nhanh lên một chút ngăn cái người điên này lại!"

Nàng vừa nói xong, cây cào của Tần Mục Ca đã đến sau đầu nàng, cây cào kia không một chút do dự, thoáng cái làm tung đầu tóc nàng dày công búi lên, biến thành tóc tai bù xù.

Tần Mục Ca chờ thời cơ chuẩn bị cho sau lưng Như phu nhân một cái cào, nhưng không ngờ giữa không trung thoán qua một bóng đen bắt cây cào vững vàng ở trong lòng bàn tay!

Tần Mục Ca nổi giận đùng đùng nhìn người mới đến, đối phương cũng giận dữ nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, một trận đao quang kiếm ảnh! (chém giết khốc liệt bằng mắt)

Người tới là một nam tử, trang phục màu xanh, đường viền màu đen, dưới vạt áo thêu mấy cây trúc, khiến cho hấn càng ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ không nói lên lời.

Ánh tà dương chiếu vào trên người hấn, khiến quanh thân hấn quanh quẩn một vầng sáng nhàn nhạt, dung nhan mị hoặc nhân thể ánh sáng bắn ra bốn phía, ngũ quan tuyệt mỹ thanh nhã khó tả, bút mực không thể vẽ, gần như mơ hồ giữa ranh giới nam nữ, đáy mắt như sóng ba động vô cùng thâm thúy, giống như che giấu vô số ba đào (sóng lớn), thỉnh thoảng phát ra ánh mắt nghiêm nghị cơ trí, cả người giống như trăng sáng phá mây, trong suốt như tuyết, vầng sáng phiêu diêu, lấp lánh rực rỡ.

Lãnh diễm tuyệt mỹ như vậy hết lần này tới lần khác lại ưu nhã cơ trí cấp độ yêu nghiệt, vừa xuất hiện liền kéo theo tất cả tầm mắt, khiến tất cả mọi người đều không có sức chống cự, bất quá lúc này đáy mắt đối phương là nồng đậm khinh bỉ và phẫn hận.

"Rắc rắc", lòng bàn tay nam tử bẻ gãy cái cào, biến thành hai khúc.

Trong đó một đoạn nằm trong tay Tần Mục Ca, bởi vì bỗng nhiên nam tử xuất hiện, bẻ gãy cây gây rất dễ dàng, cho nên Tần Mục Ca cũng sốt một chút.

"Triệt, làm chủ cho ta," Như phu nhân dùng ống tay áo lau nước mắt, bày ra vẻ ủy khuất vạn phần bộ dáng hoa lê dầm mưa*, âm thanh nghẹn ngào, làm người thương yêu, "Nàng hồ nháo (quấy rối) trước của phủ chúng ta, ta có ý tốt khuyên bảo, nàng lại vùng tay với ta, nhiều người như vậy đều nhìn thấy..."

*Lê hoa dãi vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của

Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái

Nàng tiến lên ác nhân cáo trạng trước, dù sao hiện tại Triệt đối với nữ nhân này cực kỳ không ưa, thậm chí chán ghét đến cực điểm, mình nói cái gì, nhất định hấn sẽ cho mình làm chủ.

Quả nhiên, Hiên Viên Triệt đem Tần Mục Ca đang cầm gây trong tay cứng rắn lôi ra ngoài, một phen xách vạt áo Tần Mục Ca từ trên cao nhìn xuống gần từng chữ: "Tiện phụ, người vẫn còn dám đến trước cửa phủ của ta la lối om sòm, thực sự không biết xấu hổ! Ta xem là người chán sống rồi! Thúc thời nhanh biến mất ở trước mắt ta, nếu không..."

"Như thế nào? Người còn muốn giết người hay sao? !" Tần Mục Ca dùng sức hất cánh tay đối phương ra, bình tĩnh sửa lại váy mình một chút, chỉ vào Nghênh Xuân hỏi, "Nàng bắt quả chỉ là một nữ lưu lại bị các người đánh thành như vậy, các người đường đường gia đình tướng quân phủ nuôi để đánh nữ tử sao? Thật là lợi hại đấy! Ta xem trong thiên hạ cũng chỉ có một người như người mới có thể dạy ra cái nô tài như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tam điện hạ.

"Lập tức cắt xa ra cho ta, đừng để cho ta gặp lại người!" Hiên Viên Triệt môi mòng khề mở, từ trong kẽ răng phun ra những lời này, giống như nếu mà Tần Mục Ca nán lại thêm một khắc, nhất định hắn sẽ không chút lưu tình mà làm thịt nàng!

"Không biết xấu hổ, bản tiểu thư nếu đi cùng tự bước đi chắc chắn sẽ không cắt, nếu tướng quân muốn tự mình làm mẫu, ta cũng có thể miễn cưỡng nhìn xem một chút!" Tần Mục Ca nhìn xuống cánh tay đang bị đau do Hiên Viên Triệt đoạt lấy cây cậy, hơi hốt mang theo vẻ khinh thường nói xong quay đầu tiếp tục lớn tiếng nói với mọi người xung quanh, "l - q - d Người nào trợ giúp nha hoàn của ta, ta Tần Mục Ca nguyện ý làm người hầu hạ hạ hắn, cho đến khi trả hết số bạc nợ mới thôi, cầu xin người hảo tâm trợ giúp Mục Ca! Người nào phá hư danh dự của ta ắt gặp trời đánh ngũ lôi!" (bị năm tia sét giáng xuống--chắc tan xác)

Lòng bàn tay Hiên Viên Triệt xiết chặt, đây không phải là chửi mình sao? ! Tiện phụ đáng chết này!

Nhưng vào lúc này, bên ngoài trên đỉnh đầu đám người một kiểu nhỏ tinh xảo mỹ lệ ngừng lại trong khoảnh khắc một giọng nam dịu dàng truyền tới:"Thiên Quân, đi cho nàng một trăm lượng bạc."

Nam tử vừa nói xong, bên cạnh cổ kiểu một thị vệ thanh tú liền từ bên trong y phục lấy ra một tờ ngân phiếu bước vào đám người đi tới trước mặt Tần Mục Ca, nhìn qua thương thế của Nghênh Xuân, con người liền chuyển đến trên gương mặt xinh đẹp của Tần Mục Ca.

Có lẽ hắn không nghĩ tới Tần Mục Ca xinh đẹp khiến người ta kinh diễm như vậy, cho nên hơi sững sốt một chút sau mới khôi phục bình thường đưa ngân phiếu tới trước mặt Tần Mục Ca, về mặt không thay đổi nói: "Cầm đi tìm đại phu chữa trị cho nàng đi."

Tần Mục Ca cúi đầu xem một chút ngân phiếu kia, một trăm lượng, trông mắt nóng lên vội vàng nhận lấy nói với nam tử kia: "Đa tạ công tử, chỉ có điều Tần Mục Ca giữ đúng lời, về sau liền hầu hạ công tử, thẳng cho đến đủ số tiền kia mới thôi!"

Gương mặt tuấn tú của Thiên Quân không khỏi quần bách, đưa ngón tay chỉ sau lưng cổ kiểu cách đó không xa.

Hiên Viên Triệt vừa nhìn ra là thị vệ của Tam điện hạ, biết người trong kiểu là Tam điện hạ mới vừa hồi kinh, ngay sau đó hắn hừ lạnh một tiếng, lướt qua nàng đến trước cổ kiểu, hai tay hơi ôm quyền nói: "Tam điện hạ mới vừa hồi kinh, trăm chuyện bề bộn vẫn quan tâm tình hình dân chúng, thật là làm cho người kính phục."

Tần Mục Ca theo tầm mắt nhìn sang, rèm cửa cổ kiểu vừa đúng lúc kéo ra, hé ra gương mặt tuấn tú xinh đẹp, ngũ quan dịu dàng, khí chất cao quý, khác biệt thanh tú, đầy mắt trầm ổn, một bộ trường bào màu đỏ sẫm lộ ra trung y trắng như tuyết, khiến tầm mắt của mọi người không đành lòng rời đi.

Tam hoàng tử Mộ Dung Huyền lông mày nhíu lên, nhìn Hiên Viên Triệt cười nhạt thấp giọng nói: "Một nữ tử bán mình cứu nha hoàn, đáng khen ngợi, ta chỉ là thành toàn cho nàng thôi -- khuyên người phải có lòng khoan dung, Hiên Viên."

Hiên Viên Triệt đang muốn nói chuyện, trên bậc thang tướng quân phủ lại xuất hiện một nữ tử minh diễm (trong sáng+xinh đẹp), đến trước mặt Mộ Dung Huyền hành lễ, yếu điệu nói: "Điện hạ có điều không biết, nữ tử này vốn là tướng quân phu nhân, hai ngày trước bởi vì hành vi không đứng đắn bị đuổi rồi, nhà mẹ cũng chê nàng bề mặt, đã đoạn tuyệt quan hệ với nàng! Chuyện này cả thành đều đã biết ! Tướng quân hân..."

Hiên Viên Triệt lập tức cho nàng một ánh mắt âm lãnh (âm u+lạnh lẽo), đôi phương im lặng không dám tiếp tục nói gì.

Mộ Dung Huyền hơi ngược mắt nhìn Hiên Viên Triệt chậm rãi nói: "Mặc kệ trước đó nàng như thế nào, hiện tại nàng chỉ là một nữ tử không có chỗ có thể đi, chỉ muốn chữa trị nha hoàn của nàng thôi, ta không có ý tứ gì khác, chỉ là cho nàng cơ hội này mà thôi."

Tần Mục Ca nghe đối thoại của hai người này, mới biết nam tử trong kiểu này là Tam hoàng tử, hiện tại nhất thời mình không có chỗ để đi, trước hết dứt khoát ôm cái bắp đùi này rồi hãy nói! Nàng thoáng cái suy nghĩ thật nhanh, đi lên từng bước đến gần cổ kiểu cúi người nói:" Tần Mục Ca không thích thiếu ân tình, cho nên nguyện ý đi theo làm tỳ nữ hầu hạ, cho đến khi trả hết bạc mới thôi, xin điện hạ đồng ý."

Mộ Dung Huyền ho nhẹ một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Tần Mục Ca.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cuối cùng sẽ có một ngày, người cũng sẽ ném phải tư vị này.

Nàng lúc này, vẻ mặt tiêu tụy nhưng không thiếu kiên định, gương mặt đẹp như tiên tử nụ cười nghiêm túc nhưng đáng yêu, đôi tròng mắt hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng) trong suốt vô hại, sống nước mênh mông lộ ra cơ trí và thông tuệ, tự động coi thường lời nói gây bất lợi cho mình, không thèm nhìn nàng kia bằng nửa con mắt nhìn thì đũa dằng nhưng lại không chút lưu tình vạch trần vết nhơ của nàng(TMC).

Quan sát trong khoảnh khắc rồi chậm rãi nói: " Người đã kiên trì như vậy, liền đi theo ta thôi -- Tiểu Nhục, đi cứu nha hoàn kia đi."

Rất nhanh, bên cạnh cổ kiệu một nữ tử tuổi thanh xuân mang theo một nữ tử khác đến trước mặt Nghênh Xuân, rất lưu loát mà ôm nàng (NX) ra khỏi đám người.

Hiên Viên Triệt mặt đen lại nhìn Mộ Dung Huyền làm ra quyết định, đáy mắt ánh lên vẻ thâm thúy.

"Hiên Viên, ngày khác chúng ta hảo hảo hàn huyên một chút, đã lâu ngày không có gặp mặt..."Mộ Dung Huyền cười nhạt, xem nhẹ khuôn mặt đen tuấn tú của Hiên Viên Triệt có thể vắt ra nước (ý là nhả lại giống như vắt khăn), kéo rèm cổ kiệu lên.

"Hiên Viên Triệt chắc chắn sẽ đi bãi phòng điện hạ." Hân ôm quyền trước cổ kiệu, đưa Mộ Dung Huyền dời đi, ánh mắt lại mang theo ý vị sâu xa, quay đầu nhìn về phía Tần Mục Ca.

Trước mặt bao người đáng người và vẻ mặt nhìn ưu nhã gần như không chệ vào đâu được, chỉ có lệ khí (khí tức ác độc) loáng thoáng nơi đáy mắt bộc lộ tâm tình của hắn.

Tuy rằng Tần Mục Ca cái gì cũng không nhớ nổi, nhưng hận ý của đối phương mình thấy rõ ràng, nhìn hai mỹ nữ như hoa như ngọc bên cạnh hắn, đều mang ánh mắt thẳng lợi cười nhạo nhìn mình, nhìn người xung quanh mình cũng nói xấu sau lưng mình.

Tần Mục Ca bỗng nhiên khẽ câu khoe miệng, mỉm cười nghênh đón ánh mắt Hiên Viên Triệt nhẹ giọng gần từng tiếng: " Cuối cùng rồi sẽ có một ngày, ta cũng sẽ làm cho người nếm thử bị người phản bội xa xa lánh, tư vị thân bại danh liệt, Hiên Viên Triệt."

Nói xong câu đó, trong lúc ánh mắt Hiên Viên Triệt và hai vị phụ nhân đang kinh ngạc và tức giận, ưu nhã xoay người theo cổ kiệu Mộ Dung Huyền chậm rãi rời đi.

"Triệt, trên đời này thậm chí lại có nữ nhân không biết liêm sỉ như thế, chàng đuổi nàng đi thật đúng rồi!" Như phụ nhân một bên sửa sang mái tóc dài bù xù, một bên hung hăng nhìn bóng lưng Tần Mục Ca nói Hiên Viên Triệt sáng suốt, sau đó vẫn không cam lòng nói tiếp, "Chỉ là lần này Tam điện hạ quá hồ đồ, nữ nhân như vậy nên bị người người vứt bỏ, hắn vậy mà lại giúp đỡ nàng, thật là..."

Hiên Viên Triệt nhìn bóng lưng Tần Mục Ca, gương mặt tuấn tú lóe lên vẻ thâm trầm, nàng không buồn bã giống như trước, bi thương và trầm lắng, Tần Mục Ca bây giờ vậy mà lại nhiều hơn một sự phẫn nộ, còn có sự căm ghét bị xóa sạch và không biết sợ, lẽ nào nàng hồng hạnh ra tường còn có lý? ! Mặc dù mình chán ghét nàng, nhưng quyết không cho phép nàng phản bội mình như thế!

"Trở về, đừng ở chỗ này làm mất mặt." Hiên Viên Triệt liếc mắt nhìn Như phụ nhân, môi mỏng nhẹ phun ra những lời này, sau đó xoay người bước lên bậc thang vào cửa phủ.

Gương mặt xinh đẹp của Như phụ nhân lúc đỏ lúc trắng, tại sao mình lại quên bây giờ mình rất nhếch nhác ?

"Triệt..." Nàng vội vàng khẽ kêu một tiếng, bước nhẹ theo sát đối phương lên bậc thang.

Một bên Ý phụ nhân nhìn dáng vẻ nhếch nhác của đối phương, trong lòng không khỏi cười lạnh, Đại tướng quân coi trọng thể diện (mặt mũi), chú trọng dáng vẻ, nàng(NPN) như thế nào lại quên đây?

Nàng đưa mắt ra hiệu cho gia đình.

Đối phương hiểu ý, lập tức hướng về phía quần chúng xung quanh nói: "Đều giải tán giải tán hết đi!"

Người người vây xem tốp năm tốp ba tự mình tán đi, nhưng câu chuyện về Tần Mục Ca vẫn tiếp tục.

"Nữ nhân này cũng thật là không biết điều, tướng mạo Đại tướng quân hơn người, là mỹ nam tử số một số hai nước Cao Xương, văn võ song toàn, nàng còn không biết đủ lại cùng người tư thông, nhà mẹ người ta cũng ngại nàng làm mất mặt, cũng không cho nàng vào cửa đấy!"

Một phụ nhân trung niên chắc chắn miệng, đáy mắt tràn đầy khinh bỉ.

Một phụ nhân khác tiếp lời đầu ghé sát vào đối phương nói: "Nghe nói gian phu kia còn chưa có bắt được, người nói Tam điện hạ bảo vệ nàng, có thể hay không..."

"Này cũng không thể nói lung tung! Cẩn thận cái đầu người!" Một vị phụ nhân khác lập tức cảnh cáo nàng.

Phụ nhân kia vội vàng nhìn xung quanh một chút, le lưỡi một cái, theo sát đối phương biến mất ở trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đừng nghĩ bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng.

Mộ Dung Huyền trở về phủ sau đó triệu kiến Tần Mục Ca.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Còn nữa -- ngươi muốn tự sát sao?" Hần chỉ chỉ dưới quai hàm Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca cười qua loa: "Điện hạ, quá trình không quan trọng, quan trọng là... Hiện tại ta không có nhà để về, mà nha hoàn vì ta mà bị đứt chân, có thể trước đó có ý nghĩ hồ đồ, nhưng bây giờ sẽ không, ta sẽ ở bên cạnh Tam điện hạ để báo đáp ân tình của ngài..."

Thật ra thì nhiều tình huống mình cũng không biết, trong đầu chợt hiện một chút trí nhớ mơ mơ hồ hồ, căn bản là cũng không thể giải thích rõ cho đối phương.

"Sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu cần gì phải như vậy đây?" Mộ Dung Huyền chợt cảm khái nhẹ giọng nói một câu, "Hoặc giả lúc trước gả cho hoàng thúc, tình hình sẽ tốt hơn so với hiện tại, mặc dù hấn nổi danh, nhưng ít ra sẽ không đối với ngươi vô tình như vậy..."

Gả cho hoàng thúc của hấn? Tần Mục Ca như tên hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ được đến đầu*, chẳng lẽ trước đó mình có thể gả cho người hoàng thúc này, nhưng cuối cùng lại gả cho Hiến Viên Triệt?

*Vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ cái gì.

Cái này hiển nhiên không thể hỏi Tam điện hạ rồi, chỉ còn chờ hỏi Phủ Cầm thôi.

Tần Mục Ca lập tức cười cười: "Điện hạ, hiện tại Mục Ca chỉ muốn làm tốt bổn phận, báo đáp ngài -- ngài có thể thông báo một chút cụ thể Tần Mục Ca có thể làm cái gì không?"

Ngón tay Mộ Dung Huyền gõ nhẹ lên mặt bàn, nhìn Tần Mục Ca.

Mắt của nàng trong sáng động lòng người, càng nhìn càng rực rỡ, đáy mắt là cảm xúc ấm áp, nếu mình không biết, gần như không nhìn ra mới vừa rồi nàng bị ủy khuất.

Cái này cùng cái mình tình cờ nhìn thấy trước đây không lâu tưởng như là hai người, khi đó nàng lo lắng ngổn ngang trăm mối, dường như luôn có vô số tâm sự, mặc dù là nhìn thoáng qua, thế nhưng mình vẫn nhớ.

"Tần Mục Ca, ngươi ở tại thư phòng của ta đi, giúp ta sửa sang lại văn thư linh tinh đi." Hần suy nghĩ một chút, cho nàng một ít việc, nữ tử này tâm tư thông tuệ (thông minh,sáng suốt), nhất định sẽ biết chữ, việc này chắc phù hợp với nàng.

Hai người đang nói chuyện, thiếp thân thị vệ Thiên Quân bước nhanh đi vào bẩm báo nói: "Điện hạ, Lưu công công đến truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng, lệnh điện hạ lập tức vào cung!"

"Hả?" Mộ Dung Huyền nghe vậy, lập tức đứng dậy nói với Tần Mục Ca, " Trước hết ngươi đi theo tiểu Nhược làm quen trong phủ một chút, ta tiễn cung điện thánh."

Tần Mục Ca cúi người hành lễ, theo Mộ Dung Huyền ra ngoài.

Đúng lúc hai nữ tử lúc trước mang Nghênh Xuân đi chữa trị đi vào, một người trong đó theo Mộ Dung Huyền đi ra ngoài, một người khác tên là tiểu Nhược phụng mệnh lưu lại mang Tần Mục Ca đi làm quen hoàn cảnh một chút.

Mộ Dung Huyền vừa mới đi, tiểu Nhược kia liền xụ mặt xuống, đánh giá Tần Mục Ca nói: "Nghe nói ngươi bị Hiến Viên tướng quân đuổi ra cửa?"

Tần Mục Ca gật đầu một cái, đây là sự thật, mình lười phải giải thích, mặc dù nhìn ra đối phương không có thiện ý.

"Nếu là ngươi thực sự muốn báo đáp điện hạ, nên lập tức rời đi, mà không phải nương nhờ ở chỗ này không đi! Ngươi nán lại một ngày, thanh danh của điện hạ sẽ bị tổn hại một ngày! Chẳng lẽ ngươi không hiểu đạo lý này? !" Tiểu Nhược lãnh nhược băng sương nhìn chằm chằm Tần Mục Ca, không khách khí chút nào tự nói ra trọng điểm.

Tần Mục Ca cười khó nén lúng túng và tức giận, nàng dừng một chút, để cho tâm tình mình khôi phục lại bình thường sau đó nhàn nhạt nói: "Ta bị hãm hại mới có thể đi đến bước này, cũng không phải thực sự có chuyện kia, ngày sau ta sẽ tự chứng minh trong sạch! Điện hạ thương xót, thương cảm cho ta một nữ nhân yếu đuối không có chỗ để đi, tạm thời dung nạp ta, ngày khác nếu ta có chỗ đi, nhất định sẽ lập tức rời đi, điểm này xin người yên tâm!"

"Hiện tại trên phố thậm chí lưu truyền Tam điện hạ sẽ là của ngươi, ngươi muốn thay điện hạ rửa sạch như thế nào?!" Tiểu Nhược trong cơn giận dữ, đáy mắt thống hận không chỉ một hai điều.

"Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc*", thời gian sẽ chứng minh Tam điện hạ là người quang minh lỗi lạc, cũng sẽ chứng minh Tần Mục Ca cũng không

phải là người triều tam mộ tứ*!" Tần Mục Ca biết, hiện tại mình quyết không thể cạy mạnh, nếu trong con tức giận mà rời đi nơi này, đoán chừng lại phải đi làm bạn với thổ địa công công.

*Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: trong sạch tự mình biết, ô uế tự mình hay.

* Triều tam mộ tứ : người thay đổi thất thường, gần giống thành ngữ của Việt Nam là đứng núi này trông núi nọ.

Tiểu Nhược nhìn Tần Mục Ca ngay cả rời đi cũng không nói, hung hăng đẩy nàng một cái, cảnh cáo nói:" Nếu ngươi dám thừa dụ dỗ Tam điện hạ, ta nhất định sẽ giết ngươi! Thu hồi đáng về quyền rũ của ngươi đi, đừng tưởng rằng dựa vào dung mạo ngươi liền có thể bay lên đầu cảnh biến thành Phụng Hoàng!" (ta thấy bà này mới là muốn làm Phụng Hoàng)

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Họa vô đơn chí.

Tần Mục Ca nghe xong, tức giận, cười lạnh một tiếng mắng trả lại: " Ngươi đây là đang nhắc nhở ta sao? Ngươi nếu không nhắc nhở, ta thật có tính toán như vậy đấy!"

Lúc này, Phủ Cầm vừa đúng lúc đi vào, nghe tiểu Nhược không khách khí nói chuyện với Tần Mục Ca như thế, vội vàng đi đến trước mặt Tần Mục Ca bày ra dáng vẻ bảo vệ nhìn về phía tiểu Nhược nói: " Tiểu thư nhà ta là bị oan uổng hãm hại! Chỉ cần Đại tướng quân thoáng phán đoán là có thể minh bạch, nhưng hán lại bị Như phu nhân và Ý phu nhân kia đổ thừa, căn bản không hỏi tiểu thư nhiều hơn một câu, liền vô đoán* mà viết xuống hưu thư, đem tiểu thư nhà ta đuổi ra ngoài phủ! Tướng quân như vậy ta cũng không hiểu hán trên chiến trường đánh thắng trận như thế nào!"

*Vô đoán: dựa vào quyền thế mà quyết đoán bừa bãi

" Ngươi là một cái nha hoàn ti tiện, như thế nào lại dám bôi nhọ tướng quân nước Cao Xương chúng ta như vậy? Quả là đáng chết!" Lòng mảy tiểu Nhược dựng lên, lập tức ra tay chuẩn bị thu thập Phủ Cầm

Tần Mục Ca nhìn ở trong mắt, lập tức giơ tay lên đem tiểu Nhược ngăn trở, sau đó làm một tư thế xoay người xinh đẹp đem mình và Phủ Cầm đi ra ngoài vòng, nhưng nội lực của đôi phương làm cánh tay nàng tê dại, xem ra người bên cạnh Tam điện hạ bất kể nam nữ đều không phải là hạng người bình thường!

Giống nhau ngoài ý muốn còn có tiểu Nhược, đôi phương vung tay lên xoay người như nước chảy mây trôi, nhìn như bình thường, thế nhưng lại thoát ra phạm vi vây bắt của chính mình, thật sự không phải là người bình thường có thể dễ dàng làm được, duy nhất không được chính là nội lực của nàng còn kém, không giống như người có võ công.

Tiểu Nhược không có dừng lại, lại chuẩn bị công kích, một âm thanh lạnh lùng xen vào: "Đủ rồi, tiểu Nhược."

Tiểu Nhược nhìn người vừa nhanh chóng đi vào, không khỏi bủi mủi miệng nói: "U, ngươi cũng khuyên nhủ điện hạ đi, lưu lại nữ nhân này chỉ biết làm tổn hại thanh danh của hán!"

Tần Mục Ca vừa nhìn, một người nam tử giống thư sinh lạnh yên không một tiếng động đi vào, ngăn trước mặt tiểu Nhược.

"Được rồi, ngươi mang Tần tiểu thư đi nghỉ ngơi đi, không cho phép làm khó nàng." U không để ý đến lời nói của tiểu Nhược, chỉ thân nhiên phản phô một câu rồi vào thư phòng.

Tần Mục Ca dưới con mắt không thân thiện của tiểu Nhược, mang theo Phủ Cầm đi vào tiểu viện tạm thời của mình, chân của Nghênh Xuân đã được băng bó kỹ, hiện tại đang nghỉ ngơi trên tháp (giường nhỏ) bên ngoài.

Chủ tơ ba người ngồi chung một chỗ, Tần Mục Ca cạy mình không nhớ nổi mọi chuyện, hỏi một chút tình huống cần thiết, đem chân tướng chuyện hưu khí *hiểu rõ ràng.

*Hưu khí: ly hôn, vứt bỏ --ý nàng là bị bỏ và đuổi ra khỏi nhà.

"Các ngươi nói lá thư này thật là tìm được ở trong phòng ta, còn có một khăn tay của nam nhân?" Lòng mảy Tần Mục Ca dần dần nhúu chặt," Mà các ngươi có thể làm chứng, căn bản ta không có gặp bất kỳ một nam nhân nào, có đúng hay không?"

Phủ Cầm và Nghênh Xuân cũng khẳng định gật đầu một cái.

"Chuyện rất rõ ràng, có người cố ý thiết kế bẫy rập cho ta, mục đích chính là đuổi ta ra, hiện tại mục đích này đã đạt rồi, chi là, chuyện này sao lại truyền khắp kinh thành đây!" Trong đầu Tần Mục Ca lóe ra cái nghi vấn này.

Theo lý chuyện này mặc dù đối với mình mà nói bị ảnh hưởng cực kỳ xấu, nhưng đối với Hiên Viên Triệt mà nói cũng không phải là chuyện tốt, hẳn sẽ không ngu xuẩn mà đem chuyện này lan truyền ra ngoài chứ ? Nếu là nói như vậy, phẩm chất của người này quá kém, mình với hắn chắc chắn thề nát lưỡng lập (không đội trời chung).

Phủ Cẩm nhìn Tần Mục Ca một cái, dừng một chút, chậm rãi nói: "Chúng ta từ tướng quân phủ trở về Tần phủ, Tần phủ nhân biết được tiểu thư bị phụ gia bỏ rơi, ngay cả cửa cũng không để chúng ta vào, hơn nữa còn ở cửa la hét chuyện này, tiểu thư quên rồi sao?"

Hả? Tần Mục Ca lập tức mở to hai mắt bất thốt lên: "Như vậy chẳng lẽ mẫu thân của ta không biết bảo vệ mặt mũi của Tần Phủ sao?"

Phủ Cẩm cười khò lắc đầu: "Tiểu thư, nếu là ruột thịt, như thế nào truyền bá khắp nơi đây? - bà ta là kẻ thất (vợ kẻ) của lão gia, không phải mẫu thân ruột thịt của người..."

"Còn có hai thị thiếp bên người Đại tướng quân cũng không phải là vật gì tốt, mắt các nàng chăm chăm nhìn vị trí chánh thê, ước gì thanh danh của người mất sạch đây, mới vừa rồi ở tướng quân phủ biểu hiện của hai nữ nhân kia cùng một dạng với Tần phủ nhân đây." Nghênh Xuân thấp giọng bổ sung, tiểu thư cũng không nên coi thường hai nàng này!

Người xưa có câu "Họa vô đơn chí", bây giờ tình trạng của tiểu thư là như vậy đi? Nhiều người đẩy nàng tới cảnh khốn cùng như vậy, thậm chí đến bước đường cùng, cho nên nàng cái gì cũng quên hết!

"Không biết lão gia trở lại sẽ đối đãi với tiểu thư như thế nào, tiểu thư -- cần phải mạnh mẽ hơn so với Tần phủ nhân kia một chút chứ?" Nghênh Xuân nhìn đau phát biểu một câu.

Tần Mục Ca không nói gì, mình cần tiêu hóa những tình huống này một cái, chuyện xảy ra hôm nay, tin tức lấy được mình cũng muốn để ý thật tốt.

Tại sao mình lại đều không nhớ những chuyện này vậy? Còn là, những thứ này vốn không phải trí nhớ thuộc về mình?

-----đường phân cách hoa lệ-----

Gần tới hoàng hôn, Tam điện hạ Mộ Dung Huyền trở lại, công bố một tin tức, hoàng thượng long thể bất an, để cho hắn tạm thời giám quốc, Tần Mục Ca tạm thời làm ngự thư phòng nữ quan, giúp đỡ sắp xếp tấu chương chờ nghị sự.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Khuyên người tốt nhất lấy cái tay bắn của người ra.

Ngày hôm sau, Tần Mục Ca liền đi theo Thiên Quân, tiểu Nhược, U chờ đi theo Mộ Dung Huyền vào hoàng cung, những người khác theo Mộ Dung Huyền đi làm triều, mà Tần Mục Ca một mình ở lại ngự thư phòng đi theo cung nữ làm quen hoàn cảnh xung quanh.

Nàng đang đứng trước án thư dùng phát trần nhẹ nhàng phui bụi, bên ngoài cung nữ cười khê truyền vào giọng nói: "Đại tướng quân, giám quốc vẫn chưa về, mời vào đây ngồi chờ đi."

Hiên Viên Triệt? Trong đầu Tần Mục Ca mới hiện ra ba chữ này, bóng dáng cao ngất anh tuấn của Hiên Viên Triệt đã bước vào thư phòng, xuất hiện trước mặt nàng.

Hôm nay hắn mặc trên người triều phục màu đỏ tím, nơi vạt áo tơ vàng thêu hoa văn những đám mây lượn sóng, cổ áo trắng như tuyết, đai lưng màu đen treo bên hông là ngọc phi thủy thượng hạng treo rủ xuống, y phục này càng làm cho hắn tỏa sáng rực rỡ, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt hầu như không phân biệt nam nữ, bất quá, vẻ mặt của hắn lãnh triệt (lạnh nhạt+trong trẻo) làm cho người ta không dám khinh nhờn, chính là điểm nhược đào lý, lãnh nhược băng sương. (xinh đẹp như hoa đào, lạnh nhạt như sương -- như siêu thoát phàm trần)

Hiên Viên Triệt ngẩng đầu nhìn thấy Tần Mục Ca ở đây, không khỏi dừng lại, D~Đ~L~Q~Đ rõ ràng hắn không nghĩ tới lại nhìn thấy nàng ở chỗ này, lúc này nàng một thân trang phục nữ quan màu tím, tóc dài búi thành song nha kế*, xinh đẹp khuynh thành nhưng diện mạo lại vô cùng đoan trang khiến người ta không đánh lòng rồi đi tầm mắt.

*Song nha kế : các kiểu tóc cổ đại hình ở đây <http://phonglinhoc.com/cac-kieu-toc-trung-quoc-co-dai/>

Bốn mắt nhìn nhau.

Không đợi Hiên Viên Triệt bày tỏ thái độ, Tần Mục Ca trước tiên hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó quay đầu sang một bên tiếp tục dùng phát trần phui nhẹ án thư.

Mắt đẹp Hiên Viên Triệt rõ ràng hiện lên khinh thường, coi như Tần Mục Ca không tồn tại, chỉ đứng ở trước cửa sổ nhìn bên ngoài, chờ Mộ Dung Huyền đến.

Tần Mục Ca phì cười, chợt nhớ tới cái gì, thoáng suy nghĩ liền nhìn về phía Hiên Viên Triệt -- mình còn có vật rất quan trọng không bằng đòi hắn vậy!

Cho nên, nàng để phát trần xuống chậm rãi đi tới sau lưng Hiên Viên Triệt, cố ý ho khan một tiếng, để đưa tới sự chú ý của đối phương, sau đó liền nói: "Đại tướng quân, xin hỏi lúc nào thì trả lại đồ cưới cho ta?"

Hiên Viên Triệt dừng lại, cũng không quay đầu lại, càng không có nhìn Tần Mục Ca lấy một cái, nhàn nhạt nói: "Bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể đi lấy, tất cả đồ của ngươi, ta cũng không muốn nhìn thấy!"

"Suy nghĩ của Đại tướng quân giống như ta, ngày mai ta liền qua lấy." Tần Mục Ca nói xong, cất bước chuẩn bị tránh ra, nam nhân cận kề như vậy mình không muốn nhìn lâu thêm nữa con mắt, mặc dù mình đối với hắn không có bao nhiêu ấn tượng, nhưng chỉ bằng xem ngày hôm qua, người này bất quá chỉ có vẻ bề ngoài, là một cục phân lửa mà thôi. (ý là đồ ngu ngốc)

Tần Mục Ca bình tĩnh và lý lẽ hùng hồn trực tiếp khơi dậy lửa giận Hiên Viên Triệt lần nữa bộc phát, cho nên hắn hầu như không có suy xét, xoay người hung hăng kéo cánh tay Tần Mục Ca, ánh mắt lạnh lẽo từ trên cao nhìn xuống nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, gần từng chữ: "Tien phụ! Chuyện ngươi làm ngươi còn không biết, lại còn ngáng mặt rêu rao khắp nơi, ngươi tốt nhất hãy chết đi, mà không phải chẳng biết xấu hổ mà xuất hiện trước mặt mọi người như thế, hơn nữa còn là địa phương trang nghiêm như thế.

Tần Mục Ca há là hạng người im hơi lặng tiếng để cho người ta khi dễ? Nàng cố gắng coi thường đau đớn trên cánh tay, vẻ mặt không đổi sắc, sau đó can đảm không sợ hãi tiến lên nghênh tiếp ánh mắt Hiên Viên Triệt, giễu cợt nói: "Đại tướng quân mở miệng ngâm miệng đều là tiện phụ, tu dưỡng thật là tốt! Sinh mạng đáng quý như thế, ta làm sao sẽ dễ dàng bỏ qua? Huống chi ta bị người hãm hại đến bước này, thù này không báo ta chết cũng không nhắm mắt! Con người của ta có thù tất báo, ai làm cuộc sống của ta không dễ chịu, đời này hắn đừng muốn sống tốt!"

"Hãm hại?" Đáy mắt Hiên Viên Triệt khó nén chán ghét thật sâu, khóe miệng cũng là giễu cợt cười yếu ớt, nụ cười tuyệt mỹ giống như hoa anh túc, đồng thời trong tay hắn cũng dần dần tăng thêm lực đạo, "Ngươi giỏi tính kế như vậy, ai có thể hãm hại được ngươi? !"

"Không ai có thể hãm hại ta? Người hiền bị ức hiếp -- ta khuyên ngươi bây giờ bỏ cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, nếu không ta sẽ khiến ngươi chịu không nổi!" Tần Mục Ca bị đối phương vô lễ chọc giận, bỗng nhiên vẩy một cái, nhưng không tránh thoát được trói buộc của đối phương.

Nhưng vào lúc này, cửa ngự thư phòng chợt mở ra -- Mộ Dung Huyền tiến vào.

Lông mày Tần Mục Ca nhíu lại, nảy ra ý hay, quay người lại bùm một cái quỳ trên mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tam tông tội.

Nàng quỳ như thế này, Hiên Viên Triệt và Mộ Dung Huyền đều sững sờ.

Hiên Viên Triệt Không khỏi buông lỏng cánh tay Tần Mục Ca ra, hắn nghi ngờ và cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương, dường như lặng lẽ đợi câu sau.

Mộ Dung Huyền vội vàng đi lên mấy bước, ý bảo Tần Mục Ca đứng dậy, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Tần Mục Ca cũng không có đứng dậy, chỉ ngửa mặt nhìn về phía Mộ Dung Huyền, mặt tươi cười tràn đầy nghiêm túc nói: "Điện hạ, nô tỳ muốn cáo trạng một người."

Mộ Dung Huyền nghe vậy, không khỏi nhìn Hiên Viên Triệt một cái, đối phương cứng người lại.

Dường như, hình như, bọn họ cũng đều biết "Một người" trong miệng Tần Mục Ca là người phương nào.

Đáy mắt Mộ Dung Huyền lóe ra một chút hứng thú, nhất là nhìn về gương mặt tuấn tú Hiên Viên Triệt kia đen thành khối sắt, giống như rất ít khi được nhìn thấy sắc mặt Đại tướng quân như thế đi?

"Ngươi muốn cáo trạng người nào, Tần Mục Ca?" Hắn hỏi.

Tần Mục Ca liếc nhanh qua Hiên Viên Triệt một cái, ngón tay chỉ: "Nô tỳ muốn cáo trạng Đại tướng quân nước Cao Xương Hiên Viên Triệt tam tông tội!"

Lông mày Hiên Viên Triệt nhíu lên, đang muốn phát tác (nổi giận).

Mộ Dung Huyền đem ngón trỏ đặt ở khóe miệng ý bảo hắn an tâm một chút đừng nóng, ngay sau đó mỉm cười Tần Mục Ca, cố ý lộ ra vẻ mặt ngoài ý

muốn hỏi: "Hả? Tàn Mực Ca người cũng biết Hiên Viên là tướng giỏi là người cao quý của nước Cao Xương chúng ta, là nam tử hoàn mỹ trong lòng mọi người, người lại muốn cáo trạng hắn, có biết nếu cáo trạng không được người gánh tội hậu quả không?"

"Ta cáo trạng hắn là có lý do của hắn," gương mặt nhỏ nhắn của Tàn Mực Ca đẹp như tiên nữ rất hợp lý mà lóe ra bi phẫn và ủy khuất, sống lưng nhỏ nhỏ cổ gồng thẳng tắp, biểu hiện mình rất bất khuất (không khuất phục), "Này tông tội thứ nhất, ta cáo hắn ngang ngược vô đạo ngu xuẩn vô tri, thiếu đi sự cơ trí và phán đoán của một tướng quân! Tông tội thứ hai, ta cáo hắn ngang ngược hống hách ý thể hiếp người miệng nói lời ác độc, vô cùng phi báng (gièm pha), uy hiếp, có khả năng bức bách, đẩy nô tỳ đến nước sôi lửa nóng, hơn nữa loại hãm hại này đến bây giờ cũng không có dừng lại! Tông tội thứ ba, ta cáo hắn sùng thiếp diệt thù không chừa thủ đoạn nào, vì đạt được mục đích đuổi nô tỳ ra khỏi tướng quân phủ, không ngại âm thầm hãm hại nô tỳ, phá hư danh dự mà nô tỳ coi như sinh mạng, không chỉ có như thế, chính là hiện tại nô tỳ bị hắn làm hại không có nhà để về, hắn vẫn như cũ tuyên bố muốn nô tỳ chết, điện hạ, nếu ngày khác nô tỳ gặp độc thủ, hung thủ nhất định là hắn Hiên Viên Triệt!"

"Quả thực là nói vậy!" Hiên Viên Triệt giận đến nhất thời không có lời nào để nói, lại không thể phát tác ở trước mặt Mộ Dung Huyền, chỉ đành siết thật chặt lòng bàn tay, đáy mắt tràn đầy thống hận, "Ta còn không biết người thế nhưng lại nhanh mồm nhanh miệng như thế, có thể nói đen thanh trắng!"

Hắn còn muốn nói điều gì đấy, Tàn Mực Ca từ từ đứng lên đối mặt hắn ngắt lời nói: "Nhanh mồm nhanh miệng thì thế nào, trước mặt người không chừa thủ đoạn nào còn không phải là vẫn bị giết hại?" Huống chi ta nhanh mồm nhanh miệng thì có cái gì không đúng, mỗi câu ta nói đều dựa theo bằng chứng, không hề ngôn loạn ngữ một câu, ta Tàn Mực Ca có thể thế với trời! Người dám hướng về phía điện hạ thì nói mỗi một hành động của người đều là khách quan công bằng chính trực không thiên vị không?!"

Hiên Viên Triệt vốn là không muốn nhắc lại chuyện cũ, nhưng bị Tàn Mực Ca làm cuống lên, hắn buột miệng chất vấn: "Người dựa theo bằng chứng, chẳng lẽ những thứ kia tất cả đều là bịa đặt sao? Này thư tình, này khăn tay đều là bịa đặt sao?!"

Tàn Mực Ca cười lạnh một tiếng, âm thanh trong trẻo vội mắng trả lại: "Vậy có thể nói rõ cái gì? ! Ở trong nhà ta thì nhất định là ta vụng trộm với người sao? Ta không ra công trước không bước công trong, có thể có cơ hội này? ! Lẽ nào không có khả năng người khác giấu tang vật hãm hại? Muốn cho ta nhượng vị trí tướng quân phu nhân này, muốn cho ta rời đi tướng quân phủ cứ việc nói thẳng, không cần dùng ba cái loại thủ đoạn thấp kém này! Quả thật khiến người khinh bỉ chê cười, đường đường là Đại tướng quân thế nhưng lại dùng thủ đoạn hèn hạ đối đãi với thế tử kết tóc của mình, loan truyền ra ngoài, nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, lưu lại tiếng xấu muôn đời!"

Nói tới chỗ này, Tàn Mực Ca tràn đầy ý chí chiến đấu nhìn Hiên Viên Triệt, hôm nay thật là thống khoái, mình hung hăng xuất một miệng ác khí! Đem nam nhân cận kề này mắng một cái cầu huyết phun đầu!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mua bán không được nhân nghĩa ở đời.

"Người không cần ngậm máu phun người, ta Hiên Viên Triệt kinh thường dùng loại thủ đoạn này!" Tròng mắt đen của Hiên Viên Triệt thâm thúy gần như muốn phun lửa ra ngoài, trước mặt Tam điện hạ mình không muốn bị đối phương vu oan như vậy, cho nên cần phải giải thích đôi câu, nhưng nữ nhân đáng chết này tài ăn nói thật sự lợi hại, mình cùng nàng so sánh không phải là cùng cấp bậc sao, khi không thuận lợi cho nàng chiếm hết tiện nghi trước mặt Tam điện hạ!

"Khinh thường dùng? Quả thật như thế sao?" Tàn Mực Ca ngênh tiếp ánh mắt như đao kiếm của đối phương, không sợ cười một tiếng, "Mặc dù người khinh thường dùng, người có dám chỉ lên trời thề với lương tâm của mình đảm bảo người khác khinh thường dùng không?"

Hiên Viên Triệt cứng đờ.

Mộ Dung Huyền thấy vậy liền ra mặt, ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Tàn Mực Ca, đừng nói như vậy, Đại tướng quân há là tiểu nhân như thế? Các người cây kim so với cộng râu (chắc là kẻ tám lạng người nửa cân), không ai nhường ai, ngược lại ta cảm thấy trong này thật có nhiều hiểu lầm. Lui một bước mà nói, các người cũng đã không còn quan hệ, cần gì như vậy? Khoảng thời gian về sau các người còn phải thường xuyên gặp mặt, ta không hy vọng các người giống như kẻ thù như vậy, không phải trong dân gian còn có câu tục ngữ 'Mua bán không được nhân nghĩa ở đời' sao? Các người đã không làm được vợ chồng, vậy thì làm quan hệ bình thường được rồi."

Hiên Viên Triệt không nói gì, hắn vốn không phải là người thích nói chuyện, cũng không am hiểu lời nói, cho nên chỉ có trầm mặc, lúc này nghe Mộ Dung Huyền nói xong, liếc Tàn Mực Ca một cái, sau đó khom người thi lễ với Mộ Dung Huyền nói: "Điện hạ thứ tội, là thân nhất thời mạo phạm, sau này sẽ không phát sinh chuyện như thế nữa."

Tàn Mực Ca trong lòng cười lạnh, bắt quả mục đích của mình đã đạt được, vừa mắng Hiên Viên Triệt, lại muốn đồ cưới từ hắn, mình sẽ không còn là kẻ đáng thương không tiền không nhà để về rồi, sau này dù cho Mộ Dung Huyền không có ở bên cạnh, cũng không đến nỗi chết đói đầu đường.

Cho nên, nàng lập tức biến sắc mặt, ưu nhã cười một tiếng, đi đến Mộ Dung Huyền cúi người, cười nhạt nói: "Điện hạ yên tâm, Mực Ca tuy là phụ nhân, nhưng công việc, chuyện riêng vẫn phân biệt rõ ràng, chính trực không sợ gian tà, cuối cùng rồi sẽ có một ngày ta sẽ chứng minh điểm này."

Mộ Dung Huyền cười cười, đáy mắt đối phương nháy nháy như ánh mặt trời, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Hiên Viên Triệt hừ lạnh một tiếng, mang theo khinh thường nói: "Người tốt nhất có thể chứng minh, nếu người có thể chứng minh mình là trong sạch, ta sẽ xin lỗi người trước mặt Tam điện hạ!"

Tần Mục Ca vừa nghe xong, lập tức xúc tình thần lên, tức khắc quay đầu đưa bàn tay ra nói: "Đại tướng quân nói chuyện phải giữ lời! Nếu một ngày ta có thể chứng minh sự trong sạch của mình, chẳng những người phải xin lỗi ta trước mặt điện hạ, người còn phải bồi thường tổn thất hiện tại cho ta."

Hiên Viên Triệt nhìn đối phương chuẩn bị vỗ tay mình ước (lập lời thề) với mình, cũng tốt! Tự mình muốn nhìn chút xem nữ nhân này sẽ sử dụng cái dạng thủ đoạn bịp bợm gì!

"Được, nếu là người thật sự trong sạch, ta sẽ dán bố cáo ở kinh thành đính chính lại danh dự cho người!" Hắn không chút do dự vỗ tay liên tiếp ba cái với Tần Mục Ca.

Rất rõ ràng, hắn cũng không muốn mang theo cái nón xanh trên đầu.

"Được rồi, hiện tại chúng ta không phải là có thể ôn hòa nhã nhặn ngồi nói chút chuyện chứ?" Mộ Dung Huyền thở phào một cái, dường như mâu thuẫn của hai người tạm thời hòa hoãn một chút, ít nhất ngoài mặt nhìn như thế này, trừ bỏ đáy mắt hai bên không hề để lộ ở ngoài.

Mộ Dung Huyền vừa nói dứt lời, có thái giám đi vào bẩm báo: "Điện hạ, Tần thị lang cầu kiến."

"Hả? Tần thị lang trở lại? Mau mời vào." Mộ Dung Huyền vừa nói, ánh mắt liếc Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca một cái --- Tần thị lang biết chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Người bị hưu, khó mà đến được nơi thanh nhã?

Tần Mục Ca bỗng nhiên cũng dừng lại, Tần thị lang này không phải là phụ thân đại nhân sao? Phù Cầm nói phụ thân đi sứ Tây Lương, bây giờ trở lại?

Nàng đang suy nghĩ, bên ngoài một nam nhân trung niên vội vàng tiến vào, rất nho nhã, hơi có vẻ phong sương trên mặt lộ ra vẻ phong trần mệt mỏi. Điềm, đàn, lễ, quý, đồn

Tần thị lang đi vào nhìn thấy Tần Mục Ca, đáy mắt lập tức lóe lên một niềm cảm xúc, chỉ là bởi vì đang ở nơi này đành dè xuống, có điều là sau một khắc ông lại nhìn thấy Hiên Viên Triệt trầm mặc bình tĩnh, vẻ mặt lập tức chuyển sang kinh ngạc -- hắn thế nhưng lại bình tĩnh đối mặt với nữ nhi của mình như thế, thật sự là rất ngoài ý muốn! Hắn không phải là nên nổi trận lôi đình sao, thế nào lại bình thản như vậy, lẽ nào tin tức của mình sai rồi? !

Hiện tại ông không được phép suy nghĩ nhiều, cho nên Tần thị lang lập tức bước đến gần Mộ Dung Huyền quỳ gối lễ bái.

Mộ Dung Huyền lập tức tiến lên khom người ý bảo đối phương đứng dậy, đồng thời lại cười nói: "Thái phó mau miễn lễ, một đường phong trần cực khổ lắm rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi."

Tần thị lang liên tục nói không dám, làm lễ ra mắt với Mộ Dung Huyền xong, lại cùng Hiên Viên Triệt ôm quyền, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng nói: "Đại tướng quân, thứ lỗi..."

Hiên Viên Triệt khẽ vuốt cằm khách khí nói: "Tần thị lang khách khí rồi..."

Rất nhiều lời nói hàm chứa chỉ trong hai câu ngắn ngủi ở hai bên.

Tần Mục Ca nhìn Tần thị lang làm lễ ra mắt xong, liền tiến lên đi tới gần cúi người hành lễ: "Mục Ca ra mắt phụ thân, phụ thân đại nhân cực khổ..."

Tần thị lang lạnh lùng nhìn Tần Mục Ca hỏi: "Vì sao người lại ở chỗ này?"

"Thái phó, là ta mời nàng đi lại ở ngự thư phòng này -- bên cạnh ta thiếu hụt một nữ quan có thể biết chữ." Mộ Dung Huyền không đợi Tần Mục Ca trả lời, liền trả lời thay nàng.

Quả nhiên sắc mặt Tần thị lang thoáng hòa hoãn đi một chút, chỉ là khách khí thờ dài nói: "Điện hạ quá đề cao nàng, một đứa không có tri thức miệng còn hôi sữa, sao dám đảm nhận trách nhiệm nặng nề như vậy? Hơn nữa nàng... Nàng là bị người ta hưu khí, thực sự không thể nào bước vào nơi thanh nhã, điện hạ hãy tìm đại gia khuê tú thích hợp tới sẽ tốt hơn, khuyên nữ về nhà suy ngẫm chuyện đã qua cho thỏa đáng."

Tần Mục Ca vừa nghe được ý của phụ thân là gọi mình trở về Tần phủ, cũng không nói thêm cái gì, dù sao đối mặt với phụ thân, mình vẫn là trước không cần nói nhiều cái gì.

Có điều, nhìn đối phương đối với mình là vẻ mặt ghét bỏ, đoán chừng trở về Tần phủ sợ rằng đối với mình mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì, mình bây giờ, danh tiếng vô cùng xấu, ai thấy cũng chán ghét đi?

Mộ Dung Huyền suy nghĩ một chút, nhìn lướt qua Tần Mục ca, sau đó mỉm cười nói với Tần thị lang: "Thái phó, như vậy cũng tốt, Mục Ca trở về Tần phủ, nhưng vẫn phải giúp ta xử lý ngự thư phòng, chờ ta tìm được người thích hợp hơn hãy nói, có thể không?"

Tần thị lang thấy Mộ Dung Huyền kiên trì muốn Tần Mục Ca làm việc, cũng không cách nào từ chối, chỉ đành phải gật đầu đồng ý, nhưng ông đến gần Mộ Dung Huyền nói: "Điện hạ, ngài vạn lần không cần nề tình ta mà chưa chấp nài..."

"Không có, Thái Phó, người không cần đa tâm, Tần Mục ca thông minh lanh lợi, ta dùng người chỉ tin tưởng những gì ta nhìn thấy..." Mộ Dung Huyền ưu nhã cười một tiếng, vỗ vỗ mu bàn tay Tần thị lang.

Cả người Tần Mục Ca không thoải mái, Mộ Dung Huyền gọi cha của mình là Thái phó, điều này nói rõ trước kia phụ thân là lão sư của hắn, bằng không đúng là Tam điện hạ này thật là nhìn chính mặt mũi của cha mới chưa chấp mình!

Tần thị lang lại hàn huyên mấy câu, liền chuẩn bị trở về phủ, Mộ Dung Huyền bảo Tần Mục Ca trước cùng trở về phủ, chờ ngày hôm sau sẽ tiếp tục công việc của mình.

Cả một quá trình này, Hiên Viên Triệt gần như không nói gì, chỉ là vẻ mặt thâm trầm ngồi ở một bên, chỉ có thời điểm Tần thị lang cáo từ mới đứng dậy đưa mắt nhìn phụ tử hai người rời đi.

Tần Mục Ca và Tần thị lang cáo từ vừa mới bước ra ngoài hoàng cung, mặt của ông ta liền trực tiếp trùng xuống!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mẹ kế Tần phu nhân.

"Người như thế nào mà cậu được Đại tướng quân tha thứ?" Tần thị lang xuất ra dáng vẻ gia trưởng, cau mày chất vấn Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca trong lòng không khỏi sinh ra buồn bực, Tần phu nhân này không phải mẫu thân mình, chẳng lẽ Tần thị lang này cũng không phải phụ thân của mình sao? Thế nào mà lời nói không có một chút quan tâm tới mình vậy?

Nàng cười nhạt, nhìn Tần thị lang nhẹ giọng hỏi: "Tại sao phụ thân nói ra lời đó? Ta sao phải cầu xin hắn tha thứ? Nữ nhi ngẩng mặt không hổ với trời, cúi mặt không thẹn với người, không có lỗi gì với hắn, không cần xin lỗi hắn."

"Không có lỗi gì với người ta? !" Tần thị lang hừ lạnh một tiếng, nhìn xung quanh không có ai chỉ vào Tần Mục Ca nói, "Người đừng tưởng rằng cha ở bên ngoài nên cái gì cũng không biết, người bị Đại tướng quân đuổi ra khỏi phủ, có phải thế không?"

"Phụ thân, ta bị hãm hại mới có thể bị đuổi ra ngoài." Tần Mục Ca nói thật, nàng biết phụ thân hiểu ít giống như người khác, hơn nữa mấu chốt là mình nhất thời cũng giải thích không rõ, không lấy ra được chứng cứ chính xác để chứng minh.

Tần thị lang vung ống tay áo, lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tron mắt nhìn Tần Mục Ca một cái, lên cổ kiêu, chờ Tần Mục Ca theo ông lên, mới tiếp tục nói: "Nếu không phải khi đó người tự cho là thông minh, há có thể có tai họa hôm nay? Tâm Nghi nữ nhân của hắn bị người hoán đổi vị trí, gả cho Mộ Dung Kinh Hàn, hắn đối với người há có thể liếc mắt nhiều một cái? Là người tự rước lấy nhục, mất hết thể diện Tần phủ!"

Tần Mục Ca trong lòng dừng lại, mình và một nữ nhân hoán đổi vị trí? Còn là mình thiết kế? Cái này Phủ Cầm không có nói, mình vẫn còn có năng lực này? !

"Phụ thân, nữ nhi tuyệt đối sẽ không gánh cái tiếng xấu này, ta sớm muộn sẽ tìm được người hại ta, để cho hắn trả giá thật lớn." Tần Mục Ca biết vâng lời nhẹ giọng trả lời một câu, nhưng giọng nói vô cùng kiên định, mình nói như vậy, cũng chuẩn bị làm như vậy.

Cái gì mình cũng không nghĩ ra, chỉ có dựa vào Phủ Cầm và Nghênh Xuân nhắc nhở và miêu tả hiểu rõ một chút, mặc dù nói thật lòng mình cũng không cảm thấy có nhiều khả năng, nếu là có chỉ có thể là cảm tức, khó chịu.

Mình trước kia không phải là rất mưu mô sao, làm sao sẽ mắc bẫy của người khác? Trong này nhất định có uẩn khúc.

"Về sau không có việc gì ít đi ra ngoài rêu rao đi! Đàng hoàng ngồi ở trong phủ, chờ qua phong ba này qua rồi hãy nói." Tần thị lang giờ tay lên, lần nữa bày ra dáng vẻ gia trưởng ra lệnh một tiếng.

Tần Mục Ca trong lòng mặc dù không đồng ý, nhưng trên mặt không tỏ vẻ gì, chẳng qua là ngoan ngoãn nghe theo gật đầu một cái.

Đọc theo đường đi, Tần thị lang lại coi trọng hỏi thăm một cái chi tiết Tam điện hạ giúp đỡ một chút, Tần Mục Ca giới thiệu qua loa xong, cổ kiêu đã đến

trước cửa Tàn phủ.

Trong ấn tượng ban đầu của Tàn Mục Ca, mình bị mẹ kế chặn ngoài cửa, hiện tại mình trở lại, thái độ của đối phương sẽ là gì đây?

"Lão gia cực khổ rồi!"

Tàn Mục Ca còn chưa có xuống kiệu, đã nghe một âm thanh nhu tình vạn thiên địa của nữ nhân vang lên. (Âm thanh sơn gai ốc thì có.)

Nghe âm thanh này liền biết là một cái nữ nhân nũng nịu.

Sau khi ra phán đoán này, Tàn Mục Ca theo Tàn thị lang cùng nhau xuống kiệu.

Tàn phủ nhân vốn là tràn ngập nhu tình nhìn Tàn thị lang, sau nhìn thấy Tàn Mục Ca, trời quang lập tức chuyển đầy mây, chỉ và phía nàng bật thốt lên: " Người còn có mặt mũi nào trở lại? !"

Tàn Mục Ca bĩu môi đang muốn đáp lời, Tàn thị lang mày rậm nhíu lại, thấp giọng nói: "Có lời gì trở về nói!"

Tàn phủ nhân nhẫn nhịn, mang theo vô cùng căm phẫn và khinh bỉ hung hăng trợn mắt nhìn Tàn Mục Ca một cái, đi theo Tàn Mục Ca vào trong phủ.

Vừa vào cửa phủ, nàng liền không nhịn được nói với Tàn thị lang: "Lão gia, người đòi phong bại tục như thế người còn muốn cho nàng bước vào? Mặt mũi chúng ta để ở đâu? Đại tướng quân nhân từ, không lấy mạng của nàng, nhưng giữ lại nàng khiến cho chúng ta gánh nỗi nhục!"

"Tam điện hạ ra mặt, người không cần nói thêm cái gì nữa, dù sao cũng là nữ nhi của Tàn gia, cho dù như thế nào, chẳng lẽ ta ở ngay trước mặt Tam điện hạ đoạn tuyệt với nàng sao? Đề chuyện này qua đi, tùy tiện tìm người hợp ý an tĩnh gả nàng đi được rồi." Tàn thị lang vừa bước đi thong thả, vừa thấp giọng lầm ra chỉ thị.

Tàn phủ nhân dừng một chút, đổi giọng nói: "Lão gia, có phải không lâu nữa người lại lên đường hay không?"

Tàn thị lang gạt đầu một cái.

Tàn Mục Ca vừa nghe phụ thân lại muốn ra cửa, trong lòng không khỏi cười khế, xem ra cuộc sống của mình sẽ rất phong phú đây, mẹ kế này trước đó nhìn mình không vừa mắt, hiện tại coi mình là cái đinh trong mắt. Bất quá, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, tự mình cũng muốn nhìn một chút xem đối phương còn có thể xuất ra chiêu thức gì!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Liên quan gì đến người?

Tàn thị lang vừa thấy, lập tức tươi cười rạng rỡ mỉm cười nói: "Hài nhi, có nhớ phụ thân hay không?"

Tàn Vũ Phi chạy đến bên cạnh Tàn thị lang làm nũng mà lắc lắc cánh tay ông, cười nói: "Làm sao lại không nhớ phụ thân chứ? Nghe mẫu thân nhắc nhiều nói hôm nay cha trở lại, hài nhi không có ngủ ngon được đây!"

Mấy cái nếp nhăn trên mặt Tàn thị lang giãn ra không ít, hần vừa dứt Tàn Vũ Phi vừa đi nói: "Con ta ngoan nhất -- đúng rồi, Tam điện hạ hồi kinh, người có qua bái phỏng hay không?"

"Bái thiếp đã đưa qua, nhưng mà thời gian còn chưa sắp xếp được, chắc chắn ngài bận nhiều việc, hiện tại điện hạ làm giám quốc, đây có phải hay không có nghĩa ngài sắp..."

Tàn Vũ Phi chưa nói hết, Tàn thị lang lập tức thấp giọng nói: "Lời nói như thế không nên nói lung tung, nhớ đấy!"

Tàn Vũ Phi le lưỡi một cái, tầm mắt chuyển đến trên người Tàn Mục Ca, cô ý a một tiếng, hỏi: "Phụ thân, có biệt chuyện của tỷ tỷ không?"

Ánh mắt Tàn thị lang phức tạp liếc qua Tàn Mục Ca một cái, quay đầu đi nói: "Chuyện này trước không được nói ra, mấy ngày sau phụ thân sẽ rời khỏi, hiện tại gây một khúc cho phụ thân nghe, thật lâu rồi không có nghe con ta đàn."

Tàn phủ nhân cao ngạo quay đầu liếc Tàn Mục Ca một cái, hiện tại ở trong lòng phu quân phân lượng nữ nhi của mình nặng hơn, mà Tàn Mục Ca vốn là dòng chính nữ nhưng không được chào đón, hơn nữa phát sinh thêm chuyện này, càng đừng nghĩ thay đổi cục diện.

Tàn Mục Ca thu hết thảy trước mặt thu vào đáy mắt, chỉ là rất kỳ quái, nàng chắc cũng không khổ sở, giống như mình chỉ là người ngoài cuộc, tỉnh táo nhìn tất cả chuyện này.

Đây là cuộc sống trước đây của mình? Nhưng trong đầu mình còn sót lại một chút hình ảnh, cùng với tình huống trước mặt cũng không có liên quan gì, nhất là thỉnh thoảng còn xuất hiện một nam tử tuấn mỹ vô song, nụ cười yếu ớt như cỏ như không trên trán, cao quý tiêu điều tự tại. Hắn là ai, mình không có một chút ấn tượng, nhưng tại sao lại xuất hiện trong đầu của mình?

Nàng có quá nhiều thắc mắc không có chỗ giải đáp, cho nên cũng lười nhìn đối phương một nhà thân thiết, liền nói mình mệt mỏi, trở lại viện của mình.

-

Tần Mục Ca trở về Tần Phủ, Phủ Cầm và Nghênh Xuân cũng trở lại theo. Bất quá, không ngoài dự liệu của nàng, trở lại Tần phủ sau giờ ngo, Tần Vũ Phi liền mang theo mây ma ma vênh vào tự đắc xuất hiện.

"Tần Mục Ca, ngươi tốt nhất cách xa Tam điện hạ một chút, không nên để thanh danh ô uế của ngươi làm bẩn địa vị cao quý của Tam điện hạ!" Tần Vũ Phi nghe được Mộ Dung Huyền chứa chấp Tần Mục Ca, trong lòng vừa tức vừa ghen tỵ, nàng một nữ nhân bị đuổi ra khỏi cửa làm sao có thể đến gần Tam điện hạ, mà mình đưa bài thiếp đến cũng không chiếm được một cơ hội để gặp ngài? !

Tần Mục Ca đang tựa vào trước cửa sổ ngắm phong cảnh, nghe vậy mắt long lanh khẽ cong, cười nhạt một tiếng: "Liên quan gì đến ngươi? Hắn là người nào của ngươi, ngươi là gì của hắn? Nói nghe một chút."

"Ngươi..." Tần Vũ Phi nhất thời không có trả lời được, ngay sau đó mảy liễu nhú lại, đôi môi nói, "Không cần ngươi quản! Danh tiếng ngươi thối như vậy chẳng lẽ không biết tự ti mặc cảm sao? ! Da mặt ngươi thật là dày! Nếu như muốn để mình trong sạch, ngươi nên tìm cái chết đi, như vậy mới sạch sẽ!"

Đối với thái độ kích bác của đối phương Tần Mục Ca cảm tức, nàng đứng thẳng người, khóe môi nhếch lên cười lạnh một cái, chậm rãi nói: "Tự ti mặc cảm? Tại sao ta phải tự ti mặc cảm? Ta bị hãm hại đến bước này, cũng không có làm chuyện thương thiên hại lý, đối với ai ta cũng không thẹn với lương tâm! Ngược lại ngươi, còn có mẫu thân đại nhân đáng kính, dường như chỉ sợ người khác không biết chuyện này, la lối ầm ĩ hét lớn chặn ta ngoài cửa, đẩy ta đến tuyệt cảnh. Hiện tại mọi người đều biết, các ngươi hài lòng chưa?"

"Chúng ta hài lòng là sao? Đây đều do ngươi làm vậy, ngược lại tới trách chúng ta!" Tần Vũ Phi nói tới chỗ này, dừng một cái, ngay sau đó lóe ra nụ cười lạnh vô cùng khinh thường, "Đại tướng quân là nam tử ưu tú như vậy bị ngươi tính kế giành được? Còn không phải vẫn bị hắn đuổi ra khỏi cửa, còn dẫn đến danh dự bị mất sạch, thật đáng đời! Người trong lòng của hắn thay ngươi gả cho Mộ Dung Kinh Hàn, hắn làm sao có thể tiếp nhận ngươi? ! Thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!"

Mình tính kế mới gả cho Hiến Viên Triệt? Trong lòng Tần Mục Ca nghi ngờ một hồi, quả thật là như vậy hay là Tần Vũ Phi ăn nói lung tung?

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đánh ngươi răng rơi đầy đất.

"Ta là con cóc, ngươi là muối muộn của ta, cũng là đồng loại! Còn có, bất kể như thế nào, cũng không có nửa điểm quan hệ với ngươi, cho nên vẫn là trông nom tốt chính ngươi đi, Tần Vũ Phi -- thuận tiện nói một câu, d * đ * l * q * đ Tam điện hạ không phải là người tùy tiện, chất lượng như ngươi vậy không biết có lọt vào mắt xanh của hắn hay không đây! Ngươi con cóc này còn muốn ăn đối phương, sợ rằng phần lớn cũng là nằm mơ!"

"Ngươi dám chửi ta? Còn thật sự không biết phân lượng của mình, cho là mình còn là tướng quân phu nhân chắc? !" Tần Vũ Phi không kềm chế được giận dữ, quát lớn mấy ma ma tiến đến gây phiền phức với Tần Mục Ca!

Phủ Cầm vừa nhìn tư thế này, lập tức ngăn trước mặt Tần Mục Ca.

Mấy ma ma kia mặc dù lớn tuổi, nhưng hành động vẫn nhanh nhẹn như xưa, bước lên mấy bước đã túm được tóc Phủ Cầm, Phủ Cầm vừa che chở búi tóc của mình, vừa đánh nhau với đối phương.

Hai ma ma khác xông tới Tần Mục Ca!

Tần Mục Ca nhìn ác nô gan lớn hơn trời, cũng không khách khí, quay đầu lại nhặt lên cây chổi nghênh diện hai bên cùng lúc đánh cho hai ma ma kia mấy cái, đồng thời chân cũng không nhàn rỗi, bành bạch hai chân đạp lên trên bụng đối phương!

Mấy động tác này làm liền một mạch nước chảy mây trôi, Tần Mục Ca không chút suy nghĩ, hầu như là phản xạ có điều kiện, giống như mình trước đây có võ công.

Tần Vũ Phi vừa nhìn có chút ngây người, nàng mặc dù không biết võ công, nhưng mấy chiêu vừa rồi của Tần Mục Ca quá mức chuyên nghiệp, khiến cho nàng vì vậy mà sinh ra ảo giác -- mới vừa rồi là một hiệp nữ chứ không phải là Tần Mục Ca nhu nhược.

Tần Mục Ca cũng không cho nàng thời gian nghỉ ngơi, cầm bút lông lên trực tiếp ném lên mặt đối phương, đồng thời mắng: "Ngươi một nữ nhi của kẻ

thất nhưng lại dám can rỡ như thế, xem ra là được nuông chiều không có quy củ! Hiện tại ta cho ngươi biết, nếu ngươi vô lễ với ta, cần thật ta đánh ngươi rã ròi đây đấy!"

Tần Vũ Phi kinh ngạc muốn tránh né, Tần Mục Ca không biết làm sao tốc độ rất nhanh, cho nên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tần Vũ Phi lập tức có thêm một mảng đen thui.

"Tần Mục Ca, ta sẽ không để yên cho ngươi!" Tần Vũ Phi không mặc kệ, lập tức lấy móng tay nhọn cào Tần Mục Ca, bộ dáng kia rất giống nữ quỷ đòi mạng!

Tần Mục Ca nắm chặt bàn tay chờ đối phương đi tới, chỉ cần nàng đụng đến mình mình sẽ hung hăng cho nàng một quyền, đánh cho nàng bộ mặt nở hoa! Ai kêu nàng trong mắt không có người!

"Dừng tay! Chuyện gì xảy ra? !" Âm thanh Tần thị lang chọt vang lên trong sân, ngay sau đó ông và Tần phu nhân bước lên bậc thang đi vào nhà, đầy uy nghiêm nhìn Tần Vũ Phi và Tần Mục Ca một cái, ngay sau đó lạnh lùng liếc Tần Mục Ca chắt vắn, "Làm sao lại đối đãi với muội muội như vậy? Càng ngày càng không có quy củ! Bây giờ ngươi quay về nhất định phải tự kiểm điểm lại cho ta, nếu như la lối om sòm khắp nơi, lam truyền ra ngoài, đòi này người đừng nghĩ lập gia đình! Ngay cả người quê cũng không cưới ngươi!"

"Phụ thân, nếu không phải nàng cố ý tới làm khó ta, ta cũng sẽ không làm như vậy!" Tần Mục Ca cố nhịn xuống lửa giận, hết sức tỉnh táo mà giải thích cho mình.

Gương mặt xinh đẹp của Tần Mục Ca lạnh lùng căng thẳng, chỉ cần thoáng suy xét cũng không khó nhìn thấy, là Tần Vũ Phi đến viện mình khiêu khích, nhưng hình như cha bỏ quên điều này. Mình la lối om sòm? Nếu không phải nàng ra tay, mình cũng không cần thiết chủ động đánh trả.

"Đù rồi! Ngươi bôi nhọ trên mặt ta còn chưa đủ sao? !" Tần thị lang không nhịn được cắt đứt lời của Tần Mục Ca, sau khi nói xong, hình như cảm thấy có chút thiếu sót, ngay sau đó trì hoãn nói, vòng vo đòi đề tài, "Ngày mai hoàng cung sẽ có một yến hội, các ngươi đều hảo hảo chuẩn bị một chút!"

Nói xong, Tần thị lang lười phải nán lại một khắc, xoay người đi ra ngoài.

Tần phu nhân không nói gì chỉ là ý vị sâu xa nhìn Tần Mục Ca, giống như có thể một hộp đem nàng nuốt vào, sau khóe miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt lạnh lẽo, nhẹ giọng nói: "Đồ cưới của ngươi cũng bị Đại tướng quân giữ lại sao? Như vậy thời điểm tái giá Tần Phủ lần nữa không thể nào lấy ra nhiều đồ cưới cho ngươi tiêu xài như vậy, đến lúc đó chớ trách ta không nhắc nhở ngươi."

Tần Vũ Phi không cam lòng chịu thiệt, nhưng Tần phu nhân cho nàng một cái ánh mắt, ý bảo nàng đi ra ngoài cùng mình.

Chờ sau khi ra ngoài, Tần Vũ Phi nhìn Tần thị lang trong lòng có chút khoảng cách, liền không nhịn được cầu nhàu nói: "Cái tiện nhân này chẳng lẽ mẫu thân muốn khoan dung cho nàng ở trong phủ sao? Hiện tại nàng nhưng cái gì cũng không có!"

Tần phu nhân ngoái đầu nhìn Tần Mục Ca một cái, quay đầu thấp giọng nói với Tần Vũ Phi: "Ngươi không nên tùy tiện tìm nàng, ngươi không phải đối thủ của nàng, thua thiệt hôm nay là một chứng minh. Nàng và thất công chúa có quan hệ, điểm này không thể không đề phòng. Ngươi hãy nhớ lấy, nhất định phải thu liễm tính khí của mình, nam nhân đều thích nữ nhân nhu nhược..."

Tần Vũ Phi nghe lời mẫu thân, gật đầu một cái.(Hai mẹ con nhà này tới ngày mơ mộng hão huyền)

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tỷ tỷ Tần Phương Phi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Mục Ca liền đứng dậy thay quần áo trang điểm tỉ mỉ đứng lên. Hiện tại danh tiếng của mình không tốt, tham dự yến hội hoàng thất sợ rằng đến đó sẽ gặp một số người ngạo mạn, cho nên mình muốn hóa trang xinh đẹp khuynh thành, lên tinh thần gấp trăm lần đi ngăn cản những thứ không biết dơ bẩn kia.

Đêm qua nàng và Phủ Cẩm vội vàng làm xiêm áo và váy mới, để nghênh đón yến hội hôm nay. Áo trắng điểm hoa văn tử sắc (màu tím), mỏng manh đáng yêu, váy ngắn tử sắc với đai lưng màu trắng bạc buộc nhẹ, một đôi giày thêu mềm mại cùng màu được may vá khéo léo cùng y phục, tạo thành bức tranh Mầu Đơn Bách Hợp xinh đẹp.

Tóc dài búi thành kiểu lãng hư kế, chỉ cắm một cây Kim Phượng trăm, mây lá liễu tơ nhạt, môi mỏng vẽ nhạt, người quả thực giống như Lăng Ba tiên tử, xinh đẹp thế gian hiếm thấy, dung nhan vốn có đúng là vô cùng tuyệt mỹ, sau khi khoác lên trang phục đơn giản Tần Mục Ca đẹp hơn, vừa quyến rũ vừa trang trọng, cử chỉ ưu nhã khéo léo.

Tóc lãng hư kế : ...

Phủ Cẩm và Nghênh Xuân nhìn hầu như trọn mắt há mồm.

Sau khi tất cả hoàn tất, Tần Mục Ca đến chủ viện, lúc này mới phát hiện trong phòng lại thêm một nữ tử, nhìn trang phục cũng xác thực là tỷ muội, nhưng nàng kia lại buông xuống nụ cười, an tĩnh nhu thuận, hoàn toàn không giống Tần Vũ Phi ương ngạnh.

Đối phương thấy Tần Mục Ca đi vào, ngược mắt liếc nhìn, thấp giọng nói: "Muội muội đã tới..."

"Đạ, tỷ tỷ tới sớm." Giọng nói đối phương quá ư dịu dàng, Tần Mục Ca cũng không khỏi làm âm thanh mềm xuống, sợ giọng điệu của mình cao đường đột.

Lúc này, Tần thị lang cũng ra ngoài, theo sau là Tần phu nhân và Tần Vũ Phi.

"Được rồi, từng người lên kiệu, chúng ta lên đường." Trần thị lang trầm giọng phát ra mệnh lệnh.

Tần phu nhân mắt lạnh quét hai tỷ muội này một cái, nhất là Tần Mục Ca, hôm nay nàng càng thêm đẹp mắt, may mắn hiện tại thanh danh nàng bừa bãi, nếu không sẽ thu hút ánh mắt của mọi người! Hồ ly tinh kia sinh ra một đứa tiểu hồ ly tinh còn xinh đẹp hơn đối phương, cũng không biết chuẩn bị gieo họa cho người nào! (Bà xấu quá không được làm hồ ly tinh mới ghen tỵ đây mà, cái đồ muốn đòi không được làm hồ ly tinh)

Ngay sau đó bà ta lạnh nhạt nói: "Người cần phải hiểu tình cảnh của người, tốt nhất nói ít đi, hiện tại người chính là một tồn tại xấu hổ nhất của Tần phủ ta! Người hiển nhiên sẽ không so được với Vũ Phi, dù cho có là bông hoa yên lặng, cũng sẽ chọc không ít chuyện!"

Ở trước mặt Tần thị lang Tần Mục Ca cố gắng nhẫn nhịn, chỉ là lãnh ý đáy mắt càng rõ ràng hơn trước.

Cảm thấy mình làm mất thể diện cũng có thể không cho mình đi mà, tại sao còn muốn mình đi theo? ! Trường hợp như vậy hình như mình cũng không thích chứ?

Tần Mục Ca oán thầm trong lòng, không có nhiều lời, đi theo mọi người ra khỏi cửa phủ, ngồi lên kiệu, đến hoàng cung.

Vừa xuống kiệu, rất khéo là nàng trông thấy trước mặt người tới một hàng, ba cỗ kiệu vừa hạ xuống, Như phu nhân, Ý phu nhân trước sau xuống kiệu, cuối cùng, bóng dáng cao ngất của Hiến Viên triệt cũng xuất hiện sau khi thị vệ vén màn kiệu lên!

Như phu nhân và Ý phu nhân hôm nay cũng trang điểm lộng lẫy, hồng hài xinh đẹp động lòng người, chỉ có điều so sánh với Tần Mục Ca, lập tức ảm đạm thất sắc.

Điều này có thể nhìn thấy từ địch ý và kinh ngạc trong ánh mắt của Như phu nhân và Ý phu nhân, hai người các nàng không kềm nổi đồng thời đi đến bên cạnh Hiến Viên Triệt thiên kiều bá mị* dịu dàng nói nhỏ, ánh mắt lại liếc về phía Tần Mục Ca, giống như muốn nói cho nàng biết, người nam nhân này hiện tại là của mình.

*Thiên kiều bá mị: xinh đẹp, quyến rũ (riêng mình nghĩ hẳn là :lãng lợ quyến rũ)

Tần Mục Ca không có nghĩ rằng sẽ gặp Hiến Viên Triệt ở chỗ này, hành động của Như phu nhân và Ý phu nhân xem như nàng chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân như vậy chắc? Bất quá, nàng vội phải nhìn lâu nửa mắt, mắc mớ gì đến mình? Dù cho trước đây mình là tướng quân phu nhân thì thế nào? Lại không có nửa điểm nhớ đến Hiến Viên Triệt thật là tốt, hiện tại thật kỳ quái, tại sao trước đây mình lại tính toán gả cho một nam nhân căn bã như vậy? Lãnh khốc, vô đoán, háo sắc, có cái gì đáng giá mà để mình bỏ ra trí tuệ? Thật là tức cười! Muốn tính kế thì mình cũng phải tính gả cho người hoàng tộc giống như Tam điện hạ lịch sự tao nhã chứ!

Tần Phương Phi nhìn thấy Hiến Viên Triệt xuất hiện, đáy mắt lập tức chảy ra một loại tên nhiệt ý (ý nghĩ nồng nhiệt), bất quá ngay sau đó liền bị một vẻ thâm thúy an tĩnh che giấu, tiếp tục cúi thấp đầu đi theo sau Tần thị lang và Tần phu nhân.

Hiến Viên Triệt vừa xuống kiệu liền nhìn thấy Tần Mục Ca, lúc này nàng ở giữa đám nữ nhân gia quyến giống như hạc trong bầy gà, dung nhan tuyệt mỹ kia và thần sắc không kiêu ngạo không nhỉnh khiến nàng có vẻ vô cùng cao quý ưu nhã.

Bất quá, vậy thì thế nào? Một nữ nhân thủy tính dương hoa thôi! Khóe miệng mê người của Hiến Viên Triệt lóe lên một tia khinh miệt cười lạnh. (anh cứ cười đi).

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hai tiêu điểm.

"Đại tướng quân," Tần thị lang vừa chào hỏi vừa thở dài, "Đúng lúc, chúng ta cùng nhau đi vào."

Hiến Viên Triệt khẽ mỉm cười, làm ra một dấu tay xin mời.

Hai nam nhân này sóng vai đi vào trong.

Như phu nhân và ý phu nhân còn có Tần phu nhân theo thông lệ sóng vai đi một hàng, mà Tần Mục Ca vốn là tướng quân phu nhân hiện tại bởi vì bị hưu, liền sóng vai đi một hàng cùng Tần Vũ Phi và Tần Phương Phi. (đặt tên Phi Phi giống như thổ phi)

"Tần phu nhân, chúng ta có mấy ngày không gặp rồi đi?" Như phu nhân mang theo giọng nói ý hệt chủ nhân mỉm cười hỏi, đồng thời trông mắt nhìn lướt qua sóng lưng thẳng tắp của Tần Mục Ca ở phía sau.

Hiện tại không biết cảm giác nàng là gì, trước kia tham dự yến hội luôn sóng vai cùng Triệt, ở trước mặt mọi người rêu rao, mà mình chung quy luôn ở phía sau, hôm nay nàng bị phu quân ruồng bỏ, đi ở phía sau mình, loại cảm giác này thật sự cực kỳ thoải mái!

Tần phu nhân cũng lộ ra vẻ dè dặt của một phu nhân cao quý, mỉm cười khách khí nói: "Đúng vậy, hội hoa Mẫu Đơn lần trước gặp qua Như phu nhân và Ý phu nhân, chúng ta cùng cười thuyền rồng, bây giờ nhớ lại thấy vẫn còn mới mẻ."

Tần Mục Ca liếc mắt nhìn về vịnh vào tự đắc của Như phu nhân và Ý phu nhân, lại nhìn lướt qua Tần Vũ Phi bên cạnh có chút hả hê chuẩn bị xem cuộc vui, khoe miệng cười một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn phía trước.

Trải qua mấy cửa cung, đến yên hội trước đại điện.

Tần Mục Ca nhìn mấy gốc cây già nua mạnh mẽ trong viện, có vài gốc cây thạch lựu đang ra hoa đỏ rực, chiếu lên sân viện ánh lên về mình điểm.

Trên bậc thang trước mặt, Tần Mục Ca nhắc váy chậm rãi bước lên bậc cấp bước vào đại điện, vẻ kiêu diễm khuynh thành của nàng lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt khác phái, trong đó có kinh điểm, có ý tứ sâu xa, còn có nhiệt liệt thường thức.

Ánh mắt nàng nhìn thẳng, bình tĩnh tự nhiên đi theo Tần thị lang đi tới vị trí thuộc về mình, ưu nhã sửa sang lại trang phục, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này trong đại điện dường như có hai người trở thành tiêu điểm, một là Hiên Viên Triệt trầm mặc không nói, một chính là Tần Mục Ca, kéo lại đa số ánh mắt của nam nhân.

Đây là nguyên nhân khiến cho không khí trong đại điện không khỏi hưng phấn, nhất là những nam nữ quý tộc trẻ tuổi, bởi vì hai nhân vật giống như tiên nhân này không còn là phu thê, lại nói, vị trí bên cạnh họ cũng trống không.

Mặc dù một hồng hạnh ra tường, một bị đội nón xanh, nhưng Đại tướng quân vẫn là đại tướng quân, hần an bài đối với phu nhân vượt tường có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ, càng thêm kích thích các cô nương hướng về và yêu thương say đắm, mà Tần Mục Ca cho dù không tuân thủ nữ tắc, thanh danh không tốt, nhưng làm tiểu thiếp hoàn toàn có thể, phu nhân nặng đức, tiểu thiếp nặng sắc còn gì.

Nhưng mà hai nhân vật tiêu điểm không mưu mà hợp lựa chọn trầm mặc chống đỡ, chỉ hơi cúi đầu hợp nhẹ nước trà.

Cho đến khi Tam điện hạ và hai vị hoàng tử khác vây quanh Thái Hậu đi đến, loại không khí này mới biến mất.

Trong lúc Tần Mục Ca mới hành lễ xong, ngoài điện bay vào một bóng người, nhìn thấy nàng liền vui sướng kêu lên: "Mục Ca!"

Tần Mục Ca sùng sốt, nhìn nữ tử hoàng thất cười vui vẻ, giống như rất quen với mình -- nàng là người nào, mình có quen sao?

Thất công chúa mỉm cười đi đến Tần Mục Ca, đồng thời dùng khoe mắt liếc Hiên Viên Triệt một cái, nhìn Tần Mục Ca trông mắt lộ ra tia nghi ngờ, trong lòng nàng ngừng lại một hồi, vội vàng đến trước mặt ân cần thấp giọng nói: "Mục Ca, người tới đây, ta có chuyện muốn nói."

Trong lòng Tần Mục Ca không biết làm thế nào, không khỏi đứng dậy đi theo đôi phương tới hành lang.

"Người thật sự bị Đại tướng quân hưu khí rồi hả?" Thất công chúa mang theo một phần cẩn thận, kéo tay Tần Mục Ca hỏi.

Tần Mục Ca gật đầu một cái: "Hắn nói ta với nam nhân khác có tư tình, cho nên liền hưu khí ta."

"Nhưng lấy giao tình của chúng ta, ta biết người tuyệt đối sẽ không làm như vậy, người cũng phải trả qua suy tính mới gả cho hắn, hơn nữa đối với hắn cũng tán thưởng, làm sao người có thể bỏ cao lấy thấp đây? Tại sao người không giải thích?" Nhìn ra được, Thất công chúa là quan tâm thật lòng, tình cảm lộ ra trong đáy mắt không chút giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mẫu Đơn lại nở?

"Thanh giả tự thanh, có cái gì mà giải thích? Hiện tại ta mới thật sự hiểu được trước kia ta chỉ là rung động nhất thời, Đại tướng quân mặc dù ưu tú thiên

hạ vô địch, nhưng lại không phải của ta, trước đó cường cầu hiện tại cũng nhận được trừng phạt, bất quá cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn," Trong lòng Tần Mục Ca cảm tạ thành ý của đối phương, dường như từ khi mình tỉnh lại, trừ Phủ Cẩm và Nghênh Xuân, đây là người đối với mình ôn hòa nhất.

Nàng vừa nói vừa mỉm cười, trên mặt một vẻ vân đạm phong khinh.

Thất công chúa nhìn Tần Mục Ca ung dung như thế, không khỏi cười một tiếng: "Ta nghe được chuyện này ngày đêm chạy gấp trở về, ai ngờ người lại bình tĩnh như vậy, hại ta lo lắng vô ích một hồi, vốn là nghĩ tính tình người giữ mình trong sạch mấy ngày nay nhất định sẽ khó khăn, xem ra là ta sai lầm rồi, ta đánh giá thấp sức chịu đựng của người -- như vậy cũng tốt, nơi này không lưu người, sẽ có nơi lưu người."

Thất công chúa vừa nói xong, đất mặt không khỏi thoáng qua một nỗi cảm xúc, rất nhanh, không để người khác nhìn thấy liền giấu trong nụ cười.

Hai người đang nói chuyện, Thái Hậu dắt các nữ quyến ra ngoài, trực tiếp đi thẳng tới ngự hoa viên.

Tần Mục Ca và Thất công chúa cũng đi theo sau mọi người.

Vừa vào ngự hoa viên, đối diện là một vùng hoa Mẫu Đơn mới vừa nở hoa trước đây không lâu, lúc này thời kỳ nở hoa đã qua, đầu đầu cũng thấy một màu xanh biếc.

Thái Hậu nhìn lướt qua ba bốn mươi vị nữ nhân bên cạnh mình, chậm rãi nói: "Ai gia thích nhất hoa Mẫu Đơn, đáng tiếc năm nay Hoàng thượng long thể bất an, ai gia cũng không có ý định lưu luyến bụi hoa, thưởng thức Mẫu Đơn, nếu hiện tạo hoa Mẫu Đơn đang nở thì thật tốt!"

Trong giọng nói của bà tràn đầy tiếc nuối.

Tần Mục Ca nghe vậy, nhìn lướt qua Thái Hậu tuổi đã hơn bốn mươi nhưng thân thể được bảo dưỡng, nét quyến rũ năm đó vẫn phân biệt rõ ràng, nhất là cặp mắt câu hồn kia, phá lệ động lòng người.

Ở Cao Xương quốc, Hoàng hậu Vương phi không có nhi tử không hẳn là chuyện xấu, ví dụ như Thái hậu này, nếu con trai của bà làm Hoàng thượng, đoán chắc bà cũng không thể nào còn sống, sớm bị tiền hoàng xử tử.

Vừa nghĩ tới điều này, nàng lại trở về đề tài Mẫu đơn này, trong đầu chợt dâng lên một trí nhớ kỳ lạ, không khỏi mở miệng nói với Thất công chúa nhẹ giọng nói: "Thật ra thì ta có nghe nói một cổ pháp (pháp thuật thời xưa) cũng làm cho có thể làm cho Mẫu đơn lần nữa nở lại..."

"Thật? Người có thể làm cho Mẫu đơn nở lại?" Thất công chúa cảm thấy cực kỳ quái lạ, không khỏi đề cao giọng hỏi một câu.

Tất cả mọi người chú ý, tròng diện tương đối an tĩnh, cho nên những lời nói của Thất công chúa hết sức rõ ràng.

Thái hậu nghe vậy, dừng lại, lập tức đưa mắt chuyển sang đây nhìn nàng hỏi: "Tiểu Thất, chuyện này là thật sao?"

Thất công chúa vội vàng che miệng, ánh mắt nhìn về phía Tần Mục Ca, từng câu từng chữ hỏi: "Thế nào, có thể không?"

Tần Mục Ca vốn là tùy tiện nghị luận một câu, hiện tại lại bại lộ dưới con mắt của mọi người, nhất là Thái hậu, trong lòng hiện ra vẻ khó tin và vui mừng, chờ câu trả lời.

Nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, hướng về phía Thái hậu phúc thân*, căn cứ vào trí nhớ gọi lại một chút giải thích cũng không rõ ràng lắm nói: "Hồi Thái hậu, thần nữ từng thấy cổ pháp này, bất quá chưa từng thử nghiệm qua, cổ thư nói phải là Mẫu đơn qua hai xuân, năm sau hoa nở sau trăm ngày. Ý là năm nay muốn Mẫu đơn nở hoa, chờ lúc sang năm, Mẫu đơn cũng sẽ không nở hoa đúng mùa, nhất định phải lùi lại trăm ngày, bởi vì năm nay sẽ đoạt mất một phần tinh hoa của năm sau."*

*Phúc thân: cúi chào (phụ nữ thời xưa cúi đầu vái chào hai tay nắm để trước ngực, lưng thẳng, nhún người xuống)

* Đoạn này ý TMC nói hoa Mẫu đơn phải qua hai mùa xuân mới dùng được cổ thuật, và khi dùng cổ thuật sang năm vào mùa hoa nở hoa sẽ không nở mà bị lùi lại trăm ngày.

"Vậy bây giờ người liền thử cho ai gia một chút. Nếu năm nay người có thể làm cho ngự hoa viên này bách hoa nở rộ, ai gia sẽ trọng thưởng xứng đáng! Cho dù sang năm lùi lại cũng không sao!" Về mặt Thái hậu vui mừng, ra hiệu cho Tần Mục Ca tiến lên phía trước, nhìn đối phương từ trên xuống dưới, đáy mắt hiện lên một loại cảm xúc khó hiểu, tiếp tục nói, "Người là nhị nữ nhi của Tần thị lang? Phu nhân của Đại tướng quân Hiên Viên Triệt? Ai gia đã gặp qua người một lần..."

Tần Mục Ca phúc thân lần nữa, nhẹ giọng nói: "Hồi Thái hậu, ta đã rời đi Đại tướng quân phủ, không còn là phu nhân của hần."

Lúc này Như phu nhân theo ở phía sau cấp bách muốn tuyên bố địa vị của mình, không kìm hãm được đáp lời nói: "Thái hậu, Đại tướng quân đã đem nàng hưu khí! Bởi vì nàng không tuân thủ nữ tắc hồng hạnh ra tường!"

Ai da! Càng ngày càng gay cấn...các nàng hãy tiếp tục theo dõi...đoán xem tiếp theo như thế nào nhé.!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Tương kế tựu kế.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người trở nên phức tạp, đồng loạt nhìn về Tần Mục Ca.

Mấy ngày nay tin tức về Đại tướng quân Hiên Viên Triệt hưu khí chánh thể thủy thỉnh dương hoa làm cho xôn xao, trước những tin tức căng thẳng này các quý phụ vẫn còn duy trì thái độ âm thầm, hiện tại qua việc Như phu nhân vừa nói, tất cả đều chờ mong kịch vui phía sau, dù sao bởi vì hồng hạnh ra tường mà bị đuổi thật sự mất mặt đến cực điểm.

Lòng bàn tay Tần Mục Ca căng thẳng nắm chặt!

Vốn cho là chờ đợi chuyện của mình từng việc một lắng xuống một chút, nhưng vẫn có người khẳng khái muốn tìm đường chết vội vàng khiêu khích! Cũng tốt, hôm nay coi như Thái hậu và mọi người xem náo nhiệt tới đây vì mình đính chính lại thanh danh!

Thất công chúa nhìn thấy Như phu nhân không cho Tần Mục Ca mặt mũi như thế, lòng mày không khỏi nhú lại đang muốn lên tiếng, lại bị Tần Mục Ca chặn ngang ngăn cản.

Ngay sau đó, Tần Mục Ca cười nhạt, nhìn Như phu nhân nói: "Như phu nhân đây là có ý gì? Trước mặt Thái hậu người kêu gào như thế, còn đâu là tu dưỡng của mệnh phụ? Hôm nay nếu nói tới việc này, trước mặt Thái hậu ta sẽ cùng người nói luôn--"

Nói đến chỗ này, Tần Mục Ca quay mặt hướng về Thái hậu phúc thân nói: "Thái hậu ở đây, mời làm chứng cho thần nữ, mấy ngày trước ta bị vu hãm đuổi ra khỏi tướng quân phủ, nanyên- hôm nay lại bị Như phu nhân nhục nhã, khẩu khí này kiên quyết nuốt không trôi, nếu là ta có thể chứng minh mình trong sạch, xin Thái hậu giúp thần nữ đòi lại công đạo!"

Như phu nhân ý có Hiên Viên Triệt ủng hộ sau lưng, liền tiến lên từng bước hướng Thái hậu phúc thân, tràn đầy khinh bỉ nhìn Tần Mục Ca nói: "Vu hãm? Người cũng không nên một mực khẳng định ăn nói lung tung trước mặt Thái hậu! Lẽ nào Đại tướng quân muốn người như vậy hay sao?!"

Tần Mục Ca môi mông khê thờ nói: "Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Người nói ta hồng hạnh ra tường thông gian với người có chứng cứ gì không? Có từng bắt gian tại chỗ?"

Nàng biết đối phương sẽ nói gì, cho nên cô ý hỏi lần nữa.

Trong trông mắt Thái hậu không khỏi cảm xúc, bà nhỏ giọng nói với ma ma bên cạnh cái gì đó, ma ma này trả lời rồi đi, ngay sau đó bà chậm rãi ngồi trên ghế thái sư cung nữ mang tới, mà những người còn lại cũng tự động tránh ra, nhường ra một khoảng trống, vậy Tần Mục Ca cùng Như phu nhân và Ý phu nhân vào giữa.

"Khăn tay chính là chứng cứ rõ ràng, còn có thư tình kia, mọi người nhìn mà nổi da gà!" Khóe miệng Như phu nhân tuôn ra khinh thường và khinh miệt.

Ý phu nhân ở một bên mặc dù không có chen vào nói, dung nhan xinh đẹp đoan trang hiền huệ, so với Như phu nhân, nàng có vẻ ưu nhã dịu dàng nội liêm, nhưng một cảm xúc nơi đáy mắt không khỏi bị nàng che giấu rất tốt.

Tần Mục Ca sau khi nghe xong, bước tới trước một bước, nhìn thẳng Như phu nhân, lạnh lùng mỉm cười hỏi: "Khăn tay kia và thư tình các người lục soát ở nơi nào?"

Như phu nhân sùng sốt, ngay sau đó hừ lạnh nói: "Ở trong mền gấm của người, chẳng lẽ đầu óc của người bị hư quên mất rồi?"

"Hả? Ở trong mền gấm của ta?" Tần Mục Ca nhìn một cái thấy Hiên Viên Triệt xuất hiện ở bên ngoài vòng, lập tức bước tới trước một bước hỏi tới, "Đồ riêng tư như vậy, các người làm sao biết ở trong mền gấm của ta? Chẳng lẽ các người có thiên lý nhãn hay sao?!"

Như phu nhân sùng người lại, Ý phu nhân cũng sùng người theo.

Hiên Viên Triệt ngoài vòng đôi mắt sâu như biển, không nói một lời, gương mặt tuấn tú âm trầm, giống như một người đứng xem bình thường không có liên quan tới nữ nhân bên trong.

"Hiên Viên, mời ngồi bên này." Thái hậu chỉ bên cạnh mình muốn mời Hiên Viên Triệt, cung nữ đã mang một cái ghế tới.

Hiên Viên Triệt ở trước ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả nữ nhân đi đến trước mặt Thái hậu thi lễ, trầm giọng ngồi xuống, trông mắt lần nữa quét về phía Tần Mục Ca không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nàng lúc này, xinh đẹp ướt át, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt trầm ổn, ánh mắt kia không có một chút áy náy và hốt hoảng.

Thái hậu hơi nghiêng thân đến gần Hiên Viên Triệt thấp giọng nói: "Hiên Viên, người tin tưởng Tần Mục Ca là trong sạch sao?"

"Thái hậu, ta chỉ coi trọng sự thật." Hiên Viên Triệt môi mông khê mở, chậm rãi trả lời.

Chương 20: Đối chứng lại lần nữa.

Thái hậu cười cười ý cười tương đối sâu xa, theo tâm mắt Hiên Viên Triệt lần nữa đặt ở trung tâm trên ba người nữ nhân.

Thất công chúa cũng gọi cung nữ mang cho mình một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Triệt, sau đó đến gần Hiên Viên Triệt nhẹ giọng nói: "Đại tướng quân, Tần Mục Ca cũng không phải nữ nhân như vậy, nàng mới thành hôn với người có một tháng, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? nam yên - Lui một bước mà nói, sự ưu tú xuất sắc của người có bao nhiêu người có thể theo kịp? Làm sao nàng sẽ không quý trọng cơ hội người cho nàng đây?"

Hiên Viên Triệt không khỏi nhú mày, nhìn Thất công chúa một cái, chỉ cười nhạt, không nói gì.

Nụ cười kia giống như thanh phong hồi tuyết, minh diễm chiếu nhân (2 câu này mình ko hiểu, ai biết chỉ giùm), Thất công chúa không khỏi mê say một hồi, khi nàng ý thức được điểm này, vội vàng quay đầu đi, mặt đẹp cũng đã ửng đỏ.

Bất quá Hiên Viên Triệt vốn cũng không có để ý, tâm tư của hắn đã trở lại trong sân, bởi vì câu nói kia của Tần Mục Ca cũng gợi ra suy tư của hắn.

Như phu nhân không khỏi lướt nhanh qua Hiên Viên Triệt một cái, che lại vị trí của mình, cười lạnh nói: "Chúng ta mấy lần nhìn thấy người lên lên lút lút, liền bẩm báo Đại tướng quân, Đại tướng quân anh minh mệnh lệnh cho hai tỷ muội ta đi đến chỗ ở của người, mới phát hiện dấu vết, người căn bản bây giờ không còn đường chối cãi!"

"Ta lên lên lút lút? Ta có lên lên lút lút đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không tới phiên hai người tiểu thiếp các người đến chỗ ở của ta tiến hành lục soát kiểm tra toàn bộ chứ? Huống chi ta Tần Mục Ca bình thường ngay cả cửa viện còn không ra, các người làm sao thấy được ta lên lên lút lút? Chẳng lẽ các người giống như ruồi bọ, thời khắc theo dõi chỉ chờ hạ gài?" Tần Mục Ca nói tới chỗ này, tự nhiên xoay người, nhìn Hiên Viên Triệt nói, "Đại tướng quân, ta hỏi người, khăn tay kia và cái gọi là thư tình kia phát hiện ở nơi nào? Ta muốn cùng người đối chứng lần nữa!"

Hiên Viên Triệt chậm rãi đứng lên, hay tay chấp sau lưng trông mắt đen khóa chặt Tần Mục Ca, đáy mắt phát ra lạnh lẽo dày đặc. nam yên -

Toàn trường mọi người đều yên lặng, phảng phất như cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy, mê người như thế lại là Đại tướng quân lãnh khốc, mọi người còn là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng vừa khiếp đảm lại không khỏi hưng phấn.

"Tần Mục Ca, người tốt nhất chuẩn bị sẵn sàng, phải biết rằng người sẽ phải trả giá thật đắt!" Mất mặt một lần không đủ, còn phải chọn trường hợp trọng đại như thế, quả thực là mất mặt xấu hổ!

Tần Mục Ca mặt không biết sợ, nhìn một vòng xung quanh, tiến lên nghênh tiếp trông mắt đối phương, quẹo rừ cười một tiếng: "Ta dĩ nhiên chuẩn bị xong, hôm nay là ngày hoàng đạo, tiện việc thanh toán nợ cũ, trừng trị tiểu nhân!"

Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều là địch ý lãnh triệt.

Hiên Viên Triệt nhìn nhau chốc lát, hướng thái giám bên cạnh Thái hậu nhỏ giọng nói mấy câu.

Đối phương đáp ứng một tiếng rồi đi.

Thái hậu đưa mắt trở lại trên người Tần Mục Ca, lại cười nói: "Đại tướng quân đã phái người đi lấy, hiện tại người không phải là có thể nói một chút về chuyện Mẫu đơn?"

Tần Mục Ca khôi phục ưu nhã và bình tĩnh, phúc thân với Thái hậu nói: "Hồi Thái hậu, thần nữ chỉ có thể dựa vào trí nhớ trước kia đem phương thuốc viết ra, sau đó làm theo thứ tự, nhưng thần nữ không thể đảm bảo nhất định sẽ thành công, cho nên kính xin Thái hậu khai ân trước, nếu thần nữ không thành công, xin chớ trách tội."

"Ai gia sẽ không trách người, nếu người thành công, ai gia sẽ có trọng thưởng, hiện tại người cứ viết ra đi." Thái hậu cũng châm trước, lệnh cung nữ lấy giấy và bút mực mang đến trước mặt Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca tập trung ý chí, ngồi ở bên cạnh lòng cố gắng không nghĩ đến việc khác mà dùng chữ Khải viết xuống phương thuốc cổ truyền kỳ diệu trong trí nhớ của mình.

Tại sao mình lại biết những thứ này? Chẳng lẽ trước đó thích xem một chút kỳ thư? Những thứ này trên giá sách hình như cũng không có, vậy là thấy ở lúc nào?

Ngay lúc Tần Mục Ca viết như nước chảy mây trôi phương thuốc kia xong, xin Thái hậu sai người đi bốc thuốc theo phương thuốc, Hiên Viên Triệt sai người đi lấy gì đó cũng mang tới.

Hắn trực tiếp đem vật kia ném tới dưới chân Tần Mục Ca, ngay trước bao nhiêu con mắt dõi theo, gần từng chữ: "Ngươi hiện tại giải thích rõ cho ta!"

Trong ánh mắt chán ghét và khinh bỉ không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nếu không tính sai, Ý phu nhân họ Trần đi?

Nhưng vào lúc này, Tam điện hạ vừa đứng từ thiên điện ra ngoài, đi theo hắn còn có Tần thị lang, Tần phu nhân cùng hai tỷ muội Tần Vũ Phi và Tần Phụng Phi.

Hắn vừa ra tới, lập tức có thị vệ báo cáo chuyện tình trong ngự hoa viên.

Tần thị lang nghe xong mặt biến sắc, lập tức dừng lại.

Tam điện hạ vội vàng nhẹ giọng an ủi: "Thái phó không việc gì, ngươi và phu nhân đi chánh điện trước, ta đi qua xem một chút."

Tần Vũ Phi nhìn Tam điện hạ muốn đi qua, vội vàng dịu dàng nói với Tam điện hạ: "Sợ là tỷ tỷ ta có chuyện, ta cùng điện hạ cùng đi chứ."

Tần thị lang dĩ nhiên hiểu ý Tần Vũ Phi, liền nói với Mộ Dung Huyền: "Vây làm phiền điện hạ rồi, cừu thần không còn mặt mũi đi qua gặp Đại tướng quân..."

Tam điện hạ ý bảo Tần thị lang không cần nghi ngờ, sau đó nhanh chóng đi tới hành lang trong ngự hoa viên, cũng không có ra mặt, mà cách một bụi cây không tiếng động xem kết quả. namyên -

Tần Mục Ca mảy liễu nhíu lại, tâm tình phức tạp nhìn khăn tay trên đất, còn có thư tình bay nhẹ kia.

Thoáng chần chờ một chút, nàng khom người nhặt hai đồ vật kia lên, ngay trước mặt mọi người từ từ mở ra thư tình kia, chữ viết mạnh mẽ có lực, vừa nhìn đã biết chính là xuất ra từ tay của nam nhân, bên trong viết cực kỳ rõ ràng, khiến người ta không dám đọc kỹ.

Nàng lại đưa ánh mắt nhìn về phía khăn tay kia, tơ lụa màu đỏ, phía trên thêu Mẫu đơn và uyên ương, châm pháp tỉ mỉ, mặt phải mặt trái giống nhau như đúc, có thể thấy được thủ pháp thật cực kỳ cao siêu.

"Cái khăn tay này đến từ Tô Dương, là tú pháp điển hình của Tô Dương, hơn nữa ta chắc chắn là tú pháp của Tô Dương Ngô phái, nhà này thù nhà bậc nhất thiên hạ, đứng sau là Lưu gia chuyên cung cấp gấm hoa văn cho hoàng thất, được tuyển chọn từ một trong hai đệ tử Nam Phương thế gia, đoạn lụa đỏ này nhìn giống nhà khác không sai biệt lắm, thật ra thì không phải vậy, chức pháp (công nghệ dệt) cùng Trung Nguyên chúng ta bất đồng, hẳn là Tây Vực sản xuất, hơn nữa ở Nam Phương thế gia bởi vì quan giai dòng họ bất đồng*, màu sắc tượng trưng cho giai cấp không giống nhau, cho nên khăn lụa đỏ này tất cả mọi người đều không có ngoài bốn dòng họ ở Giang Nam, Trần, Vương, Tạ, Thái," Tần Mục Ca cũng không có dừng lại chú ý của mọi người, mà từ từ mở ra một con đường hướng mọi người giới thiệu lai lịch của khăn tay, " Ta Tần thị và Giang nam xưa nay không qua lại, càng không có thân thích bằng hữu, căn bản không có thời gian và góc rẽ để có thể quan hệ với tứ gia tộc của Giang Nam, đây là điểm thứ nhất -- nếu thật sự ta không có nhớ lầm, Ý phu nhân vốn là họ Trần chứ? Hình như là một vị tiểu thư của Giang Nam Trần gia..."

*Cấp quan lại và dòng họ khác biệt.

Ý phu nhân ở lúc Tần Mục Ca không ngừng nói rõ kiến thức về khăn tay, trong mắt liền không ngừng lóe lên hoang mang sợ hãi, nàng không nghĩ tới Tần Mục Ca đối với khăn tay này lại hiểu biết nhiều như vậy, chỉ từ mỗi chiếc khăn tay này liền ra nhiều tin tức như vậy!

Gương mặt xinh đẹp của Như phu nhân và Ý phu nhân có chút trắng bệch, lập tức tiếp lời của Tần Mục Ca nói: "Ngươi đừng vội nói bây nói sang chuyện khác! Nơi này Thái hậu và Đại tướng quân đều nhìn đấy! Cẩn thận cái đầu ngươi!"

"Những lời này là ta nhắc nhở ngươi!" Tần Mục Ca giờ khăn tay lên cười lạnh một tiếng, bước tới một bước đưa đến trước mặt Ý phu nhân gần từng chữ, "Khăn tay Trần gia công từ làm sao có thể đến chỗ của ta? Trước khi xảy ra chuyện, Phù Cầm và Nghênh Xuân cũng có thể làm chứng, các ngươi cho đám quân sự ma ma và nhà hoàn đến trong viện của ta, chẳng lẽ không phải là các ngươi gài tang vật hãm hại ta sao?"

Trông mặt Ý phu nhân nhìn dưới đất rất kinh ngạc, chỉ theo bản năng mắng trả lại: "Quả thực là buồn cười! Đại tướng quân đối với ngươi nhìn cũng không nhìn, đối với ta và Như phu nhân chỉ có yêu hơn, ngươi có cái gì đáng giá để chúng ta hãm hại? !"

"Ta cũng thấy rất kỳ quái, ta không được chào đón như vậy, tân hôn một tháng, hầu như chưa từng thấy qua mặt phu quân, còn có con trư bát giới lừa gạt vô si hèn hạ bỏ đá xuống giếng, không phải là muốn cho ta thân bại danh liệt mới cam tâm đây hả?" Tần Mục Ca nói đến đây xong, xoay người đối với Thái hậu lần nữa phúc thân nói, "Thái hậu, nếu mà thần nữ may mắn khiến cho Mẫu đơn lần nữa ra hoa, xin Thái hậu hạ chỉ tất cả con em họ Trần Giang Nam lưu lại chữ viết, thần nữ có lòng tin tìm ra chủ nhân của khăn tay và bức thư này!"

"Hà?" Thái hậu liếc mắt nhìn Hiên Viên Triệt, hỏi Tần Mục Ca, "Như thế nào mà người khẳng định khăn tay và bức thư cùng xuất từ con cháu nhà họ Trần?"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ba nữ nhân ngầm đấu đá.

Tần Mục Ca mở ra một góc của khăn tay, gương mặt thanh tú chứa nụ cười tự tin yếu ớt, liếc mắt nhìn Như phu nhân nở mạnh hết đà và Ý phu nhân vẻ mặt bất an, chậm rãi nói: "Thái hậu, nơi này có mấy chữ, thời điểm ban nãy ta quan sát ta mới phát hiện, nếu không nhìn cẩn thận, sẽ chìm giữa màu sắc rực rỡ của hoa Mẫu Đơn -- Thanh Nô, chắc là nữ danh của nam tử này, hơn nữa chữ này nhất định là nam tử này viết, tú công thù từ dưới lên, kiểu chữ và thư giống nhau cùng một dạng, có thể khẳng định là cùng một người, trước đó ta đã kết luận khăn tay này từ từ gia Giang Nam xuất ra, mà đến bây giờ ta cũng có thể khẳng định nam tử này nhất định đến từ họ Trần - ở chỗ Trần phủ Ý phu nhân!"

Ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Triệt lóe ra một chút thâm sâu khó đoán, hần vẫn như cũ không nói lời nào, hình như chỉ mắt lạnh quan sát tiến triển của câu chuyện.

Tam điện hạ cách đó không xa thu hết thảy tất cả vào trong tai, gương mặt tuấn tú không khỏi lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngay sau đó một phần tán thưởng đầy mắt, phôi bày rõ ràng ra ngoài.

Tần Vũ Phi nhìn ở trong mắt, trong lòng tức tối, nàng nhìn thấy đáy mắt thương thức của Mộ Dung Huyền kia, trong lòng càng thêm một tầng chán ghét với Tần Mục Ca.

Không phải là ván đã đóng thuyền sao? Làm sao lại bị nàng đảo lộn rồi, hơn nữa bộ dáng kia còn là rất có lý chứ? !

Thái hậu nhìn Hiên Viên Triệt, đáy mắt không khỏi bắt đầu khởi động sóng ngầm, bà cũng lựa chọn không lên tiếng, chỉ nhìn ba nữ nhân đấu đá ngầm.

Bỗng nhiên, Như phu nhân giống như là phát hiện tân đại lục, nhìn về Hiên Viên Triệt nói: "Đại tướng quân, ta phát hiện ta biết gian phu kia là ai! Tần Mục Ca thủy tính dương hoa này chưa đánh đã khai, gian phu kia chính là Trần gia công tử! Thanh Nô này ta có nghe Ý phu nhân nói qua, là biểu ca của nàng, người này cũng có ít tài năng, hiện kinh doanh buôn bán ở trong kinh thành, Tần Mục Ca quyến rũ hần cũng không phải là chuyện không có khả năng!"

Ý phu nhân bình tĩnh đại ngộ, vội vàng tiếp tục nói: "Ta có một biểu ca, trước đó đã tới trong phủ mấy lần, có thể Tần Mục Ca này nhìn thấy đối phương là người lịch sự văn nhã, trong lòng có ý nghĩ không sạch sẽ, sau đó nghĩ biện pháp cùng đối phương tư thông -- bất quá biểu ca của ta là người đáng hoàng, nhất định do nàng câu ..."

Nàng chợt ý thức được mình phải chú ý hình tượng trong trường hợp như vậy, cho nên liền dừng lại không nói.

"Vậy sao? Vậy thì gọi hần tới đường đường chính chính đối chứng! Rốt cuộc ai là yêu quái, sẽ hiện nguyên hình ngay trước mặt Thái hậu!" Tần Mục Ca đập nôi chìm thuyền* hướng Thái hậu phúc thân xin cứu giúp nói, "Thái hậu, thần nữ cầu xin Thái hậu cho gọi Thanh Nô kia, thần nữ muốn trực tiếp đối mặt thăm vấn với hần, hôm nay thần nữ cần phải đòi lại trong sạch của mình!"

*Đập nôi chìm thuyền: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng. Giống như cá chết lưới rách vậy.

Phía bên kia vậy mà chủ động chứng thực suy đoán của mình thật chính xác, vậy đúng là cầu còn không được, bây giờ còn dám nói ra lời vu oan, ý đồ muốn mình sa vào vũng lầy không thể tự thoát ra được, vậy càng tốt, đến lúc đó không nên trách mình không để lại đường lui cho các nàng!

Đây chính là trời làm bày còn có đường sống, tự gây nghiệt, không thể sống!

"Người cần thấy thế nào, Hiên Viên?" Thái hậu đem nguyện vọng của Tần Mục Ca quăng cho Hiên Viên Triệt, thừa dịp hần đang suy tư, bà nói với các phụ nhân khác, "Mọi người trước giải tán đi, nếu Tần Mục Ca có thể làm Mẫu Đơn ra hoa lần nữa, đến lúc đó ai gia sẽ mời các người vào cung".

Hiên Viên Triệt thấy Thái hậu nhân cơ hội thân thiện điều những người khác đi, liền nhàn nhạt nói: "Vậy thì gọi Thanh Nô tới được rồi, ta muốn trông thấy hần."

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng sát khí nơi đáy mắt dần dần bốc lên, giọng điệu cũng là cứng rắn nghiêm lợi. Đồ của mình, cho dù chỉ là giày rách, cũng không cho người khác đến khiêu chiến tôn nghiêm của mình!

Thái hậu hỏi chỗ ở của Thanh Nô, liền gọi người nhanh chóng đi truyền.

Mộ Dung Huyền quay đầu hướng Tần Vũ Phi nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ này của người không chỉ có nhanh mồm nhanh miệng, hơn nữa còn thông minh cơ trí,

hôm nay nhìn xem nàng nhất định sẽ làm được, muốn vì mình rửa sạch sỉ nhục..."

"Điện hạ làm sao mà tin tưởng nàng như thế?" Tần Vũ Phi không khỏi hỏi một câu, Hiên Viên Triệt cương quyết đuổi Tần Mục Ca thế nhưng đến nơi này của Mộ Dung Huyền lại được coi trọng, thật sự làm cho người ta khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người thích ta có phải hay không?

"Đôi mắt của nàng mà ta đã thấy là sạch sẽ nhất, trong suốt, cảm giác của ta sẽ không sai -- nàng sẽ không làm chuyện như vậy, trông mắt hắc bạch phân minh không phải là người bình thường có thể có..." Mộ Dung Huyền cười nhạt, nửa thật nửa đùa giải thích một câu, ngay sau đó ánh mắt lần nữa xuyên thấu qua lùm cây, nhìn về Tần Mục Ca.

Dáng người kia vừa ưu nhã lại trầm ổn, cao lớn mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong, Tần Vũ Phi nhìn trộm đôi phương, tình ý trong lòng ùn ùn kéo đến.

Tần Mục Ca bình tĩnh lại, giao phó phương thuốc và trịnh tự sử dụng cùng Thất công chúa còn có mấy vị ma ma.

"Hiên Viên, người sẽ không trách ai gia nhắc lại chuyện này chứ? Đây tất cả đều do hai phụ nhân kia gây nên, nếu không phải các nàng ăn nói lung tung, Tần thị nữ kia cũng sẽ không làm như vậy -- bất quá, như vậy cũng tốt, nếu nàng trong sạch, không phải là người cũng cời xuống được phiền não bị đội nón xanh sao?" Thái hậu nói tới chỗ này, mắt phượng đảo một cái lại hỏi, "Nếu Tần Mục Ca trong sạch, người có thể tái hợp lại với nàng hay không? Phải biết là chính là ai gia làm mai..."

"Hồi Thái hậu, nếu nàng trong sạch, đối với nàng đương nhiên là tốt, bất quá hôn nhân đại sự cũng không phải là muốn tán liền tán, muốn hợp thì hợp, trước mắt thần vẫn chưa có ý định này, hi vọng Thái hậu thứ tội." Hiên Viên Triệt uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của Thái hậu. (bà già già bộ - thẳng này tự kỷ, muốn người ta quay về còn chả được cứ ở đó mà nằm mơ).

Thái hậu nghe xong, cười nhạt: "Cũng được, hôn nhân đại sự này xác thực không phải làm qua loa là được, người yên lặng một thời gian cũng tốt, dù sao hai vị mỹ nhân này ngày thường cũng như hoa như ngọc..."

Khóe miệng Hiên Viên Triệt khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt đối phó qua loa, đáy mắt cũng là một vẻ trong trẻo lạnh lùng, ý vị thâm trường nhìn Tần Mục Ca đang bận rộn bên cạnh.

Chờ không lâu lắm, công công đi vào bẩm báo đã đưa Thanh Nô tới.

Tinh thần Tần Mục Ca chấn động, lập tức buông tay công việc quay trở lại chiến trường cùng Như phu nhân và Ý phu nhân.

Một nam tử mảnh khảnh cúi thấp đầu bị mang vào, hẳn trước dập đầu thỉnh an Thái hậu, lại hành lễ vấn an Hiên Viên Triệt.

"Thanh Nô, ai gia tuyên người vào cung có chuyện gì, hẳn là người cũng rõ ràng?" Thái hậu chậm chạp nhưng không mất uy nghiêm hỏi.

Thanh Nô này ánh mắt cực nhanh liếc qua Như phu nhân và Ý phu nhân, nhìn lướt qua Tần Mục Ca, sau đó lại nhìn Hiên Viên Triệt y hệt tòa băng sơn, bất quá hẳn lập tứ bị ánh mắt hàm chứa sát ý rõ ràng của đôi phương chấn nhiếp, vội vàng cúi đầu đáp: "Hồi Thái hậu, thảo dân biết, là bởi vì chuyện giữa ta và Đại tướng quân phu nhân..."

"

"Người và nàng có chuyện gì?" Thái hậu hướng dẫn từng bước, tiếp tục hỏi.

Tần Mục Ca đứng một bên nắm chặt lòng bàn tay, hết sức khống chế tâm tình của mình, người nam nhân này căn bản mình không biết, cho dù mình không có trí nhớ, mình cũng sẽ không làm ra chuyện hồng hạnh ra tường này! Ai ngờ trước muốn gài tang vật hãm hại mình, nhất định đã suy tính có khả năng đó hay không, dựa vào người không bằng dựa vào thực tế!

Nàng cười lạnh, cầm thư trong tay siết chặt.

"Hồi Thái hậu, trước đó ta đi qua tướng quân phủ, tình cờ cùng Tần tiểu thư gặp mặt, bị mỹ mạo của nàng làm cho say mê, mà nàng bởi vì bị tướng quân lạnh nhạt nên tự nhiên không vui, cho nên đối với thảo dân rất có hảo cảm, cho nên chúng ra trao đổi tin vật bày tỏ thành ý của nhau..."

Thanh Nô ăn nói rất trôi chảy, Như phu nhân và Ý phu nhân khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh không dễ thấy, Tần Mục Ca ồ Tần Mục Ca, ngày hôm nay người thế nhưng lại tự đào hố chôn mình!

"Vậy sao?" Lúc này Tần Mục Ca tiếp lời, đi tới trước mặt Thanh Nô, hơi khom người cười hỏi, "Ý của người là ta nhìn trúng người? Có phải hay không?"

Thanh Nô ngược mắt lên một cái liếc thấy Tần Mục Ca dung mạo đẹp tựa thiên tiên, nhớ tới người kia từng nói nếu là mình có quan hệ với Tần Mục Ca, Đại tướng quân có thể sẽ thành toàn ban thưởng nâng cho mình, như vậy mình cũng đến có thể lui mà cầu xin tiếp theo.

Cho nên hần gật đầu một cái, thấp giọng nói: "Người muốn nói là chúng ta không có quan hệ sao?"

"Không không, ta chỉ là muốn xác nhận người thích ta có phải hay không?" Tần Mục Ca lắc đầu chối bỏ câu hỏi của đối phương, cười cười chỉ vào mình.

Thanh Nô không biết đối phương là có ý gì, liền gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tự lấy đá đập chân mình.

Như phu nhân và Ý phu nhân gần như cao hứng nhảy lên, cái nữ nhân không biết sống chết này thế nhưng ngay trước mặt Thái hậu và Đại tướng quân lại dám nói những lời như thế với Thanh Nô!

"Được, vậy ta hỏi người, vì sao ở trong thư người nói thích Ý phu nhân hả?" Tần Mục Ca rất vô tội nháy nháy con mắt, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào thư.

Câu này nhìn như câu hỏi nhẹ nhàng, nhưng lại giống như tảng đá lớn, nhất thời như nặng ngàn cân!

Ý phu nhân vừa nghe, lập tức luống cuống mà rống lên: "Tiện phụ, chớ có ngậm máu phun người! Ta làm người trong sạch, người còn dám nói bậy ta lừa mạng với người!"

Vừa nói xong, nàng chuẩn bị xông lại.

"Dừng tay!" Hiên Viên Triệt mặt lạnh phát ra mệnh lệnh, ngăn cản hành động tiến lên một bước của Ý phu nhân, ngay sau đó nhìn về phía Tần Mục Ca gần từng chữ, "Tần Mục Ca, nếu người dám ăn nói bừa bãi, ta sẽ không khách khí!"

Thái hậu mặt cũng ngỡ ngàng, liếc mắt nhìn Hiên Viên Triệt, biết hần đang cố gắng ngăn lại tức giận, liền ra hiệu bảo Tần Mục Ca lấy ra chứng cứ.

Tần Mục Ca đi lên từng bước, lấy ra thư giải thích: "Thái hậu mời xem, đây là một bài thơ giấu đầu, ngài đọc tới từng chữ thứ hai."

Thái hậu nhìn, nhẹ giọng đọc ra: "Ta yêu Trần Thiển Nghi..."

"Trần Thiển Nghi này chính là tục danh của Ý phu nhân..." Tần Mục Ca thấp giọng bổ sung một câu.

Ý phu nhân nhin không được, vọt tới trước mặt Thanh Nô trực tiếp đánh, đồng thời nặc: "Ta bị người hại chết rồi, người cái đồ hỗn trướng này!..."

Như phu nhân cũng tròn tròn mắt, nàng vạn lần không nghĩ tới đây là một bài thơ giấu đầu, hơn nữa còn bị Tần Mục Ca khám phá!

Thanh Nô lúc này xấu hổ vô cùng, chỉ đành yên lặng thừa nhận để Ý phu nhân đánh, đồng thời đối với Hiên Viên Triệt nói: "Đại tướng quân, lúc này đều là tiểu nhân một bên đơn phương tình nguyện, nhìn thấy Tần tiểu thư và biểu muội đều tốt, liền sinh lòng, không có quan hệ tới hai người bọn họ, ngài muốn trừng phạt liền trừng phạt một mình tiểu nhân đi!"

Tần Mục Ca quay đầu lại nhìn Thanh Nô cười một tiếng: "Người thích Ý phu nhân dĩ nhiên không có quan hệ gì với ta, nhưng vật của người làm thế nào mà vào được viện của ta, vào phòng của ta, ta còn phải tìm xem ngọn nguồn trong này một chút."

Sắc mặt Ý phu nhân không khỏi biến đổi, động tác trong tay cũng chậm một nhịp!

Thanh Nô tỉnh mắt, cắn răng một cái, lập tức quỳ đi tới trước mặt Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca nói: "Là ta lạng lẹ tìm kẻ hở, nghĩ dễ tướng quân thành toàn cho ta, tin kia vốn muốn giao cho Ý phu nhân, kết quả trong lúc vội vàng đều đặt hết ở phòng của người..."

Hiên Viên Triệt một cước đá bay Thanh Nô, khiến cho hần bay lên không trung một lát, nặng nề rơi xuống ao nước, ngay sau đó nặc một câu: "Người là cái thứ gì, phù đệ của ta để cho người tùy tiện tới hay sao?!"

Nói xong, hung hăng tròn mắt nhìn Như phu nhân một cái, ý vị thâm trường liếc Ý phu nhân một cái.

Như phu nhân và Ý phu nhân quanh thân đều chấn động, dường như cũng đọc được hàm ý trong cái nhìn này!

Thái hậu cũng đứng dậy cười nói: "Xem ra chuyện tới đây căn bản đã rõ ràng, Tần thị nữ bị oan uổng là chắc chắn, Hiên Viên."

Hiên Viên Triệt quay đầu lại vừa đúng lúc đón lấy ánh mắt to biết nói của Tần Mục Ca, hấn dừng một chút, nói "Ngày mai ta sẽ dán bố cáo trên đường cái chứng minh thanh bạch của ngươi!"

"Như thế này, Hiên Viên cũng sẽ thoải mái, sau này các ngươi kiều về kiều, lộ về lộ (đường ai nấy đi), nam cưới nữ gả, ưu việt riêng mình." Thái hậu nói xong, mỉm cười nhìn Tần Mục Ca, "Ngươi có hài lòng chuyện hôm nay?" (Ta không hài lòng chút nào)

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vạch tội hấn.

"Đa tạ Thái hậu làm chủ, khôi phục được danh dự cho thần nữ!" Tần Mục Ca vội vàng dập đầu cảm tạ, bất quá nàng dập đầu xong sau đó nhìn lướt qua Hiên Viên Triệt, bổ sung, "Thái hậu, nỗi nhục của thần nữ thật ra thì hoàn toàn có thể tránh được, nếu Đại tướng quân ở trong tướng quân phủ có thể phán đoán sơ qua, mà không phải một mực nghe theo lời một bên của thiếp thất, thần nữ cũng không đến nỗi bị tai nạn này, cho nên ở chỗ này, thần nữ không thể không nói, lúc trước thật là thần nữ nhìn lầm, cho là tướng quân trẻ tuổi Cao Xương quốc là dạng nổi bật xuất chúng nhất, hôm nay xem ra -- bất quá cũng thường thôi! Hi vọng ở trong quân doanh không không phải là vô đoán như thế mới tốt, nếu không thật có lỗi với sự phò thác của hoàng thượng."

Hiên Viên Triệt gương mặt tuấn tú tối sầm lại, muốn nói điều gì đó, cuối cùng ở trước mặt Thái hậu không muốn nhiều lời, liền nhịn xuống, chỉ gất gao cắn chặt môi mỏng, mắt đẹp sâu xa lông mày khẽ nhũn lại--nữ nhân này vậy mà ở trước mặt Thái hậu không mềm không cứng vạch tội mình!

Thất công chúa vội vàng đỡ nàng dậy cười nói: "Được rồi, ngươi vẫn là Tần Mục Ca trước kia, tự sẽ có nhân duyên tốt chờ ngươi! Chúng ta đi làm chuyện của chúng ta đi!"

Tần Mục Ca hướng Thái hậu phúc thân, sau đó nói với Hiên Viên Triệt: "Đại tướng quân, ngày mai ta đi lấy lại đồ cưới, hôm nay trước bảo Phủ Cầm kiểm lại."

Nói xong, cùng cười nói với Thất công chúa rời đi, đối với Như phu nhân và Ý phu nhân, nàng nửa mắt cũng không thèm nhìn.

Mộ Dung Huyền nhìn Tần Mục Ca, trên gương mặt xinh đẹp một vẻ rực rỡ, không có một chút lo lắng, không một tia mất mát, nụ cười kia phát ra từ nội tâm, hoàn toàn là tư thái nhẹ nhõm sau khi thoát khỏi khổ cảnh -- xem ra hôn nhân thất bại cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

Vốn là chuyện này đối với nàng cực kỳ bất lợi, vậy mà lại thắng vì đánh bất ngờ cũng thấy rõ cơ trí của nàng!

Thái hậu đang muốn tới gần Hiên Viên Triệt tính nói cái gì, liếc mắt một cái thấy Mộ Dung Huyền bước qua, lập tức dừng lại, chuyển đề tài vài câu chào hỏi, thuận tiện xoay người ly khai (rời khỏi).

Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt trầm xuống có khả năng vắt ra nước, hấn trực tiếp xem nhẹ Như phu nhân và Ý phu nhân đang hoang mang, lập tức đến trước mặt Thanh Nô, từ trên cao nhìn xuống đối phương.

Lúc này Thanh Nô bị Hiên Viên Triệt đá một cước kia giờ mới thở được, hấn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Triệt giống như vị thần đứng trước mặt mình, lau sơ khóe miệng đang tràn ra tia máu, thấp giọng nói: "Tâm tư thảo dân cũng không có thực hiện được, hai vị phu nhân cũng không có chịu được bất kỳ tổn thương nào, thỉnh đại tướng quân thứ tội..." (Ta khinh...không tổn thương chỉ có đi đòi nhà ma thôi)

"Đúng là ngươi bỏ khăn tay kia vào sao?" Hiên Viên Triệt lần nữa khẳng định lại một câu.

Thanh Nô hạ quyết tâm, trả lời: Vâng.

Chính mình thích Thiên nhi nhiều năm như vậy, viết bài thơ kia tuy là nàng yêu cầu, nhưng chính mình cũng muốn uyển chuyển cho nàng biết tâm ý của mình, có được nàng sợ rằng là không có khả năng, nhưng nếu mình có thể làm được một chút chuyện khiến nàng cao hứng, sao lại không làm?

Mà nàng còn nói một điều Đại tướng quân không thích Tần Mục Ca, chỉ cần có cơ hội, đối phương nhất định đuổi Tần Mục Ca đi, nếu như vận khí mình tốt, không phạm pháp luật Đại tướng quân sẽ khai ân, sẽ ban thưởng đối phương cho mình. (Năm mơ hã cu)

Hiên Viên Triệt một phát nhắc Thanh Nô lên, đáy mắt dày đặc sát khí, hấn băng lãnh nói: "Người của Đại tướng quân phủ ngươi cũng dám dòm ngó, ai cho ngươi cái lá gan đó?"

Thanh Nô nhìn Hiên Viên Triệt hung ác giống như La Sát, giọng điệu không khỏi cà lăm, âm thanh run run nói: "Không phải là ngài chướng mắt Tần Mục Ca sao? Không phải là ngài không thích nàng sao?"

"Ta cho ngươi biết, phạm là đồ của ta, cho dù ta có không thích, cũng không đến lượt người khác xen vào!" Hiên Viên Triệt nói xong, một cánh tay khác ra hai quyền hướng về ngực Thanh Nô.

Thanh Nô lần nữa biến thành con điều bay ra, rút xuống mặt đất cách đây vài thước (vài mét).

Ý phu nhân thấy mặt thoáng hiện lên áy náy, nhưng cũng không dám lộ ra một chút, chỉ trơ mắt nhìn Thanh Nô đầu rơi máu chảy, thống khổ không dứt.

Mộ Dung Huyền nhìn Thanh Nô kia chỉ còn nửa cái mạng, lo lắng Hiên Viên Triệt dưới con giận xuống tay không có chừng mực, đối phương thật đáng giận, nhưng trong hoàng cung không thể tùy tiện lấy mạng người, liền nói với thị vệ bên cạnh: "Giải hấn vào đại lao, chờ phán quyết rồi xử lý!"

Như phu nhân và Ý phu nhân hai bên nhìn nhau, song song quỳ xuống khóc lóc nước mắt đồng thời nói: "Cầu xin tướng quân khoan dung tha thứ thiếp..."

Mộ Dung Huyền vừa thấy, biết sau đây là gia sự của Hiên Viên Triệt, chính mình không tiện nhiều lời, vỗ vỗ đầu vai đối phương khẽ nói: "Ta giúp người trừng trị Thanh Nô, ngày mai sau khi lâm triều đi Ngự thư phòng, ta có chuyện muốn nói."

Nói xong, hấn xoay người ra khỏi Ngự hoa viên, Tần Vũ Phi vẫn theo sau lập tức đi ra theo.

Hiên Viên Triệt lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại hai phu nhân của mình, thân nhiên nói: "Chúng ta trở về rồi hãy nói."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Minh thương cùng ám tiễn.

* Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: (đâm một cách) minh bạch dễ tránh né, mũi tên (bắn) lên lút khó phòng bị.

Tần Mục Ca làm xong chuyện này, toàn thân thoải mái không nói lên lời, từ khi tỉnh lại vẫn cực kỳ bị động, cái danh hồng hạnh vượt tường khiến nàng như bị tảng đá nặng đè ép, thậm chí có cảm giác bị cô lập hoàn toàn!

May mà toàn bộ đều đã đi qua, danh dự của mình được khôi phục, mọi thứ có thể bắt đầu lần nữa! Bây giờ ai cũng đừng nghĩ chiếm tiện nghi của mình!

Nàng và Thất công chúa bảo chế thật tốt phương thuốc, giao cho cung nữ giặt nải, đã đến chính Ngọ (giữa trưa 12h), vội vàng dùng bữa trưa, Tần Mục Ca bắt đầu xem các cung nữ sắc thuốc ra nước, đem nước thuốc đã sắc đặt ở chỗ thoáng mát mát lạnh.

Mãi đến sắc trời không còn sớm, Tần Mục Ca mới về Tần phủ.

Phủ Cẩm cũng thuận lợi hoàn thành đi kiểm kê đồ ở tướng quân phủ, thuận tiện mang về chút tin tức, Ý phu nhân đã bị Hiên Viên Triệt hưu trục xuất về nhà mẹ đẻ, Như phu nhân bị phạt giam cầm một tháng, tự cảnh tỉnh tại viện của mình. nan yên -

"Cái này kêu là nâng cục đá đập chân mình, nếu không phải các nàng có ý định hãm hại ta, cũng không đến mức rơi vào tình cảnh như vậy, chỉ là tiện nghi Như phu nhân kia, nếu như còn dám chọc ta, ta tuyệt đối làm cho nàng sống không được dễ chịu!" Tần Mục Ca tràn đầy tự tin, lộ ra nụ cười mỉa hoặc.

Phủ Cẩm nhân cơ hội nói: "Tiểu thư, người nói Đại tướng quân oan uổng người, có thể mời người quay lại tướng quân phủ hay không?"

"Đúng vậy, chúng ta đã chứng minh là bị hãm hại, không có lý do gì mà Đại tướng quân không nói gì cả." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghênh Xuân cũng thoáng biểu lộ khẳng định nói tiếp.

Tần Mục Ca cười một tiếng, mũi nhọn hướng lên sạp nằm thẳng ra, chậm rãi nói: "Các người theo ta lâu như vậy, thế nào mà vẫn nhìn không ra? Ta và Hiên Viên Triệt khoảng thời gian đó vướng mắc không chỉ là cái nón xanh hồng hạnh này, hấn chính thức căm thù ta do ta trừ tính thay đổi vị trí của nữ tử trong lòng hấn, khiến đối phương gả cho Vương gia lạ tình kia, ta gả cho hấn -- điều tất nhiên, hiện tại ta ngẫm lại thật sự không đáng giá, không biết lúc trước sao lại cố chấp như vậy.."

Nghênh Xuân thờ dài, ngồi một bên lấy cây quạt nhỏ quạt cho Tần Mục Ca, khẽ nói: "Lúc ấy không phải là người không biết quan hệ của đối phương sao? Mãi đến ngày xuất giá Đại tướng quân không có bài đường, mà là suốt đêm đuổi theo Triệu Hiểu Uyên kia ly khai kinh thành mới biết được sao? Chỉ là lúc ấy đã muộn, kỳ thật việc này căn bản không thể trách chúng ta, ai kêu hấn lên lút qua lại với nữ tử kia, không thể gặp người sao? Lúc trước nhìn Đại tướng quân kia còn cửa mắt, không nghĩ tới hấn so ra vậy mà còn kém Thanh Dương Dương, sớm biết..."

"

Nghênh Xuân lo lắng chạm đến chuyện thương tâm của Tần Mục Ca, vì thế ngừng lại không nói nữa.

"Sở dĩ, hấn vô cùng căm hận ta, sự kiện hãm hại hồng hạnh vượt tường này cần thận cần nhắc một chút, lấy tài trí của hấn cũng không khó giải quyết. Nhưng nội tâm hấn đã sớm muốn quét ta ra khỏi cửa, cho nên căn bản chẳng muốn đi xác minh, thậm chí hấn còn hi vọng không tra được chuyện như vậy!" Tần Mục Ca miễn cưỡng cười, phân tích lập luận sắc sảo, "Bất quá liền như người nói, trước đó ta không biết chuyện, mà sự kiện lần này dường như đã bức ta đến tuyệt cảnh, cũng coi như huê nhau, từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, từng người sống tốt cuộc sống của

mình."

Phủ Cầm chớp thời cơ nói: "Dựa vào tài mạo tiểu thư, nhất định sẽ gả cho lang quân như ý!"

"Tất nhiên, tiểu thư chúng ta thông minh lại cơ trí, chắc chắn câu được kim quy tể (rùa vàng- câu được chồng giàu)! Ngừ khí Nghênh Xuân càng thêm khẳng định.

Tần Mục Ca đối mặt hai nữ hài thân thiết này, chỉ cười ha ha, cũng không nói thêm cái gì, chính mình nhất định phải cảnh giác cao độ tìm kiếm bạn đời phải chân chính thích hợp mới được!

---Đường phân cách---

Bên phòng chủ viện Tần phủ.

Tần Vũ Phi thờ hồng học vút quạt tròn ở trên giường, hét lên với Tần phu nhân: "Mẫu thân, nàng dễ dàng liền thoát khỏi thị phi như vậy, Tam điện hạ đối với nàng thêm vài phần kính trọng, hôm nay ta liền biết, nếu nàng vẫn đi theo Tam điện hạ, sử dụng thủ đoạn quyền rũ mê hoặc hấn, nên làm thế nào mới được? !"

Tần phu nhân lấy tay gầy móng tay sơn đỏ chót, nghe được tên Tần Mục Ca này, hai tròng mắt liền lộ ra kinh thường, bà dừng một chút, lắc đầu nói: "Cho dù nó may mắn rửa sạch thì như thế nào? Nó đã từng có trượng phu, Tam điện hạ làm sao có thể yêu một nữ nhân mất đi trinh tiết? Cùng lắm là thường thức thôi, người không cần lo ngại, phụ thân người tự có tính toán."

Tần Vũ Phi trải qua mẫu thân giảng giải, trong lòng thoáng hòa hoãn, lập tức nói tiếp: "Mẫu thân, đồ cưới kia của Tần Mục Ca hình như cũng mang về, làm sao bây giờ?"

"Tài vật nhiều như vậy, dĩ nhiên là muốn lấy lại rồi, như thế nào cũng phải khiến nàng không thể nắm giữ!"

Tần phu nhân mắt phượng lạnh lùng, Tần Mục Ca này bộ dáng nàng lớn lên giống tiên nhân kia, mình càng nhìn càng không vừa mắt, sao có thể tha thứ để nàng sống tự tại được đây? !

Hiện tại, tiểu tiên nhân này đã không có phu gia, lại về Tần phủ, mình nhất định phải vạch kế hoạch cho nàng một "Phu gia tốt" thật tốt! Hiên Viên Triệt tuy đối với nàng không tốt, nhưng tối thiểu ăn mặc nàng không ít đi, lúc này chính mình nhất định tìm một nam nhân "không phụ lòng" nàng, tới quản giáo nàng thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bất cứ lúc nào ta cũng phụng bồi.

Ngày hôm sau, trước tiên Tần Mục Ca đi hoàng cung chăm sóc những cây thuốc này, dự tính đợi hạ triều, sẽ đi cùng Hiên Viên Triệt, tổng quản thái giám nói đối phương đi Ngự thư phòng, vì vậy Tần Mục Ca lại vội vàng đuổi tới Ngự thư phòng.

Bởi vì nàng thường xuyên đi lại Ngự thư phòng, nên thị vệ và thái giám đều không ngăn cản nàng, nhưng mà lại nói cho nàng biết điện hạ đang nghị sự với đại tướng quân, Tần Mục Ca tỏ vẻ đã biết, ai dè, nàng vừa tới mái hiên, cửa Ngự thư phòng liền mở ra, Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt một trước một sau đi ra.

"Tần tư thư * tới làm việc sao?" Mộ Dung Huyền thấy Tần Mục Ca, con người đen xinh đẹp không khỏi sáng lên một cái, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhếch lên.

*Tư thư: công việc làm văn thư.

Hiên Viên Triệt mặt lạnh vẫn giữ nguyên tư thái cao cao tại thượng như cũ, khí chất thanh lãnh*, khiến người ta không khỏi nhượng bộ lui binh.

*Thanh lãnh: trong veo nhưng lạnh lùng.

Tần Mục Ca vội vàng phúc thân thật sâu nói: "Hồi điện hạ, nô tỳ vừa mới đi chăm sóc những cây thảo dược này, ba ngày sau lúc đo tưới nước cho mẫu đơn. Nghe nói đại tướng quân ở Ngự thư phòng, thuận tiện qua chờ hấn hồi phủ."

"Chờ hấn?" Mộ Dung Huyền rõ ràng khựng lại, ánh mắt quét về phía Hiên Viên Triệt.

"Nàng đi lấy đồ cưới." Hiên Viên Triệt lập tức giải thích.

Mộ Dung Huyền giật mình gật đầu, lại đến gần Tần Mục Ca hỏi: "Người từ đâu có được phương thuốc kỳ quái như vậy? Thật sự có thể khiến Mẫu Đơn

ra hoa sao?"

"Là trước đó tính cờ nhìn thấy, cũng không có thử nghiệm qua." Tần Mục Ca giải thích hết sức mơ hồ.

Vốn mình nói là chờ hần chỉ là lời nói khách sáo, nếu nói thẳng lấy đồ cười chuyện không quan trọng tại trước mặt điện hạ sẽ bất tiện, ai ngờ hần lại nói trắng ra như vậy, xem là không muốn có một chút liên hệ nào với mình, bất quá mình cũng không hề muốn có nửa điểm quan hệ với hần?

"Các người đã có việc, thì đi giải quyết trước đi, ta đi thăm phụ hoàng." Mộ Dung Huyền hết sức điềm đạm, cười nhạt.

Ba người lập tức tách ra từ đấy, Tần Mục Ca trở lại tướng quân phủ với Hiên Viên Triệt.

Hai người một người ngồi kiệu, một người cưỡi ngựa, một trước một sau trở về phủ tướng quân.

Phủ Cầm và Ngênh Xuân mang theo vài người đã đứng chờ ở đấy, đi theo Tần Mục Ca vào phủ.

Mặc dù lúc trước đã sống qua ở đây, nhưng Tần Mục Ca lại không có trí nhớ gì, trước mặt một bức tường mẫu đơn với biên bức (con dơi), quẹo phải, bước lên bậc thang tiến vào cửa thủy hoa*, tùy Phủ Cầm dẫn đường dọc theo hành lang, tiến vào cửa hồng, trải qua một cái ngõ nhỏ thật dài, lại đến một cái viện khác, viện cũng chỉnh tề sạch sẽ.

*Cửa thủy hoa:cửa nỏ tua (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu)

Xem hình ở đây :<http://www.nipic.com/show/2/73/415117418a087128.html>

Rương hòm lớn nhỏ đã đặt ở trong viện.

Tần Mục Ca lệnh Phủ Cầm bắt đầu chuyển lương hòm ra khỏi phủ tướng quân, mà chính mình vì khách khí và lễ phép, đến viện trước đi gặp Hiên Viên Triệt, bởi vì chỉ có một quân sự cô cô ở đây, cũng không có chủ nhân khác có cấp bậc, cho nên nhất định gặp mặt hần, bàn giao.

Nàng bước vào một gian viện, Hiên Viên Triệt đang vén rèm bước ra ngoài, đứng ở dưới mái hiên nhìn sang.

Ánh nắng ban mai chiếu trên người hần, tỏa ra quang sáng nhàn nhạt, dung nhan tuấn mỹ khó tả không có một chút biểu tình, lạnh lùng kiêu căng, từ trên cao nhìn xuống, nam yên - d d l q d

Tần Mục Ca nhìn xuống khinh thường của đối phương, đi đến bên cạnh, không đợi đối phương nói chuyện, hơi ngửa mặt chậm rãi nói: "Hôm nay ta tới lấy đồ của ta, về sau chúng ta coi như thanh toán xong, ta biết người thống hận ta không chỉ một hai điều, nhưng ta muốn nói, việc này người cũng quá đáng, chẳng hạn như chuyện quan hệ của người và Trần tiểu thư ta cũng không biết, nếu như các người sớm biểu hiện ra ngoài, ta tuyệt đối sẽ không đoạt nhân sở ái*. Thiên hạ rộng lớn, nam tử ưu tú vô số, ta cũng sẽ không treo cổ trên một thân cây! Lại có, vốn bằng vào trí tuệ nổi tiếng thiên hạ của người có khả năng tra rõ chuyện này, nhưng người không có, người khẳng khẳng đuổi ta ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến danh dự của một nữ nhân, cũng không bận tâm đến danh dự của người, đến mức đây ta đến cảnh giới gian nan như vậy! Cái đà kích này tương đương khiến cho ta chết đi một lần, từ điều này mà nói, coi như ta trả giá nặng nề, cho nên, ta cũng không cảm thấy nợ người cái gì, người cũng không cần cảm thấy nợ ta cái gì - được rồi, đại tướng quân bảo trọng!"

*Đoạt nhân sở ái: cướp đoạt những thứ yêu thích của người khác.

Nói xong, Tần Mục Ca phúc thân, xoay người trầm ổn bước chân đi ra.

"Người cho là như vậy có thể được tha thứ sao?" Đôi mắt Hiên Viên Triệt thâm thúy giống như biển khơi, nhìn không thấy tận cùng, khóe môi nhấp nhẹ, gần từng tiếng phun ra những lời này.

Tần Mục Ca dừng lại một hồi, lập tức quay đầu cười: "Tùy tiện, đại tướng quân, nếu như người không cam lòng, hoặc lòng mang oán hận nghĩ muốn trả thù, thì phóng ngựa tới, ta Tần Mục Ca bất cứ lúc nào cũng phụng bồi!"

Nụ cười tuyệt mỹ kia không chút nào sợ hãi dấy mắt lạnh lẽo của Hiên Viên Triệt, sau đó sống lưng thẳng tắp xoay người rời khỏi tầm mắt của Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt không khỏi siết chặt bàn tay, nữ nhân này làm như chuyện đương nhiên bộ dáng thật sự đáng giận! Một câu không biết chuyện liên hệ nhàn hoi hột bỏ qua một bên toàn bộ liên quan sao? !

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Khiêu khích.

Tần Mục Ca mang theo đồ cưới về hướng Tần phủ, về mặt Phủ Cẩm và Nghênh Xuân lo lắng trùng trùng.

Cuối cùng Phủ Cẩm không nhịn được nói: "Tiểu thư, chúng ta mang đồ cưới về phu nhân nhất định sẽ bắt đưa lại, không chia cho người một phần nữa, trước đó bà ta đã tìm tất cả các biện pháp giám bớt đồ cưới của người, gần như mơ tưởng một xu cũng không bồi thường, hiện tại những đồ cưới này lại thêm có đi không có về..."

"Dòng chính nữ xuất giá, đương nhiên đồ cưới sẽ nhiều, bà ta có cái gì bất mãn muốn tìm ta phiền toái?" Tần Mục Ca biết kể mẫu kia đối với mình không ưa, nhưng mình đều đã quên hết, cũng không biết quá nhiều khúc chiết, vì vậy có chút nghi ngờ.

Phủ Cẩm nhanh nhẹn miệng, vội vàng phổ cập nói: "Tiểu thư, trước đó phu nhân cảm thấy người không xứng có được nhiều đồ cưới như vậy, vốn muốn gả tiểu thư cho một tiểu hộ nghèo, may là lão gia không hoàn toàn bị bà ta mê hoặc, tranh thủ cho tiểu thư có cơ hội gả vào một gia tộc có quyền thế -- liền gả cho vương gia Mộ Dung Kinh Hàn, hoặc là gả cho đại tướng quân, hoàng thúc kia lạm tình không chung thủy nổi tiếng thiên hạ, cho nên tiểu thư mới nghĩ biện pháp gả cho đại tướng quân."

"Mẫu thân của ta qua đời rất sớm sao?" Trong lòng Tần Mục Ca không khỏi đau xót, thế nhưng mình đều không nhớ nổi!

"Phu nhân đã qua đời mười năm, nếu còn sống, làm sao có thể để cho một tiểu thiếp xen vào?" Về mặt Nghênh Xuân bất bình.

Nữ nhân kia vẫn ghen tị chính thất phu nhân, sau khi được phù chính, tiểu thư vẫn thơ đối ngẫu vẫn không tốt, cho dù đãi ngộ hay chi phí ăn mặc đi lại đều cực kỳ hà khắc, thậm chí có một lần bức bách tiểu thư xuất giá, như vậy sẽ tiết kiệm được đồ cưới, may mà tiểu thư thông minh cơ trí, mới có thể xuất giá, thoát khỏi tính toán của đối phương!

Bất quá, hiện tại lại phải đi về, ai biết được tiểu thư lại gặp phải dạng xui xẻo nào nữa?

Tần Mục Ca không biết trong lòng Nghênh Xuân suy nghĩ gì, suy nghĩ một chút, liền thi thảm với Phủ Cẩm vài câu.

Phủ Cẩm không ngừng gật đầu, sau đó cùng Tần Mục Ca, Nghênh Xuân tách ra rẽ một cái đến phố khác đi làm việc.

Tần Mục Ca tiếp tục đi về cùng mọi người, mặc kệ như thế nào, trước tiên vẫn đi về nhà thôi, dù sao vẫn không thể mang theo nhiều tài vật như vậy tùy ý tìm một chỗ ở chứ? Hiện tại rất nhiều tình huống không quen thuộc, không thể cân nhắc tự lập môn hộ, dù sao còn có phụ thân ở đó.

Ai ngờ, Tần Mục Ca vừa tiến vào Tần phủ liền gặp mấy ma ma chặn đường, nàng lập tức ra hiệu bằng mắt với Nghênh Xuân, đối phương hiểu ý, thân mình vội vàng rút lui rời khỏi.

"Nhị tiểu thư, phu nhân có lời, mang toàn bộ đồ cưới tới phủ khó (kho của phủ), để bảo quản." Ma ma cầm đầu tâm cao khí ngạo, bộ dáng giải quyết việc chung.

Tần Mục Ca vừa nghe xong, trong lòng cười lạnh, mới vừa nói xong, nhanh như vậy đã đến rồi!

"Đây là đồ cưới của ta, phần lớn đồ bên trong là mẫu thân để lại cho ta, cho nên thuộc về sở hữu của ta, có thể bỏ vào phủ khó, cũng có thể tự do bảo quản, người đi nói cho kẻ mẫu của ta biết, nói là ta đã lớn, không phiền bà ta quan tâm, bản thân ta đã có thể bảo quản rồi." Tần Mục Ca cực kỳ tỉnh táo, sắc mặt không buồn không vui, ngọc thụ lâm phong, phong thái trầm ổn.

Ma ma kia cười lạnh một tiếng, ánh mắt soi mói nhìn lướt qua Tần Mục Ca, âm dương quái khí nói: "Nhị tiểu thư thật sự là buồn cười! Cái gì sở hữu của người? Chi phí ăn mặc của người cái nào không phải xuất ra từ trong phủ? Hiện tại cầm đồ cưới đã nói là của mình, có biết đây đều là đồ của lão gia phu nhân? ! Xuất thân thế gia lại không biết lễ nghi như vậy..."

"Câm mồm! Người là thứ gì, muốn thẳng lên làm mẫu của ta? Xem ra là có ý đồ với phụ thân của ta?" Tần Mục Ca tựa tiểu phi tiểu đi đến trước mặt đối phương, để sát vào thấp giọng nói, "Đoán chừng ánh mắt phụ thân ta sẽ không kém đi chứ..."

Về mặt ma ma tức giận đến trắng bệch, lui về phía sau một bước đề cao âm thanh nói lời chính nghĩa: "Đừng có hồ ngôn loạn ngữ (ăn nói xằng bậy) ! Ta chỉ hỏi người đồ cưới này người cho hay không cho?"

Trắng trợn uy hiếp và khiêu khích!

Tần Mục Ca cười nhẹ, rất tao nhã phun ra hai chữ : "Năm mơ!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra.

Đáy mắt ma ma kia tràn đầy căm phẫn và không cam lòng, hừ lạnh một tiếng trả lời: "Vì phu nhân, lão thân sẽ không màng sống chết!"

"Rất tốt, đúng là một nô tài đủ tư cách!" Nàng nhìn xung quanh một vòng, nhìn nô tài chó cựa chủ này, cười nhạt một tiếng, "Nếu ta đánh ai tàn phế, các người cũng đừng trách ta vô tình, nếu đánh chết, ta cũng chỉ là tự vệ, là các người làm khó ta trước!"

Nhìn những thứ nô tài lớn lối như thế này, cũng biết mặt hàng trước đó như thế nào, đối xử với mình cũng không khá hơn chút nào, có chủ tử ủng hộ, cho nên mới có mấy thứ nổi loạn này! Chính mình mới không thỏa hiệp, nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ phạm người!

Ma ma kia ý có nhiều người, không chút khách khí tiếp nhận nói tiếp: "Bây giờ dù người có ba đầu sáu tay cũng mơ tưởng chiếm tiện nghi của chúng ta, phu nhân nói nếu người không đưa, sẽ dùng gia pháp hầu hạ, lên!"

Những người này đã từng giam Tàn Mục Ca dưới chân lập tức ủa lên!

Lông mày Tàn Mục Ca dựng thẳng lên, ngay sau đó hung ác đập nha hoàn cách mình gần nhất một cước, tiến lên tóm lấy vạt áo của ma ma kia, cười lạnh một tiếng, "Ngày thường khi dễ ta, ta còn không so đo, dđlqđ vậy mà hiện tại các người còn hếch mũi lên mặt! Bạc trong đồ cưới này là của mẫu thân ta lưu lại cho ta, không thuộc khổ phòng Tàn phủ! Nếu các người còn dám nghĩ cách, ta sẽ đâm dao trắng rút dao đỏ với các người!"

Nàng vừa nói xong, Phủ Cầm đứng lúc vội vàng chạy đến, trong lòng ôm một cây dao găm trực tiếp đưa cho Tàn Mục Ca!

Tàn Mục Ca lập tức rút dao găm kề ngang lên cổ của ma ma kia, lạnh lùng quát: "Đến đây, ta xem cổ của người cứng hay là dao của ta cứng!"

Chân ma ma kia lập tức nhũn lại, dáng vẻ Tàn Mục Ca liều mạng khiến bà ta khiếp sợ, khá lắm, tiểu thư không được chào đón này là muốn liều mạng đây, cục xương già của mình cũng không thể xông lên phía trước!

"Nhị tiểu thư, chúng ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc..." Bà ta vội vã giải thích, giọng điệu mềm hơn lúc này rất nhiều.

Tàn Mục Ca đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai: "Dừng tai lại cho ta!"

Tàn Mục Ca ngược mắt nhìn lên, thấy trong mắt Tàn thị lang tràn đầy tức giận đi ra từ cửa hông.

Ma ma kia vừa thấy Tàn thị lang, vội vàng khóc lóc nói: "Lão gia cứu mạng..."

"Vẫn còn không thu dao lại cho ta!" Tàn thị lang nâng cao giọng quát lớn, "Đường đường một tiểu thư mà lại dùng dao như vậy, còn la lối om sòm như thế, người ngoài nghe thấy thì làm thế nào mà xuất giá đây?!"

Tàn Mục Ca có chút không tình nguyện, nhưng lại ngại mặt mũi đối phương, liền buông cổ ma ma kia ra, nhưng mà nhân tiện đá bà ta một cước, ngay sau đó mới nói với Tàn thị lang: "Phụ thân tới đúng lúc, nữ nhi có một chuyện khó hiểu, dđlqđ đồ cưới này nếu đã cho nữ nhi nên tất cả đều thuộc về nữ nhi chứ? Làm sao mà ta mới vừa bước vào cửa, đã bị những nô tài này vây quanh cướp đoạt?"

Tàn thị lang dừng lại, mắt chuyển qua ma ma kia hỏi: "Có việc này thật không?"

Ma ma kia vừa nghe liền vội vàng đổi lời nói: "Không phải giống như nhị tiểu thư nói, phu nhân lo lắng tiểu thư sẽ không quản lý được nhiều tài vật như vậy, nói trước là bỏ vào phủ khổ giống như trước, chờ khi nào nàng tái xuất giá lại lấy ra, chỉ là nhị tiểu thư lại cảm thấy phu nhân mưu tính không tốt, không để ý lời khuyên nhủ của chúng ta, lại vẫn lấy dao đe dọa nô tỳ, nếu lão gia không tới, sợ rằng hôm nay lão nô đổ máu tại chỗ rồi..."

Nói xong, vẻ mặt đau thương, còn dùng khăn tay lau lau khóe mắt, giống như nơi đó có nước mắt vậy.

Tàn thị lang thoáng suy nghĩ một chút, liền nói với Tàn Mục Ca: "Đồ cưới của người tất nhiên sẽ là của người, nhưng người phải bảo quản thật kỹ, nếu tái xuất giá, phụ thân cho người sợ là cũng nhiều như vậy -- còn nữa, dđlqđ một nữ tử quyết không thể đe dọa đánh nhau hung ác như vậy, nếu bị ta nhìn thấy một lần nữa nhất định sẽ dùng gia pháp!!"

Tàn Mục Ca ngoài mặt đồng ý, trong lòng lại lạnh lùng khê hừ, nếu người nào khiến ta không dễ chịu, đừng trách ta không khách khí! Nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn ma ma kia, sau đó phúc thân với Tàn thị lang, trầm giọng nói với những người nâng đồ cưới này: "Đi thôi."

Ma ma vừa nghe được quyết định của Tàn thị lang, không dám nói thêm cái gì, chỉ nhìn Tàn Mục Ca mang theo những đồ cưới này bình thân đi về viện của nàng.

Trong lòng ma ma vừa tức vừa nghi ngờ, nhân cơ hội trở lại chủ viện báo cho Tàn phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mỹ nam quái dị.

Tần Vũ Phi đang ở trong phòng Tần phu nhân, nghe sự việc đã xảy ra, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nói với Tần phu nhân, "Tần Mục ca này, bị người hưu về nhà lại ngồng cuồng như vậy, không giống với trước kia, hoàn toàn không có bộ dạng lúc trước, giống như đạo tặc!"

"Chỉ cần đồ cưới của nàng vào phủ, chính là của chúng ta, mặc kệ nàng là cái quái gì!" Tần phu nhân một bên ưu nhã uống trà, một bên tựa tiểu phi tiểu* nói một câu.

*Tiểu phi tiểu: cười như không cười, kiểu cười nhạo chế giễu.

Tần Vũ Phi nghe xong, vội hỏi: "Mẫu thân có tính toán gì không?"

Tần phu nhân cười cười, không trả lời, nhưng trên mặt thoáng hiện lên nụ cười tự tin như đã tính toán kỹ càng.

---Đường phân cách---

Liên tục mấy ngày Tần Mục Ca đều đi hoàng cung vào ban ngày, trông coi phương thuốc của mình.

Ngày hôm nay, nàng và Phủ Cầm mới vừa lấy được từ sương phòng ra, định đến Ngự hoa viên nhìn xem tình trạng được thăm vào hoa như thế nào.

"Tiểu thư, khi nào thì tưới nước lần cuối?" Phủ Cầm đứng bên cạnh Tần Mục Ca, khẽ nói ra thắc mắc của mình.

Tần Mục Ca cười nhạt: "Vốn là hôm kia nên tưới rồi, nhưng tình hình hiện tại không cho phép, hôm nay đi xem tình hình rồi nói sau."

Hai người đi dọc theo đường đá cẩm thạch ven hồ, Tần Mục Ca chợt phát hiện một bóng người đứng trong tiểu đình bên hồ, nhìn bóng lưng chắc là nam tử, dáng người cao lớn, trong nắng sớm có vẻ lẻ loi, cô đơn, áo trắng như tuyết không dính bụi trần, nhưng mà--

Lông mày Tần Mục Ca nhăn lại, không khỏi dừng bước!

Phủ Cầm nhìn thấy Tần Mục Ca trở nên khác thường, cũng theo tầm mắt nhìn sang, nhưng không phát hiện bất kỳ đầu mối nào.

"Tiểu thư..."

Tần Mục Ca lập tức ra hiệu cho nàng một cái im lặng, sau đó khẽ nói: "Nam tử này..."

Nàng bỗng nhiên không nói, hầu như buột miệng khiến nàng cũng hoảng sợ! Sau lưng nam tử này mơ hồ xuất hiện con trùng trong suốt -- đây là hiện tượng trùng cổ! Tại sao mình lại nhìn ra nam nhân này trùng cổ chứ? ! Đây là hoàng cung, nam tử này là ai vậy? !

"Đi thôi..." Đối phương là ai mình cũng không muốn làm rõ, Tần Mục Ca quyết định không nhiều chuyện, hơn nữa tại sao mình lại bỗng nhiên lại hiểu cái này, trước đó hình như không để ý lắm, khi nào đã học bằng môn tà đạo này rồi, vậy mà mình lại không nhớ được?

Nhưng đứng vào lúc này, nam tử dường như nghe được tiếng nói, xoay người nhìn về phía Tần Mục Ca. Hả vừa xoay người, con trùng trong suốt kia biến mất không thấy, dung nhan xinh đẹp như ánh ban mai tỏa sáng động lòng người, giống như tiên nhân mới giáng xuống trần gian, toàn thân tỏa ra ánh sáng thần thánh.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Mục Ca khẽ mỉm cười khách khí, xem như là chào hỏi, đồng thời trong lòng thầm cảm thán đối phương đẹp như người trời, Hiên Viên Triệt và Mộ Dung Huyền mình đã thấy kia là mỹ nam hiếm gặp rồi, ddlqđ nam tử hôm nay so sánh với họ cũng không kém hơn! Mất phượng nam tử kia sáng lên, kim khâu khẽ mờ: "Cô nương chính là Tần Mục Ca chuẩn bị làm cho mẫu đơn nở hoa phải không?"

Tần Mục Ca gật đầu, lại cười nói: "Đúng là Tần Mục Ca, công tử rất lạ mặt..."

"Tại hạ Tư Đồ Dung, nghe nói cô nương muốn làm mẫu đơn ra hoa lần nữa, cảm thấy tò mò hết sức, cho nên hôm nay đến xem." Tư Đồ Dung bước nhanh ra tiểu đình, đi đến trước mặt Tần Mục Ca, chấp tay thi lễ vấn an, "Người cần phải làm gì nữa, ta có thể giúp một tay không? Ta rất muốn nhìn một chút người làm mẫu đơn ra hoa như thế nào?"

"Chỉ là mượn nguyên khí tự trừ của mẫu đơn để dùng thôi..." Tần Mục Ca không dự định nhiều lời trong vấn đề này, sóng vai với đối phương đồng thời đi tới Ngự hoa viên.

Ai ngờ vừa mới bước lên đường đá, đã chạm mặt Hiên Viên Triệt đang đi thẳng qua đây.

Thấy Tần Mục Ca, Hiên Viên Triệt dừng một chút, lại nhìn nam tử tuyệt sắc bên cạnh nàng, trên mặt hần không khỏi trầm xuống, nhưng cũng không có nói nhiều thêm một câu, chỉ lạnh mặt chuẩn bị lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Con người của ta luôn luôn tốt số.

Tư Đồ Dung biết Hiên Viên Triệt, cho nên chủ động chào hỏi.

Hiên Viên Triệt gật đầu đáp lại, sau đó lãnh ngao rồi đi.

Tần Mục Ca lại càng không thèm nhìn đối phương, tiếp tục đi đến Ngự hoa viên với Tư Đồ Dung, vừa vào tới vườn Mầu đơn, Phủ Cẩm và Tư Đồ Dung kinh hãi, bởi vì mấy cánh hoa mầu đơn toàn bộ rơi tả tơi trên mặt đất, trên thân cây lác đác có lá non mới sinh ra!

"Ngày mai đã có thể tưới lần cuối cùng rồi." Tần Mục Ca thở nhẹ một hơi, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Cái cảnh tượng này giống như là đã từng quen biết, dường như trước đây mình thật sự đã từng làm chuyện như vậy, những trí nhớ mơ mơ hồ hồ cất hình giống như cánh hoa, từng mảnh từng mảnh thưa thớt trong đầu mình.

Tư Đồ Dung cảm thấy cực kỳ hứng thú, vừa nghe Tần Mục Ca nói xong, lập tức hỏi: "Khi nào có thể nở hoa?"

"Nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, sau nửa tháng nữa." Tần Mục Ca gần như buột miệng nói ra thời gian.

Làm xong công tác kiểm tra, Tần Mục Ca liền cáo biệt với Tư Đồ Dung, đi đến Ngự thư phòng.

Chuyện của Tư Đồ Dung này chờ nàng suy nghĩ rõ ràng một chút rồi xem lại sau, cho nên cũng không có hỏi nhiều chuyện của đối phương, dù sao hần nói còn phải đến xem hoa mầu đơn nở.

Xuyên qua mấy tòa cung điện, Tần Mục Ca vào trong viện Ngự thư phòng, Hiên Viên Triệt đang đứng một mình ở dưới mái hiên, dường như trong Ngự thư phòng có người, hần không đi vào, chỉ chờ ở bên ngoài.

Đương nhiên Tần Mục Ca cũng không đi vào, đứng cách một khoảng cùng chờ với Hiên Viên Triệt.

Ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Triệt liếc qua Tần Mục Ca một cái, do dự một chút, vẫn thấp giọng nói: "Nam tử kia, tốt nhất ngươi nên cách xa một chút, cẩn thận nếu không sẽ xui xẻo!"

Xui xẻo? Tần Mục Ca sửng sốt, cười tùy ý một tiếng: "Còn có xui xẻo hơn so với trước kia không? Danh dự mất hết, lâm vào tuyệt cảnh?"

"Bản thân tự tìm đường khổ, trách được ai?" Hiên Viên Triệt khinh thường nghiêng mặt đi, lười phải nhìn nàng nhiều hơn một cái, "Tự cao tự đại, cho rằng chính mình không có gì không làm được, coi chừng một ngày nào đó té ngã, làm liên lụy đến lão cha vô tội kia của ngươi!"

Tần Mục Ca cười nhạt, phản bác nói: "Con người ta luôn luôn tốt số, mặc kệ gặp loại tiểu nhân như thế nào, cũng có thể chuyển nguy thành an!"

Hiên Viên Triệt quay đầu trừng mắt nhìn Tần Mục Ca, đáy mắt hiện lên hàn quang, xem ra rất muốn đi lên túm áo Tần Mục Ca quăng nàng đi! Sau một lúc lâu, phun ra một câu: "Nữ nhân miệng lưỡi trơn tru chọc người chán ghét!"

"Không coi ai ra gì, nam nhân tự cho là đúng càng chán ghét!" Tần Mục Ca nổi giận, cười lạnh một tiếng không chút khách khí mắng trả, "Còn tưởng rằng chính mình là thiên hạ đệ nhất, thật ra thì chỉ thường thôi! Ban đầu ta nghĩ sai lầm ra lựa chọn cực kỳ sai lầm, thật sự là không biết nhìn người mà, cũng may hiện tại toàn thân rút lui! Việc không gả cho người nữ tử cũng sẽ cảm thấy may mắn!"

"Muốn chết, Tần Mục Ca!" Hiên Viên Triệt như một làn gió thổi qua một bàn tay trực tiếp bóp chặt cổ Tần Mục Ca!

Tần Mục Ca cũng không động, ánh mắt giễu cợt và khinh bỉ, cứ như vậy nhìn Hiên Viên Triệt cực kỳ tức giận.

Bỗng nhiên, Hiên Viên Triệt thoáng lỏng tay ra một chút, bởi vì hần thấy trên cổ Tần Mục Ca có một dấu vết mờ mờ -- đó là dấu vết siết chặt của dây thừng.

Thật ra, ngày hôm đó khi nhìn thấy nàng hần cũng thấy dấu vết này, nhưng hôm nay lần nữa chú ý tới trong lòng lại có chút xiu kinh ngạc.

Đây là nàng tìm chết kết quả không thành lưu lại dấu vết, quả thật là bị ép không có đường lui! Nhưng mà, việc này trách được ai? Ai bảo nàng dám tính toán mình? !

Con người Tần Mục Ca lãnh ngao chưa từng có, vẻ mặt kia cực kỳ giống với lãnh ngao của Hiên Viên Triệt!

"Tần Mục Ca, chưa có ai dám tính toán ta, ngươi là người thứ nhất, " Hiên Viên Triệt gần như là từng câu từng chữ phun ra, cái loại thống hận và tức giận không ngừng sôi trào trong đáy mắt, "Đừng chọc ta! Nếu không, tự gánh lấy hậu quả!"

Hiên Viên Triệt buông tay ra lạnh lùng cảnh cáo một câu, trừng mắt kia của đối phương có lý chẳng sợ, giống như phần lớn là mình có lỗi với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cảm giác giống như đã từng quen biết.

Một luồng không khí nháy mắt tràn vào phổi, Tần Mục Ca âm thầm thở ra mấy hơi, cái đồ Hiên Viên Triệt khôn khiếp* (khôn khiếp, đồ con rùa).

"Người cũng không cần chọc ta, nếu không, ta cũng sẽ không bỏ qua." Tần Mục Ca cũng không mềm yếu chút nào, gương mặt hàm chứa nụ cười mỉa người nhìn Hiên Viên Triệt, "Nhưng mà ta sẽ không ngu đến mức cậy mạnh, người thông minh chỉ dùng trí tuệ, những thứ dễ chó cực kỳ ngu xuẩn kia, mới có thể nhẹ nhàng nhếch miệng cắn người khi tức giận!"

Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt tối sầm lại!

Lúc hai người đang châm chọc lẫn nhau, cửa Ngự thư phòng mở ra, Mộ Dung Huyền đi ra, đồng thời hai vị quan viên một mập một gầy đi theo.

Mà trên mặt Mộ Dung Huyền và hai vị quan viên kia đều là vẻ mặt nghiêm túc, giống như đã xảy ra đại sự nào đó.

Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca mỗi người thu hồi tâm tư ngằm đầu dáo, tiến lên tham kiến Mộ Dung Huyền.

"Đã xảy ra chuyện gì, điện hạ?" Hiên Viên Triệt nhìn biểu tình Mộ Dung Huyền khác với lúc vào triều hồi nãy, biết đã xảy ra chuyện, liền chủ động hỏi.

Mộ Dung Huyền không có lập tức trả lời, quan viên mập bên cạnh hần chắp tay thi lễ với Hiên Viên Triệt, đồng thời trả lời: "Hồi bẩm đại tướng quân, là ngoại ô bỗng nhiên xuất hiện sự kiện người tử vong không rõ lý do, hơn nữa số người này còn đang tăng lên, bây giờ đã lên đến mười mấy người..."

"Tử vong không rõ lý do? !" Mày kiếm Hiên Viên Triệt nhẹ chau lại, đáy mắt thoáng lướt qua vẻ lo lắng, hỏi tới, "Bắt đầu từ lúc nào?"

"Cái sở nhỏ này vừa mới chuyển đến, " bộ mặt quan viên gầy nghiêm túc cung kính báo tiếp, "Trước mắt còn không có quá nhiều ghi chép."

Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt lập tức khấn trương, ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Huyền, chậm rãi nói: "Việc này không tầm thường, bây giờ ta sẽ đi điều tra một chút, để lấy được thông tin chính xác!"

Mộ Dung Huyền lo lắng trùng trùng gật đầu một cái: "Cũng được, người mang theo năm ngự y đi trước đi, nhất định phải chú ý an toàn."

Hiên Viên Triệt tâm tư tinh tế, làm việc ôn hòa, là người thích hợp nhất trong việc này.

"Chỉ mong sự tình không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ." Hiên Viên Triệt nhẹ giọng bổ sung một câu.

Nói xong, hần liền cáo từ vội vã đi.

Tần Mục Ca nghe xong, trong đầu không hiểu hiện ra cảnh tượng tương tự, giống như chính mình đã từng trải qua chuyện như vậy, cảm giác vô cùng kỳ quái.

Chờ Hiên Viên Triệt đi rồi, nàng đơn giản hàn huyên vài câu với Mộ Dung Huyền, liền rời khỏi hoàng cung, mang theo Phủ Cầm ra khỏi thành chạy thẳng tới địa điểm xảy ra chuyện.

Vừa đến lân cận thôn trấn này, Tần Mục Ca liền cảm thấy một trận tiêu điều, lẽ ra mùa này không nên có cảm giác như vậy, nhưng trong lòng nàng không ngừng tuôn trào ra cảm giác giống như đã từng quen biết này--

Tần Mục Ca dắt ngựa về mặt trầm xuống nhìn phía trước, nhẹ giọng hỏi: "Phủ Cầm, có phải trước đây ta đã từng gặp qua chuyện như vậy hay không?"

Phủ Cầm lập tức lắc đầu phủ nhận nói, "Làm gì có chuyện như vậy? ! Tiểu thư rất ít ra cửa!"

Rất ít ra cửa? Làm sao trong đầu mình lại có trí nhớ tương tự như thế? Đây rốt cuộc giải thích như thế nào? Tại sao sau khi mình tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng trong đầu lại tồn tại những hình ảnh mơ hồ mà cuộc sống bây giờ chưa bao giờ xuất hiện qua?

Chẳng lẽ -- cổ thân thể này không phải của mình? Nhưng mà, nếu như không phải là của mình, vậy mình là ai, từ đâu tới đây?

Tần Mục Ca đang muốn đi tới, Phủ Cầm không nhịn được lại hỏi: "Tiểu thư, chúng ta phải đi thật sao? Cho tới bây giờ người chưa có tiếp xúc qua những thứ này mà! Phủ Cầm lo lắng sẽ bất lợi với tiểu thư..."

"Phủ Cầm, người biết ta nghe tin tức này là muốn đến đâu sao?" Tần Mục Ca mỉm cười liếc mắt nhìn Phủ Cầm một cái, lời kéo ngựa đi vào trong thôn, "Thi thể đầy mắt, xương trắng ven đường, rất khủng bố..."

Mà chính mình một thân hồng y (váy hồng), đứng lặng im trong đó, gấp gáp, hình ảnh ánh lửa ngút trời -- đây là nơi nào? Là trong giấc mộng của mình, hay thật sự có địa phương và sự việc như vậy?

Chương 33: Lập tức cút ra ngoài.

"Do tiểu thư lo lắng dân chúng chịu khổ, mới có ảo giác như vậy chứ?" Thân thể Phủ Cẩm không khỏi run lên một cái, đối với ý tưởng của Tần Mục Ca nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, liền khẩn trương an ủi một câu.

Ở trong trí nhớ của mình, cho tới bây giờ tiểu thư chưa từng làm chuyện như vậy, nhiều khi nàng luôn trầm tư, có khi đánh đàn, có khi tự mình chơi cờ, ra ngoài xã giao khi cần thiết, nàng rất ít đi ra ngoài, chỉ ngây ngô trong khuê phòng của mình.

Sau khi phu nhân trước qua đời, tình cảnh của nàng liền không tốt, kể thất Tần phu nhân kia hơi một tí là chửi rủa, thậm chí còn động thủ, chỉ là mấy năm nay tiểu thư mỗi ngày một lớn lên, thái độ của bà ta mới hơi thay đổi một chút, nhưng muốn cướp đoạt toàn bộ đồ cưới của tiểu thư, dù dễ, khuyên nhủ tiểu thư xuất gia, thậm chí uy hiếp, đe dọa, quả thực là dùng hết tất cả những thủ đoạn tồi tệ, cũng may tiểu thư im lặng giữ vững tâm tư của mình, không có mắc mưu nữ nhân kia!

Chủ tớ hai người vừa vào thôn, vừa đúng lúc gặp phải Hiên Viên Triệt mang theo thị vệ và ngự y xem xét khắp nơi, lúc này, hần và ngự y cùng thì vệ che chắn toàn thân, che cả lỗ mũi.

Thấy Tần Mục Ca xuất hiện, Hiên Viên Triệt lập tức trầm mặt quăng cho nàng một câu: "Ngươi tới làm cái gì? Lập tức quay về! Nơi này một người phụ nhân như ngươi há có thể xen vào hay sao? !"

Giọng hần nghiêm khắc và trang phục giống như lâm đại địch khiến Phủ Cẩm không khỏi sinh ra sợ hãi, rụt người lại lùi về phía sau.

Nhưng Tần Mục Ca cũng không để ý, lòng mảy mảy nhìn lại, lạnh nhạt nói: "Ta có trở ngại đại tướng quân chấp hành công vụ hay không? Ngươi làm việc của ngươi, ta làm việc của ta, không trở ngại lẫn nhau."

Hiên Viên Triệt bị Tần Mục Ca chặn lại không còn lời nào để nói, chỉ hừ lạnh một tiếng chậm rãi nói: "Nơi này có khả năng có ôn dịch, nếu như ngươi không cẩn thận cũng sẽ bị cách ly, hậu quả nghiêm trọng tự ngươi gánh chịu!"

Nói xong, mang theo người lập tức xoay người đi tới một cái sân khác.

Tần Mục Ca biết Hiên Viên Triệt nhất định sẽ đi đến hiện trường, cũng không nhiều lời, đi theo đối phương đứng quan sát từ xa.

Nhà này là của hộ dân thường, người bệnh là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, hiện tại ông ta đã được đặt sang phòng bên cạnh, thê tử của ông ta đau buồn thảm khóc đang lau nước mắt ở trong sân, thấy Hiên Viên Triệt chờ đi vào, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa đau buồn, bùm té quỵ xuống đất không ngừng dập đầu nói: "Cầu xin đại nhân đừng mai táng phu quân, ông ấy nhất định sẽ khỏe lại!..."

Hiên Viên Triệt không nói gì, chỉ nói với ngự y: "Đi xem tình hình một chút."

Hai ngự y vào nhà, chỉ chốc lát sau liền ra ngoài trả lời: "Đại tướng quân, đoán chừng đã đến giai đoạn giữa, nhất định phải sử dụng biện pháp rồi!"

Phụ nhân kia và một nam tử trẻ tuổi bên cạnh càng thêm bi thương, nghẹn ngào tiếp tục dập đầu cầu xin.

"Cách ly người trong gia đình này, xử lý sạch mầm bệnh!" Hiên Viên Triệt quyết đoán phát ra mệnh lệnh.

Tần Mục Ca đi đến dừng lại trước phòng bệnh bên cạnh, từ cửa sổ nhìn thấy, nhìn bệnh nhân quần áo lam lũ, hình như đang run run, trên mặt tiều tụy tràn đầy mồ hôi, đáng vẻ cực kỳ khổ sở.

Không biết tại sao, trong đầu nàng bỗng nhiên bay ra một chuỗi ký tự, đều là tên thảo dược, từng chữ từng chữ xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, tạo thành hình dạng một đơn thuốc!

Đây là đơn thuốc gì? Trong đầu mình tại sao có thể nhảy ra mấy thứ này? ! Thấy cái bộ dáng bệnh tật này, mình liền không kìm hãm được xuất ra cái đơn thuốc này, đây là chuyện gì xảy ra? !

Ngay lúc nàng đang kinh ngạc, bên kia đã khóc đến tê tâm liệt phế*, có binh lính đã vào nhà chuẩn bị cho người bệnh vào bao bố!

*Tê tâm liệt phế: đau khổ tới cùng, đau xé ruột nát gan.

Trong mắt người bệnh kia tràn đầy tuyệt vọng, nhưng mà cũng không thể cứu vãn!

Bệnh nhân tuyệt vọng, thân thuộc kêu gào, trong đầu Tần Mục Ca đang xoay chuyển nhanh chóng!

"Đợi một chút! Bệnh nhân còn chưa chết thì vẫn có hy vọng!" Tàn Mộc Ca xoay người chạy đến trước mặt Hiên Viên Triệt lòng đầy căm phẫn chỉ vào trong phòng quất, "Người giết người bừa bãi như thế quá là vô đoán!"

Trong mắt Hiên Viên Triệt tràn đầy khinh bỉ, liếc Tàn Mộc Ca một cái, phun ra một câu: "Lập tức rút ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cho người thời gian hai ngày.

"Nếu mà giết người bừa bãi như vậy, người chính là ma đầu giết người không chớp mắt! Hiên Viên Triệt, người không hiểu chân tình nhân gian là vật gì, người trời sinh liền ăn trên ngồi trước xem thường tất cả, hiện tại, ta mời người mở to mắt ra, nhìn đôi phu thê nghèo khổ này!" Tàn Mộc Ca chẳng những không rút ra ngoài, âm thanh còn cao hơn, ngón tay bởi vì kích động nên có chút rung rung, nâng chỉ vào nữ nhân thương tâm muốn chết kia chất vấn Hiên Viên Triệt, "Bọn họ giúp nhau lúc hoạn nạn nhiều năm như vậy, người kêu bà trở mặt nhìn trượng phu mình bị chôn sống? Người quen nhìn máu chảy sa trường, lòng dạ sắt đá máu lạnh, coi sinh mạng như cỏ rác, nhưng chuyện vặt trong mắt người lại là chuyện lớn trong mắt bà!"

Hiên Viên Triệt sững lại, nắm vạt áo Tàn Mộc Ca, gương mặt gần như dán vào trên mặt của nàng, giọng điệu cứng rắn như sắt nói: "Lòng dạ đàn bà! Người có biết ông ta bị ôn dịch? Nếu không kịp thời xử lý sẽ tiếp tục liên lụy đến người khác? ! Đến lúc đó chết không chỉ có mình ông ta!"

Hai tay Tàn Mộc Ca lập tức bắt lấy tay Hiên Viên Triệt, đôi mắt long lanh hắc bạch phân minh không sợ ngênh đón bộ mặt lạnh lẽo của đối phương, gần từng chữ: "Nếu như ta may mắn có thể chữa khỏi thì sao?"

Lời này vừa nói ra, trong sân lập tức yên tĩnh.

Hiên Viên Triệt dừng một chút, trừng mắt lạnh lẽo căng thẳng, thuận tay gạt nàng ra khinh thường cười: "Người cho rằng người là ai? Trước đây nói với Thái Hậu có thể làm cho mẫu đơn nở hoa, hiện tại còn nói có thể chữa ôn dịch, người có ý nghĩ kỳ lạ hay là đầu óc có vấn đề? ! Ta ngược lại muốn nhìn xem cuối cùng người chết có bao nhiêu thê thảm! Hiện tại, lập tức biến mất trước mắt của ta!"

"Không thử làm sao biết kết quả?" Tàn Mộc Ca không ngại đối phương thô bạo, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến tranh thủ cho bệnh nhân một cơ hội sống sót, "Cho ta thời gian hai ngày, vậy là đủ rồi!"

Trong sân ngự y, thị vệ, nữ nhân bệnh tật, hải tử, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, đều đã ngơ ngẩn nhìn Hiên Viên Triệt và Tàn Mộc Ca.

Thời gian trôi qua từng giờ, Hiên Viên Triệt và Tàn Mộc Ca như hai con gà chọi đứng nhìn chăm chăm lẫn nhau.

Một lúc sau, đôi môi mỏng Hiên Viên Triệt rút cuộc khẻ mở nói: "Tàn Mộc Ca, thời gian hai ngày ta có thể cho người, nhưng mà, hai ngày, thời gian này ôn dịch đã đủ lây bệnh cho người, cho nên, nếu thời gian hai ngày người trị cho ông ta không hết, như vậy, người cũng phải bị xử lý."

Âm thanh của hắn không cao, nhưng mỗi chữ đều đã lộ ra vô tình và quyết đoán.

"Ta không phải tiểu hải tử, hậu quả này ta biết!" Tàn Mộc Ca buột miệng nói ra, ngay cả cho mình đường sống cũng không có, "Nếu như không thành công liền bị người chôn, ta không phản đối!"

Đã nói đến mức này, Hiên Viên Triệt khẻ hừ lạnh, lần này là nàng tự tìm đường chết, bằng không lại nói mình làm khó nàng!

"Tốt, Tàn Mộc Ca, có can đảm! Ta thành toàn cho người! Hai ngày sau ta tới kiểm tra, trong thời gian này, người và một nhà của người này cũng bị cấm túc, không cho phép đi ra ngoài, cần cái gì, ta sẽ phái người chờ ở ngoài cửa, người có thể yêu cầu!"

"Ta viết một đơn thuốc, hiện tại người lập tức sai người giúp ta bốc thuốc!" Tàn Mộc Ca thấy Hiên Viên Triệt cuối cùng lui một bước, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hiên Viên Triệt lạnh lùng gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Thật ra căn bản hắn cũng không tin tưởng nữ nhân âm hiểm chỉ biết tính toán này thì có thể thật sự có đơn thuốc thần kỳ nào có thể chữa bệnh chứ, chỉ là mình không ưa đáng về tự tin của nàng!

Toàn bộ đều là nàng tự tìm, đến lúc đó đừng trách mình vô tình!

"Tiểu thư, ta đi lấy thuốc!" Về mặt Phủ Cẩm quyết tuyệt, kiên định đứng trước mặt Tàn Mộc Ca, tiểu thư vì cứu người không màng sống chết, tại sao mình có thể không để ý chứ? Tuy nhiên mình cũng chưa xem nàng trị bệnh cứu người qua bao giờ, nhưng cục diện này mình bây giờ không thể thay đổi, mình duy nhất có thể làm là kiên định cùng tiểu thư!

Tàn Mộc Ca nhìn thoáng qua Phủ Cẩm, gật gật đầu: "Người cảm những thứ dược này về trong thành đi, hai ngày sau đến tìm ta, nơi này không thể ở

lâu."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người muốn chết ta không ngăn cản người.

Tần Mục Ca vừa nói xong, thị vệ bên cạnh đã đem giấy bút qua.

Tần Mục Ca cũng không nói thêm cái gì, cầm đi tới cái bàn cũ nát, chữ như rồng bay phượng múa viết xuống đơn thuốc trong trí nhớ của mình, sau đó giao cho Phủ Cầm.

Phủ Cầm đi tới lấy vừa nhìn, không khỏi rất bất ngờ nói: "Tiểu thư, chữ của người khác với lúc trước, có lực hơn so với lúc trước, d-đ-l-q-đ luyện thành từ lúc nào, sao ta một chút cũng không biết?"

Tần Mục Ca dừng lại một hồi, thần nhiên nói: "Luyện cái gì? Viết vội vàng -- người nhanh đi làm đi."

Hiên Viên Triệt ở bên cạnh ra hiệu cho Phủ Cầm mang đơn thuốc qua.

"Hạt bo bo*? Phương thuốc của người thế nhưng lại có hạt bo bo bên trong? Loại hạt này ở đây chúng ta cũng ít khi thấy, người chắc chắn nó sẽ có tác dụng?" Đáy mắt Hiên Viên Triệt càng phát ra không kiên nhẫn và khinh thường.

*Hạt bo bo: còn gọi là Ý Dĩ hoặc Cùm Thảo có tác dụng trị bệnh xem ở đây: [http://www.caythuocnam.info/ngu-coc-tri ... -benh.html](http://www.caythuocnam.info/ngu-coc-tri...-benh.html)

"Ta nói rồi, ta sẽ gánh chịu bất cứ hậu quả nào, đại tướng quân còn phải truy đến tận gốc sao?" Tần Mục Ca duyên dáng yêu kiều, di-ễ-n-đà-n-lê-qu-ý-đô-n không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Hiên Viên Triệt, "Nếu ta mà chết, đoán chừng người cũng sáng khoái chút chứ? Vậy cũng là gián tiếp loại trừ ta, có sao mà không làm đây?"

Hiên Viên Triệt ném phương thuốc đến tay Phủ Cầm, , khóe miệng bĩu một cái, gằn từng chữ: "Người muốn chết ta không ngăn cản người, chỉ là, người cũng không cần lấy tâm tiểu nhân đo bụng quân tử! Bản tướng quân luôn luôn công tư rõ ràng -- chúng ta đi!"

Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài, ra cửa nghe được hắn ra lệnh: "Phong tỏa ngôi nhà này, không cho phép ra vào, chuẩn bị cho bọn họ đồ dùng cần thiết, kỳ hạn là hai ngày!"

Bọn hắn vừa đi, trong sân nhất thời yên tĩnh không ít, bệnh nhân kia thỉnh thoảng khổ sở kêu lên mấy tiếng, nhưng đáy mắt đều là cảm kích với Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca nhìn lướt qua sân, xoay người nhìn nam tử trẻ tuổi hỏi: "Thời gian gần đây, trong nhà có tình huống khác thường nào không?"

Lúc này nam tử và mẫu thân của mình càng thêm cảm kích, gấp Tần Mục Ca hỏi, lập tức nhìn quanh sân, sau đó chỉ vào chuồng nói: "Nhà ta có con ngựa mấy ngày nay cũng bị bệnh, giống như cũng rất nặng, mấy ngày nay phụ thân bị bệnh, chúng ta cũng không chú ý tới nó..."

Tần Mục Ca vừa nghe xong, mày liễu nhăn lại, lập tức vào chuồng.

Vừa vào, nàng lập tức cảm thấy có hơi của bệnh dịch đập vào mặt!

Con ngựa kia đã nằm trên mặt đất không dậy nổi, kinh khủng nhất là đôi mắt giống như vết máu, đỏ rực!

"Bệnh truyền nhiễm của ngựa! Phụ thân của người bị ngựa lây bệnh!" Tần Mục Ca lập tức ra phán đoán!

"Bệnh truyền nhiễm của ngựa?" Nam tử nghi ngờ nhìn Tần Mục Ca một cái, nhìn qua mẫu thân của mình, "Ngựa cũng có bệnh dịch? Hình như chưa từng nghe qua..."

Nữ nhân kia cùng tràn đầy bất ngờ, thử thăm dò Tần Mục Ca nói: "Tại sao dân phụ chưa nghe qua loại bệnh này? Như thế nào mà tiểu thư đoán được?"

Tần Mục Ca trực tiếp chỉ vào mắt của con ngựa kia nói: "Anh mắt kia đã chứng minh, rất nhiều người nhìn tưởng là bệnh đau mắt, thực ra thì không phải, bệnh truyền nhiễm của ngựa khó gặp vô cùng, nhưng một khi phát sinh tính lây bệnh rất mạnh..."

Nàng nói xong, trong lòng kinh ngạc và nghi ngờ so với mẫu tử kia càng sâu hơn.

Chữ của mình khác với trước, biết cái gì đều là trước kia không biết -- rốt cuộc mình là ai?

"Tiểu thư, bệnh của cha ta có thể chữa khỏi không?" Nam tử không nhịn được hỏi một câu, vốn là chuyện tuyệt vọng, hiện tại bởi vì thấy ánh mắt kiên

định của Tần Mục Ca mà không biết vì sao lại sinh ra ý lại và tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đơn thuốc này từ đâu mà có?

Tần Mục Ca chuyển ánh mắt đến trên người đối phương, cười nhạt, nói: "Ta lấy mạng để chứng minh rồi, dù thế nào gì ta cũng cùng tiến cùng lùi với các ngươi, nói thật, ta không xác định, nhưng nếu ta nhớ không lầm, hẳn là có hiệu quả -- đúng rồi người tên là gì?"

"Trương Hiểu Hạo, tiểu thư cứ gọi ta là tiểu Hạo được rồi..."

Nói đến đây, Phủ Cầm đã mang đơn thuốc trở lại.

Vốn nàng muốn đi vào, nhưng Tần Mục Ca không cho phép, chỉ bảo nàng tìm chỗ trú ở bên ngoài. Chính mình còn không biết kết quả thế nào, làm sao có thể kêu nàng tiến vào vùng nước đục này nữa đây?

Sau khi Tần Mục Ca kiểm tra cẩn thận dược liệu, giao cho Lưu thị nói: "Đại thẩm, cái dược liệu này sắc hai canh giờ, hạt bo bo này hầm ba lần phơi nắng ba lần, sau đó nghiền thành bột phần làm thuốc dẫn hòa thuốc vào nước."

Lưu thị vội vàng cầm lấy bắt đầu đi sắc thuốc.

Tần Mục Ca lại bảo Trương Hiểu Hạo qua thương lượng về chuyện của con ngựa.

"Chuồng ngựa này phải dùng cây gai xông, nhằm khống chế mầm bệnh bốn phía, chúng ta hẳn là sẽ bị mầm bệnh này lây nhiễm, cho nên cần phải nhanh dùng dược tới phòng chống. Người nhanh dùng cây gai xông đi, ta lại kê đơn thuốc tới trị cho con ngựa này, nếu không có hiệu quả, ngựa này nhất định phải thiêu chết ngay, không có biện pháp khác."

Tần Mục Ca biết đối với hộ gia đình nông dân rất phổ biến này mà nói, con ngựa này rất quan trọng, nhưng mà tình huống nghiêm trọng, không có biện pháp khác, nhưng mà, về phương diện tiền tài này, mình cũng có thể giúp chút gì đó, cho nên không cần lo lắng.

"Ta hiểu rõ, xin mời tiểu thư kê đơn thuốc, cũng sẽ làm theo lời tiểu thư nói!" Ánh mắt Trương Hiểu Hạo kiên định, không chút do dự nghi ngờ.

Chuyện nặng nhẹ mình há lại không biết? Tuy rằng ngựa này rất quan trọng với gia đình mình, nhưng tình thế bây giờ rất rõ ràng không cho phép suy tính đến những thứ này.

Tần Mục Ca gật gật đầu, sau đó lập tức bắt đầu viết đơn thuốc, mặt khác lại bảo Phủ Cầm lấy thêm mấy thang thuốc, cho mình và Lưu thị với Trương Hiểu Hạo uống.

Trong sân ba người xác định rõ nhiệm vụ, Lưu thị không ngừng sắc thuốc, Tần Mục Ca trừu độc trong phòng bệnh, chặt chẽ quan sát mỗi khắc tình huống bệch dịch và ngựa, mà Trương Hiểu Hạo nghiêm túc xông chuồng ngựa một lần lại một lần.

Lửa cháy xông khói trong sân, mãi đến đêm khuya cũng không ngừng.

Tần Mục Ca gần như cũng không có nghỉ ngơi, vội vàng làm xong, liền tập trung suy nghĩ về chuyện của mình, quá nhiều sự việc chính mình tìm không ra câu trả lời, hơn nữa không có một chút manh mối, trong đầu tuyệt mỹ nam tử còn xinh đẹp hơn so với nữ tử kia là ai, trước mắt mình chưa từng nhìn thấy, những kiến thức kỳ quái này, phương thuốc, đều là từ đâu tới?

Chính mình sau khi tỉnh lại cũng không có biết đến mấy thứ này, mà là gặp mỗi một tình huống, những cái ẩn sâu trong trí nhớ này mới có thể bị kích thích phát ra ngoài, còn có cái gì mà mình không biết, chuyện cũng không bị kích phát ra đang chờ mình?

Nam nhân yêu nghiệt kia rốt cuộc là ai?

-

Sáng sớm hôm sau, Tần Mục Ca liền đi kiểm tra phòng bệnh, Trương Hiểu Hạo và mẫu thân Lưu thị cũng rất lo lắng, cũng dậy thật sớm xem tình trạng người bệnh.

Ba người đi vào, người bệnh vẫn còn ngủ, dường như nghe được tiếng động, đối phương chậm rãi mở mắt, sau khi thấy Tần Mục Ca, nổi lên ý cười nhàn nhạt.

"Trương bá, cảm giác đã khá hơn nhiều chưa?" dđlqd Tần Mục Ca thấy mắt đối phương trong trẻo hơn so với đêm qua một chút, trong lòng không khỏi vui vẻ!

Trương bá gạt đầu một cái, trên mặt tiểu tụy tột cùng dâng lên vẻ mặt vô cùng cảm kích, có chút cố sức nhẹ giọng nói: "...Đau nhức trên người hầu như giảm bớt rồi... Lúc nóng lúc lạnh hình như cũng tốt hơn một chút rồi.."

Tần Mục Ca nghe xong, cực kỳ vui mừng, đơn thuốc của mình thực sự có hiệu quả, mặc dù mình cũng không hiểu rõ lý do!

"Trương bá, tất cả đều sẽ từ từ khá hơn, tiếp tục uống thuốc đó, người nhất định sẽ hồi phục!" Tần Mục Ca mỉm cười an ủi đối phương.

Lưu thị kia thấy trạng thái của mình thật sự có chuyển biến tốt đẹp hơn so với trước kia, trực tiếp vui mừng khóc lên, Trương Hiểu Hạo cũng nước mắt lưng tròng ân ủi cha mẹ.

"Tiểu Hạo, nhanh đi tiếp tục xông ngâm cho chuồng ngựa, hiện tại ta đi xem con ngựa kia một chút." Tần Mục Ca nói xong, bước ra phía đông hiên nhà, đi thẳng đến chuồng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Làm sao người làm được?

Đội nàng một bước đi vào, phát hiện con ngựa đã đi dời nhà ma rồi !

Nàng vội quay đầu lại nói với tiểu Hạo đi sau lưng mình: "Chuẩn bị lửa, chúng ta lập tức thiêu hủy chuồng ngựa! Nhưng mà phải chú ý không cần liên lụy đến các phòng khác!"

Công việc hai người lập tức bận rộn lên, thiêu hủy cả con ngựa bệnh và chuồng ngựa kia.

Khói đen dày đặc hấp dẫn binh lính đang tuần tra đi qua, Tần Mục Ca giải thích nguyên nhân với đối phương, hơn nữa xin đối phương chuyển lời đến Hiên Viên Triệt dịch bệnh lần này nguyên nhân rất có thể là do ngựa, kêu khẩn chú ý.

-

Lúc hoàng hôn, tình hình Trương bá kia đã thấy tốt hơn nhiều, mặc dù vẫn tiểu tụy như cũ, nhưng triệu chứng lúc nóng lúc lạnh đã giảm bớt, những triệu chứng khác tuy còn, nhưng chung quy chiều hướng biểu hiện bệnh đã khỏi phục.

Lại qua một đêm, sắc trời vừa hừng sáng, Tần Mục Ca vừa mới thức dậy bắt đầu một ngày trừ độc một số thứ, Hiên Viên Triệt liền đến.

Hắn vừa vào sân, liền thấy Tần Mục Ca và Trương Hiểu Hạo đang đồng thời trừ độc trong nhà ngoài nhà, lúc này nàng không có chải đầu, mặt cũng không rửa, vẻ mặt mặc dù uể oải, nhưng ý cười đầy mặt.

Mà Trương bá bệnh tật kia thế nhưng lại có kỳ tích dựa vào bên cạnh, qua cửa sổ mỉm cười nhìn Tần Mục Ca và nhi tử của mình bận tới bận lui.

Lưu thị đang sắc thuốc tại một góc sân, thỉnh thoảng nhìn xem trạng thái của Trương bá có dấu hiệu hồi phục, thỉnh thoảng lại nhìn nhi tử của mình bận rộn cùng với Tần Mục Ca, vẻ mặt hiền lành vui mừng.

Mấy người này thấy Hiên Viên Triệt đi vào, động tác đang làm vội vàng chậm lại và ngưng hẳn, đồng thời nhìn Hiên Viên Triệt.

Sợ rằng họa sĩ giỏi nhất trên đời cũng không vẽ được một phần vạn phong tư (phong độ tư thái) có một không hai của mỹ nam tử này, tùy tùy tiện tiện đứng như vậy, khí chất quý tộc nồng nặc đập vào mặt, tuấn nham thanh nhã lãnh ngạo* dễ dàng mê hoặc chúng sinh.

* Thanh nhã, lãnh ngạo: Thanh lịch tao nhã, lạnh nhạt kiêu ngạo.

Hình như, trời sinh hắn giống như dùng để thỏa mãn nữ tử đối với mỹ nam, nhìn từ mỗi góc độ, hắn đều hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Như hắn bây giờ một thân áo đen, cổ tay áo và vạt áo là hoa văn tơ bạc hình mây, càng tăng thêm vẻ phóng khoáng và xuất trần, nhưng mà lúc này vẻ mặt nghiêm túc kia ở trong mắt Tần Mục Ca và người của Trương gia mà nói giống như địa ngục La Sát!

Tần Mục Ca rất tự nhiên bảo hộ Trương Hiểu Hạo và Lưu thị ở sau lưng, mặt trầm xuống nhìn Hiên Viên Triệt, không đợi đối phương hỏi ý kiến, nàng vội nói: "Tình huống của Trương bá đã chuyển biến tốt đẹp, ta cũng không bị nhiễm bệnh!"

Hiên Viên Triệt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Mục Ca, từng bước từng bước tới gần nàng, nhìn ánh mắt kia của nàng giống như nhìn một con quái vật, không có hi nộ*, chỉ có một mảnh thâm thúy!

*Hi nộ: vui mừng giận dữ

Chẳng lẽ hắn đã quyết định hạ độc thủ với mình? Trong lòng Tần Mục ca bỗng nhiên nảy sinh ra phán đoán này, thân thể không khỏi lui về sau một bước, toàn thân cảnh giác nhìn Hiên Viên Triệt tiến lại gần.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nhìn vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt nàng, nơi đó nhảy lên từng tia từng tia ánh mặt trời, như dòng suối nhỏ trong suốt, khiến cho người ta muốn nắm một vốc qua đây.

Bốn mắt nhìn nhau, trong sân hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Mục Ca mắt to lộ vẻ cảnh giác, nhìn không được la ầm lên: "Người cũng có thể kiểm tra, ta không có nói láo, người không thể chôn sống chúng ta!"

Ngộ nhờ tên khốn khiếp này muốn mượn lý do này muốn mạng của mình, vậy cũng không hay, cho nên Tần Mục Ca nâng cao giọng nói ra lý lẽ hùng hồn của mình, khiến cho mọi người tới cùng Hiên Viên Triệt đều biết, như vậy nếu hắn lợi dụng việc công để trả thù riêng cũng không dễ dàng.

Chốc lát, môi mỏng Hiên Viên Triệt khẽ động nhỏ giọng hỏi: "Làm sao người làm được? Chỉ bằng đơn thuốc kia?..."

"Đương nhiên, nếu chuyện không nắm chắc ta sẽ không làm, hiện tại người có thể buông tha cho bọn họ rồi chứ?" Tần Mục Ca nói xong muốn lui về phía sau một chút, bảo trì khoảng cách thích hợp với đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đừng cho ta là đứa trẻ ba tuổi.

Không ngờ, Hiên Viên triệt một phát bắt được tay nàng, giọng nói có chút chân thành hiếm thấy ra lệnh: "Viết phương thuốc kia xuống, ta muốn!"

Lực nắm của Hiên Viên Triệt không nhỏ, cổ tay Tần Mục Ca rất đau, nhưng đối phương nói cũng đúng điều nàng muốn làm, cho nên nàng không có từ chối, chỉ trừng mắt nhìn đối phương nói: "Dĩ nhiên ta sẽ viết, phiền toái trước tiên bỏ tay ra, người làm ta đau."

Hiên Viên Triệt cảm thấy mình thất lễ, lập tức buông ra, sai người đem bút mực kêu Tần Mục Ca viết xong, lại bảo người khác sao chép vài bản để đi lấy thuốc.

Tần Mục Ca không yên lòng, cũng đi theo Hiên Viên Triệt nhìn xem mấy chục người bị lây nhiễm, những người này hôm nay vốn đều chuẩn bị xử lý người bệnh.

Khi biết được phương thuốc của Tần Mục Ca, bọn họ tạm thời sẽ không bị xử lý, những người đó cảm động đến rơi nước mắt, thất thanh khóc rống, cách một khoảng cách an toàn, không quan tâm trong người đang khó chịu bái tạ (vái lạy) Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca mặc dù kiên cường, đôi mắt tuyệt cảnh của mình không có rơi lệ, nhưng hiện tại hốc mắt không khỏi ẩm ướt, đến gần những người đó lớn tiếng nói: "Mọi người không cần lo lắng, các người nhất định sẽ khôi phục khỏe mạnh, tin tưởng ta!"

Cách đó không xa Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca, đáy mắt hiện lên vẻ thâm thúy và suy tư, còn có nghi ngờ rõ rệt, chỉ là hắn có thói quen trầm mặc, cũng không nói nhiều một chữ.

Chờ Tần Mục Ca an ủi xong những người đó trước mặt mình, đôi tay Hiên Viên Triệt để ra sau chậm rãi hỏi: "Làm sao người biết những thứ này có thể cứu chữa cho bọn họ?"

Tần Mục Ca dùng một chút, mặt không đổi sắc trả lời: "Trước đó ta cũng không bao nhiêu chắc chắn, chỉ là may mắn, mèo mù gặp chuột chết mà thôi..."

"Tần Mục Ca, đừng cho ta là đứa trẻ ba tuổi," Hiên Viên Triệt nhẹ chau mày, phủ nhận câu trả lời của Tần Mục Ca, vẻ mặt trong nháy mắt biến thành sắc bén, "Người biết cái này, có đúng hay không? Người nói cho ta biết bệnh này là bệnh truyền nhiễm của ngựa, như vậy là người biết bệnh truyền nhiễm của ngựa? Một tiểu thư khuê các như người từ chỗ nào mà biết cái này? Theo ta được biết, trên sử sách của chúng ta không có ghi lại bệnh truyền nhiễm của ngựa..."

"Vậy tiểu thư khuê các nên biết cái gì? Luật pháp có quy định sao? Chẳng lẽ ta học cái gì còn phải qua người khác phê chuẩn? ! Trong mắt đại tướng quân, một nữ nhân chỉ cần học lấy lòng nam nhân như thế nào là đủ rồi hả? Quốc gia thiên hạ cái gì cũng không cần phải biết, chỉ coi nam nhân là lớn nhất thì mọi việc đại cát (thuận lợi, may mắn) rồi chẳng? !" Tần Mục Ca bị đối phương chất vấn làm phát bực, người quân ta được sao, người thì tính là cái gì? !

Hiên Viên Triệt bị Tần Mục Ca chặn lời nhất thời không biết nói sao, một lát sau mới nhìn xuống khó chịu của mình dần lại tính tình nói: "Ta chỉ là tò mò mà thôi, cũng không có ý chửi bới người, đúng như lời người nói, bệnh dịch này có liên quan với bệnh truyền nhiễm của ngựa, người có phương pháp đối phó hay không, chung quanh đây có doanh trại kỵ binh, ta lo lắng ôn dịch này khuếch tán, tổn thất không thể lường được..."

"Ta nơi này ngược lại có một đơn thuốc, nhưng đối với ngựa bệnh đến thời kỳ cuối không có hiệu quả," Tần Mục Ca lấy ra đơn thuốc đã viết qua kia đưa cho Hiên Viên Triệt, cố gắng bỏ qua không vui vừa rồi, tiếp tục giao phó nói, "Cho nên, nếu gặp được tình huống này, những con ngựa này phải xử lý hết, nhưng không cần chôn, nhất định phải thiêu hủy, nếu không mầm bệnh sẽ không tàn đi. Mặt khác còn phải chú ý sử dụng hạt bo bo -- thôi, ta tự mình đi làm, sắc thuốc ở đâu?"

Tần Mục Ca tính toán lưu lại năng lực yếu ớt của mình.

Hiên Viên Triệt cũng không ngăn cản, chỉ cho biết một tiểu viện cách đó không xa.

Tần Mục Ca và Phủ Cầm vội vàng đi đến tiểu viện kia.

Hiên Viên Triệt đưa mắt nhìn theo thân thể mỏng manh của đối phương dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất tại cửa sân, Huyền Ảnh bên cạnh nhìn Hiên Viên Triệt mặt lộ vẻ trầm tư, thấp giọng nói: "Tần tiểu thư này thậm chí ngay cả đầu cũng không đoái hoài tới, thật sự là làm khó cho nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Là ảo giác sao?

Hắn muốn nói, nữ tử mỹ lệ vô song như Tần Mục Ca nhất định sẽ chú trọng dung nhan như hoa như ngọc của mình, nhưng mà, nàng đứng trước mặt nam nhân đẹp nhất Cao Xương quốc cũng không có một chút cảm giác không ổn, trong lòng chỉ lo lắng những người bệnh này và tình hình bệnh dịch, thật sự không thấy nhiều.

Hiên Viên Triệt trầm mặc trong chốc lát quay đầu đưa đơn thuốc của Tần Mục Ca giao cho đối phương nói: "Kêu thị vệ đi kiểm tra sắp xếp tất cả ngựa, cho ăn được này vào, nếu có chuyển biến tốt thì thôi, nếu không được, lập tức thiêu hủy ngựa bệnh!"

Huyền Ảnh lập tức lĩnh mệnh đi.

Sau đó Hiên Viên Triệt chậm rãi đến gần tiểu viện sắc thuốc kia, còn chưa có vào cửa, vị thuốc đông y nồng nặc đã truyền ra, sương khói lượn lờ trong sân, tất cả ngự y, nhân viên giúp đỡ về mặt ai nấy đều vội vã, không ai nói cười.

Trong nông lung, bóng dáng yếu điệu của Tần Mục Ca xuất hiện, nàng đang vui đầu phân chia dược liệu, thân thủ lưu loát, ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp thanh tú xuyên qua dược liệu, phần nghiêm túc kia ngay cả Hiên Viên Triệt chưa đến gần nàng, cũng có thể cảm nhận được.

Thân đứng giữa một đám nam tử, bản thân hầu như là rời bỏ bản thủ nhưng không cảm thấy xấu hổ, toàn bộ tinh lực chỉ tập trung vào chuyện trước mắt mình.

Hiên Viên Triệt dừng lại chốc lát, lặng lẽ rời đi.

-

Đào mắt đã ba ngày trôi qua, tình hình bệnh dịch rục rịch, dần dần ổn định giảm xuống do đóng góp từ đơn thuốc kỳ lạ của Tần Mục Ca.

Sáng sớm ngày hôm đó, Tần Mục Ca đi thăm hỏi những người bệnh sau khi khôi phục, đặc biệt đi thăm Trương bá, đúng dịp, Hiên Viên Triệt và vài vị thái y mới vừa tới cửa, bọn họ chuẩn bị kiểm tra theo thông lệ, xem Trương bá đã khỏi hẳn hay chưa.

Lúc này, trong viện Trương gia đã không thấy mầm bệnh, chuồng ngựa thiêu hủy đã dựng lại một lần nữa, trong viện vô cùng sạch sẽ, trong nhà ngoài nhà đều sáng sủa sạch sẽ, so với mấy ngày trước, quả thật là một trời một vực.

Trương bá đang đan một cái giỏ trúc, Trương Hiểu Hạo đang ở trước bàn chuyên tâm điêu khắc cái gì đó, mà Trương thẩm Lưu thị đang cho gà ăn, thấy Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca tiến vào, Trương bá và hai người lập tức bỏ xuống đồ đang làm trong tay, đứng dậy cung kính nghênh đón.

Hơn nữa thấy Tần Mục Ca, ánh mắt ba người sáng lấp lánh, Trương bá nghẹn đón Hiên Viên Triệt xong, mang theo lão bà và nhi tử của mình rất trân trọng chuẩn bị dập đầu cảm tạ Tần Mục Ca.

"Đừng, Trương bá! Mục Ca sẽ giảm thọ mất!" Tần Mục Ca lập tức tiến lên đỡ lấy không cho đối phương làm ra đại lễ như vậy.

Lưu thị nước mắt lưng tròng nhìn Tần Mục Ca cười nói: "Một nhà chúng ta có thể đoàn viên, tất cả đều là công lao của tiểu thư, đại ân như vậy, cả nhà chúng ta khó có thể báo đáp! Tiểu Hạo đã mấy ngày nay thâu đêm suốt sáng hoàn thành một cái ngọc bội, đem cảm tạ ân cứu mạng của tiểu thư, tiểu thư giống như tiên nữ, sau này nhất định sẽ có phúc! Nếu ai cười được người, đó là người đó đã tu được phúc khí ba đời..."

Đáy mắt Hiên Viên Triệt thoáng hiện lên xao động.

"Chỉ cầu trời phật phù hộ Tần tiểu thư người tốt sẽ có hồi báo tốt.." Lulu thị rung rung không ngừng phúc thân với Tần Mục Ca.

Hai mắt Tần Mục Ca cong thành hình trăng lưỡi liềm, nụ cười tuyệt mỹ vô song, nếu không vì mấy ngày không để ý tới cách ăn mặc chỉnh trang lại bản thân mình, chắc chắn vô cùng kinh điển.

Sau khi kiểm tra xong, Tần Mục Ca đi theo Hiên Viên Triệt ra ngoài, trên mặt vẫn còn nụ cười vui vẻ.

Gương mặt tuấn tú lạnh nhạt của Hiên Viên Triệt nhìn nàng tươi cười như hoa, thân nhiên nói: "Hiện tại tình hình bệnh dịch đã được khống chế, ta muốn trở về thành phục mệnh, ngươi vẫn còn muốn ngồi ở chỗ này sao?"

"Nếu chuyện chủ yếu đã giải quyết, ta cũng không cần thiết ở lại chỗ này, chuyện mẫu đơn còn chưa thu xếp, ta phải về xem."

Nói xong, xuất phát từ lễ phép phúc thân với Hiên Viên Triệt, kêu Phù Cầm dắt ngựa của mình tới, lên ngựa đi khỏi tầm nhìn Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt nhìn bóng lưng nàng như trút được gánh nặng, ánh mắt lần nữa nổi lên thâm thúy -- lúc này nàng rời bỏ bản thủ, so với thôn cô cũng không bằng, nhưng thân thể nhỏ nhắn gầy yếu kia dường như thuận mắt hơn so với trước kia, là ảo giác sao?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Liệu sự như thần.

Tần Mục Ca và Phù Cầm vừa hồi phủ liền cảm thấy không khí có chút không đúng, những nha hoàn ma ma gia đình nam nam nữ nữ mang theo ánh mắt kỳ lạ, sợ hãi, khinh bỉ, nghi hoặc, vô cùng phức tạp.

Tần Mục Ca cũng không thêm để ý, có thể là do mấy ngày nay mình không sửa soạn như thể rước lấy ánh mắt khác thường, chờ trở về viện của mình, về mặt Nghênh Xuân đầy lo lắng, nói ra câu đầu tiên lại là: "Tiểu thư, người đã trở lại rồi! Viện của chúng ta xảy ra chuyện rồi! "

"Đừng nóng vội, nói từ từ thôi -- trước tiên chuẩn bị nước cho ta, ta tắm một cái." Dù có xảy chuyện gì Tần Mục Ca cũng lười quản, có thể lớn hơn bệnh dịch hay sao?

Nghênh Xuân lập tức tìm nha hoàn chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị quần áo cho Tần Mục Ca, chờ đối phương ngồi vào thùng tắm, nàng ở một bên giúp đối phương gội đầu, một bên quay lại đề tài vừa nãy của mình.

"Tiểu thư, hôm trước cái người bên cạnh Tần phu nhân Lulu ma ma và mấy người nha hoàn tới cướp đoạt đồ cưới của tiểu thư!"

Hả..? Mấy liễu Tần Mục Ca vừa nhăn lại, lập tức cười, tiếp tục nghe Nghênh Xuân nói tiếp.

"Người nói qua mặc kệ ai tới, không cần ta quản, cho nên ta chỉ đứng một bên nhìn các nàng, kết quả các nàng còn không có chuyển hòm ra khỏi viện, liền bỗng nhiên té bất tỉnh! Một người cũng không còn, phàm là chạm qua đồ của ngài mọi người đều té trên mặt đất, lúc đấy vụn vụn ngã cũng mười mấy người!" dldld Giọng nói Nghênh Xuân mang theo một chút khoa trương, mặt mày hớn hớ khoa tay múa chân giới thiệu tình huống. "Đến bây giờ còn chưa có tỉnh, mới hơn mười thầy y trong thành cũng không thấy hiệu quả!"

Tần Mục Ca chờ nghe xong cũng ha ha nở nụ cười, sớm đã biết kế mẫu kia sớm muộn gì cũng đến đoạt lần nữa, cho nên mình mới dự liệu trước chuẩn bị cho các nàng!

"Đoán chừng nếu ta không ra mặt, các nàng sẽ không tỉnh lại, thuốc giải chỉ có ta biết, người khác chỉ sợ là bắt lức," Tần Mục Ca một bên nhẹ nhàng xối nước, một bên có vẻ dăm chiêu nói.

-

Tần Mục Ca tắm rửa xong, đang chải tóc, liền nghe bên ngoài đã có ma ma cao giọng nói chuyện, theo sát sau, quân sự cô cô bên người Tần phu nhân bước nhanh vào viện, về mặt kia giống như gặp kẻ địch, nghiêm túc, nói năng thận trọng.

Tần Mục Ca mở rộng cửa sổ nhìn đối phương bước lên bậc thềm, liền vừa chải vuốt tóc vừa miễn cưỡng nói, "Cô cô vội vàng tiến vào như thế, có gì chi giáo?"

Cô cô kia áp chế cơn giận, phúc thân với Tần Mục Ca nói: "Nhị tiểu thư, mấy ngày trước Lulu ma ma và mấy người nha hoàn không được Tần phu nhân cho phép tự mình đến nơi này của người, muốn đem đồ cưới của người bỏ vào phủ khó, dldld chung quy viện này của người cửa mở rộng, không an toàn bản phủ khó, nhưng không biết vì sao lại bỗng nhiên té bất tỉnh đến bây giờ chưa có tỉnh lại, chuyện này vẫn làm phiền nhị tiểu thư, nghe nói người có thể chữa trị hết bệnh dịch, chắc hẳn người nhất định có biện pháp chuyển nguy thành an cho các nàng..."

Tần Mục Ca đưa mắt liếc qua nha hoàn và nhóm cô cô trong viện một cái, sau cùng rơi vào trên người một cái nha hoàn vừa mới ở phòng ngoài, dđlqd chỉ là mới nói mình có thể chữa khỏi, cái cơ sở ngầm này liền đi báo cáo, thật đúng là trung thành.

Nha hoàn kia phát hiện Tần Mục Ca nhìn nàng, vội cúi đầu giả bộ quét sân làm như cái gì cũng không có xảy ra.

"Hà.."? Có chuyện này sao? Hai ngày nay ta không có ở trong phủ, vậy mà lại có chuyện như vậy," Tần Mục Ca thoáng có ý lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó cười nhạt, nhìn cô cô này hỏi, "Cô cô nên biết là ta cũng không có học qua y thuật, bệnh dịch này cũng chỉ là may mắn, sợ rằng khó có thể đảm đương trọng trách này.."

Cô cô này nhìn ra được Tần Mục Ca cố ý cự tuyệt, liền lần nữa phúc thân lên tiếng xin xỏ: "Dù thế nào cũng xin tiểu thư tha thứ cho sự lỗ mãng của các nàng, ta bảo đảm lần sau các nàng sẽ không dám nữa..."

Đã hai ngày ngẫu nhiên không có bất kỳ dấu hiệu tinh lại, thầy y trong kinh thành đều nói đã nghe qua bệnh này, nhưng chưa có trị qua, cho nên không có phương thuốc, xem ra cỏi chuông còn nhờ người buộc chuông, vấn đề là ở chỗ này, đối phương nhất định có biện pháp, hơn nữa mới vừa rồi nha hoàn hồi báo nói Tần Mục Ca có nói mình có thể chữa trị, vậy mình chỉ có thể bỏ mặt xuống thay Tần phu nhân xin nàng rồi.

"Cũng được, ta đi nhìn một chút." Tần Mục Ca nhẹ nhàng búi tóc, khoác lên một chiếc áo ngoài đi theo cô cô này đến chỗ đám người Luru ma ma hôn mê ở sân.

Lúc này đã có mười mấy nha hoàn ma ma chờ xem kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lập kế hoạch cảnh cáo.

Tần Mục Ca đi đến trước mặt mấy người kia, hơi cúi đầu xem xét một lần, trước mặt mọi người chậm rãi nói: "Mấy người các ngươi nghe đây, kẻ mẫu sau lưng ta mưu đồ đoạt đồ cưới của ta, theo tính tình của ta căn bản chẳng muốn cứu các ngươi, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, về sau nếu còn muốn đến viện của ta đánh người hay chú ý đến đồ trong viện của ta, ta tuyệt đối không cứu lần nữa! Ta Tần Mục Ca nói được sẽ làm được!"

Thật ra sao mình lại có thể không biết đây toàn bộ là kẻ mẫu kia sau lưng chống đỡ chứ? Chỉ ngại đối phương là chủ mẫu Tần phủ, mình là văn bối, tạm thời cảnh cáo bà ta lần đầu, lần sau mình mới không dễ nói chuyện như thế này!

Tất cả nha hoàn, ma ma đều trở mắt nhìn nhau, không nói gì, tình cảnh cực kỳ an tĩnh.

Tần Mục Ca nhỏ giọng nói mấy câu với Nghênh Xuân, đối phương trả lời rồi đi.

Sau đó Tần Mục Ca xoay người nói với cô cô bên cạnh: "Rất đúng dịp, bệnh này ta có thể trị, nhưng nếu có lần sau ta liền không thể ra sức rồi. Nghênh Xuân đi sắc thuốc, lập tức cầm qua đây. Ngươi kêu người đi đến bấm vào huyệt dừng tuyến năm ngàn lần, có thể nhiều nhưng không thể thiếu, uống được rồi sẽ tỉnh..."

Giao phó xong, Tần Mục Ca mắt không nhìn, xoay người trở lại viện của mình.

Cô cô này thấy Tần Mục Ca rồi đi, vội vàng đi tới viện Tần phu nhân bẩm báo tất cả các sự việc ở đây cho đối phương.

Tần phu nhân nghe bẩm báo, đáy mắt u ám càng phát ra rõ ràng, đối phương nói xong, bà ta lạnh nhạt nói: "Cái này rõ ràng chính là nha đầu chết tiết kia giờ trò, nhưng là nàng rốt cuộc làm cái gì, ngay cả thầy y cũng không biết? Ngay dưới mí mắt của ta nàng khi nào học được bốn sự như vậy, vậy mà lại biết những thứ này?"

"Mẫu thân, hiện tại Tần Mục Ca lại càng đắc ý, không biết nàng dùng biện pháp gì mà ổn định được tình hình bệnh dịch, khiến đại tướng quân vốn không ưa nàng lần này dường như cũng có vài phần kính trọng với nàng, Tam điện hạ lại càng coi trọng nàng rồi! Lòng bàn tay Tần Vũ Phi nắm chặt khăn gắm hướng tới Tần phu nhân phát ra oán trách, "Con hồ ly tinh này nhất định mượn chuyện này xoay người, trước đó tính kế đại tướng quân bị đuổi ra khỏi nhà, lần này có thể thừa dịp cơ hội này tái hợp lại hay không?"

Lời vừa nói ra, Tần Phương Phi bên cạnh vẫn không nói sững người lại, đặt ly trà ở trên bàn, thờ ơ nhìn về phía Tần phu nhân.

Tần phu nhân lắc đầu: "Nha đầu chết tiết này thiết kế hoán đổi Triệu Hiểu Uyển nữ nhân trong lòng Hiền Viên Triệt, chỉ bằng điểm này, Hiền Viên Triệt cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng, bằng không thì, sự kiện hồng hạnh vượt tường đã chứng minh nàng trong sạch rồi, đối phương nên có ý bày tỏ, đây đối phương vẫn cứ trầm mặc, rõ ràng sẽ không quay đầu. Nha đầu chết tiết này chắc cũng sẽ hiểu, ta lo lắng nàng dòi mục tiêu..."

"Nàng dám có ý đồ với tam điện hạ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!" Âm thanh Tần Vũ Phi lập tức cắt ngang Tần phu nhân.

Tần phu nhân cau mày nhìn nữ nhi bảo bối của mình, ra hiệu nàng không nên kích động, sau đó ngồi xuống, bưng trà xanh lên hớp một ngụm, tầm mắt

chuyển đến người Tần Phương Phi nói: "Phương Phi, người thấy nên làm như thế nào?"

Tần Phương Phi nhàn nhạt cười một tiếng, trả lời: "Không phải là không có khả năng này, người nào cũng biết trong tất cả các hoàng tử Tam điện hạ công tử rõ ràng nhất, phẩm chất tốt, các hoàng tử khác mới không theo kịp. Tần Mục Ca ở bên cạnh hẳn lại càng nhìn rõ điểm này. Nữ nhi cho rằng muốn kéo nàng xuống làm nàng phân tâm, chỉ có thể khiến danh dự của nàng một lần nữa xấu đi, trở thành thói tha, phạm là gia đình danh giá đều để ý đến danh dự, trước đó có cái mũi hồng hạnh vượt tường vốn là không tệ, chỉ tiếc bị nàng lật trở mình..."

"Chúng ta không thể làm gì khác hơn là cho nàng một cái xú danh vang dội," Tần phu nhân nói tới chỗ này, cười nhạt, để ly trà xuống, "Vi nương biết trong lòng người vẫn có đại tướng quân, chỉ là bị Tần Mục Ca kia đoạt trước, Vũ Phi đối với Tam điện hạ vẫn một mực thương nhớ, nhưng là hai người kia hiện tại đều có liên quan với Tần Mục Ca, nếu không muốn cho nàng chen vào, chúng ta chỉ có đồng tâm hiệp lực đánh ngã nàng, không cho nàng trở mình, như vậy cho dù là người hay Vũ Phi đều có cơ hội..."

Tần Phương Phi bị Tần phu nhân nói trúng tâm sự, chỉ là trên mặt không có biến hóa, chỉ nhàn nhạt nói: "Mẫu thân tốn nhiều tâm tư, Phương Phi sẽ không quên công ơn nuôi dưỡng của mẫu thân..."

"Tốt, hiện tại chúng ta nghĩ một chút xem sách lược như thế nào vẹn toàn mới được..." Tần phu nhân nói xong, hạ thấp giọng, khoe mắt lộ ra ánh sáng rét lạnh.

Tần Phương Phi và Tần Vũ Phi nghe, không ngừng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Không muốn khiến chúng ta phát sinh lúng túng.

Hiên Viên Triệt sau khi hồi kinh, bẩm báo chi tiết chuyện tình đến Tam điện hạ, công lao Tần Mục Ca hẳn không xóa bỏ chút nào, cũng không có che dấu chuyện mình thương thức đối với nàng.

Ngày hôm đó, hạ triều Hiên Viên Triệt theo sau Mộ Dung Huyền đến ngự thư phòng bẩm báo kết quả sau cùng tình hình bệnh dịch.

Mộ Dung Huyền nghe, ánh mắt vô cùng thâm thúy. Chờ Hiên Viên Triệt nói xong, hắn đứng dậy đi đến trước cửa sổ nhìn bên ngoài cảnh sắc bừng bừng sức sống, nhẹ giọng nói: "Hiên Viên, bây giờ người đánh giá Mục Ca thấy nàng như thế nào?"

Hiên Viên Triệt dùng một hồi, nâng mắt nhìn Mộ Dung Huyền tuần nhan hết sức sáng ngời, nhất thời không biết đối phương muốn nói cái gì, hắn suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Khách quan mà nói, lần này nàng chữa khỏi bệnh dịch khiến ta thấy nàng dừng cảm, không vụ lợi, vì cứu trị bệnh dịch, hoàn toàn không để ý hình tượng chính mình, sợ lãng phí thời gian dù chỉ một chút, khiến người ta cảm thấy bất ngờ..."

Vốn cho là nàng chỉ biết tính kế, chỉ biết khôn vặt nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng khi đó thấy nàng nhìn những người bệnh kia lệ nóng doanh tròng, chính mình cũng thật sự lấy làm kinh hãi.

Nhớ ở ngoài vương phủ, nàng bán mình cứu nha hoàn, đối mặt chỉ trích và giễu cợt nhiều như vậy cũng không rơi xuống một giọt lệ, mà ngày ấy lại dễ dàng khóc như thế, đây là một nữ tử như thế nào? Thật sự là, chính mình lại không thể không thừa nhận đôi khi nàng cũng rất đáng yêu.

"Người không định tái hợp lại với nàng sao?" Mộ Dung Huyền lại hỏi tới cùng, đồng thời gắt gao nhìn chằm chằm mặt Hiên Viên Triệt, xem xét vẻ mặt của hắn.

"Việc này," Trong mắt Hiên Viên Triệt có chút kinh ngạc, tiếp theo lắc đầu một cái, "Thần chưa có nghĩ qua."

Thật sự mình không có nghĩ qua vấn đề này, nàng có thể là một nữ tử có năng lực có trí tuệ, nhưng nàng đã từng dùng trí tuệ của nàng tính kế mình, mình không cho phép việc này.

Mộ Dung Huyền nhẹ thở ra một hơi, tiếp tục nói: "Ta đây mấy ngày đang do dự một chuyện -- muốn để nàng ở bên cạnh ta, làm trắc phi của ta..."

Hiên Viên Triệt dùng một chút, biểu tình trên khuôn mặt tuần tú không có biểu hiện gì, nhỏ giọng nói: "Không phải là điện hạ muốn kết hôn với Vương Chi Nhục thiên kim đại tiểu thư của Tư Mã sao?"

Vương Chi Nhục này tính tình hay đổ kị, đã từng thấy tỷ nữ đẹp hơn nàng, liền hủy diệt dung mạo của đối phương, chuyện này ai cũng biết, nếu Tần Mục Ca làm trắc phi, dung nhan đã đủ khiến đối phương ghen tị tới cực điểm, nàng sẽ có ngày sống dễ chịu sao?

Về mặt Mộ Dung Huyền tối sầm lại, cười khổ một tiếng: "Ta không còn lựa chọn mới cưới nàng, người cũng biết ta làm chất tử (con tin là hoàng tử) nhiều năm như vậy, mẫu thân ốm yếu, căn bản không có thể mượn thế lực ở trong triều, mà ta còn có Nhị ca và Tứ đệ, bọn họ trong triều đều có thực lực hùng hậu. Mà Tư Mã gia tộc ở trong triều uy vọng rất cao, mà còn nắm giữ thực quyền, bọn hắn cũng đều nguyện ý liên minh với ta, ta không thể bỏ qua hợp tác này được..."

"Chính vì ngươi không có nhà ngoại cường đại, hoàng thượng mới phóng tâm cho ngươi làm giám quốc, điện hạ, điều này ngươi cũng rõ ràng hơn so với người khác..."

Từ sau khi Hiên Viên Triệt nghe Mộ Dung Huyền muốn nạp Tần Mục Ca làm trắc phi, trong lòng không biết vì sao nổi lên một cơn sóng, dĩ nhiên không phải là mình ghen, chỉ là trong đầu không kèm hãm được hiện ra hình ảnh Tần Mục Ca rồi bù ở trong viện và một đám thái y lấy được liệu, đáng về làm việc vất vả người tỏa ra sắc mùi khó.

Gương mặt tuấn tú Mộ Dung Huyền thoáng hiện lên vẻ khổ sở, tầm mắt lại trở về trong sân, thản nhiên nói: "Ngươi cũng thấy đấy, ddldq chính lệnh không làm được, rất nhiều chuyện phổ biến cũng không đi xuống, ddldq những người đó tìm mọi cách đưa đây, chính là muốn cho phụ hoàng tạo thành một người bề ngoài không có năng lực như ta. Rất nhiều chuyện cũng không phải ta muốn, nhưng nếu ngươi không làm, cũng sẽ bị động, thậm chí ngày đó còn rơi vào tuyệt cảnh. Hiên Viên, phụ hoàng tin tưởng ngươi, biết ngươi trung thành với Cao Xương, mới để cho ngươi phụ tá ta giám quốc, đối với bản cờ lớn trước mắt, ngươi nhìn vẫn thấu hơn so với ta, không phải sao?"

"Tần thị lang từng là thái phó của ta, Mục Ca, trước khi gả cho ngươi ta đã thấy mấy lần, mỹ lệ, tao nhã, cũng rất ngọt ngào. Nếu như nàng đồng ý, ta cũng xem như là nhất tiễn song điêu (một công đôi việc), vừa có thể thay thế thái phó chăm sóc nữ nhi của hân, cũng tìm cho mình một người bên gối hài lòng. Nếu như ngươi có ý định tái hợp, ta tuyệt sẽ không nói ra lời này, hiện tại ngươi đã tỏ rõ thái độ, ta cũng yên tâm -- ta không muốn vì Mục Ca khiến cho giữa chúng ta phát sinh lúng túng..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Có gian tình?

Trong đôi mắt Mộ Dung Huyền lộ vẻ chán thành, nói xong lời cuối cùng quay lại nhìn Hiên Viên Triệt, bổ sung thêm: "Về phần Vương Chi Nhược đồ kị, ta nghĩ ta có thể xử lý được."

Hiên Viên Triệt trầm tư một hồi, cười nhạt: "Chuyện của Tần Mục Ca ta không xen vào, ngài không cần bận khoăn về cảm nhận của ta, ta với nàng đã không còn quan hệ..."

Mộ Dung Huyền đi đến bên cạnh hân vỗ vai của hân, cười thiện ý, thay đổi đề tài nói: "Tiểu hoàng thúc của ta có thể sắp tới kinh thành -- mặc kệ ngươi có thích hân hay không, hân đối với giang sơn Nam Tần rất quan trọng..."

Ánh mắt Hiên Viên Triệt lập tức nổi lên một tầng cơn sóng, sau đó nhạt đi, chỉ nhìn phía trước chậm rãi nói: "Ta không phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy."

Hai người đang trò chuyện, thái giám tổng quản tiến vào bẩm báo có đại thần muốn gặp Tam điện hạ.

Hiên Viên Triệt rất thức thời cáo từ rời khỏi ngự thư phòng, chuẩn bị hồi phủ, trên đường chợt nghe cung nữ nói mẫu đơn ở ngự hoa viên nở hoa, nhất thời trong lòng tò mò liền chuyển đổi phương hướng, mượn dịp đi thăm bệnh Hoàng Thượng, hướng hoa viên mà đi qua.

Chỉ là, hân không có nghĩ đến sẽ gặp Thái hậu ở trên đường.

Thái Hậu nhìn thấy Hiên Viên Triệt ánh mắt mơ hồ sáng lên, hôm nay hân mặc triều phục màu tím, càng hiện ra thân hình như ngọc, dung nhan phong hoa tuyệt đại (tao nhã, độc nhất vô nhị).

"Tham kiến Thái Hậu." Thân thể Hiên Viên Triệt lóe lên tránh sang bên cạnh một chút, quỳ lạy thi lễ.

"Hiên Viên không cần đa lễ," Thái Hậu mỉm cười tự tiến đến nâng Hiên Viên Triệt lên, sóng mắt ôn nhu, hỏi, "Ái khanh muốn đi đâu? Ngự Hoa Viên sao?"

"Thần nghe nói Mẫu Đơn nở hoa, nhất thời tò mò, muốn đi nhìn một chút." Hiên Viên Triệt nói xong có chút hồi hận, nhưng hân khe khẽ cắn răng, không biểu hiện ra ngoài.

Thái Hậu lập tức đáp lại nói: "Vừa đúng lúc, ai gia cũng đi nơi đó, chúng ta đi chung một đường."

Hiên Viên Triệt không dám từ chối, đành phải đi theo Thái Hậu chậm rãi đi Ngự Hoa Viên.

Thái Hậu ra hiệu cho cung nữ ma ma xung quanh lui ra phía sau, chỉ một mình mình sóng vai đi cùng Hiên Viên Triệt.

-

Không đề cập tới Hiên Viên Triệt và Thái Hậu cùng đi tới Ngự Hoa Viên, chỉ nói tới Tần Mục Ca lúc này cũng đang đi tới Ngự Hoa Viên, ngự hoa Mẫu

Đơn đã có, ngay hôm nay có thể tiến hành, công việc của mình xem như kết thúc mỹ mãn, nếu như Thái Hậu cao hứng, ban cho mình một chút kim ngân tài bảo gì đó, không phải là chuyện tốt sao?

Làm xong chuyện này, mình muốn bắt đầu tìm kiếm cơ hội theo đuổi sự nghiệp, nghe nói mở trà lâu ở kinh thành không tệ, cho nên mình cũng thử tìm một chỗ tốt xem sao, chờ mình có thể đứng vững, lại cầu một kim quy tế (con rùa vàng) yên ổn sống qua ngày, như vậy mình cũng có chỗ dựa vào, cũng có thể thoát khỏi cái lão nữ nhân ở Tần phủ kia, xem như nhất cử lưỡng tiện (một công đôi việc).

Đọc đường nàng luôn suy nghĩ, đi đường không tập trung, giữa lúc đi tới vô ý ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước cách đó không xa một nam một nữ đang dây dưa -- không, hai người đang ôm nhau!

Ánh mắt Tần Mục Ca mở thật to, cẩn thận nhìn lại, phát hiện đúng là Hiên Viên Triệt và đương kim Thái Hậu, hắn nắm vòng eo đối phương, hai tay Thái Hậu ôm lấy cổ của hắn! (Aha, bắt gian... bà Thái Hậu khoái phi công trẻ nè)

Trường hợp này quá kinh khủng rồi! Tần Mục Ca dùng sức xoa xoa mắt, sợ mình nhìn lầm, chỉ thấy hai người kia nhìn nhau, không biết đang nói cái gì, có thể là bởi vì ban ngày ban mặt, cho nên hai người lại rời đi một chút, Thái Hậu lưu luyến không rời buông lỏng cổ đối phương ra!

Tần Mục Ca biết mình không nên nhìn cái này, cho nên dưới tình thế cấp bách vội vàng trốn vào lùm cây ven đường, một bên nhìn lên, một bên mắng thầm trong lòng: "Vương bát đản, người nhả tâm đuổi ta đi, còn tưởng rằng người có bao nhiêu si tình hoài niệm nữ nhân trong lòng trước kia, thì ra là tồn tại tâm tư này, muốn làm khách quý sau màn của Thái Hậu!

Trong lòng nàng bỗng nhiên có một khoái cảm bất gian!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tiêu tan hiềm khích lúc trước?

Đang lúc nàng kích động, bỗng nhiên phát giác tay đụng phải một cái gì đó mềm mềm. Cái gì đây? !

Động tác Tần Mục Ca chậm lại nhìn qua, trời ơi, con cóc thật lớn cách nàng không tới nửa thước từ nãy giờ, toàn thân gập ghềnh dị thường khủng bố! Càng đáng sợ hơn là tay mình lại còn khoắc lên trên lưng con cóc! !

"Má ơi!" Từ đáy lòng Tần Mục Ca phát ra hét lên một tiếng sợ hãi, từ lùm cây nhô ra.

Nàng ngang trời xuất thế trực tiếp ảnh hưởng đến hai người kia, may mắn Thái Hậu dựng lên thuận thế nhìn sang, chỉ thấy một nữ tử bởi vì lực đạo quá lớn, nhảy lên đá lát trên đường, thân hình không ổn, lao đảo vài bước, ngã vào trong hồ nước!

Trong lòng Hiên Viên Triệt đầu tiên là thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn nữ nhân rơi vào trong nước, tinh thần chuyển một cái, lập tức nhảy vào trong nước cứu đối phương.

Tần Mục Ca không nghĩ tới mình kích động nhảy vào trong nước, lúc nàng đang đập nước, một đôi tay mạnh mẽ bắt lấy đầu vai nàng, hơn nữa không chút khách khí mà ôm cổ nàng bơi vào bờ.

Đây là người nào? Mình biết bơi có được hay không -- lại nói, ghim cổ chặt quá!

Thật vất vả bò lên bờ, Tần Mục Ca ho khan thờ hốt hốt trong chốc lát, nhìn về phía nam nhân cứu mình.

Vừa nhìn, lại là Hiên Viên Triệt!

"Là người? !"

Hiên Viên Triệt một bên vắt nước trên áo, một bên vân đạm phong khinh* mắng trả lại: "Người cho rằng là ai cứu người?"

* Vân đạm phong khinh: điềm nhiên, đạm mạc như mây như gió, thần nhiên như không.

Tần Mục Ca đang muốn nói cho đối phương biết, mình căn bản không cần hấn cứu, dư quang nơi khóe mắt thấy Thái Hậu trầm mặt xuống đi qua. Nàng vút qua một bên lời buột miệng nói ra, vội vàng nắm rạp người dập đầu xin lỗi: "Vừa rồi thần nữ thấy lùm cây có cỏ dại nhện không được kéo ra, kết quả gặp phải một con cóc thật lớn, mới đưa đến kinh sợ thất lễ làm phiền Thái Hậu, cầu Thái Hậu thứ tội!"

Thái Hậu nhìn Tần Mục Ca, lại nhìn lùm cây chỗ nàng mới xuất hiện. đáy mắt lóe ra một chút lo lắng, ngay sau đó lạnh nhạt nói: "Niệm tình người vô tâm, đứng dậy đi, đi thay y phục đi."

"Tạ Thái Hậu." Tần Mục Ca bày ra bộ dáng sợ hãi đứng dậy, xoay người chuẩn bị rời đi.

Hiên Viên Triệt cũng lập tức hướng Thái Hậu thi lễ: "Thái Hậu, mấy ngày trước Tần Mục Ca vì tình hình bệnh dịch cả ngày lẫn đêm, thân thể có chút không khỏe, ddldq vì thân lo lắng cho nàng, muốn đưa nàng trở về, như vậy ta cũng yên tâm. Không dám quấy nhiễu Thái Hậu nữa, vì thần cáo lui."

"Không phải là các người không đội trời chung sao?" Thái Hậu bỗng nhiên ném ra những lời này, nhìn như hời hợt, kỳ thực là ý vị sâu xa, nàng (TH) nở nụ cười, liếc Tần Mục Ca một cái, lại nhìn về Hiên Viên Triệt, "Thế nào, hòa hảo rồi hả?"

Tần Mục Ca lau nước trên mặt một cái, vừa muốn trả lời, bị Hiên Viên Triệt cắt ngang giành nói: "Hồi bẩm Thái Hậu, chúng ta đã quên hết ân oán trước kia, kể từ khi xảy ra bệnh dịch, ta đối với Tần tiểu thư có nhận thức mới..."

Nói cái gì đó? ! Trong lúc nhất thời Tần Mục Ca có ảo giác, Hiên Viên Triệt cháy hổng đầu óc, ở chỗ này nói hươu nói vượn!ddldq Cái gì mà quên hết ân oán trước kia, vẫn thờ ơ đối đãi với mình, xa cách, vậy cũng gọi là quên hết ân oán trước kia sao? Hơn nữa, hắn muốn tiêu tan hiểm khích lúc trước, mình lại không có đồng ý mà!

Tần Mục Ca đi phía trước khẽ dựa vào đang muốn nói chuyện, Hiên Viên Triệt ôm eo của nàng, hơi cúi đầu mang theo thái độ cường thế chậm rãi nói: "Mục Ca, bây giờ người lại thiếu ta một cái nhân tình, hiện tại chúng ta đi thôi -- Thái Hậu, chúng ta cáo lui..."

Nói xong, mang theo Tần Mục Ca sải bước ra khỏi tầm nhìn của Thái Hậu.

Thái Hậu muốn nói lại thôi, nhìn Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca cùng nhau biến mất trước mặt mình, tự nhủ: "Tần Mục Ca, lại dám phá hư chuyện tốt của ai gia..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ta ngược lại nên hiểu thế nào, đại tướng quân?

Tần Mục Ca bị Hiên Viên Triệt mạnh mẽ lôi kéo cánh tay quẹo vào cái vườn khác, nhìn chung quanh không có ai, nàng dùng sức hất cánh tay ra, thở phì phò nói: "Người buông ra cho ta! Cái thứ đầu óc bị nhúng nước!"

Hiên Viên Triệt thở nhẹ nhõm một hơi, nhìn chung quanh không có người nào, liền buông Tần Mục Ca ra, sau đó lạnh lùng không dao động từ trên cao nhìn nàng, gần từng chữ: "Người nào đầu óc bị nhúng nước, Tần Mục Ca?"

"Vô nghĩa, đương nhiên là người, chẳng lẽ là ta sao?" Tần Mục Ca vội vàng vắt nước vài cái, cực kỳ tức giận nhìn chằm chằm Hiên Viên Triệt cười lạnh nói: "Người cũng có ngày hôm nay, Hiên Viên Triệt! Ta sẽ chờ xem ngày người thân bại danh liệt!"

Nói xong, khinh bỉ liếc đối phương một cái, xoay người đi ra bên ngoài, hiện tại một thân ướt sũng, đương nhiên phải đi về thay thay đổi y phục.

Trông nét Hiên Viên Triệt căng thẳng, trực tiếp tiến lên túm chặt cánh tay nàng lôi nàng trở lại, bắt chéo hai tay của nàng để sau lưng khiến hai bên gần sát nhau, môi mòng khẽ mở hỏi: "Người có gan lặp lại lời nói vừa rồi, Tần Mục Ca."

"Thế nào, bị bản tiểu thư phá vỡ chuyện tốt nên tức giận hả?" Tần Mục Ca can đảm không sợ, nhin xuống đau đớn trên cánh tay, nâng gương mặt nhỏ nhắn thẳng tắp nhìn chằm chằm Hiên Viên Triệt, "Ban đầu người muốn khiến ta thân bại danh liệt, kết quả mệnh ta tốt hóa nguy thành an, nay người và Thái Hậu thân mật ta có thể nhìn rõ ràng, Hiên Viên Triệt, thì ra là sở thích của người thật đúng là khác người..."

"Người cảm mến, Tần Mục Ca!" Ngay lúc Hiên Viên Triệt muốn phát tác, lại nhìn thấy bên cửa hồng ma ma bên cạnh Thái Hậu đang lặng lẽ nhìn qua bên này.

Hắn dừng lại một chút, hạ quyết tâm, lập tức cúi đầu hôn Tần Mục Ca!

Bốn phía môi mòng lập tức dính vào nhau! Theo sát, khí thể Hiên Viên Triệt như cuồng phong bạo vũ (mưa to gió dữ) hoàn toàn bao vây Tần Mục Ca, một tay cầm tay nàng, một tay nắm sau đầu nàng, không cho nàng chống cự, tránh né chút nào!

Đại não Tần Mục Ca trống rỗng trong chốc lát, nàng có phần không hiểu rõ tình hình, không phải mới vừa rồi vẫn đối chọi gay gắt sao, kể tiếp hắn là giường cung bệ kiểm, cây kim so với cọng râu, nhưng làm sao sẽ xảy ra ngoài ý muốn như vậy chứ?!

Hắn dùng cái này thay thế vũ lực tới trừng phạt mình sao? ! Tần Mục Ca dùng hết hơi sức cũng không thể lay động đối phương một phần, hắn bá đạo hôn mình hôn đến trời đất hỗn loạn, thỉnh thoảng nguy hiểm đến hít thở không thông!

Nghe thấy mùi hương thơm ngát bó chặt khứu giác chính mình, chân Tần Mục Ca không khỏi mềm nhũn một chút!

Nàng xấu hổ và giận dữ không có sức tránh né, cuối cùng cắn môi đối phương, nhưng đối lấy là đối phương càng dùng sức gặm cắn, gặm cắn lẫn nhau kết quả là nàng bị ép buộc buông tha, mà hắn lại bắt đầu công thành đoạt đất, một người tướng quân muốn đánh đâu thắng đó, thế như chẻ tre!

Được, không đếm xỉa đến! Tần Mục Ca lập tức ôm lấy đối phương đầu lưỡi bắt đầu đảo khách thành chủ!

Hiên Viên Triệt sững lại, tay không tự giác liền buông lỏng một chút, Tần Mục Ca trực tiếp bám lên cổ của hắn, hung hăng gặm môi đối phương! (Hai anh chị hôn mà giống như gặm đùi gà)

Nam nhân cắn bã, cắn bã, xem ta cắn chết ngươi!

Mặt Tần Mục Ca tràn đầy thống hận hung ác hôn đối phương, lúc này đến phiên Hiên Viên Triệt bị động, lòng mày hắn khẽ chau lại hiển nhiên là bị Tần Mục Ca làm đau rồi.

Nhắm đúng thời cơ, Tần Mục Ca dùng sức cho đối phương một quyền vào bụng, sau đó cấp tốc lui về phía sau vài thước, tản ra chính khí lẫn liệt cảm tức nhìn Hiên Viên Triệt nhỏ giọng mắng: "Vô si! Vậy mà muốn chiếm tiện nghi của ta, mặt của ngươi nhất định bị mù!"

Mu bàn tay phải Hiên Viên Triệt nhẹ đụng vào đôi môi bị Tần Mục Ca gặm loạn, một tay che cái bụng bị nằng đánh, nhìn gian tế của hồng đã không thấy, lúc này mới nhũn nhũn chậm rãi nói: "Rất nhiều chuyện không phải ngươi nhìn thấy là như vậy, không cần tùy tiện nói xấu ta, Tần Mục Ca, chỉ là hôm nay vẫn muốn cảm ơn ngươi..."

Tần Mục Ca dùng sức lau miệng, cười lạnh: "Ta ngược lại nên hiểu thế nào, đại tướng quân?"

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt lập tức đen lại! Nữ nhân này liền chuẩn bị chống đối với mình sao? !

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vương gia khuynh thành, đúng là thật?

Tần Mục Ca nhìn thấy đối phương nổi giận, trong lòng cảm thấy thành công một chút, mình chính là muốn cho hắn cực kỳ tức giận! Cho nên nằng nằng đầu xoay người ra khỏi vườn.

Hiên Viên Triệt tức giận đi theo phía sau nằng ra ngoài, đang chuẩn bị mỗi người đi một ngã, đối diện Thất công chúa vừa vặn tới đây.

Thấy Tần Mục Ca và Hiên Viên Triệt vậy mà lại ở cùng một chỗ, ánh mắt Thất công chúa mở không phải lớn bình thường, nằng kêu Tần Mục Ca lại, chỉ chỉ Hiên Viên Triệt: "Các ngươi hòa hảo rồi à?"

Làm sao mà mọi người đều logic như vậy rồi? Ở chung một chỗ thì có nghĩa là hòa hảo sao?!

"Không phải, chúng ta tình cờ gặp nhau!" Tần Mục Ca vội vàng phủi sạch quan hệ, giọng nói chắc chắn không thể chắc chắn hơn nữa, không quản năm bò hay tháng ngựa, mình và Hiên Viên Triệt trong lúc đó sẽ không có khả năng hòa hảo!

Hiên Viên Triệt lười phải tính toán chi li với nằng, chấp tay một cái với Thất công chúa, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Đúng rồi, Mục Ca, nói cho ngươi một tin tức, Hoàng thúc của ta rất nhanh sẽ tới kinh thành..." Thất công chúa nói xong, ánh mắt mang theo ý vị sâu xa nhìn Tần Mục Ca.

Thân hình Hiên Viên Triệt lập tức rung động.

Tần Mục Ca vừa nghe xong, cười nhạt, vừa đi cùng Thất công chúa đi về một hướng khác vừa nói: "Nghe nói vương gia khuynh quốc khuynh thành, đúng là sự thật?"

"À? Mục Ca, làm sao ngươi lại không giống lúc trước rồi hả? Trước ngươi ghét bỏ hắn không chung tình, là thiên hạ nổi danh, bây giờ như thế nào lại khen gọi hắn?!" Thất công chúa rất tò mò, thuận tiện còn liếc qua bóng lưng cứng ngắc của Hiên Viên Triệt.

Ngươi này đối với hoàng thúc ngày càng nhạy cảm? Mà lần này Triệu Hiểu Uyên cũng đi theo trở về, đến lúc đó cũng không biết lại có chuyện gì xảy ra! Xem ra hắn đối với Triệu Hiểu Uyên này là không bỏ xuống được.

"Đây chính là trước khác nay khác, hiện tại ta thậm chí cực kỳ hối hận không có gả cho vương gia, trời sanh tính tình có chút tư bản, dù sao đôi mắt khắp thiên hạ này có mấy nam nhân nào mà không tam thê tứ thiếp, sớm Tần mai Sở? Dù sao cũng còn hơn so với lòng dạ hiểm độc..."

Tần Mục Ca cố ý nâng cao âm thanh kéo dài giọng điệu, sợ Hiên Viên Triệt không nghe được.

Thẳng thừng như vậy, Hiên Viên Triệt làm sao có thể nghe không hiểu đây? Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể làm bộ không nghe thấy không thèm để ý, thật ra, Vương gia hắn có lẽ cái gì cũng không biết, Hoàng thượng Thái Hậu cho hắn nữ tử nào, nữ tử kia liền là nữ nhân của hắn, hắn cũng không thèm để ý

đối phương là Triệu Hiểu Uyển hay là Tần Mục Ca nữa?

Hơi quay đầu nhìn Tần Mục Ca và Thất công chúa càng lúc càng xa, Hiên Viên Triệt khẽ thở dài một hơi, đi nhanh ra vườn.

-

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt, mẫu đơn trong Ngự hoa viên hoàn toàn nở ra.

Vì vậy Thái Hậu cố ý mở ra yến hội, để vương công quý tộc còn có nữ quyến của bọn hắn đến thưởng thức. Yến hội lần này quy mô còn lớn hơn so với lần trước, trừ những người này ra, thậm chí còn mời những sứ giả của quốc gia khác vừa mới đến viếng thăm.

Tần Mục Ca bởi vì là tư thư của Mộ Dung Huyền, cho nên chỉ mặc cung trang tử sắc(màu tím), chải đầu một cái lẳng vắn kẻ đơn giản, cài hai cái trâm bạch ngọc, đi sau lưng Mộ Dung Huyền, đi trước Tiểu Nhược.

Sắc mặt Tiểu Nhược vẫn âm trầm, nói chính xác, sau khi Tần Mục Ca trở thành tư thư sắc mặt của nàng liền khó coi.

Tần Mục Ca hoàn toàn mặc kệ nàng, chỉ hàm chứa nụ cười nhàn nhạt lúm đồng tiền, trang nghiêm phóng khoáng giống như không có việc gì xảy ra.

Hôm nay người tới rất nhiều, có mấy người nàng biết, vẫn có mấy người nàng không biết, tất cả mọi người theo Thái Hậu vào vườn mẫu đơn, từng người ngồi vào vị trí của mình.

Hiên Viên Triệt xuất hiện bày ra khuôn mặt tuấn mỹ khó tả mặt trầm như nước, gần như không có nói qua một câu, hôm nay bên cạnh hắn Như phu nhân kia cũng không thấy bóng dáng, lẻ loi một mình, ngồi dưới Mộ Dung Huyền, đối với rất nhiều ánh mắt vô tình hay cố ý liếc về phía hắn có ý nghĩ sâu xa hoặc không rõ hắn một mực làm như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hội hoa mẫu đơn dậy sóng.

Tần Mục Ca phát hiện mỹ nam giống như tiên tử Tư Đồ Dung đã gặp qua trước kia cũng xuất hiện, vị trí của hắn là ở giữa, vừa không đến gần hoàng tộc, cũng không đến gần đại thần, mà ngồi ở vị trí đầu ở sứ giả mấy quốc gia.

Giống như là cảm giác được ánh mắt của Tần Mục Ca, tầm mắt Tư Đồ Dung kinh ngạc một chút lại thu hồi chống lại ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười tươi tắn, giống như mây tan trắng sáng, cực kỳ duy mỹ.

Chỉ một cái chớp mắt như vậy, Tần Mục Ca cảm thấy màu sắc hoa mẫu đơn điểm lệ lộng lẫy kia phai nhạt đi rất nhiều, nhưng mà, nàng chỉ khẽ gật đầu xem như chào hỏi, trên mặt vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ.

Ánh mắt của nàng lại vô ý chuyển đến sứ giả quốc gia nào đó bên cạnh Tư Đồ Dung -- không biết có phải ảo giác của mình hay không, mà ánh mắt bọn hắn thỉnh thoảng chuyển đến trên người Hiên Viên Triệt, đáy mắt đều là khinh bỉ và bất thiện.

Chuyện gì xảy ra đây? Giữa bọn họ chẳng lẽ từng có chuyện?

Tần Mục Ca nhìn tướng mạo Hiên Viên Triệt, chỉ thấy hắn sâu như biển, không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào, khiếm tốn lịch sự tao nhã trước sau như một, bình tĩnh ung dung, nói năng thận trọng.

Yến hội vui vẻ tiến hành.

Mẹ con Tần thị ngồi ở ghế đại thần, nhìn Tần Mục Ca một thân triều phục đứng sau lưng Mộ Dung Huyền, cho dù không có trang điểm cầu kỳ, cũng vẫn rực rỡ chói mắt như cũ không ai bì kịp, trong lòng khó chịu lại tăng thêm vài phần.

"...Thực chúc mừng Thái Hậu, quý quốc thể nhưng lại có kỳ tài như vậy, có thể làm mẫu đơn lại ra hoa, tại hạ rất muốn biết một chút, rốt cuộc là vị thiên tài nào mới có thể làm được điều này..." Một sứ giả cung kính bái lạy Thái Hậu, cười nói.

Thái Hậu ưu nhã cười một tiếng, ánh mắt chuyển đến trên người Tần Mục Ca, ngón tay chỉ chỉ: "Sứ giả khen trật rồi, chính là nữ quan Tần tư thư sau lưng Tam điện hạ..."

Nói xong, ra hiệu bảo Tần Mục Ca làm lễ ra mắt.

Tần Mục Ca lập tức phúc thân, lấy một tư thái phi thường tao nhã lên tiếng chào hỏi đối phương.

Gần như đồng thời, không ít tiếng kinh hô vang lên, dường như bọn họ cũng không nghĩ tới một nữ quan nhỏ nhỏ vậy mà có bản lĩnh nghịch thiên như

vậy.

Khóe mắt Mộ Dung Huyền quay lại nhìn thoáng qua, mặc dù không có nói một chữ, nhưng trong mắt kia đều là tán thưởng và một chút tình ý không rõ.

"Tần tư thư, ai gia thường người năm trăm lượng hoàng kim, trọng thưởng vì lần này làm cho mẫu đơn nở hoa." Thái Hậu thấy được vẻ mặt sứ giả đều là hâm mộ và ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, lập tức thưởng Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca đương nhiên là nhanh chóng tạ ơn, sau đó an tĩnh đứng sau lưng Tam điện hạ.

Lúc này một nam tử mặt đen trong sứ giả, nhìn Tần Mục Ca, thanh âm không cao không thấp nói: "Theo tại hạ biết, Tần tư thư là tiền thê (vợ trước) của đại tướng quân, bị hù khí ra ngoài trước đây không lâu, đúng là sự thật?"

Lời này vừa ra, chớp mắt trăng diện lập tức an tĩnh.

Trong mắt Thái Hậu thâm ý rõ ràng, cũng không nói, chỉ nhìn Hiên Viên Triệt vẫn bảo trì trầm mặc.

Tần Mục Ca bỗng nhiên sững lại, nàng dĩ nhiên nghĩ đến tại trường hợp như vậy đối phương lại hỏi ra vấn đề này, cảm giác nói cho nàng biết, đối phương cũng không phải vô ý, nhưng mà hiện tại hầu như tất cả mọi người nhìn mình và Hiên Viên Triệt, chờ đoạn sau.

Vì vậy nàng cười nhạt, cũng không chờ Hiên Viên Triệt nói, nàng trả lời: "Vâng, tin tức của sứ giả thật là nhanh nhẹn..."

"Chuyện này gần như là truyền khắp kinh thành, tại hạ cũng là ngẫu nhiên nghe được..." Sứ giả kia muốn nói lại thôi, liếc Hiên Viên Triệt một cái, tiếp tục nói, "Nghe nói Tần tư thư bị hãm hại, không biết có phải là thật hay không..."

Mặt Hiên Viên Triệt càng trầm xuống, ánh mắt của hắn rốt cuộc cũng chuyển về người nói chuyện kia.

Đến bây giờ Tần Mục Ca mới mơ hồ cảm thấy trong lời nói đối phương hình như có lời gì, cũng không phải là nhằm vào mình, mục đích cuối cùng của hắn dường như là --- Hiên Viên Triệt! Ánh mắt trước đó của bọn họ nhìn Hiên Viên Triệt cũng hơi bất thiện.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Người là kẻ ngốc, cũng coi người khác như kẻ ngốc sao?

Mặc kệ như thế nào, trường hợp như bây giờ mình cũng không thể mặc cho đối phương nói đến việc của mình và Hiên Viên Triệt!

"Đa tạ sứ giả quan tâm, ta nghĩ đây là việc riêng của ta với đại tướng quân, chúng ta sẽ giải quyết tốt, hôm nay nơi này là hội thưởng thức hoa mẫu đơn, mà không phải cái khác, thỉnh sứ giả tận tình thưởng thức mẫu đơn..."

Tần Mục Ca không mất lễ phép ngắt câu hỏi của đối phương.

"Chẳng lẽ Tần tư thư có việc khó nói?" Sứ giả kia dường như cũng không tính toán buông tay, trước mặt mọi người không kiêng ngạo không siểm nịnh đứng lên, tràn đầy châm chọc thoáng liếc qua Hiên Viên Triệt, "Nghe nói có vô số nữ nhân ái mộ đại tướng quân, nhưng hiện tại trong phủ của hắn chỉ có một nữ nhân, có phải là đại tướng quân không thích nữ nhân có phải hay không? Bằng không thì Tần tư thư nỡ lệ như vậy làm sao có người có thể nhẫn tâm hù khí chứ?..."

Người kia khắp nơi mượn danh nghĩa Tần Mục Ca khuấy đảo, từng câu từng chữ nhằm vào Hiên Viên Triệt.

Pằng! Cốc trà trong tay Hiên Viên Triệt bị hắn bóp nát!

Tam điện hạ cũng cảm thấy sứ giả bất thiện, trông mặt đen của hắn lưu chuyển, lạnh nhạt nói: "Sứ giả, đây là gia sự của đại tướng quân, người..."

"Tại hạ rất tò mò mà thôi, hiện tại ta chợt nhớ đại tướng quân Cao Xương quốc tiếng tăm lừng lẫy, chính là nhìn dáng vẻ của hắn xinh đẹp hơn so với nữ nhân gấp trăm lần, nếu là một long dương quân (ý nói HVT là gay), vậy cũng thật là..."

Thái Hậu cao cao tại thượng*, dường như không hề cảm thấy sứ giả nói chuyện quá phận, mà vẫn luôn bảo trì tư thái xem trò vui.

*Cao cao tại thượng: ngồi trên cao, ăn trên ngồi trước.

Về mặt Tần Phương Phi ở đằng sau khăn trương quan sát phản ứng của Hiên Viên Triệt, nàng vô cùng khiếp sợ với lời nói của sứ giả.

Không chỉ là nàng, rất nhiều nữ quyến ái mộ Hiên Viên Triệt cũng cực kỳ kinh ngạc.

Mặc dù Tần Mục Ca không thích Hiên Viên Triệt, nhưng cũng không thích mình bị sứ giả lấy ra làm vũ khí sử dụng, mình cũng không phải người ngu, hiển nhiên nhìn ra được ý đồ của vị sứ giả này.

Nàng thoáng đi ra một bước, vị trí vừa vặn bên cạnh Hiên Viên Triệt, nhìn vị sứ giả kia gần từng chữ: "Vị sứ giả này đến từ nơi nào? Mục đích đến Cao Xương là gì? Chính là lấy việc hỏi thăm việc riêng tư của người khác làm thú vui sao? Đại tướng quân có mấy nữ nhân có liên can gì tới người sao? Nam nhân cưới nhiều nữ nhân là điều bình thường, cưới ít liền không bình thường? Theo đánh giá của người, coi nữ nhân là cái gì? Thái Hậu chúng ta còn đang ở đây, người ra đây nói bậy, là uống say sao?!"

"Tại hạ là thay người nói chuyện, người còn không biết tốt xấu?!" Về mặt vị sứ giả kia cực kỳ tức giận.

Tần Mục Ca cười khẩy: "Người là kẻ ngu, liền coi người khác cũng là kẻ ngu sao?..."

Những lời này vừa ra, người đầu tiên bật cười là Tư Đồ Dung, nhưng mà hắn rất nhanh đã che miệng lại, nhưng ánh mắt kia vẫn có ý cười nhẹ nhàng.

Lúc này, Tam điện hạ lên tiếng, hắn nhẹ giọng quát lớn Tần Mục Ca nói: "Chớ có vô lễ, Trương đại nhân nổi danh là có tài hùng biện ở Nam Tề..."

Trương đại nhân đối diện lập tức khinh bỉ nhìn thoáng qua Tần Mục Ca: "Tại hạ khinh thường nói chuyện với một cái tỳ nữ, nghĩ muốn tranh luận trước mặt Thái Hậu một lần, giành được nụ cười của Thái Hậu, phiền toái xin mời ra đây cùng tại hạ ngang hàng-- đại tướng quân như thế nào, có dám nghênh chiến hay không?"

Tần Mục Ca thông qua tiếp xúc mấy ngày nay, biết Hiên Viên Triệt căn bản không am hiểu biện bạch bằng miệng lưỡi, huống chi hiện tại rõ ràng đối phương đúng là muốn tìm hắn, hơn nữa còn làm nhục hắn. Vốn là mình có thể nhìn chuyện cười của hắn, nhưng không biết như thế nào, nàng nhìn thấy bộ dáng âm ỉ điên cuồng kia của đối phương liền sinh lòng chán ghét.

Cho nên, nàng nhìn thấy Hiên Viên Triệt thật sự muốn đứng lên, lập tức đưa tay kéo ống tay áo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Éch ngồi đáy giếng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hiên Viên Triệt nhìn về phía nàng có chút nghi ngờ, dường như không hiểu rõ dụng ý lúc này của nàng.

"Chuyện này trước tiên để cho ta tới đối mặt, nếu thua người lại lên -- dù sao hắn gộp hai chúng ta lại một chỗ, ta không thích nhìn thấy điều này," Tần Mục Ca nhẹ giọng trấn an Hiên Viên Triệt, quay đầu phúc thân với Tam điện hạ và Thái Hậu, ngữ điệu trong trẻo và mềm mại nói, "Điện hạ, Thái Hậu, hiện tại vì thân là tư thư, luận chức quan còn kém so với Trương đại nhân, nhưng mà phối hợp cùng với Trương đại nhân giành được nụ cười của mọi người vẫn có thể làm được, hi vọng Thái Hậu, điện hạ cho phép."

Tam điện hạ đang muốn gật đầu, Trương đại nhân ở đối diện cười ha ha: "Chẳng lẽ đại tướng quân sợ hãi, hay là Cao Xương không có người hả?..."

Về mặt Thái Hậu và Tam điện hạ đồng thời trầm xuống.

Tam điện hạ khẽ gật đầu một cái, hắn biết tài ăn nói của Tần Mục Ca tuyệt đối mạnh hơn so với Hiên Viên Triệt.

Tần Mục Ca quay đầu đón nhận tầm mắt đối phương, bình tĩnh hỏi: "Xin hỏi đại nhân có thể làm cho mẫu đơn vừa mới qua thời kỳ ra hoa lại nở hoa lần nữa được sao?"

Trương đại nhân sùng sốt.

"Nếu như người không làm được điều này, làm sao dám nói Cao Xương không có người? Như vậy người chính là éch ngồi đáy giếng sao? Về phần đại tướng quân sợ hãi câu nói kia, nếu người có thể cùng lúc so đấu đánh bại ta và đại tướng quân -- nói đi, Trương đại nhân, muốn biện luận cái gì, Tần Mục Ca rửa tai lắng nghe." Tần Mục Ca nói một hơi giống như đổ hạt đậu, đồng thời đi đến trước mặt đối phương.

Ánh mắt Thái Hậu thoáng liếc qua ánh mắt của Tư Đồ Dung vẫn trên người Tần Mục Ca, đáy mắt lạnh không ít, tiếp theo ánh mắt bà lại nhìn về phía Hiên Viên Triệt, phát hiện hắn cũng phá lệ nhìn Tần Mục Ca, dường như là chú ý tiến triển của sự việc, bởi vì nghiến chặt, không nhìn tới cảm xúc nơi đáy mắt của hắn.

Tay của bà ở trong tay áo gắt gao nắm chặt.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Mục Ca, nữ tử này bởi vì hồng hạnh vượt tường bị phu quân đuổi ra khỏi nhà, mới vừa được mọi người khen ngợi bởi vì mẫu đơn có thu hoạch, hiện tại lại cùng sứ giả sắp sửa tiến hành trí biện (biện luận trí tuệ) --nàng, có thể không?

Trương đại nhân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn nữ tử này cố gắng muốn tranh luận với mình, thăm mắng đối phương không biết trời cao đất rộng, trong giọng nói rõ ràng khinh thường: "Chỉ bằng ngươi, có tư cách gì mà tranh luận với lão phu? Biết chút tài mọn liền cho mình rất giỏi sao? Đại tướng quân có sức quyến rũ gì? Có thể khiến cho ngươi sau khi bị hù khí lại vẫn ôm cuồng đại không thay đổi? Một ngọc nữ hoa si không có tôn nghiêm, thật sự là đáng thương!"

"Trương đại nhân dường như có thành kiến với đại tướng quân? Là trước kia từng có quan hệ -- hay là ngươi đối với nam nhân xinh đẹp trời sinh không có hảo cảm?" Tần Mục Ca nhìn ánh mắt đối phương, cười nhạt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một cái, nói, "Cũng khó trách, đại nhân lớn tuổi phải sốt ruột như thế, thời điểm trước kia sinh ra mất hết mặt mũi đi? Cho nên ghen tị với những thứ xinh đẹp ta hoàn toàn có thể lý giải, trong lòng ngươi không phải người thường có thể so sánh, nói ra những lời này ta cũng không trách ngươi..."

"Ha ha..." Vài tiếng cười khẽ, lần này không có đình chỉ lại là -- Hiến Viên Triệt.

Hắn cứ như vậy không có kỵ không che giấu lộ ra hàm răng trắng tinh, cười đến hoa xuân rực rỡ, nụ cười kia khiến mẫu đơn ảm đạm thất sắc, khiến cho Nhật Nguyệt cũng mất đi ánh sáng, vốn là dung nhan nhân thần cảm phần, lúc này vô cùng mỉa mai.

Dường như tất cả mọi người chưa từng thấy hắn như vậy.

Sau đó toàn trường tiếng cười không ngừng, giống như thủy triều.

Mặc dù Tam điện hạ nhần nại, nhưng trong mắt toàn là ý cười, hắn không che dấu sùng nịnh nhìn Tần Mục Ca, xem ra là nàng không thích ăn một chút thua thiệt nào.

"Ngươi..." Trương đại nhân tức giận đến dựng râu tròng mắt, nhất thời không nói lên lời chỉ vào Tần Mục Ca, sau cùng tỉnh táo lại, hung hăng nói, "Ngươi đừng vội dựa vào miệng lưỡi lợi hại, bị phu quân ruồng bỏ đuổi ra khỏi nhà mà tâm tình còn tốt như vậy ta chưa có thấy qua, ngươi bảo vệ đại tướng quân, cuồng đại có thêm với hắn chẳng quan hệ với ta, hiện tại là ngày tốt hội họp, trong vòng bảy bước nếu ngươi có thể làm ra một bài thơ phù hợp với tình huống hiện tại liền tính ngươi thắng ván này!"

Tràng diện lập tức an tĩnh lại, vấn đề này cũng không tầm thường, làm thơ trong vòng bảy bước, đề mục lại phải phù hợp với mẫu đơn hội, thật sự là khảo nghiệm một người tài hoa.

Tần Mục Ca dừng lại một hồi, tâm tư chuyển động cực nhanh, trước mặt bao nhiêu người nàng không có khả năng đứng bất động, vì thế nàng bình tĩnh cười, bước tới phía trước một bước.

"Một bước." Trương đại nhân vội vã hô một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bảy bước thành thơ.

"Phú Quý phong lưu bạt đẳng huân*..." Tần Mục Ca trầm ngâm nín thở ngâm ra một câu, bước chân từ từ bước lên trước một bước.

"Hai bước."

"Bách hoa đề thủ báiphương trần. Họa lan tú ác vi hồng ngọc, vân cảm hà thường quyền thúy nhân. Thiên thị hữu các năng cái thế, quốc trung vô sắc khả vi lân. Danh hoa đã tự nan bồi thực, hợp phí thiên công vạn học xuân*..." Tần Mục Ca từ từ đi tới, trầm giọng ngâm ra một câu lại một câu.

*Bài thơ về hoa mẫu đơn, mình đề nguyên hán việt, nếu ai biết dịch giùm mình nhé. Thank trước nha.

Ngâm xong một câu cuối cùng, vừa khéo đi đến bước thứ bảy.

Trên tràng diện tất cả mọi người đều an tĩnh, ngay sau đó, Mộ Dung Huyền cố gắng thu hồi ánh mắt kinh diễm, dẫn đầu nhẹ nhàng vỗ tay.

Tiếp theo là tiếng vỗ tay toàn trường.

Con ngươi đen Hiến Viên Triệt hoàn toàn chấn kinh, ngoài ý muốn trong đáy mắt và kinh diễm càng nồng nặc hơn so với Mộ Dung Huyền, lập tức, hắn cũng không tiếc rẻ tiếng vỗ tay của mình, bày tỏ tán thành cho sự xuất sắc của Tần Mục Ca.

Chỉ bảy bước, là có thể làm ra bài thơ có trình độ cao siêu như vậy, tài sáng tạo căn bản không phải giống như nhanh nhẹn!

"Hảo một cái 'Bách hoa đề thủ báiphương trần' (Trăm hoa cúi đầu báiphương thơm cõi trần), Tần tư thư suy nghĩ thật là hay..." Thái Hậu như có điều suy nghĩ, nhẹ giọng nói một câu, tầm mắt lần nữa vượt qua trên người Hiến Viên Triệt, lập tức rơi vào trên người Tần Mục Ca.

Lúc này Tần Mục Ca đứng trước hoa mẫu đơn, da thịt trắng như tuyết, ngũ quan minh diễm (xinh đẹp trong sáng), so với mẫu đơn còn đẹp hơn, hơn nữa mắt to này, trắng đen rõ ràng, lông mi dài như cánh quạt nhẹ nhàng chớp động, khó có thể miêu tả vẻ đẹp này.

Ánh mắt Tư Đồ Dung và Hiên Viên Triệt không hẹn mà cùng tập trung trên thân thể nàng, vẻ mặt Tam điện hạ ôn nhuận như ngọc lúc này lại tràn đầy ý cười nhìn Tần Mục Ca, trong đôi mắt chớp động tán thưởng vừa đủ, không phô trương, cũng không ảm đạm.

Lòng bàn tay Thái Hậu nắm thật chặt một cái -- dường như nữ nhân này vẫn rất được hoan nghênh.

Trương đại nhân kia cũng không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà Tần Mục Ca làm ra được thể loại thơ này, có chút ghen hờn nhìn trần trời, ngay sau đó hần liếc qua Hiên Viên Triệt một cái, tức giận ném ra một câu: "Một người bị chồng ruồng bỏ mà có được năng lực như vậy cũng là hiếm thấy..."

Tần Mục Ca lại bị đối phương nói thành bị chồng ruồng bỏ, sắc mặt không khỏi đỏ lên, đang muốn phản bác, sau lưng âm thanh của Hiên Viên Triệt không nhanh không chậm vang lên: "Một vị sử giả, không có trình độ như vậy thật là buồn cười! Giữa ta với Tần tư thư không hề tồn tại vứt bỏ và bị vứt bỏ. Nếu như ngươi có lối suy nghĩ bình thường, sẽ không nói cái gì mà bị chồng ruồng bỏ gì đó, đồ bị người nhạo báng!"

"Đại tướng quân lật lọng phản lời ư? Trong kinh thành này ai mà chẳng biết người bị nàng đội nón xanh cho nên hừ khí nàng -- chẳng lẽ là người không dậy nổi với Tần tư thư?" Trương đại nhân ban đầu là quýnh lên, tiếp theo là vòng vo, ánh mắt giảo hoạt nhìn Hiên Viên Triệt, "Đại tướng quân trước đứng là ... Ha ha..."

"Trương đại nhân lời ấy sai rồi, chúng ta đều là người ngoài, đối với gia sự của đại tướng quân thật không nên nghị luận nhiều, dù sao chúng ta không phải thôn phụ đầu đường xó chợ..." Lúc này Tam điện hạ Mộ Dung Huyền không nặng không nhẹ nói một câu, vẻ mặt đã trở nên nghiêm túc, nói năng có ý tứ.

Trương đại nhân kia nhìn Mộ Dung Huyền có chút không vui, vẻ mặt có chút ảm ức nói tiếng xin lỗi trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc này nhị hoàng tử Mộ Dung Thủy vẫn ngồi trầm mặc dưới Thái Hậu cười ha ha, che giấu tinh quang trong mắt: "Tam đệ nói quá lời rồi, Trương đại nhân chỉ là nói đùa thôi, huống chi ta thật sự có chút tò mò với chuyện trước kia của đại tướng quân đây..."

"Nhị ca, hôm nay là ngày tốt hội họp, điều Trương đại nhân nói có chút không hợp thời điểm..." Vẻ mặt Mộ Dung Huyền không thay đổi, giọng nói nhàn nhạt, nhìn như khách khí, sự thật lại uyển chuyển nói cho đối phương biết, hiện tại trọng tâm câu chuyện nói về Hiên Viên Triệt đều là không đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Làm bạn đồng hành.

Ánh mắt hai vị hoàng tử trên không trung không tiếng động giao nhau, thâm ý hai bên đều hiểu rõ.

Gương mặt tuần tú của Hiên Viên Triệt trầm trọng hơn, hần không nói một lời hớp nhẹ ngụm trà, nhưng đáy mắt lại xôn xao một chút khác nghiệt.

"Trước sau cái gì, hôm nay là chúng ta thưởng thức mẫu đơn, mà không phải hỏi thăm chuyện cũ của đại tướng quân, chúng ái khanh nâng chén cùng uống thôi."

Đang ở thời điểm toàn trường lúng túng, âm thanh Thái Hậu đúng lúc vang lên, phá vỡ an tĩnh, bà ưu nhã từ từ gợn chén lên, nhìn một vòng xung quanh, giống như chuyện vừa rồi căn bản nàng không có nhìn đến.

Mộ Dung Thủy tựa tiểu phi tiểu gợn chén lên theo, liếc Mộ Dung Huyền một cái, lại ý vị sâu xa ngoắc ngoắc môi.

Mộ Dung Huyền cũng gợn chén lên, che đậy tất cả cảm xúc, nhàn nhạt cười đón nhận tầm mắt đối phương, làm ra một tư thế mời.

Tần Mục Ca nhìn đối phương trở về chỗ ngồi, cũng không nói thêm cái gì, xoay người đi ra sau lưng Mộ Dung Huyền đứng thẳng an tĩnh, thờ ơ quan sát mọi người đang ngồi.

Vừa rồi việc Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử tranh đấu gay gắt lúc đó đã không phải bí mật, mẫu thân của hần là Hiên phi chất nữ của Thái Hậu, bối cảnh có thể nói là cường đại, hần thêm muốn ngôi vị hoàng đế này từ xưa đến nay, cho nên Hoàng Thượng kêu Tam điện hạ làm giám quốc, hần cực kỳ không cam lòng. Bởi vì thực ra làm giám quốc chính là đoạn mở đầu làm hoàng trữ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), chỉ cần thuận lợi bình an, như thế Tam điện hạ rất có thể sẽ ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế.

Không chỉ có Nhị hoàng tử này, còn có Tứ hoàng tử cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, bây giờ đối phương không ở kinh thành, nhưng thế lực không thể khinh thường, còn có rất nhiều rất nhiều sóng ngầm không nhìn thấy, đều chờ Tam điện hạ đi đối mặt, bao gồm những thứ đại thần này nhìn như khiêm tốn, nhưng người vĩnh viễn không biết ý tưởng chân thật trong lòng bọn hần, có khả năng một giây nâng biểu đạt lòng trung thành, một giây kế tiếp liền phản bội.

Sinh tại gia đình Đế Vương trừ bỏ lục đục với nhau, đoán chừng lại vẫn là lục đục với nhau thôi? Nàng nhìn Mộ Dung Huyền ngọc thụ lâm phong, than nhẹ một tiếng.

Kế tiếp yến hội tiến hành cực kỳ thuận lợi, mãi đến lúc chạng vạng tối mới tan.

Tần Mục Ca đi theo Mộ Dung Huyền đến Ngự Thư Phòng, tiếp tục làm việc. Mà Hiên Viên Triệt cũng đi theo Mộ Dung Huyền đến Ngự Thư Phòng, hai người thương lượng cái gì đó, cho đến màn đêm buông xuống cũng không có rời đi.

Tần Mục Ca nhìn trời đã tối, pha trà ngon cho bọn họ, liền phúc thân chuẩn bị cáo lui.

"...Chuyện này ngày mai ta lại đi xác định một chút, điện hạ cũng nên dùng bữa tối, ty chức cáo lui."

Hiên Viên Triệt đứng dậy cáo từ ra ngoài, một trước một sau cùng đi ra ngoài cung với Tần Mục Ca.

Do dự một hồi lâu, Hiên Viên Triệt ở phía sau thấp giọng nói: "Hôm nay cảm ơn người..."

Tần Mục Ca nghe vậy dừng lại xoay người thản nhiên nói: "Tướng quân không cần phải nói tạ ơn, nếu như đối phương không lấy ta ra làm thương (cây gáo, cây thương- ý là đem TMC làm vũ khí chống lại HVT), ta thật sự rất muốn xem biểu hiện của người -- Tướng quân từng nói nếu ta có thể chứng minh mình trong sạch, người nguyện ý thông cáo mọi người, lời này còn có tác dụng hay không?"

Hiên Viên Triệt bình tĩnh chống lại trông mắt đen của Tần Mục Ca, môi mỏng khẽ nhấp máy -- chính mình rất ít khi nói cảm tạ, hôm nay rất không dễ dàng nói ra, lại lần nữa bị nàng trực tiếp coi nhẹ, cảm giác này thật sự khó chịu.

"Ta đã đồng ý, tự nhiên sẽ là, ngay mai ta liền dán bố cái chứng minh sự trong sạch của người."

Hai người đã ra tới cửa cung, Hiên Viên Triệt tiếp nhận dây cương trong tay Huyền Ảnh, cam đoan với Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca nhìn hắn vừa lạnh nhạt vừa khách khí, trong ưu nhã hiện lên nhân nhạt xa cách, cũng khách khí cười lại: "Đa tạ tướng quân..."

Nói xong, nàng phúc phúc thân, ung dung xoay người đi về Tần Phủ.

Lông mày Hiên Viên Triệt nhíu lại, cũng không nói nhiều, quay đầu đang muốn lên ngựa, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại đưa dây cương cho Huyền Ảnh, nhìn bóng lưng Tần Mục Ca nói: "Chúng ta tiện đường, làm bạn đồng hành đi..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Phiền người đến đỡ ta một cái.

Tần Mục Ca cảm thấy thật bất ngờ, không khỏi quay đầu nhìn lại. Một góc vạt áo trên y phục màu tím nhẹ nhàng bay lên trong gió đêm, búi tóc song loa kẻ cực kỳ thanh tú lịch sự tao nhã, cùng với dung nhan trắng trẻo xinh đẹp, khiến người ta nhìn mà lòng mê say.

Nơi nào đó trong lòng Hiên Viên Triệt bất ngờ liền xúc động một cái, lúc này nàng xinh đẹp thanh tú khó tả, mắt long lanh kèm theo một chút nghi hoặc, giống như tiểu muội nhà bên chọc người yêu thương.

Hiên Viên Triệt đi đến trước mặt nàng, đón nhận ánh mắt nghi hoặc của nàng có chút xấu hổ thúc giục: "Còn không đi?..."

Nói xong, cất bước lướt qua Tần Mục Ca đi về phía trước.

Lúc này Tần Mục Ca mới phản ứng kịp, nâng váy áo bước nhỏ tăng nhanh hết sức đuổi theo Hiên Viên Triệt.

Dường như cảm giác được Tần Mục Ca có chút cố hết sức đi theo, Hiên Viên Triệt vô tình hay cố ý bước chậm lại, cho phép đối phương cách mình chưa đủ nửa thước.

"Người vẫn muốn giúp Tam điện hạ làm việc sao?..." Hắn không quay đầu lại, không hề báo trước mà phát ra những lời này.

Tần Mục Ca không thấy được mặt chính diện của đối phương, không biết biểu tình lúc này của hắn là cái gì, càng không biết tại sao hắn lại hỏi như vậy, vì thế lạnh nhạt trả lời: "Dĩ nhiên sẽ không lâu dài, Tam điện hạ giúp ta trong lúc ta khó khăn, đương nhiên ra sẽ dùng tuyên trương báo*, đợi tình huống cho phép, ta sẽ rời đi."

* Trích trong câu: "Tích thủy chi ân, dùng tuyên trương báo" - nhận một giọt nước ân nghĩa thì phải dùng cả con suối để báo đền

Thật lâu sau, Hiên Viên Triệt nhẹ giọng nói: "Người có biết Tam điện hạ muốn kết hôn với người nào không? -- Là nữ nhi Đại Tư Mã Vương Chi Nhược. Nữ nhân này ghen tị thành tính, ngang ngược kiêu ngạo, nếu người không muốn bị nàng làm tổn thương, sớm một chút..."

"Trưởng quân cẩn thận!"

Hiên Viên Triệt còn muốn nói thêm điều gì, Ngọc Tiêu phía sau la to một tiếng!

Gần như đồng thời, hơn mười phi tiêu từ phía trước bay tới!

Cái trường này sao quen thuộc như vậy! Tần Mục Ca kinh ngạc đồng thời gần như không có làm bất kỳ suy nghĩ gì, động thân bảo hộ Hiên Viên Triệt ở sau người!

Lúc nào đã từng, chính là trường hợp như vậy, mình cũng đã từng làm như vậy không chút do dự, chỉ là nam tử được mình bảo vệ sau lưng không phải là Hiên Viên Triệt!

Hiên Viên Triệt gần như có chút không tin tại thời khắc nguy hiểm như vậy, tay không tác sát, Tần Mục Ca căn bản không biết võ công lại dùng thân thể bảo vệ mình!

Trong điện quang hỏa thạch, hần ôm thất lưng Tần Mục Ca xoay người té trên mặt đất lăn mấy vòng, tránh thoát ám khí trí mạng.

Điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa.

Vút vút! Vài chục phi tiêu sắc bén từ bốn phía bắn ra bay nhanh mà đến! Có hai cái thậm chí bay sượt qua thân thể hai người.

Theo phi tiêu, có mấy bóng đen cầm đao đi lên không chút nương tay đâm vào Hiên Viên Triệt!

Trong lòng Tần Mục Ca có chút giật mình, nhưng cũng không hề sợ hãi, nàng ngã xuống đất bị Hiên Viên Triệt ôm vào ngực, lại nhanh chóng bị hần kéo lên tránh né trái phải.

Bởi vì hần bảo vệ, nên từ đầu đến cuối quân địch không thể đến gần người.

Tần Mục Ca nhìn thấy thân thủ Hiên Viên Triệt cực kỳ lưu loát, qua mấy chiêu đối phương liền có thương vong. Chiêu thức của hần cực kỳ đặc biệt, không lờ lợt, hoàn toàn thực chiến một chiêu mất mạng, cho nên lại thêm mấy chiêu, trên mặt đất lại thêm hai cỗ thi thể.

Nhìn hắc y nhân đã chết năm, chỉ còn hai tên, liền lập tức phí thân chạy trốn xung quanh.

Hiên Viên Triệt dừng lại thân hình, mắt lạnh nhìn đối phương trốn xa, xoay người lại phát hiện mình vẫn gắt gao nắm chặt tay Tần Mục Ca, vội vàng buông ra, làm ra một bộ điềm nhiên như không có việc gì hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

Tần Mục Ca vừa định muốn đứng vững, bỗng nhiên mất cả chân truyền đến một hồi đau nhói, nàng không khỏi đau đớn kêu lên một tiếng, thân hình cũng có chút không ổn định.

Hiên Viên Triệt nhanh tay lẹ mắt lập tức tiến lên đỡ lấy nàng, vội vàng hỏi: "Bị thương ở đâu rồi hả?..."

"Chân của ta giống như bị trật rồi..." Tần Mục Ca muốn rời khỏi sự giúp đỡ của Hiên Viên Triệt, nhưng mà mất cả chân đau đớn lại khiến nàng không thể không tìm một chỗ dựa, hoặc là nói điểm chống đỡ. Tình huống khẩn cấp vừa rồi không chú ý, hiện tại vừa chậm lại liền có cảm giác, nàng cảm thấy thân thể Hiên Viên Triệt có chút cứng nhắc, hình như có chút miễn cưỡng, liền rất tự giác nhìn Ngọc Tiêu, phát ra thỉnh cầu, "Cái kia, làm phiền người đến đỡ ta một cái có được không?..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Người bị thương, không cần để ý quá nhiều.

A?! Huyền Ảnh sững sốt, nhất thời không có biện pháp.

Hiên Viên Triệt hiểu được ý tứ của Tần Mục Ca, trong lòng mơ hồ có chút cảm tức, buồn bực nói: "Ta đỡ người cũng như nhau, không có ý gì khác, người bị thương, không cần để ý quá nhiều."

Mặt hần không chút thay đổi, ánh mắt lóe lên một tia hung ác nham hiểm, trực tiếp ôm lấy Tần Mục Ca, đỡ lên trên lưng ngựa, sau đó hần cũng phi thân lên ngựa, kéo dây cương bắt đầu chạy đi.

Tần Mục Ca ngồi chung một chỗ với đối phương, thân thể có chỗ dính sát với nhau, khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên, cho nên từ từ xê dịch

thân thể lên trên, để kéo dần khoảng cách với đối phương.

Hiên Viên Triệt chú ý đến động tác nhỏ này của nàng, hần nhìn thẳng về phía trước sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Ngươi lại tính toán cái gì? Lạt mềm buộc chặt?..."

Lạt mềm buộc chặt? Tần Mục Ca đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó hiểu rõ ngụ ý của đối phương, lập tức nói: "Đại tướng quân lo lắng quá nhiều, bây giờ đối với ta ngươi không có gì để cho ta tính kế -- ngươi chán ghét ta, ta biết, cho dù muốn chơi lạt mềm buộc chặt cũng không dám lơ đãng với ngươi..."

"Xem ra ngươi thật sự đã nghĩ thông suốt, thật đáng mừng..." Hiên Viên Triệt lạnh lùng đáp lại một câu sau đó cũng không nói thêm gì, giống như pho tượng nhìn về phía trước.

Hai người trầm mặc một hồi, Tần Mục Ca nhìn thấy Tần phủ, liền nói: "Ta đến nhà rồi, đa tạ đại tướng quân, ngày mai nếu ta không đi Ngự Thư Phòng, phiền đại tướng quân thay ta xin nghỉ với Tam điện hạ."

"Ừ" Hiên Viên Triệt một bên đáp ứng một bên xuống ngựa đỡ nàng xuống dưới, lại chờ bọn nha hoàn đi ra đỡ nàng vào phủ, mãi đến khi bóng lưng xinh đẹp kia đi vào sân biến mất trước mắt mình, mới phi thân lên ngựa vội vã đi.

-

Về tới phủ tướng quân, Hiên Viên Triệt lập tức đến thư phòng, gọi Huyền Ảnh, Thiên Vũ, Lãnh Phong cùng tiếng vào hỏi sự tình vừa rồi.

"Bắt đại tướng quân, từ xác chết mấy thích khách cho thấy, đối phương đúng là sát thủ, ty chức có lấy được một cái nhẫn này từ trong tay một người trong đó..."

Hần nói xong, trình nhẫn lên cho Hiên Viên Triệt.

Đây là một nhẫn vàng hình chữ thập, chế tác tinh xảo, chất lượng vàng cũng rất tốt.

Hiên Viên Triệt cầm lấy tìm một cái, gương mặt tuấn tú không khỏi biến sắc!

-

Trở lại đến nửa đêm, mất cá chân Tần Mục Ca liền sưng lên lợi hại, đau đến không cách nào ngủ, duy trì đến trời sáng Phủ Cẩm gọi y nữ đến bôi thuốc, nàng mới chợp mắt nghỉ ngơi, mãi đến bữa trưa mới tỉnh lại.

Mới vừa thức dậy, liền có nha hoàn bẩm báo nói phụ thân Tần thị lang kêu nàng đến phòng khách tiền viện.

Sau khi rửa mặt trang điểm qua loa, Tần Mục Ca nhin đau, được nhóm nha hoàn nâng đỡ đi tới phòng khách đằng trước.

Mộ Dung Huyền ngồi bên trong thấy Tần Mục Ca xuất hiện, vội vàng đứng dậy ra cửa xem thương thế của nàng, biểu tình kia hết sức khẩn trương.

"Hiện tại như thế nào? Có đau lắm không?" hần tiến lên muốn nâng Tần Mục Ca.

Hiên Viên Triệt mặt không biến sắc xuất hiện ở phía sau, khi thấy mất cá chân của Tần Mục Ca rõ ràng sưng to lên ánh mắt liền tối sầm lại, khóe miệng nhẹ nhấp nháy một cái, không nói gì.

"Bây giờ không sao, đa tạ điện hạ quan tâm..." Tần Mục Ca phúc phúc thân, mỉm cười nghênh đón ánh mắt của Mộ Dung Huyền, nàng cũng không ngờ Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt sẽ xuất hiện.

Tần phủ nhân đi ra thấy Tần Mục Ca khắp khiễng, sắc mặt không vui nói: "Như thế nào lại là đức hạnh này? Chỉ là treo một cái, có cần khoa trương như vậy không?"

Ánh mắt Tần Mục Ca liếc qua, cười nhạt: "Ta cũng không muốn để đức hạnh này gặp Tam điện hạ, nhưng chân không có tiền đồ, không có biện pháp."

Tần thị lang thấy vẻ mặt Mộ Dung Huyền hơi trầm xuống, vội vàng nói với nhóm nha hoàn: "Diu tiểu thư vào trong, điện hạ, đại tướng quân, nếu như không ngại, liền ở lại dùng cơm trưa đi..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Hành động khiến người khiếp sợ.

"Cũng được, làm phiền Thái Phó, hôm nay ta với Triệt liền dùng bữa ở đây rồi." Mộ Dung Huyền cũng không từ chối, ánh mắt lóe sáng ý cười dịu dàng

trước sau như một thoáng liếc qua Hiên Viên Triệt, quyết định thay hấn, sau đó nhìn Tần Mục Ca tuy được nha hoàn đỡ, nhưng vết thương ở chân vẫn chạm đất, liền muốn sai khiến ma ma công Tần Mục Ca vào phòng khách.

"Đề ta tới." Hiên Viên Triệt nói một câu ngắn gọn, đi đến trước mặt Tần Mục Ca trực tiếp khom người ôm lấy nàng sải bước vào phòng khách.

Mộ Dung Huyền theo ở phía sau dặn dò một câu "Cẩn thận".

Tần phu nhân nhìn Hiên Viên Triệt thế nhưng lại bế Tần Mục Ca lên, vừa khiếp sợ vừa tức giận, nhất thời không nói lên lời.

Quan hệ của hai người không phải là như nước với lửa sao, tại sao lại xuất hiện hình ảnh như vậy? ! Chính mình cũng nghe ngóng hiểu rõ Hiên Viên Triệt này, công trạng lớn lao, lãnh ngạo nội liêm* lại làm theo ý mình, thế nào mà hôm nay lại thay đổi, trước mặt nhiều người như vậy mà lại ôm Tần Mục Ca mà hấn thống hận nhất vào phòng khách? !

*Lãnh ngạo nội liêm: kiêu ngạo lạnh nhạt và kín đáo

Là nơi nào xảy ra vấn đề chứ? !

Mà Tần Vũ Phi đứng ở sau lưng mọi người, trên mặt là vẻ dịu dàng nhàn nhạt, đáy mắt thâm sâu lại vô cùng thâm thúy, nàng (TVP) bất động thanh sắc, đi theo sau Hiên Viên Triệt, chờ đợi phương đặt Tần Mục Ca ở trên ghế trước mặt, thậm chí nàng (TVP) còn vội vàng giúp nâng đỡ Tần Mục Ca, để nàng (TMC) chậm chậm ngồi xuống.

Hiên Viên Triệt cũng đỡ Tần Mục Ca ngồi xuống, đồng thời nhắc nhở nói, "Nhất định không được dùng sức ở mắt cá chân..."

Tần thị lang đi vào cảm giác tràng diện có chút thay đổi, hiện tại Tần Mục Ca dường như trở thành trung tâm, cái này có chút không hợp với ước nguyện ban đầu của mình, vội vàng khách khí tùy ý nói: "Điện hạ, đại tướng quân, mời ngồi..."

Lúc đầu Hiên Viên Triệt không cảm thấy xấu hổ chút nào, sau lại cảm thấy mọi người khác thường, thân nhiên giải thích nói: "Tần tư thư bởi vì tại hạ mới bị thương, nên tại hạ ôm nàng đi vào cũng là điều nên làm..."

"Thì ra là thế, đại tướng quân thật sự quá khách khí, đó là việc nàng phải làm..." Tần thị lang bỗng nhiên hiểu ra, vội vàng khách khí nói.

Sắc mặt của Tần phu nhân cũng khôi phục lại bình thường, cười gượng nói: "Đều nói đại tướng quân khoan hồng độ lượng, thật sự là danh bất hư truyền*..."

Khoan hồng độ lượng, danh bất hư truyền: khoan dung rộng lượng, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế.

Mộ Dung Huyền nhìn kỹ Hiên Viên Triệt mấy lần, nhưng không nhìn ra manh mối gì. Nhưng động tác vừa rồi của hấn đối với Tần Mục Ca với thái độ trước sau như một hoàn toàn không phù hợp, hơn nữa với tính tình bình tĩnh ung dung, lạnh lùng ít nói của hấn cũng không phù hợp, là do sinh ra lòng áy náy sao?

Tần Mục Ca lại càng không thích ứng hành động vừa rồi của Hiên Viên Triệt, cho nên mặt nàng không khỏi đỏ hồng lên, sau đó cố gắng bình tĩnh nói: "Đại tướng quân không cần lo lắng, giống như phụ thân ta nói, đó là phải làm..."

"Bây giờ người dưỡng thương cho tốt, chờ thêm mấy ngày nữa liền dời đến cung đi, như vậy vừa tránh khỏi mỗi ngày bốn ba vết và qua lại, cũng sẽ an toàn một chút." Tam điện hạ không bỏ lỡ cơ hội, nói ra lời mời với Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca gật gật đầu, nói: "Được."

"Hiện tại chúng ta đi dùng bữa đi, Tam điện hạ, đại tướng quân." Tần thị lang nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền gọi hai người đi phòng ăn dùng bữa.

Tần Mục Ca là nữ quyến, cho nên nàng với mấy người dùng bữa ở chỗ khác.

Lại nói Tần thị lang ân cần mời rượu, chăm sóc chu đáo, uống rượu như chưa từng được uống, hấn liếc nhìn Hiên Viên Triệt vẫn trầm mặc, giờ ly rượu lên nói: "Đại tướng quân, ly rượu này lão phu kính người, thứ nhất thay khuyến nữ nhận lỗi với người, còn cảm tạ khoan hồng độ lượng của người, không tính toán chi li với nàng..."

Hiên Viên Triệt cũng nâng chén khẽ chạm với đối phương một cái, lạnh nhạt nói: "Thị Lang đại nhân quá lo lắng, chuyện đã qua không cần nhắc lại."

"Nhưng lão phu suy nghĩ vẫn muốn bồi thường một chút, không biết đại tướng quân có cho ta cơ hội này hay không?" Sau khi Tần thị lang uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt kỳ vọng nhìn Hiên Viên Triệt, chờ đợi phương bày tỏ.

Hiên Viên Triệt cũng uống cạn rượu trong cốc, sau đó ánh mắt lạnh lùng chột lóe, hỏi: "Thị Lang đại nhân muốn như thế nào?--Muốn ta tái hợp lại với lệnh thiên kim sao?..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không cần lại đâm chọt cái gì.

"Không không không, ta tuyệt đối không có ý tứ này, Mục Ca là gieo gió gặt bão, ta quyết sẽ không lại vì nàng nói một câu, hơn nữa trước khi ta đi ta đã quyết định, tìm một người gia cảnh bình thường định thân cho nàng," Tần Thị Lang chỉ sợ Hiên Viên Triệt sẽ hiểu lầm vì vậy mà tức giận, cho nên lập tức phủ định, "Ta là nói, đại nữ nhi Vũ Phi của ta nhà nhận lịch sự thực nhã (hiền lành mẫu mực), dung mạo đoan trang, ta hy vọng nàng có thể đến bên cạnh đại tướng quân làm tiểu thiếp, hầu hạ tướng quân thật tốt, cũng coi là ta đền tội rồi..."

Cao Xương cũng có phong tục này, nếu thê tử bị hùu khí vì sai phạm, nhà trai có thể tiếp tục thú ty ty muội muội nhà gái, hơn nữa không cần sính lễ và đồ cưới dù ít hay nhiều.

Tam điện hạ bên cạnh, mày nhíu lại, cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, hắn cũng không có nghĩ tới Thái Phó của mình lại mượn cơ hội này cầu hôn với Hiên Viên Triệt, cũng thật không ngờ đối phương đã quyết định tìm một người gia cảnh bình thường gả Tần Mục Ca đi, nữ tử lanh lợi mỹ lệ như thế, nếu tìm một người gia cảnh bình thường, không thể nghĩ ngờ là đem mình châu vùi trong bụi than!

Hiên Viên Triệt hơi dừng lại một chút, lập tức đặt ly rượu ở mặt bàn, chấp tay nói với Tần thị lang: "Ý tốt của Thị Lang đại nhân tại hạ tâm lĩnh*", chỉ là hiện tại tại hạ thật sự không có lòng dạ dự định lại nạp thêm người, thật xin lỗi."

*Tâm lĩnh: lời khước từ nhà nhận để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiều đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn

Hắn trực tiếp cự tuyệt đối phương.

Trên mặt Tần thị lang ngưng ngừng, cười cười: "Ta biết đại tướng quân tuần tú lịch sự tao nhã, nữ tử ái mộ tướng quân có khôì người, tại hạ thật sự đã tề cao rồi..."

"Không, Thị Lang đại nhân hiểu lầm, ý tại hạ là, mặc kệ là ai nhắc tới chuyện này, tại hạ đều trả lời như vậy -- trước mắt ý định tại hạ chỉ toàn lực trợ giúp điện hạ, việc khác, sau này hãy nói..."

Dung nhan thanh nhã tuần tú của Hiên Viên Triệt lộ ra vẻ ôn hòa hiếm thấy, cấp cho Tần thị lang một cái bậc thêm.

Tam điện hạ nhìn đối phương nói chuyện không sai biệt lắm, liền nhìn như tùy ý hỏi han: "Thái Phó muốn chuẩn bị tìm phu gia cho Tần tư thư - có chọn được người thích hợp chưa?"

Tần thị lang cố gắng thu hồi mắt mắt, chuyển sang Mộ Dung Huyền cười nhạt một tiếng trả lời: "Trước mắt cũng nhận được thiệp mời của mấy nhà muốn kết thân, nhưng đa số muốn Mục Ca làm tiểu thiếp. Mặc dù nàng đã thành hôn qua một lần, thanh danh cũng không được khá lắm, nhưng ta vẫn hi vọng bằng vào những đồ cưới này nàng có thể làm chính thê, nhà người thường là tốt rồi, như vậy ta cũng coi như không làm phụ lòng nương đã mất sớm của nàng..."

Tam điện hạ trầm mặc trong chốc lát, không nói gì.

Hiên Viên Triệt thấy thế, liền tìm đề tài khác tán gẫu, không khí lại sôi động trở lại.

-

Dùng qua bữa cơm trưa, hai bên lại hàn huyên một lát, Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt mới cáo từ rời đi.

Mộ Dung Huyền và Tần thị lang hàn huyên vài câu, quay đầu lại nhìn thấy Tần Mục Ca muốn đứng dậy, vội vàng dặn dò: "Không được chuyển động nhiều, mấy ngày này dưỡng thương cho tốt, chớ ta trở lại thăm ngươi..."

Tần Mục Ca có chút thụ sủng nhược kinh*, đứng dậy phúc thân nói: "Điện hạ một ngày kiếm ngàn vạn lượng, Mục Ca không dám chậm trễ thời gian quý giá của điện hạ, cho ta nghỉ ngơi hai ba ngày rồi đi làm lại..."

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà sợ hãi.

"Nghỉ ngơi bảy ngày, lúc đó ta sẽ sai người tới đón ngươi." Mộ Dung Huyền mỉm cười nhìn chăm chăm Tần Mục Ca một cái, xoay người chấp tay cáo từ với Tần thị lang.

Trước khi đi, Hiên Viên Triệt ghé sát Tần Mục Ca nói: "Cái bố cáo kia ta đã dán ra ngoài, hi vọng có trợ giúp với việc khôi phục thanh danh của ngươi - nhớ kỹ, không cần lại đâm chọt cái gì, nếu không cẩn thận không gả ra được."

Những lời sau cùng này hắn hạ thấp giọng đặc biệt nói cho Tần Mục Ca nghe, cho nên người khác cũng không có chú ý.

Tần Mục Ca trợn mắt nhìn Hiên Viên Triệt một cái, nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Không cần nguyên rửa bản tiểu thư, ta nhất định sẽ gả cho một người tốt, hạnh phúc đến già!"

Chương 56: Ta là người như thế nào bản thân ta rất rõ ràng, không cần người khác tới nhắc nhở.

Nhìn người khác đều đã đi ra ngoài, Hiên Viên Triệt nhíu mày lại, từ kẽ răng rặn ra một câu: "Ý của ngươi là ta không phải người tốt? ... Tần Mục Ca ngươi chờ đấy, ta ngược lại muốn nhìn một chút ngươi có thể gả cho loại người tốt nào!"

Nói xong, vung tay áo, đi theo Mộ Dung Huyền đi ra ngoài.

Tần Mục Ca nhìn Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt rời đi, mình cũng không cần thiết phải đi theo, cho nên liền kêu bọn nha hoàn cẩn thận chuẩn bị nâng về.

Mới ra phòng khách đi xuống bậc thềm, liền gặp phải Tần thị lang và Tần nhân còn có hai tỷ muội Tần thị đưa Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt trở về.

Tần phu nhân thấy vẻ mặt Tần Mục Ca dường như không có việc gì xảy ra, cười lạnh một tiếng: "Xem ra mặt mũi của ngươi không nhỏ, Tam điện hạ và đại tướng quân vậy mà lại tự mình đến thăm ngươi..."

"Mấy ngày nay ngươi dường cho tốt, hiện tại đã có nhân gia (gia đình chồng tương lai) tới cầu hôn, vì phụ sẽ tìm cho ngươi một nhà danh giá để kết thân, hi vọng lần này ngươi không cần làm ra chuyện không tốt." Tần thị lang nhìn mặt cá chân Tần Mục Ca xác thực là sưng lên không ít, cũng không nói nhiều, chỉ dặn dò vài câu, kêu đối phương an phận một chút.

Tần Mục Ca vừa nghe người phụ thân này muốn tìm nhà chồng cho mình, liền cười lạnh nói: "Phụ thân đại nhân, Mục Ca vừa mới chấm dứt tình cảm với Hiên Viên Triệt, vẫn còn không nghĩ đến lập gia đình nhanh như vậy, hi vọng ngài có thể lý giải, ta cần một khoảng thời gian để lắng đọng lại."

"Lắng đọng cái gì? Có người muốn ngươi cũng không tệ rồi, làm phiền lão gia còn muốn gả ngươi cho một người đứng đắn làm chính thê, nếu chậm trễ nữa, lớn tuổi, cũng chỉ có thể làm một tiểu thiếp!" Tần phu nhân liếc Tần Mục Ca một cái, tức giận vừa đi vừa nói, dừng lại một chút, lại nói: "Đừng tưởng rằng Tam điện hạ đến thăm ngươi, đã cảm thấy mình có chỗ dựa, hẳn chỉ là nhìn mặt mũi Thái Phó của phụ thân ngươi thôi! Về phần lòng dạ đại tướng quân ngươi cũng biết rõ, hôm nay có thể tới cũng chỉ vì ngươi trợ giúp hắn, hơi bày tỏ lòng biết ơn một chút thôi! Ngươi là người nào, mình phải rõ ràng mới phải!"

Tần Mục Ca khẽ nhếch môi: "Ta là người như thế nào bản thân ta rất rõ ràng, không cần người khác tới nhắc nhở..."

Nói xong, phúc phúc thân, xoay người để bọn nha hoàn nâng đỡ chậm rãi đi ra khỏi viện, không thêm quan tâm mấy người kia mắng ở sau lưng.

-

Liên tiếp mấy ngày, Tần Mục Ca không bước chân ra khỏi nhà an tâm dưỡng thương, cũng không phải là nàng thích an tĩnh, thật sự là chân không thể động. Tần thị lang lại đi sứ lần nữa, trước khi đi rất khó được sang nhìn thương thế của Tần Mục Ca, lại vẫn dặn dò một ít lời, câu gì nghe lời, ít trêu chọc người khác tức giận, làm việc có chừng mực có ánh mắt, không nên chọc giận Tam điện hạ vân vân.

Tần Mục Ca đáp ứng đủ.

Giờ ngo hôm sau, nàng đang nằm úp sấp trên giường nhỏ dưới mái hiên nói chuyện với Phù Cẩm, Nghênh Xuân chạy vào báo cáo: "Tiểu thư, phu nhân đã tới!"

Tần Mục Ca dừng lại một hồi, bà ta tới làm cái gì?

Ngay lúc nàng đang do dự, Tần phu nhân ở trong vòng vây nha hoàn và ma ma về mặt hơn hờ bước vào viện.

Mặc dù không tình nguyện, Tần Mục Ca vẫn đứng dậy phúc phúc thân với đối phương nói: "Mẫu thân đại nhân có việc gì thế?..."

Đoán chừng không có việc gì đối phương cũng không tới, phụ thân đã đi rồi, sợ là đối phương nhịn không nổi chứ gì?

"Đương nhiên là có việc tới nói cho ngươi rồi," Tần phu nhân bước lên bậc thềm, trên dưới liếc Tần Mục Ca một cái, chậm rãi nói, "Hơn nữa còn là một chuyện tốt -- hôm nay ta thay ngươi đáp lại một mối hôn sự, đối phương là gia đình lương thiện, phụ thân mở một cửa hàng, cũng xem như một gia đình thường thường bậc trung, nam tử này.."

Chương 57: Hậu quả của việc khiêu khích.

"Mẫu thân, ta nói rồi tạm thời không muốn suy nghĩ đến phương diện này, thỉnh thoảng ta từ chối." Giọng điệu Tần Mục Ca bình tĩnh, nhưng lửa giận đáy mắt đã mờ hồ vọt ra, cái lão nữ nhân này muốn gấp gấp gả mình ra ngoài, không để mình nghĩ xả hơi một chút, thật là đáng giận, "Thật ra thì, mẫu thân nên quan tâm hôn sự của tỷ tỷ và muội muội nhiều hơn, dù sao ta đã gả cho người khác rồi, mà các nàng vẫn còn là khuê nữ..."

Tần phu nhân cười lạnh: "Người là cái thứ gì? Ta làm cái gì còn cần người nhắc nhở sao? ! Ta là nữ chủ nhân Tần phủ này, người một tiểu nha đầu tát nước ra ngoài (ý là con gái gả đi như bát nước đổ đi), không cần lúc nào cũng nghĩ tới người là dòng chính nữ, người nương đã chết của người không có ở đây, người cái gì cũng không phải!"

"Xin chú ý cách dùng từ của người!" Ngón tay Tần Mục Ca gắt gao nắm chặt, gương mặt thanh tú lạnh lẽo bức người, cái lão nữ nhân này hôm nay cổ tình đến mức sao? !

"Người dám nói chuyện với ta như vậy? !" Lông mày Tần phu nhân dựng lên, chỉ vào Tần Mục Ca mắng, "Ta nhìn thấy gương mặt này liền chán ghét, cùng một đức hạnh với mẫu thân hồ ly tinh mà quý của người, cũng biết sử dụng thủ đoạn quyền rũ nam nhân, ta khuyên người ít làm xuân thu đại mộng đi (ít nằm mơ xuân thu), đừng tưởng rằng làm việc bên cạnh điện hạ, là có thể chìm sẽ biến thành Phụng Hoàng, người chẳng qua là một cái đồ để tiện bị đuổi ra khỏi nhà mà thôi!"

"Người..." Tần Mục Ca vừa muốn đi về phía trước, không ngờ đằng sau bốn năm cái ma ma đã sớm âm thầm ả núp, đồng loạt xông lên đẩy nàng té trên mặt đất!

Chân thụ thương kia càng bị giẫm đạp lên không thương tiếc, đau đớn như kim châm cấp tốc tràn tới tứ chi bách hải!

Phủ Cầm và Nghênh Xuân cũng sợ choáng váng, vội vàng tiến lên cố đỡ mấy ma ma kia ra, lại bị bọn nha hoàn khác kéo ra!

Tần phu nhân đắc ý nhìn Tần Mục Ca phẫn nộ vùng vẫy, nói: "Hôm nay ta liền muốn giáo huấn người thật tốt, trong mắt không có trường bối kết quả sẽ như thế này -- đánh cho ta!"

Gậy gỗ, cây phát trần không lưu tình rơi trên người Tần Mục Ca!

"Người trừng ta? !" Tần phu nhân trực tiếp tiến lên lấy tay dùng lực véo hai má Tần Mục Ca, oán hận nói, "Ta cho người quyền rũ này! Cùng một dạng với cái đồ mẫu thân kia của người! Đều đáng chết!"

Đúng lúc này, một nha hoàn thở hồng hộc chạy tiến vào, bước nhanh đến trước mặt Tần phu nhân nói: "Phu nhân mau mau dừng tay, Tam điện hạ và đại tướng quân đến!"

"Cái gì? !" Tần phu nhân sùng sốt, vội vàng kêu nhóm ma ma buông tay, đồng thời ba ta vội vàng đứng dậy chỉnh lại quần áo.

Trong nháy mắt, bóng dáng Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt xuất hiện tại cửa viện.

Chân Tần Mục Ca bị đau, nhất thời có chút đứng không vững.

Phủ Cầm và Nghênh Xuân khóc lóc chạy đến nâng nàng.

Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt nhìn trong viện một đồng nha hoàn ma ma, không khí có chút cổ quái, hai bên thoáng nhìn nhau, bước đi vào.

Tần Vũ Phi và Tần Phương Phi theo sát ở phía sau, về mặt hai người đều sốt ruột, nhớ lại vừa rồi muốn ngăn cản một chút, nhưng là không thành công, hiện tại Tần Mục Ca quần áo lộn xộn, búi tóc cũng lỏng lẻo, bộ dáng chật vật như vậy, nếu Tam điện hạ truy cứu nguyên nhân làm như thế nào cho phải?

"Chuyện gì xảy ra, phu nhân?" Mộ Dung Huyền nhìn bộ dạng Tần Mục Ca, không khỏi nhìn về phía Tần phu nhân, về mặt có chút nghiêm túc.

Tần phu nhân than nhẹ một tiếng, thần nhiên nói: "Điện hạ, ta cũng chỉ là đang dạy dỗ lại nữ nhi của mình, nàng không hiểu lễ nghi, nói năng lỗ mãng, thật sự khiến ta thương tâm..."

Tần Mục Ca nín thở thật chặt, nhìn Tần phu nhân nhẹ nhàng băng quơ, lại nhìn không được phẫn nộ của mình, bỗng nhiên nàng đoạt lấy phát trần của ma ma bên cạnh, tiến lên hung hăng quát Tần phu nhân một cái!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ta há có thể bỏ qua cho ngươi?

"A--" Tần phu nhân như thế nào cũng nghĩ đến Tần Mục Ca lại bỗng nhiên phản kháng, một cái phát trần quất trên cánh tay bà ta, đau đớn kịch liệt kia khiến bà ta khó có thể chịu được, vội vàng muốn né ra, đồng thời quát lên, "Nha đầu chết tiệt kia lại dám ngỗ nghịch, ngăn lại cho ta!"

Nói thì chậm, lúc đó lại nhanh, Tần Mục Ca không để ý chân mình đau, cứ bước mấy bước lại dùng sức hung ác quất đối phương mấy cái, nếu không phải là Hiên Viên Triệt ngăn lại, nàng còn có thể báo thù thêm vài cái nữa!

"Buông ta ra! Ta muốn bà ta trả giá thật lớn -- ngươi mắng ta cái gì cũng không sao, nhưng ngươi lại nhục mạ mẫu thân ta lặp đi lặp lại nhiều lần, ta há có thể bỏ qua cho ngươi? !" Tần Mục Ca gần như điên cuồng mà muốn tránh thoát ra từ trong ngực Hiên Viên Triệt, hai tròng mắt phỉm hồng thẳng tắp nhìn chằm chằm Tần phu nhân.

Tần phu nhân đầu chịu nổi đối xử như vậy, toàn thân run rẩy đang lúc mọi người nâng đỡ chỉ vào Tần Mục Ca nói: "Ngươi cái đồ nữ nhi bất hiếu này, ta muốn cầu xin Tam điện hạ chủ trì công đạo!"

"Ta hôm nay ta liền kết thúc với ngươi! -- buông ta ra, có nghe hay không? Ta không cho phép bất luận kẻ nào bất kính với mẫu thân của ta!..." Tần Mục Ca lại càng nhất quyết không tha, mình hôm nay không để phòng bị thua thiệt, bị người của bà ta đè trên mặt đất đánh, nếu như không có Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt tới, kết quả của mình thật đúng là khó mà nói, hôm nay nếu không kết thúc với bà ta, sau này chỉ sợ mình chịu thiệt dài dài! "Ta cho ngươi biết, không được tùy tiện nhúng tay vào hôn sự của ta, ngươi không xứng, quân tốt nữ nhi của ngươi là được rồi, ta không cần ngươi giả mù sa mưa..."

"Tam điện hạ ngươi thấy chưa, nàng luôn không để người mẫu thân này trong mắt, lão ra vừa rồi đi, nàng cứ như vậy làm khó ta, ta làm mẹ thật thất bại mà.. Hu hu...Tạo nghiệt gì đây, gặp phải một đứa bất hiếu như vậy..."

Mộ Dung Huyền nhìn vẫn như cũ không có bao nhiêu biểu tình, Hiên Viên Triệt thì làm ra một vẻ mặt làm thế nào bây giờ.

Hiên Viên Triệt do dự một chút, trực tiếp ôm Tần Mục Ca đang tức giận nói với Tần phu nhân: "Trước tiên ta mang Tần Mục Ca đi, tất cả mọi người nên bình tĩnh lại là tốt nhất..."

Nói xong, mặc kệ Tần Mục Ca giãy dụa như thế nào vẫn ôm lấy đối phương đi ra khỏi viện.

Lúc đi ngang qua Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi bỗng nhiên nói: "Đại tướng quân trước mang Mục Ca đi viện của ta đi, để cho ta khuyên nhủ nàng..."

Hiên Viên Triệt dừng lại một chút, cảm thấy cũng có đạo lý, liền gật đầu một cái.

Tần Vũ Phi dẫn đường phía trước vượt qua một cái hẻm nhỏ, liền đến một viện nhỏ, mặc dù có chút giản dị, nhưng cực kỳ lịch sự tao nhã.

Tần Vũ Phi vén bức rèm che lên, sau khi chờ Hiên Viên Triệt ôm Tần Mục Ca đi vào, liền phân phó nha hoàn châm trà hầu hạ.

Hiên Viên Triệt trực tiếp đặt Tần Mục Ca ở trên ghế ngồi xuống, lấy giọng ra lệnh nói: "Đàng hoàng ngồi cho ta!"

Nói xong, ngồi xổm người xuống nhìn mắt cá chân của nàng.

Ban nãy từ thân thể lung lay của nàng mà thấy, chân của nàng hẳn là lại bị thương, hai lần bị thương mà nói, đối với khôi phục thật không tốt.

Tần Mục Ca nhíu nhíu mày một cái -- cái móng truyền đến một trận đau xót, vừa rồi mấy cái ma ma kia đánh ở đây, chỉ là nàng cũng không nói gì, chỉ cố gắng chịu đựng hồi phục lại bình tĩnh của mình.

Hiên Viên Triệt đưa tay ấn một cái.

"Đau quá!" Tần Mục Ca lớn tiếng dịch chuyển một chút, tức giận trợn mắt liếc đối phương một cái.

Khiến người ngoài ý muốn chính là, Hiên Viên Triệt không tức giận cũng không phát hỏa, mà là ngửa mặt nhìn nàng, hai gò má trên gương mặt trắng nõn lúc này một mảng bầm đen, còn có hai vết máu -- là móng tay khi đó xẹt qua lưu lại.

Mà chủ nhân gương mặt nhỏ nhắn lúc này tràn đầy xúc động phẫn nộ, hình như cũng không chú ý mặt mình đã bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đánh lại bà ta, ta không hối hận.

"Hôm nay tại sao muội muội lại kích động như vậy chứ?...Ai...Trước người luôn có thể nhìn được..." Tần Phung Phi dịu dàng nói lời nhỏ nhẹ, cầm lấy một bình nhỏ mở ra, đổ ra lòng bàn tay của mình một chất lỏng trong suốt, tính tình hòa hoãn tiếp tục nói, "Trên mặt có vết thương, đến đây, ta nhìn xem không nên để lại sẹo mới phải..."

Tần Mục Ca cũng không tiếp xúc nhiều với người tỷ tỷ này, chỉ là thái độ của nàng thân cận, mình cũng không tiện cự tuyệt, cho nên nghe lời mặc cho đối phương bôi loạn trên mặt.

Vừa rồi trải qua mưa to gió lớn, hiện tại thái độ của Tần Phung Phi dịu dàng nhã nhặn, khiến lòng Tần Mục Ca loáng thoáng có chút an ủi, cho nên sắc mặt của nàng thoáng hoàn hảo xuống.

"Người mất bình tĩnh quá, làm sao có thể xảy ra xung đột với mẫu thân như vậy chứ?" Giọng nói Tần Vũ Phi dịu dàng, tràn đầy ý tứ thân thiết, nàng ta vừa cẩn thận bôi thuốc, vừa than nhẹ, "Đắc tội bà, không tốt..."

Tần Mục Ca liếc nàng ta một cái, chậm rãi nói: "Nếu Tam điện hạ và đại tướng quân không tiến vào, người cảm thấy hôm nay ta sẽ có kết quả gì? Đoán chừng không phải chỉ có bị thương như thế này -- còn việc thứ nhì, ta đứng là cảm giận, bà ta nhục mạ mẫu thân của ta, một người đã qua đời nhiều năm còn bị bà ta sỉ nhục như vậy, nếu đổi lại là người, người có thể nhìn sao?..."

Tần Phung Phi dừng lại một chút, lạnh nhạt nói: "Ta đã quên rồi..."

Nói xong, về mặt đã nhu nhược bắt lực, bộ dáng khổ sở động lòng người kia thật sự là vừa thấy đã thương.

Nàng ta dịu dàng và lịch sự tạo nên còn có lời nói thoáng lộ ra vẻ mãnh mai, cực kỳ giống tính tình Tần Mục Ca lúc trước. Tròng mắt đen của Hiên Viên Triệt lóe lóe xoay chuyển quanh trên thân hai người, sau cùng rơi trên người Tần Mục Ca -- nữ nhân này sau khi bị mình hù, liền giống như biến thành người khác, thẳng thắn, tiêu sái, nói thẳng ra, thậm chí có khi có chút đáng yêu, trước kia nàng là dạng này, mình lại không có phát hiện, hay là nàng đã nghĩ thoáng ra rất nhiều nên đổi tính?

Trong trí nhớ của Tần Mục Ca cũng không có trí nhớ về quan hệ với tỷ tỷ này, nhưng mình biết nàng là thứ xuất, khác hẳn với Tần Vũ Phi kiêu ngạo phách lối kia, hơn nữa hiện tại đối phương còn dịu dàng như nước, cho nên giọng nói của nàng cũng hòa hoãn, chậm rãi nói: "Ta không có ý gì khác, mới vừa rồi tức giận không có lựa lời nói, người không cần để vào trong lòng..."

Nói tới chỗ này, nàng chuyển mắt nhìn Hiên Viên Triệt, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: "Đại tướng quân, hôm nay ta liền muốn chuyển vào ở trong cung, chẳng biết có được hay không?"

Hiên Viên Triệt dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Không phải là Tam điện hạ đã nói cho người sao?..."

Tần Mục Ca kêu Phù Cẩm đi thu thập vài kiện trang phục cho mình, lập tức nói với Tần Phung Phi: "Nơi này liền tạm thời hi vọng tỷ tỷ trông nom một chút rồi -- thật ra thì cũng không cần phí sức làm gì, chỉ nói với các nàng giúp ta, không được tùy ý động cái gì của ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả, ta tuyệt đối sẽ không cứu một nhóm người giống như lần trước, cũng không được khi dễ nha hoàn của ta, bằng không ta sẽ khiến cho các nàng muốn chết mà không được..."

"Nhất định phải như vậy sao, muội muội? Nếu người đi như thế này, sợ là quan hệ hai bên sẽ bế tắc, chuyện này..." Tần Phung Phi lộ vẻ mặt khó xử, liếc Hiên Viên Triệt một cái, than nhẹ một tiếng nói, "Đáng tiếc lời nói của ta không có trọng lượng, không biết nên giúp muội muội thay đổi khổ cảnh này như thế nào..."

Tần Mục Ca nhìn Tần Phung Phi xác thực có chút đa cảm, không khỏi cười cười: "Tỷ tỷ không cần như vậy, việc đến nước này ta cũng không hối hận, là bà ta khiêu khích trước, dù cho phụ thân trở về ta cũng không sợ. Ngược lại tỷ tỷ cần cẩn thận nhiều hơn..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ôm người ra ngoài.

Vừa nói chuyện xong, Tam điện hạ tiến vào, khẽ nhíu mi nói: "Tần tư thư, hôm nay người xúc động quá rồi, cho dù Tần phu nhân không tốt đến mấy, người cũng không nên ta tay, ta thay người nhận lỗi với bà ta, bây giờ người liền đi theo ta tiến cung ở tạm đi...Hai bên bình tĩnh lại rồi hãy nói..."

"Dạ, điện hạ, đa tạ điện hạ chứa chấp..." Tần Mục Ca cũng không phản bác, chỉ đứng dậy phúc thân nói cảm ơn.

Phù Cẩm mang bọc quần áo ra, Tần Mục Ca lại dẫn nàng và Nghênh Xuân mấy câu, liền chống gậy chuẩn bị cùng Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt ra ngoài.

Mộ Dung Huyền đi đến trước mặt Tần Mục Ca đang muốn nói gì đó, bên kia Hiên Viên Triệt nói: "Tần tư thư, thỉnh cho phép ta ôm người ra ngoài..."

Tần Mục Ca sững sờ, vội nói: "Không dám làm phiền đại tướng quân, ta nhờ nha hoàn là được rồi..."

Hiên Viên Triệt không thích mình ai cũng biết, hiện tại hắn lại chủ động nói ra như vậy, chẳng qua là bởi vì mình do hắn mới bị thương, nhưng hoàn toàn là xuất phát từ lòng cuồng không phải cố ý, cũng không phải muốn bảo vệ hắn, mà là -- hoàn toàn cứu người theo bản năng, giống như mình không thể thấy có người bị thương.

Chẳng hạn như chuyện nam tử bị bệnh truyền nhiễm của ngựa trước kia, mình liền không thể trợ mắt nhìn hắn chết đi, cũng không phải là đối với nam tử kia có tình cảm đặc biệt gì. Nói cách khác, lúc ấy bên cạnh mình là người khác, mình cũng sẽ làm như vậy, cho nên, mình không muốn hắn có trách nhiệm hoặc áy náy linh tính gì đó.

Ai ngờ Hiên Viên Triệt cũng không lui về phía sau, mà lạnh nhạt nói: "Sở dĩ người bị như vậy đều là do ta gây nên, ta nếu không làm chút gì, thật sự áy náy, cho nên không cần khách khí, tuy nhiên nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng tình huống đặc biệt xử lý cũng riêng biệt, bọn nha hoàn sức lực có hạn..."

Nói xong, bồng Mục Ca lên trước mặt bao nhiêu người, mặt không đỏ, tim không đập sai bước ra khỏi phủ.

Mộ Dung Huyền rõ ràng dừng lại một hồi, thật ra thì hắn đang định đỡ Tần Mục Ca, không nghĩ đối phương nhanh chân đến trước, so với mình còn phải vào một tầng, thế nhưng ôm Tần Mục Ca đi ra ngoài, hắn không phải là không có hảo cảm với Tần Mục Ca sao, từng mong chỉ muốn vứt bỏ quan hệ với đối phương một hai rõ ràng, như thế nào mà hiện tại chịu hạ mình vứt bỏ nguyên tắc mà hắn coi trọng chứ?

Ban nãy nâng Tần Mục Ca là tình hình bất buộc, mà hiện tại nhưng là hắn tự nguyện, chẳng lẽ là bởi vì quan hệ dâm qua?

Đáy mắt Tần Phương Phi chợt lóe lên thâm thúy, ngay sau đó trên mặt khôi phục bình tĩnh, chỉ yên lặng đi theo phía sau Hiên Viên Triệt và Mộ Dung Huyền đi ra.

Mãi đến khi bọn hắn xuất phủ, nàng mới quay trở lại đến thăm Tần phu nhân.

Lúc này bên cạnh Tần phu nhân tụ tập không ít người, bồi thuốc, đắp chân, thuận khí, vội vã kinh khủng. Nàng ta vừa tiến đến, bước gấp mấy bước lộ ra vẻ mặt ân cần nói: "Mẫu thân, hiện tại có thấy đỡ hơn không?"

Mí mắt Tần phu nhân cũng lười nâng lên, cười như không cười nói: "Thật là thấy tình lang đã quên nương..."

"Đâu có, mới vừa rồi nữ nhi cũng chỉ là dưới tình thế cấp bách khấn cấp, Tam điện hạ và đại tướng quân đột nhiên tới, nha đầu kia lại nhất quyết không tha, nếu vẫn giằng co, chỉ sợ kết cục không tốt..." Tần Phương Phi tiến lên nhẹ nhàng đắp lưng cho đối phương, giải thích.

"Hôm nay bọn họ tới thật sự là chó ngáp phải ruồi," Khóe miệng Tần phu nhân lộ ra nụ cười yếu ớt thắng lợi, lạnh nhạt nói, "Vài cái đánh này, ta chịu cũng không uổng phí. Lỡ nặng như thế, nha đầu không có giáo dưỡng bị hai người kia thấy, trong lòng bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Nếu thanh danh hư hỏng này của nàng lan truyền ra kinh thành, người suy nghĩ một chút đó là cảnh tượng như thế nào?"

Tần Phương Phi bùng tình hiểu ra, mỉm cười: "Mẫu thân quả nhiên cao minh..."

Tần Vũ Phi ở chỗ này cũng không hện mà cùng cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mỹ nam kỳ quái.

Mộ Dung Huyền mang theo Tần Mục Ca trở về hoàng cung, an bài nàng tại trong cung của mình, cũng mời y nữ vội tới băng bó thuốc cho nàng, kêu cung nữ hầu hạ nàng dùng bữa, chờ sau khi hắn xử lý xong sự tình qua giờ Ngọ lại đến thăm.

"Bây giờ đã bình tĩnh lại chưa?" Mộ Dung Huyền nhìn gương mặt kiêu ngạo của Tần Mục Ca nhiều hơn hai vết, có chút đau lòng, nhưng mà cũng không tiện nói rõ, chỉ làm như bình thường ngồi lên ghế trước mặt hỏi.

Tần Mục Ca muốn hành lễ, bị đối phương ngăn lại, liền ngồi thẳng người cười cười: "Hôm nay quá lòng cuồng trước mặt điện hạ rồi, thật sự có lỗi..."

Lúc này tóc đen của nàng như mây, mắt ngọc mây ngài, mặc dù không tô son điểm phấn, nhưng lại càng có vẻ thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần, điểm nhọc đào lý (xinh đẹp tự nhiên như trái đào).

Đáy mắt Mộ Dung Huyền không khỏi thoáng hiện lên vẻ lưu luyến, chỉ là ngay sau đó liền ảm xuống, lạnh nhạt nói: "Thất thố trước mặt ta là chuyện nhỏ, nếu mà truyền ra ngoài, chỉ sợ là không ai dám kết thân với người, đến lúc đó tổn thất chẳng phải là lớn hơn sao?..."

Mặt Tàn Mực Ca ửng đỏ, khẽ nhấp đôi môi đỏ mọng nói: "Bà ta khinh người quá đáng, nếu không phải nhiều lần nhục mạ mẫu thân đã mất của ta, ta cũng sẽ không so đo với bà ta, trong lòng ba ta nên hiểu, nếu không phải mẫu thân ta qua đời, bà ta làm sao có thể được làm chính thất?..."

"Việc đã đến nước này, người cũng không cần tức giận, trước hết hãy ở lại nơi này của ta, trước không cần phải qua Ngự thư phòng, chờ chân và trên người tốt hơn một chút lại đi cũng không muộn, có cái gì cần cứ tìm tìm tiểu Nhược, hoặc Lư ma ma..." Mộ Dung Huyền nói rõ ràng với Tàn Mực Ca rồi ngồi một lát mới đứng dậy rồi đi.

-

Liên tiếp mấy ngày, Tàn Mực Ca cũng an tâm dưỡng thương, cho đến ngày thứ năm, nàng có thể từ từ đi, liền không dám chậm trễ nữa, từ từ chống gậy đi đến Ngự thư phòng làm việc.

Ngay thời điểm nàng đi qua Thảm Tâm hồ, nhìn thấy trong một tiểu đình bên hồ có một nam tử áo trắng đang khây đàn.

Bỗng nhiên, con trùng trong suốt kia lại xuất hiện sau lưng hắn!

Tàn Mực Ca ra sức dụi dụi mắt, để xác định không phải mình bị ảo giác. Con trùng kia vẫn còn đang phát phơ như cũ, mà còn lớn hơn hơn không ít so với lúc trước.

Đây là dấu hiệu trùng cổ! Nam tử này chính là Tư Đồ Vân, tại sao hắn lại trùng cổ, mà tại sao mình lại biết về phương diện này đây?

Nàng nhin không được từ từ đi đến sảnh bên cạnh.

Tư Đồ Vân có lẽ cảm giác được có người tới, gảy một âm cuối liền xoay người lại, dường như đồng thời, bóng dáng con trùng trong suốt kia cũng biến mất.

"Tần tư thư, có mấy ngày không gặp, người bị làm sao vậy?"

Nụ cười của hắn so với mặt trời tháng ba còn rực rỡ hơn, dung nhan khuynh thành làm cho thế nhân mê say không dứt.

Tàn Mực Ca nhớ rõ Hiên Viên Triệt cảnh cáo mình không nên tới gần mỹ nam này, nhưng lòng hiếu kỳ thúc đẩy khiến nàng bỏ qua lời cảnh cáo của đối phương, hắn bị trùng cổ, chẳng lẽ không cần cỏi ta sao?

"Tư Đồ công tử, Tàn Mực Ca quấy rầy," nàng tạo nhã phúc thân rồi đi về phía trước, cách Tư Đồ Vân gần một chút cẩn thận tỉ mỉ nhìn sắc mặt của đối phương.

Giữa lông mày kia thoáng hiện một tia hắc khí, cái vòng màu đen trên cổ cũng dần dần rõ ràng, dĩ nhiên người bình thường không thể thấy cái này, trừ phi là người đã trải qua huấn luyện đặc biệt mới có thể phát hiện.

Trong lòng Tàn Mực Ca sững lại, lại cả kinh, khi nào mà mình học được những thứ này, làm sao mà một điểm ẩn tượng cũng không có chứ? Còn có những hình ảnh vụn vụn này, nam tử tuấn mỹ kia đến cùng là ai, tại sao mình có thể không nhớ được dù một chút?

Suy nghĩ của nàng bay lên, hoàn toàn quên ánh mắt của mình vẫn bình tĩnh nhìn Tư Đồ Vân.

Cho nên, gương mặt tuấn tú của Tư Đồ Vân dần dần đỏ ửng, ho nhẹ một tiếng nói: "Tần tư thư...Có nhìn đủ hay chưa?..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Kinh thành ác nữ.

Hả? ! Ai nha, thực xin lỗi, ta quên --" ánh mắt của mình vẫn nhìn người, ta đã thất thần rồi! Tàn Mực Ca bỏ bớt câu nói kế tiếp, chỉ xấu hổ cười cười, "Công tử tuấn mỹ khuynh thành, rõ là..."

Nàng đang nói, bỗng nhiên cảm giác mình nói có chút không đáng tin, nếu đối phương cho rằng mình là hoa si, vậy thì không hay, mình tới đây, nhưng là có chuyện dừng đắn làm, vì vậy nàng lập tức đổi đề tài, thử dò xét hỏi: "Công tử, buổi tối khi người nghỉ người có phải có hiện tượng khó ngủ?..."

Mặt Tư Đồ Vân càng đỏ hơn, hắn không khỏi sờ sờ thân thể, có chút chật vật nhẹ nhàng nói: "Tần tư thư vì sao lại hỏi như vậy?..."

Tàn Mực Ca nhìn biểu hiện đối phương có chút luống cuống, mới biết mình lại lỡ lời, vội vàng xua tay giải thích nói: "Ta không có ý tứ gì khác, công tử ngàn vạn lần không cần liên tưởng -- thôi, nếu công tử có rảnh rỗi, ngày mai mang ta đi chỗ ở của người một chuyến. Ta biết gần đây giấc ngủ của công tử không tốt, mà vừa đi đường xa liền lực bất tòng tâm. Ta có thể giúp công tử trị liệu..."

Tư Đồ Vân sững sốt, Tần Mục Ca nói đúng tình trạng thân thể hiện tại của hắn, nhưng nàng muốn đi chỗ ở của mình là vì cái gì?

"Nếu ta đoán không sai, công tử có thể là -- trùng cổ..." Tần Mục Ca không tiếp tục che giấu ý kiến của mình, bởi vì đối phương có thể hiểu sai ý tốt của mình, còn không bằng đi thẳng vào vấn đề.

Tư Đồ Vân sững sốt.

"Không cần lo lắng, ta sẽ giúp ngươi, ngày mai giờ này ta lại đến tìm ngươi..." Tần Mục Ca giao hẹn với đối phương, liền đi Ngự thư phòng.

Mộ Dung Huyền không có ở đây, lúc này hắn vẫn ở trên triều. Tần Mục Ca thu xếp án thư qua loa một chút, lại bắt đầu dùng phát trần dọn dẹp giả đề báu vật và bày biện lại.

Làm xong những thứ này, liền ra ngoài cửa hành lang ngồi xuống chờ Mộ Dung Huyền trở lại. Chỉ là, không chờ được Mộ Dung Huyền, nàng lại thấy Thất công chúa Mộ Dung Đóa Đóa tới.

Nhưng mà lần này đối phương không phải là cực kỳ nhiệt tình, mà trong nhiệt tình lại mang theo một chút phức tạp. Quả nhiên, Tần Mục Ca vừa thi lễ, đối phương liền kéo tay nàng thấp giọng hỏi: "Nghe nói ngươi đánh kẻ mẫu của ngươi, có việc này sao?"

Đối với chuyện này Tần Mục Ca bày tỏ không có gì mà giấu diếm, cho nên gật đầu.

Đôi mắt Thất công chúa mở lớn, thậm chí lấy tay che miệng lại, nhìn Tần Mục Ca giống như là nhìn quái vật, có chút cả lăm nói: "Ngươi có biết nhiều ngày nay trong kinh thành đặt danh hiệu cho ngươi như thế nào không?..."

"Là kinh thành ác nữ sao?" Sau lưng âm thanh trong trẻo trầm tĩnh của Mộ Dung Huyền vang lên.

Mặt Tần Mục Ca đầy vạch đen, xoay người lại đi qua Mộ Dung Huyền thi lễ. Đồng thời nàng phát hiện Hiên Viên Triệt nghiêm túc đứng bên cạnh, cho nên có hành lễ với Hiên Viên Triệt.

Thất công chúa thấy Hiên Viên Triệt, gương mặt thanh tú không khỏi đỏ lên một chút, xấu hổ thi lễ với Mộ Dung Huyền, lại đưa mắt nhìn Hiên Viên Triệt, thẹn thùng nói: "Đại tướng quân..."

Mộ Dung Huyền vừa thấy biểu tình này của Thất công chúa, không khỏi nhìn lướt qua Hiên Viên Triệt, cái nhìn này có chút ý vị sâu xa.

Chỉ là, Hiên Viên Triệt hơi vuốt cằm đáp lễ, cũng không có lộ vẻ xúc động.

Hai vị trước mặt Tần Mục Ca này có vẻ tôn quý hơn so với mình, cho nên cúi chào xong liền chủ động lui về một bên, mặc dù nàng canh cánh trong lòng đối với câu nói "Kinh thành ác nữ" vừa rồi của Mộ Dung Huyền, nhưng cũng không lộ ra ngoài ở trên mặt.

Nhưng mà Thất công chúa đã tiếp xúc với đề tài này, nói: "Đúng, ta cũng cảm thấy kỳ quái, Mục Ca làm sao có thể bị kêu thành cái này, cho nên qua đây xác định một chút, thì ra nàng thật sự đánh kẻ mẫu..."

Mộ Dung Huyền vô tình hay cố ý liếc Tần Mục Ca một cái, cười nhạt: "Tần tư thư, ngươi có cảm tưởng gì?"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Học nghệ không tinh, không có quan hệ gì tới ngươi.

"Hồi diện hạ, nô tỳ không có cảm tưởng gì, vốn thanh danh của ta cũng không tốt rồi, lại thêm một cái nữa cũng không sao cả..." Tần Mục Ca cũng bình tĩnh, hai tay buông xuống, làm bộ đáng nhu thuận.

"Không phải là ngươi đang chuẩn bị tìm nhà chồng sao, Mục Ca, cái thanh danh này mà lan ra, ai còn dám cưới ngươi nữa? Về sau làm việc gì cũng nhất định phải cân nhắc cho thật kỹ rồi mới làm mới tốt..." Thất công chúa nhìn bộ dáng Tần Mục Ca không nhanh không chậm, chỉ coi nàng không biết được lợi hại của chuyện này, vội vàng giải thích cho nàng một câu.

Tần Mục Ca cười nhạt một tiếng: "Người hiểu ta sẽ không bị bề ngoài che đậy, người không hiểu ta sẽ hoài nghi nhận định theo hán."

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca lạnh nhạt như thế, cùng quyết tuyệt ngày hôm ấy giống như hai người. Bề ngoài nàng quật cường, tính toán tỉ mỉ, mà ngầm chỉ sợ cũng là người đáng thương, bị kẻ mẫu không chỗ dung tha, hai người như nước với lửa. Hiện tại danh hiệu "Kinh thành ác nữ" này nói rõ cũng là từ Tần phu truyền ra, đối với một nữ tử vừa mới bị hưu khí mà nói không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Nghĩ như thế, tầm mắt của hắn lại rơi vào trên mắt cá chân của Tần Mục Ca, gần như đã bó sát, tình hình cũng khá hơn một chút.

"Mấy ngày này còn đau không?" Cuối cùng hấn không nhịn được hỏi một câu, mắt cá chân này bị thương bởi vì mình, không hỏi hình như không hay cho lắm.

Tần Mục Ca lắc đầu: "Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ đại tướng quân lo lắng."

Tần Mục Ca bây giờ yên lặng xa cách, đáy mắt không có một chút mê luyến với Hiên Viên Triệt, càng không có tâm tư gì nhiều, có cũng chỉ là thâm trầm.

"Đêm đó chính ngươi cũng không thể tự bảo vệ mình, tại sao phải cứu ta?-- chẳng lẽ ngươi không biết ta chán ghét ngươi sao?..." Hiên Viên Triệt nhìn Mộ Dung Huyền mang theo Thất công chúa đi vào Ngự thư phòng, nên truy hỏi một câu, mình cũng không hề cho rằng đối phương muốn mình quay đầu, nhưng lại muốn biết suy nghĩ của nàng.

Tần Mục Ca ngheh tiếp tầm mắt của Hiên Viên Triệt, cười nhạt: "Đại tướng quân suy nghĩ nhiều rồi, đêm đó đổi thành người khác ta cũng làm như vậy, cho nên ngài cũng không nên nghĩ sâu xa hơn, ta không cần thiết tính toán cái gì -- con người của ta không thích đi đường cũ, đối với đại tướng quân là ta đã hoàn toàn chết tâm, ta đây không có bất kỳ ý tưởng gì, mắt cá chân bị thương, ngươi cũng không cần để ý, là ta học nghệ không tinh, không có quan hệ gì tới người..."

Tần Mục Ca cảm giác Hiên Viên Triệt lại hoài nghi mình tính toán cái gì, trong lòng nàng không khỏi phiền não, mình đến mức như vậy sao? Người nào nhìn thấy mình muốn treo cổ trên một thân cây chứ?

"Ta không phải có ý tứ kia, ngươi đừng hiểu lầm..." Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt có chút xấu hổ, còn muốn giải thích gì đó, Tần Mục Ca đã sớm bước vào Ngự thư phòng, để lại cho hấn một bóng lưng.

Tâm lưng kia có chút cô đơn, có chút mỏng manh, lại cố gắng thẳng tắp, khiến cho người ta không khỏi đau lòng.

-

Thất công chúa không biết viết cái gì, nhìn Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt thảo luận cái gì đó, liền đi tới bên cạnh Tần Mục Ca ở ngoài cửa, nhẹ giọng nói: "Ta viết một bài thơ, ngươi giao cho đại tướng quân giúp ta, thỉnh hấn chỉ điểm một chút, có được hay không?"

Tần Mục Ca dừng lại một chút, không phải là Hiên Viên Triệt ở trong này sao? Làm gì mà không trực tiếp giao cho đối phương?

"Ngươi giúp ta lần này thôi..." Gương mặt nhỏ nhắn của Thất công chúa xấu hổ ửng đỏ lên.

Tần Mục Ca thở dài, nhìn về mặt của đối phương, hấn là xuân tâm nảy mầm đi? Cũng khó trách, tướng mạo Hiên Viên Triệt tuấn mỹ, văn thao vũ lược số một số hai ở Cao Xương, hiện tại chức vị chánh thể bỏ trống, Thất công chúa lại là khuê nữ, ái mộ là tự nhiên, nhưng mà nàng chọn mình truyền tin thật sự là cân nhắc có chút thiếu sót.

Nàng đang suy nghĩ, vừa đúng lúc Hiên Viên Triệt từ trong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Muốn làm bà mối sao?

"Đại tướng quân," Sau khi Tần Mục Ca phúc thân hành lễ, trực tiếp giao thư của Mộ Dung Đóa Đóa vào trong lòng bàn tay của hấn, nói, "Thất công chúa nói nàng viết một bài thơ, mời ngươi chỉ điểm một chút."

Trong mắt Hiên Viên Triệt lướt qua nghi ngờ, lấy thư mở ra, sau đó, đôi mắt hấn thâm trầm, nhìn Tần Mục Ca lạnh nhạt nói: "Tần tư thư đây là làm bà mối sao?..."

Tần Mục Ca vội vàng trả lời: "Đại tướng quân, Mục Ca không biết Thất công chúa viết cái gì, ta chỉ là bị người nhờ vả thôi."

Hiên Viên Triệt không nói thêm điều gì thu giấy viết thư kia lại, xoay người mới vừa đi vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Bây giờ ngươi đang ở trong cung, ta xin khuyên ngươi một câu, ngàn vạn lần không được đến gần với Tư Đồ kia, không muốn rước họa vào thân thì nhớ kỹ lời ta nói!"

Nói xong, sai bước rồi đi, không quay đầu lại.

Tần Mục Ca có chút mờ mịt, Hiên Viên Triệt nói những lời này không chỉ một lần, Tư Đồ Vân kia cuối cùng là làm sao, người nào hạ cổ cho hấn, đặc biệt vì sao nhất định phải ở trong cung?

"Tần tư thư..."

Nghe được Mộ Dung Huyền gọi mình, Tần Mục Ca liền bỏ suy nghĩ qua một bên, từ từ vào Ngự thư phòng.

Mộ Dung Huyền đang xem tấu chương trên ngự án, dư quang khóe mắt nhìn Tần Mục Ca tiến vào, liền ngẩng đầu cười nói: "Đóa Đóa bảo người đưa cho Hiên Viên cái gì vậy?"

"Nói là một bài thơ, muốn bảo đại tướng quân chỉ điểm một chút." Tần Mục Ca nhìn trong ly trà của Mộ Dung Huyền đã không còn nước ấm, liền đi lấy bình rót đầy, mấy ngày nay tiểu Nhược không thấy tung tích có khả năng là có nhiệm vụ, trong Ngự thư phòng yên tĩnh không ít.

"Hả?" Mộ Dung Huyền hình như có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó nhìn về phía Tần Mục Ca, chậm rãi nói, "Người -- và Hiên Viên Triệt thật sự hết duyên rồi sao?..."

Tần Mục Ca gật đầu một cái. Cái vấn đề này mình đã trả lời không chỉ một lần, lý do lười chẳng muốn nói, hai người tâm còn khúc mắc làm sao có thể sẽ còn tái hợp được đây?

"Hai tháng nữa, ta sẽ kết hôn với Vương Chi Nhược của Đại Tư Mã gia..." Mộ Dung Huyền cảm thấy nên nói chút gì đó với Tần Mục Ca, có một số việc muốn nàng hiểu rõ.

"Cái này thì ta biết, điện hạ, ngài đã tặng lễ vật cho Vương tiểu thư..." Tần Mục Ca đối với chuyện này cũng hiểu biết, chỉ là nàng có chút không rõ Mộ Dung Huyền bây giờ nói với mình là có ý tứ gì.

Bên trong Ngự thư phòng yên tĩnh chốc lát, âm thanh của Mộ Dung Huyền mới vang lên: "Mục Ca, ta kết hôn với Vương Chi Nhược là bất đắc dĩ, ta cần cái lực lượng này -- nhưng ta muốn cho người biết, ta rất muốn... giữ người ở bên người..."

Tần Mục Ca không khỏi sững sờ, vội hỏi: "Điện hạ yên tâm, điện hạ có ơn cứu giúp Mục Ca, nhất định sẽ đến nơi đến chốn..."

Nàng vẫn chưa nói hết, tay Mộ Dung Huyền đã rơi vào trên tay nàng nắm thật chặt, ánh mắt nhiệt liệt chuyên chú.

"Ý của ta là muốn người..."

Mộ Dung Huyền chưa nói hết lời, bỗng nhiên một bóng người đi nhanh vào -- không biết như thế nào mà Hiên Viên Triệt lại hiện ra trước mắt đối phương!

"Hiên Viên, có chuyện gì sao?" Mộ Dung Huyền lập tức buông tay Tần Mục Ca ra, gương mặt tuần tú toát ra vẻ lúng túng, ho nhẹ một tiếng coi như là che giấu xuống.

Hiên Viên Triệt thế nào cũng không có nghĩ đến mình quay trở lại sẽ thấy một màn này -- đúng ra, Tần Mục Ca đã không còn quan hệ gì với mình, nhưng là phu quân trước, trong lòng nhìn không được lại có một chút không thoải mái!

Gương mặt Tần Mục Ca không khỏi đỏ lên, mình đương nhiên không nghĩ đến Mộ Dung Huyền lại kéo tay mình, cũng thật không ngờ Hiên Viên Triệt giữa đường quay trở lại, trên mặt nàng ngượng ngùng, từ từ thối lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Muốn người làm thiếp sao?

Cũng không biết hai người ở bên trong nói cái gì, một lúc lâu hai người đều đi ra, sống vai đi ra ngoài. Cũng không có ai nói chuyện với Tần Mục Ca.

Mà nàng xem Ngự thư phòng căn bản đã không còn việc gì, lại đi vào thu dọn qua loa, mới chậm rãi trở lại trong cung của Tam điện hạ.

Vừa trở về, Tần Mục Ca liền bắt đầu lặng lẽ dựa theo những phù hiệu trong trí nhớ của mình chế luyện khu cổ phù (bùa đuổi cổ trùng), lại ra y quán mua một chút thảo dược, bận liên tục đến nửa đêm mới rửa mặt nghỉ ngơi.

Hôm sau, nàng gặp lại Tư Đồ Văn tại địa điểm đã từng gặp, thấy đối phương quả nhiên đã chờ ở nơi đó, liền đi qua nói: "Nơi ở của người có xa không?"

Tư Đồ Văn lắc đầu, tay chỉ nơi đối diện: "Ở trong vườn nhỏ đối diện, hiện tại Tần tư thư muốn đi sao?"

Tần Mục Ca gật đầu, đi theo Tư Đồ Văn đến nơi ở của hắn.

"Vì sao người có thể nhìn thấy ta trùng cổ? Vì sao lại giúp ta?" Dung nhan tuyệt mỹ của Tư Đồ Văn hiện lên nghi ngờ và khó hiểu, so với Mẫu đơn trước kia còn tò mò hơn.

Tần Mục Ca lắc đầu cười khổ một tiếng: "Ta cũng không biết tại sao tại lại biết giải mấy thứ này. Trước đó không lâu ta tự sát không thành, quên rất

nhiều thứ. Người cũng không cần suy nghĩ nhiều, ta không có bất lý mục đích gì, giống như là -- đại phu thấy người bệnh thì phải trị liệu cho hắn..."

Tư Đồ Vân cười cười, hôm nay hắn mặc một trường sam màu xanh nhạt, đai lưng ánh trắng quấn lưng, ngọc bội phi thúy thỉnh thoảng phát ra tiếng vang thanh thúy, càng nổi bật lên hắn giống như ngọc.

Tần Mục Ca nhớ kỹ Hiên Viên Triệt cảnh cáo, cũng không nói nhiều với Tư Đồ Vân, đến nơi ở của hắn, sau khi rất cẩn thận kiểm tra một phen, không ngoài dự liệu tìm được một bọc rất nhỏ.

"Nếu ta đoán không sai, vài dật này là đồ của ngươi?" Từ trong góc không thu hút Tần Mục Ca lấy ra một bọc nhỏ quơ quơ trước mặt Tư Đồ Vân.

Con mắt Tư Đồ Vân mở thật to, nhìn bọc vải, lại nhìn Tần Mục Ca chậm rãi nói: "Từ khi ta đến Cao Xương sau khi biểu diễn xong, ta mắc phải chứng bệnh này, không thể đi xa, giấc ngủ buổi tối chính xác cũng không tốt..."

Tần Mục Ca lấy ra mấy tấm phù từ trong tay áo, còn có mấy bao được giao cho đối phương, sau khi nói tỉ mỉ phương pháp sử dụng, ngay lập tức rời đi.

-

Đúng dịp, ở phụ cận Ngự thư phòng nàng lại gặp Hiên Viên Triệt, chỉ là lần này cũng không có Mộ Dung Huyền làm bạn, hắn chỉ im lặng đứng dưới mái hiên, dường như đang có tâm sự.

Thấy Tần Mục Ca xuất hiện, liền thu hồi tất cả cảm xúc của mình, nhìn nàng từng bước đến gần.

"Trên tay cầm cái gì?" Hắn chú ý tới trong tay đối phương có một cái búp bê vải, có chút kỳ quái, hỏi.

Tần Mục Ca để cho đối phương nhìn thoáng qua, trả lời: "Tư Đồ Vân kia bị trúng cổ, hôm nay ta giúp hắn trừ bỏ trùng cổ rồi..."

"Trúng cổ? Làm sao ngươi lại biết những thứ này?" Hiên Viên Triệt sững sốt, cổ thuật này cũng không phải là người bình thường có thể nắm giữ, huống chi nàng là tiểu thư khuê các, làm sao có thể có cơ hội tiếp xúc đến cái này? !

"Trước không nói cái này, đúng là ta cảm thấy kỳ quái, là ai hạ cổ cho Tư Đồ Vân, vì sao phải hại hắn?" Tần Mục Ca tự nhiên rời đề tài đi, về vấn đề mình biết cổ thuật này, chính mình còn không biết nói từ đâu, làm thế nào mà giải thích cho đối phương nghe chứ?

Trông nét Hiên Viên Triệt đen như biển, nhìn vẻ mặt trầm tư của Tần Mục Ca, một lát sau, nhỏ giọng nói: "Người và việc trong cung này, có thể không quản không cần quản, không nên tranh vùng nước đục này -- ngươi và Tam điện hạ xảy ra chuyện gì? Hắn...muốn ngươi làm thị thiếp sao?..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Người cách cái chết không xa.

Tần Mục Ca sững sốt, lập tức lắc đầu nói: "Không có, làm sao ngươi lại nghĩ như vậy?..."

Vừa nói chuyện, mặt nàng không khỏi đỏ lên, nàng nhớ tới hôm qua Tam điện hạ kéo tay mình khi đó đúng lúc bị Hiên Viên Triệt nhìn thấy.

Mình đối với Tam điện hạ cảm giác nói đúng ra là cảm kích nhiều hơn, cũng không có tình yêu nam nữ, chí hướng của đối phương rất lớn, có thực lực nhóm ngó ngôi báu cửu ngũ chí tôn.

Nữ nhân hậu cung của đương kim hoàng thượng tuyệt đối không có khả năng sẽ ít, cùng một số nữ nhân hầu nhất phu tuyệt đối không phải là cuộc sống mình muốn, mặc dù danh dự của mình không tốt chút nào, nhưng lòng mình tìm kiếm chân ái hẳn sẽ không chết, mình nhất định sẽ gặp được phu quân của riêng mình.

"Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là nghĩ muốn nói một lần, Vương Chỉ Nhược kia cũng không phải là người lương thiện, nếu ngươi thành tiểu thiếp của điện hạ, ngày đó chắc chắn sẽ không được dễ chịu, cho nên nhất định phải thận trọng..." Ánh mắt của Hiên Viên Triệt không có nhìn Tần Mục Ca, chỉ nhìn đỉnh viện và không khí, dừng một chút, lại nói: "Từ việc xung đột của ngươi và kẻ mấu mà nói, lúc trước và bây giờ ngươi ở Tần phủ cũng không tốt lắm... Ta không hy vọng ngươi vẫn tiếp tục như vậy..."

Tần Mục Ca nhìn gò má Hiên Viên Triệt, những lời cuối cùng này mình không phải là nghe lầm chứ, một người chán ghét mình vậy mà có thể nói ra những lời như vậy sao? !

Bị Tần Mục Ca nhìn giống như quái vật, Hiên Viên Triệt có chút không được tự nhiên, mặt lạnh quay sang một bên.

Đúng lúc này, hắn thấy Mộ Dung Huyền và vài vị đại thần từ xa đi tới, liền kịp thời im miệng xuống bậc thang nghênh đón đối phương.

"Ta nói như thế nào mà không thấy ngươi, thì ra là một mình đã sớm tới...." Mộ Dung Huyền nở nụ cười, có một chút ý vị sâu xa nhìn lướt qua Tần Mục Ca dưới hành lang, tầm mắt lại quay lại trên người Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt mặt không đổi sắc thì lễ sau đó lạnh nhạt nói: "Lúc ấy đi tìm Trương thị lang nói mấy câu, cho rằng điện hạ đã đến Ngự thư phòng, cho nên..."

Mộ Dung Huyền vừa cười một tiếng, đoàn người bước lên bậc thang đi vào Ngự thư phòng.

Tần Mục Ca phúc thân hành lễ chờ Mộ Dung Huyền đi vào liền đóng cửa lại, ở ngoài cửa hầu hạ, trong lòng còn đang tiêu hóa lời nói kia của Hiên Viên Triệt, nhất là câu nói sau cùng kia, nói rõ cái gì? -- thông hận của hắn với mình giảm bớt rồi hả?

-

Đảo mắt lại qua mấy ngày, tình hình mất cá chân của Tần Mục Ca tốt hơn một chút, đi đường cũng không còn khập khiễng rõ rệt.

Ngày hôm đó nàng mới vừa đến phụ cận Ngự thư phòng, nữ quan Trương Cung Linh bên cạnh Thái hậu và một đám cung nữ ma ma một mảng đen kịt qua đây.

Tần Mục Ca nhìn đối phương khí thế náo nhiệt, cho rằng muốn đi nơi khác, liền vội vàng đứng lại bên cạnh.

Ai ngờ những người đó bước nhanh đến trước mặt Tần Mục Ca liền dừng lại, Trương Cung Linh dẫn đầu mang theo vẻ mặt lãnh ngạo liếc mắt một cái đánh giá Tần Mục Ca, gần từng tiếng hỏi: "Ngươi đúng là Tần tư thư của Ngự thư phòng?"

Tần Mục Ca phúc thân hành lễ nói: "Đúng vậy."

Trương Cung Linh kia biến sắc, vung tay lên, quát: "Bắt lại cho ta!"

Ra lệnh một tiếng, mọi người tiến lên ba chân bốn cẳng trói chặt Tần Mục Ca lại.

"Trương Cung Linh, đây là ý gì? !" Tần Mục Ca kinh hãi, cao giọng chất vấn. Nàng nghĩ không ra mình làm sai cái gì mà bỗng nhiên bị bắt cóc.

Trương Cung Linh này là nữ quan bên cạnh Thái Hậu, nàng trối mình hắn là có quan hệ với Thái Hậu, nhưng gần đây mình cũng không gặp Thái Hậu, tại sao vừa nói mạt phạm? !

"Ý gì? Ta xem ngươi cách cái chết không xa rồi! Đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một bát máu chó.

Trương Cung Linh cười lạnh mộ tiếng, lại phát tay lần nữa. Mọi người ba chân bốn cẳng mang theo Tần Mục Ca đi đến tẩm cung Di Xuân Cung của Thái Hậu.

Vào Di Xuân Cung, sau bảy lần quẹo tám lần rẽ đến một cái sân.

Cánh tay Tần Mục Ca đau do bị bẻ quặt, trong khoảng thời gian bị đám nữ nhân bắt cóc mang đi, trong đầu nàng trăm chuyển ngàn chuyển suy nghĩ nguyên nhân, vẫn không có một cái kết luận, nàng đã bị xô đẩy đi vào.

Đây là một khoảng sân rộng lớn trước cửa, hành lang uốn lượn mọi nơi, thật lịch sự tao nhã. Dưới hành lang cung nữ nghiêm nghị đứng thẳng, thấy những người khác tới vội mở một chút.

Lúc này rèm ngọc trai vén lên, một nam tử bộ dáng đạo sĩ chậm rãi đi ra, cười như không cười nhìn chăm chăm Tần Mục Ca, chờ nàng đến dưới bậc thang, hắn từ trên cao nhìn xuống chậm rãi nói: "Yêu nghiệt, ngươi biết tội chưa? !"

Yêu nghiệt? Gia hỏa kia nào bị vào nước sao?

Tần Mục Ca miêng cường đứng vững, ngửa mặt lạnh lùng nói: "Đạo trưởng ta và ngươi vốn không quen biết, ngày xưa không oán gần đây không thù, có gì nói ra lời đây?"

"Ha ha..." Nam nhân kia cười ha ha vài tiếng, bỗng nhiên dừng lại, trợn mắt nhìn Tần Mục Ca, "Ngươi còn muốn giả trang đến khi nào? Ta xem ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Xem chiêu!"

Nói xong, giống như ảo thuật từ phía sau lấy ra một cái bát hất lên Tần Mục Ca!

Tần Mục Ca bị người giữ lấy, không ngừng né tránh, vừa vặn quay đầu đi, cho nên chất lỏng kia chủ yếu rơi vào trước ngực của nàng, một mùi máu tanh khó ngửi đập vào mặt.

Nàng cúi đầu xem xét, trên người mình một mảng đỏ tươi, nhìn thấy mà ghê người! Nàng có chút không rõ ràng tình huống này, vừa tức giận vừa nghi ngờ còn có một chút dở khóc dở cười nhìn đạo sĩ hỏi: "Đạo trưởng hắt chính là máu chó? Ta có thể hỏi nguyên nhân là tại sao không?"

Coi mình là yêu quái hay là cái gì, thế nhưng lại dùng máu chó, đồ chó này!

Đạo trưởng kia hừ lạnh một tiếng, tay cầm phát trần, trừng mắt lạnh lùng nói: "Người hạ cổ Thái hậu, bây giờ lại bày ra vẻ mặt vô tội, thật sự là chán sống rồi!"

"Hạ cổ Thái hậu? !" Tần Mục Ca sùng sốt, lập tức cao giọng phản bác, "Người đừng ngậm máu phun người, ta làm sao có thể hạ cổ Thái Hậu? !"

"Hiện tại người có ba hoa chích chòe cũng khó chối tội này! Bây giờ Thái hậu đã trúng cổ độc, nếu không phải ta kịp thời chạy tới, chỉ sợ hết cách! Trong cung này chỉ có người hiểu cổ, vẫn còn muốn chối cãi hay sao? ! -- người tới, dùng hình cho ta, hung hăng mà đánh!"

Nha hoàn ma ma không phân biệt nguyên nhân đẩy Tần Mục Ca ngã xuống đất chuẩn bị hành hình, hoàn toàn mặc kệ nàng giải thích.

Ma ma hành hình giờ lên tám ván gỗ, lạnh lùng cười.

"Dừng tay!" Ngay thời điểm bàn tử sắp hạ xuống, âm thanh Mộ Dung Huyền đột ngột vang lên, theo sát hần là Hiên Viên Triệt một trước một sau mặt lạnh đi tới.

Hiên Viên Triệt thấy Tần Mục Ca bị nhấn ngã xuống đất, búi tóc có chút lộn xộn, đôi mắt lập tức nổi lên gợn sóng, chậm rãi đi tới.

Hắn không nói lời nào, trầm mặc lại tản ra mùi nguy hiểm, giống như biến thành một khối hàn băng ngàn năm, khiến mọi người không khỏi lưu về sau một bước.

"Buông nàng ra." Âm thanh của hắn không cao, nhưng có sức nặng nghìn quân, đề mọi người không thờ nổi.

"Thái hậu..." Ma ma cầm đầu kinh hoàng vẫn không quên mang danh hào Thái hậu ra.

"Cút ngay." Hiên Viên Triệt nhú mày lại, nhẹ nhàng vung tay lên, ma ma kia kim lòng không được bay ra ngoài, ngã ngửa dưới đất.

"Đứng lên -- chân có vấn đề gì không?" Bàn tay của hắn vươn tới trước mặt Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca cắn răng đứng lên, sửa lại búi tóc và quần áo của mình nói với Hiên Viên Triệt: "Cám ơn đại tướng quân, ta không sao."

Nói xong, lướt qua Hiên Viên Triệt đi đến Mộ Dung Huyền bên kia

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Vu oan.

Hiên Viên Triệt nhìn gương mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng, tràn ngập bất khuất và cương quyết, trong lòng dâng lên cảm xúc khó hiểu, nữ nhân này trôi qua thật không tốt, phụ thân không đau, mẫu thân không thương, khó khăn khắp nơi, lại cắn răng không chịu lùi về phía sau, không chịu cúi đầu. Hôm nay nàng bị bắt đến nơi đây, chỉ sợ là tuyền trọc vào việc không bên trên, có thể toàn thân mà lui hay không, vẫn là chuyện không biết.

Mộ Dung Huyền thấy Hiên Viên Triệt đi giải cứu Tần Mục Ca, hần liền bước lên bậc thang mắt lạnh nhìn đạo sĩ kia hỏi: "Tần thư thư làm sai chuyện gì, đạo trưởng muốn như thế nào?"

"Tam điện hạ còn không biết sao? Kẻ nô tì này dám hạ cổ Thái hậu, nếu không phải là bản đạo chạy tới giải cứu kịp thời, Thái hậu lâm nguy rồi!" Đạo sĩ kia vô cùng đau đớn, trừng mắt nhìn Tần Mục Ca.

Mộ Dung Huyền dừng lại một hồi, quay đầu nhìn Tần Mục Ca một cái, lại nhìn về phía đạo sĩ kia nói: "Người có chứng cứ gì?"

"Nữ tử này hiểu cổ thuật, điện hạ không biết sao? Bản đạo lo lắng người cũng sẽ bị nàng tính kế!"

Trong lòng Tần Mục Ca vừa tức giận lại vừa mê mang, mình có phải là biết cổ thuật hay không? Từ đâu học được cái này? Vì sao mình một chút ảnh hưởng cũng không có?

"Người từ nơi nào mà biết ta hiểu cổ thuật?" Tần Mục Ca mím chặt môi mòng, thẳng tắp nhìn về phía đạo sĩ kia.

"Người giải cổ cho Tư Đồ công tử, tưởng là ta không biết sao? Đạo sĩ kia bễ nghễ từ trên cao nhìn xuống Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca cười lạnh: "Người biết Tư Đồ công tử trúng cổ, như thế nào mà không giải cổ cho hắn? Người cũng hiểu cổ thuật, làm sao lại khẳng khái một mực nhất định là ta hạ cổ cho Thái hậu? Chẳng lẽ không phải là người? Người là ai, người xuất gia sao có thể biết mấy thứ này chứ?!"

"Này -- người đừng vội vu oan cho ta..."

Hắn có chút đuối lý, thẹn quá thành giận, đúng lúc này, âm thanh mềm nhũn của Thái hậu từ bên trong bay ra.

"Huyền nhi..."

Theo sau những lời này, Thái hậu được vài người nâng đỡ chậm rãi đi ra.

Mọi người vội vàng hành lễ.

Ánh mắt Thái hậu từ Hiên Viên Triệt quét qua Tần Mục Ca, ngay sau đó nhìn về phía Mộ Dung Huyền, thản nhiên nói: "Trương đạo trưởng nói cổ độc này của ai gia đến từ nam phương, Tần Mục Ca hiểu cổ thuật chắc người cũng biết chứ?"

Về mặt Mộ Dung Huyền sững lại, chuyện này mình thật là không biết, cho nên ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Tần Mục Ca.

Hầu như ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Mục Ca.

"Tần Mục Ca người có biết tội vu cổ này nên xử trí như thế nào? Vì sao người hạ cổ cho ai gia, người có quan hệ gì với nam phương Trường Minh tông? Mau khai ra, nếu không thì đừng trách ai gia không khách khí!" Thái hậu vênh mặt hất hàm sai khiến, ánh mắt lạnh thấu xương.

Trường Minh tông? Minh và cái môn phái xa lạ này có quan hệ gì? Trong đầu Tần Mục Ca rối loạn thành một đoàn, tìm không ra ngọn nguồn.

Nàng quỳ xuống nặng nề dập đầu cho Thái hậu vang lên một tiếng, sau đó ngẩng đầu chậm rãi nói: "Thái hậu minh giám, nô tỳ chỉ có lòng cảm kích với Thái hậu, tuyệt không có nửa điểm hãm hại trong lòng! Mặc dù nô tỳ hèn mọn, nhưng cũng là dòng dõi thư hương, từ nhỏ sinh hoạt tại kinh thành, trước giờ không có đi qua nam phương, càng không rõ Trường Minh tông là thứ gì, nô tỳ từ nhỏ tiếp nhận cha mẹ dạy, hầu như không bước chân ra khỏi nhà, rảnh rỗi chỉ đọc một chút sách giải trí hỗn tạp, học lung tung một chút trong đó, giải cổ kia thuần túy là tình cờ, là học được từ một bản sách thuốc cổ..."

Mộ Dung Huyền mượn cơ hội tiến lên phía trước nói: "Thái hậu bớt giận, Tần tư thư nói cực kỳ có đạo lý, hướng chỉ nàng không có bất kỳ một lý do nào hãm hại ngài, trước đó ngài chỉ hôn cho nàng, lại vì nàng lật lại bản án, nàng không thể nào gây bất lợi cho ngài..."

"Trương đạo trưởng nói cổ đến từ nam phương, có chứng cứ gì không? Lúc này Hiên Viên Triệt cũng rút ra cơ hội tới xác định thật giả của đôi phương.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Người đây là đang bảo vệ nàng?

Trương đạo trưởng kia rất tự tin trả lời: "Cổ trùng là đặc trưng ở Nam phương, hơn nữa thủ pháp chính là Trường Minh tông thường dùng, chính xác hơn nữa, cách thức nuôi dưỡng cổ trùng này là xử nữ của Trường Minh tông, là đặc trưng của bọn họ, người khác không học được. Tần tư thư này rất rõ ràng là biết cổ thuật, thử hỏi trong cung này trừ nàng ra còn ai có thể làm được?"

Hiên Viên Triệt lập tức ôm quyền hướng Thái hậu nói: "Thái hậu, nếu Trương đạo trưởng nói có liên quan với Trường Minh tông, vậy vì thần chờ lệnh từ mình đi Nam phương một chuyến."

"Hiên Viên muốn đi Nam phương điều tra?" Thái hậu hơi giương cao giọng, đáy mắt có chút kinh ngạc, bà ta thật không ngờ lúc này hắn lại đứng ra ôm sự việc này.

Mặc dù hắn đứng ở bên này Mộ Dung Huyền, nhưng bây giờ chính là liên quan đến Tần Mục Ca, hắn thế nhưng lại mặc kệ hiềm khích trước kia ra mặt thay nàng.

"Vâng, vì thần nguyện ý phân ưu thay Thái hậu, mặc dù Tần tư thư là một người cố chấp cứng nhắc, nhưng vì thần biết nàng không có khả năng hãm hại Thái hậu, vì tội danh quá lớn, sẽ liên lụy đến tộc nhân, nàng rất thông minh, mặc kệ lý do có to lớn cỡ nào, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện này. Nhưng bây giờ nàng bị tình nghi, cho nên có nghĩa vụ theo thần cùng đi Nam phương, cố gắng điều tra rõ chuyện này."

Hiên Viên Triệt không chỉ muốn mình ôm lấy chuyện này, mà còn yêu cầu Tần Mục Ca cùng đi theo.

"Hiên Viên, hiện tại nàng là nghi phạm mưu hại ai gia, ngươi thật sự muốn mang nàng đi theo?" Đây mắt Thái hậu lướt qua một ít gọn sóng, có chút không vui.

Hiên Viên Triệt cúi đầu ôm quyền nói: "Thái hậu, nếu Tần Mục Ca thật sự biết Vu cổ thuật Trường Minh tông, lần này đi về phía nam thật không thể thiếu nàng, Thái hậu yên tâm, vì thần chắc chắn dẫn nàng trở lại kết thúc chuyện này."

Đường đường đại tướng quân nói đến mức này, Thái hậu cũng không tiện nói thêm cái gì, liền gật đầu: "Được, ai gia chờ tin tốt của ngươi, nếu mà không tìm được chứng cứ làm ai gia tin phục, như vậy nàng sẽ không được nhẹ nhàng như thế đâu!"

Nói xong, Thái hậu xoay người vào phòng.

Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt nhìn nhau một cái, lại ra hiệu bằng mắt với Tần Mục Ca, ba người chậm rãi lui ra.

Hướng Ngự thư phòng đi tới một đoạn, về mặt Mộ Dung Huyền như nước (nguyên văn của tác giả) hỏi Hiên Viên Triệt: "Hiên Viên, ngươi thật sự muốn đi sao?"

"Vâng, điện hạ." Hiên Viên Triệt không nói nhiều thêm nữa câu.

Tần Mục Ca nhìn biểu tình hai nam nhân đều rất thâm trầm, nhìn không được vì chính mình nói một câu: "Ta không có làm chuyện hãm hại Thái hậu!"

"Vậy ngươi biết cô vì sao không có nói qua?" Mộ Dung Huyền xoay người lại ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, dừng lại một chút nói, "Ngươi cũng biết đây là chuyện lớn, nếu như ta sớm biết một chút, sẽ làm một chút chuẩn bị, hiện tại thì tốt rồi, đến một cái trở tay không kịp, thiếu chút nữa liền không bảo vệ được ngươi rồi..."

Tần Mục Ca cũng không có biện pháp giải thích cảm giác của mình với Mộ Dung Huyền, chỉ lạnh nhạt nói: "Ta thật không nghĩ mình lại mang đến tai họa, ta chỉ nhìn thân thể Tư Đồ công tử không tốt, muốn giúp hắn một chút mà thôi..."

Hiên Viên Triệt mấp máy, muốn nói lại thôi, dừng một chút, mới nói: "Hôm nay chuẩn bị một chút quần áo xuất môn, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát."

"Vâng" Tần Mục Ca phúc thân lĩnh mệnh.

Mộ Dung Huyền cũng nhân cơ hội nói: "Bây giờ ngươi khỏi phải trực nữa, trở về thu thập xong rồi nghỉ ngơi một chút, mấy ngày sau này không thể nghỉ ngơi tốt được rồi..."

Tần Mục Ca lại phúc phúc thân, rồi đi trước mắt của hai người.

Sau khi Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt trầm mặc đi đến Ngự thư phòng, hắn lạnh nhạt nói: "Ngươi đang bảo vệ Mục Ca sao?"

"Ta tin tưởng nàng là trong sạch, là có người hãm hại nàng." Hiên Viên Triệt bỏ qua câu hỏi của Mộ Dung Huyền, chuyển đề tài.

"Ngươi biết rõ chuyện này dính dáng lớn, hơn nữa không có đáp án..." Nói xong câu cuối cùng, hắn mang theo một tia ý vị thâm trường nhìn Hiên Viên Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Hiên Viên Triệt cười cười, dung nhan tuấn mỹ tựa như bông hoa tràn đầy sức sống, nhẹ giọng nói: "Thái hậu muốn câu trả lời, vậy ta chỉ có thể đi tìm đáp án -- chỉ có một điều, ai muốn đem Tần Mục Ca làm người chịu tội thay, ta sẽ không bằng quan đứng nhìn..."

"Ngươi còn nhớ tình xưa với nàng?" Tam điện hạ rót cuộc đổi lại trọng tâm đề tài lúc trước, không biết làm sao, trong giọng nói có chút ghen tuông.

Hiên Viên Triệt liền ôm quyền, nghiêm trang trả lời: "Điều này không quan hệ đến tình yêu nam nữ, điện hạ. Ta chỉ là không muốn nhìn thấy có người bị oan uổng."

Mộ Dung Huyền cũng không nói thêm điều gì, chỉ cười cười nói: "Vậy chúc ngươi mã đáo thành công -- hãy chăm sóc tốt cho nàng, trở lại ta cảm ơn ngươi."

Hiên Viên Triệt mặt không biểu tình, chấp tay thi lễ nói: "Dựa vào lời chúc của điện hạ, vì thần trở về chuẩn bị một chút."

Sau khi hai người từ biệt, Hiên Viên Triệt hồi phủ chuẩn bị.

-

Hôm sau, Mộ Dung Huyền tự mình đưa Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca đến ngoài thành, sau khi từ biệt, nhìn theo Tần Mục Ca và Hiên Viên Triệt lên xe ngựa rồi đi mới quay lại trong thành.

Từ khi lên xe ngựa, Hiên Viên Triệt không nói một lời, chờ xe vào cánh rừng, đi được một đoạn thời gian ngắn, xe ngựa lập tức quẹo vào một con đường khác, dường như đồng thời, một chiếc xe ngựa giống y như xe ngựa bọn họ cưỡi vội vã đi theo đường lớn!

Tần Mục Ca phát hiện những điều này, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, không nên nghĩ nhiều..." Hiên Viên Triệt không thèm giải thích, vẻ mặt như nước không nói được một lời.

Trừ tiếng vang đơn điệu trầm muộn của xe ngựa đè nát chướng ngại vật trên mặt đất ra, gần như không có âm thanh nào khác.

Tần Mục Ca nhìn Hiên Viên Triệt không dự định nói chuyện, cũng không tiện hỏi cái gì, chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài lao vùn vụt.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Hiên Viên Triệt hỏi: "Đại tướng quân, chúng ta không phải đi Giang Nam sao? Làm sao mà phương hướng này lại là hướng tây?"

Hiên Viên Triệt từ trong trầm tư phục hồi lại tinh thần, dung nhan tuấn mỹ không hề thoáng hiện lên một nụ cười yếu ớt khó gặp: "Người xem ra cũng không ngu ngốc, không sai, chúng ta đi phía tây, xe ngựa đó dẫn chúng ta đi Giang Nam một lần, chúng ta đi một địa phương khác -- Vô Lượng Sơn, đã từng nghe nói chưa?"

Vô Lượng Sơn? Tần Mục Ca lắc đầu.

"Nghe tên hình như cùng đạo giáo có sâu xa..."

"Trên Vô Lượng Sơn có tòa Bạch Vân Quan, Trương đạo trưởng chính là chủ quản của đạo quán kia." Hiên Viên Triệt cười toát ra ý vị sâu xa trong đôi mắt đen rõ ràng.

Tần Mục Ca búng tỉnh đại ngộ nói: "Dương đông kích tây?!"

Ánh mắt Hiên Viên Triệt chuyển hướng nhìn ra bên ngoài, lạnh nhạt nói: "Cái gia hỏa kia tự nắm giữ cái gọi là pháp thuật, diên đan le quy don được Thái hậu phong làm thiên sư, chuyện cổ thuật hãm hại người lần này, ta cảm thấy không thoát khỏi quan hệ với hắn..."

Tần Mục Ca bỗng nhiên nghĩ tới Tư Đồ Vân, nói: "Tư Đồ công tử bị hạ cổ, có thể có quan hệ với hắn hay không?"

Hiên Viên Triệt thu hồi ánh mắt lại, điều chỉnh lại tư thế thân thể một chút, chậm rãi nói: "Ta sớm đã nói với người không nên tùy tiện quần chuyện trong cung, Tư Đồ Vân này kỳ thật là bị Thái Hậu hạ cổ vây khốn ở trong cung, mỹ danh của hắn lan xa, Thái hậu đã sớm thêm nhỏ dãi, cổ của hắn hẳn là Trương đạo sỹ hạ, tuy nhiên nó bị người giải trừ, thân thể Tư Đồ Vân tốt hơn một chút liên nhất định sẽ rời đi, cho nên Thái hậu mới vội vàng ra lệnh Trương đạo sỹ quay trở về -- bây giờ hắn là lại hạ cổ cho hắn..."

Nghe đối phương nói xong, trong nháy mắt Tần Mục Ca biết rất nhiều sự tình, lần này mình bị hãm hại, xem ra là không thoát khỏi liên quan với Thái Hậu, truy cứu nguyên nhân rất đơn giản, mình phá hư chuyện tốt của bà ta!

"Bà ta và người..." Bỗng nhiên Tần Mục Ca bát quái hỏi, mình tận mắt nhìn thấy người nào đó ôm Thái Hậu.

Hiên Viên Triệt cười nhạo một tiếng, ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh, nói: "Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình..."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Bất ngờ khó hiểu.

Nhìn đối phương lãnh ngạo đến cực điểm, Tần Mục Ca không khỏi cười nhạo nói: "Cái người này xem ra hoa rơi không muốn rời cành rồi..."

"Tần Mục Ca, người đây là muốn khiêu khích sao?... " Hiên Viên Triệt khẽ híp tròng mắt, giọng nói tỏ ra nguy hiểm, nhưng đáy mắt vừa bức mình vừa buồn cười, ngay sau đó một tay túm lấy nàng đến trước ngực mình.

"Đừng, tiểu nữ tử tự biết mình... Nếu đại tướng quân có nhu cầu gì, chờ đến địa phương ta cho người liên lạc một chút được không?" Tần Mục Ca nói xong, ý đồ muốn từ trong lòng đối phương tránh thoát ra.

Hiên Viên Triệt tức giận lườm nàng một cái, bồng chốc buông ra.

Kết quả, Tần Mục Ca tránh thoát quá độ, lui về phía sau đụng phải thùng xe.

Chân mày nàng cau lại, thẳng nhai này --

"Yên tâm, ta còn không đến mức đói bụng ăn quàng, ngươi lại không quyến rũ ta, rất an toàn..." Hiên Viên Triệt bày ra bộ dạng "Chẳng thềm để ý đến ngươi", chỉ nhắm mắt lại dưỡng thần.

Sau khi trong lòng Tần Mục Ca lặng lẽ âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông đối phương một phen, cũng an tĩnh nhìn phong cảnh bên ngoài.

-

Một đường ngày đêm đi gấp, hai người tại năm ngày sau đạt tới mục đích Vô Lượng Sơn.

Để làm việc thuận tiện, Hiên Viên Triệt kêu Tần Mục Ca hóa trang thành thị nữ, còn hắn hóa trang thánh khách hành hương, đi theo khách hành hương khác từ từ lên núi đến chỗ Bạch Vân Quan.

Tần Mục Ca nhìn kiến trúc Bạch Vân Quan to lớn, hương khói lượn lờ, cũng thật là thánh địa đạo giáo. Thoạt nhìn cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Bọn họ tìm chủ sự, bày tỏ muốn ở mấy ngày, nhân tiện cấp cho không ít tiền nhang đèn, cho nên bọn họ cực kỳ thuận lợi được an bài tại khách phòng Bạch Vân Quán.

Đây là một tiểu viện, cực kỳ yên tĩnh.

Sau khi hai người nhìn như rất thành kính chiêm ngưỡng đạo quán nhìn đủ loại thần tiên thờ phụng, dùng bữa trưa. Sau giờ ngọ lại bắt đầu lấy danh nghĩa đi thăm viếng đi dạo các nơi.

Về sau, hai người này sinh bất đồng, một người muốn đi phía nam, một người muốn đi phía tây, kết quả là mỗi người đi dạo một nơi.

Tần Mục Ca nắm chặt khăn gắm vừa đi vừa xem xét, mình thích cảnh đẹp màu sắc rực rỡ, mà Hiên Viên Triệt kia cứng rắn muốn đi dạo nghĩa địa, đó là địa phương người chết yên nghỉ, mình mới chẳng thềm đi!

Đang lúc đi đến một chỗ hẻo lánh, nàng bỗng nhiên phát giác bốn phía vang lên khác thường! Mặc dù nàng không có nội công, nhưng không biết vì sao cũng cảm giác được khí tức nguy hiểm.

Cơ hồ đồng thời, mấy hắc y nhân che mặt ở một viện khác bay vọt ra ngoài, chặn đường đi Tần Mục Ca!

"Các ngươi là người phương nào? !" Tần Mục Ca áp chế hoảng sợ của mình, lạnh lùng nhìn đối phương.

Mấy hắc y nhân kia vốn đã rút đao ra, nhưng mà vừa nhìn thấy Tần Mục Ca, toàn bộ sửng sốt, có một người vậy mà đem đao rơi xuống đất!

Người nọ cầm đầu cẩn thận đánh giá Tần Mục Ca trong phúc chốc, quyết đoán vung tay lên: "Rút lui!"

Mọi người giống như gió biến mất trong lùm cây.

Trái tim Tần Mục Ca tất cả đều là mồ hôi lạnh, nàng vội vàng chạy tới hướng nghĩa địa. Còn chưa tới trước mặt, liền nghe thấy bên trong có tiếng đánh nhau!

Cũng không kịp nghĩ nhiều, nàng lập tức hô lớn: "Người đâu, có thích khách! Người đâu, có thích khách muốn giết người!"

Âm thanh của nàng bén nhọn mà có lực xuyên thấu, phương viên một dặm không sai biệt lắm đều có thể nghe được, cho nên rất nhiều đạo sĩ cầm đao kiếm theo tiếng chạy tới.

Thích khách vậy công Hiên Viên Triệt ở nghĩa địa vừa nghe Tần Mục Ca thành linh hét chói tai, lại thấy nhiều đạo sĩ chạy qua như vậy, cho nên lập tức thức thời chạy mất.

Tần Mục Ca chạy đến bên cạnh Hiên Viên Triệt xem xét đối phương, thấy không có gì không ổn, mới yên lòng. Hiên Viên Triệt kiểm tra hai tên thích khách bị mình giết chết, kết quả, phát hiện nhân hình chữ thập!

Hắn che giấu tất cả tâm tư bản thân, sau khi hướng các đạo sĩ này nói cảm ơn, liền mang theo Tần Mục Ca cùng nhau trở lại tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Cùng nhau quan sát.

Tần Mục Ca cũng đem chuyện mình gặp được thích khách nói cho Hiên Viên Triệt.

"Có tên thích khách thấy ta, đều bị dọa rơi đao xuống đất, sau đó tất cả bọn hắn đều chạy!" Tần Mục Ca nhất quyết khoe ra kỳ ngộ của mình, "Ta còn chưa xuất thủ, bọn hắn đã bỏ chạy rồi..."

Hiên Viên Triệt nhíu mày lại, nhìn biểu tình đối phương không giống như khoác lác, nhưng nội dung lại có chút huyền ho ai tin ặc quá, thích khách thấy nàng vậy mà sợ tới mức rơi đao, nói ra ai tin? Võ công của nàng cũng không phải cao siêu, càng chưa nói tới nổi danh xa gần.

Nhưng mà, kỳ ngộ của nàng phải giải thích như thế nào đây?

"Chúng ta gặp thích khách hẳn là cùng một nhóm, nhưng thái độ đối với chúng ta như thế nào lại cách biệt một trời một vực vậy? Phải sợ cũng là sợ ta, làm sao có thể sợ người chứ? Hiên Viên Triệt có vẻ dăm chiêu, lần nữa nhìn kỹ Tần Mục Ca.

Nữ nhân này hiện tại toàn thân giả dạng thị nữ, nhưng bộ dạng thướt tha khuynh thành một chút cũng không giảm, ngũ quan kia thanh tú thanh mỹ, hơn nữa cặp mắt trong suốt giống như hồ sâu, lóe sáng thông tuệ và tiêu sái, hình như đoạn thời gian gần đây, nàng so với trước kia thuận mắt không ít. (Anh đã trúng độc tình)

Khách quan mà nói, thật ra nàng đẹp hơn so với bất kỳ nữ nhân nào mà mình đã từng gặp, cũng thông minh, hơn nữa đầy lòng còn thiện lương, trách trời thương dân.

Tần Mục Ca hai mắt vụt sáng lên, ngồi đối diện Hiên Viên Triệt, chậm rãi nói: "Ta cũng thấy kỳ quái, như thế nào mà bọn hắn thấy ta lại có biểu hiện như vậy chứ? Ta lại không biết bọn hắn, ngược lại giống như bọn hắn biết ta..."

"Về sau, không được rời khỏi ta, nơi này cực kỳ phức tạp, nhất định phải cẩn thận." Hiên Viên Triệt dặn dò Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca biết đối phương nói rất đúng, liền gật đầu bày tỏ mình đồng ý.

-

Sau bữa tối, sắc trời đã khuya, Hiên Viên Triệt nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền chuẩn bị ban đêm ra ngoài thám thính. Tần Mục Ca cũng muốn đi.

"Người nói, không thể rời khỏi người."

Hiên Viên Triệt không có biện pháp, đồng thời cũng lo lắng lưu lại một mình Tần Mục Ca tại tiểu viện lại sinh ra chuyện khác, dứt khoát mang theo Tần Mục Ca lặng lẽ hướng một chỗ nào đó mà đi.

Bọn họ đi đến tận cùng bên trong đạo quan, là một cái viện độc lập, bọn họ vòng qua mấy đạo sĩ tuần tra ban đêm, cuối cùng nhích đến gần tường vậy.

Hiên Viên Triệt ôm Tần Mục Ca nhảy lên đất bằng, xoay người mấy cái liền đi tới nóc nhà.

Vừa mới rút đi một mảnh gói, phía dưới truyền đến một tiếng nữ nhân cười duyên.

"Tử Trương, ta vừa tới người liền không dứt rồi..."

Gương mặt tuần tú Hiên Viên Triệt quẩn bách, không khỏi nhìn xuống.

Ở giữa giường, một nam một nữ quấn lấy nhau, đang lửa thể tán gẫu.

Tầm mắt Tần Mục Ca vừa mới ném xuống dưới, chợt phát giác trước mặt bỗng tối sầm, một bàn tay che tới trên mắt nàng!

Được rồi, phía dưới hình như cảm trẻ nhỏ, mình và Hiên Viên Triệt cùng nhau quan sát thật có chút không ổn, vậy mình nghe một chút thôi.

Gương mặt tuần tú Hiên Viên Triệt hơi chút phiếm hồng, chính mình cũng thật không ngờ phía dưới sẽ là cảnh sắc như vậy, nếu như biết sẽ để Tần Mục Ca chờ ngoài tường.

"Trương Chi kia đã đắc thủ rồi sao? Tin tức có truyền về rồi hả?"

"Thiên sư ra tay, có đạo lý nào không thành công? Người chờ xem, trời Cao Xương rất nhanh sẽ thay đổi, hơn nữa phương hướng thay đổi về phía chúng ta, những tên ngu ngốc kia đều trở thành con rối của chúng ta..."

"Chờ đến khi ta làm nương nương, hoàng cung này ta còn chưa có đi qua đấy..."

"Nói hay, người muốn hoàng tử nào, liền cho người người đó, nhưng mà bây giờ trước tiên muốn vui sướng ta...tới...Chúng ta lại tới một lần nữa..."

Phía dưới tiến vào ảnh cấm, thân thể Hiền Viên Triệt căng thẳng, lập tức mang theo Tần Mục Ca rời khỏi nóc nhà, sau khi vượt nóc băng tường, rơi vào viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Làm sao có thể ngủ giường của đại tướng quân đây?

Trải qua tình cảnh vừa rồi, hai người rõ ràng cực kỳ xấu hổ, sau khi một trước một sau vào phòng, Tần Mục ca rót cho mình và Hiền Viên Triệt mỗi người một chén nước.

"Bọn hần nói trời Cao Xương phải đổi, là có ý gì? Trương đạo trưởng kia..."

Tần Mục Ca đang nói, Hiền Viên Triệt lập tức làm ra một động tác chó có lên tiếng, lập tứ thổi tắt ngọn nến, thuận tiện kéo Tần Mục Ca đến một góc.

Ngoài cửa sổ dường như có bóng người lóe lên, Hiền Viên Triệt nhìn màn che rực rỡ hạ xuống, con ngươi thâm thúy dừng một chút, gần sát bên tai Tần Mục Ca nói: "Dường như ta đã có đáp án..."

"Cái gì đáp án?" Tần Mục Ca từ lần nghe lén vừa rồi từ trong lời nói chiếm được một chút tin tức, nhưng lại không phải chắc chắn lắm, nhưng mà Trương đạo trưởng kia nhất định có vấn đề không thể nghi ngờ.

Nàng ngược gương mặt nhỏ nhắn, cùng Hiền Viên Triệt dựa vào là rất gần, hơi thở thơm ngát ảm ảp trong miệng thậm chí phả lên trên mặt Hiền Viên Triệt.

Hơi thở hai bên dung hòa vào nhau, trong lòng Hiền Viên Triệt không khỏi rung động!

Hần ổn định lại cảm xúc, thấp giọng nói: "Ngày mai chúng ta trở về kinh, Trương đạo trưởng này nhất định giờ trò gì trong cung...Lần này tới Vô Lượng sơn, thu hoạch của chúng ta thật là quá lớn..."

"Những thích khách kia là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ có người biết chúng ta tới Vô Lượng sơn rồi hả?" Tần Mục Ca nhin không được lại hỏi câu này.

Ánh mắt Hiền Viên Triệt lóe lên một cái, suy nghĩ một chút, nói: "Những thích khách này với thích khách lúc trước ở kinh thành là một, cùng đến từ một tổ chức, bọn hần hướng đến ta hần là có nguyên nhân, chỉ là không biết có quan hệ gì với triều đình hay không, hoặc là có bao nhiêu quan hệ..."

Lòng hiếu kỳ của Tần Mục Ca lại dâng lên, nàng không nệ được hỏi tới: "Người biết những thích khách này? Làm sao người lại đắc tội bọn hần hả?"

"Ta cũng không đắc tội bọn hần, bọn hần là làm thuê cho người ta thôi..." Hiền Viên Triệt dường như không muốn lại tiếp tục cái đề tài này, hần cảm giác trông mắt đen kìa của Tần Mục Ca khao khát tri thức lại nổi lên vấn đề kế tiếp, cho nên hần vỗ nhẹ đầu vai đối phương, "Đối phương đi rồi, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút."

Tần Mục Ca cũng thức thời không hỏi, nàng cảm giác Hiền Viên Triệt có chút né tránh đối với vấn đề vừa rồi, cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì.

"Kia đại tướng quân sớm nghỉ ngơi một chút, ta đi ra ngoài." Tần Mục Ca vừa mới chuyển thân chuẩn bị đi ra ngoài.

Hiền Viên Triệt ở phía sau nói khẽ: "Không cần về phòng người, ngày mai liền đi rồi, ta không muốn xảy ra chuyện rắc rối gì nữa, người cũng ở đây mà ngủ thôi..."

Tần Mục Ca dừng lại một hồi, đi ngủ? !

"Cái này sao có thể chứ? Làm sao có thể ngủ giường của đại tướng quân đây?... " Tần Mục Ca tỏ vẻ băn khoăn, hai tay chà xát vài cái, hiện ra vẻ lúng túng.

Hiền Viên Triệt liếc Tần Mục Ca bằng nửa con mắt, vượt qua nàng, thân nhiên nói: "Sai, là người ngủ giường nhỏ, bản tướng quân ngủ giường lớn..."

Cái gì? Tần Mục Ca bỗng nhiên lập tức minh bạch (hiểu rõ), chính mình cũng không phải là cái gì của đối phương, chức quan lại không là cái gì, cho nên nhân gia ngủ là cần phải vậy.

Tần Mục Ca liếc Hiền Viên Triệt một cái, tiêu sái đi đến trước giường cởi giày ra, hướng trên giường nhỏ nằm xuống. Bên kia truyền đến âm thanh cởi quần áo xột xoạt của Hiền Viên Triệt.

?

Trong lòng nàng thoáng hiện lên một chút tình cảm khó hiểu, đời trước của mình và hắn đã từng là phu thê, trước đó hai người có phải cũng cùng chăn gối hay không, chung sống một phòng? Mà hiện tại làm người qua đường lại ở chung một phòng, thù hận trước đó hình như cũng vì chuyện tình trong khoảng thời gian này mà nhạt đi một chút, đời trước nếu là có biết, có thể cảm thấy có một chút an ủi hay không?

Đời trước đối với gia hỏa kia hẳn là hết lòng cảm mến đi? Dù sao theo khách quan mà nói thẳng nhãi này trừ bỏ tính tình lãnh ngạo một chút, cũng không phải hoàn toàn là một nam nhân cận bã -- bộ dáng của hắn thật sự không thể chê, thanh mỹ không người theo kịp, sử dụng trầm ổn, võ công cao cường.

"Người không cởi áo khoác sao?..."

Âm thanh trầm thấp của Hiên Viên Triệt vang lên trong đêm tối.

Tần Mục Ca ngừng lại, ngồi dậy, cởi áo ngoài đi, để quần áo trong nằm xuống.

Chỉ chốc lát sau liền ngủ mê man, trong mộng lung đường như có cái gì ôn nhu chụp xuống...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Mỹ nam thần bí.

Trời tờ mờ sáng ngày hôm sau, Tần Mục Ca đang ngủ ngon, bị Hiên Viên Triệt lay lay dậy.

"Thu thập một chút, chúng ta sẽ lên đường."

Nói xong, hắn liền ra ngoài rửa mặt.

Tần Mục Ca ngồi dậy xoa đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, bỗng nhiên, nàng phát hiện trên người mình không biết khi nào có hơn một cái chân.

Nàng quay đầu nhìn lên trên, không phát hiện thấy cái chân, chẳng lẽ đêm qua Hiên Viên Triệt không đắp chăn?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Mục Ca nhất thời có chút nóng, người này dường như cũng không lạnh nhạt giống như thế, không phải sao?

-

Hai người thu thập xong, liền ra khỏi Bạch Vân quan bước trên lộ trình. Xuống Vô Lượng sơn lên quan đạo, trải qua mấy canh giờ hai người đi tới một tòa thành nhỏ.

Lúc này thời gian đúng lúc trưa, Hiên Viên Triệt mang theo Tần Mục Ca vào một tửu lâu kêu vài món thức ăn và một đĩa bánh màn thầu, đang lúc ăn, một tên nam tử hơn hai mươi trang phục tùy tùng về mặt ôn hòa đến bên cạnh, chấp tay thi lễ nói: "Công tử, cô nương, quấy rầy, công tử nhà ta muốn thỉnh cô nương kiếm một chỗ nói chuyện, không biết có thuận tiện không?"

Tần Mục Ca sững sốt, tìm mình nói chuyện? Đối phương là người nào?

Hiên Viên Triệt có chút ngoài ý muốn, nhưng về mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ nói: "Không biết công tử nhà người hiện giờ ở nơi nào, không ngại tới đây nói một lời."

Đang nói, trên lầu hai một nam tử chậm rãi đi xuống. Áo dài tử kim sắc bên trong xanh ngọc, tóc dài buộc mũ bạch ngọc, da thịt trong suốt, ngũ quan xinh đẹp thanh tú, giữa lông mày có một ấn ký hoa mai màu đỏ, khiến hắn nhìn mị hoặc khó tả, hắn nhìn Tần Mục Ca, cười nổi bật lúm đồng tiền rõ ràng, tay cầm chiết phiến đi tới, thỉnh thoảng ho nhẹ một tiếng.

Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca đứng dậy cực kỳ khách khí chào đối phương, đối phương cũng mỉm cười đáp lễ nói: "Tại hạ Lãnh Thanh Phong, không biết tôn tính đại danh của hai vị?"

"Tại hạ Hiên Viên Triệt, vị này chính là Tần Mục Ca, Tần cô nương." Sau khi Hiên Viên Triệt thay Tần Mục Ca giới thiệu, mời Lãnh Thanh Phong ngồi xuống, nhân nhạ hỏi, "Không biết Lãnh công tử thỉnh Tần cô nương có chuyện gì?"

Lãnh Thanh Phong liếc nhìn Hiên Viên Triệt một cái, ánh mắt lại quay về trên người Tần Mục Ca, hai tròng mắt quang mang lưu chuyển quanh co không ngừng, trong mắt mang theo tình cảm chậm rãi nói: "Thực không dám giấu diếm, tại hạ nhìn thấy Tần cô nương, cảm giác cực kỳ thân thiết, ngôn hành cử chỉ của nàng cực kỳ tương tự với một người thân của ta, cho nên lòng cảm thấy thân thiết, không hơn -- xin hỏi tỷ tỷ sinh nhật lúc nào?"

Tần Mục Ca liếc mắt qua đối phương một cái, nói: "Mùng ba tháng ba, làm sao vậy?"

"Mùng ba tháng ba?" Ánh mắt Lãnh Thanh Phong chớp lóe, lập tức mỉm cười lắc đầu nói, "Không có gì, sinh nhật tỷ tỷ chính là bàn đào chi hội, canh giờ quả thực rất tốt..."

Đáy mắt Hiên Viên Triệt lóe lên cảnh giác, nhìn như tùy ý hỏi một câu: "Công tử là người ở nơi nào? Là dạo chơi đây đó hay là tìm người thân?"

Lãnh Thanh Phong vừa nghe xong, than nhẹ một tiếng: "Thực không dám dấu diếm, thân thể tại hạ không tốt, cho nên một bên du lịch một bên tìm kiếm danh y, nhìn xem có thể trị liệu hay không..."

Tần Mục Ca nhìn thân thể đối phương quả thật có chút mỏng manh, hình như có bệnh bất túc, liền cơ bản tin lời đối phương nói, chỉ là hắn nói mình có chút tương tự với người thân của hắn, khiến nàng có chút tò mò.

"Hiên Viên công tử và Tần tỷ tỷ đi nơi nào?" Lãnh Thanh Phong rất chủ động làm đệ đệ, cũng không quản Tần Mục Ca có nguyện ý hay không.

Hiên Viên Triệt cũng không định giấu diếm, cho nên nói: "Chúng ta muốn trở lại kinh thành."

"Vừa đúng dịp, ta cũng đi kinh thành, không bằng chúng ta làm bạn đồng hành đi." Lãnh Thanh Phong cười lúm đồng tiền như hoa đưa ra đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Một đệ đệ tiểu bạch kiểm, thật đáng mừng.

Đối mặt với nam tử mỹ lệ gầy yếu này, trong lòng Tần Mục Ca sinh ra chút thiện cảm, hơn nữa đối phương mở miệng một tiếng tỷ tỷ, kêu nàng rất thoải mái, cho nên nàng rất vui lòng.

Hiên Viên Triệt mặt trầm như nước, chỉ nhàn nhạt nói: "Không biết thân thể công tử có cho phép hay không, chúng ta có thể sẽ đi nhanh một chút."

"Không sao, ta cũng sẽ cố hết sức đuổi theo." Thiếu niên không chút nào quan tâm giọng nói không nguyện ý của Hiên Viên Triệt, chỉ cười nói với Tần Mục Ca, "Tỷ tỷ, một đường liền cần tỷ tỷ phí tâm rồi..."

Cần mình phí cái gì tâm chứ? Tần Mục Ca cười thầm.

Cơm nước xong, bốn người liền bắt đầu khởi hành.

Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca còn có Lãnh Thanh Phong ngồi trong một chiếc xe ngựa, tùy tùng Lãnh Thanh Phong ở bên ngoài cười ngựa đi theo.

Dọc theo đường đi Lãnh Thanh Phong tuyệt không lãnh giống như tên của hắn, ngược lại, hắn vui vẻ giống như con chim nhỏ, nói chuyện với Tần Mục Ca nói mãi không hết.

Tần Mục Ca trước đây cũng là một người thích nói chuyện, cho nên sau nửa ngày liền rất quen thuộc với Lãnh Thanh Phong, đối phương nói một ít chuyện đều là mình có cảm giác hứng thú, cho nên nàng cực kỳ hăng hái, hai người hầu như đều xem nhẹ tồn tại của một người.

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca cười tươi như hoa với Lãnh Thanh Phong, trong lòng có chút khó chịu không biết làm sao, không phải là mới biết có nửa ngày thôi sao? Như thế nào lại quen thân như vậy? Một đường cùng mình thiếu chữ ít lời, cùng với nam tử như con hồ ly này sao lại nói nhiều như vậy? !

Chập tối, bốn người chạy tới một cái thôn trấn, tìm một khách điểm ngủ lại.

Lãnh Thanh Phong kia như một khối kẹo mè xừng thời thời khắc khắc dính Tần Mục Ca, dùng qua bữa tối lại vẫn đứng trong phòng Tần Mục Ca nói chuyện phiếm, không rời quay về phòng mình, cho đến khi Tần Mục Ca tỏ ra ngủ gà ngủ gật, hắn mới lưu luyến rời đi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Tần Mục Ca mới vừa dậy rửa mặt xong, đang chải tóc, Lãnh Thanh Phong lại cực kỳ hớn hờ chìa tay ra đưa cho Tần Mục Ca hai cái trâm Phụng.

"Tỷ tỷ, cái này rất đẹp mắt, ngươi cài thử xem!"

Đối mặt với siêu cấp nhiệt tình của Lãnh Thanh Phong, Tần Mục Ca có chút thụ sủng nhược kinh. Chỉ là Lãnh Thanh phong đều không cho phép nàng cự tuyệt.

"Ta không thể nhận, cái trâm này rất quý trọng." Tần Mục Ca trình trọng nói cho đối phương biết.

Lãnh Thanh Phong cực kỳ mất mát, nhưng lại vẫn như cũ kiên quyết đem cây trâm đặt trước mặt nàng, gần từng chữ: "Ta đưa cho ngươi, không nên cự tuyệt có được hay không? Không nên không cần, ta đã trưởng thành, người khác có thể cho, ta đều có thể cho..."

Trong mắt hắn hiện lên một tia khó xử và cuồng nhiệt, lập tức lại là một mảnh thâm thúy.

Đúng lúc này, Hiên Viên Triệt từ ngoài cửa đi tới, dừng một chút, nói với Lãnh Thanh Phong: "Lãnh công tử, ta có việc muốn nói với Tần cô nương..."

Hắn thật có vẻ trực tiếp, hạ lệnh trực khách với Lãnh Thanh Phong.

Lãnh Thanh Phong cũng dễ nói chuyện, nhàn nhạt cười với Tần Mục Ca nói: "Ta đây chờ một chút rồi lại vào tìm tỷ..."

Trong đầu Tần Mục Ca đang nghĩ đến lời nói của Lãnh Thanh Phong "Không nên không cần, ta đã trưởng thành, người khác có thể cho, ta đều có thể cho" đang tiến hành phân tích những lời này, không chú ý tới trên gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt chợt lóe lên một ít biểu tình.

Xem Tần Mục Ca không chủ động nói chuyện với hắn, Hiên Viên Triệt ôn hòa ném ra một câu: "Tần tư thư không công nhận được một người đệ đệ lớn như vậy, thật sự là đáng mừng..."

Tần Mục Ca phục hồi lại tinh thần, nhìn chính mình trong gương một bên vừa chải đầu một bên trả lời: "Đại tướng quân tiến vào là vì nói những lời này?"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Người sẽ không đoạt nhân sở ái *

Hiên Viên Triệt dừng lại một hồi, hắn bị Tần Mục Ca này không cứng không mềm chặn lại một câu nhất thời không nói nên lời, một lát sau mới ngồi một bên nhỏ giọng nói: "Cái tên Lãnh Thanh Phong này lại lịch bất minh, tốt nhất không nên thân thiết với hắn quá -- người không biết là hắn cố ý lôi kéo làm quen với người sao? Trước đó chưa gặp qua, lần đầu gặp nhau liền thân thiện như vậy có chút không bình thường."

Tần Mục Ca đã chải tóc xong xuôi, xoay người lại nhìn Hiên Viên Triệt nhẹ giọng nói: "Ta biết, ta cũng không phải kẻ ngốc, đại tướng quân trải qua mấy ngày này nên hiểu ta một chút chứ? Ta tuy không có ý muốn hại người, nhưng ý đề phòng người khác vẫn có..."

Hiên Viên Triệt không cho là đúng, hừ một tiếng, nói: "Ta xem người thành công nhất là sự kiên nhẫn kẻ ta, ngoài ra còn không phải khắp nơi bị người khi dễ?..."

Vừa thấy đối phương nhắc lại chuyện cũ, Tần Mục Ca liền liếc đối phương một cái, không cao không thấp đánh trả lại một câu: "Cũng đã giải thích một trăm lần rồi, còn chưa có tác dụng sao? namyn lqđ Người nói đi, muốn như thế nào người mới có thể buông chuyện này xuống? Nếu ta sống không tốt hoặc là đã chết mới có thể khiến người buông cừ hận này xuống, vậy người hiện tại có thể động thủ."

Nói xong, trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ xinh xắn, leng keng một tiếng xuất hiện trước mặt Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt thật không nghĩ tới Tần Mục Ca sẽ xuất ra chủy thủ này, đầu tiên dừng lại một chút, sau đó con ngươi mang theo ý tứ hàm xúc nghiên cứu nhìn về phía nàng, chậm rãi nói: "Sao lại nói ra lời đấy? Chẳng lẽ ta ngay cả oán trách một cái không được sao? -- tính nóng như vậy, thật không biết người nào xui xẻo mới cười được người..."

"Việc đó không cần người quản, lại nói chuyện hiện tại đi," Tần Mục Ca nói xong cầm lấy chủy thủ qua đặt trên cổ tay mình, mặt không biểu tình nhìn Hiên Viên Triệt, "Nếu người không tiện động thủ, ta đây làm, từng đao từng đao cắt, cho đến khi người hài lòng mới thôi."

Nói xong, liền khẽ vạch vào cổ tay một cái!

Hiên Viên Triệt nhanh tay nhanh mắt, nhanh như tia chớp điểm huyết Tần Mục Ca, khiến đối phương không thể nhúc nhích, sau đó chỉ tiếc rên sắt không thành thép kéo chủy thủ qua vút vào trong góc, xoay người từ trên cao nhìn xuống nhìn vào trong mắt Tần Mục Ca, nhẹ giọng nói: "Chuyện lúc trước giữa ta và người đã chấm dứt, Tần Mục Ca, ta không phải là người hẹp hòi, người nhớ kỹ! Người thật sự không biết chuyện Ta và Tiểu Uyển lúc đó, hiện tại trong lòng ta có tính toán, cho nên ta không muốn người không tốt, ngược lại, ta hy vọng về sau người trôi qua khá hơn một chút, ít nhất mạnh mẽ hơn so với trước kia."

"Có một số việc cũng không hoàn toàn là lỗi của người...Người tính không bằng trời tính..." Dường như do dự liên tục, Hiên Viên Triệt lại phun ra một câu như vậy, kèm theo một tiếng than nhẹ.

Đây đúng là lần đầu tiên đối phương chịu nhìn thẳng vào đoạn hôn nhân hai bên lúc đó, trong lòng Tần Mục Ca giống như có ánh mặt trời chiếu vào, nhẹ giọng nói: "Vẫn là câu nói kia, nếu là biết người và nàng trong lúc đó sinh tình, ta tuyệt đối sẽ không đoạt nhân sở ái -- kỳ thực gả cho Thanh Dương vương cũng không phải là chuyện xấu, có thể rời xa kinh thành, cách xa người ta không thích một chút, cuộc sống cũng không nhất định bị động như vậy, tóm lại một bước sai, các bước sai..."

Hiên Viên Triệt muốn nói lại thôi, một lát sau, chậm rãi xoay người lại, trông mắt đen sáng ngời nhìn vào đáy mắt Tần Mục Ca, chậm rãi nói: "Trước đó ta không dám khẳng định, nhưng hiện tại ta tin người, người cần bản sẽ không làm chuyện đoạt nhân sở ái..."

"Đó là đương nhiên!" Tần Mục Ca chột cười yếu ớt, thoáng nghiêng đầu đánh giá đối phương. "Thật ra ngươi cũng không tốt lắm, nếu gả cho Thanh Dương vương còn là một vương phi đấy, gả cho ngươi cực kỳ không có lời...Lúc ấy thật sự quá ngây thơ rồi..."

Giương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt sa sầm, nữ nhân này quả thực quá thẳng thừng đi?!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cách xa nàng một chút.

"Tần Mục Ca, ngươi không thể nói uyển chuyển một chút sao? Ta chỗ nào không tốt?!"

Tòa băng sơn giữa hai người này dường như tan rã không ít, ngay cả hô hấp cũng trở nên thông suốt rất nhiều.

"Ngươi tốt, ngươi rất tốt -- đúng rồi, Thất công chúa làm thơ ngươi nhanh một chút cho ý kiến, đối phương có lẽ vẫn còn chờ trả lời đấy..." Tần Mục Ca cứ như vậy đứng cười trước mặt Hiên Viên Triệt, cười tươi như hoa, dung nhan khuynh thành kia kiều mỵ hơn so với hoa gấp trăm lần.

Nàng thật sự rất đẹp, mặc kệ ở nơi nào đều khiến người ta không thể coi thường, tươi đẹp, kiên cường, thiện lương, lòng trách trời thương dân, dĩ nhiên mặt khác còn giống mèo hoang, chọc tới sẽ xù lông.

Hiên Viên Triệt tức giận giải huyệt cho nàng, ném ra một câu: "Chuyện của ta ngươi ít quản, cách xa Lãnh Thanh Phong này một chút, nhớ kỹ cho ta."

Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

-

Bữa sáng trôi qua, mấy người lại bắt đầu hành trình đi kinh thành. Dọc theo đường đi Lãnh Thanh Phong cực kỳ quan tâm đến Tần Mục Ca, lại lo lắng nàng ăn không ngon, lại lo lắng nàng ngủ không tốt, chạy trước chạy sau rất bận rộn.

Liên tiếp bốn ngày đều là như vậy, dường như hắn cũng không quá để ý đến thân thể của mình, trong mắt hoàn toàn là Tần Mục Ca.

Tối hôm đó, dùng qua bữa tối, Lãnh Thanh Phong lại quay về phòng với Tần Mục Ca, ngồi ở trên ghế nhìn Tần Mục Ca xõa tóc nhẹ nhàng chải vuốt, không khỏi nói giọng êm ái: "Tóc tỷ tỷ cũng nhanh đến đầu gối rồi, thật dài..."

Tần Mục Ca dùng chải đầu lại, xoay người lại nhẹ giọng nói: "Lãnh công tử, dù sao ta cũng không thật sự là tỷ tỷ của ngươi, chẳng lẽ bộ dạng của ta thật sự rất giống nàng?"

Lãnh Thanh Phong dừng lại một chút, cười nhạt: "Ồ trong mắt ta, ngươi chính là nàng - à đúng rồi, tỷ tỷ có từng lập gia đình chưa?"

Vấn đề này thật là có chút làm người ta không muốn mở miệng, Tần Mục Ca quay người lại, lại bắt đầu chải đầu.

"Đã từng gả qua, bây giờ hòa ly rồi."

Ánh mắt Lãnh Thanh Phong sáng lên, khóe miệng khẽ cau lên ồ ... một tiếng, sau khi lòng có chút không yên nói chuyện một hồi với Tần Mục Ca, nhìn Tần Mục Ca có chút mệt mỏi, liền thức thòi rời khỏi.

Hiên Viên Triệt im lặng ở bên ngoài hành lang, thấy Lãnh Thanh Phong đi ra, liền vẫy tay với hắn, ý bảo hắn tiến vào phòng mình.

Khóe mắt Lãnh Thanh Phong thoáng hiện lên cười lạnh giễu cợt, đi theo đối phương vào phòng.

"Lãnh công tử có gì sâu xa với Hồng Phát cung? Vì sao đoạn đường này muốn đi theo chúng ta?" Hiên Viên Triệt đi thẳng vào vấn đề.

Lãnh Thanh Phong nhíu mày lại, cặp mắt khẽ cong, cười nói: "Ta cũng không ác ý -- ta chính là muốn đi theo tỷ tỷ của ta, không hơn..."

"Vậy sao? Vậy năm lần bảy lượt phái thích khách tới tìm chúng ta phiền toái, là có dụng ý gì?" Con ngươi đen Hiên Viên Triệt lạnh lùng cười, lại nói, "Tần cô nương không quen cũng chẳng thân với ngươi, lại là cái gì tỷ tỷ của ngươi? Công tử vẫn là không nên nói đùa rồi!"

Lãnh Thanh Phong không có trả lời ngay, hắn ngồi vào trên ghế bành, lại quét ánh mắt về phía Hiên Viên Triệt, khẽ hài nói: "Phượng Hoàng bay cao ơ*, ta tâm bồi hồi, đầy sân ngô đồng ơ, cầu nguyện đừng bước..."

*Ơ: trợ ngữ trong bài hát.LTP đang ngâm nga hát.

Gương mặt tuần tú Hiên Viên Triệt chợt đổi sắc mặt!

"Không có nửa điểm quan hệ với ngươi sao?" Ngữ khí của hắn lạnh có thể đóng băng, hai tay gắt gao nắm chặt vào nhau, môi mỏng nhếch lên.

Về mặt Lãnh Thanh Phong không một chút biến hóa, hắn lắc đầu, cười yếu ớt nói: "Ta không có quan hệ với những thích khách kia, ta tới làm gì là chuyện của ta, bọn hắn tới làm chuyện của bọn hắn -- Hiên Viên công tử còn nghi ngờ cái gì nữa không?"

"Cách Tần Mục Ca xa ra một chút, đây là lời khuyên của ta, nếu ngươi có ý đồ gì với nàng, ta sẽ không đáp ứng." Hiên Viên Triệt cố gắng áp chế lửa giận của chính mình, dùng giọng điệu tỉnh táo cảnh cáo Lãnh Thanh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Gió nổi mây phun (1)

Lãnh Thanh Phong ho nhẹ vài tiếng, thân thể dựa vào phía sau, lạnh nhạt nói: "Trước vẫn là chăm sóc tốt chính ngươi đi, nam nhân kia đối với ngươi dường như còn chưa chết tâm, cũng biết ngươi tại Cao Xương, đoán chừng sớm hay muộn cũng tìm tới ngươi -- thật là muốn đòi mạng đây, nam nhân quá tốt người nhớ nhưng cũng rất nhiều..."

"Lập tức đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi." Hiên Viên Triệt mặt không chút thay đổi hạ lệnh trực khách.

Lãnh Thanh Phong mỉm cười đứng dậy, ý vị thâm trường nhìn Hiên Viên Triệt, nhẹ giọng nói: "Muốn mạng ngươi giống như không chỉ một nhóm người, đại tướng quân phải cẩn thận ứng phó nha..."

Nói xong, vừa ho khan, vừa từ từ bước đi thong thả đi ra ngoài.

Đáy mắt Hiên Viên Triệt cuộn cuộn nổi lên một cỗ sát khí, sau khi nâng ly trà một hơi uống cạn sạch, đem ly trà ở trong lòng bàn tay tạo thành bột mịn!

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa sổ một người bay vọt vào, một thân trang phục màu xanh, đi đến trước mặt Hiên Viên Triệt quỳ một gối hành lễ xong xuôi, lại đứng dậy ghé sát Hiên Viên Triệt thấp giọng nói mấy câu.

Sắc mặt Hiên Viên Triệt đột nhiên biến đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về đối phương nhanh chóng nói: "Thông báo mọi người, cấp tốc hồi kinh! Còn có --"

Hắn đến gần đối phương thấp giọng dặn vài câu. Thị vệ kia lĩnh mệnh đi.

-

Tần Mục Ca mới vừa thu thập xong, đang muốn ra cửa, đối diện gặp về mặt nghiêm túc Hiên Viên Triệt.

"Lập tức lên đường!"

Tần Mục Ca nhìn sắc mặt đối phương không đúng, biết có chuyện xảy ra, cũng không kịp hỏi nhiều lập tức đi theo đối phương đi xuống lầu.

Lãnh Thanh Phong và tùy tùng của hắn đang ngồi dưới lầu, nhìn Tần Mục Ca xuống dưới, lập tức vui sướng hướng nàng ngoác môi: "Tỷ tỷ, đến đây dùng cơm!"

"Chúng ta muốn gấp rút lên đường, ngươi trước dùng đi, hẹn gặp lại!" Tần Mục Ca theo lễ phép nói rõ với đối phương một chút, theo sát Hiên Viên Triệt ra khỏi khách điểm.

Lãnh Thanh Phong vừa thấy liền gấp rút, vội vàng đứng dậy đuổi theo, chỉ thấy Tần Mục Ca và Hiên Viên Triệt đã lên ngựa, vội vã đi.

Hắn quay đầu nói với tùy tùng kia: "Kêu bọn hắn nhớ kỹ, không được thương tổn đến một cọng tóc gáy của tỷ tỷ. Nếu không, ta sẽ không tha."

Tùy tùng kia ôm quyền đồng ý, sau đó lại hỏi: "Công tử, bây giờ chúng ta làm cái gì?"

Lãnh Thanh Phong nhìn không thấy tung tích Tần Mục Ca, cười khổ nói: "Có thể làm cái gì? Đương nhiên là đi theo tỷ tỷ, kinh thành Cao xương hỗn loạn như thế, thương tổn nàng thì làm thế nào?"

"Công tử, lão Cung Chủ rất nhanh cũng sẽ đuổi tới đây sao?..."

Gương mặt tuần tú lạnh lẽo của Lãnh Thanh Phong mỉa mai hơn người, môi mỏng phun ra một câu: "Đi thôi, tỷ tỷ đã đi xa..."

-

Một con đường nhỏ đi thông kinh thành, Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca cười tuần mã ra sức chạy nhanh, sau lưng nâng lên chuỗi chuỗi bụi đất.

Đi liên tục hơn nửa ngày, Hiên Viên Triệt xoay người nhìn lại Tần Mục Ca sắc mặt trắng bệch, biết nàng có chút chịu không được, dĩ nhiên không thể tiếp tục, dĩ nhiên nàng lại trầm mặc đi theo sát mình, không nói một câu. Cho nên, hắn thả chậm tốc độ, chờ Tần Mục Ca đi lên nói: "Nghỉ ngơi nửa canh giờ lại chạy tiếp."

Tần Mục Ca xuống ngựa, gần như đặt mông ngồi ở trên đất ven đường, phù phù thở hổn hển, nhìn Hiên Viên Triệt hỏi: "Sao lại thế này?"

Hiên Viên Triệt ngồi bên cạnh Tần Mục Ca, nhìn nhìn xung quanh, chậm rãi nói: "Hoàng thượng bệnh nặng, Tam điện hạ cũng bị bệnh hôn mê, Thái Hậu tạm thời nhiếp chính, do nhị hoàng tử tạm thời làm giám quốc, hiện tại Tứ hoàng tử cũng từ phương Bắc chạy về, tình hình càng thêm nghiêm trọng rồi..."

"Các hoàng tử đều đã hội tụ ở kinh thành rồi hả?" Tần Mục Ca sững sờ, nhị hoàng tử này và Thái Hậu có quan hệ rất thân, mẫu thân hắn là chất nữ của Thái Hậu, mà mẫu thân của tứ hoàng tử là hoàng hậu, thế lực ngoại thích khá lớn, tam hoàng tử hôn mê, tình thế bây giờ đối với hắn là bất lợi nhất!

Hiên Viên Triệt lấy ra túi nước đưa cho Tần Mục Ca, trên mặt đều là vẻ lo lắng, hắn nhìn trước mặt cũng không nói thêm gì.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Gió thổi mây phun (2)

Tần Mục Ca đã nhanh chóng uống vài ngụm nước, lau miệng, đứng dậy nói: "Chúng ta gấp rút lên đường đi."

Hiên Viên Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Tần Mục Ca càng trắng xanh, giờ tay ý bảo nàng ngồi xuống.

"Dù cho chúng ta vào trước chạng vạng đuổi tới kinh thành cũng không làm nên chuyện gì, hiện tại chúng ta không vào thành được, chỉ có nửa đêm mới có thể đi vào, dĩ nhiên nàng nên nghỉ ngơi một chút cũng không trở ngại – trước người nghỉ ngơi tốt lại nói."

Tần Mục Ca nghe lời ngồi xuống, nhìn Hiên Viên Triệt tâm sự nặng nề, cũng không có quấy rầy hắn, mỗi người trầm mặc ngồi một lát, lại bắt đầu gấp rút lên đường, giờ hội nửa đêm rút cuộc chạy tới chỗ một dặm ngoài Tây Môn kinh thành.

"Trong thành Vu Cổ khí rất đậm." Tần Mục Ca còn chưa xuống ngựa, đã nhú mồm, đây giống như một loại sương dày đặc chướng khí người thường nhìn không thấy, nhưng mà nàng thấy được.

Hiên Viên Triệt ngừng một lát, mượn ánh trăng nhìn Tần Mục Ca xinh đẹp như hoa, khẽ nói: "Nếu cần người để đối phó với mấy thứ này, người có chắc chắn hay không?"

Tần Mục Ca do dự một chút, gật đầu: "Ta có thể thử xem."

Có thể làm được hay không, chính mình không có gì nắm chắc.

Hiên Viên Triệt đỡ Tần Mục Ca xuống ngựa, hai người đi bộ hướng về cửa thành đi qua.

Tần Mục Ca chú ý tới Hiên Viên Triệt cũng không có đi thẳng cửa chính, mà là mang theo nàng đi từ phía Nam hướng Vĩnh An môn.

Khi muốn sắp tới gần cửa thành, cửa thành đã mở ra một khe hở mảnh nhỏ chờ.

Hai người lách mình đi vào xoay người lên một toà phòng nhỏ trên thành lâu (lầu cổng thành).

Bên trong đã có mười mấy người đang chờ đợi.

Tần Mục Ca phát hiện bên trong thậm chí có thị vệ U bên cạnh Mộ Dung Huyền.

Thấy Hiên Viên Triệt tiến vào, mọi người lập tức làm lễ.

"Tình huống hiện tại như thế nào?" Ánh mắt Hiên Viên Triệt nhìn về phía U.

U đi lên một bước, cau mày nói: "Sau khi đại tướng quân rời khỏi kinh thành hai ngày, Tam điện hạ ở Ngự thư phòng bỗng nhiên hôn mê tới nay chưa tỉnh, Nhị hoàng tử đã trở về, tình thế giương cung bạt kiếm muôn phần nguy cấp, trang@d#d##q#d@bubble lính quân vệ trên dưới đã tự ý bỏ cũ thay mới thủ vệ năm cửa, Tả lĩnh quân đã bị thái hậu không chế một phương, mà Kim Ngô Vệ hữu quân đã bị hoàng hậu không chế một phương..."

"Hiện tại truyền mệnh lệnh của ta, vệ hai bên, trên dưới Vũ Vệ Sở có binh lính lập tức tập hợp đợi lệnh, còn có Thần Sách Quân đã tới mười dặm ngoài

thành, giờ truyền lệnh của ta, gọi bọn hán chia ra bốn đường, chia ra từ đông, nam, tây, bắc, bốn hướng tiến lên đến chỗ ba dặm trong kinh thành đợi lệnh!”

Theo mệnh lệnh của hán, có người không ngừng nhận lệnh mà ra, đảo mắt trong phòng chỉ còn vài người. Tuy là không có người nói chuyện, nhưng Tần Mục Ca cảm thấy không khí dường như muốn ngưng trệ, trầm trọng làm cho người khó có thể hô hấp.

Nàng nhìn dòng khí cổ (trùng độc) chuyển động ở hoàng cung, trong lòng dâng lên cảm giác không hiểu, giống như đã từng quen biết, mà lại nói không nên lời thấy qua ở nơi nào.

Hiên Viên Triệt mang theo Tần Mục Ca ra ngoài tiến gần một lầu các nhỏ, chỉ mở ra vào bên trong gián dị, nói: “Người trước ở trong này nghỉ ngơi một chút, chờ tình hình hơi ổn định một chút ta tới gọi người – ta sẽ kêu người canh gác, người yên tâm ngủ đi...”

Tần Mục Ca muốn nói lại thôi, do dự lo nghĩ muốn nói gì đó, sau cùng chỉ nói khẽ: “Mọi sự cẩn thận, đại tướng quân...”

Ánh trăng chiếu rọi xuống, con người đen như hàn tinh (sao lạnh) lóe ra trên dung mạo Hiên Viên Triệt thanh mỹ (xinh đẹp sạch sẽ) khó tả, hán dừng một chút, khẽ nói: “Điều hành việc quân, chuyện cân bằng phòng vệ (phòng ngự và bảo vệ) giao cho ta, chuyện giải cứu người thì giao cho người, Tần tư thư...”

Trong bóng đêm, tay hán chậm rãi đưa mở ra, ánh mắt tín nhiệm kia để cho Tần Mục Ca cảm thấy lo lắng gấp bội, nàng từ từ bỏ bàn tay mềm của chính mình vào bàn tay đối phương, kiên định gặt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Gió thổi mây phun (3)

Hiên Viên Triệt khẩn trương nắm thật chặt tay Tần Mục Ca, cảm xúc mềm mại không xương kia làm cho người ta không nhận được nghĩ đau lòng hơn, người con gái nhu nhược này, lại có phẩm chất cứng cỏi và bình tĩnh này khiến cho mình vô cùng thương thức.

Hán cởi áo khoác của mình giao đến trong tay Tần Mục Ca, rất khó có ôn nhu nói: “Nhanh chút nghỉ ngơi...”

Nói xong, xoay người ra ngoài đóng cửa lại.

Tần Mục Ca nằm xuống phủ lên quần áo của Hiên Viên Triệt, nghe bên ngoài lười mác và tiếng ngựa kêu còn có tiếng người, cảm xúc lên xuống, không hề buồn ngủ - - tình huống như vậy cũng vốn không ngủ được.

Nàng trần trọc một lúc, thì đứng dậy mở cửa ra ngoài, thấy U đang dựa ở trên vách tường gác chỗ mình.

Thấy nàng ra ngoài, U tao nhã hướng nàng gật đầu: “Tần tư thư, sắc trời còn sớm, người lại tiếp tục nghỉ ngơi một lúc đi.”

“Ta không ngủ được, hiện tại tình huống của Tam điện hạ như thế nào? Ta rất lo lắng, nếu không bây giờ chúng ta liền đi xem đi, nếu bị đầu độc, ta hẳn là có thể thử xem”

U vừa nghe Tần Mục Ca muốn đi xem Mộ Dung Huyền, trong lòng rất vui mừng, nhưng nghĩ đến Hiên Viên Triệt dặn, lại nói: “Đại tướng quân hi vọng người nghỉ ngơi thật tốt một chút, sẽ rất nhiều chuyện, người trên đường gấp trở về, nghỉ ngơi không đủ...”

“Không cần lãng phí thời gian, U, mang ta đi gặp Tam điện hạ.”

Quả nhiên U không nói thêm cái gì nữa, từ trong lòng hán cũng hi vọng Tần Mục Ca đi xem Tam điện hạ, cho nên hán nói tiếng đặc tội, đã kéo Tần Mục Ca đi xuống lầu, tìm một con ngựa hai người cùng cưỡi hướng về hoàng cung chạy đi.

Vốn dọc theo đường lớn là có thể thẳng tới Hoàng thành, nhưng mà tình huống hiện tại phức tạp, vì tránh tai mắt của người, U bầy rề tám ngoặt đi không ít đường phố yên tĩnh.

“Là ở Ngự thư phòng té xỉu, trước không có bất kỳ báo hiệu gì sao?” Tần Mục Ca ngồi ở phía sau tập trung thời gian hỏi han chuyện đã trải qua.

U lắc đầu, nói: “Ngày ấy vẫn giống như trước đây, chỉ là khi tới gần chính ngo, Tam điện hạ nói có chút đau đầu, ta đang kêu người đi gọi thái y, kết quả điện hạ liền hôn mê rồi, thái y đến cũng không tìm ra nguyên nhân...”

Không có chứng thực (triệu chứng), vậy hơn phân nửa chính là chứng hư (bệnh giả), Tần Mục Ca âm thầm đi đến nhận xét.

Không bao lâu đã đến chỗ trước hoàng cung, U cũng không có mang Tần Mục Ca đi vào từ cửa lớn, mà là tìm một chỗ yên lặng từ tường mái vượt tường mà vào.

Tần Mục Ca biết hiện tại canh gác hoàng cung không phải là người của Tam điện hạ.

Hai người nhanh chóng chạy một đoạn thời gian, rốt cục đến chỗ tẩm cung của Mộ Dung Huyền.

Tần Mục Ca theo U vào viện Mộ Dung Huyền sinh hoạt thường ngày, thẳng tới trong phòng.

Trong phòng ánh nến vẫn không tắt, mà Mộ Dung Huyền yên tĩnh nằm ở trên, sắc mặt bình tĩnh khoan thai, giống như ngủ say bình thường.

Tần Mục Ca đương nhiên khác biệt với người khác, nàng vừa tới trước mặt Mộ Dung Huyền liền thấy được sắc mặt hắn không bình thường, ở giữa trắng xanh mang theo màu xanh không bình thường, giữa long mày lộ ra màu đen.

Nàng suy nghĩ một chút, nói với U: “Điện hạ chính là bị đầu độc, chúng ta chia nhau tìm xem ở trong phòng xem có thứ gì đặc biệt hay không.”

Vì thế U kêu nha hoàn bên cạnh tiến vào, mọi người bắt đầu tìm kiếm từng thứ.

Nhưng không có thu hoạch gì, Tần Mục Ca liền nói với U: “Chúng ta đi Ngự thư phòng tìm kiếm, nói chung là chỗ Tam điện hạ thường ở nhất định có thứ gì đó đang khắc chế điện hạ.”

Hai người không dám chậm trễ, lập tức ra ngoài hướng về phía Ngự thư phòng chạy đi.

Sắc trời phía đông mặt trời dần dần nổi lên, Tần Mục Ca nhắc váy áo chăm chú đi theo U, đi tắt một con đường nhỏ đi nhanh hướng Ngự thư phòng.

Rất nhanh, bọn hắn đã đến chỗ Ngự thư phòng, bốn phía cực kỳ yên tĩnh, bóng người cũng không thấy một cái.

Bọn hắn rất thuận lợi vào Ngự thư phòng.

Đúng lúc này bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cấp bách, ồn ào!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Gió thổi mây phun (4)

U mang theo Tần Mục Ca vừa định muốn vào mặt sau né tránh một chút, kết quả chưa kịp, mười mấy người đối phương hô xông vùn vụt vào.

“Trương đạo trưởng?!” Tần Mục Ca liếc mắt một cái thấy đó là Trương đạo trưởng khoa trương lại giả tạo vô lại hất máu chó mình, trong lòng liền hiểu không ít, xem ra hắn là chuẩn bị tốt bản thân nên tới! “Người cái cầu tặc này!”

Trương đạo trưởng tay cầm phát trần, khinh miệt liếc mắt một cái lướt qua Tần Mục Ca, cười ha ha: “Người cái yêu nghiệt này rốt cục lộ diện, bản đạo chờ thật lâu, người không chỉ hạ cổ cho thái hậu còn hạ cổ cho Tam điện hạ, hiện tại bản đạo phải lấy tính mạng của người rồi!”

“Cảm ơn! Đây đều là người làm, làm trò ngâm máu phun người! Tôi cùng người có âm mưu gì, dám xuống tay với thái hậu và Tam điện hạ, có thể đủ diệt cửu tộc người! Ta nói cho người, mặc kệ người có ý đồ gì, tuyệt sẽ không thực hiện được!” Tần Mục Ca tràn đầy sức mạnh, khí thế như hồng.

U bất động thanh sắc bày ra hai thanh kiếm đưa cho Tần Mục Ca một thanh, hiện tại xem ra không thể tránh né ác đấu, khuôn mặt hắn tuần tú không khỏi lộ ra khẩn trương.

“Tần tư thư người tiến vào bên trong phòng, ta thủ ở trong này.” Hắn hướng về Tần Mục Ca nhàn nhạt nói, mục đích rất rõ ràng, hắn hi vọng Tần Mục Ca tiếp tục tìm kiếm manh mối có quan hệ với Tam điện hạ, mà hắn làm chính là ngăn cản đối phương tiến công.

Tần Mục Ca tiếp nhận được kiếm hướng đối phương gạt đầu, xoay người liền vào trong phòng.

Trương đạo sĩ kia vừa thấy lập tức phát tay mệnh lệnh nói những thị vệ này: “Bắt cho ta!”

U cười âm thầm, kiếm đặt ngang ở trước ngực giống như môn thần (thần giữ cửa) xem đúng thời cơ bắt đầu tiếp chiêu.

Tần Mục Ca vào trong phòng mặc kệ bên ngoài tiếng đánh nhau đao kiếm binh binh bång bång, chỉ bắt đầu hết sức tìm kiếm. Đây là tiểu các (nhà nhỏ bằng gỗ) một phòng để cho nghỉ ngơi tạm thời, bố trí lịch sự tao nhã đơn giản. Rất nhanh, nàng từ phía dưới lấy ra một búp bê vải rất nhỏ, vải dệt hẳn là Tam điện hạ, mặt trên cũng viết ba chữ Mộ Dung Huyền!

Tìm được rồi! Tần Mục Ca hưng phấn vừa mới đứng dậy, thì thấy một bóng dáng chột tiến vào – Trương đạo trưởng không cười tay cầm một thanh kiếm bổ nhào về phía nàng!

Tần Mục Ca xuất phát từ phản xạ có điều kiện giờ kiểm liền vùng lên chiến đấu với đối phương, tuy nhiên không có nội lực nhưng mà thủ pháp linh hoạt, trong một lúc thật không có chịu thiệt.

“Hôm nay ngươi chết chắc rồi! Ngươi cái người đàn bà chết tiệt thật là phá hủy chuyện tốt của ta!” Trương đạo trưởng vừa tấn công vừa bắt đầu mắng.

Tần Mục Ca cũng không rút lại phía sau, vừa ngăn cản vừa mắng trả lại: “Ngươi cái mặt hàng ngu xuẩn không quá ba lần cũng dám ở trước mặt cô nãi nãi ngươi múa rìu qua mắt thợ, còn không nhanh tìm miếng đậu hủ đâm đầu vào tường phía Nam đi!”

Rất nhanh, lại một người thị vệ từ bên ngoài xông vào! Tình thế lập tức trở nên bất lợi với Tần Mục Ca!

Rất nhanh, cánh tay Tần Mục Ca bị Trương đạo sĩ (hàiz nguyên bản cứ đạo sĩ với đạo trưởng không biết đầu mà lần >.< mình để theo cv nhé) r chém một vết, máu tươi lập tức phun ra! Tần Mục Ca xem xét cơ hội cũng cho đối phương một kiếm, chọc đến trên đùi của hắn!

“Giết cái người phụ nữ này cho ta!” Trương đạo trưởng đau đến nổi trợn mắt.

Tần Mục Ca lúc mình một cái chạy ra phòng trong, thấy U đang bị mười mấy thị vệ vương vãi không rảnh phân thân, tình thế bên ta rất bất lợi!

Đúng lúc này, cửa Ngự thư phòng ầm ầm mở ra, một bóng dáng cao ngất dường như là bay vào, giờ kiểm đâm hướng thị vệ bắt qua Tần Mục Ca đâm trúng một kiếm!

“Đại tướng quân!” Tần Mục Ca kích động tột đỉnh, cao giọng hô to Hiến Viên Triệt.

Phía sau Hiến Viên Triệt cũng nhanh như gió xuất hiện hơn mười mấy người đàn ông y phục màu đen, bọn hắn vừa tiến vào thì lập tức gia nhập chiến đấu, nháy mắt cục diện được xoay chuyển!

Hiến Viên Triệt đi vài bước đến trước mặt Tần Mục Ca, khom người xé toang một mảnh vạt áo nhanh chóng thay Tần Mục Ca băng bó cầm máu, đồng thời cẩn thận xem xét tình huống của nàng, nói: “Kiên trì một chút, lập tức kêu thái y qua đây!”

trương đạo trưởng kia thấy tình thế không ổn, muốn theo vách tường chuồn mất, kết quả bị Hiến Viên Triệt chỉ phía xa nói: “Quay lại đây.”

Một người y phục đen đá đối phương một cước bay bổng qua đây, rơi ở trước mặt Hiến Viên Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Gió thổi mây phun (5)

Về mặt Trương đạo trưởng thông khô, nhưng lại miễn cưỡng cười với Hiến Viên Triệt nói: “Ngươi đừng hòng đạt được một chút tin tức từ ta.”

Ai ngờ Hiến Viên Triệt đạp một chân ở ngực hắn, cười nhẹ: “Một vai hề mà thôi, bản tướng quân vốn chẳng muốn tiếp xúc với ngươi, tốt nhất ngươi sống tới sau cùng!”

Nói xong, một cước đá hắn ra ngoài.

Lúc này những thị vệ này thấy Hiến Viên Triệt, lại thấy người cầm đầu đã đến chỗ dưới chân người khác, cho nên rất tự giác bỏ vũ khí xuống.

“Trước trời bọn họ lại, chờ xử lý!”

Hiến Viên Triệt dẫn dò xong, những người y phục đen này đẩy những thị vệ này ra Ngự thư phòng xử lý, hắn liếc mắt một cái lướt qua U, ánh mắt trở lại trên người Tần Mục Ca, chậm rãi nói: “Toàn cục hoàng cung đã được khống chế, nhưng mà tình huống cũng không quang vinh lạc quan, hôm nay Thanh Dương vương sẽ về tới kinh thành, ngươi theo ta đi xem hoàng thượng đi.”

Tần Mục Ca gật đầu, nói: “Ta đã tìm được tượng gỗ, Tam điện hạ hắn là không có gì trở ngại...”

U và Hiến Viên Triệt đều thờ phào nhẹ nhõm.

Hiến Viên Triệt dẫn Tần Mục Ca cùng nhau xuyên qua đình viện, sân rộng, tới tẩm cung của hoàng thượng.

“Ngươi trước nghỉ ngơi một chút, ta gọi thái y bôi thuốc cho ngươi.” Hiến Viên Triệt nhìn cánh tay Tần Mục Ca đã nhuộm đỏ một mảnh, khuôn mặt của nàng vẫn khấn trương căng thẳng như cũ một mặt nghiêm túc đi theo, trong lòng hắn không tự kiềm chế được đã hiện ra cảm xúc không tên.

Bản thân Tần Mục Ca nhìn xuống không khoe giờ lên mặt cười lác đầu: “Không sao, máu cũng xấp xỉ ngừng, trước đi xem tình huống của hoàng thượng

rồi hãy nói...”

Hiên Viên Triệt không nói thêm cái gì, dẫn Tần Mục Ca vào Đường Tâm điện.

Dò xét tình huống của hoàng thượng, Tần Mục Ca cho ra nhận định.

“Hoàng thượng không chỉ có cổ, hần là còn trúng độc, nhưng là độc gì hiện tại ta không rõ ràng lắm, chỉ là cảm giác trong trí nhớ như vậy... Thái y không tìm được, thì hần là không phải độc thông thường... Trước ta giải cổ, sau đó sẽ bàn lại.” Tần Mục Ca dẫn dò Hiên Viên Triệt ở trong Đường Tâm điện tìm các loại giống tượng gỗ.

Quả nhiên, ở một xó xinh cực kỳ hẻo lánh một người cung nữ tìm thấy một cái tượng gỗ.

Tìm chu sa (cát đỏ), viết phù chú (bùa chú), nhỏ máu phá cổ, chờ sau khi một loạt việc xong xuôi, Tần Mục Ca còn chưa có đứng vững liền mất đi tri giác (cảm giác)!

Khi tỉnh lại, đã nằm ở trên *, nhìn ngoài cửa sổ đã là sáng lên chút.

“Đại tướng quân dẫn dò Tần tư thư mọi thứ cũng không cho phép làm, chỉ an tâm nằm thì tốt.” Một người thị nữ vội vàng đi đến bên cạnh cúi người truyền đạt lời nói của Hiên Viên Triệt, đồng thời hỏi, “Tần tư thư có đói bụng không? Muốn ăn chút cháo hay không?”

Tần Mục Ca suy nghĩ một chút, gật đầu, chính mình thật sự đói bụng.

Đơn giản ăn một chút cháo dưỡng tâm, Tần Mục Ca lại nằm xuống nghỉ ngơi. Việc chính mình có thể làm đều đã làm, còn lại chính là chuyện của nhóm đàn ông rồi.

“Tình huống hiện tại ở trong cung như thế nào?” Nàng muốn biết Hiên Viên Triệt đang làm cái gì.

“Tần tư thư yên tâm, đại tướng quân dẫn quân khổng chế được cục diện, hiện tại Thanh Dương vương cũng chạy tới kinh thành, t bây giờ hình như đang mời dự họp hội nghị hoàng tộc, kết quả vẫn chưa biết được.”

Thanh Dương vương đã đến đây? Người đàn ông này thiếu chút nữa chính là làm phu quân (chồng) mình sinh ra bộ dáng như thế nào? Quả thật là nhân vật danh tiếng xinh đẹp mà người trong thiên hạ truyền sao?

Mang theo tò mò, nàng đã ngủ say sưa, tỉnh lại lần nữa đã là sau giờ Ngọ (giữa trưa) rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Gió thổi mây phun (6)

Tần Mục Ca vừa mới thức dậy, liền nghe thấy bên ngoài nhà chính âm thanh Hiên Viên Triệt khê vang lên: “Nàng còn chưa có tỉnh sao? Có từng ăn chút gì?...”

Tần Mục Ca thoáng sửa sang một chút, chậm rãi đi ra ngoài, cúi người nhân nhạ nói: “Đa tạ tướng quân nhớ.”

Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt có chút lúng túng, dường như hần thật không ngờ Tần Mục Ca sẽ trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mình, lập tức ngưng ngừng nói: “Tần tư thư vì việc nước bị thương, bản tướng quân nên ân cần thăm hỏi một chút - - ngươi muốn ăn cái gì, thì kêu người đi làm...”

“Cảm ơn,” Tần Mục Ca khách khí một chút, thoáng đánh giá chung quanh, không khỏi hỏi, “Bên trong nơi này là chỗ nào?”

Nàng muốn rửa mặt thay quần áo, sửa sang mình một chút, nhưng mà phòng ở cũng không phải chỗ của mình ở, nơi này bày biện lịch sự tao nhã sa hoa, rất có phẩm vị (thường thức), cũng không phải nơi mình sống.

Hiên Viên Triệt có chút xấu hổ nói: “Nơi này là phủ đại tướng quân, tình huống trong cung có chút phức tạp, ta không muốn ngươi có ngoài ý muốn, cho nên đã mang ngươi trở về phủ - - thì ngươi tạm thời ở trong này mấy ngày, chờ tình huống kinh thành hoàn toàn khôi phục lại nói, có được hay không?”

Trong lòng hần mang Tần Mục Ca trở về rất mâu thuẫn, hần không xác định Tần Mục Ca sẽ có phản ứng gì, dù sao nơi này từng lưu lại cho nàng hồi ức rất không tốt, nhưng mà hiện tại bản thân cảm thấy chỉ có để cho nàng ở nơi này, chính mình mới có thể cảm giác được an toàn.

Tần Mục Ca đương nhiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn sâu sắc, thật không ngờ Hiên Viên Triệt sẽ mang mình về phủ tướng quân, chẳng qua ngẫm lại hần cũng là có ý tốt, nàng liền không có cự tuyệt, hiện tại thân thể của mình có thương tích (bị thương), cũng không làm được cái gì, không bằng trước đường thương.

“Tam điện hạ như thế nào rồi?”

“Hiện tại ngài đang khôi phục, rất tốt, không cần lo lắng.” Hiền Viên Triệt vừa thấy Tần Mục Ca không có ý kiến khác, vội vàng kêu thị nữ đi chuẩn bị quần áo cho Tần Mục Ca, nước ấm để Tần Mục Ca tắm rửa thay quần áo, lại nói, “Ta gọi nha hoàn trong viện của ngươi qua hầu hạ ngươi, như vậy ngươi có thể dễ chịu hơn một chút...”

“Không cần, hiện tại ta cũng không phải tiểu thư quý giá gì, không cần người khác hầu hạ, tìm một gian phòng khách ở mấy ngày liền tốt.”

Tần Mục Ca trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Hiền Viên Triệt, chính mình chỉ ở mấy ngày mà thôi, hiện tại là tình huống đặc biệt cần cư xử đặc biệt, nhưng mình thật không ngờ chính mình còn có thể trở về nơi này chung sống dưới một mái hiên với Hiền Viên Triệt!

Ánh mắt Hiền Viên Triệt phức tạp nhìn thoáng qua Tần Mục Ca, thật lâu không nói gì, sau cùng mới thản nhiên nói: “Hiện tại ngươi là khách, làm sao có thể không có người tới hầu hạ... Ta sẽ kêu người tới, ngươi không cần bận tâm...”

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Nhiệm vụ đặc biệt của Hiền Viên Triệt

Thấy Tần Mục Ca không có kiên quyết phản đối, Hiền Viên Triệt lại nói: “Ngươi ở tiểu trúc Minh Nguyệt đi, hoàn cảnh nơi đó thích hợp dưỡng thương, ăn xong cơm trưa ta dẫn ngươi qua.”

Đối với Hiền Viên Triệt thu xếp, Tần Mục Ca không có phát biểu ý kiến gì nữa, đối phương nói rất đúng, mình là khách, hẳn sắp xếp như thế nào là chuyện của hắn, không có quan hệ gì với mình, mình chỉ cần nghe theo là tốt rồi, dù sao chỉ mấy ngày nữa.

Bữa trưa rất nhanh bùng lên, rất phong phú, tiên dung cao (bánh hoa phù dung), đậu sa cao (bánh ngọt đậu), chén quả dưa, tôm nướng quang minh, da dê chi nhĩ (???), tiên nhân luyện (thịt thái nhỏ), cá hoa quế, canh gà đen với nhân sâm, hơn mười món ăn sắc hương vị đều đủ, làm cho người ta thấy phải rất động lòng.

Hai người chia ra ngồi đối mặt, ở giữa ngăn cách bởi những thứ đồ ăn này, nha hoàn bên cạnh chia thức ăn do Hiền Viên Triệt gợi ý xuống đặc biệt ân cần, khay nhỏ trước mặt Tần Mục Ca chưa bao giờ trống.

Tầm mắt của nàng mới vừa đến trên một món ăn nào, nha hoàn liền khéo hiểu lòng người cũng bắt được đúng lúc gấp tới trước mặt nàng, nhẹ giọng giới thiệu vài câu.

Hiền Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca không tự chủ được ăn không ít, khoe miệng tràn ra một cái tươi cười rất nhạt.

“Đúng rồi, Thanh Dương Vương tới kinh rồi hả?” Tần Mục Ca bỗng nhiên nhớ tới hội nghị hoàng tộc, nhân cơ hội hỏi Hiền Viên Triệt.

Hiền Viên Triệt mới vừa kéo xuống tươi cười nhợt nhạt lập tức tan biến không thấy, trở thành một nét cười nhạt như có như không.

“Thế nào, Tần tư thư nhớ tới Thanh Dương vương? Ta nhớ rõ ngươi vẫn nhớ đến Thanh Dương vương có phải mỹ mạo khuynh thành hay không...”

Tần Mục Ca ngừng một lát, vẻ mặt thẳng thắn này là cái gì, ý mình hỏi Thanh Dương vương là rất đơn giản được không, tuy là mình cũng nhớ tới bộ dạng mỹ nam khuynh thành này như thế nào, nhưng bây giờ mình chú ý nhất không phải là cái này có được hay không?

“Ta nghe nói hoàng tộc đang cử hành hội nghị, cho nên mới hỏi Thanh Dương vương, cũng không phải quan tâm dung mạo (về ngoài) của hắn, bây giờ quan trọng nhất cũng không phải cái này...”

Mặt Tần Mục Ca cười có chút hồng giải bày cho bản thân xong, cứ thế gấp lên một khối đậu sa cao bỏ vào trong miệng.

Hiền Viên Triệt dường như cảm thấy được mình hơi hơi nhiều, lại ho nhẹ một tiếng nói: “Hội nghị hoàng tộc cũng không có cử hành chính thức, chẳng qua hiện tại Thanh Dương vương đến đây, tất cả mọi người không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ngươi cũng biết là vì cái gì?”

Tần Mục Ca lắc đầu.

“Binh lực Cao Xương nếu mà chia làm ba bộ phận, ta làm đại tướng quân xem như nắm giữ một phần ba, nhị hoàng tử và tam hoàng tử hợp lại có một phần ba binh lực, còn lại một phần ba lại nắm ở trong tay Thanh Dương vương...”

Tần Mục Ca liền rõ ràng, thái độ Thanh Dương Vương với thời cuộc đưa đến tác dụng mang tính quyết định, cho nên hắn đã đến sau, mọi người đều đang đợi.

Hướng đi của tương lai Cao Xương đều dựa vào Vương gia xinh đẹp này, Tần Mục Ca liền tò mò hơn với Thanh Dương vương rồi.

Dùng bữa cơm quá trưa, Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca đi Minh nguyệt tiểu trúc. Nhưng, lúc bọn họ vừa mới đi tới hoa viên phủ tướng quân, quản gia lại báo nói Thanh Dương vương tới chơi.

Điều mấu chốt vừa nghe này là nhân vật đến đây, Hiên Viên Triệt vô cùng ngoài ý muốn, tự nhiên cũng không thể thất lễ, hần vội vàng nói với quản gia: “Đi, ra ngoài nghênh đón.”

Tần Mục Ca cũng vội vàng theo đối phương đi ra.

Hiên Viên Triệt quay đầu nhìn nàng một cái.

“Ta chỉ đi xem một chút, chỉ do tò mò.” Nàng cười hi hi làm mặt quỷ.

Nhìn vẻ mặt Tần Mục Ca mong đợi, chỗ cánh tay có hơi hờ ra (bên trong quần mảnh vải), cảnh bị thương hôm qua rõ ràng vô cùng, hần từ chối mà lời nói trước sau cũng không nói ra miệng, chỉ nói: “Qua chào rồi liền trở lại nghỉ ngơi đi.”

Tần Mục Ca vội vàng gạt đầu, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ với Hiên Viên Triệt, một loại con người lưu ly đen trong suốt động lòng người kia, lưu động trí tuệ và ý tốt, sắc môi mỏng hoa anh đào hơi giương, nhẹ nhàng lộ răng trắng tinh, đẹp đến khiến cho tất cả lời nói đều mất đi ánh sáng.

Hiên Viên Triệt tự nhiên biết Tần Mục Ca đẹp đến không tưởng nổi, chính là giống như hiện tại cười không chút nào che giấu gần gũi hướng tới hần, có lẽ giống như là lần đầu tiên – cho nên hần có chút trở tay không kịp, khuôn mặt tuấn tú lại là có chút quẫn (lúng túng), quay đầu sang một bên ý đồ tránh né đối phương cười có vẻ như vô hại.

Tần Mục Ca quan sát đánh giá được một chi tiết này, cho rằng Hiên Viên Triệt thành kiến với mình còn chưa có loại bỏ hết, không quen mình bày tỏ lòng biết ơn hướng về hần, cho nên nàng lập tức biết điều di chuyển hướng lui về phía sau một chút, để giữ một khoảng cách với đối phương.

Hai người một trước một sau với tốc độ có vẻ nhanh đi về phía tiền viện.

Bóng dáng hoa đào hợp lại di chuyển ở đại sảnh, một nam tử đang nhìn từ trong cửa sổ ra tới, sau khi thấy Tần Mục Ca lập tức vui vẻ kêu: “Tỷ tỷ!”

Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca đều ngưng lại, ánh mắt cũng không hẹn mà cùng hướng đối phương nhìn qua.

Nét mặt Lãnh Thanh Phong vui cười như hoa hướng Tần Mục Ca phất tay, dung mạo xinh đẹp ở trong cửa sổ kia, giống như một bức họa nhân vật không gì sánh kịp, làm cho tâm mắt người ta khó có thể rời khỏi.

Đáy mắt Hiên Viên Triệt thoáng lộ ra nghi vấn, sao thẳng nhai này lại đến?!

“Sao người có thể tới?” Tần Mục Ca kim lòng không đầu hỏi một câu, nàng cũng không ngờ Lãnh Thanh Phong lại xuất hiện ở chỗ này.

“Ta theo cùng Vương gia ...” Lãnh Thanh Phong mỉm cười vươn ngón tay dài ra chỉ chỉ bên trong.

Hiên Viên Triệt sải bước nhanh lên bậc thang, dẫn đầu vào phòng.

Một người đàn ông cao ngất áo dài lụa mỏng màu đỏ thắm, đang đứng khoanh tay, đưa lưng về phía bọn họ hần thưởng thức bát tiên đồ (bức tranh bát tiên) trên vách tường.

“Ty chúc Hiên Viên Triệt gặp qua Vương gia.” Hiên Viên Triệt sửa sang quần áo quý một gói xuống hành lễ.

“Thần nữ Tần Mục Ca gặp qua Vương gia.” Tần Mục Ca cũng theo Hiên Viên Triệt hành lễ vấn an.

Người đàn ông xoay người lại mỉm cười nói: “Hiên Viên nhanh đứng lên, Tần tư thư cũng xin đứng lên.”

Âm thanh giống như trân châu (ngọc trai) rơi vào khay, réo rắt dịu dàng.

Sau khi Tần Mục Ca đứng dậy không khỏi nâng mắt nhìn qua, chính là ngay sau đó, nhịp tim đập của nàng suýt nữa ngừng đập!

Dung nhan thanh nhã tuyệt đẹp, cứ như luôn mỉm cười, lông mày nhếch lên tán ra vẻ kiêu ngạo, cả người đều lộ sự cao quý, mặt mày cũng ngang ngạnh – thế nào người này giống như đực với người đàn ông kia trong ấn tượng của mình?!

Cũng giống với Tần Mục Ca là, phản ứng đầu tiên của Thanh Dương vương Mộ Dung Kinh Hàn thấy Tần Mục Ca cũng là cả kinh! Gần như thốt ra nói: “Nhược nhĩ...”

Tần Mục Ca sững sốt, vội vàng cúi người nói: “Thần nữ Tần Mục Ca, Vương gia...”

Lúc này Lãnh Thanh Phong tiến lên đây cười lạnh lạnh nói: “Vương gia nhận lầm, người trên đời này giống nhau rất nhiều...”

Mộ Dung Kinh Hàn cho rằng lời nói mình thất lễ, vội vàng cười cười, thu hồi tầm mắt phóng tới trên người Hiên Viên Triệt, thần nhiên nói: “Bổn vương nhận Tần tư thư làm cố nhân (bạn cũ), thật sự là có lỗi, hy vọng Hiên Viên và Tần tư thư không cần chê cười mới được...”

“Không dám, Vương gia mời theo thần tới Nhã hiền đường ngồi xuống.” Trong lòng Hiên Viên Triệt đại khái hiểu được, đoán chừng bộ dáng Tần Mục Ca giống một người tên là Nhược nhi, cho nên làm cho Mộ Dung Kinh Hân nhận lầm mà thôi.

Mộ Dung Kinh Hân lại nhìn nhìn Tần Mục Ca, cười âm thầm, xoay người đi ra ngoài.

Hiên Viên Triệt xoay người lại nói với Tần Mục Ca: “Thân thể ngươi không tiện, đi nghỉ trước đi – Lãnh công tử, mời.”

Hắn thấy Lãnh Thanh Phong giống như thuốc dán dính ở trên người Tần Mục Ca, lông mày không khỏi liền trở nên nhăn lại, cái gia hỏa kia vừa chính vừa tà, sao đã bắt lấy Tần Mục Ca không rời – mình bảo đảm hắn không phải thật sự muốn tìm một tỷ tỷ!

Lãnh Thanh Phong thấy Hiên Viên Triệt nghiêm mặt lạnh nhạt, lập tức cười cười, ngược lại hỏi: “Thân thể tỷ tỷ không thoải mái? Đã nhiều ngày liên tiếp gấp rút lên đường không có nghỉ qua sao?”

“Không phải, là bị chút vết thương nhỏ, không có việc gì.” Tần Mục Ca khách khí cười cười, đi theo Hiên Viên Triệt ra ngoài.

Nhiệt tình của Lãnh Thanh Phong làm cho nàng có chút chịu không nổi, nhiệt độ trong ánh mắt kia có hơi cao, miệng lại kêu tỷ tỷ tỷ tỷ, làm cho người ta có hơi không thể tiến thoái.

“Bị thương? Sao lại thế này?” Về mặt Lãnh Thanh Phong khẩn trương, vội vàng đánh giá Tần Mục Ca.

Mộ Dung Kinh Hân vốn đi ở phía trước cũng ngừng một lát, hắn không quay đầu nhìn, nhưng về mặt lại lóe ra chú ý.

“Không có gì, mấy ngày nữa thì tốt rồi...” Mặt Tần Mục Ca cười có chút xấu hổ, từ khi có ý thức gần nhất, còn chưa có được mấy người quan tâm long trọng qua như vậy, nàng có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), vội vàng lấy làm lệ nói.

Tần Mục Ca chạy tới trong viện, đối diện Mộ Dung Kinh Hân, Hiên Viên Triệt cúi cúi người, lại hướng Lãnh Thanh Phong cười cười, xoay người hướng một phía khác đi.

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Thanh Phong trở nên ngưng trọng (cứng lại), nhìn bóng dáng Tần Mục Ca biến mất, lập tức nhìn về phía Hiên Viên Triệt hỏi: “Tỷ tỷ bị thương? Sao ngươi không bảo vệ nàng thật tốt?”

Biểu tình kia thật sự, giọng điệu tràn ngập chất vấn, giống như đối phương thật sự là tỷ tỷ của hắn.

Lông mày của Mộ Dung Kinh Hân nhẹ chau lại một chút, nói với Lãnh Thanh Phong: “Thanh Phong, không cho phép nói chuyện như vậy với tướng quân, ngươi nói, người giống nhau trên đời rất nhiều, không cần quá cố chấp...”

Lãnh Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, liếc mắt trắng hai người, không nói nữa, toàn bộ chặn đường chủ yếu bảo trì tư thế lạnh lùng.

“Thứ thần nói thẳng, sao Vương gia có thể qua lại với Lãnh công tử này?” Hiên Viên Triệt nhìn không được nói ra nghi vấn của mình, hai người kia dường như chẳng chút liên quan, làm sao cảm thấy dường như thời gian biết không ngắn?

Mộ Dung Kinh Hân liếc mắt Lãnh Thanh Phong, chậm rãi nói: “Hoàng thượng trúng độc, thái y không có biện pháp, nhưng thật là khéo, hắn có thể giải...”

Hiên Viên Triệt liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Phong nhìn lên trời trong, trong lòng bàn tay không khỏi nắm chặt.

“Đúng rồi, đã nhiều ngày trong cung có vẻ phiền phức, trước hết ta ở nơi này của ngươi mấy ngày – ngươi biết, con người của ta thích thanh tĩnh...” Mộ Dung Kinh Hân nói chuyện, tay nhéo mi tâm (ấn đường giữa lông mày).

Nhưng Hiên Viên Triệt ngừng một lát! Người nào cũng biết mình đại biểu cho lợi ích của Tam điện hạ, mà Thanh Dương vương lại chỉ tên muốn ở trong phủ của mình, vật có nghĩa là gì?

“Vâng, ty chức lập tức kêu người đi chuẩn bị.” Hiên Viên Triệt bày tỏ chân thành hoan nghênh, lập tức kêu quản gia lên đi bắt tay vào chuẩn bị.

“Còn có, Lãnh công tử cũng ở chỗ này, ngoài ra chuẩn bị cho hắn một viện lưu lại.” Mộ Dung Kinh Hân lại bổ sung một câu, “Hắn là khách của bản vương, sẽ theo ta cùng ở phủ tướng quân.”

Hiên Viên Triệt âm thầm nghĩ rằng, Lãnh Thanh Phong này ở lại, chẳng khác nào là một cái phiền phức ở lại, nhưng hắn lại không thể nói gì, không nề mặt tăng cũng phải nề mặt phật, có Mộ Dung Kinh Hân ở chỗ này đây.

“Được, ty chức kêu người chuẩn bị.”

Lãnh Thanh Phong nhìn Hiên Viên Triệt ngoài miệng không nói, đáy mắt cũng là một vẻ mặt không tình nguyện, nhìn không được lại hừ lạnh một tiếng – nếu tỷ tỷ không ở nơi này, Hiên Viên Triệt ngươi kiêu lớn tám người nâng cũng không mời được bản công tử, hừ!

Chuyện Mộ Dung Kinh Hân và Lãnh Thanh Phong ở tại phủ tướng quân rất nhanh liền truyền bá trong tai Tần Mục Ca, với tình huống này nàng tự nhiên thật cao hứng, dấu hiệu này cho thấy Thanh Dương vương là có ý thiên vị Tam điện hạ Mộ Dung Huyền, tuy hắn không có họ ngoại mạnh mẽ, nhưng hắn

có một hỗ trợ quyền uy tuyệt đối - - hoàng thượng, mà Thanh Dương vương và đương kim hoàng thượng cảm tình còn tốt, cho nên hẳn làm như vậy không hề ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ là một việc, trong đầu của mình sao có thể có ấn tượng với hắn, lẽ ra trước đó cũng không có gặp qua hắn, đây là xảy ra chuyện gì?

-

Trong nháy mắt ba ngày trôi qua, miệng vết thương của Tần Mục Ca do được Lãnh Thanh Phong cung cấp phương thuốc khôi phục với tốc độ khiến người kinh ngạc.

Mặt khác tình hình hoàng thượng cũng bắt đầu có một chút chuyển biến tốt đẹp, chờ tình hình hoàng thượng tốt hơn chút nữa, là có thể xử lý toàn bộ tình hình phức tạp trước mắt, mỗi ngày Hiên Viên Triệt có vẻ vội vàng, hẳn tuần tra, họp, điều động nhân mã (người ngựa), chú ý cận kề mọi mặt chiều hướng.

Mà Mộ Dung Kinh Hàn và Lãnh Thanh Phong tương đối có vẻ nhàn nhã, mỗi ngày chính là đi thăm hoàng thượng, luôn luôn chờ đi xem Tam điện hạ nữa.

Lúc tối này, Hiên Viên Triệt một ngày vội vàng trở về cùng ăn bữa tối với Mộ Dung Kinh Hàn và Lãnh Thanh Phong, nói một chút tình hình với Mộ Dung Kinh Hàn, còn có cần chú ý một chút chiều hướng.

Mộ Dung Kinh Hàn nằm ở trên xích đu, quạt giấy nhẹ nhàng vẩy từ từ khép hai mắt nghe, cho rằng Hiên Viên Triệt nói xấp xỉ, hẳn mở to mắt nhìn Hiên Viên Triệt khẽ hỏi: “Đại tướng quân, nghe nói người và Tần tư thư từng là phu thê (vợ chồng) à?”

Hiên Viên Triệt đang ngồi nghiêm chỉnh, nghe thấy Mộ Dung Kinh Hàn bỗng nhiên đổi đề tài, vốn là ngừng một lát, sau đó khuôn mặt tuấn tú lúng túng một chút, gật đầu, nghênh đón vẻ mặt bất quáỉ của Mộ Dung Kinh Hàn nói: “Đúng, Vương gia.”

“Nghe nói là vì hiểu lầm nàng hồng hạnh vượt tường, cho nên mới hưu khí (vứt bỏ) nàng?”

Khóe miệng Hiên Viên Triệt co rút, Thanh Dương vương này tới kinh thành làm gì hả? Đã hỏi thăm chuyện cũ của mình và Tần Mục Ca được rõ ràng như vậy?

“Đúng, Vương gia.”

“Hiện tại quan hệ các người cũng không tệ lắm, trang@đ#d##q#d@bubble thật sự khiến người kinh ngạc,” Mộ Dung Kinh Hàn làm bầm lâu bầu nói một câu, dừng một chút, bỗng nhiên ngồi dậy, trên mặt lãnh diễm tràn ra một nụ cười không thể đoán, nói khẽ: “Ta muốn hỏi đại tướng quân một vấn đề có vẻ bí ẩn, hy vọng chớ trách tội mới được...”

Vấn đề bí ẩn? Lòng Hiên Viên Triệt có chút bất ổn, không nắm được đối phương sẽ hỏi ra cái gì, dù sao mọi người cũng đều biết là người vương gia này ra bài không theo lẽ thường.

“Ty chức không dám, Vương gia xin hỏi.” Hiên Viên Triệt làm ra một biểu tình khiêm tốn, cố gắng che giấu mình khẩn trương.

“Việc ấy,” Mộ Dung Kinh Hàn dường như cảm giác được có chút khó có thể mở miệng, cho nên có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, lấy tay chạm nhẹ khóe miệng, khẽ nói, “Người có thể thấy qua trên người Tần tư thư có hình xăm gì đặc biệt chưa? Chẳng hạn như một đoá hoa gì đó...”

Mặt Hiên Viên Triệt lập tức đỏ lên, đây thật đúng là một vấn đề bí ẩn! Mình và Tần Mục Ca từ khi kết hôn về sau số lần cùng một chỗ một bàn tay đã kể ra đủ, cảnh tối lửa tắt đèn có thể nhìn thấy cái gì.

Nhưng lui lại một bước nói, đường đường Vương gia sao có thể cảm thấy hứng thú với thân thể của người con gái lần đầu gặp mặt? Trong lòng Hiên Viên Triệt không hiểu sao có chút khó chịu.

“Sao Vương gia có thể hỏi cái này?...Ty chức ngu dốt, vẫn xin Vương gia chỉ rõ...”

Nói cho cùng Mộ Dung Kinh Hàn là Lão giang hồ, cười ha ha, nhìn Hiên Viên Triệt chậm rãi nói: “Việc này chỉ do cá nhân tò mò, người xem Tần tư thư là một người đẹp như thế - - nghe nói trên người con gái rất đẹp đều có giống hoa đào hoặc là hình xăm gì gì đó - - nàng cũng có thể có, như vậy đi, phiền toái đại tướng quân đi chứng nhận một chút, coi như là đưa lễ gặp mặt cho Bốn vương...”

Về mặt Hiên Viên Triệt hắc tuyến (vạch đen).

Đây là lễ gặp mặt gì? Hẳn một ** Vương gia muốn biết Tần Mục Ca có hình xăm hay không, liền kêu mình đi thăm dò sự thật, nói ra lễ gặp mặt cho oai?!

“Việc này – tìm không tốt ...” Hiên Viên Triệt ăn ngay nói thật.

Mộ Dung Kinh Hàn đánh giá Hiên Viên Triệt, thấy hắn không giống như là đáng vẻ nói chuyện, lại hơi nghiêng người, tò mò hỏi: “Đại tướng quân không phải đã làm vợ chồng với Tần tư thư sao? Tại sao có thể không biết như vậy? – hẳn không phải là cố ý như thế đi? Dù sao bốn vương rất không dễ dàng thật xa mới tới một chuyến, người cứ xem tiến hành ...”

Nói xong, Mộ Dung Khinh Hân thật lạnh mới nằm lại xích đu, nhàn nhả thoải mái lác lác lên.

Hiên Viên Triệt dường như có chút không chốn dung thân, đối phương đây là * trần trụi khinh bỉ mình sao? Chẳng lẽ hân và con gái ở cùng chỗ đều phải xem khắp nơi đối phương sao? Kia quả thật chính là - - sắc lang rồi!

“Việc này, còn phải cho phép Vương gia cho chút thời gian...”

“Hiện tại người liền đi đi, hỏi đối phương một chút, dù sao các người đã từng là người thân mật nhất, bốn vương không hỏi được...”

Mộ Dung Khinh Hân lập tức ngồi dậy đuổi Hiên Viên Triệt đi hỏi Tần Mục Ca, biểu tình kia mang theo vội vàng và loại kỳ vọng gì đó, rõ ràng khác biệt với biểu tình vừa rồi.

Hiên Viên Triệt không có biện pháp, cho dù sắc mặt đối phương tốt, cũng là Vương gia, mình ở nghiêm chỉnh cũng là một thần tử, hơn nữa hiện tại mình cũng có việc cầu hân, cho nên không có biện pháp chọn lựa.

Hân đứng lên, bất đắc dĩ cười cười: “Vây Vương gia trước nghỉ ngơi, tỳ chức đi xem.”

-

Từ viện Mộ Dung Khinh Hân ra ngoài, Hiên Viên Triệt chậm rãi hướng Minh Nguyệt tiểu trúc của Tần Mục Ca mà đi, dọc theo đường đi lòng dạ hân trần trọc không yên, thiên hồi bách chuyển (lòng dạ rối bời, thay đổi liên tục), nghĩ làm sao mở miệng hỏi đối phương chuyện này.

Nhưng mãi cho đến cửa viện đối phương, hân cũng không có một cái cơ thích hợp - - lúc này đề cập thân thể đối phương, mình một đại nam nhân làm sao mở miệng được?! Đường đột như vậy có thể bị đối phương cho rằng mình lỗ mắng phóng đảng hay không, quy mình và * VUông gia kia thành một loại?

Hân mang theo buồn phiền đập lên bậc thang, đang muốn đẩy cửa vào, chợt nghe được một người nha hoàn trong sân nói: “Tiểu Ngọc, người nấu chút nước tối, nước Tần tư thư tắm rửa có hơi không đủ...”

Hiên Viên Triệt vừa nghe, trong đầu bỗng nhiên vọt ra một tia lửa run rẩy, khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ nóng một chút, toàn thân lập tức trở nên nóng!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Vạch áo cho người xem lưng

Tần Mục Ca ở * bên cạnh nhìn một quyển sách, vừa thưởng thức hai cây hạnh đào lão quân.

Chỉ một lát sau, thị nữ thêm nước thùng tắm xong, cũng cất xong quần áo và khăn vải chà lau người, liền mời Tần Mục Ca tắm rửa.

Bởi vì nơi này yên lặng, cũng không có người ngoài, Tần Mục Ca chỉ kéo mảnh vải lại, liền bắt đầu cởi quần áo, sau đó ngồi vào thùng tắm.

Bởi vì cánh tay trái bị thương, cho nên nàng rất cẩn thận từ từ tắm, còn thắm ngâm nga tiểu khúc.

Thấy tắm sắp xong, Tần Mục Ca liền đứng lên, chuẩn bị khăn vải lau kia.

Bỗng nhiên, nàng nghe được tiếng vang khác thường ngoài phòng!

“Ai?!” Dường như Tần Mục Ca cùng lúc nắm lên cây hạnh đào trong tay ném qua!

Vèo! Cây hạnh đào kia qua từ giữa khe hở màn tơ, phá cửa sổ bay ra ngoài phòng, dường như sau khi đánh tới vật gì đó, rớt xuống ở dưới mái hiên.

Nha hoàn bên ngoài nghe được lời của Tần Mục Ca, cũng lập tức chạy ra ngoài.

“Ai đó? Ai đó? – đại đại đại tướng quân? Nô tỳ gặp qua đại tướng quân...”

Tần Mục Ca mới vừa nhanh chóng mặc vào quần áo trong, thì nghe nha hoàn bên ngoài kêu đại tướng quân, thì nàng vạch đen đầy mặt – vừa rồi sẽ không là Hiên Viên Triệt ở bên ngoài chứ? Theo trên lý thuyết mà nói không có khả năng, bởi vì hân là chính nhân quân tử, cho dù có việc cũng sẽ quang minh chính đại tiến vào, mà sẽ không đến phía trước cửa sổ nhìn gì đó.

Hân đối với mình không xa không gần, vẫn duy trì khoảng cách bình thường, hân là không có khả năng đến mức không báo mà đến.

“Đứng lên đi, Tần tư thư ngủ sao?” Âm thanh Hiên Viên Triệt vang lên.

“Hồi tướng quân, Tần tư thư... Đang tắm...” Âm thanh nha hoàn có chút không cao.

“A..., vậy ta sẽ không quấy rầy...”

Lúc này Tần Mục Ca cũng mặc quần áo, nài bước nhanh đi ra ngoài đứng ở cửa, gọi Hiên Viên Triệt lại nói: “Đại tướng quân đến đây, chính là có việc?”

Hiên Viên Triệt vừa quay đầu lại, thấy Tần Mục Ca thanh tú xinh xắn đứng ở dưới mái hiên, quần áo trong màu trắng làm cho nàng giống như một đoá hoa mẫu đơn trắng nở dưới ánh trăng, xa hoa, vàng sáng sau người ánh sáng nhàn nhạt, càng cảm thấy mỹ lệ xuất trần, cũng giống như tiên tử.

Lòng của hắn nhìn không được nhộn nhạo lên, cảm xúc trong mắt càng phát ra nồng đậm mãnh liệt, hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Cũng không có việc gì, chỉ là vô ý đi ngang qua, muốn hỏi Tần tư thư một chút ở có quen hay không...”

Tần Mục Ca vừa nghe, mỉm cười đi xuống bậc thang, nói: “Đa tạ tướng quân, ta rất vừa lòng, đã quấy rầy nhiều ngày rồi... thật ngại...”

“Vậy là tốt rồi, vậy nghỉ ngơi đi, ta đi trước, có cái gì cần thì nói với Như phu nhân – và quản gia được rồi.” Hiên Viên Triệt vừa thốt ra nói đến Như phu nhân, lập tức cảm thấy mình nói lời sai rồi, liền lập tức sửa lại.

“Đã nhiều ngày không có gặp Như phu nhân, hy vọng ta đã ở nhiều ngày vậy sẽ không để cho nàng cảm thấy không thoải mái – ta chỉ ở vài ngày liền đi...” Tần Mục Ca và Như phu nhân này từng không thoải mái, tuy nhiên đã nhiều ngày không nhìn thấy nàng ta, không có nghĩa là trước khi mình đi vẫn không thấy được nàng ta, vì tránh cho một vài xấu hổ không cần thiết, trước mình vẫn là cho thấy một chút thái độ.

Hiên Viên Triệt hơi cúi đầu nhìn vào trong mắt Tần Mục Ca, trầm mặc chốc lát nói: “Ở trong này, ngươi muốn ở bao lâu đều có thể, không ai sẽ đuổi ngươi đi, nhớ kỹ.”

Trong nháy mắt Tần Mục Ca ngẩng người, Hiên Viên Triệt đã lướt đi, trong không khí chỉ để lại chỉ có một mùi thơm ngát.

Nha hoàn bắt đầu nhắc nhở: “Tần tư thư, về phòng nghỉ ngơi thôi, đêm đã khuya...”

“Ừ, đi thôi.” Tần Mục Ca xoay người về phòng, thu dọn một lát nghỉ ngơi không đề cập tới.

Ngày thứ hai gần giữa trưa, Tần Mục Ca đang đọc sách, có ma ma qua nói đại tướng quân Hiên Viên Triệt mời Tần Mục Ca qua cùng dùng đồ ăn sáng.

Có mệnh lệnh của đối phương, Tần Mục Ca không dám thất lễ, vội vàng theo ma ma đi Thanh Hương thính.

Lúc này Lục Âm phát triển, tầm mắt thậm chí có thể đạt được một mảnh xanh dày đặc. Tần Mục Ca vừa đi, vừa thưởng thức cảnh đẹp, vô tình đã đến bên ngoài Thanh Hương thính.

Cửa sổ rộng mở, Tần Mục Ca liếc mắt thấy Như phu nhân trang phục lộng lẫy thân phận của nữ chủ nhân đang bận rộn, mà Mộ Dung Kinh Hàn và Hiên Viên Triệt ngồi ở trước bàn cơm hai bên vui vẻ hoà nhã trò chuyện gì đó, không khí dường như rất hoà hợp.

Hai tay Lãnh Thanh Phong nâng má hai mắt thả vào hư không, mãi đến khi thấy Tần Mục Ca, khuôn mặt tuấn tú mới lộ ra tươi cười, vui vẻ vẫy tay với nàng.

Tần Mục Ca nhắc lên váy áo bước lên bậc thang, vén lên bức rèm che đi vào.

Như phu nhân thấy Tần Mục Ca, biến sắc, chẳng qua gần như cùng lúc liền khôi phục bình thường, miễn cưỡng đi lên hô: “Tần tư thư mời ngồi – đã nhiều ngày vết thương có tốt hơn không?...”

Đối phương coi như khách khí, Tần Mục Ca cũng khách khí trả lời: “Tốt hơn rồi, đa tạ Như phu nhân nhớ...”

Hiên Viên Triệt thấy Tần Mục Ca, mặt có tình hay vô tình xoay chuyển, sau đó nói với Tần Mục Ca: “Mời ngồi, Tần tư thư – từ khi Vương gia, Lãnh công tử còn có Tần tư thư vào đây ở, ta cũng không có chính thức mở tiệc chiêu đãi các vị, hôm nay cho dù là ta vì Vương gia và Lãnh công tử đón gió tẩy trần, còn có ăn mừng thân thể Tần tư thư khôi phục...”

Sau khi Tần Mục Ca nói cảm ơn ngồi ở bên cạnh Lãnh Thanh Phong.

Bây giờ Mộ Dung Kinh Hà ngồi ở tôn vị (vị trí cao, kính trọng), Hiên Viên Triệt ngồi ở dưới đầu tiên bên trái, đến Như phu nhân lại ngồi ở dưới Hiên Viên Triệt, Lãnh Thanh Phong ngồi ở dưới bên phải Mộ Dung Kinh Hàn, vậy vị trí tốt nhất của nàng đương nhiên chính là ngồi ở bên cạnh Lãnh Thanh Phong.

Hành động này làm cho Lãnh Thanh Phong cười tươi như hoa, vô cùng vui vẻ, hắn vội vàng quay đầu tới gần Tần Mục Ca khẽ nói: “Hôm nay tỷ tỷ có tốt hơn không? So với mấy ngày trước?”

Tần Mục Ca gật đầu, khẽ trả lời: “Tốt hơn nhiều, ngươi đã nhiều ngày bận rộn, long thể hoàng thượng như thế nào, còn có Tam điện hạ như thế nào?”

“Cũng khoẻ, buổi chiều hôm nay ta không còn bận, đi tìm ngươi nói chuyện phiếm có được hay không?...” Ánh mắt Lãnh Thanh Phong gần như cũng

không muốn nhảy nhìn chăm chăm Tần Mục Ca.

Lông mi kia giống như cánh quạ dày rậm nhẹ nhàng che phủ, đôi mắt linh động so với hồ nước trong treo nhất còn câu hồn phách hơn, môi mềm mại nhẹ nhàng nhếch lên, bao bọc răng trắng tinh như ngọc nói làm nhâm kia lại, hiện tại nàng mặc y phục lụa mỏng với vạt áo màu da cam đường viền khảm vàng nhạt, dưới cổ nờn nà là loáng thoáng đường cong bộ ngực là lướt trắng noãn như ngọc, cất giấu vô hạn tốt đẹp.

Tần Mục Ca cũng không từ chối được, liền gật đầu.

Hành động này lại khiến cho Lãnh Thanh Phong mặt mày hớn hờ, cao hứng như đứa bé.

Mộ Dung Kinh Hân bung ly rượu lên, liếc mắt lướt qua Lãnh Thanh Phong, cũng khẽ nhẹ nhàng xẹt qua Tần Mục Ca, sau đó rơi vào trên người Hiên Viên Triệt cười nói: “Ly rượu này bốn vương thay mặt Lãnh công tử còn có Tần tư thư cảm tạ đại tướng quân thịnh tình chiêu đãi, cạn ly...”

Lãnh Thanh Phong và Tần Mục Ca cũng bung ly lên.

Như phu nhân nhìn đến Tần Mục Ca bây giờ hoàn toàn biến thành người ngoài, trong mắt cảm giác về sự ưu việt giấu cũng không giấu được, hiện tại bên cạnh Hiên Viên Triệt chỉ có một nữ nhân là mình, nam nhân ưu tú như vậy bị một mình chiếm giữ, cảm giác kia thật sự là sáng khoái nói không nên lời!

Cho nên nàng ta mỉm cười dịu dàng, bung ly rượu lên cố ý vô ý nhích lại gần Hiên Viên Triệt, đồng thời nhìn lướt qua Tần Mục Ca – nàng ta rất hy vọng đối phương thấy một màn như vậy.

Chẳng qua để cho nàng ta đều là thất vọng, Tần Mục Ca sắm vai cũng không có nhìn nàng ta, càng không có nhìn Hiên Viên Triệt, mà là đều đặt toàn bộ ánh mắt ở trên người Mộ Dung Kinh Hân, lắng nghe đến chuyên chú lời nói của đối phương, sau đó rất hợp với tình hình nâng ly, sau đó lại nghe Lãnh Thanh Phong đang nhỏ giọng nói gì đó, gương mặt hơi mỉm cười.

Lúc này Hiên Viên Triệt tự nhiên cũng cần phải nâng ly rượu lên, khoe mắt của hắn nhìn về phía vẻ mặt tự nhiên bình tĩnh của Tần Mục Ca, trong lòng không khỏi dâng lên tình cảm phức tạp – trước nàng là thê tử của mình, là nữ chủ nhân ở trong phủ này, mà hiện tại thành người khách, nàng không có một chút oán giận, không vui, ngược lại, thật sự làm được không đếm xỉa tới, thậm chí khách khí với Như phu nhân như vậy.

Nàng bây giờ với mình, với phủ đệ đã từng sinh hoạt này, với mấy ngày cùng sinh hoạt kia của mình và nàng hoàn toàn buông sao?

Nàng có thể có tương lai gì với Mộ Dung Kinh Hân * vương gia này hay không?

Vừa có ý nghĩ này, lòng Hiên Viên Triệt không khỏi thoáng dâng lên ghen tuông, trong mắt cũng thoáng lộ ra hung ác nham hiểm, nhưng, những cảm xúc này đều giống tia chớp, tốc độ làm cho người ta bắt không được.

“Vương gia có thể hạ mình đến hèn xá (nơi ở nghèo hèn) của ty chức, về vang cho kẻ hèn này, chiêu đãi có chỗ không chu đáo, mong rằng Vương gia bao hàm (thông cảm)...” Hiên Viên Triệt nói tới đây, mượn cơ hội nói với Lãnh Thanh Phong và Tần Mục Ca, “Lãnh công tử đã vất vả nhiều ngày, trước Tần tư thư quá vất vả, cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được...”

Về mặt Lãnh Thanh Phong lười biếng, nâng ly đụng cùng một chỗ với Hiên Viên Triệt.

Tần Mục Ca khách khí nói tiếng cảm ơn, sau đó cũng lấy ly chạm nhẹ một chút ly rượu của Mộ Dung Kinh Hân và Hiên Viên Triệt.

Mộ Dung Kinh Hân không biếc sắc đánh giá Tần Mục Ca, trong mắt mơ hồ hiện ra gọi sóng, dung nhan tuyệt thế tao nhã vậy làm cho người ta nở rộ như tâm gió xuân.

Hắn chợt phát hiện Hiên Viên Triệt đang nghiền cứu ánh mắt của mình, cười âm thầm, lập tức uống một hơi cạn sạch rượu, sau đó nhìn về phía Hiên Viên Triệt, nhìn như chú ý chỉ vào một bên gò má của đối phương, hỏi: “Gò má đại tướng quân làm sao có bầm tím? Bị thương chỗ nào sao? Trước Bốn vương không có chú ý, mới nhìn đến...”

Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt lúng túng rõ ràng, vội nói: “Không có gì, hôm nay suy nghĩ vấn đề quá say mê, không cẩn thận đụng vào trên cửa...”

Như phu nhân cũng thấy, chỉ là mới ngại vì Mộ Dung Kinh Hân ở đây không tiện hỏi, bây giờ bàn tay trắng nõn thon nhỏ của nàng chạm đến gò má đối phương, đau lòng nói: “Đây sao có thể là tốt? Thiếp thân đi bảo người kêu y chính tới xem một chút mới được...”

Hiên Viên Triệt không khỏi xoay đầu ra một chút, tránh thoát cử chỉ thân mật của Như phu nhân, đồng thời liếc mắt qua Tần Mục Ca, khẽ chau mày nói: “Không nghiêm trọng, không cần chuyện bé xé to...”

Nhưng, để cho hắn thất vọng là Tần Mục Ca căn bản không có bày tỏ gì, nàng lại đang khẽ nói chuyện với Lãnh Thanh Phong!

“Vậy là tốt rồi, bốn vương còn tưởng rằng ngươi bị cái gì đánh trúng.” Mộ Dung Kinh Hân vô ý cố ý nói một câu, lại bổ sung thêm, “Vẫn là Như phu nhân đau lòng đại tướng quân...”

Như phu nhân mở cờ trong bụng, về mặt thẹn thùng nhìn Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt vạch đen đầy mặt – đây thật sự là vạch áo cho người xem lưng! Hắn đang lo lắng bị Tần Mục Ca thấy trên mặt mình bầm tím sẽ nghĩ đến

chuyện đêm qua, cho nên khẽ nghiêng mặt né tránh đối phương, bây giờ Mộ Dung Kinh Hàn chế giễu, vạch trần ở trước mặt mọi người!

Tuy là Tần Mục Ca trả lời với Lãnh Thanh Phong, nhưng đối thoại của Hiên Viên Triệt và Mộ Dung Kinh Hàn nàng vẫn nghe, thậm chí lúc Mộ Dung Kinh Hàn và Như phu nhân nói đến trên mặt Hiên Viên Triệt bầm tím, nàng tiện thể nhìn lướt qua, lúc ấy cũng không có nhiều để nghĩ đến, mà khi Mộ Dung Kinh Hàn nói tưởng rằng bị cái gì đánh trúng, theo bản năng nàng nghĩ tới cây hạch đào của mình.

Cho nên, nàng tò mò nhìn qua.

Hiên Viên Triệt phát hiện Tần Mục Ca thật sự quan tâm nhìn qua, dường như đang kiểm tra bầm tím của mình, hắn không biến sắc nghiêng mặt một chút, để đối phương không thấy vết thương của mình, ngoài miệng lại nói với Mộ Dung Kinh Hàn: “Đa tạ Vương gia quan tâm, thật là đụng vào trên cửa...”

Mộ Dung Kinh Hàn cười cười, dời đi đề tài, bắt đầu tán gẫu với Hiên Viên Triệt dựng lên quân đội với Cao Xương chuyện khác.

Không khí trên bàn cơm bắt đầu trở nên sinh động.

-

Dùng qua bữa trưa, thì mấy người đến chỗ thiên sảnh ngồi nói chuyện.

Tần Mục Ca thật ra cũng không có bao nhiêu chuyện, nhưng mà mình ngồi cũng không có việc gì làm, nếu như mình trở về viện thì Lãnh Thanh Phong cũng đi theo, hai người một chỗ dường như cũng không quá thích hợp, tuy hắn vẫn gọi mình là tỷ tỷ.

Năm người đến thiên sảnh, vốn chia làm hai tốp – Lãnh Thanh Phong và Tần Mục Ca là một tốp, Lãnh Thanh Phong nói thao thao bất tuyệt (nói không ngớt), Tần Mục Ca nghe, ngẫu nhiên nói một chút ý kiến; Mộ Dung Kinh Hàn và Hiên Viên Triệt là một tốp, bầu không khí giữa hai người nhìn cũng hoà hợp, quân tử giống nhau thường vừa đánh cờ vừa trò chuyện vài câu.

Như phu nhân ngồi ở bên cạnh Hiên Viên Triệt giống như bày tỏ sự tồn tại của mình, chẳng qua Hiên Viên Triệt dường như không nói với nàng ta một câu.

Cứ như vậy, dưới ánh nắng buổi trưa trôi qua trong vui vẻ hoà thuận, khi mặt trời chiều ngả về tây Tần Mục Ca mới cáo từ trở về sân viện của mình.

--

Bữa tối qua đi, Tần Mục Ca một mình đi dạo hoa viên tiêu thực, thật không ngờ ngẫu nhiên gặp Hiên Viên Triệt cũng ra ngoài đi dạo.

Phản ứng đầu tiên hai người thấy lẫn nhau đều là sững sốt một chút, lập tức lại khách khí cười.

“Đại tướng quân cũng ra ngoài đi dạo, thật khéo.” Tần Mục Ca cúi người chào hỏi đối phương, thái độ dịu dàng khiêm tốn.

Trên mặt Hiên Viên Triệt rõ ràng thoáng hiện xấu hổ, hắn ho nhẹ một tiếng nói: “Tần tư thư cũng đi dạo sao...”

Tần Mục Ca gật đầu, lập tức nâng mắt nhìn gò má đối phương.

Quả nhiên má phải mơ hồ có một mảng nhỏ bầm tím hình trứng, bởi vì sắc mặt hắn trắng ít thấy, cho nên có chút rõ ràng.

“Thật sự bầm tím của đại tướng quân là bị đụng vào trên cửa làm cho?...” Trong ánh mắt Tần Mục Ca mang ý hỏi và nghi ngờ, hướng vào trong mắt Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt lúng túng, đoán chừng khuôn mặt tuần tú gắng gượng trả lời: “Đương nhiên, chẳng lẽ chính là bị người đánh hay sao?...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức hối hận, nhưng liều chết giữ mặt không đổi sắc.

“A..., không phải là người đánh thì tốt,” Tần Mục Ca ý vị thâm trường cười cười, “Hôm qua ta đang tắm, ngoài cửa sổ hiện lên một cái bóng đen, bị ta đập một cây hạch đào, đối phương biến mất. Hôm nay thấy trên mặt đại tướng quân mắc phải vết thương, ta không khỏi nghĩ đến, nhưng làm sao đại tướng quân có thể sẽ xuất hiện ngoài phòng của ta? Đó đương nhiên không có khả năng, người luôn luôn không quan tâm tới ta, cho dù hôm qua đi tìm ra cũng chỉ do ngẫu nhiên thôi...”

Hiên Viên Triệt bị lời nói của Tần Mục Ca chỉ đông đánh tây, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng, nhưng mà chuyện như vậy sao có thể dễ dàng thừa nhận?!

“Tần tư thư suy nghĩ nhiều, ta cũng không có không quan tâm tới người, đương nhiên, ta cũng không có khả năng đi rình coi cái gì – dù sao ta có nữ nhân, không có đến nỗi bụng đói ăn quảng, người yên tâm...” Hiên Viên Triệt kiên trì bảo đảm.

Tần Mục Ca cười cười, chuyển đề tài, hỏi: “Ngày mai đại tướng quân có đi hoàng cung? Ta muốn xem Tam điện hạ, đã nhiều ngày do thân thể ta cũng không có đi nhìn hắn...”

“Người lo lắng cho hắn?...” Hiên Viên Triệt giữ kín như bưng, đôi mắt đen sâu lắng nhìn Tần Mục Ca, xấu hổ trước đó dần dần nhạt đi.

Tần Mục Ca gật đầu, đương nhiên lo lắng cho hắn, tình hình hiện tại tuy là nhìn như nghiêng về phía hắn, nhưng mà Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử sẽ dễ dàng buông tha giấc mộng hoàng đế sao? Ngoại thích đại thần phía sau bọn họ sẽ buông tha cho sao?

“Người... thích Tam điện hạ?...”

Tần Mục Ca ngừng một chút, con mắt xoay chuyển, nói: “Vì sao đại tướng quân phải hỏi như vậy? Ta với Tam điện hạ chỉ có ơn tri ngộ, cũng không có tình yêu nam nữ...”

“Đúng là hắn muốn đề cho người làm nữ nhân của hắn, người không phải không biết...” Hiên Viên Triệt cũng không quản Tần Mục Ca có thích nghe hay không, lại bày một chuyện thật trước mặt nàng, “Lần này Đại Tư Mã kiên quyết ủng hộ Tam điện hạ, Vương Chi Nhượng chắc chắn sẽ gả cho Tam điện hạ...”

“Ta biết, Vương Chi Nhượng ghen tị đúng hay không? Có quan hệ gì với ta? Ta lại không muốn lấy Tam điện hạ làm chồng, mà người không cần lại nhắc nhở ta có được hay không? Lỡ tai cũng chại...” Tần Mục Ca xoay người bước trên mép nước đình nghỉ mát, xem cảnh trí bốn phía như thế nào.

Gió lạnh hiu hiu, hoa sen trên mặt nước khẽ nở, truyền đến từng đợt từng đợt mùi thơm ngát, có chuồn chuồn bay lượn nhẹ nhàng, toàn bộ mặt hồ yên lặng lại nhẹ nhàng.

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca dường như hơi không kiên nhẫn, chẳng những không có xoay người rời khỏi, ngược lại đi theo Tần Mục Ca vào đình nhỏ, đứng bên cạnh nàng tiếp tục nói: “Lãnh Thanh Phong kia dường như có tình cảm không bình thường với người, người... Thích hắn?...”

“Ta cảm thấy hắn rất tốt, rất quan tâm ta, hơn nữa chúng ta nói chuyện cũng rất hợp ý, có thể làm bằng hữu (bạn bè),” Tần Mục Ca nói chuyện, thoáng liếc mắt Hiên Viên Triệt, người này dường như cũng không làm sao thích Lãnh Thanh Phong, “Hơn nữa bộ dạng của hắn lại nhìn tốt như vậy, nhìn hoài không chán...”

Hiên Viên Triệt cảm thấy kinh ngạc, quay đầu nhìn Tần Mục Ca, nhìn không được hỏi: “Về ngoài một người đàn ông có quan trọng như thế sao? Người sẽ không phải là chỉ thích nhìn bề ngoài con người chứ, Tần Mục Ca? Hắn có cái gì tốt?”

“Hắn chỗ nào không tốt, đại tướng quân?” Tần Mục Ca không khỏi giải thích cho Lãnh Thanh Phong, gương mặt tràn đầy nghiêm túc.

Trong chốc lát Hiên Viên Triệt nghẹn lời, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Người cũng biết lai lịch của hắn? Hắn với những thích khách ám sát chúng ta là một nhóm, người như vậy có thể làm bằng hữu sao?...”

Lúc này đến lượt Tần Mục Ca trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chúng ta lại bỏ lỡ như vậy

Đúng lúc này, Như phu nhân xuất hiện ở cửa hoa viên, nàng ta thấy Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca ở cùng một chỗ, kinh ngạc với ghen tị, vội vàng sửa sang quần áo một chút, bước nhanh tới cười khan nói: “Gia, để cho thiếp thân phải tìm, nước ấm đã chuẩn bị xong cho ngài...”

“Thanh Dương Vương tin tưởng hắn, ta cảm thấy chúng ta có thể tin tưởng hắn, hắn không phải là người xấu...” Tần Mục Ca cười âm trầm, cúi người với Hiên Viên Triệt, “Phu nhân đến tìm đại tướng quân, ta sẽ không quấy rầy, cáo lui.”

Hiên Viên Triệt muốn nói gì đó, lại bởi vì Như phu nhân ở đây cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là nhìn Tần Mục Ca rời đình nhỏ, càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong tầm nhìn của mình.

“Gia, người đã rất lâu không có để ý qua thiếp thân, tối nay thiếp thân muốn cùng với người...” Như phu nhân yếu điệu quyến rũ nói, chuẩn bị tới gần ôm Hiên Viên Triệt.

“Mấy ngày này ta rất mệt, mà người không cần cho ta thêm phiền não.” Mặt Hiên Viên Triệt không chút thay đổi xoay người rời đình nhỏ, bước nhanh về phía viện của mình, lại không quay đầu liếc nhìn Như phu nhân một cái.

Như phu nhân thấy mặt Hiên Viên Triệt cũng không nhìn nàng ta nhiều, trong mắt ghen tị và ý oán hận như sóng lớn, mấy ngày nay, chính xác mà nói từ khi Tần Mục Ca trở mình trước mặt thái hậu, Hiên Viên Triệt sắp xếp đuổi Ý phu nhân, thái độ với nàng ta cũng xuống dốc không phanh, trước tuy là thờ ơ, nhưng ít nhất cũng sẽ thương thương an ủi một chút, mà mấy ngày nay đến cả lời nói tối thiểu cũng không có, càng đừng nói thân mật!

Trái lại Tần Mục Ca, đối xử bây giờ và trước kia khác nhau như thế. Trước kia đại tướng quân xưa nay ngay cả nói cũng dường như không có, đi viện của nàng cũng ít ỏi, mà bây giờ, hắn không chỉ có mời nàng đến phủ ở, mà còn hỏi han ân cần, thái độ cũng là hoà ái dễ gần. Chẳng lẽ tro tàn muốn bùng cháy?!

Suy nghĩ đến vị trí chính thể muốn chạm tới lại rớt, Như phu nhân oán hận nói: “Hồ ly dụ dỗ người này đã bị phu quân huơ còn chưa từ bỏ ý định, còn muốn * hấn, sao ta đồng ý bỏ qua với người?! Hãy chờ xem!”

--

Sáng hôm sau, Tần Mục Ca thu dọn thỏa đáng, vừa đi tìm Hiên Viên Triệt, hôm nay nàng tính tiến cung thăm Mộ Dung Huyền, nghe nói tình hình của hấn cơ bản cũng hồi phục, nhưng mà không có tận mắt nhìn thấy, dù sao cảm giác vẫn có chút không ổn.

Hiên Viên Triệt và Mộ Dung Kinh Hàn còn có Lãnh Thanh Phong đã chuẩn bị tốt, đợi nàng đến.

Từ xa Lãnh Thanh Phong đã vẫy tay với nàng, mà như vậy giống như biết vốn không phải ngăn ngại hơn mười ngày, mà là giống như quen biết thật lâu.

Hiên Viên Triệt vẫn là vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng kia, nhưng mà trong mắt lại lóe ra bóng dáng nho nhỏ của Tần Mục Ca, mãi đến khi càng ngày càng gần, hấn mới cố ý hay vô ý thoáng chuyển tầm mắt đi một chút.

Ánh mắt Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng ý sâu vô hạn, hấn mỉm cười chào hỏi với Tần Mục Ca, nói: “Hôm nay sắc mặt Tần tư thư thật tốt... Càng xinh đẹp ra...”

“Vương gia quá khen, liễu yếu đào tơ, sao dám nhuộm mặt vương gia tôn quý?...” Tuy Tần Mục Ca biết dung mạo của mình không tệ, nhưng mà được người đàn ông trực tiếp tán thưởng như vậy dường như vẫn là lần đầu tiên, có chút không thích ứng được, cho nên gương mặt hơi phiếm hồng.

Trong lòng Hiên Viên Triệt không khỏi oán thầm một hồi với Mộ Dung Kinh Hàn, một vương gia nói chuyện thật là có hơi cợt nhả, * tính tình quả thật khác biệt với người khác!

--

Bốn người ra cửa phủ, Mộ Dung Kinh Hàn kêu xe và bản thân một xe, mà Lãnh Thanh Phong thì vui vẻ cùng xe với Tần Mục Ca.

“Tỷ tỷ, hôm nay chúng ta từ trong cung ra ngoài ta dẫn tỷ đi dạo chơi có được hay không?” Trên mặt Lãnh Thanh Phong xinh đẹp thanh tú quyền rũ cười nhẹ nhàng: “Nơi này ta thật là còn chưa từng đi dạo như thế...”

“Làm sao người và Thanh Dương Vương quen biết, dường như không phải quen biết sơ,” Tần Mục Ca nghĩ đến lời nói của Hiên Viên Triệt nói với mình, trong lòng cũng tò mò mãi, cho nên hôm nay tính hỏi thăm thật tốt với Lãnh Thanh Phong một chút – hấn gọi mình là tỷ tỷ, không hề có nghĩa mình chính là tỷ tỷ của hấn, hoặc là muốn làm tỷ tỷ của hấn, vi phạm nguyên tắc chuyện không thể làm của mình, “Còn có, Nhược nhi là ai? Bộ dạng ta giống với nàng ta?”

Đương nhiên trong lòng mình cũng có rất nhiều nghi vấn, nhưng mà không có đáp án, chỉ có bản thân phải từ từ tìm, rất có thể, Lãnh Thanh Phong này chính là chiếc chìa khóa.

Về mặt Lãnh Thanh Phong ngừng lại một lát, nhìn không chớp mắt Tần Mục Ca, sau một lúc lâu mới cười âm thầm nói: “Ta và Thanh Dương Vương cũng chỉ là quen sơ mà thôi, cũng không quen biết, trong miệng hấn Nhược nhi hình như là một người trong rất nhiều nữ nhân của hấn – người có biết hấn * thành tính, Trang@d#d##q#d@bubble bộ dáng như vậy lại có tiền, nghe nói còn có một chút tài nghệ có thể lừa gạt nữ nhân như vậy, cho nên nữ nhân quý gồi dưới vạt áo của hấn nhiều đêm không xuê... Người nào yêu hấn người đó xui xẻo...”

“Chỉ là vừa gạt đầu, người đã đồng ý với hấn đến để chữa bệnh cho hoàng thượng, hấn có thể tin tưởng người sao? Gạt người...” Tần Mục Ca bày tỏ không tin, liếc mắt nhìn đối phương một cái, “Lãnh công tử không thành thật như vậy, ta cũng không thể làm bạn bè với người rồi.”

“A? Ta đâu có không thành thật? Ta đã nói thật, người đừng hiểu lầm ta...” Lãnh Thanh Phong bỗng chốc bối rối, vội vội vàng vàng *lo lắng giải thích với Tần Mục Ca, tỏ rõ chân thành của mình, “Ta vốn mặc kệ hấn, chính là đi theo hấn có thể quang minh chính đại tới tìm người, cũng có thể quang minh chính đại tiến vào phủ đại tướng quân ở, lúc này ta mới đồng ý với hấn chữa bệnh cho hoàng thượng, bằng không ta mới lười phải quản việc đầu đầu này...”

“Người và nhóm sát thủ trong lúc đó ta gặp phải là quan hệ gì, là người phái sát thủ sao?” Tần Mục Ca nói đến điểm quan trọng, biểu tình cũng hơi kiềm chế lại, không khí trong xe ngựa dường như có đôi khác, có chút nặng nề.

Nếu là Hiên Viên Triệt nói chính xác, Lãnh Thanh Phong này và thích khách trong lúc đó có quan hệ, như vậy hấn rất có thể chính là đáng về diễn kịch, hấn đến gần mình và Hiên Viên Triệt nhất định có mục đích.

Lãnh Thanh Phong vừa nghe, biết Từ Dật Thần đã để lộ một chút tình huống của mình cho Tần Mục Ca, còn nói bao nhiêu thì không biết, trong lòng hấn lập tức trở nên tức giận, chỉ là trước mặt Tần Mục Ca không tức giận được.

Vì thế, hấn đặt tay lên ngực trái của mình, chậm rãi nói: “Ta thề trước trái tim mình, cho nên bây giờ lời nói của ta không có một câu nào giả, người nhất định phải tin tưởng ta...”

Tần Mục Ca quan sát một chút sắc mặt của đối phương, gạt đầu – tạm thời giả vờ tin tưởng bộ dáng của hấn thật, còn có thể tin tưởng hấn hay không, chờ nghe xong rồi lại nói.

“Những thích khách này có chút quan hệ với ta, ít nhất là ta biết bọn hấn, nhưng bọn hấn không phải ta phải tới, ta biết có người bỏ tiền muốn bọn hấn

lấy tính mạng Hiên Viên Triệt, nhưng ta tìm người và việc này không có một chút quan hệ, dù sao người vẫn phải tin tưởng ta, tỷ tỷ...”

Lãnh Thanh Phong lộ ra bộ dạng đáng thương tội nghiệp, giống như bị oan ức rất lớn, mờ to mắt trông mong nhìn Tần Mục Ca, chờ đợi nàng trả lời.

Tần Mục Ca rất bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn, lại hỏi: “Thật sự không có liên quan với người? Nhưng người chọn tìm kiếm lòng của người ư.”

Lãnh Thanh Phong gật đầu giống như con gà mổ thóc: “Ta là ta, bọn hắn là bọn hắn, ta tìm tỷ tỷ của ta, bọn hắn là tìm Hiên Viên Triệt, không giống nhau.”

“Là ai muốn lấy tính mạng của đại tướng quân, liệu có thâm thù đại hận gì?” Tần Mục Ca dựa vào thành xe, thử dò hỏi một câu.

Lúc này Lãnh Thanh Phong lại khẽ lắc đầu nói: “Tỷ tỷ, giang hồ có quy củ của giang hồ... Chỉ là tự đại tướng quân nên biết ai muốn mạng của hắn? Người không biết sao? Lúc Hiên Viên Triệt này còn trẻ đã từng ở quốc gia khác trong một đoạn thời gian rất ngắn, hơn nữa ta còn biết hắn cũng không phải là người Cao Xương cũng không phải là người quốc gia kia, có chút lai lịch, người có thể đi hỏi chính hắn...”

Lãnh Thanh Phong ném vấn đề cho Tần Mục Ca, chẳng qua vì không cho Tần Mục Ca đá trúng trên tấm sắt, hắn có lòng tốt bỏ sung thêm: “Chẳng qua, Hiên Viên Triệt rất kiêng kỵ qua lại với hắn, nhưng dù sao người không cần dễ dàng hỏi han, nếu không hắn sẽ tức giận...”

Tần Mục Ca nghe vậy cảm thấy rất kinh ngạc, chính mình sống cùng Hiên Viên Triệt một khoảng thời gian, đến bây giờ lại không biết Hiên Viên Triệt không phải người nước Cao Xương, chả trách hắn không có cha mẹ huynh đệ tỷ muội, nghe nói có một nghĩa phụ (cha nuôi), chỉ là đối phương không ở kinh thành, lui tới cũng không phải rất nhiều, như vậy vấn đề tới đây, hắn từ đâu tới đây? Cha mẹ huynh đệ tỷ muội có khoẻ mạnh?

Một mình hắn ở Cao Xương như thế nào dốc sức làm đến địa vị hiện tại? Nghe tới thật sự là rất mệt mỏi.

“Đương nhiên ta biết, ta và đại tướng quân không hề thân thiết, cũng không chuẩn bị hỏi hắn việc này. Ta chỉ là hy vọng người không cần nói một đằng làm một nẻo thì tốt rồi.” Từ trong lòng Tần Mục Ca kỳ thật vẫn là không yên tâm Lãnh Thanh Phong này, chẳng qua tới nhìn tầng quan hệ này của hắn và Mộ Dung Khinh Hàn, hắn không phải là một người không thể tin cậy.

-

Dọc đường nói xong, không bao lâu thì mấy người đến hoàng cung.

Xuống xe ngựa, đi qua một quảng trường thật lớn, lại vào một ngõ rộng rãi, đi qua một số cung điện lầu khuyết, trước đến tấm cung của Mộ Dung Huyền.

Đã nhiều ngày, tình hình của hắn tốt hơn nhiều, hành động cơ bản thoải mái, nhưng vì tình hình phức tạp, cho nên hắn cũng không xuất cung, chỉ ở hoạt động trên địa bàn của mình.

Lúc đám người Hiên Viên Triệt đi vào, Mộ Dung Huyền đang nói chuyện với một cô gái ở dưới mái hiên, người này không phải người khác, chính là Mộ Dung Đoá Đoá.

Khuôn mặt Mộ Dung Đoá Đoá thấy Hiên Viên Triệt đỏ lên, lại thấy Mộ Dung Khinh Hàn, ngạc nhiên mừng rỡ chạy đến ôm lấy hắn cười nói: “Khinh Hàn hoàng thúc, Đoá nhi cuối cùng cũng gặp người, rất không dễ dàng!”

Mộ Dung Khinh Hàn yêu thương vỗ nhẹ tay đối phương, lại cười nói: “Còn nói, ta đã đến đây nhiều ngày, cũng không có gặp mặt con...”

“Con bị thái hậu giam cầm, hôm nay mới ra ngoài! Vừa ra tới đã chạy đến thăm Tam ca ca, đang muốn đi thăm thúc, vừa may thúc đã tới rồi -- có mang đồ chơi tốt tới cho con hay không?”

Mộ Dung Đoá Đoá đưa tay mở ra.

Tình tình Mộ Dung Khinh Hàn tốt giờ ngón trỏ chỉ trán đối phương nói: “Làm sao có thể ít đi của con, trước khi hoàng thúc trở lại, lúc đến vội vàng không có đem, Tiểu Uyển ở phía sau đã nhiều ngày hắn là nhanh đến, đến lúc đó còn nhớ muốn...”

Mộ Dung Khinh Hàn vừa nói đến tên Tiểu Uyển này, khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt lập tức trở nên không được tự nhiên, đầu của hắn thấp hơn một chút, che lại tất cả cảm xúc của mình, nhưng mà trong lòng bàn tay thoáng nhẹ nhàng nắm lại.

Tần Mục Ca nắm sắt, chú ý tới chi tiết này của hắn, khăn giấu trong lòng bàn tay cũng không khỏi nắm chặt lại – hắn vẫn là không bỏ xuống được sao? Cho dù tan biến hiềm khích trước kia với mình, cho dù đối phương đã gả làm vợ người khác, trong lòng hắn cũng vẫn như cũ không bỏ xuống cô gái kia sao? Đó là cô gái như thế nào? Là có bề ngoài khuynh thành khó có thể với tới, hay là bóng lưng tuyệt vời đặc biệt quyến rũ khiến người mong mỏi, có thể có được năng lực lớn như vậy, để cho đường đường nam nhi bảy thước mãi không thể buông được?

Mộ Dung Đoá Đoá vừa nghe Triệu Hiểu Uyển, thì ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tần Mục Ca.

Đương nhiên Tần Mục Ca biết ý nghĩ của nàng ta, chỉ kiềm chế vẻ mặt không đi đáp lại, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Huyền mỉm cười chậm rãi đi tới.

Nếu không gặp, hắn vẫn như cũ có hơi tiêu tụy, dường như cũng gầy đi một chút, chẳng qua tinh thần không tệ.

“Hoàng thúc...” Mộ Dung Huyền hành lễ xong với Mộ Dung Kinh Hàn, Hiền Viên Triệt và Tần Mục Ca lại hành lễ cho Mộ Dung Huyền.

Thấy Tần Mục Ca, ánh mắt Mộ Dung Huyền sáng lên, lập tức khôi phục bình thường, thân nhiên nói: “Hiền Viên, Tần tư thư mau miễn lễ...”

Mọi người trước sau nối đôi nhau vào nhà chính, phân trên dưới ngồi xuống.

Quan vị Tần Mục Ca nhỏ nhất, cho nên nàng liền đứng trước người hầu.

Chẳng qua, không có cho người khác nói chuyện, Lãnh Thanh Phong lôi kéo nàng muốn nàng ngồi ở bên cạnh mình.

Tần Mục Ca vội vàng giẫy giụa từ chối – Lãnh Thanh Phong này là nhân sĩ giang hồ, thật sự là không hiểu quy củ trong triều đình!

“Tần tư thư, cơ thể của ngươi vừa mới tốt hơn một chút, mau ngồi xuống.” Lời nói Mộ Dung Huyền lập tức làm cho Tần Mục Ca ngồi xuống.

Lúc này Tần Mục Ca mới chậm rãi ngồi bên cạnh Lãnh Thanh Phong.

“Ngươi là tư thư? Mau từ quan đi, như vậy sống cũng tự do một chút...” Lãnh Thanh Phong bữu môi ở bên tai Tần Mục Ca nhỏ giọng oán trách nói.

Tần Mục Ca nhàn nhạt cười, Lãnh Thanh Phong này có đôi khi thật sự là một đứa bé, đáng yêu tốt cùng.

“Đã nhiều ngày cơ thể tốt hơn nhiều, cũng có thể bắt đầu xử lý một chút việc rồi.” Mộ Dung Kinh Hàn hàm chứa nụ cười nhạt nhòa, nhìn Mộ Dung Huyền, tiếp tục nói, “Chờ nghỉ ngơi một chút, ba người chúng ta đi thư phòng tán gẫu một lát.”

Mộ Dung Huyền khiêm tốn gật đầu.

Tần Mục Ca yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, ngoại trừ nói mấy câu bên ngoài với Lãnh Thanh Phong, cũng không nói thêm cái gì, nàng thấy ánh mắt Thất công chúa Mộ Dung Đóa Đóa thường thường cứ lướt đến trên người Hiền Viên Triệt, trong lòng không khỏi tiếc thay cho đôi phu thê, nàng xuân tâm này mằm, nhưng thêm tiếc cho Hiền Viên Triệt cuồng dại, đoán chừng cũng không có tiếp nhận tình cảm khác – như vậy xem ra, thật sự là mình hại hấn, thật không ngờ mặt ngoài hấn hay lạnh nhạt, thực tế lại là người đàn ông cuồng dại như vậy.

“Tỷ tỷ đang nhìn gì? Đại tướng quân?” Lãnh Thanh Phong thấy ánh mắt Tần Mục Ca nhấp nhánh vụt sáng không ngừng lướt qua trên người Hiền Viên Triệt, trong lòng không khỏi tò mò lại khó chịu, liền nhỏ giọng tới gần Tần Mục Ca hỏi một câu.

Nhưng đúng lúc Mộ Dung Kinh Hàn và Hiền Viên Triệt còn có Mộ Dung Huyền dừng lại trò chuyện, cho nên âm thanh hấn tuy rất nhỏ, lại như cũ bị Mộ Dung Huyền và Hiền Viên Triệt chờ nghe được.

Nhất thời, trên người Tần Mục Ca nhiều hơn mấy ánh mắt!

“Ta nào có?!...” Tần Mục Ca vạch đen đầy mắt, mình chỉ là thấy ánh mắt Thất công chúa không ngừng nhìn Hiền Viên Triệt, cho nên có cảm mà phát ra suy nghĩ vài thứ, đâu có có ý nhìn Hiền Viên Triệt ?!

Trong mắt Hiền Viên Triệt thoáng lộ ra không hiểu sóng lớn, nàng đang nhìn lên mình ? Vì sao?

Mộ Dung Huyền thấy mặt Tần Mục Ca hơi đỏ, đang muốn thay nàng nói gì đó, Thất công chúa bên kia hàm chứa nụ cười, nói với Mộ Dung Kinh Hàn: “Hoàng thúc không biết, thiếu chút nữa Tần tư thư gả cho người?...”

“A...?” Mộ Dung Kinh Hàn rất bất ngờ, lông mày hấn nhíu lại, rất nhiều hứng thú nhìn Mộ Dung Đóa Đóa hỏi: “Tần tư thư thiếu chút nữa gả cho ta? Sao lại thế này? Chuyện lúc nào?”

Tần Mục Ca thật không ngờ Mộ Dung Đóa Đóa lại ở chỗ này nhắc lại chuyện xưa, nhất thời không biết muốn nói chút gì để giảm bớt xấu hổ và lo lắng của mình, nàng hơi mở to hai mắt, nhìn Mộ Dung Đóa Đóa muốn nói lại thôi.

Khuôn mặt tuần tú của Hiền Viên Triệt sa sầm có thể vịn ra được nước, vẻ mặt bình tĩnh nhưng thoáng hiện ra ý lạnh.

Sắc mặt Mộ Dung Huyền không thay đổi, dịu dàng ngăn lại Mộ Dung Đóa Đóa nói: “Đóa nhi, trước mặt hoàng thúc đừng vội nói lung tung.”

Lúc trước, Mộ Dung Đóa Đóa cũng sẽ nghe lời im miệng, nhưng hôm nay không biết làm sao, nàng ta với lời nói ý cảnh cáo rõ ràng của Mộ Dung Huyền lại ngoan ngoãn làm ngơ, thậm chí đề cao âm thanh một chút trả lời: “Lúc trước vốn gả cho hoàng thúc nên là Tần tư thư, nhưng mà âm kém đương sai (lẫn lộn, lầm lẫn), sau cùng là Triệt Hiếu Uyển, Triệu tiểu thư gả qua...”

Từ trong lòng Tần Mục Ca thoáng buông thả một chút, tạm tạm, Mộ Dung Đóa Đóa này mặc kệ xuất phát từ suy xét gì vạch trần vụ này ra ngoài, nhưng mà nàng ta không có nói ra chuyện mình đánh tráo ở trước mặt mọi người, coi như là may mắn của mình.

Ánh mắt Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng một mảnh sâu xa, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Tần Mục Ca, hỏi: “Tần tư thư, thật sự là như thế này sao? Ta chỉ nghe nói Tần tư thư gả cho đại tướng quân, trước đây không lâu vì hiểu lầm tách ra, thật không biết trong lúc đó bốn vương và Tần tư thư còn có sâu xa này – nhưng, vì sao sau cùng gả cho bốn vương lại là Tiểu Uyển mà không phải ngươi? ... Là này sinh nhầm lẫn gì?”

Giọng điệu của hắn không giận không vui, vẻ mặt cũng thật bình tĩnh, nhưng mà lòng Tần Mục Ca lại giống như rơi vào vực sâu!

Hiên Viên Triệt không có bất kỳ biểu cảm gì nâng mắt thoáng liếc nhìn Thất công chúa Mộ Dung Đóa Đóa, ý vị sâu xa, không có nhiệt độ.

Lòng Mộ Dung Đóa Đóa không khỏi co rụt lại một cái, mình sai lầm rồi sao? Vì sao mọi người lại có vẻ mặt kỳ quái như vậy? Mình lại không có nói sai! Tần Mục Ca đã tách ra với Hiên Viên, nhưng lại vướng mắc dây dưa như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Có phải nàng ta muốn hợp lại hay không, muốn một lần nữa trở lại ôm ấp của Hiên Viên Triệt? Nếu nói vậy, nhưng mình không đồng ý, hiện tại hoàng thúc đến đây, nếu biết trước kia nàng ta nên gả cho hắn mà không phải là Hiên Viên Triệt, không nhất định sẽ dẫn nàng ta về, như vậy, bên cạnh Hiên Viên ngoại trừ Như phu nhân không lên được mặt bàn kia, cũng không có bao nhiêu nữ nhân vương tay vương chân.

Mình muốn trở thành thê tử (vợ) của hắn!

Suy nghĩ Tần Mục Ca thiên hồi bách chuyển, muốn nói như thế nào mới có thể bảo toàn chính mình lại không liên lụy Hiên Viên Triệt? Mình không gả cho Mộ Dung Kinh Hàn, lại kết hôn rất nhanh với Hiên Viên Triệt, khó tránh khỏi đối phương sẽ không tạo thành suy đoán khác, ví dụ như mình và Hiên Viên Triệt có cảm tình với nhau, sau đó dùng Triệu Hiểu Uyên làm thay thế các loại.

“Chuyện là như vậy, Vương gia,” Tần Mục Ca đứng lên cúi người về phía Mộ Dung Kinh Hàn, khẽ cúi đầu, nói nhỏ, “Lúc ấy tuyển chọn hai người, trong đó quả là có nô tỳ, thái hậu nói một người trong đó gả cho Vương gia, ta đã gặp tiểu thư Triệu Hiểu Uyên, thật sự là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, đoan trang thư nhã, khí chất như lan, ta tự biết xấu hổ, thật sự không bằng, lại nghe thấy Vương gia chính là ngọc chất tiên tư (dung mạo như tiên khí chất như ngọc), chỉ có cùng Triệu tiểu thư mới đứng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, cho nên nô tỳ tự rút khỏi...”

Tần Mục Ca cảm thấy trong lòng bàn tay mình mồ hôi đã chảy ra, nàng cố gắng duy trì bình tĩnh, chờ đợi đối phương nói chuyện.

Trong phòng yên tĩnh thậm chí có thể nghe được cây kim rơi xuống.

“Thì ra chúng ta lại bỏ lỡ như vậy...” Mộ Dung Kinh Hàn dường như cũng không có tinh tế đi cân nhắc quá nhiều chi tiết, mà là đặt sức chú ý ở trên cảm xúc, lập tức, ngoài dự đoán của mọi người, Mộ Dung Kinh Hàn gần từng tiếng hỏi, “Tần Mục Ca, nếu hiện tại bản vương lại cho ngươi một cơ hội, ngươi, có bằng lòng đến bên cạnh bản vương hay không?...”

Cái gì?! Tần Mục Ca không khỏi mở to hai mắt đối diện đôi mắt của Mộ Dung Kinh Hàn.

Hôm nay hắn mặc áo dài cổ tròn màu đỏ thẫm bằng lụa mỏng, áo tuyết trắng, càng nổi bật lên môi hồng răng trắng của hắn, dung mạo xinh đẹp biết bao.

“Ngươi có bằng lòng đến bên cạnh ta hay không? ...” Mộ Dung Kinh Hàn nhìn về mặt Tần Mục Ca rất kinh ngạc, không khỏi mỉm cười, một lần nữa lặp lại lời nói mới rồi của mình.

Sắc mặt Hiên Viên Triệt lập tức bắt đầu thay đổi, trong đôi mắt hắn chợt loé lên lo lắng. Hắn rất muốn làm chút gì, thấy Tần Mục Ca rơi vào lựa chọn khó cả đôi đường, lòng của hắn không nhịn được trở nên níu chặt.

Lúc trước chính là nàng không muốn gả cho *vương gia này mới nghĩ biện pháp tránh né, nhưng hiện tại lại gặp hắn!

“Vương gia cao quý vô cùng, mà nô tỳ đã là thân bại liễu, không dám làm bẩn mỹ danh của vương gia?... Đa tạ vương gia rủ lòng thương xót, nô tỳ không cần tạo hy vọng không phải của mình nữa...” Nói xong, Tần Mục Ca quỳ sụp xuống đất, dập đầu một cái cho Mộ Dung Kinh Hàn.

Lãnh Thanh Phong không khỏi liên khề cười rộ lên, ngay trước mặt Mộ Dung Kinh Hàn đã đỡ Tần Mục Ca lên, cùng lúc nói: “Ánh mắt tỷ tỷ thật quá tốt, danh tiếng Thanh Dương Vương thật quá tốt, với lại hậu viện của hắn mỹ nữ như mây, xấp xỉ có hơn mấy trăm người, cho nên vừa vặn không đi...”

Khuôn mặt tuấn tú Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng – thẳng nhai Lãnh Thanh Phong này thật là tìm đánh!

Mộ Dung Huyền khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói với Mộ Dung Kinh Hàn: “Hoàng thúc, dọa Tần tư thư sợ hãi...”

Dường như cũng ý thức được lời nói của mình có chút không ổn, Mộ Dung Kinh Hàn ngưng ngưng cười cười, nhìn Tần Mục Ca vẫn quỳ như cũ, chậm chậm nói: “Là bản vương đường đột, ngươi đứng lên đi Tần tư thư.”

Lúc này Tần Mục Ca mới đứng lên, trở lại chỗ ngồi của mình. Trái tim vẫn đang thỉnh thoảng nháy lên kịch liệt như cũ, thật lâu không hạ về chỗ cũ.

Thấy sắc mặt Tần Mục Ca hơi tái nhợt, Lãnh Thanh Phong đưa tay nắm tay nàng lại, tràn đầy thân thiết nhỏ giọng nói: “Đừng sợ...”

Ánh mắt hắn như sao trên trời, sáng ngời chói mắt, lóe ra ánh sáng ấm lòng, dường như cho nàng thêm dũng khí và đảm lược (lòng dũng cảm và tính thần can đảm).

“Tốt, chúng ta đi thư phòng, trước để cho bọn họ nghỉ ngơi một lát.” Trang@d#d##q#d@bubble Mộ Dung Kinh Hàn đứng dậy thoáng liếc mắt nhìn chung quanh, thản nhiên cười nói.

Thác Bạt Hiên, lòng thả lỏng xuống, hắn nhìn về mặt Tần Mục Ca như trút được gánh nặng, khóe miệng không khỏi hơi gợi lên một đường cong mờ. Thấy Mộ Dung Kinh Hàn đứng dậy, hắn cũng đứng dậy theo.

Với ánh mắt Thất công chúa Mộ Dung Đóa Đóa đưa qua, một chút ánh mắt hấn cũng chẳng muốn nhìn nhiều – suy nghĩ của nàng sao mình có thể không biết? Chính là nàng ta và Tần Mục Ca có quan hệ tốt, nhưng vì một câu Lãnh Thanh Phong mà lòng ghen tị bỗng nhiên nổi lên, thiếu chút nữa đưa đôi phương đến hoàn cảnh khó khăn!

Nữ nhân như vậy thật quá ngu ngốc!

Mộ Dung Kinh Hân kéo tay Mộ Dung Đóa Đóa đi ra ngoài, thấy có một khoảng cách với mọi người, liền nhỏ giọng nói với Mộ Dung Đóa Đóa: “Đóa nhi, con và Tần tư thư quan hệ tốt không?”

Mộ Dung Đóa Đóa ngừng một lát, nghĩ nghĩ, trả lời: “Cũng được, tính cách Tần tư thư không tệ...” Nàng ta rút cuộc nói một câu coi như công chính, chẳng qua nàng ta lại nói, “Nhưng, người này rất thích tính kế, suy nghĩ linh hoạt...”

“Là sao?” Mộ Dung Kinh Hân không khỏi thoáng quay đầu liếc mắt nhìn Tần Mục Ca, nàng đang nói chuyện với Lãnh Thanh Phong, khóe mắt đuôi mày hấn đều là ý cười, sau đó làm bộ bừng tỉnh hiểu ra quay đầu nhỏ giọng nói, “Bỏn vương vẫn không nhìn ra, ta đây giao cho con một nhiệm vụ, thử xem con thông minh hay là năng thông minh, có được hay không?”

Mộ Dung Đóa Đóa thoáng lộ ra nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Người nào lấy lòng người nào, mới đổi lấy địa vị ngày hôm nay?

Tần Mục Ca đi ở sau cùng, nàng mới vừa nói một câu với Lãnh Thanh Phong, Thác Bạt Hiên (mình nghĩ là Hiên Viên Triệt, nhưng cv và bản tiếng trung ghi thế???) ở đằng trước bỗng nhiên dừng lại khẽ nói: “Tần tư thư, thân thể người vừa khoẻ chút, một lát nghỉ ngơi thật tốt...” Lời nói của hấn rất bình thường, nhưng an ủi trong đôi mắt cũng rất rõ ràng, giọng nói lại càng dịu dàng.

Tần Mục Ca nhìn hấn, nhẹ nhàng gật đầu.

Dường như lời nói như thế không hề ít, nhưng lại tìm không được manh mối.

Lúc này, Mộ Dung Đóa Đóa thoáng hiện lên vẻ xin lỗi, từ phía trước trở lại kéo tay Tần Mục Ca.

Thác Bạt Hiên vừa thấy nàng ta tới đây, trực tiếp xoay người đi về phía trước đi lướt qua Mộ Dung Đóa Đóa, không nhìn nàng ta nhiều nửa ánh mắt, cũng không nói lời gì.

Mùi hương thơm mát của hấn lướt qua chóp mũi của Mộ Dung Đóa Đóa, nháy mắt lại biến mất, như con người hấn, khiến cho nàng ta không bắt được.

Mộ Dung Đóa Đóa lập tức trở nên buồn bã tiu ngưu, mắt mác trong mắt không thể kiềm chế biểu hiện ra ngoài.

Trong lòng Tần Mục Ca biết rõ hành động vừa rồi của Thất công chúa, chẳng qua nàng cũng không nói rõ, chỉ nhàn nhạt cười nói: “Công chúa, có mấy ngày không thấy, vẫn khoẻ chứ?”

Mộ Dung Đóa Đóa đối mặt với tầm mắt đối phương, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi, Tần Mục Ca, vừa rồi ta có chút không lựa lời nói...”

“Thôi, người cũng là vô tâm (không muốn), ta không dám cũng sẽ không trách người, Thất công chúa.”

Mộ Dung Đóa Đóa thấy vẻ mặt Tần Mục Ca bình tĩnh, dường như không có mất hứng, nhưng cũng có thể cảm thấy giọng nói xa cách. Nàng ta khó chịu bĩu môi, lại nói: “Ta chọc người tức giận, ta xúc động nhất thời...”

Tần Mục Ca kéo tay đối phương đi tới, xuống bậc thang, mỉm cười nói: “Thất công chúa, suy nghĩ của người Mục Ca hiểu, nhưng mà ta cảm thấy giữa chúng ta không có mâu thuẫn, người thích đại tướng quân, ta hiểu. Ta cũng hy vọng người hiểu suy nghĩ của ta – ta không có ý gì khác nữa với đại tướng quân, cho nên sẽ không gây trở ngại gì đến bước chân của người có ý với hấn, người có thể hiểu rõ rồi chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Đóa Đóa đỏ ửng lên, không ngừng gật đầu, nàng ta ôm chặt Tần Mục Ca năn nỉ nói: “Bây giờ người tha thứ cho ta đi, chúng ta vẫn là bạn tốt có được hay không?”

“Nàng có thể nói không được sao?” Lãnh Thanh Phong bỗng nhiên xen vào nói, kéo Tần Mục Ca từ bên kia, chuẩn bị kéo nàng ra khỏi tay của Mộ Dung Đóa Đóa.

Mộ Dung Đóa Đóa sớm thấy người đàn ông thanh tú mỹ lệ (xinh đẹp) này rất quan tâm tới Tần Mục Ca, nhưng mà trước không có gặp qua, mà vừa rồi

bởi vì trong lúc gặp hoàng thúc và Hiền Viên Triệt thật vui mừng đã quên người này, không nghĩ tới bây giờ bỗng nhiên hần lại chạy ra.

Thấy đối phương muốn đối phó với mình, nàng ta lập tức mất hứng, vừa gắt gao lôi kéo Tần Mục Ca, vừa tức giận nói với Lãnh Thanh Phong, “Người là ai, buông tay Tần Mục Ca ra!”

“Ta khuyên ngươi hiện tại buông ra ngay cho ta, nếu không thì đừng trách ta đánh.” Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thanh Phong như phủ băng sương, lãnh diễm (xinh đẹp lạnh lùng) bức người.

“Bản công chúa sẽ không, xem ngươi muốn như thế nào!” Mộ Dung Đóa Đóa thấy hình như đối phương không lớn tuổi hơn mình, lại vô lễ ở trước mặt mình như vậy, rất bức bối, cho nên tay của nàng càng giữ chặt cánh tay Tần Mục Ca.

Tính tình Lãnh Thanh Phong cũng ngoan cố kiêu ngạo giống vậy, thấy Mộ Dung Đóa Đóa không phân rõ phải trái như vậy, hần bấu môi, giữ chặt cánh tay kia của Tần Mục Ca đang muốn lại dùng lực.

“Lãnh công tử, Thất công chúa, các ngươi lại lôi kéo thì ta chỉ sợ cánh tay của ta không giữ được...” Tần Mục Ca tức giận lạnh lạnh nhắc nhở một câu.

Lãnh Thanh Phong như ở trong mộng mới tỉnh, nhanh chóng ngừng hành động của mình, uy khuất trừng mắt nhìn Mộ Dung Đóa Đóa, ngược lại nhìn Tần Mục Ca oán giận nói: “Gặp phải một nữ nhân ngốc làm ta thiếu chút nữa bị tức giận đến u mê – Này, ngươi buông tỷ tỷ!”

“Lãnh công tử, đây là Thất công chúa, hiện tại chúng ta đang ở hoàng cung.” Tần Mục Ca đã lấy tay hai người ra, sau đó hoạt động tay chân đơn giản một chút, sau đó nói với Mộ Dung Đóa Đóa và Lãnh Thanh Phong, “Các ngươi xem chúng ta nên mỗi người đi rồi ra cho thỏa đáng, hay là cùng nhau ngồi nói chuyện một chút cho thỏa đáng?”

“Mục Ca, ta nói chuyện nhẹ nhàng với ngươi.” Mộ Dung Đóa Đóa nói xong, liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Phong, dụng ý rất rõ ràng, chính mình muốn nói là nữ nhân nói chuyện, hần là nam nhân nên rời khỏi.

Ai ngờ Lãnh Thanh Phong sẽ hoàn toàn mặc kệ ám chỉ của Mộ Dung Đóa Đóa, cũng chẳng muốn có lời gì trao đổi với nàng ta, chỉ nhìn Tần Mục Ca dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đến bên kia ngồi một lát, đợi bọn hần cho tiện.”

“Được rồi.” Tần Mục Ca nhìn hai người nam nữ không ai chịu nhường ai ở trước mắt mình, thầm than một tiếng, đi đến cạnh bàn gỗ dưới giàn trồng hoa ngồi xuống.

Mộ Dung Đóa Đóa cũng cùng qua, ngồi ở bên cạnh Tần Mục Ca, đến gần bên tai nàng hỏi: “Mục Ca, trên người ngươi có hình xăm hay không? – Trên cánh tay của ta có một con Khổng tước nhỏ...”

Nàng lo lắng Tần Mục Ca sẽ nghĩ nhiều, vội vàng nói bí mật nhỏ trên chính người nàng.

Đôi mắt Tần Mục Ca vừa chuyển, liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Phong, tên kia đang ngồi đối diện, hai tay chống má ngốc manh nhìn qua.

“Không có, ta không có thứ kia.” Tần Mục Ca vừa lấy tay che kín, nhỏ giọng nói ở bên tai Mộ Dung Đóa Đóa.

Trong mắt Mộ Dung Đóa Đóa thoáng hiện ra vẻ gian xảo, gật đầu, nói khẽ: “Ta cho rằng ngươi cũng sẽ có ấn ký đặc biệt này đó...”

Tần Mục Ca cười nhẹ, chuyển đề tài.

-

Không nói đến ba người Tần Mục Ca ở trong sân hóng mát nói chuyện phiếm, chỉ nói Mộ Dung Kinh Hân và Hiền Viên Triệt còn có Mộ Dung Huyền ba người vào thư phòng, sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Kinh Hân đi thẳng vào vấn đề hỏi Hiền Viên Triệt: “Tình hình kinh thành mấy ngày nay như thế nào?”

Hiền Viên Triệt ngồi nghiêm chỉnh, chậm rãi nói: “Có một số người có thể không kiểm chế được, tình hình chung trong tay chúng tay, nhưng mà chuyện chó cùng rứt giậu chúng ta vẫn nên phòng bị trước, phái người này xuôi Nam một hai ngày hần là có thể trở về, đến lúc đó chúng ta có thể tiến hành kế hoạch của chúng ta.”

Mộ Dung Huyền suy nghĩ chốc lát, nói: “Người này hạ độc quá mức ác độc, tình huống phụ hoàng hiện nay tuy là chuyển biến tốt đẹp, nhưng miệng không thể nói, nhìn khiến người ta đau lòng. Người hạ độc và hạ cổ lần này là một phía gây nên hay là mấy phía gây nên?”

Ánh mắt Mộ Dung Kinh Hân tức giận sâu sắc, nhìn về phía Hiền Viên Triệt.

“Thân phận công khai của Trương đạo trưởng này là chủ sự Bạch Vân Quan núi Vô Lượng, thật ra thân phận thật sự là Đà chủ phân đà Nam Phương Trường Minh tông, cổ này đúng là hần hạ, nhưng mà độc này cũng không phải hần hạ...”

Hiền Viên Triệt nói tới đây dừng lại, Mộ Dung Kinh Hân nói tiếp lời: “Lãnh Thanh Phong nói độc này nếu muốn có tác dụng, phải trộn lẫn với một loại điểm tâm (bánh ngọt)...”

Mộ Dung Huyền sững sờ!

“Huỳnh nhi, vì sao ta một mình tới kinh thành, chỉ có một nguyên nhân,” Về mặt Mộ Dung Kinh Hàn trở nên hết sức nghiêm túc, hần nhìn Mộ Dung Huyền, dừng lại một chút chậm rãi nói, “Chính là, tuyệt đối không cho phép ngoại thích (họ ngoại) chuyên quyền làm hỗn loạn đất nước Mộ Dung thể gia chúng ta! Hoàng thượng cho người làm giám quốc, dụng ý hết sức rõ ràng, người tài năng xuất chúng, tiến lùi có độ, làm chất tử nhiều năm rèn luyện thể xác và tinh thần như vậy, biết tha thứ, biết yên tĩnh đợi thời cơ, trí tuệ mở rộng, cử hiền nạp sĩ, cho nên có người gánh vác Cao Xương, hoàng thượng và hoàng thúc đều yên tâm. Ta phải báo cho người cần phải thông báo, ngày mai tổ chức hội nghị, tới trao đổi một chút chuyện cần phải bàn bạc.”

“Hoàng thúc,” Mộ Dung Huyền cảm động không có lời nào có thể diễn tả được, hần đứng dậy vén lên vạt áo quỳ gối trước mặt Mộ Dung Kinh Hàn, trịnh trọng nói, “Diệt nhi đức hạnh nông cạn, tài năng có hạn, nhưng có thể đạt được khẳng định và bảo vệ của hoàng thượng và hoàng thúc, lòng đội ơn, không biết phải nói gì cho phải...”

“Tốt, hôm nay người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta lại phải đánh một trận.” Mộ Dung Kinh Hàn ý bảo Mộ Dung Huyền đứng lên, sau đó lại đứng lên, nói với Hiên Viên Triệt, “Đại tướng quân, cùng với ta tới hát ra một vở kịch hay!”

Hiên Viên Triệt bị tình huống trước mắt cuốn hút, lập tức đứng dậy chấp tay nói: “Ty chức chắc chắn dốc hết khả năng!”

“Tốt, hiện tại chúng ta nói đến một chút biện pháp bố phòng cụ thể.” Mộ Dung Kinh Hàn bắt tay Hiên Viên Triệt, vừa nắm Mộ Dung Huyền, vừa cười nói.

-

Ba người từ thư phòng ra ngoài, đã là buổi chiều, Hiên Viên Triệt đi ra đến trước mặt Tần Mục Ca nói: “Hôm nay sớm một chút trở về phủ, không cần ở lại lâu trong cung. Thân thể vừa khỏe chút, nghỉ ngơi nhiều đi.”

Lại mềm mỏng nói với Lãnh Thanh Phong: “Lãnh công tử sớm một chút dẫn Tần tư thư xuất cung, ở đây nhiều người hỗn tạp, không tiện cho nàng nghỉ ngơi.”

Lãnh Thanh Phong nhìn thái độ Hiên Viên Triệt tốt hơn một chút so với trước kia, giọng nói cũng hoà hoãn, cười nhạt nói: “Đó là đương nhiên, có ta ở đây tỷ tỷ tuyệt đối an toàn.”

Lần này Hiên Viên Triệt không có khó chịu gì, cũng nhàn nhạt cười.

Mộ Dung Đóa Đóa vừa thấy Hiên Viên Triệt ra, cũng không dám tiến đến gần hần – bộ dáng đối phương lạnh nhạt vừa rồi làm cho nàng sinh lòng sợ hãi, cho đến bây giờ lòng cũng còn sợ hãi.

Tần Mục Ca nhìn vẻ mặt của ba người cũng không giống nhau, trong lòng biết bọn họ nhất định sẽ có động tác gì, chuyện này cuối cùng phải giải quyết, không phải sao? Chẳng thể thì nhiều binh mã như vậy, mấy phương diện phức tạp như vậy, sáng, tối, thậm chí chỉ biết tăng thêm nguy hiểm cho kinh thành.

“Ta biết, các người đều phải cẩn thận mới được...”

Tần Mục Ca vừa nói, Mộ Dung Huyền đã qua đây, hần vẫn như cũ dịu dàng như nước, dặn vài câu với Tần Mục Ca, sau cùng bổ sung thêm: “Chờ chuyện mấy ngày này xong, ta dẫn người ra ngoài đi dạo...”

Mộ Dung Kinh Hàn ra, vẫy tay với Mộ Dung Đóa Đóa.

Mộ Dung Đóa Đóa đứng lúc có một bậc thang xuống, liền vội vàng chạy chậm tới, kêu: “Hoàng thúc...”

“Sao? Chuyện hoàng thúc dặn ra sao rồi hả?” Hần cười ha ha khê hỏi.

Mộ Dung Đóa Đóa xoay người không khỏi đã thoáng quên chuyện Tần Mục Ca, quay đầu khê nói: “Hoàng thúc, nàng không có hình xăm”

“Là nàng nói như vậy?” Ý cười của Mộ Dung Kinh Hàn trở nên hơi nhạt, xa xa đánh giá Tần Mục Ca, trong mắt thoáng hiện lên một chút nghiền ngẫm.

-

Đội đến sau khi Tần Mục Ca và Hiên Viên Triệt chia tay, cũng chia tay với Thất công chúa, sau đó đi rời khỏi hoàng cung với Lãnh Thanh Phong, ngồi lên xe ngựa trở về phủ tướng quân.

Mặc dù có Lãnh Thanh Phong làm bạn nói chuyện, nhưng dù sao trong lòng Tần Mục Ca vẫn không nở.

Ban đêm, nàng trần trọc khó có thể đi vào giấc ngủ, mãi đến sau nửa đêm mới miễn cưỡng nghỉ ngơi một lát.

Trời vừa sáng, Tần Mục Ca thức dậy rửa mặt đơn giản xong thì đi tìm Hiên Viên Triệt, lại phát hiện đêm qua hần không trở về. Nàng lập tức đi tìm Lãnh Thanh Phong, gọi hần cùng đi hoàng cung.

Đội lúc đến hoàng cung, người phụ trách canh phòng nói cho bọn họ đại thần văn võ đều đã tập trung tại thiên điện Kim Loan điện, bàn bạc quốc sự, Thanh Dương vương và Thái hậu chủ trì.

Bởi vì Tần Mục Ca là nữ quan bên cạnh Mộ Dung Huyền, cho nên cảm Yêu bài thuận lợi đi vào với Lãnh Thanh Phong.

Hai người thẳng đến thiên điện của Kim Loan điện, đương nhiên, thân phận của bọn họ không vào được, cho nên Lãnh Thanh Phong dẫn Tần Mục Ca tìm một góc xó xỉnh, thông qua cửa sổ mở rộng nghe trộm tình hình bên trong.

Tần Mục Ca lặng lẽ nhìn vào trong, cả đại điện một mảng người đông nghịt, màu sắc quan phục xấp xỉ gần trăm người. Dù loại quan lại vị trí đầu não một trong số đó là Hiến Viên Triệt, hôm nay hấn mặc triều phục cổ tròn màu đỏ sậm, bên hông buộc đai lưng màu đen, mặt trên khảm nam một loạt mỹ ngọc.

Cả người có lẽ nghiêm túc suất khí (đẹp trai) hơn so với mặc thường phục.

Lại hướng lên trên, thì xuất hiện ba hoàng tử, mặt bọn họ không chút thay đổi, mỗi người bình tĩnh đứng thẳng, đều mặc áo bào dài màu vàng riêng biệt của hoàng gia.

Ngồi trên tôn vị là hai người Thanh Dương vương và thái hậu. Hai người cũng đều là trang phục lộng lẫy tham dự.

Mà sắc mặt thái hậu đã rất không đẹp mắt rồi, có thể là tình thế gây bất lợi cho bà đi?

Lúc này, Mộ Dung Kinh Hàn đang thẳng thắn mà nói.

“...Đêm qua có thích khách muốn gây bất lợi cho Tam hoàng tử, chỉ là không thực hiện được, bây giờ lại có người phách lối đến mức như thế, thật sự khiến ta nhìn không được! Vốn ta sống ở Nam Cương lâu, cuộc sống tiêu dao, không định quản những chuyện thối nát này, nhưng mà, hoàng huynh ta bị người hạ độc, tình huống hiện tại không tốt, Mộ Dung Kinh Hàn ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, những người muốn thông qua chuyện này hưởng lợi, bốn vương chỉ muốn nói cho người hai chữ, mong hảo! Bây giờ đại tướng quân sẽ báo một chút chuyện tiền triển cho các vị.”

Nói tới đây, Mộ Dung Kinh Hàn giao quyền nói chuyện cho Hiến Viên Triệt.

Lãnh Thanh Phong đến gần bên tai Tần Mục Ca, nói khẽ: “Hai người kia đang diễn Song hoàng (hát bè) đi? Bọn họ nắm giữ hai phần ba quân đội Cao Xương, kinh đô và khu vực ngoại ô đã ở trong lòng bàn tay bọn họ, kinh thành càng không cần phải nói, ai có thể phản bác bọn họ?...”

“Người không có nghe được sao? Đêm qua có thích khách ám sát Tam hoàng tử, có thể thấy được sẽ nắm giữ quân đội, những tên này nên hành động vẫn sẽ hành động, ta thấy nếu phủ đệ đại tướng quân không đề phòng nghiêm ngặt, bọn họ cũng dám ra tay rồi...” Đương nhiên Tần Mục Ca đứng ở bên phía Hiến Viên Triệt và Mộ Dung Huyền.

Mộ Dung Huyền thật sự là một người có thể làm hoàng đế, hai người kia không nói từ phẩm hạnh hay là trên năng lực đều có chênh lệch rất lớn với hấn.

Thêm nữa hai người kia đều có ngoại thích, cái này sẽ trở thành nỗi buồn phiền của hoàng thượng, lo lắng đất nước rơi vào trong tay của người chung quanh.

Cho nên, không nói là từ năng lực thực tế hay là nguyện vọng chủ quan của hoàng thượng, Mộ Dung Huyền không có ngoại thích là người được chọn tốt nhất của hoàng thượng, không thể nghi ngờ.

“Trương đạo sĩ kia đến từ Bạch Vân quan, hơn nữa là đã chủ một phân đà Nam Phương trường Minh Tông, cổ của Tam điện hạ và hoàng thượng đều là hấn hạ...”

Hiến Viên Triệt thoáng dừng một lát, ánh mắt lướt qua thái hậu, tiếp tục nói: “Trước, nhạc công Tư Đồ Văn bị người ta hạ cổ, vây ở trong cung khổ không thể tả, về sau hấn gặp được quý nhân giúp hấn giải cô, nhưng mà không được mấy ngày, lại có người mời Trương đạo trưởng về một lần nữa hạ cổ với Tư Đồ Văn, thủ pháp cổ độc xử lần này giống hệt với Tam điện hạ và hoàng thượng, vậy chứng minh cái gì?”

“Đại tướng quân, người đang nói ai gia sao? Trương đạo trưởng là thiên sư Cao Xương, người chớ quên!” Thái hậu ngồi không yên, nếu Mộ Dung Kinh Hàn không tham dự, nơi này sao lại là cảnh tượng bị động như vậy?!

“Vi thần không dám, vi thần chỉ muốn nói là, Trương đạo trưởng này đến từ Trường Minh Tông, lại hạ cổ với hoàng thượng và Tam điện hạ, vậy mà thái hậu lại phong hấn làm thiên sư, không biết là nguyên nhân gì.”

Hiến Viên Triệt đứng mực, thái độ cũng coi như là khiêm tốn, nhưng mà phải hỏi tuyệt đối không nói ít đi một câu.

Tần Mục Ca chợt phát hiện thật ra tài ăn nói của Hiến Viên Triệt cũng không tệ, chỉ là bình thường không biểu hiện mà thôi, thời điểm quan trọng lại thấy rồi.

“Người... Ai gia không biết hấn là Trường Minh Tông!” Thái hậu tức giận cũng trở nên run run, sắc mặt xanh mét.

“Không biết? Mẫu hậu thật là nói đùa?” Mộ Dung Kinh Hàn cười ha ha, nhìn bà nói, “Người có biết hấn sẽ hạ cổ, cũng biết cổ thuật của hấn sinh ra từ Trường Minh Tông, sao còn cố ý muốn vu oan cho một tư thư nhỏ nhỏ? Hấn tới trong cung đương nhiên là vâng mệnh giúp thái hậu, vậy hấn hạ cổ hoàng huynh ta, hạ cổ diệt nhi ta, có phải cũng có thể lý giải là tiếp nhận mệnh lệnh của người hay không?...”

Mộ Dung Kinh Hàn rất rõ ràng không có một chút ý tôn trọng với vị thái hậu này, khoé miệng hấn trào phúng lại hết sức rõ ràng.

“Người...” Sắc mặt thái hậu càng khó coi, vung ống tay áo tức giận nói: “Thanh Dương vương nói chuyện nhưng mà phải có chứng cứ!”

“Những chứng cứ này còn chưa đủ sao?” Mộ Dung Kinh Hàn liếc xéo bà một cái, chậm rãi nói, “Tên kia nhận mệnh lệnh của người đến trong cung, người biết hẳn là người Trường Minh Tông, thái hậu, người cũng không cần chối cãi.”

Sắc mặt Nhị Hoàng tử lập tức trở nên tàn nhẫn ác độc, trong lòng bàn tay nắm chặt không nhin được nói: “Hoàng thúc đối xử với hoàng thái hậu như vậy có phải hơi quá đáng hay không?!”

Dưới đài có vài đại thần về mặt cũng xanh đen, một người trong đó đứng ra cao giọng nói: “Hiện tại thái hậu nhiếp chính, sao có thể bị người khác khống chế, ngay cả vương gia cũng không thể, Thanh Dương vương người nói năng lỗ mãng, chẳng lẽ muốn cướp ngôi?!”

Mộ Dung Kinh Hàn đứng lên, chỉ vào đối phương mắng: “Lão thất phu (lão già vô học ^^)! Người ý vào mình là hoàng thân quốc thích hoành hành ngang ngược, bốn vương sớm có nghe nói! Hiện tại người trước mặt các vị kiêu căng vô lễ như vậy, ta thấy người đã có mưu đồ mơ tưởng đất nước Mộ Dung, sao ta có thể tha cho người?! Bắt lại cho ta!”

Hiên Viên Triệt nghiêm mặt lạnh lùng vung tay lên, lập tức ngoài điện tiến vào mười thị vệ vũ trang toàn bộ, bắt cựu thần kia ra ngoài!

Thái hậu vừa thấy huynh đệ mình bị áp chế đi xuống, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ vào Mộ Dung Kinh Hàn nói: “Mộ Dung Kinh Hàn, người muốn như thế nào? Hiện tại miệng hoàng thượng không thể nói, người muốn nhiều loạn kinh thành sao?”

Mộ Dung Kinh Hàn không nhanh không chậm liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Muốn nhiều loạn kinh thành chính là người? Hoàng huynh ta để cho Tam hoàng tử giám quốc, mục đích lại rõ ràng hết mức, người thân là thái hậu trong lòng không có giang sơn xã tắc Mộ Dung, chỉ có lợi ích của mình, hiện tại cũng đến lúc người tỉnh lại, ta nhận ủy thác của hoàng huynh, xin thái hậu biệt cư Phúc Thọ cung – Thân thể Tam điện hạ đã phục hồi, hoàng thượng đã cho phép hẳn tiếp tục giám quốc, lại không cần các loại nhiếp chính...”

Hiên Viên Triệt thấy Mộ Dung Kinh Hàn nói xong, lại vung tay lên.

Ngoài điện lại tiến vào mười thị vệ vũ trang toàn bộ, đi đến dưới bậc thang dừng lại.

“Thái hậu, mời.” Mặt Mộ Dung Kinh Hàn không chút thay đổi, ra lệnh.

“Ai gia muốn đi gặp hoàng thượng...”

Thái hậu còn chưa nói xong, Mộ Dung Kinh Hàn lập tức ngắt lời nói: “Người yên tâm, hoàng thượng sẽ tự mình đi thăm người, sẽ nói chuyện Trường Minh Tông thật tốt với người.”

Mấy cung nữ tiến vào mạnh mẽ đỡ thái hậu rời thiên điện.

Mộ Dung Kinh Hàn không để ý tới biểu hiện của Nhị Hoàng tử, bình tĩnh qua ngòai trên chỗ ngồi, nhìn một vòng chung quanh, chậm rãi nói: “Tần kê ti thần vốn là trái với trường tình, huống chi thủ đoạn không quang minh, mục đích không thuần lương – hiện tại chúng ta lại nói đến một chút chuyện hạ độc hoàng thượng – mời hoàng hậu tiến vào điện đi...”

Các đại thần dưới đài đều đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng có khá nhiều ánh mắt chứa ý nghĩ sâu xa.

Lúc này Hiên Viên Triệt cao lớn vững chãi, chậm rãi nói với mọi người: “Hôm nay Thanh Dương vương tổ chức hội nghị này, rất quan trọng với giang sơn xã tắc Cao Xương, nhưng mà cũng có người muốn gây cản trở từ bên trong – Đêm qua có thích khách muốn gây bất lợi với Tam điện hạ còn có Thanh Dương vương, còn có buổi sáng hôm nay có người sắp đặt tiếng động lớn huyền ảo ở bốn cửa kinh thành, ta chỉ nghĩ muốn nói một câu khuyên cáo mọi người, chỉ cần Hiên Viên Triệt ta ở đây, những ý nghĩ xấu xa này khi chưa muộn không cần có, nếu không thì tăng thêm trò cười.”

Nhị hoàng tử Mộ Dung Thụy không nhin được, hướng về Hiên Viên Triệt quát: “Người đây là uy hiếp người nào? Người chẳng qua là một con chó của nhà Mộ Dung chúng ta mà thôi!”

Trong điện lập tức yên tĩnh trở lại, Hiên Viên Triệt mắt lạnh nhìn về phía đối phương, thản nhiên nói: “Nhị hoàng tử, người đang nói ty chức, hay là đang nói mọi người nơi này? Theo cách nói của người, tất cả thần tử nơi này đều là chó – mình quân so sánh mình và thần tử như cá với nước, so sánh mình và dân chúng như nước với thuyền, chỉ có người mù quáng kiêu ngạo mới có thể nói ra ví dụ ngu xuẩn vừa rồi...”

“Người – người chẳng qua là một kẻ luyến đồng bị người lừa dối, cũng dám vấy bẩn thiên uy hoàng tộc, nói một chút xem, người lấy lòng người nào, mới đổi lấy địa vị ngày hôm nay?!” Nhị hoàng tử cười lạnh hai tay ôm ngực, châm biếm nhìn Hiên Viên Triệt.

“Mộ Dung Thụy, người cảm mến cho ta!” Mộ Dung Kinh Hàn lập tức thay Hiên Viên Triệt mắng trả lại, “Người hẹp hòi như vậy, vốn không xứng là hoàng tử thiên gia – người đầu, trước áp giải xuống phía dưới, chờ ta nghĩ báo cáo hoàng thượng hành động việc làm của hắn để làm ra quyết định!”

“Nhưng ta cũng không có nói gì sai, Hiên Viên Triệt hẳn chính là một kẻ luyến đồng...” Nhị hoàng tử bị thị vệ ba chân bốn cẳng vây chặt ra ngoài, lời nói của hắn càng ngày càng xa.

Hầu như ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Hiên Viên Triệt, trong đoạn truyền thuyết Hiên Viên Triệt trải qua này không ít người biết, nhưng vì chiến công hiển hách của hắn, tính tình chính trực khiêm tốn, gần như cũng được mọi người quên đi, nhưng mà ngay ở vào lúc này, nhiều người nhìn trừng trừng, Mộ Dung Thụy không chút kiêng dè đem ra.

Ngoài điện Tàn Mộc Ca nghe được lời nói này của Mộ Dung Thuy, ngạc nhiên há hốc miệng! Hiên Viên Triệt mà lại có chuyện như vậy? Chẳng trách chỉ cần vừa nghe đến quá khứ, sắc mặt của hắn sẽ trở nên rất khó coi!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Tàn tư thư nhanh nhẹn dũng mãnh

“Chuyện này ta cũng có nghe nói qua...” Lãnh Thanh Phong che miệng nháy mắt ra hiệu với Tàn Mộc Ca, “Bây giờ người kia là quốc chủ nước Cao Vực, nghe nói thời niên thiếu Hiên Viên Triệt từng ở Cao Vực ngây ngốc, tên gia hỏa kia rất tốt với hắn – Đúng rồi, người có biết nữ danh Hiên Viên Triệt gọi là gì?”

Tàn Mộc Ca lắc đầu, hình như mình chưa từng nghe nói có người gọi nữ danh của hắn, đương nhiên, lúc mình tỉnh lại vốn cũng không có ký ức sống cùng với hắn, cho dù có cũng không nhớ rõ, dù sao trước mắt không có nghe người khác gọi các loại nữ danh của hắn.

Lãnh Thanh Phong nở nụ cười, nhìn Tàn Mộc Ca khẽ nói: “Xem ra quan hệ của người và hắn là thật không tốt – nữ danh của hắn gọi là Phụng Hoàng, quốc chủ kia còn đặc biệt sáng tác một bài hát biểu đạt ý mến mộ của hắn, nghe nói hiện tại hắn đều một lòng chờ Hiên Viên Triệt có thể về Cao Vực...”

“Hả?” Cảm Tàn Mộc Ca thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, đây cũng khó tin mà! Ngược lại nàng lẩm bẩm, “Bộ dạng xinh xắn này có gì tốt, nhiều người nhớ đến như vậy, không chỉ có nữ, còn có nam, thật sự là – người nói quan hệ của hắn và quốc chủ trước kia có tốt hay không...”

“Chắc là không tệ, chẳng qua khi đó hắn cũng mười hai mười ba tuổi thì phải, hình như thời gian ở lại rất ngắn hắn bỏ chạy tới Cao Xương, sau đó vào quân đội đi lên một đường nhờ vào quân công, năng lực của hắn thật sự là không thể chê, tuy là ta không thích hắn nhưng điểm này ta khen ngợi...”

Lãnh Thanh Phong đang nói, bên trong thiên điện Hiên Viên Triệt nói chuyện.

Tàn Mộc Ca vội vàng dựng thẳng ngón tay ở trước mặt, ý nói đối phương trước không cần nói, nàng quay đầu lặng lẽ nhìn vào trong.

Về mặt của hắn hơi tái nhợt, nhưng khí thế không giảm, hắn nhìn một vòng xung quanh, chậm rãi nói: “Hôm nay địa vị của ta ở Cao Xương là dùng mạng của ta ở trên chiến trường vào sinh ra tử mà có được, không thẹn với lương tâm.”

Hắn nói là sự thật, cho dù có người ghen ghét cũng không thể từ nơi này phủ nhận cái gì, cho nên trong thiên điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ánh mắt của một số người lướt qua lướt lại ở trên gương mặt quá mức xinh đẹp của Hiên Viên Triệt.

Còn có quan hệ thân thiết với quốc chủ kia hay không, Hiên Viên Triệt không nói nhiều hơn một chữ.

Tàn Mộc Ca liếc nhìn Lãnh Thanh Phong, khẽ nói: “Có đôi khi không thể tin lời đồn, không chừng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình...”

Bỗng nhiên nàng nhớ tới những lời Hiên Viên Triệt nói, lúc ấy mình nghi ngờ hắn và thái hậu có quan hệ gì đó, thì đối phương lãnh ngạo (kiêu ngạo lạnh lùng) ném ra những lời này, chỉ là không biết khi đó đối mặt với thể tấn công tình cảm của một người đàn ông, hắn sẽ có ý tưởng gì.

Lãnh Thanh Phong xuề xòa nhún nhún vai: “Ai biết được? Chúng ta cũng không biết quá khứ của hắn, trong lúc đó chuyện gì đã xảy ra giữa hắn và quốc chủ kia cũng sợ rằng chỉ có bọn họ rõ ràng nhất, nhưng mà có người nước Cao Vực muốn mua mạng của hắn lại là sự thật. Như vậy tính ra trong lòng quốc chủ kia chắc chắn vẫn còn đang nhớ nhưng sâu sắc hắn, cho nên khiến cho có một số người bất mãn.”

Trong một lúc Tàn Mộc Ca nói không ra là cảm giác gì, chỉ nhìn bóng Hiên Viên Triệt, có chút âm trầm, có chút yếu ớt. Bỏ qua một bên chuyện lúc trước giữa mình và hắn không nhắc tới, nhưng người này, hắn thật sự là một người rất tốt – đây là nhận xét đúc kết của Tàn Mộc Ca với Hiên Viên Triệt.

Ngay lúc nàng sững sờ, bỗng nhiên Lãnh Thanh Phong đụng vào ống tay áo của nàng.

Lời nói trong thiên điện lại truyền ra rõ ràng.

“...Hoàng thượng bị trúng độc rất kỳ lạ, phải đặt ở trong một loại điển tâm mới có thể làm cho người ta trúng độc, mà còn là thần không biết quỷ không hay, thái y cũng sẽ không phát hiện ra,” Âm thanh Mộ Dung Kinh Hàn réo rắt, nói năng mạnh mẽ, “Mà bản vương biết, thật sự hoàng thượng thường ăn loại điểm tâm này – mỹ nhân cao, hoàng hậu, có việc này không?”

“Người khinh người quá đáng, người chính là giả dạng tới hãm hại chúng ta! Sao ta có thể bỏ qua cho người?!”

Từ hoàng tử rất tức giận muốn tiến lên kéo Mộ Dung Kinh Hàn.

“Láo xược như vậy, bốn vương cũng không tha cho ngươi được!” Với những lời này, cơ thể Mộ Dung Khinh Hàn chợt lóe, đưa tay điểm mấy đại huyết ở trên người đối phương!

Lập tức, Mộ Dung Vĩnh biến thành pho tượng, không nhúc nhích.

Mặt hoàng hậu vốn không có biểu cảm lập tức trở nên điên cuồng, nàng nghiêng ngả lão đảo chạy tới che chở ở bên cạnh đối phương, quát với Mộ Dung Khinh Hàn: “Ngươi muốn như thế nào?!”

“Hoàng huynh ta làm vợ chồng mấy chục năm với ngươi, vẫn kính trọng có thừa đối với ngươi, sao ngươi có thể ra tay được?!” Trên gương mặt thanh tú xinh đẹp của Mộ Dung Khinh Hàn toàn là sương lạnh, hất phống về phía trước, tới gần hoàng hậu, “Lương tâm của ngươi ở đâu?!”

Dưới đài có mấy đại thần rục rịch, Hiên Viên Triệt vùng tay lên, từ ngoài cửa gần trăm tên thị vệ xông vào, vây quanh các đại thần!

Trong điện liền trở nên nặng nề!

Sau khi Mộ Dung Khinh Hàn buông hai tay, nhìn xuống từ trên cao, nhìn các đại thần phía dưới, thần nhiên nói: “Giang sơn Mộ Dung cũng có nhiều người tới nhòm ngó như vậy, thật sự là làm cho bốn vương thất vọng đau khổ! Cái gì gọi là bệ tôi đắc lực? Các ngươi đã từng là những nguyên lão, trung thần, không giúp đỡ cho chủ, ngược lại kết bè kết cánh, hám lợi đen lòng, thậm chí thay lòng đổi dạ, các ngươi có tư cách gì hưởng thụ bổng lộc triều đình?!”

“Huynh đệ không phải huynh đệ, thần tử không phải thần tử! Ngươi đâu! Đoạt ô sa của Phụ quốc tướng quân cho ta, áp giải vào đại lao chờ xử lý!”

Phụ quốc tướng quân này chính là đại ca của hoàng hậu, trong lòng hắn đã sớm không nhận được, thấy cháu ngoại trai và muội muội của mình bị động như vậy, trên mặt của hắn sớm tràn ngập thù hận, lúc này hắn chỉ vào Mộ Dung Khinh Hàn mắng to: “Ngươi và hoàng thượng đúng là huynh đệ sao? Thừa dịp hoàng thượng bị bệnh ngươi khi dễ hoàng tử, hoàng hậu, có ý tưởng xấu!”

“Ha ha...” Mộ Dung Khinh Hàn ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó bình tĩnh nhìn đối phương, gần từng chữ, “Ngươi cũng biết vì sao bốn vương có khả năng tay nắm một phần ba quân đội Cao Xương? – Tình nghĩa huynh đệ giữa bốn vương và hoàng thượng không phải bất cứ người nào cũng có thể châm ngòi ly gián, điểm này ngươi thân là cựu thần không phải không biết, cho nên ngươi làm việc trước cần phải nghĩ toàn diện mới đúng!”

Hiên Viên Triệt vùng tay lên, lệnh người hầu tiến lên đoạt ô sa của đối phương.

“Hiên Viên Triệt, ngươi cũng là đại thần, chẳng lẽ cứ cam chịu nghe theo chỉ huy của một vương gia? Mắt thấy hắn giam giữ thái hậu, hoàng hậu, hoàng tử mà không nghe không hỏi? Lòng ngươi sao yên được?!”

Hiên Viên Triệt đón ánh mắt của hắn, chậm rãi nói: “Ta chỉ trung với hoàng thượng, trung với giang sơn xã tắc Cao Xương...”

Phụ quốc đại tướng quân đang tùy tiện chửi mắng bị kéo đi xuống.

“Đoạt ô sa Lễ bộ thị lang, giải vào đại lao chờ xử lý!...”

Đôi môi đẹp của Mộ Dung Khinh Hàn đọc ra từng cái từng cái tên, trong chớp mắt đã có mười người bị đoạt ô sa, có người im lặng, có người kêu khóc om sòm, nhưng toàn bộ không ảnh hưởng đến quyết định của Mộ Dung Khinh Hàn.

Trong lúc Hiên Viên Triệt ở đây, không nói nhiều một câu, chỉ im lặng chấp hành mệnh lệnh của Mộ Dung Khinh Hàn, bình tĩnh chỉ huy thị vệ hành động.

Tần Mục Ca nhìn hoàng hậu cũng bị cung nữ và thị vệ bao vây rời khỏi, còn có Tứ hoàng tử cũng bị giải đi, hưng phấn nói khẽ với Lãnh Thanh Phong một câu cảm khái: “Huynh đệ hoàng gia này, quan hệ vợ chồng thật sự là đáng thương, thật đáng buồn...”

“Người đáng ghê tởm nhất là * vô cùng,” Lãnh Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, lập tức hỏi, “Chuyện lần này kết thúc ngươi cũng đừng dính líu, bộ dáng ngươi nhìn tốt như vậy, Tam điện hạ kia có thể sẽ nạp ngươi vào hậu cung, đến lúc đó thời gian ngươi chỉ có cô đơn lạnh lẽo, sao có cuộc sống tự do?”

Tần Mục Ca đương nhiên cũng đã suy xét chuyện này, đương nhiên mình sẽ không ở lại bên cạnh Mộ Dung Huyền, mình cũng không muốn cuộc sống như vậy, cho nên mình cũng muốn chờ chuyện này kết thúc, sau khi hoàng cung yên bình trở lại, rời khỏi Mộ Dung Huyền, tự mình kinh doanh chút gì, có một kế sinh nhai.

“Ta cũng không nghĩ tới sẽ như thế nào với Tam điện hạ, chờ tình hình có chiều hướng tốt đẹp yên ổn thì ta đi kinh doanh, tự nuôi sống mình.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Thanh Phong lập tức trở nên phong phú, mặt mày hớn hờ vội vàng tiến cử bản thân nói: “Tính cả ta có được hay không? Ta luôn luôn bốn biển là nhà, về sau thì sống với ngươi, có được hay không?”

Nói chuyện, sắc mặt của hắn hơi hơi ửng hồng, lời này nói ra dường như có chút thẳng thắn.

Tần Mục Ca dường như nghiên cứu nhìn hắn, sau đó hai tay ôm ngực, hất cằm lên, thần nhiên nói: “Muốn ta nuôi ngươi? Ngươi biết cái gì?”

“Ta biết rất nhiều, ta biết khám bệnh, biết châm cứu, biết xem tướng – còn có đàn ông khác biết ta cũng biết...” Đôi mắt xinh đẹp của Lãnh Thanh Phong xấu hổ cúi xuống nhìn Tần Mục Ca, âm thanh câu nói sau cùng kia nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Tần Mục Ca thờ ơ quan sát, hơn phân nữa là thằng nhãi này chưa trải qua việc đời, ngày thường một bộ dáng không sợ trời không sợ đất, hiện tại lại biến thành cô vợ nhỏ, mắc cỡ ngại ngùng, có thể là tên gia hỏa kia nảy sinh lòng ngổ ngàng thôi? Chỉ là hắn luôn miệng gọi mình tỷ tỷ là xảy ra chuyện gì?

“Ta cũng chưa nói ngươi không phải là đàn ông, chẳng qua ngươi không thể sống cùng ta, chúng ta cô nam quả nữ không thích hợp, đương nhiên, nếu mà ta làm bà chủ, ngươi bằng lòng làm người làm của ta lại là chuyện khác.” Tần Mục Ca nhìn mặt mày Lãnh Thanh Phong xinh đẹp thanh tú, nếu làm tiểu nhị của mình, chắc chắn có thể đưa tới không ít khách hàng, trong lòng nàng âm thầm cười cười.

Hai người nói chuyện ở trong góc bên ngoài, bên trong thiên điện đã xử lý xấp xỉ, Mộ Dung Kinh Hàn chính thức tuyên bố lại do Mộ Dung Huyền làm giám quốc, chờ thân thể hoàng thượng khỏe lại một chút lại chính thức sắc phong thái tử.

Tần Mục Ca nhìn Mộ Dung Huyền, trong lòng cũng mừng thay cho hắn, vất vả của hắn không có uổng phí, tương lai hắn cũng sẽ là một vị hoàng đế tốt.

Các đại thần bắt đầu nối đuôi nhau ra ngoài, Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong vội vàng né tránh vào chỗ bí mật, vẫn đợi Mộ Dung Kinh Hàn và Mộ Dung Huyền còn có Hiến Viên Triệt ra, nàng và Lãnh Thanh Phong mới tới nghênh đón.

Về mặt Hiến Viên Triệt vẫn hơi tái nhợt như cũ, hắn nâng mắt thấy Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong không biết từ góc nào ra, về mặt không khỏi ngừng lại – xem ra họ cũng nghe hội nghị vừa rồi, họ nghe được bao nhiêu? Là từ lúc bắt đầu hay là từ giữa chừng?

Nghĩ đến có thể Tần Mục Ca nghe được chuyện gì đó mới vừa rồi, về mặt Hiến Viên Triệt lập tức trở nên mất tự nhiên, chỉ nhìn Tần Mục Ca đi tới, sau khi hành lễ với Mộ Dung Kinh Hàn và Mộ Dung Huyền, khẽ nói: “Qua đây lúc nào?...”

“Vừa qua một lát... Chuyện đã xử lý tốt rồi...” Tần Mục Ca nhìn ra về mặt Hiến Viên Triệt hơi xấu hổ thì không khỏi nghĩ tới vừa rồi có chút chuyện về hắn, trong lòng chợt cũng có một chút cảm xúc khác, nhìn đôi phương tuy rõ ràng là khỏe mạnh cao lớn kiên cường, lại rất muốn cho hắn một bờ vai – hắn cũng không có bề ngoài nhìn không thể phá vỡ như vậy.

Mộ Dung Kinh Hàn và Mộ Dung Huyền khẽ dặn dò vài câu, lại quay đầu dặn dò với Hiến Viên Triệt: “Đại tướng quân, trước ngươi nghỉ ngơi thật tốt một chút, * không có nghĩ ngơi, ngươi quá mệt mỏi rồi. Bỏn vương và giám quốc đi gặp hoàng thượng, trở về chúng ta lại bàn bạc...”

Hiến Viên Triệt chấp tay nhận lệnh.

Mộ Dung Kinh Hàn đi tới vài bước, thấy Lãnh Thanh Phong chưa đi cùng, lại quay lại cười yếu ớt nói: “Lãnh đại phu, chúng ta nên đi xem hoàng thượng rồi...”

Lãnh Thanh Phong không tình nguyện, nhưng ngại tình cảm và thể diện của Mộ Dung Kinh Hàn không có biện pháp từ chối, hắn bữu môi nhìn Tần Mục Ca nói: “Chờ ta trở về thì đi tìm ngươi...”

Tần Mục Ca gật đầu.

Mộ Dung Huyền nhìn Tần Mục Ca cười cười, hơi vuốt cằm, khẽ nói: “Tần tư thư quá vất vả, tạm thời ngươi về phủ đại tướng quân, nghỉ ngơi thật tốt, chờ xong việc này, ta đi tìm ngươi...”

Tần Mục Ca lại gật đầu, nói: “Được.”

Sau khi nhìn theo họ đi xa, Hiến Viên Triệt nói với Tần Mục Ca: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người sóng vai theo đường đá đi ra hoàng cung.

Thời gian bây giờ đến gần giữa trưa, toàn thân Hiến Viên Triệt triều phục yên lặng cúi đầu chậm rãi đi tới, hình như đang tự hỏi gì đó.

Trên đường Tần Mục Ca nghĩ tìm đề tài để phá vỡ im lặng, sau một lúc lâu, mới dè dặt nói: “Đã giải quyết vấn đề chưa?...”

“Ừ, còn có một chút tiếp sau đó, mặc dù lực lượng ngoại thích đã bị đánh thẳng vào, nhưng rất chết vẫn còn ngo ngoe, cho nên có thể sẽ còn một số hành động phối hợp, còn muốn don dẹp một chút để đe dọa ngăn chặn hoàng quyền (quyền lực hoàng đế) – ngươi nghe từ lúc bắt đầu sao?...”

“Không có, ta và Lãnh Thanh Phong tới trễ,” xuất phát từ trực giác phụ nữ, Tần Mục Ca cảm thấy Hiến Viên Triệt không ngừng hỏi vấn đề này, chính là lo lắng một chút quá khứ của hắn bị mình nghe được, cho nên nàng quyết định nói dối, vì thế giọng nói của nàng mang theo tiếc nuối than, “Lúc chúng ta tới, thấy hoàng hậu và Từ hoàng tử đều bị dẫn đi, ta đoán xử lý xấp xỉ, liền ở trong một góc với Lãnh Thanh Phong chờ các ngươi ra...”

Hiến Viên Triệt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo giọng nói cũng trở nên nhanh nhẹn, nói: “Ngươi có đói bụng không? Ta mời ngươi ăn cơm, như thế nào?”

“Được, ái chà! Lâu như vậy mới bằng lòng trích máu mời khách, ta muốn ăn nhiều!” Tần Mục Ca rất vui mừng hai mắt toả sáng, giống như mình đã một trăm năm rồi chưa nếm qua đồ ăn ngon, thậm chí không cảm thấy mình kéo ống tay áo của đối phương.

Trong mắt Hiến Viên Triệt thoáng hiện lên gợn sóng * chìm đắm, lại cười nói: “Được, tùy ngươi chọn!”

Hai người rời hoàng cung, ngồi lên xe ngựa thẳng đến một tử lâu (quán rượu) nổi tiếng nhất kinh thành – tử lâu “Lục Phúc”.

Hiên Viên Triệt đi vào thì chuông quây lập tức từ mặt sau quây ra đón, vừa hành lễ vừa chào hỏi.

“Ta muốn một nhả gian, bưng hết món ăn chiều bài của bọn người lại đây.” Hiên Viên Triệt dặn dò xong, dẫn Tần Mục Ca lên lầu hai.

Chuông quây kia vừa thấy Hiên Viên Triệt là khách quý, tất nhiên cũng nghiêm túc, từng đĩa món ăn quý và lạ không ngừng lên bàn.

Không lâu sau, 16 món ăn đồng loạt đặt ở trước mặt Tần Mục Ca.

Lúc này, ánh mắt Tần Mục Ca thật sáng, trên bàn phần lớn là mình chưa từng thấy qua, khiến cho người ta rất động lòng.

“Đây là cái gì?” Tần Mục Ca chỉ vào món ăn cách mình khá xa đôi mắt mở to tò mò hỏi han.

Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt nở nụ cười yếu ớt, giới thiệu: “Hoa quế đường chưng lật phẩn cao (một loại bánh ngọt ăn rất ngon, thử xem có hợp khẩu vị của người không...”

Vừa nói chuyện, hần khéo hiểu lòng người gấp một miếng lên đưa đến trong đĩa nhỏ trước mặt Tần Mục Ca .

Sau đó Tần Mục Ca gấp lên khẽ cắn một miếng, nhanh chóng gợn ngón tay cái lên với Hiên Viên Triệt, bày tỏ không tệ, sau đó rất nhanh, nàng tiêu diệt sạch miếng bánh kia.

Nàng cũng không ngại ngừng ở trước mặt Hiên Viên Triệt, dù sao hình tượng gì của mình hần cũng đã nhìn qua, cho nên hần rất hào phóng rất thoải mái không để ý hình tượng tự nhiên cầm đĩa bắt đầu ăn.

So sánh với Tần Mục Ca, tướng ăn của Hiên Viên Triệt hẳn nhận lợi hại, không nhanh không chậm, gợn tay nhắc chân đều lộ ra kiểu cách quý tộc.

Hần vừa nhai kỹ nuốt chậm, vừa thường giới thiệu cho Tần Mục Ca món ăn thấy có vẻ đặc sắc, ví dụ như điển cố, chỗ đặc biệt, phương pháp ăn vân vân.

Chuông quây kia thấy Hiên Viên Triệt tới, còn giống như hiến vật quý bày ra một bình rượu hoa đào ngon nhất.

Hiên Viên Triệt rót rượu vào ly, thấy Tần Mục Ca nhìn chăm chăm không chớp mắt, nói đùa: “Rượu hoa đào này là diêm tửu (rượu ngọt), rất thơm, rượu màu hồng nhạt là ngon nhất, người muốn nếm thử hay không?”

Tần Mục Ca nhìn rượu màu hồng nhạt trong ly rượu màu trắng, rất là vui tai vui mắt, thì không khách khí cầm ly rượu qua, cười nói: “Hôm nay ta cũng phải nếm thử...”

“Uống rất ngon, người cũng không nên mê rượu...” Hiên Viên Triệt cười rót cho nàng một ly.

Tần Mục Ca nhận lấy ngửi một chút, quả thật có mùi hoa đào thơm ngát, nàng uống ực một hớp, thấm vào lòng người, mùi hương giữ lại ở răng môi, nhất là ngọt ngọt không có một chút vị cay.

Vì thế, nàng ừng ực vài hớp uống cạn sạch, sau đó lau khoé miệng khẽ nói: “Có thể uống một ly nữa hay không?”

Hiên Viên Triệt ngừng một lát – thì ra là tửu lượng nàng rất tốt, mình vẫn không biết?

“Cho người...” Hần đưa bình rượu cho nàng

-

Sau nữa canh giờ.

“Đến, người cũng phải uống một hớp...” Tần Mục Ca một tay ôm cổ Hiên Viên Triệt, một tay cầm ly rượu đưa đến miệng hần.

Lúc này mặt nàng ửng hồng, giống như hoa đào non mềm lộn xộn mê người, đôi mắt mê ly lóe ra ý cười hấp dẫn người, chỉ nhìn Hiên Viên Triệt cắn răng uống sạch rượu trong ly, mới cười nhẹ nhàng loạng choạng ngồi lại chỗ của mình.

“Tần tư thư, không còn rượu, chúng ta nên đi về rồi...” Lần thứ năm Hiên Viên Triệt nhắc nhở Tần Mục Ca cần phải đi, hôm nay làm chuyện hối hận nhất là kêu nàng uống rượu hoa đào này!

Nhìn bộ dáng của nàng, quả thật là hành vi phóng đảng, so với bình thường, tưởng như hai người!

Tần Mục Ca có hơi mơ hồ lung la lung lay đứng lên.

Hiên Viên Triệt thấy nàng đứng không ổn, không thể không tiến lên đỡ lấy nàng dịu dàng nói: “Đi thôi, cẩn thận...”

“Đã muốn đi rồi hả? Ta còn muốn uống. Hiền Viên Triệt ngơoi thật keo kiệt...” Lòng mảy Tần Mục Ca nhả lại ngã vào trong lòng Hiền Viên Triệt không ngừng phàn nàn.

Khoé miệng Hiền Viên Triệt co rút, lúc tỉnh táo mở miệng một tiếng đại tướng quân, vừa lập tức cúi người, vừa lập tức hành lễ, bây giờ đã lộ nguyên hình ra đi? Xem, gọi Hiền Viên Triệt lưu loát như vậy, đoán sau lưng vẫn hay gọi mình như vậy.

Khó khăn đi xuống lầu, đến cửa, Hiền Viên Triệt nhìn thị vệ dắt xe ngựa tới, hẳn đang muốn ôm lấy Tần Mục Ca lên xe ngựa.

Ai ngờ Tần Mục Ca vừa thấy, lập tức hét lên: “Ta không ngồi xe ngựa, ta muốn cưỡi ngựa, cưỡi ngựa...”

Vừa nói, liền bò lên trên lưng Hiền Viên Triệt!

Thị vệ vạch đen đầy mặt, tính tình Tần tư thư này đại biến, thật không hiểu là ngạc nhiên hay là sợ hãi, ai dám nói với đại tướng quân như vậy nha?!

Trên đầu Hiền Viên Triệt lại bay qua một đám quạ đen, đường phố người đến người đi, hẳn không thể lý luận gì với một người say rượu, tuy lúc tỉnh táo người phụ nữ sau lưng mình rất phân rõ phải trái, nhưng không giống với tình huống hiện tại – nàng uống rượu, không bao giờ là người ngấm ngấm chịu đựng nữa, Tần Mục Ca bình tĩnh, tỉnh táo mà là phóng túng hơn rất nhiều.

Hắn hơi ngời xồm xuống, kéo Tần Mục Ca từ phía sau lên trên lưng, ý bảo thị vệ kia đánh xe đi theo sau, chính hắn thì cồng Tần Mục Ca từ từ đi đến phủ tướng quân.

“Tần Mục Ca, hôm nay chính là một ngày ngơoi chật vật nhất...” Hiền Viên Triệt khe khẽ như là nói một mình, trong mắt lại lóe sáng vẻ sung sướng.

Tần Mục Ca mơ mơ màng màng nghe được có người nói mình thật chật vật, vội vàng không phục nhắm mắt lại mắng trả lại: “Nói lung tung, ta nào có chật vật? Ta cưỡi con ngựa rất cao to oai phong... giá...”

Một bàn tay mảnh mai không có sức của nàng vỗ đầu vai Hiền Viên Triệt, hai cái đùi cũng dùng sức kẹp chặt eo Hiền Viên Triệt.

Hiền Viên Triệt bị động tác này của nàng làm cho dở khóc dở cười, vội vàng nói khẽ: “Nghe lời, đừng lộn xộn, không nghe lời nữa, cẩn thận con ngựa làm ngơoi ngã xuống!”

Tần Mục Ca lập tức hoảng hốt một chút, nàng mơ mơ màng màng khẽ lẩm bẩm nói: “Mục Ca rất nghe lời, con ngựa đừng tức giận... Chờ ta về chuẩn bị thật nhiều ngô cho ngơoi ăn... Chúng ta đi phủ đại tướng quân lấy ngô đi... Lặng lẽ... Tên kia là quỷ hẹp hòi, nghiêm mặt... Ngơoi cũng đẹp hơn so với hắn...”

“Tần Mục Ca, Hiền Viên Triệt chính là một người đàn ông rất tốt, ngơoi cũng không nên nói xấu hắn...” Hiền Viên Triệt không nhịn được chứng minh cho mình, gây nên say rượu nói lời chân thật, chẳng lẽ mình ở trong lòng Tần Mục Ca chính là đức hạnh này, không tốt hơn nữa?

Hơi thở Tần Mục Ca nóng bỏng lướt nhẹ trên cổ Hiền Viên Triệt, mềm mại, mùi thơm kia rất dễ dàng làm lộn xộn hô hấp của Hiền Viên Triệt.

Còn có – khuôn mặt tuấn tú của Hiền Viên Triệt hơi lúng túng, hai khối mềm mại kia của đối phương để ở lưng của mình, cảm giác kia gần như làm cho không ai có thể tập trung tinh thần suy nghĩ cái gì, tất cả suy nghĩ dường như đều chạy tới nơi đó!

Hắn cảm thấy cơ thể của mình nổi lên biến hoá – đã lâu, cái loại xúc động đến từ khác phái này * bắt ngờ bùng nổ! Hắn hận không thể giãy vò, hoà tan người phụ nữ trên lưng này!

Hắn hơi nghiêng đầu, đúng lúc thấy hai mắt Tần Mục Ca trống rỗng, lúm đồng tiền như hoa, gương mặt như hoa đào, miệng nhỏ này nhấp nhẹ, giống như anh đào, phát ra sáng bóng mê người.

Hiền Viên Triệt nhanh chóng quay đầu, nhìn thẳng phía trước, hẳn rất sợ mình lại liếc nhìn Tần Mục Ca nữa sẽ không kiềm lòng được mà hôn nàng!

“Thật ra hẳn là một người đàn ông không tệ... Chính là hơi lạnh lùng kiêu ngạo... Lòng dạ rất tốt, ngay thẳng, cũng hiền lành, có mưu lược... Ngựa à, ta nhanh về nhà đi...”

Tần Mục Ca vừa nói, từ từ nhắm hai mắt lại.

Nhưng mấy câu nàng nói, lại khiến cho lòng Hiền Viên Triệt dập dòn mãi, hắn ôm lấy hai chân Tần Mục Ca, cảm nhận nhiệt độ từ trên người nàng truyền tới, nói khẽ: “Ngơoi ở trong lòng ta, trong mắt, cũng không giống với trước, Tần Mục Ca...”

-----《mùa xuân của hạ đường thê》đường phân cách --- -----

Tần Mục Ca vừa tỉnh ngủ phát hiện sắc trời đã sáng, nàng mở mắt ra phát hiện đầu có chút đau – ngày hôm qua hình như mình và Hiền Viên Triệt đi tẩu lâu ăn cơm, sau đó mình còn không biết tự lượng sức mình uống rượu, không biết có nói lung tung hay không?

Nàng vừa suy nghĩ, vừa ngồi xuống.

Nha hoàn bên ngoài nghe được tiếng động bên trong, vội vàng đi vào cười nói: “Tần tư thư, ngơoi đã dậy? Nhanh uống chút canh tỉnh rượu. Đêm qua ngơoi thật sự uống vào không ít...”

“Ta? Uống nhiều?” Tần Mục Ca rất bất ngờ, thì ra mình uống rượu, cho nên cái gì cũng không biết?

Nha hoàn kia cười ha ha, vừa giúp Tần Mục Ca mặc áo vừa nói: “Đêm qua đại tướng quân ôm người vào, người còn ra sức kêu cười ngựa gì gì đó...”

A?! Mặt Tần Mục Ca lập tức đỏ!

Nàng không yên lòng mặc quần áo, rửa mặt xong, định kiên trì đi ăn sáng, nàng hy vọng đừng gặp phải Hiên Viên Triệt, nhưng mà trời không chiều lòng người, mới vừa vào phòng ăn thì đầu tiên nàng đụng phải Hiên Viên Triệt.

Không khỏi, có lẽ là chột dạ, mặt Tần Mục Ca lập tức ngượng ngùng, vẻ mặt tươi cười cúi người hành lễ cho Hiên Viên Triệt, khẽ nói: “Đại tướng quân, hôm qua ta uống rất nhiều sao? Thật xin lỗi, thêm phiền phức cho người rồi...”

Hiên Viên Triệt như không có việc gì liếc mắt nhìn Tần Mục Ca, thản nhiên nói: “Hôm qua Tần tư thư thật sự là...Nhanh nhẹn dũng mãnh...”

Mặt Tần Mục Ca càng đỏ hơn, không khỏi thẹn thài: “Đây không phải... Uống nhiều sao...Ta thật sự là không nhớ rõ...”

Đúng lúc này Lãnh Thanh Phong xuất hiện, hắn thấy Tần Mục Ca lập tức cười chạy tới giữ chặt tay Tần Mục Ca nói: “Tỷ tỷ, tối qua người lấy tướng quân làm ngựa cười hả? Cảm giác như thế nào?...”

Hả?! Tần Mục Ca lại kinh ngạc, rất tự nhiên nhìn về Hiên Viên Triệt, giống như đang chứng thực, thật sự mình đến mức khác người như vậy sao?

“Đâu chỉ những thứ này? Người còn ép buộc ta uống rượu...” Hiên Viên Triệt không nhanh không chậm bỏ sung một đao, sau đó nhìn Tần Mục Ca áy náy, xấu hổ, lúng túng, đủ loại biểu tình.

Trong lòng bàn tay Tần Mục Ca nắm chặt khăn gấm, cả khuôn mặt đỏ bừng, đứng ở nơi đó trong một lúc không biết nói cái gì cho phải! Minh lại đem Hiên Viên Triệt làm ngựa cười, lại còn ép buộc hắn uống rượu? Tối hôm qua người kia thật sự là mình sao?!

“Việc đó, ta... Thật sự xin lỗi...Ta...” Luôn nhanh nhẹn miệng bây giờ Tần Mục Ca đuối lý, chân tay luống cuống – lúc này hình tượng của mình thật là triệt để bị huỷ, có thể thấy được uống rượu hồng việc là thật!

Lãnh Thanh Phong nhìn Tần Mục Ca không ngừng được cười rộ lên, thậm chí cười đến ngã nghiêng.

Lúc này Mộ Dung Kinh Hân cùng đi vào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Mục Ca đỏ rực, lộ vẻ xấu hổ, lại thấy Hiên Viên Triệt tuy là mặt sa sầm như bình thường, nhưng mà trong mắt là vẻ trêu ghẹo, thì hắn biết chắc chắn là ba người đang nhớ lại chuyện tối hôm qua, vì thế cười ha ha, đi tới tiếp tục thêm một đao: “Ồi chao, bốn vương chưa từng thấy bộ dáng kia của đại tướng quân, giống như nuốt phải con ruồi phun không ra nuốt không trôi, hắn muốn để người xuống cũng rất khó khăn, người không ngừng kêu ‘Gia gia’, cười hắn đến viện của người, thật là oai phong...”

Tần Mục Ca hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nàng vừa thẹn vừa tức, sau cùng nước mắt rơi xuống là chừa.

Nàng vừa khóc, tất cả mọi người im lặng, Hiên Viên Triệt muốn an ủi một chút, như hình như có chút không bỏ được ra vẻ, liền mắt tự nhiên nói một câu: “Khóc cái gì?Ta cũng không có trách người, người không uống say sao...”

“Đừng đừng, tỷ tỷ đừng khóc, đại tướng quân không có tức giận, nếu là ta cũng vui về công người đi khắp nơi...” Lãnh Thanh Phong vội vàng lấy khăn gấm lau nước mắt cho Tần Mục Ca.

Mộ Dung Kinh Hân nhìn nước mắt trong suốt của Tần Mục Ca chảy xuôi theo hai má, trong lòng không hiểu sao sinh ra đau lòng khó tả, không nhịn được khuyên giải an ủi nói: “Mau ngừng khóc, tổn hại sức khỏe...Chúng ta không nói nữa...”

“Ta thật là không ngờ sau khi uống say, lại là bộ đức hạnh kia, thật sự là không thể gặp người rồi...” Tần Mục Ca tủi thân đến cực điểm, đôi mắt to ngập nước nhìn Hiên Viên Triệt nói, “Về sau ta không uống rượu nữa...”

“Người vốn là không thể uống rượu...” Dường như cảm thấy mình buộc miệng, Lãnh Thanh Phong cười ha ha, chuyển đề tài, “Dùng bữa đi, ta rất đói...”

Lúc này bốn người mới chia nhau ngồi xuống dùng bữa, bắt đầu một ngày bận rộn.

Tình hình kinh thành từng ngày chuyển biến tốt đẹp, trận mưa gió ở kinh thành này cùng với giam lỏng thái hậu, hoàng hậu, vài vị hoàng tử, hạ màn giam giữ, ngoại thích có quan hệ với họ xuống ngựa không ít, quan viên triều đình bắt đầu truyền vào máu tươi mới.

Công việc của Tam điện hạ và Hiên Viên Triệt trở nên đặc biệt bận rộn, chinh đồn việc quân, chọn lựa người có đức hạnh và tài năng, mỗi ngày bận hết mức.

Chỉ là, cho dù bận rộn, hôn sự Tam điện hạ vẫn sắp xếp lên chương trình trong một ngày như cũ. Lần này Đại Tư Mã xác định rõ lập trường kiên định bảo vệ Mộ Dung Huyền, khiến cho Mộ Dung Huyền cảm động rất sâu sắc, để báo đáp lại, hắn bẩm báo với hoàng thượng và hoàng thúc, bày tỏ ý mình, thì hoàng thất bắt đầu chuẩn bị cưới Vương Chi Nhược.

Tần Mục Ca vẫn làm việc cũ của mình, yên tĩnh làm việc của mình ở Ngự thư phòng. Mỗi ngày cùng vào cung với Lãnh Thanh Phong còn có Mộ Dung Kinh Hân, họ đi thăm hoàng thượng, còn nàng thì đi ngự thư phòng, chờ họ ở ngự thư phòng to lớn còn có Hiên Viên Triệt nóng lòng chờ gặp mặt bàn

bạc chuyện, nàng và Lãnh Thanh Phong lại ngồi nói chuyện phiếm ở thiên sảnh, thậm chí sẽ đi dạo chơi ở vườn hoa nhỏ cách đó không xa.

Một ngày này, Tần Mục Ca cũng giống như thường ngày, đang sắp xếp sổ con và tấu chương từ các nơi đưa đến ở ngự thư phòng. Bỗng nhiên nghe bên ngoài có âm thanh nói chuyện của con gái.

Nàng nâng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy thị nữ Tiểu Nhược bên cạnh Mộ Dung Huyền dẫn theo một cô gái xinh đẹp trang phục lộng lẫy ở trong vòng vây của mấy nha hoàn bước lên bậc thang, đẩy cửa vào.

Tần Mục Ca ngừng một lát, nàng không biết người này, nhưng từ thái độ khiêm tốn kia của Tiểu Nhược mà thấy, biết được cô gái này không tầm thường, nàng bước lên phía trước nho nhã lễ độ cúi người nói: "Đây là ngự thư phòng, người ngoài không thể tùy tiện vào, thật sự xin lỗi..."

Nói xong, nàng nhìn về Tiểu Nhược, dùng ánh mắt nhắc nhở. Đối phương không phải không biết, nơi này cấm người đi vào, mặc kệ là ai, ngoại trừ được hoàng thượng hoặc giám quốc tuyên triệu mới có thể tiến vào, bởi vì nơi này có không ít sổ con và tấu chương bí mật quốc gia vẫn vẫn.

"Ta là người ngoài sao?" Cô gái trang phục lộng lẫy thờ ơ đánh giá Tần Mục Ca, uy nghiêm hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Lực sát thương của ghen tị

Hôm nay Tần Mục Ca mặc quan phục, chải búi tóc song loa, môi hồng răng trắng, càng thêm xinh đẹp, ở trong một đám nữ nhân nơi này giống như hạc đứng trong bầy gà, cho dù người tới rất đẹp, ở trước mặt nàng cũng kém không ít cấp bậc.

Tiểu Nhược cười như không cười nhìn Tần Mục Ca, mang theo âm thanh hơn hẳn nói: "Đây là Vương tiểu thư thiên kim của Đại Tư Mã, thái tử phi tương lai. . . Sao người nói là người ngoài? Người là người bên trong sao? . . . . ."

"Vương tiểu thư, " Tần Mục Ca hợp thời cúi người, vẻ mặt ôn hoà như cũ giải thích, "Ta là nói nơi này là Ngự Thư Phòng, ngoại trừ cung nữ thái giám đang làm nhiệm vụ, người khác thì không thể tùy ý tiến vào, trừ phi hoàng thượng hoặc là giám quốc cho phép..."

Giải thích này đủ rõ ràng chứ? Nơi này không phải vườn hoa có thể đi dạo tùy ý, đối phương là con gái của quan lại, cũng nên hiểu việc này.

Trước đó Vương Chi Nhược chưa thấy Tần Mục Ca, cũng không có suy nghĩ quá nhiều đối với một chút tình huống mà Tiểu Nhược nói, dù sao thân phận và dung mạo của bản thân không phải cô gái bình thường có thể so với, hơn nữa Tần Mục Ca còn là nữ nhân bị Hiến Viên Triệt hủ, danh dự rất kém, cho nên vốn không đặt đối phương ở trong mắt.

Nhưng mà bây giờ gặp mặt, mới biết đối phương lại đẹp đến rung động lòng người, mình là một cô gái, mà cũng cảm thấy tự ti mặc cảm, có thể thấy được đối với đàn ông mà nói, hoàn toàn không thể chống cự lại Tần Mục Ca!

Nhìn lại một chút đối phương, đôi mắt mình không kiêu ngạo không tự ti, thậm chí có cảm giác một nữ chủ nhân, điều này khiến người khác rất khó chịu!

Cho nên, nàng cũng không lui ra ngoài theo ý Tần Mục Ca, mà quan sát trang trí bên trong ngự thư phòng, tay cầm quạt cung (chắc là quạt trong cung) cười như không cười nói: "Ta có quan hệ như thế nào với giám quốc chắc hẳn người cũng biết, nếu là ta tới, hẳn chắc chắn cũng đồng ý, người có thân phận gì, lại dám đến ra lệnh cho bản tiểu thư? !"

Tần Mục Ca nhìn biểu hiện đối phương, trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc hận thay Mộ Dung Huyền, hẳn muốn lập gia đình với cô gái này? Tương lai cô gái này sắp làm mẫu nghi thiên hạ? Thật đúng là có một loại tiếc nuối cái trắng tốt bị heo ỉu.

Nàng khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Bây giờ Mục Ca là tư thư, chuyên môn phụ trách công việc ở Ngự Thư Phòng, không cho người ngoài tùy ý tiến vào là bổn phận của ta, cho nên xin Vương tiểu thư rời đi. Nếu là muốn gặp Tam điện hạ, mời đi đến thiên sảnh nghỉ ngơi, nơi này thật sự không thích hợp cho ngài ở lại lâu -- Tiểu Nhược hiểu rõ nhất, nếu ngài không tin, xin hỏi một chút nàng quy củ trong ngự thư phòng."

Tần Mục Ca đứng lúc kéo Tiểu Nhược ra ngoài, thậm chí nàng biết rõ quy củ Ngự Thư Phòng hơn so với mình, nhưng không nói cho Vương Chi Nhược, rõ ràng là dùng để ngăn chặn mình.

"Ngự Thư Phòng có quy củ như vậy, nhưng Vương tiểu thư là thái tử phi tương lai, hoàng hậu tương lai. . ." Tiểu Nhược tránh nặng tìm nhẹ, từ ngữ mập mờ.

Được rồi, nếu đối phương nói như vậy, vậy chỉ có tự mình tới xử lý. Vì vậy Tần Mục Ca lại đi tới trước mặt Vương Chi Nhược, thu lại vẻ mặt nói: "Vương tiểu thư, nơi này là Ngự Thư Phòng, mời rời đi ngay, nếu không ta chỉ có thể sai người mời người đi ra ngoài."

Lúc này giọng nói có lẽ nghiêm túc hơn so với trước kia, hơn nữa nàng cũng làm ra bộ dáng gọi người bất cứ lúc nào.

"Tốt, một nữ quan hèn mọn người, thế nhưng hô to gọi nhỏ đối với ta?!" Vương Chi Nhược lập tức nổi giận, nàng lập tức chống hông, kêu bọn nha hoàn phía ngoài đi vào, liền vây quanh Tần Mục Ca kia.

Mấy thái giám và cung nữ khác vừa nhìn dáng điệu này, vội đi lên muốn tiến tới khuyên can, lại bị Tần Mục Ca dùng ánh mắt ngăn cản.

Cho nên nàng bị của người Vương Chi Nhược ba chân bốn cẳng bắt lại.

"Vương tiểu thư đây là ý gì? Nơi này chính là Ngự Thư Phòng." Tần Mục Ca cũng không hốt hoảng, không kiêu ngạo không tự ti như cũ nhìn Vương Chi Nhược.

Tình thế bây giờ có vẻ rõ ràng, thân phận của đối phương đặc biệt, mình và mấy cung nữ thái giám là ngăn cản bất lợi nàng ta hoành hành ở Ngự Thư Phòng, mà Tiểu Nhược rõ ràng là cô ý làm khó mình, cho nên mình chỉ có như vậy, mới có thể đẩy trách nhiệm ra -- không phải là mình không hoàn thành trách nhiệm, là đối phương quá mãnh liệt. Đến lúc đó Mộ Dung Huyền tới, mà trong lòng mình cũng không thẹn rồi.

"Ngự Thư Phòng thì như thế nào? Không lâu sau này Tam điện hạ đã là phu quân của ta, đừng nói là Ngự Thư Phòng nhỏ, chính là Kim Loan Đại Điện ta cũng đi! Người này, đưa hồ mị tử cả ngày xuất hiện ở bên cạnh Tam điện hạ, ý vào tin tưởng của hần Phi Dương Bạt Hồ (làm mưa làm gió, ngang ngược), ta nhìn cũng không vừa mắt, hôm nay chính là muốn dạy dỗ người, xem người còn dám quyến rũ hần hay không!"

Vương Chi Nhược ra lệnh một tiếng, Tần Mục Ca bị mọi người kéo ra Ngự Thư Phòng, kéo đến hành lang, bắt đầu đánh.

Tần Mục Ca cũng không đánh lại, chỉ bảo vệ mặt của mình -- đối phương nổi tiếng ghen tị, không theo sẽ nhắm vào mặt của mình, cho nên nhất định phải bảo vệ tốt.

Vương Chi Nhược nhìn Tần Mục Ca bị mọi người vừa đánh vừa đá thật là nhếch nhác, không nhịn được cười đắc ý, lại phát hiện nàng bảo vệ mặt, lập tức hô: "Xé mặt của đứa hồ mị tử này cho ta! Phá về ngoài cửa nàng!"

Mọi người nhận được mệnh lệnh liền khom người muốn túm mặt của Tần Mục Ca.

Lúc đang ồn ào đến không thể tách rời ra, Hiên Viên Triệt dẫn bảy tám quan viên mới tiến vào xuất hiện, hần thấy một đám nha hoàn đang đánh người nào bên ngoài ngự thư phòng, có thấy Vương Chi Nhược bức bối sai khiến, lập tức dừng lại, ngay sau đó quát: "Dừng tay cho ta!"

Nói xong, phóng người xẹt qua.

Đám nha hoàn ma ma có nghe được giọng nam có lực xuyên thấu cực mạnh này, như còn đắm chìm ở trong hưng phấn thi triển bạo lực, cho nên bị mấy đá của Hiên Viên Triệt như tia chớp xẹt qua đá bay, trong không trung ném ra mấy đường vòng cung, sau đó rơi âm ỉ ở trên mặt đất!

Vương Chi Nhược vừa thấy là Hiên Viên Triệt lãnh nhược băng sương (lạnh lùng), vẻ mặt thu lại một chút, khẽ cúi người nói: "Là đại tướng quân, gặp qua đại tướng quân. . ."

Hiên Viên Triệt cũng không đi nhìn nàng, mà là khom người đỡ Tần Mục Ca dậy, che giấu lửa giận ân cần quan sát đối phương, hỏi "Tần tư thư, người như thế nào rồi. . ."

Tần Mục Ca đầu tóc rối bời, quần áo xốc xếch, mu bàn tay, cổ tay cũng bị cào trầy rồi, trên người bị những người đó đập rất đau, nàng nhìn một chút mu bàn tay mình, có chút thờ hồn hèn nói: "Đại tướng quân. . ."

Nói xong, nàng không nói gì nữa, chỉ dùng đôi mắt nhìn Vương Chi Nhược, tiện thể còn nhìn lướt qua Tiểu Nhược.

Lúc này, ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Triệt mới chuyển sang Vương Chi Nhược, chậm rãi hỏi "Người là người phương nào, lại dám la lối om sòm đánh người ở Ngự Thư Phòng?!"

Hần nhìn bộ dáng và biểu hiện của đối phương, thì mới lộ ra người tới là ai, nhưng mà hần cố ý không biết, cô gái này đúng là nổi tiếng ghen tị, không nghĩ tới hành động nhanh như vậy, Tam điện hạ này còn chưa cưới nàng ta vào cửa, nàng ta đã thi hành quyền lực chủ mẫu.

Quan trọng là Tần Mục Ca và Tam điện hạ còn chưa có gì, mặc dù hần có lòng mến mộ đối với Tần Mục Ca, nhưng vẫn chưa làm rõ, làm sao nàng ta biết?

Mặc dù về ngoài Hiên Viên Triệt đẹp, mỹ danh lan xa, nhưng ánh mắt bây giờ nhìn về phía Vương Chi Nhược lại không có một ý tốt, cho nên Vương Chi Nhược đối với thái độ lạnh nhạt của Hiên Viên Triệt có chút bất mãn, vì vậy sống lưng nàng thẳng tắp nói: "Ta là con gái một của Đại Tư Mã Vương Chi Nhược, vị hôn thê của Tam điện hạ."

"Dù người là ai, có tư cách gì ở chỗ này đánh quân sự Ngự Thư Phòng?" Mối mong Hiên Viên Triệt lạnh lùng ném ra những lời này, lại có chút chi tiết rên rỉ không thành thép nhìn về phía Tần Mục Ca, quát lớn, "Tần tư thư, người hần không phải là người mềm yếu như vậy, làm sao sẽ bị người ngoài chinh ở trên địa bàn? . . ."

"Nàng là vị hôn thê của Tam điện hạ. . ." Tần Mục Ca nói ra nguyên nhân mình không đánh lại, nếu mà mình mang bọn cung nữ thái giám đánh lại, chuyện có thể sẽ âm ỉ lớn lên, sẽ liên lụy người vô tội, hình như nàng ta chính là nhắm vào mình tới, vậy mình ra mặt là được.

Nàng mới vừa nói xong, thì Mộ Dung Huyền và Mộ Dung Kinh Hân còn có Lãnh Thanh Phong xuất hiện.

Vừa thấy Mộ Dung Huyền và Mộ Dung Kinh Hân xuất hiện, Vương Chi Nhục lập tức thốt tha đi tới bên cạnh hắn, cúi người hành lễ.

Lãnh Thanh Phong vốn là sắc mặt có vẻ vui mừng, nhưng chợt thấy Tần Mục Ca búi tóc tán loạn, quần áo xốc xếch, trên tay còn có vết máu, sừng sốt một chút, lập tức chạy tới đau lòng đến âm thanh cũng thay đổi, luôn miệng hỏi: "Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra? Một lát không thấy thế nào thành ra như vậy rồi, ai đánh ngươi, nói cho ta biết!"

Đôi mắt Hiên Viên Triệt liếc nhìn Vương Chi Nhục.

Lãnh Thanh Phong lập tức hiểu ý, lập tức xoay người đi về phía Vương Chi Nhục, lạnh lùng quát: "Người cái đồ đàn bà chết tiệt này, tỷ tỷ ta chọc ngươi chỗ nào, ngươi lại dám đối với nàng? ! Ta tuyệt đối không tha cho ngươi!"

Mộ Dung Kinh Hân vừa thấy Lãnh Thanh Phong tức giận, lập tức tiến lên ngăn hắn lại nói: "Đợi chút, bình tĩnh! -- rốt cuộc chuyện này là như thế nào? !"

Mộ Dung Huyền vừa thấy bộ dạng kia của Tần Mục Ca, trong lòng đã hiểu vài phần, gương mặt tuấn tú của hắn trở nên nặng nề, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn về Vương Chi Nhục nói: "Vương tiểu thư tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Tần tư thư sao lại thế này?"

"Cái này. . . Nàng bắt kính với ta, trong lúc tức giận ta mới. . . ." Vương Chi Nhục thấy Mộ Dung Huyền mất hứng, trong lòng bàn tay nắm khăn găm thật chặt, giọng nói dịu dàng hơn, còn đang xen lẫn uất ức.

Hiên Viên Triệt lấy tay捏eo Tần Mục Ca một cái, ý bảo nàng giải thích.

Tần Mục Ca chịu đựng đau, đi về phía trước đến trước mặt Mộ Dung Huyền và Mộ Dung Kinh Hân, sau khi thi lễ từ từ trả lời: "Tam điện hạ, hôm nay thần đang làm việc ở Ngự Thư Phòng, Tiểu Nhục dẫn một đám người Vương tiểu thư tới, sau đó đi vào Ngự Thư Phòng. Thần biết Ngự Thư Phòng này là nơi quan trọng, người khác không có cho phép đặc biệt là không thể tiến vào, cho nên thần liền nói cho Vương tiểu thư, hơn nữa xin nàng đi ra ngoài thiên sảnh chờ Điện hạ, nhưng mà Vương tiểu thư cho rằng ta bắt kính với nàng, cho nên liền kêu người dây dưa với thần -- thần biết, Vương tiểu tỷ ở khuê phòng lâu, đối với việc này có thể không hiểu, nhưng Tiểu Nhục thì biết chuyện này nặng nhẹ, thế nhưng nàng lại không có kịp thời ra mặt muốn giải thích cho Vương tiểu thư, cuối cùng khiến thần bị mọi người đánh, nàng lại ngồi bàng quang ở một bên. . ."

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca, trong lòng lại không che giấu được đau lòng cho nàng, đây là một cô gái thông minh cỡ nào, vì toàn cục, nuốt xuống tất cả uất ức. Nàng biết Vương Chi Nhục này sớm muộn phải gả cho Tam điện hạ, trở thành thái tử phi, cho nên cho dù biết rõ đối phương cố ý chinh nàng, nàng cũng không có nhắm mũi nhọn trực tiếp ngay đối phương -- nàng là thật biết chừng mực.

Chuyện bầm báo rõ ràng, Hiên Viên Triệt nói với Mộ Dung Huyền: "Điện hạ, thần mạng Tần tư thư đi tìm thái y bồi thuốc."

Ánh mắt Mộ Dung Huyền phức tạp gặt đầu một cái.

Gương mặt tuấn tú Lãnh Thanh Phong bao phủ khí lạnh, hắn nhìn một chút Tiểu Nhục, lại nhìn một chút Vương Chi Nhục, lộ ra vẻ mặt "Ngươi chờ xem", đi theo Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca ra khỏi viện.

"Tới, ta công ngươi, đi như vậy nhanh hơn." Hiên Viên Triệt khề khom người đi tới trước mặt Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca dừng lại, vội vàng từ chối nói: "Không thể, tự ta đi là được, không phiền đại tướng quân."

"Cũng không phải là chưa từng công. . . Đêm đó không phải rất oai phong sao. . ." Hiên Viên Triệt lạnh lạnh giúp Tần Mục Ca nhớ lại.

Lãnh Thanh Phong bên cạnh vội bổ sung: "Tỷ tỷ, ta tới công ngươi tốt lắm, ta biết rõ ngươi chướng mắt đại tướng quân. . ."

Cái gì? Hiên Viên Triệt tức giận xoay người một cái, tiền trăm hậu tấu ôm ngang Tần Mục Ca lên, sau đó từ trên cao nhìn xuống gần từng chữ hỏi: "Thật vậy sao, Tần tư thư, ngươi chướng mắt ta?"

Tần Mục Ca vạch đen đầy mặt, lập tức giải thích: "Không có, ta nào có? -- ngươi cứ công ta đi. . ."

Mắt Lãnh Thanh Phong nhìn Tần Mục Ca leo lên lưng Hiên Viên Triệt, bĩu môi lạnh nhạt nói: "Vương Chi Nhục kia tại sao có thể làm thái tử phi? Số mệnh Tam điện hạ không tốt. . ."

Cả người Tần Mục Ca có chút cảm giác rời rạc, nàng tựa đầu đặt ở trên vai Hiên Viên Triệt, khề nói: "Thật không đáng giá cho Tam điện hạ, nàng ta hoàn toàn không xứng với người ưu tú như vậy. . ."

"Về sau cách xa Tam điện hạ, đây là lời khuyên của ta. . ." Hiên Viên Triệt nhắc lại chuyện xưa.

Tần Mục Ca rầu rĩ nói: "Ta biết rõ, ta lại không có ý gì với Tam điện hạ, làm gì luôn nhắc nhở ta?"

Hiên Viên Triệt do dự một chút, nói khề: "Ngươi không có ý, chưa chắc hắn không có ý."

"Tỷ tỷ, không bằng người và ta đi đi, ta nhất định sẽ đối với người thật tốt, tuyệt đối không để người chịu uất ức. . ." Lãnh Thanh Phong lấy lòng theo sát Hiên Viên Triệt, hưởng Tàn Mục Ca lấy lòng.

"Người lớn lên vài năm tốt lắm. . ." Tàn Mục Ca tức giận liếc hắt một cái.

Lãnh Thanh Phong ngừng lại, giống như bị sương đánh làm ngốc tại chỗ, chốc lát mới xoay người lại bước nhanh đuổi theo vội vàng kéo tay Tàn Mục Ca nói: "Cái gì nha, ta đã 16 vẫn còn nhỏ! Ta ta ta nơi nên dài đủ đều dài đủ, còn dài cái gì? ! Rõ là. . . Quá đáng. . ."

Những lời này của hắn khiến Tàn Mục Ca và Hiên Viên Triệt không nhịn được đều nở nụ cười.

Đến thái y thự, Tàn Mục Ca thuốc tốt nhất, Hiên Viên Triệt lại đưa nàng đến trên xe ngựa bên ngoài cung, không ngại phiền toái dặn dò Lãnh Thanh Phong chăm sóc tốt Tàn Mục Ca, nhưng hắn lại trở về Ngự Thư Phòng tiếp tục xử lý một vài sự vụ.

-

Đêm đó Hiên Viên Triệt trở về phủ, mang về tin tức Mộ Dung Huyền xử lý chuyện này. Đánh Tiểu Nhược thờ ơ lạnh nhạt khách quan dẫn tới chuyện này 30 hèo, mà hành động của Vương Chi Nhược thì bị báo cho Đại Tư Mã, bắt buộc giáo dục thật tốt, về phần hôn kỳ, tạm thời hoãn.

Chờ Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong đi, Tàn Mục Ca soi gương nhìn một chút từng mảng bầm tím ở phía sau lưng mình, đầu vai một hình xăm đóa hoa đào màu vàng ở dưới ánh nến phát sáng rạng rỡ.

Ban ngày Hiên Viên Triệt nói với nàng câu kia "Người không có ý, chưa chắc là hắn không có ý." mà nói làm cho nàng suy nghĩ rất nhiều.

Hiên Viên Triệt không phải là loại người tự dưng dựng chuyện đó, hắn nói như vậy, nhất định là lấy được tin tức xác thật, mà Tam điện hạ che chở mình hơn, từ giữa ngược lại cũng có thể theo dõi một chút đầu mối.

Nói khách quan, Tam điện hạ là người rất tốt, bất kể phương diện nào, nhưng mà hắn nhất định là thiên tử, là Chí Tôn, bên cạnh hắn không phải một hai người phụ nữ, mà là tam cung lục viện đều phải có đủ, nếu mà mình bị hắn chọn trúng, đây chẳng qua là một người trong đông đảo phụ nữ của hắn mà thôi, sẽ trải qua cuộc sống chờ đợi với hui quạnh, cô đơn. Mình không muốn cuộc sống như thế.

Mình chỉ muốn tìm một người như vậy, hắn có thể không phải tốt nhất, thậm chí có thể là bình thường, nhưng là hắn đối xử thật lòng với mình, thích mình vô điều kiện, đồng ý nâng khay ngang mày (vợ chồng tôn trọng nhau) với mình, nắm tay đến già, ngoại trừ mình ra trong mắt của hắn không có cô gái khác.

Đàn ông như vậy mới là chốn trở về của mình.

Lãnh Thanh Phong quá nhỏ, mình không thích, hướng chỉ lai lịch của hắn cũng không rõ ràng, cho nên loại bỏ, Tam điện hạ không thể nào, cho nên cũng loại bỏ, về phần Mộ Dung Kinh Hàn này cũng giống vậy loại bỏ, hắn * đa tình, gả cho đàn ông như vậy, chỉ sợ mình sẽ bị tức tới bệnh.

Như vậy hiện tại cho thấy, vòng giao tiếp của mình thật sự quá nhỏ, đàn ông biết một bàn tay cũng có thể đếm đủ.

Xem ra mình phải điều chỉnh kế hoạch cuộc sống của mình.

Tàn Mục Ca nằm ở bên trên * nghĩ như vậy.

-

Liên tục hai ngày, Tàn Mục Ca cũng không có đi Ngự Thư Phòng nữa, còn viết một bức thư giao cho Hiên Viên Triệt, đề cho hắn chuyển cho Mộ Dung Huyền, ý trong thư đại khái chính là bởi vì nguyên nhân thân thể của mình, còn có áy náy với Vương tiểu thư, cho nên từ chức vụ Tàn tư sách, xin Mộ Dung Huyền sắp đặt đám người khác càng thích hợp hơn.

Mộ Dung Huyền nhận được thư ngày hôm trước, gần tới liền theo Mộ Dung Kinh Hàn cùng nhau tới phủ Đại tướng quân.

Tàn Mục Ca đang nửa nằm trên giường đọc sách giải buồn, thấy Mộ Dung Huyền đi vào viện, vội vàng đứng dậy định nghênh đón.

"Thân thể khỏe hơn chút chưa? Mấy ngày ta thật sự quá bận rộn, cũng không nhín chút thời gian tới thăm người, nghe đại tướng quân nói người hồi phục rất tốt, vậy ta cũng yên tâm một chút -- Người đang giận ta sao?"

Đôi mắt Mộ Dung Huyền dịu dàng có thể nhéo ra nước, trong giọng điệu này cũng không thể nào che giấu * chìm, hắn đỡ Tàn Mục Ca cúi người dậy, đưa nàng ngồi vào giường, mà hắn lại ngồi ở ghế bành gỗ cây Lê gần đây, cẩn thận chu đáo với đôi phương.

Tàn Mục Ca khiêm tốn hơi gật đầu, trả lời: "Thân là bề tôi của người, làm sao dám tức giận? Huống hồ Điện hạ có ân nặng như núi với ta, báo đáp cũng không kịp, làm sao sẽ tức giận? . . . . ."

"Ta hiểu rõ chuyện này từ đầu tới đuôi cũng không trách người, hoàn toàn chính là lỗi của nàng ta, " Mộ Dung Huyền nói tới chỗ này than nhẹ một tiếng, nhìn về ngoài cửa Tàn Mục Ca đẹp đến làm cho tầm mắt của người ta không chuyển đi được, khẽ nói, "Ta không bảo vệ được người, Mục Ca. . . . ."

Vừa nghe những lời này của đối phương, Tàn Mục Ca lập tức làm ra một vẻ mặt kinh hoàng, ngồi thẳng người nghiêm túc nhìn Mộ Dung Huyền nói:

"Điện hạ, là Mục Ca không tốt, không có chú ý đến mặt mũi của Vương tiểu thư, cho nên tự xin rời khỏi, không có quan hệ với Điện hạ, cầu xin Điện hạ không nên nói như vậy, Tần Mục Ca thẹn không dám nhận."

Chợt, Mộ Dung Huyền bắt được bàn tay trắng nõn của Tần Mục Ca, âm thanh có chút nặng nề, nói khẽ: "Mục ca, đến bên cạnh ta, được không? Làm người phụ nữ của Mộ Dung Huyền ta, đất nước Cao Xương vạn dặm như tranh vẽ, ta hi vọng có người và ta bảo vệ. . ."

Tần Mục Ca sùng sốt!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Một tin tức quan trọng

Nàng đứng dậy, từ từ quỳ xuống ở trước mặt của Mộ Dung Huyền.

"Mục Ca, người đây là ý gì?" Mộ Dung Huyền dừng lại, dường như hẳn đã dự cảm được Tần Mục Ca muốn nói gì, đôi môi nhẹ nhàng bĩu một cái!

Tần Mục Ca dập đầu một cái cho Mộ Dung Huyền, sau đó sắc mặt nặng nề tiến lên đón tầm mắt hỏi ý của Mộ Dung Huyền, chậm rãi nói: "Một lát này Mục Ca cảm tạ điện hạ yêu mến, ta vốn là Tần Hoa Bại Liễu, có thể nhận được chăm sóc của ngài thật sự là may mắn vô cùng. Nhưng mà, Mục Ca thấp kém, quen tự do, không muốn vào cung trải qua cuộc sống cầm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp) nhằm chán cô đơn này. Tương lai điện hạ trở thành cửu ngũ chí tôn, hậu cung giai lệ đếm không hết, thì sẽ có cô gái cao quý làm cho ngài vui tai vui mắt, Mục Ca chỉ mong muốn ngày ngày cầu phúc cho Điện hạ, cầu phúc cho đất nước Cao Xương. . ."

Trong nhà yên lặng, hai người cũng im lặng.

"Tần tư thư muốn hợp lại với Hiền Viên sao? . . ." Âm thanh Mộ Dung Huyền mang theo một loại ê ẩm lạnh chất vang lên.

Tần Mục Ca vừa sững sờ, ngay sau đó kiên định lắc đầu một cái, nói: "Ta cùng với đại tướng quân khe rãnh quá sâu, cho dù loại bỏ hiểu lầm, nhưng dấu vết vẫn còn đây, dù có cơ hội gì, khoảng cách cũng khó mà vượt qua, tuyệt đối không thể nào theo hần."

Mộ Dung Huyền ý bảo Tần Mục Ca đứng dậy ngồi xuống, im lặng chốc lát, nhìn về phía nàng: "Lời nói ngày đó hoàng thúc nói ra hẳn là có chuẩn bị, mà không phải một lúc xúc động, có phải hay không Tần tư thư. . . ."

Nhìn Mộ Dung Huyền bắt đầu suy đoán lung tung, Tần Mục Ca cười cười, làm sao hẳn lại không nghĩ tới mình hoàn toàn không muốn đến gần bọn họ những Hoàng thất Quý tộc này, mà nghĩ tới lại điều khiển cuộc sống của mình nữa đây?

"Ta với Vương Gia càng không thể nào, Điện hạ, nhớ ngày đó ta không lấy chồng, mà để Triệu tiểu thư đi, đã bỏ qua Vương Gia, hiện tại ta đã gả cho người khác, làm sao có thể lại về bên cạnh Vương Gia? -- ta là muốn bắt đầu cuộc sống lần nữa, người, dù sao cũng muốn nhìn về phía trước. . . . ."

Tần Mục Ca vừa ngấm nghĩa khăn gắm cầm trong tay, vừa cân nhắc trả lời.

"Ta không muốn miễn cưỡng người, chỉ cần người không thích, ta sẽ không làm người khác khó chịu, nhưng mà, ta thật sự hi vọng người có thể suy nghĩ thêm một chút, tình cảm của ta đối với người cũng không phải là một ngày hai ngày, " Mộ Dung Huyền thấy trong lòng Tần Mục Ca cũng không có những người khác tiến vào, không nhận được lại chuyển tới đề tài mới vừa rồi, " Về phần Vương Chi Nhượng, ta sẽ xử lý tốt, Mục Ca. . . . ."

Hắn cảm thấy hiện tại chương ngại lớn nhất vắt ngang giữa mình và Tần Mục Ca chính là Vương Chi Nhượng, trước đồng ý, hiện tại Vương Chi Nhượng tự mình lộ ra bản tính ghen tị với Tần Mục Ca, nhất định khiến cho trong lòng Tần Mục Ca sợ hãi, cho nên nàng mới có thể từ chối tấm lòng của mình -- nhất định là như vậy.

Tần Mục Ca âm thầm thờ dài, đối phương là Điện hạ, lại là thái tử tương lai, bây giờ mình đương nhiên không thể quá mức thẳng thắn kiên quyết, dù sao còn phải chú ý đến mặt mũi của đối phương một chút.

"Đa tạ Tam điện hạ chăm sóc, chỉ là hiện tại thân thể Mục Ca khó chịu, trong lòng hỗn loạn, cần nghỉ ngơi cho khỏe một khoản thời gian, cho nên xin cho phép ta từ chức tư thư. . ." Nếu muốn sống theo mục đích của mình, chỉ có trước từ chức vụ gây chuyện này.

Mộ Dung Huyền thấy Tần Mục Ca không tiếp tục kiên trì không vào cung, chỉ là muốn từ chức quan, liền lập tức cho phép, vội hỏi: "Cái này ta đồng ý, người dưỡng bệnh cho tốt, chỉ cần rồi rảnh thì ta tới thăm người, chờ có thời gian ta chắc chắn dẫn người đi ra ngoài dạo chơi, thả lỏng một chút. . ."

Tần Mục Ca cười cười, không có nói được, cũng không có nói không được. Chỉ là ở trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ, nếu chỉ có lời nói như vậy, đoán chừng ta lại cách bị đánh không xa. Bản tính ghen tị này của Vương Chi Nhượng, sao có thể giáo dục một lát lại được, nếu có thể giáo dục lại được, cha mẹ của nàng có thể đã sớm giáo dục đi, nếu như thái độ của nàng thay đổi, chỉ có thể nói nàng cũng chỉ là ngấm ngấm chịu đựng thôi. Chờ sau khi gả cho Mộ Dung Huyền, sớm hay muộn bản tính vẫn sẽ lộ ra ngoài.

Thật ra thì nói thật, ai cũng có lòng ghen tỵ, hơn nữa lúc đề ý một người.

Nhưng Vương Chi Nhược ghen tị đã đạt đến mức thần hồn nát thần tính, hơn nữa lòng dạ hung ác, không thể so với người bình thường. Tương lai cho dù làm hoàng hậu cũng không có khả năng lớn sẽ làm được mẫu nghi thiên hạ, phần lớn sẽ nguy hại hậu cung.

Nghĩ tới những thứ này, nàng lại tiếc một phen cho Mộ Dung Huyền.

--- -----《 mùa xuân hạ đường thê 》 đường phân cách --- -----

Kể từ sau khi Mộ Dung Huyền đến thăm Tần Mục Ca, chức tư thư của nàng coi như là chính thức từ đi, lần này ngày chột trở nên đơn giản, mỗi ngày ở phủ Đại tướng quân đọc sách, thêu thùa hoa, nói chuyện với Lãnh Thanh Phong, sau đó mỗi lúc trời tối cũng sẽ gặp Mộ Dung Kinh Hân và Hiên Viên Triệt, bởi vì bữa tối trong một ngày là mọi người cùng nhau dùng.

Tần Mục Ca vừa ở phủ Đại tướng quân, vừa bắt đầu vạch kế hoạch cuộc sống mới của mình. Nàng liên lạc với nha hoàn Phủ Cầm Tần phủ, kêu nàng bắt đầu tìm kiếm chỗ ở thích hợp trong thành, hơn nữa bắt đầu bàn bạc bắt tay vào một cửa hiệu vải nho nhỏ.

Lãnh Thanh Phong rất rõ ràng với hành động của Tần Mục Ca, bởi vì mỗi ngày hần vốn như hình với bóng với nàng, thậm chí còn cùng đi thực địa khảo sát một phen với nàng.

Trừ ra này đó, hần thấy Tần Mục Ca gần như khôi phục rồi, liền nhân cơ hội khích lệ nàng tu luyện nội lực của mình, để nâng cao căn cơ võ công của chính nàng.

"Người những thứ này ta đều không có hứng thú, hiện tại ta cảm thấy hứng thú nhất chính là làm sao kinh doanh cửa hiệu thật tốt, để cho nửa đời sau của mình trôi qua thoải mái một chút." Lúc này Tần Mục Ca ngồi ở sau án thư (bàn sách) đang tính toán ghi chép, cũng không ngẩng đầu lên muốn nói lên quan điểm của mình với Lãnh Thanh Phong.

Lãnh Thanh Phong thật sốt ruột, nhưng mà hần nhìn cảm xúc, đi tới trước thư án đôi tay che sổ sách Tần Mục Ca, nói: "Cái này lại không làm chậm trễ quá nhiều thời gian của người, ta dạy miễn phí cho người, sự phụ tốt như vậy người đi đâu mà tìm -- người không suy nghĩ một chút, bộ dáng người đẹp mắt như vậy, nếu một người đi ra ngoài gặp phải đạo tặc hái hoa, hoặc là kẻ tâm thuật bất chánh muốn chiếm tiện nghi của người thì làm thế nào?"

"Người có cảm giác người thật giống như càng ngày càng già rồi hay không? Nghe nói người già rồi chỉ thích câu nhậu không hết này, tương lai của ta gả cho một phu quân biết võ công không phải là có thể rồi sao? Luôn luôn có người có thể bảo vệ còn không cần tốn tiền, có lợi biết bao?" Tần Mục Ca ngẩng đầu trịnh trọng giải thích cho đối phương, "Chuyện quan trọng nhất, loại nội lực thần kỳ gì đó không phải muốn có thì có, tỷ tỷ ta số tuổi cũng lớn như vậy, sao có thể luyện cái đó? . ."

Thật là, hần biết võ công thì cho rằng mọi người trong thiên hạ cũng phải biết võ công sao? Mình có thể đánh hai cái, đối phó đám người là được rồi, ở phương diện này mình không định theo đuổi nhiều, dù sao mình cũng không phải là nhân tài luyện võ, cũng không cảm thấy hứng thú.

"Sao lại không thể luyện, người không luyện làm sao biết, này lại tăng ngộ tính (năng lực) lên rất mau -- còn có thể giúp người giữ gìn tuổi trẻ. . ." Lãnh Thanh Phong bắt đầu nói hươu nói vượn, con gái đều sợ già yếu đi, xem nàng có thể động lòng hay không.

Quả nhiên, đôi mắt Tần Mục Ca chột lóe mấy cái.

"Như vậy đi, có thời gian thì miễn cưỡng học một ít với người. . ."

Lãnh Thanh Phong cười khỏ vội vàng gắt đầu, mặc dù đối phương đáng về đại gia – đời người thật là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phải biết cái bộ dáng này của đối phương vốn là ký hiệu về mặt của mình có được hay không?

Bao nhiêu người muốn xin tự mình đi dạy, mình không có nhân hạ thoải mái đó!

Lập tức, Lãnh Thanh Phong liền lôi kéo Tần Mục Ca bắt đầu dạy nàng phương pháp thở nạp nền tảng nhất, còn có ngồi thiền dưỡng thần.

Tần Mục Ca cũng rất phối hợp, theo Lãnh Thanh Phong một người ở * lên, trang@d#d##q#d@bubble một ở trên giường bắt đầu nhắm mắt ngồi xuống thiền định.

Lãnh Thanh Phong nhìn dáng vẻ Tần Mục Ca nghiêm túc, trong lòng vui mừng khó có thể hình dung, thấy nàng nhắm mắt được một khoản thời gian, cho rằng nàng hần là tiến vào cảnh đẹp, hiện tại yên lặng như thế nên dễ dàng nhập cảnh, cho nên hần cũng bắt đầu nhập thiền.

Không biết đã trải qua bao lâu, bên tai Lãnh Thanh Phong truyền đến âm thanh sâu kín âm u lạnh lẽo của Hiên Viên Triệt.

"Vì sao người ngồi thiền ở chỗ này? . . ."

Lãnh Thanh Phong vội mở mắt ra, quả là Hiên Viên Triệt bày ra vẻ mặt đẹp để không có biểu cảm gì xuất hiện ở trước mặt.

"Chính ta đang dạy tỷ tỷ. . . . ." Hần vừa nói, vừa thuận tay chỉ một *.

"À? !" Hần thất thanh kêu một câu.

Không biết từ lúc nào, Tần Mục Ca đã sớm từ ngồi thành nằm, ngã ở trên * đi ngủ mất!

"Nàng đã nghỉ ngơi, làm sao ngươi vẫn còn ở đây? Không biết nên kiêng dè sao? . . ." Lòng mảy Hiên Viên Triệt nhủ chặt, không khách khí chút nào chỉ trích Lãnh Thanh Phong.

Người này không hiểu quy củ gì, nam và nữ nên có khoảng cách thì phải giữ, mà hần da mặt dày dựa vào gọi Tần Mục Ca một tiếng "Tỷ tỷ" thì liều chết ý vào không đi, thật là khiến người ta thấy khó chịu!

"Nàng đang ngồi thiền, mới vừa rồi." Hình như Lãnh Thanh Phong cảm giác hơi thất lễ, dù sao đây thuộc về khuê phòng, chủ nhân đã ngủ thiếp đi mình còn ở đây, thật là có chút không thích hợp, chính là mình lại có cảm tình đặc biệt với nàng, cũng là không nên -- nhưng là, mình cũng rất oan uổng, ai có thể nghĩ tới nàng sẽ ngủ say sưa chứ?

Hần vội vàng xuống giường mang giày vào định chạy tới gọi Tần Mục Ca tỉnh lại, lại bị Hiên Viên Triệt ngăn lại.

"Được rồi, Vương Gia gọi ngươi qua, ngươi đi trước đi."

Lãnh Thanh Phong nhẫn nhịn, nhìn một chút Tần Mục Ca ngủ không có phòng bị gì, cả người khoan khoái, tim không khỏi mềm mại xuống, vừa giận vừa buồn cười khẽ nói: "Ngươi còn ngủ, chờ ta quay lại nói chuyện với ngươi. . ."

Mặt Hiên Viên Triệt không chút thay đổi nhìn Lãnh Thanh Phong sau khi rời khỏi đây, liền ngồi ở trước * tay nhẹ lắc lắc cánh tay Tần Mục Ca, kêu: "Tần Mục Ca, tỉnh dậy, nên ngủ đủ rồi. . ."

Trong hoảng hốt bị người không ngừng gọi, Tần Mục Ca có chút nổi cáu, mở ra mắt buồn ngủ mông lung lười nhát hỏi "Người nào vậy. . ."

Chờ ánh mắt rõ ràng, nàng phát hiện không biết từ lúc nào Hiên Viên Triệt ngồi ở trước mặt mình!

Vụt một phen, nàng ngồi dậy ngay cổ gắng mở to đôi mắt lờ mờ buồn ngủ hỏi: "Lúc nào thì Đại tướng quân tới đây? . . ."

Ý ở ngoài lời rất rõ ràng, đối phương đi vào phải gọi nha hoàn đánh thức mình mới đúng.

"Nghe nói Tần tiểu thư đang ngồi thiền? . . . Luyện công gì đó sao? . . ." Hiên Viên Triệt bỏ qua chất vấn của Tần Mục Ca, lạnh lạnh nhắc đến đề tài này.

Gương mặt Tần Mục Ca lập tức đỏ, vội vàng nhìn một vòng trong phòng, phát hiện người bảo vệ Lãnh Thanh Phong không có ở đây, lúc này mới thở ra một hơi, ngượng ngùng cười một tiếng: "Lãnh Thanh Phong nói ngồi thiền có thể giữ gìn tuổi trẻ, cho nên ta liền thử một chút, kết quả. . . Ngủ mất . . ."

Trán Hiên Viên Triệt xẹt qua vài vạch đen, thấy hần lười biếng duỗi cánh tay, mở ra eo Tần Mục Ca, buồn buồn hỏi: "Mấy ngày nay nghe nói ngươi định đi mua cửa hiệu hả?"

Tần Mục Ca mang giày vào, vừa ngồi ở phía trước cửa sổ lại chải đầu lần nữa vừa trả lời: "Ừ, đã từ chức vụ tư thư, ta cũng cần tự nuôi mình, kinh doanh tốt, thì nửa đời sau ổn định rồi. . ."

Hiên Viên Triệt muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là dùng âm thanh có vẻ yếu ớt nhỏ nhẹ phát biểu một câu: "Cũng không phải là không lấy chồng, vậy cần ngươi khổ cực như vậy. . ."

Không nói những lời này còn được, sau khi nói những lời này Tần Mục Ca nghiêng mặt lạnh lạnh cho một câu: "Thông qua kinh nghiệm nhìn mấy ngày nay, một cô gái có năng lực nhất là dựa vào chính mình, mà không phải đàn ông. . ."

Hiên Viên Triệt cứng họng, không phản bác được, chốc lát, hần cười như không cười lại mở ra một đề tài khác.

"Ngươi đã cự tuyệt Tam điện hạ rồi hả? -- ngươi mượn Vương Chi Nhược để từ chối hần sao? . . ."

Tần Mục Ca từ từ cầm cây trâm cuối cùng vào trước búi tóc, chậm rãi xoay người lại cười nói: "Đại tướng quân, ngươi không cảm thấy lòng hiếu kỳ của mình quá nặng sao? . . ."

Đối phương không có chối bỏ, đó chính là gần như thừa nhận, cô gái này thật là thích tính toán.

Hiên Viên Triệt nhếch miệng cười yếu ớt không nhìn thấy, thấy vẻ đẹp đối phương tự nhiên sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, cử chỉ lưu loát cười tươi như hoa, thì trong lòng của hần không khỏi nổi lên tình cảm vui vẻ không hiểu.

"Đúng rồi, mấy ngày này có thích khách tìm ngươi làm phiền không?" Tần Mục Ca nhớ tới chuyện này, vội hỏi đối phương một câu, Lãnh Thanh Phong này nói qua không chỉ một nhóm thích khách tìm hần gây phiền toái, cũng không biết hần đắc tội với ai, dĩ nhiên mình cũng không thể hỏi cái này.

Hiên Viên Triệt suy nghĩ một chút, lại cười nói: "Có, chẳng qua ta không thêm để ý bọn họ, chờ thời gian này hết bận ta sẽ trừng trị bọn họ thật tốt."

"Mọi việc cẩn thận một chút." Tần Mục Ca có chút do dự, cuối cùng vẫn nói ra những lời này.

Gương mặt tuấn tú Hiên Viên Triệt khẽ cứng lại, mắt phượng hơi nháu, không nháy mắt nhìn Tần Mục Ca, mang theo vài phần cẩn thận và thử dò xét, khẽ hỏi: "Ngươi . . . Lo lắng cho ta. . ."

"Đúng vậy, thế nào? Những thích khách kia rất lợi hại, vừa đao kiếm vừa ám tiễn (bắn lén), nhất định phải coi chừng mới. . . . ."

Lời nói của Tần Mục Ca vẫn chưa nói hết, thân thể cũng đã bị Hiên Viên Triệt chặn lại kéo tới!

Một tay của hắn vịn hông của nàng, một tay giữ chặt tay của hắn, hơi cúi đầu nhìn vào trong mắt nàng, dùng giọng nói rất phong phú * lực của hắn chậm rãi nói: " Vì sao ngươi không hận ta? . . . Trước ta không tốt với ngươi như vậy. . . . . Ngược lại bây giờ lo lắng cho ta. . ."

Khoảng cách với đối phương cách chưa đủ nửa thước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tần Mục Ca bỗng ửng hồng, đương nhiên nàng không nghĩ tới Hiên Viên Triệt sẽ làm ra hành động này!

Bốn mắt nhìn nhau.

Khách quan mà nói, đáng trách hẳn thật là thuộc về loại mỹ nam yêu nghiệt hại nước hại dân này, nhưng mà kiếp sống ngựa chiến làm cho hắn không có một chút âm nhu eo lả, giờ tay nhắc chân đều là hiên ngang mạnh mẽ, Lãnh Ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) dứt khoát.

"Nếu như luôn tính toán chi li, có vui về gì đáng nói? Cuộc đời ngắn ngủi khổ sở, ta muốn vui về nhiều hơn. . ." Tần Mục Ca vừa nói chuyện, không biến sắc giải phóng mình từ trong ngực Hiên Viên Triệt ra ngoài, sau đó rút ra ngoài hai thước, yên lặng xa cách lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Có lẽ là cảm thấy mình hơi luống cuống, Hiên Viên Triệt vội ho một tiếng, che giấu bối rối của mình, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này lòng của Tần Mục Ca mới bắt đầu thịnh thích nhảy dựng lên, giống như hươu chạy.

Ngay lúc lòng của nàng thoáng lấy lại yên tĩnh, Lãnh Thanh Phong lại tới, mà còn mang theo một tin tức quan trọng!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Bạn cũ đến

Ngay lúc lòng của nàng thoáng lấy lại bình tĩnh, Lãnh Thanh Phong lại tới, hơn nữa mang theo một tin tức quan trọng!

Xe ngựa của Triệu Hiểu Uyên đã đến ngoài thành, Mộ Dung Kinh Hàn đã cho người đi nghênh đón rồi.

"Triệu Hiểu Uyên tới?" Tần Mục Ca nghe được tin tức này rất ngạc nhiên, mặc dù biết Mộ Dung Kinh Hàn bởi vì tình thế Kinh Thành phức tạp, bỏ qua nữ quyến một bên đến trước, những nữ quyến kia của hắn sớm muộn cũng sẽ tới Kinh Thành, nhưng tự mình nghe được tin tức Triệu Hiểu Uyên đến, dường như lòng của nàng vẫn là như hồ bị ném vào một tảng đá to lớn, trở nên xao động dữ dội.

Trước chính là tính kế cô gái này, khiến cho duyên phận của Hiên Viên Triệt và đối phương tan vỡ, viết lại cuộc sống mỗi người trong ba người.

Trước suy cho cùng chi tiết tính kế tiến hành như thế nào, mình đã không biết, nhưng mà Triệu Hiểu Uyên này và Hiên Viên Triệt tách ra là sự thật.

"Ừ, may mà nàng gả cho Thanh Dương vương, bằng không ngươi sẽ đi rồi, lời nói một đoá hoa cắm trên bãi cỏ trâu, quá đáng tiếc!" Lúc này về mặt Lãnh Thanh Phong đầy phức tạp, ngay sau đó lại trở lại bình thường, cười nhạt, "Cái này nói rõ ngươi và hắn không có duyên phận, do hắn đa tình, cuối cùng cũng là *, ngươi vốn chẳng mất người như vậy. . ."

"Lời này cũng không phải giả -- vậy Triệu Hiểu Uyên tới, muốn ở nơi nào? Phải đến ở nhà mẹ của nàng sao?" Tần Mục Ca không biết nhà mẹ của Triệu Hiểu Uyên ở nơi nào, đoán chừng hẳn là ở kinh thành, hắn tùy ý ở nơi nào, chỉ là mình không hy vọng nàng ta ở lại phủ Đại tướng quân.

Trong này có quá nhiều phiền phức, mình và nàng ta, Hiên Viên Triệt và nàng ta, đợi chút.

Lãnh Thanh Phong vừa cười một tiếng, miễn cưỡng ngồi ở đối diện Tần Mục Ca, cầm một quả đào đặt ở trong miệng cắn một cái trả lời: "Nàng tới đương nhiên muốn ở cùng một chỗ với Thanh Dương vương, Thanh Dương vương không đi nhà mẹ nàng ở, nàng đoán chừng cũng sẽ không đi. . ."

"Cũng ở tại phủ Đại tướng quân có thể bất tiện hay không? Thanh Dương vương này có phải nên ở lại hoàng cung hay không, tình huống bây giờ cũng yên bình, sao hắn lại vẫn ở lại phủ Đại tướng quân?" Lòng này Tần Mục Ca nhẹ chau lại rất tò mò oán trách một câu.

Lãnh Thanh Phong dựa vào Tần Mục Ca quan tâm như thế, không khỏi khẽ nói: "Chúng ta cũng đều ở đây, nơi này yên tĩnh lại vắng vẻ, không phải rất tốt sao?"

"Ta rất mau sẽ chuyển ra ngoài, cửa hiệu vải sẽ rất nhanh sẽ yên ổn xuống, phía sau cửa hiệu kia có một viện nhỏ, vừa vặn cho ta ở."

Hiện tại Tần Mục Ca quyết định phải nhanh chóng chuẩn bị xong cửa hiệu vải bên kia, nói như vậy, bên này sẽ như thế nào mình cũng sẽ không biết, cũng không đi quan tâm.

"Tốt, ta cũng vậy ở cùng đi với người. . ." Lãnh Thanh Phong nói xong, chợt cảm thấy mình nói có chút thẳng thắn, vội chuyển đề tài, chất vấn Tần Mục Ca nói: "Đúng rồi, mới vừa rồi ta bảo người ngồi xuống nhập thiền, sao người ngủ thiếp đi? Hại ta mừng hụt nửa ngày, còn tưởng rằng người lĩnh ngộ rất nhanh, kết quả ta ngồi thiền tĩnh lại, người đã ngã ra ngủ. . ."

Trí nhớ người này thật là quá lợi hại! Tần Mục Ca cười gượng mấy tiếng, lung tung giải thích: "Lần đầu tiên, ta không quen, chờ mấy ngày nữa là tốt, người đại nhân đại lượng không nên so đo trách mắng."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài có nha hoàn đi vào bẩm báo nói: "Tần tiểu thư, Lãnh công tử, đại tướng quân cho mời, nói Thanh Dương vương trắc phi tới, mời đi qua gặp nhau."

Được rồi, sớm muộn có một ngày như vậy, cái gì tới sẽ tới.

Nàng nói với Lãnh Thanh Phong: "Khách quý tới, để cho ta đổi qua bộ y phục, người nên đi trước."

Tay Lãnh Thanh Phong giơ lên, từ chối nói: "Ta chẳng muốn đi một mình, người thay đi, ta ở bên ngoài chờ người, chúng ta cùng đi."

Nói xong, xoay người đi xuống hành lang ngoài viện đứng nói chuyện với bọn nha hoàn.

Tần Mục Ca lấy ra quần áo thay, lại thoáng trang điểm một chút, nhìn mình trong gương hầu như không có cái gì có thể soi mói, mới lượn lờ đi ra ngoài.

Lãnh Thanh Phong vô ý quay đầu nhìn lại, phút chốc thấy Tần Mục Ca ra ngoài, trong mắt hần lướt qua kính ngạc rõ ràng.

Lúc này phía trên Tần Mục Ca áo la tơ lụa mỏng màu phấn thêu hải đường xuân thủy nhẹ nhàng, người dưới mặc váy gấm dài màu mật hợp với hoa văn cụm tròn hoa Thược Dược, tóc đen chải thành đàn lo kéo, cắm hai cây trâm ngọc, giữa tóc tô điểm trâm châu, lông mày quét nhạt, phấn vẽ lông mày nhẹ nhàng chia đều, son nước là màu đỏ nhạt, so với bình thường nhiều hơn một phần xinh đẹp và quyến rũ -- nàng chính là mỹ nhân như thế, trong nhẹ nhàng khoan khoái mang theo mê hoặc quyến rũ, làm cho người ta nhìn nhiều hơn một chút thì say mê hơn một phần.

"Đi thôi." Tần Mục Ca thấy Lãnh Thanh Phong không chớp mắt, lập tức vẫy tay với hắn, trong khi mình đi xuống cầu thang.

Lãnh Thanh Phong vội xoay người lại tới đây, đi theo Tần Mục Ca phía sau quan sát bóng lưng rất thanh tú nàng, lẩm bẩm nói: "Người ăn mặc như vậy muốn đi tuyển mỹ sao?"

Tần Mục Ca xoay người lại liếc nhìn hắn, mắng trả lại: "Ta trang điểm như thế nào hả? Cũng chỉ là xoa chút phấn, dùng một chút môi hồng, đây là tôn trọng với khách có được hay không? Chẳng lẽ ta phải rồi bù đi gặp nàng mới đúng?"

Lãnh Thanh Phong lập tức im lặng rồi, chỉ nở nụ cười sóng vai với đối phương đi về phía trước.

Vào sảnh lớn phía nam, vào ba tầng nghi môn, dưới hành lang Trung Nghĩa Đường đứng hơn mười khuôn mặt nha hoàn và ma ma có vẻ không quen.

Chắc hẳn những người này đã cùng đi theo về kinh với Triệu Hiểu Uyển, tuy nói đối phương là trắc phi, nhưng mà trận chiến này đến cũng không nhỏ, có thể thấy được địa vị của nàng ở trong lòng Mộ Dung Kinh Hân không thấp.

Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong bước lên bậc thang, cửa có người vén màn trướng lên, cùng lúc báo cáo: "Lãnh công tử và Tần tiểu thư tới. . . ."

Hai người vào phòng, thấy Mộ Dung Kinh Hân ngồi trên tôn vị, dưới tay của hắn một cô gái mặt trắng nõn đoan trang ngồi.

Lông mày, mắt hạnh, miệng anh đào nhỏ, vẻ mặt nhàn nhạt, điển hình là một mỹ nhân cổ điển, thân thể hơi có vẻ mỏng manh, hiện ra một cổ xinh đẹp khiến cho người yêu thương, người mặc cung trang gấm mỏng thêu cỏ xuyên Ngọc Lan hồng Ngọc Lan tím, lộ ra một cổ quý khí.

Tần Mục Ca lập tức đoán được cô gái này chính là Triệu Hiểu Uyển, trong lòng lập tức hiểu vì sao Hiên Viên Triệt nhớ mãi không quên đối với nàng.

Nàng và mình có này khác biệt rất lớn, đây là loại hỗn hợp rất điển hình thực nữ thêm mỹ nữ thêm tài nữ. Mặt mày này dịu dàng, truyền đạt dạng tình cảm khác, lộ ra rõ ràng đáng đáp thế gia vọng tộc.

Nghe nói cầm kỳ thư họa của nàng mọi thứ đều tốt, hơn nữa am hiểu sử sách, có thể miêu tả lập luận sắc sảo người hoặc sự vật -- mà mình suy nghĩ kỹ một chút, cầm kỳ thư họa không biết trước như thế nào, hiện tại tự đánh giá không có một dạng tinh thông, chiều thức đánh người, ngược lại không ít kiến thức lộn xộn lung tung.

Hình như trừ so về ngoài với đối phương mạnh hơn một chút, lại không có gì có thể lấy ra khoe -- một vòng này mình đã thua.

Ngồi ở đối diện Triệu Hiểu Uyển là Hiên Viên Triệt, lúc này vẻ mặt của hắn vẫn giống như bình thường -- không có vẻ mặt gì, hơn không nhìn ra hi vọng ái ô (vui buồn yêu giận). Hình như hắn mới từ hoàng cung trở lại, trên người còn mặc triều phục, cộng thêm bất câu ngôn tiểu (nói năng thận trọng), cả người đều hết sức nghiêm túc, về ngoài tuyệt đẹp kia lạnh giống như pho tượng.

Nhưng mà, Tần Mục Ca chú ý tới một chi tiết, tay của Hiên Viên Triệt đặt ở trên đầu gối gấu gao siết chặt, rõ ràng đang đè nén tâm tình của mình.

Triệu Hiểu Uyển vừa thấy Tần Mục Ca đầu tiên là sững sờ, về mặt hết sức phức tạp nhìn Mộ Dung Kinh Hàn một cái, ngay sau đó nói khẽ: "Người chính là Tần tiểu thư?"

"Đúng vậy, dân nữ Tần Mục Ca gặp qua Vương Gia, trắc vương phi. . . . ." Tần Mục Ca cử chỉ tiến lùi không thể bắt bẻ, nàng bắt được Triệu Hiểu Uyển kia chợt lóe lên kinh ngạc, nhưng mà không có bày tỏ gì.

Nếu như đoán không sai, vẫn là có liên quan với cô gái gọi "Nhược Nhi" đó, nhớ Mộ Dung Kinh Hàn mới vừa thấy mình, đã lỡ miệng lộ ra cái tên này, chắc hẳn Triệu Hiểu Uyển gặp qua cô gái này, cho nên mới kinh ngạc.

"Tiểu Uyển, nàng cũng đã biết, ban đầu một cô gái khác gả cho Bồn vương chính là nàng?" Hình như Mộ Dung Kinh Hàn sợ Triệu Hiểu Uyển quên mất, mỉm cười chỉ ra sự thật này, "Nếu như nàng không có gả cho Bồn vương, vậy sẽ khiến nàng đến bên cạnh Bồn vương rồi. . . . ."

Trong giọng nói của hắn lại mang theo một tia mất mát và khổ sở như có như không.

Triệu Hiểu Uyển thật nhanh nhìn thoáng qua Hiên Viên Triệt không có tinh thần, cố gắng hiện ra vẻ mỉm cười nói: "Trước ta cũng nghe nói qua Tần tiểu thư, chỉ là chưa từng gặp mặt, hôm nay được gặp, quả nhiên là Quốc Sắc Thiên Hương, vứt bỏ cõi trần đoạn tuyệt dung tục -- cô gái đẹp như vậy và Vương Gia lỡ mất dịp tốt, thật là tiếc nuối. . ."

Mộ Dung Kinh Hàn không buông tha biểu lộ gì trên mặt Tần Mục Ca, phát hiện nét mặt của nàng vẫn luôn bình tĩnh như nước, không nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng.

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca khẽ nói: "Tần tiểu thư ngồi đi. . . . ." Hắn chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh đầu dưới của mình.

Tần Mục Ca suy nghĩ rất nhanh một chút, chậm rãi đi qua ngồi.

Không khí trong phòng không biết làm sao sôi nổi, Lãnh Thanh Phong chán đến chết ngồi ở bên cạnh Tần Mục Ca cứ thế phát ngây ngô ra, trừ ánh mắt thỉnh thoảng nhìn một chút bên ngoài Tần Mục Ca, người khác trong mắt hắn đều là không khí.

"Hôm nay Uyển Nhi đến, để cho nàng nghỉ ngơi mấy ngày, sau khi nghỉ tốt chúng ta cùng đi ra ngoài chơi, như thế nào? Hồ Thất Tinh, núi Vọng Nguyệt, Động Thủy Liêm đều là cảnh đẹp, Bồn vương đã mấy ngày không có xem qua rồi. . ." Mộ Dung Kinh Hàn mỉm cười nhìn Tần Mục Ca, tiếp tục nói, "Như thế nào Tần tiểu thư, có bằng lòng làm bạn đi chơi hay không? . . . . ."

Tần Mục Ca vội vàng cúi người nói: "Vương Gia tương mời, sao dám từ chối? . . . . ."

"Vậy cứ quyết định như thế -- Hiên Viên, bữa tối đã chuẩn bị xong chưa? Bồn vương đã đói bụng." Thế nhưng Mộ Dung Kinh Hàn lộ ra một khuôn mặt tươi cười đáng yêu, nhìn về phía Hiên Viên Triệt, lộ ra một vẻ hài hước nói.

Hiên Viên Triệt không dám chậm trễ, đứng dậy trả lời: "Đã chuẩn bị xong, Vương Gia, trắc phi mời vào chỗ."

Mọi người chia ra đứng dậy, chờ Mộ Dung Kinh Hàn và Triệu Hiểu Uyển đi ra ngoài.

Mộ Dung Kinh Hàn đi tuốt đằng trước, Triệu Hiểu Uyển theo sau. Khi nàng đi qua trước mặt Hiên Viên Triệt, rõ ràng dừng một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào đôi mắt hắn, dường như có thiên ngôn vạn ngữ lại không thể nói nhiều hơn nửa câu.

Hiên Viên Triệt lẳng lẳng nhìn một vùng phía trước chân mình kia, đối với ánh mắt của Triệu Hiểu Uyển hắn không có làm gì đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Chương 92. Loại duyên phận và tình cảm này đó

Hiên Viên Triệt lẳng lẳng nhìn một vùng phía trước chân mình kia, đối với ánh mắt của Triệu Hiểu Uyển hắn không có làm đáp lại gì.

Triệu Hiểu Uyển khẽ nhếch mép một cái tiếp tục đi ra ngoài.

Hiên Viên Triệt theo bản năng ngẩng đầu, không hẹn mà gặp với ánh mắt đen bóng của Tần Mục Ca. Hai người liếc nhìn nhau một cái, rất nhiều nội dung đều hàm chứa ở trong này, nhất là Hiên Viên Triệt, sâu trong ánh mắt lộ ra loại lạnh lùng mê hoặc lòng người nào đó, làm cho người ta có chút không thờ nổi.

Hắn không nói chuyện, xoay người đi theo ra ngoài.

Lòng của Tần Mục Ca bị va vào một phát nặng nề -- trong lòng của hắn thật là không bỏ được Triệu Hiểu Uyển, một cô gái đẹp, dịu dàng, hiền thực như vậy thì đáng để hắn chìm đắm, là mình hoặc là đời trước của mình không chú ý, phá vỡ tất cả, chỉ tiếc trên đời không có thuốc hối hận, nếu không mình nhất định uống một chén thật to để đền bù.

Bữa tối rất phong phú, mọi người cũng trò chuyện với nhau thật vui, mặc dù chủ nhân trầm mặc, nhưng những người khách không câu nệ bó buộc, sau bữa tối, Hiên Viên Triệt gọi Như phu nhân nói chuyện phiếm cùng Triệu Hiểu Uyển, mà hắn thì cùng Mộ Dung Kinh Hàn còn có Lãnh Thanh Phong ở một chỗ nói chuyện.

Vốn là Tần Mục Ca không có chuyện gì, có thể đi nghỉ ngơi, kết quả Triệu Hiểu Uyển thịnh tình tương mời Tần Mục Ca.

Mang theo vài phần tò mò còn có không khỏi thử dò xét, Tần Mục Ca và Triệu Hiểu Uyển vào một chỗ ở thiên sảnh, Như phu nhân cũng đi theo qua tiếp khách.

Triệu Hiểu Uyển vốn là lấy ra một chút đặc sản địa phương đưa tặng, Tần Mục Ca còn có Như phu nhân dĩ nhiên là bày tỏ cảm ơn.

Cầm ly trà lên, dáng vẻ tao nhã khẽ nhấm một hớp, đặt ly trà trở lại trên bàn, ánh mắt của Triệu Hiểu Uyển hứng thú sâu xa nhìn Tần Mục Ca, từ từ nói: "Loại duyên phận này đó thật là quá thần kỳ, ta nghĩ, nếu ban đầu Vương Gia thấy ngươi, nhất định sẽ cưới ngươi về, Tần tiểu thư, ngươi có biết vì sao?"

Mặc dù Tần Mục Ca không biết nguyên nhân cặn kẽ, nhưng mà đối phương nói như vậy, lại ngừng một lát có quan hệ với một người con gái tên là "Nhược Nhi".

"Làm sao thấy được, thân phận Tần Mục Ca thấp kém, tu dưỡng thiếu sót, không phải lựa chọn tốt nhất cho vương gia. . ." Tần Mục Ca mang theo khiêm tốn mỉm cười, trả lời.

"Chẳng lẽ, Vương Gia không nói qua cái gì với ngươi? Nói ví dụ như ngươi rất giống một người?" Triệu Hiểu Uyển khẽ nghiêng thân thể, tò mò hỏi một câu.

Lúc này, Tần Mục Ca liền làm bộ suy nghĩ một chút, làm ra bộ dạng bưng bình tĩnh hiểu ra, nói: "A, lúc mới vừa gặp mặt Vương Gia thấy Mục Ca, hình như kêu một tiếng ‘ Nhược Nhi ’ đấy nhỉ, chỉ thế thôi."

Nghe được Tần Mục Ca trả lời như vậy, Triệu Hiểu Uyển cười như không cười nói: "Ta đã nói, Vương Gia thấy ngươi sao có thể không bày tỏ đây? Ngươi có biết, Nhược Nhi này là ai?"

Như phu nhân bên cạnh càng thêm cảm thấy tò mò, cho nên nàng không nói được lời nào, chờ nghe chuyện xưa kỹ càng hơn.

Tần Mục Ca lắc đầu một cái, thật ra thì mình có cơ hội hỏi Lãnh Thanh Phong, chỉ là thấy hắn nói có chút quanh co, dường như đang tránh né cái gì, mình cũng không nên làm khó hắn, dù sao không có quan hệ gì với mình, có hỏi hay không quan hệ không lớn, nhưng hôm nay Triệu Hiểu Uyển chủ động nhắc tới, đúng lúc thỏa mãn được tâm nguyện của mình.

"Là cô gái bên cạnh Vương Gia sao? . . ."

Đôi mắt Triệu Hiểu Uyển lướt qua một chút ngoài cửa sổ, lộ ra một vẻ mặt nặng nề, nói: "Nàng là chính phi của vương gia, chỉ là đã qua đời một năm rồi, ta thấy qua bức họa của nàng ở phòng ngủ của vương gia, với ngươi -- giống nhau như đúc. Vốn theo ý ban đầu, là ta gả đi làm vương phi, nhưng mà Vương Gia nói hắn sẽ không lập chính phi nữa. . . Hình như hắn khó có thể dứt bỏ đối với chính phi đó. . ."

Vừa nói chuyện, Triệu Hiểu Uyển quan sát phản ứng của Tần Mục Ca.

Chỉ là, để cho nàng có chút ngoài ý muốn chính là, Tần Mục Ca hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ là ồ một tiếng, lại nâng ly trà lên khẽ hớp.

"Ôi, thật là quá kỳ diệu, " Như phu nhân không khỏi bắt đầu lên tiếng cảm khái một câu, nàng nhìn Tần Mục Ca lại hướng tầm mắt nhìn về Triệu Hiểu Uyển, vẻ mặt có thể nói muôn màu muôn vẻ, "Trắc vương phi có điều không biết, trước đây không lâu Tần tiểu thư chính là chính thê của Đại tướng quân đây, nhưng mà bây giờ đã không phải rồi. . ."

Những lời này giống như là một tảng đá lớn, ném vào lòng hồ của hai người Triệu Hiểu Uyển và Tần Mục Ca!

Triệu Hiểu Uyển mới vừa nâng ly trà lên, bởi vì trong lòng kích động, nước cũng tràn ra một chút, ánh mắt nàng chăm chú nhìn chằm chằm Tần Mục Ca, trong lòng bình tĩnh một chút, lạnh nhạt nói: "Đúng, thật là quá kỳ diệu Tần tiểu thư, trên cái thế giới này cô gái cũng không biết có thể gả cho người nào, đàn ông cũng không biết mình có thể lấy được người nào -- nếu như ban đầu là Tần tiểu thư gả cho Vương Gia, bởi vì quan hệ với Vương phi trước, ngươi nhất định sẽ nhận được rủi ro lòng thương xót của vương gia, nâng ngươi ở lòng bàn tay, như vậy ta, có lẽ sẽ gả cho đại tướng quân. . ."

Giọng của Triệu Hiểu Uyển mang theo chút thương cảm, còn có một vẻ sâu xa.

Tần Mục Ca dửng dưng nhìn nhận chưa xót, cũng không phải bởi vì không gả cho Mộ Dung Kinh Hàn, mà là bụi đời cuộc sống bắt đầu đi, nếu làm lại một lần, mình tuyệt đối sẽ không đắm lên vết xe đổ. Nhưng mà, có thể làm lại sao?

"Có lẽ có rất nhiều thứ chúng ta không cách nào nắm chặt, mỗi người đều có sự bắt đầu đi của mỗi người. . ." Tần Mục Ca nói một câu rất kín đáo lờ lững trong lòng.

Rốt cuộc Triệu Hiểu Uyển là xuất thân đại gia, rất nhanh đã điều chỉnh lại cảm xúc, lại cười nói: "Không bằng ngày mai chúng ta cứ ra ngoài dạo chơi đi, gửi gắm tình cảm vào phong cảnh cũng là một cái chuyện vui."

"Tất cả nghe người. . ." Tần Mục Ca hòa theo một câu.

Đi nơi nào mình cũng không sao cả, dù sao mình chỉ là gặp vài người mà thôi. Như vậy cũng tốt, có người chơi với mình, giảm bớt cô đơn của mình.

Lập tức ba người lại đơn giản trò chuyện một chút lời ngoài mặt không liên quan đau khổ, thấy thời gian không còn sớm, thì ra ngoài đến một thiên sảnh khác.

Triệu Hiểu Uyển đi vào trực tiếp thỉnh cầu với Mộ Dung Kinh Hân nói: "Vương Gia, thiếp thân muốn ngày mai sẽ đi dạo chơi một chút phong cảnh kinh thành, như thế nào?"

Tĩnh tĩnh Mộ Dung Kinh Hân dễ chịu cười cười: "Chỉ cần người không mệt mỏi, thì Bẩm vương đồng ý với người."

"Thiếp thân không mệt, cứ quyết định như vậy đi -- Tần tiểu thư, người trở về thì chuẩn bị đi, Vương Gia đã đồng ý. . ."

Triệu Hiểu Uyển xoay người ánh mắt lướt qua Hiên Viên Triệt nhìn về phía Tần Mục Ca.

"Được, vậy dân nữ cáo lui." Tần Mục Ca cúi người chào, xoay người đi ra.

Một nhà hoàn ở phía trước xách theo đèn lồng dẫn đường, Tần Mục Ca từ từ trốn tránh bước theo đối phương băng qua hành lang, đi về viện của mình.

Giấy thù ở trên tầng đá phát ra tuôn rơi tiếng vang lộp cộp rất nhỏ, bên hông cầm bộ (một loại trang sức đeo bên hông) thỉnh thoảng sẽ rơi vì phạm vi động tác của Tần Mục Ca lớn một chút mà phát ra tiếng kêu vang thanh thúy, ban đêm ở nơi vắng vẻ này hết sức rõ ràng.

Nàng mới vừa băng qua một cái cửa nguyệt lượng (cửa hình tròn giống mặt trăng), phía sau truyền tới một giọng nam trầm: "Tần Mục Ca. . ."

Hiên Viên Triệt? Trong lòng Tần Mục Ca lập tức đoán được người tới phía sau, liền xoay người nhìn đối phương im lặng đến trước mặt.

Hắn tới làm cái gì? Hưng sư vẫn tội?

"Người. . . Vì sao còn chưa đi nghỉ ngơi. . ." Nàng không nói chuyện nhảm, từ khi Triệu Hiểu Uyển xuất hiện, lại gặp Hiên Viên Triệt, mình chỉ có loại cảm giác khó chịu và xin lỗi này, Triệu Hiểu Uyển nói rất đúng, nếu không phải mình, bây giờ Hiên Viên Triệt sẽ cưới được cô gái mình thích, hẳn là rất hạnh phúc?

Hiên Viên Triệt đi tới trước mặt nàng, đôi mắt như sao lạnh từ trên cao nhìn xuống nàng, một lúc lâu, chậm rãi nói: "Có phải người lại cảm thấy áy náy hay không? . . ."

Lòng của Tần Mục Ca rung động! Người này là con giun trong bụng người khác sao? Nhìn như nghiêm túc trầm mặc như núi, còn thích xem xét trong lòng người khác, thật là yêu thích rất khác biệt!

"Ta có chút cảm xúc. . ." Nàng vừa nói chuyện xoay người từ từ đi tới phía trước.

Hiên Viên Triệt rất tự nhiên đi sóng vai với nàng, nghe lời nói của Tần Mục Ca, hắn suy nghĩ lúc lâu mới nói: "Vậy sao, nói một chút coi. . ."

"Triệu tiểu thư nói về ngoài cửa ta và vương phi đã chết kia của Mộ Dung Kinh Hân rất giống, nếu ta gả cho hắn, sẽ nhận được * tình yêu của hắn, mà Triệu tiểu thư thì có thể thành thân với người -- nói đi nói lại, tất cả đều là lỗi của ta, không chỉ chôn vùi hạnh phúc của mình, cũng chia rẽ đôi uyên ương các người đây, mọi người nói thà phá mười ngôi miếu, không hủy một mối hôn nhân, bất hạnh hôm nay của ta, cũng bởi vì ta chia rẽ các người đi -- mặc dù ta cũng không biết chuyện, nhưng ta phải gánh chịu hậu quả. . ."

Tần Mục Ca nhàn nhạt nói xong, không có bao nhiêu cảm xúc, giống như đang rủ rỉ nói tới chuyện xưa của một người khác với Hiên Viên Triệt.

Ánh sao rất nhạt, đèn lồng của nhà hoàn phát ra vàng sáng vàng mờ lung, tựa như có chút thâm đậm trong lòng của nàng.

Hiên Viên Triệt không nói lời nào, cúi đầu yên lặng đi một đoạn đường, đi theo Tần Mục Ca cho đến cửa Minh Nguyệt tiểu trúc nàng ở, mới khẽ nói: "Người không cần như vậy. . . Ta nói đều đi qua. . . Vương Gia rất tốt với nàng, ta nhìn ra được. . . Hiện tại quan trọng nhất chính là. . . Người và ta đều phải cố gắng sống thật tốt. . . Nhất là người, một đường xui xẻo đến bây giờ, có phải phong thủy cũng nên chuyển đổi một chút hay không rồi hả? . . ."

Thái dương Tần Mục Ca lướt qua mấy vạch đen, đây dù sao cũng là chính mình sao? Mỗi người đều hy vọng trôi qua khá hơn một chút đi, mình tỉnh lại đã chịu một cục diện rối rắm, phần đầu đến bây giờ, cũng coi là thoáng chuyển đổi phong thủy, ít nhất cái nhìn của Hiên Viên Triệt với mình có chỗ đổi mới, về phần kẻ gài đó, thích làm như thế nào, mình lười phải nghĩ của các nàng!

"Ta cũng cố gắng có được hay không? Hiện tại ta đang định mua một cửa hiệu vải, đợi dọn dẹp thỏa đáng thì ta dời qua ở, sau đó kinh doanh thật tốt sống qua ngày. . . Ta cũng muốn trải qua cuộc sống yên bình ổn định, không có tính kế, không có thù hận, không có lạnh lùng, chỉ cần vui vẻ và hạnh phúc. . ."

Tần Mục Ca than nhẹ một tiếng, cố gắng lóe ra một nụ cười: "Ta tin tưởng ta không phụ trời, trời chắc chắn sẽ không phụ ta . . ."

Ánh mắt cô ấy sáng ngời như vì sao trong đêm khuya thoáng lóe ra một vẻ cơ trí và thoải mái.

Ánh mắt Hiên Viên Triệt sâu xa, nhìn nàng thật sâu, mỉm cười: "Đúng rồi, chính là như vậy . . ."

"Ta cũng thật hi vọng ngươi có thể vui vẻ, đại tướng quân, hoặc là nói trong những người ta biết, ta hy vọng nhất ngươi có thể vui vẻ thoải mái . . . Ngươi là một người đàn ông tốt, sẽ có báo đáp tốt . . ."

Nói xong, Tần Mục Ca đỏ mặt xoay người bước nhanh vào viện.

Hiên Viên Triệt thấy bóng lưng nhỏ yếu vòng vo biến mất ở trên bậc thang, tiu nghỉu như mất mát trong chốc lát, im lặng rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tần Mục Ca dậy thật sớm, sau khi rửa mặt chải đầu đơn giản dùng xong một chút đồ ăn sáng, thì đi tìm Hiên Viên Triệt đợi tụ họp lại.

Lúc nàng đến, Mộ Dung Kinh Hàn và Triệu Hiểu Uyển cũng đã chuẩn bị ổn thỏa.

Hôm nay Triệu Hiểu Uyển chải một búi tóc Song Dao, có vẻ xinh đẹp quyến rũ, mặc trên người một bộ y phục lụa mỏng tà áo dương màu đỏ nhạt thêu đồng tiền vàng, tôn lên vẻ mặt qua trang điểm tỉ mỉ, càng trở nên Mỹ Lệ Xuất Trần (xinh đẹp vượt khỏi trần tục).

Hôm nay Mộ Dung Kinh Hàn vẫn vắn tóc đen nhẹ nhàng như cũ, mặc một áo suông màu mặt bằng lụa Hàng Châu, trong xinh đẹp thêm ngữ điệu thanh tú.

Mà vẻ ngoài Hiên Viên Triệt tuyệt mỹ vẫn nhàn nhạt, tóc đen dùng ngọc quan buộc lại, mặc áo suông màu xanh nhạt đơn thuần bằng cát (day, đồ dệt bằng tơ và gai) mảnh, Thanh Nhã Xuất Trần, trong khiêm tốn lộ ra ánh sáng hút hồn người.

Lãnh Thanh Phong hôm nay mặc một cái áo choàng gấm màu xanh dương đậm, mặt như ngọc, làm cho người ta như tắm gió xuân, hần vừa thấy Tần Mục Ca xuất hiện, ánh mắt sáng lên, trên mặt lập tức cười tươi như hoa: "Tỷ tỷ hôm nay thật là đẹp nha . . ."

Trán Tần Mục Ca trượt qua mấy vạch đen, mình và thường ngày không có gì khác biệt, sao người này lại nói như vậy?

Theo những lời này của Lãnh Thanh Phong, ánh mắt Hiên Viên Triệt và Mộ Dung Kinh Hàn còn có Triệu Hiểu Uyển không hẹn mà cùng thì nhìn qua đây.

Hôm nay Tần Mục Ca chải một búi tóc Bách Hợp, cắm hai cây trâm bạch ngọc, mặc một bộ y phục dài đến cổ màu trắng sữa xen lẫn màu hồng đào bên trong tay áo chật, áo choàng xanh nhạt thêu hoa nhỏ, da thịt trắng hiếm thấy, mềm mại, mặt ngọc mây ngai, vẻ mặt y hệt Quốc Sắc Thiên Hương làm cho ánh mắt người ta không chuyển ra được.

Trong mắt Hiên Viên Triệt hiện ra tán thưởng mơ hồ -- vẻ mặt xinh đẹp của nàng thật là đẹp đến rung động tâm hồn người khác, cho dù không thoa phấn thể nào, cũng ở trong Thanh Nhã và giữa quyến rũ, cũng là cái loại người làm cho người ta liếc mắt nhìn thì không quên được, Phong Hoa Tuyết Đại như thế lại cứ khiêm tốn thông dong, không có một chút vẻ kiêu căng, rất khó có được.

"Tần tiểu thư quả là giống như người trời . . ." Triệu Hiểu Uyển rất nhanh nhìn lướt qua hai người đàn ông bên cạnh mình, cười nhạt nói, "Khiến cho ánh mắt của chúng ta cũng không chuyển đi được . . ."

Mộ Dung Kinh Hàn yên lặng nhìn Tần Mục Ca từ từ đến gần, dáng vẻ kia, vẻ mặt kia, cũng khiến cho hắn có hứng thú sâu xa, cho đến khi hắn nghe được lời nói của Triệu Hiểu Uyển, mới phát giác mình lại luống cuống, mới vừa trở về thái độ bình thường, thoáng kéo ra một chút ý cười, không có phát biểu ý kiến gì.

Rốt cuộc trên mặt Hiên Viên Triệt có một điểm dao động, nói với Tần Mục Ca: "Ngươi và trác vương phi ngồi cùng xe đi . . ."

Tần Mục Ca gật đầu, mặc dù nàng có chút không muốn, nhưng mà một cô gái và đàn ông cưỡi ngựa cùng nhau hình như cũng không thể nào nói nổi.

Vì vậy Mộ Dung Kinh Hàn, Hiên Viên Triệt, Lãnh Thanh Phong cười ngửa, Tần Mục Ca và Triệu Hiểu Uyển ngồi vào xe ngựa, đoàn người chậm rãi ra khỏi thành, đi về núi hoa đào mười dặm ngoài thành.

Như phu nhân cũng muốn đi, nhưng Hiên Viên Triệt trực tiếp từ chối, chỉ để cho nàng an tâm ở lại trong phủ, chuẩn bị cơm canh, chuẩn bị đón đoàn người dạo chơi trở về.

Tần Mục Ca và Triệu Hiểu Uyển ngồi ở trong một chiếc xe ngựa, cảm giác có chút lúng túng, thỉnh thoảng hai người trò chuyện mấy câu, sau đó mỗi người ngắm phong cảnh.

"Vậy bên cạnh đại tướng quân có mấy người phụ nữ, Tần tiểu thư? Vì sao ngươi và hần lại Hòa Ly (ly hôn á)?" Lúc xe đi tới nửa đường thì Triệu Hiểu Uyển rốt cuộc hỏi ra một vấn đề có vẻ nhạy cảm như vậy.

Thật ra thì Tần Mục Ca nhìn từ trực giác của con gái, mặc dù Triệu Hiểu Uyển lấy được * yêu của Mộ Dung Kinh Hàn, nhưng mà trong lòng vẫn không thể hòa hững với Hiên Viên Triệt.

"Bầm trắc phi, Mục Ca và đại tướng quân vì một chút hiểu lầm mà Hòa Ly, trước kia bên cạnh hắn có hai người là Như phu nhân còn có Ý phu nhân, hiện tại chỉ còn lại Như phu nhân, ngoài ra thì không có cô gái khác . . ."

"Hiểu lầm? Thấy các người hiện tại dường như có vẻ hoà hợp, chẳng lẽ hiểu lầm được làm sáng tỏ thì các người cũng không hợp lại?" Chỉ hy vọng trong mắt lóe ra mong đợi dày đặc, hình như nàng ta rất muốn biết chút gì đó.

Tần Mục Ca nhẹ nhếch khóe miệng, nhìn đôi mắt Triệu Hiểu Uyển, lạnh nhạt nói: "Có một số việc bỏ qua chính là bỏ lỡ, không cần thiết quay đầu lại, bây giờ quan hệ của ta với đại tướng quân rất tốt, nhiều hơn một phần quen thuộc so với qua đường, thiếu một chút thổ lộ tình cảm so với bạn bè, rất tốt."

Nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng của Tần Mục Ca, hình như Triệu Hiểu Uyển thở phào nhẹ nhõm, không yên lòng phù hợp một câu: "Người nói cũng có đạo lý, chỉ là thật sự làm được, sợ rằng rất khó . . ."

Sau đó, đề tài này rất rõ ràng ngưng lại, hai người lại nhắc tới một chút chủ đề không liên quan tới đau khổ, ví như núi hoa đào có những chỗ gì tốt để chơi.

Tần Mục Ca phát hiện Triệu Hiểu Uyển rất quen thuộc với nơi này, hình như tới không chỉ một lần, mà mình lại rất xa lạ, hắn là tựa như tới lần đầu tiên.

Vừa đến được cửa vào đỉnh dãy núi hoa đào, sắc trời dần dần âm u, hình như sắp đổ mưa.

Chỉ là đây hoàn toàn không có ngăn cản hăng hái của mấy người, mọi người xuống ngựa, xe ngựa, Mộ Dung Kinh Hàn dẫn đầu ở phía trước nhất, Tần Mục Ca và Triệu Hiểu Uyển ở giữa, Lãnh Thanh Phong và Hiên Viên Triệt dắt ba con ngựa ở phía sau, đi lên núi hoa đào.

Tần Mục Ca thỉnh thoảng nhìn bốn phía, theo thế núi lên dần, có thể thấy phong cảnh càng ngày càng xa, nhìn khắp mọi nơi, trong mắt toàn là xanh biếc, rất đẹp mắt, mỗi một hơi thở đều thoải mái tột cùng, vô cùng dễ chịu.

"Bên kia có một bến đò, chúng ta đi qua xem một chút!" Mộ Dung Kinh Hàn tràn đầy mừng rỡ hô với mọi người .

Tần Mục Ca nhìn con sông không quá rộng lớn cách đó không xa kia, sức nước mãnh liệt, ầm ầm sóng dậy, thỉnh thoảng có đợt sóng trắng như tuyết đập vào trên tảng đá ở hai bờ sông, chim sống dưới nước trong đám rong xanh thỉnh thoảng kêu to, vào lúc người không chú ý vỗ cánh bay về phía trời xanh.

Quả nhiên, có một lỗ châu mai, t còn có mấy cái thuyền nhỏ, xem ra bên trong là đặc biệt xây dựng nơi để cho mọi người đi thuyền dạo chơi.

Mộ Dung Kinh Hàn quay đầu lại cười nói: "Chúng ta ngồi thuyền chơi một chuyến như thế nào, có dám hay không?"

Mặc dù Tần Mục Ca chưa chơi qua như thế, nhưng mà tràn ngập tò mò, Triệu Hiểu Uyển liếc mắt nhìn lướt qua Hiên Viên Triệt, mỉm cười nói với Mộ Dung Kinh Hàn: "Ta không sợ, Vương Gia, đoán chừng chắc là không có ai không dám chứ? . . ."

Lời của nàng ta vẫn chưa nói hết, bên kia Lãnh Thanh Phong cảm giác không đúng, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, hoàn toàn không có vẻ tự tin thường ngày kia, lẩm bẩm nói: "Không được, ta có chứng sợ nước, nơi này sức nước có chút chảy xiết, ta không thích ứng được. . ."

Tần Mục Ca cảm thấy bất ngờ, người này cũng có thứ sợ nhất?

"Khi còn bé hắn từng rơi vào trong nước, thiếu chút nữa chết đuối, cho nên có hậu di chứng . . ." Mộ Dung Kinh Hàn mang theo vẻ cười khở giải thích với mọi người sự khác thường của Lãnh Thanh Phong, "Vậy người dắt ngựa đến chỗ bến đò mười dặm trước mặt chờ chúng ta được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Ngoài ý muốn

Mộ Dung Kinh Hàn giao nhiệm vụ cho Lãnh Thanh Phong đi, sau đó dẫn những người khác lên thuyền theo thứ tự. Đầu tiên đi lên, sau đó không biết là có ý hay là vô ý, Triệu Hiểu Uyển bỗng lui về phía sau, Tần Mục Ca đứng lúc đuổi kịp lên thuyền trước đối phương một bước.

Nàng từ từ đi lên, đang suy nghĩ làm sao ngồi thì Mộ Dung Kinh Hàn duỗi bàn tay đỡ tay Tần Mục Ca, giúp đỡ nàng ngồi vững vàng xong. Như vậy Tần Mục Ca ngồi chỗ gần sát vị trí Mộ Dung Kinh Hàn.

Sau đó Triệu Hiểu Uyển từ từ đi lên, bởi vì Mộ Dung Kinh Hàn cách xa nàng ta một chút, khi thân thể của nàng đang đưa theo thân thuyền mà sợ hãi, Hiên Viên Triệt rất bình tĩnh phủ ở cánh tay của nàng trầm giọng dặn dò: "Trắc phi xin cẩn thận. . ."

"Cám ơn đại tướng quân . . ." Giương mặt Triệu Hiểu Uyển hơi ửng đỏ, nàng cúi đầu vội vàng ngồi xuống.

Hiên Viên Triệt đi theo phía sau Triệu Hiểu Uyển ngồi ở đuôi thuyền.

Lòng của Tần Mục Ca không khỏi nhảy mấy cái, nàng lặng lẽ nhìn một chút Mộ Dung Kinh Hàn, phát hiện đôi phương vốn không có để ý, mà là tràn đầy vui mừng nhìn nước sông bỗng bênh trên mặt sông, hai mắt hoàn toàn trở thành hình trăng lưỡi liềm, chậm rãi nói: "Tần tiểu thư, thích phong cảnh như vậy không? . . . Có từng ra ngoài dạo chơi với người khác hay không?"

"Không có, chưa từng có ai theo ta ra ngoài chơi . . ." Tần Mục Ca ăn ngay nói thật.

Triệu Hiểu Uyển không khỏi liếc nhìn Hiên Viên Triệt một cái, cảm xúc trong mắt * lại một lần nữa phức tạp.

Mộ Dung Kinh Hàn cũng mỉm cười nhìn về Hiên Viên Triệt, hứng thú sâu xa chế nhạo nói: "Xem ra đại tướng quân thật là không hiểu phong tình rồi, trải qua một khoảng thời gian với một người đẹp như vậy, vậy mà cũng không dẫn nàng ra xem một chút . . ."

Đôi mắt Hiên Viên Triệt không khỏi liếc nhìn Tần Mục Ca một cái, ngay sau đó lại hạ thấp xuống, nhìn nước sông trước mắt, giọng điệu hàm chứa đánh trống lảng nói: "Là ta không hiểu phong tình . . ."

"Đại tướng quân có vẻ bận rộn, không có thời gian, dĩ nhiên, ta cũng không phải rất thích những thứ này . . ." Tần Mục Ca đưa tay đi chạm tới nước sông mát rượi, nhìn như lơ đãng giải vây cho Hiên Viên Triệt nói.

Mộ Dung Kinh Hàn thấy Tần Mục Ca vừa nói như vậy, chỉ cười cười, nói: "Gửi gắm tình cảm vào phong cảnh bồi dưỡng bản tính, lại rèn luyện thân thể, Tần tiểu thư nên thử nhiều một chút, sông núi Cao Vực đẹp đẽ, vật hoa thiên bảo, có hứng thú, Tần tiểu thư có thể theo ta cùng đi xem. Đại tướng quân là vì việc nước vội vàng chịu khó làm việc, Bồn vương có rất nhiều thời gian đây . . ."

Tần Mục Ca thấy đôi mắt Mộ Dung Kinh Hàn dịu dàng như nước, cười tươi như hoa gương mặt tuần tú, rất muốn hỏi hần một chút hậu viện tổng cộng có bao nhiêu phụ nữ. Tim phán đoán của mình, tính tình hần đều dịu dàng thân mật với phụ nữ kia, chỉ sợ phụ nữ trong hậu viện không thiếu được.

"Đa tạ thịnh tình vương gia, chờ có thời gian dân nữ sẽ xem xét . . ." Nàng rất khách khí bày tỏ cảm ơn, Cao Vực có thể là chỗ tốt, nhưng mà mình không có hứng thú.

"Người bây giờ không làm quan, lại không có nhà chồng, thời gian hần là có rất nhiều, Bồn vương sẽ rất nhanh trở về, người có đồng ý đi hay không?" Lần này Mộ Dung Kinh Hàn nói so với trước kia rõ ràng hơn một chút, ánh mắt cũng mang theo mong đợi rõ ràng, hình như, hần rất hi vọng Tần Mục Ca có thể đồng ý lời mời của mình, trở về Cao Vực cùng với mình.

Triệu Hiểu Uyển thấy Mộ Dung Kinh Hàn không chớp mắt nhìn chăm chăm Tần Mục Ca, giống như muốn hấp thu đôi phương vào trong thân thể, đôi mắt không khỏi lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Triệt, đôi mắt như nước nhẹ nhàng ngấm chứa rất nhiều tình ý.

Hiên Viên Triệt vội vã lướt qua Mộ Dung Kinh Hàn và Tần Mục Ca trước mặt không ngừng lời kéo làm quen, khóe mắt thoáng thấy Triệu Hiểu Uyển nhìn mình, hần không khỏi đối diện với ánh mắt đối phương.

Triệu Hiểu Uyển muốn nói lại thôi, môi đỏ thắm gật gật, muốn nói điều gì, bị Hiên Viên Triệt lạnh lùng ám hiệu một chút, kịp thời ngậm miệng lại, nhưng mà ý cười trong khóe mắt cũng không vì Hiên Viên Triệt lạnh nhạt mà biến mất.

Bỗng nhiên Tần Mục Ca có cảm giác không gian trên thuyền chật chội không ít, nhờ đến cả hơi thở của Mộ Dung Kinh Hàn mình cũng có thể cảm nhận được —— nóng bỏng đến làm cho người ta khó có thể né tránh.

"Có thể có được lời mời của vương gia, Mục Ca thật như là nhận * kính sợ, chỉ là có lẽ ngài có điều không biết, gần đây Mục Ca đang bàn một hiệu vải, thoả thuận cơ bản thành công, cho nên một khoản thời gian sau cũng sẽ bận rộn hơn —— dù sao Mục Ca muốn cuộc sống . . ."

Đôi mắt Mộ Dung Kinh Hàn sâu lắng, hần nhìn tay đối phương trắng nõn thon dài lại mảnh khảnh như ngọc, lạnh nhạt nói: "Quá cực khổ, Tần tiểu thư —— người không nên trải qua cuộc sống như vậy . . ."

Hiên Viên Triệt khoanh tay ngồi nhìn dòng nước xanh ngắt trong veo, trong tai lại nghe đối thoại không sai từng chữ giữa Mộ Dung Kinh Hàn và Tần Mục Ca, im lặng không lên tiếng.

Trong đầu lại một màn một màn thoáng hiện rất nhiều hình ảnh trước kia.

Nàng đau buồn im lặng bị gia đình đẩy ra ngoài cửa, giống như đóa hoa bị nước mưa đánh rớt, thê lương vô dụng; nàng bị bức vào cảnh khó khăn bán mình cứu tộc cô đơn nghèo túng, nàng bất chấp tất cả xông tới trước mặt mình, vì người bệnh dịch ngựa kia cố chấp câu tình; mặc kệ phản hình tượng viết đơn thuốc cố gắng chữa bệnh cho người kia, vì danh dự của mình đầu tư với hai cô gái khác tự tin và cơ trí (nhìn xa trông rộng), đêm khuya gặp thích khách, nàng hăng hái quên mình tiến lên che trước mặt mình . . .

Thấm thoát, trong lòng mình nàng đã có nhiều ký ức như vậy! Đêm đó nàng nói "Ồ trong những người ta quen biết đó, ta hy vọng nhất là người vui vẻ" để cho mình trần trọc không yên, nửa đêm chưa chợp mắt!

Mà một hồi vợ chồng, mình cho nàng cái gì? —— hình như trừ lạnh lùng tổn thương, chẳng có cái gì cả.

Trong cuộc sống có không công bằng nhiều hơn nữa, có khốn khổ nhiều hơn nữa, nàng đều một mình đối mặt, chịu đựng, giải quyết, không có người nào yêu thương nàng, mặc dù xuất thân quan lại, cũng không phải là đoá hoa mềm mại, mà như là cỏ dại bình thường, bền bỉ sống sót!

Ngay sau đó hai mắt Tần Mục Ca hoàn toàn biến thành trắng lờ lờ, nhìn Mộ Dung Kinh Hàn lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng: "Mục Ca không cảm thấy, ngược lại, Mục Ca cảm thấy cuộc sống của mình đang càng ngày càng tốt . . .

Nhìn nụ cười xinh đẹp mà Hoa đang lúc đẹp nhất cũng ảm đạm phai mờ, ở trước ánh mắt Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng, trừ Tần Mục Ca, dường như tất cả sự vật đã thành cảnh nền mơ hồ, mặt Triệu Hiểu Uyên và Hiên Viên Triệt cũng hoàn toàn mơ hồ, sau đó dần dần, Tần Mục Ca và một người con gái kia trong trí nhớ hợp thành một.

Về mặt không đổi, nụ cười không đổi, chỉ là thần thái đôi mắt có thay đổi, trong mắt không còn tình yêu với mình nữa, cũng không có buồn bã với mình, có chỉ là một mảnh trong suốt, một mảnh khách khí xa cách.

Ánh mắt lạnh lùng Mộ Dung Kinh Hàn chợt có một chút ướm át —— có phải đây chính là cảm giác dường như đã mấy đời, cảnh còn người mất hay không?

Nhưng vào lúc này, hần chợt phát hiện nước sông trước mặt xuất hiện một đường phân nhánh.

"Chúng ta đi nơi này đi, Bồn vương dẫn mọi người đi xem ‘bảy sắc cầu vòng mây tía’ . . ." Mộ Dung Kinh Hàn lấy lại bình tĩnh bằng tốc độ nhanh nhất, lại giống như bình thường cười tươi như hoa như thế, chỉ vào trước mặt nói.

Hiên Viên Triệt dừng lại, không khỏi nhắc nhở: "Vương Gia, nước sông bên kia chảy xiết, có nguy hiểm . . ."

"Cảnh đẹp thường thường ở ngay nơi nguy hiểm, Hiên Viên, ngươi quên rồi sao? . . . Ha ha. . ." Hần quay đầu lại nói với người chèo thuyền: "Queo, đi xem cầu vòng mây tía!"

Giọng nói kia giống như Tướng quân không thể phản bác.

Hiên Viên Triệt rất kinh ngạc nhìn Mộ Dung Kinh Hàn không giống với bình thường như thế, ánh mắt càng trở nên sâu sắc, hần thấy thân thể Tần Mục Ca căng thẳng rõ ràng —— nàng sợ!

Tay Hiên Viên Triệt không khỏi nắm thật chặt mép thuyền, lòng như lửa đốt nhưng bởi vì cách Triệu Hiểu Uyên mà không có cách nào lại gần phía trước.

Triệu Hiểu Uyên thấy ánh mắt Hiên Viên Triệt thình thoảng thì lướt tới Tần Mục Ca phía trước, có chút kinh ngạc, cũng có chút không cam lòng, nàng mang theo câu khẩn nói với Hiên Viên Triệt nhờ giúp đỡ: "Đại tướng quân . . ."

Hiên Viên Triệt dừng lại, thu lại ánh mắt chuyển đến trên người Triệu Hiểu Uyên, nhìn cả người nàng cũng căng thẳng, hần không nhịn được muốn đưa tay ra đỡ, nhưng tay vừa tới giữa không trung thì dừng lại.

Do dự lại do dự, hần muốn lấy tay về.

Đúng lúc một đợt tới đây, Tần Mục Ca kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể lắc lư theo, Mộ Dung Kinh Hàn không chút do dự chặn đối phương ở trong ngực, kiên định lớn tiếng an ủi: "Tần tiểu thư chớ sợ, có Bồn vương ở đây!"

Không biết làm sao, Hiên Viên Triệt cảm thấy hình ảnh Tần Mục Ca ngã vào trong ngực Mộ Dung Kinh Hàn rất chói mắt, tay của hần không kim lòng được siết chặt, đang muốn tiếp tục thu về, chợt Triệu Hiểu Uyên cũng kêu lên một tiếng sợ hãi, bỏ nhào về bên cạnh hần nắm thật chặt cánh tay của hần!

Con sông sóng lớn mãnh liệt, từng con sóng lớn cái này tiếp cái kia tới, thân thuyền đang đưa càng ngày càng kịch liệt.

"Thật ra thì thuyền này không thích hợp tới nơi này, nếu mà nhìn ‘cầu vòng bảy sắc mây tía’ cần phải làm một loại thuyền khác . . ." Người chèo thuyền lớn tiếng giải thích nguyên nhân cho mọi người.

Nhưng mà bây giờ đã muộn, đã đi vào chỉ có thể đi về phía trước.

Tần Mục Ca muốn rời khỏi ôm ấp của Mộ Dung Kinh Hàn, nhưng lòng có thừa sức không đủ, trong lòng của nàng bên ngoài sợ hãi, chính là ngại ngùng với Triệu Hiểu Uyên —— phu quân (chồng) của đối phương hiện tại mình không thể làm gì khác hơn là mượn dùng trước một chút, cũng may bên phía nàng ta có Hiên Viên Triệt, chắc cũng là mong muốn của nàng, như vậy mình cũng không có lỗi hơn với nàng, tình huống đặc biệt, không còn cách nào.

Đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Kinh Hàn một mảnh sâu xa.

Lại một loạt đợt sóng đánh thẳng tới đây! Rớt cuộc thuyền nhỏ đang giữa chòng chành đột nhiên nghiêng một cái!

Tần Mục Ca muốn nắm chặt mạn thuyền một chút, nhưng sóng đánh rất lớn, nàng lại giống một con cá đang bơi, từ trong lòng Mộ Dung Kinh Hàn trượt ra rơi xuống trong nước!

Chuyện diễn biến khiến trong một lúc Tần Mục Ca không thể thích ứng, nàng cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, chờ bưng tỉnh đã phát hiện mình ở trong

nước sông rồi !

"Tần Mục Ca!" Sắc mặt Hiên Viên Triệt cũng thay đổi, hấn hét lớn một tiếng vươn tay ra muốn bắt được nàng, nhưng trong tay kia của hấn còn ôm thật chặt Triệu Hiểu Uyển, làm cho hấn hoàn toàn không thò ra xa hơn.

Tần Mục Ca với vài lần về phía tay hấn, không thành công, theo dòng nước, trong nháy mắt nàng đã cách xa thuyền.

Mộ Dung Kinh Hàn nói với Hiên Viên Triệt: "Thay Bồn vương chăm sóc cho trắc vương phi một chút!"

Nói xong, làm việc nghĩa không được chùn bước nhảy vào trong nước, bơi hết sức về phía Tần Mục Ca!

Mặc dù Tần Mục Ca biết bơi, nhưng mà bây giờ không quen thuộc hoàn cảnh, không biết tình huống phía trước, cho nên trong lòng của nàng rất sợ hãi, dòng sông rất lớn, nàng cảm thấy mình giống như là một miếng lục bình, không có phương hướng, nhỏ bé đến mức lòng nguội lạnh.

"Tần tiểu thư!" Về mặt Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng như băng, không chớp mắt hết tốc lực tiến về phía Tần Mục Ca phía trước.

"Triệt . . ." Triệu Hiểu Uyển thấy Mộ Dung Kinh Hàn lao về hướng Tần Mục Ca, đôi tay cũng to gan ôm chặt lấy Hiên Viên Triệt, nằm trong lòng của hấn, nũng nịu rung rẩy nói: "Ta sợ, ôm chặt ta . . ." (ặc mắc ối quá...)

Hiên Viên Triệt cũng không trả lời Triệu Hiểu Uyển, lòng hấn nóng như lửa đốt nhìn cuối cùng Tần Mục Ca được Mộ Dung Kinh Hàn bắt lấy, tim treo lơ lửng mới thoáng rơi xuống, ngay sau đó quay đầu lại ra lệnh người chèo thuyền kia nói: "Mau! Đến gần!"

Người chèo thuyền kia rất cố gắng chèo thử tiếp sát qua hướng Mộ Dung Kinh Hàn, nhưng sức nước rất lớn, Mộ Dung Kinh Hàn và Tần Mục Ca bị nước cuốn tốc độ rất nhanh, cho nên trong một lúc khó có thể đến gần, cộng thêm sóng rất lớn, người trên thuyền còn phải tránh một chút, cho nên trong một lúc thuyền và người khó có thể đến gần.

Một cơn sóng to đến, Tần Mục Ca cảm thấy mình sắp ngạt thở, độ mạnh yếu của sóng nước kia khiến cho nàng và Mộ Dung Kinh Hàn lại tách ra!

Mộ Dung Kinh Hàn xuất phát từ phản xạ có điều kiện, đưa tay mạnh mẽ bắt, cố gắng kéo Tần Mục Ca trở về, nhưng hấn bắt được sau cổ áo của Tần Mục Ca, áo này vừa trượt, lộ ra sau lưng trần trụi của Tần Mục Ca!

Đột nhiên, Mộ Dung Kinh Hàn ngẩn ra, trong sóng lớn cuộn cuộn ngất trời, hấn thấy đầu vai của Tần Mục Ca hình xăm một đóa hoa màu vàng óng, nở rộ sáng loá!

Trong nháy mắt, dường như bầu trời cũng phát sáng lên!

"Tần tiểu thư! Nhượng Nhi!" Mộ Dung Kinh Hàn gần như điên cuồng lại hết sức bơi về phía Tần Mục Ca!

Tần Mục Ca cố gắng giữ vững thăng bằng, nhưng thân thể không làm sao nghe đầu óc chỉ huy, cho nên rất gắng gượng, cũng may động tác Mộ Dung Kinh Hàn đủ nhanh chóng đủ nhanh nhẹn, cho nên Tần Mục Ca lại được hấn bắt được.

Lần này sau khi nắm chặt Tần Mục Ca, Mộ Dung Kinh Hàn bắt đầu dùng sức xé rách vạt dưới quần áo của Tần Mục Ca, nhìn về mặt kinh ngạc của Tần Mục Ca, hấn nhanh chóng giải thích: "Bỏ đi những thứ này chúng ta sẽ tự do hơn một chút!"

Tần Mục Ca hiểu, cho nên cũng phối hợp bỏ vài búi để giầy, lại bỏ áo ngoài đi.

Quá trình cởi áo này rất khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn làm được, trong lúc bối rối nàng lớn tiếng nhắc nhở với Mộ Dung Kinh Hàn: "Không thể cởi, bên trong không còn!"

Mộ Dung Kinh Hàn không nhịn được cười lên —— lúc nguy hiểm như vậy, nàng còn nhớ rõ không thể lộ quá nhiều!

Ngay tại lúc bọn họ không còn thờ nổi, trên thuyền bên kia chợt xảy ra tình hình!

Từng đợt sóng lớn xếp thành núi đến, với khí thế ép buộc của ngàn quân, cuối cùng thuyền nhỏ không chịu nổi, Hiên Viên Triệt và Triệu Hiểu Uyển cũng song song rơi vào trong nước!

Người chèo thuyền kia ôm mái chèo xuôi dòng đi tới!

Sóng lớn ngập trời, bốn người giống như 4 cọng cỏ nhỏ, theo sóng lớn từng đôi từng đôi gãy giữa nhấp nhô.

"Vương Gia cũng cởi áo ngoài đi! . . ." Tần Mục Ca đang trong tối ren nhắc nhở Mộ Dung Kinh Hàn, như vậy ở trong nước cũng ung dung một chút.

Mộ Dung Kinh Hàn nghe, vừa ôm Tần Mục Ca, vừa bắt đầu cởi vạt áo.

Tần Mục Ca không thể chối từ giúp đỡ đôi phương cởi áo nói dai lưng.

Sau một hồi cố sức, Mộ Dung Kinh Hàn chỉ còn lại quần lót, trên người lộ ra đường cong bắp thịt cường tráng.

Hai người đều mặc ít đi, da thịt không thể tránh khỏi cọ sát gần gũi, mặc dù bây giờ là tình huống đặc biệt, thân thể Tần Mục Ca vẫn không ngừng được tê dại —— cảm giác đáng chết này!

Triệu Hiểu Uyển thì hoàn toàn không biết bơi ——trong nội dung huấn luyện của đại gia khuê tú bình thường không có một mục này, cho nên Hiên Viên Triệt rất cố sức.

Mặc dù Triệu Hiểu Uyển hoảng sợ, nhưng mà có Hiên Viên Triệt ở bên cạnh, còn không đến mức luống cuống —— năng lực của hắc nữ cũng không nghi ngờ. Cho nên nàng thấy Tần Mục Ca và Mộ Dung Kinh Hân đã lộ thân thể ra hơn phân nửa, cũng ăn miếng trả miếng bắt đầu xé rách quần áo của mình.

Hiên Viên Triệt cố gắng hết sức bơi ở trong nước, muốn tụ hợp với Mộ Dung Kinh Hân —— đối phương là Thanh Dương vương, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện rắc rối gì, nếu không chỉ sợ Cao Xương lại sẽ rơi vào phức tạp thậm chí là rối loạn!

Phía trước là một đoạn sông chảy xiết hơn, cộng thêm giữa không trung còn treo một số thác nước khổng lồ rơi xuống, trong không trung hơi nước mờ mịt tung toé, bắn lên, từng dải cầu vồng rực rỡ treo ở giữa không trung!

"Cầu vồng!" Mặc dù Tần Mục Ca ở trong nước, vẫn vui mừng như cũ nhắc nhở Mộ Dung Kinh Hân, người này chính là đến xem cái này, hiện tại cũng coi như đạt tới mục đích chứ?!

Mộ Dung Kinh Hân ngược mắt nhìn, khoe miệng không khỏi vẽ ra một nụ cười nhàn nhạt, hân ôn thật chặt lấy Tần Mục Ca, ánh mắt kiên định nói: "Không phải lo lắng, có ta ở đây!"

Tần Mục Ca dùng sức gập đầu một cái, nàng thấy Hiên Viên Triệt có chút vất vả, nhưng lại cố gắng đến gần phía bên này, thì nói với Mộ Dung Kinh Hân: "Hình như trác vương phi không biết bơi, Vương Gia . . ."

Mộ Dung Kinh Hân vừa ra sức giữ vững trạng thái bơi chủ động, vừa nhìn về phía Hiên Viên Triệt, quát: "Hiên Viên, chúng ta phải đi liền!"

Âm thanh của hắc nữ hoàn toàn bị tiếng nước chảy át đi, nhưng mà hình như Hiên Viên Triệt hiểu rõ, làm dấu tay về phía bên này, bày tỏ mình hiểu.

Hai bên cố gắng đến gần, trải qua một hồi vượt mọi khó khăn gian khổ, rốt cuộc bốn người nhích tới gần, Tần Mục Ca đưa tay dùng sức kéo tay Hiên Viên Triệt!

Hiên Viên Triệt giống như cừu biệt trọng phùng, dùng sức trực tiếp bắt lấy cánh tay của Tần Mục Ca, ngay sau đó thân thể cũng dựa qua tới, đến gần nàng, mừng rỡ lại an ủi nhìn nàng một cái.

"Uyển Nhi, người có khỏe hơn chút nào . . ." Lúc này Mộ Dung Kinh Hân lấy tay kéo Triệu Hiểu Uyển qua, ân cần thăm hỏi.

Vừa lúc đó, một đợt sóng lớn lại đập tới, nhằm phía bốn người!

Tần Mục Ca biết bơi, cho nên tay nàng vững vàng ở trên tay Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt thấy tay Mộ Dung Kinh Hân ngăn ở trên người Tần Mục Ca, rất hiếm thấy phải buông ra giúp Triệu Hiểu Uyển cởi áo thắt lưng, hân lập tức nắm thật chặt eo Tần Mục Ca.

Đúng lúc này, sóng lớn đánh lại, Tần Mục Ca chỉ cảm thấy sóng không có giới hạn đẩy mạnh mình vào trong nước, mà một cánh tay có lực giúp đỡ đưa mình lên mặt nước —— nàng biết là Hiên Viên Triệt.

Khi nàng ngoi lên mặt nước thì về mặt lập tức biến thành pho tượng!

Thì ra là còn làm hơn thế, Mộ Dung Kinh Hân tách ra khỏi bọn họ rồi ! Minh và Triệu Hiểu Uyển với Hiên Viên Triệt ba người ở con sông chảy xiết nhanh chóng tới phía trước, mà Mộ Dung Kinh Hân vừa vặn giữ chặt một cành cây vắt ngang mặt nước!

Khoảng cách của hai bên càng ngày càng xa, rất nhanh một đường vòng núi, không thấy bóng dáng Mộ Dung Kinh Hân!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nữ nhân, nữ nhân

Khoảng cách giữa ba người Hiên Viên Triệt với Mộ Dung Kinh Hân càng ngày càng xa, rất nhanh một đường vòng núi, không thấy bóng dáng Mộ Dung Kinh Hân!

Tại sao có thể như vậy? ! Tần Mục Ca không kịp nghĩ nhiều kêu rên một tiếng, chỉ nắm thật chặt cánh tay Hiên Viên Triệt.

Triệu Hiểu Uyển không biết bơi, hiện tại nàng càng đem Hiên Viên Triệt làm thành cọng cỏ cứu mạng, ôm chặt lấy thân thể Hiên Viên Triệt hoảng sợ hô to: "Triệt . . . Ta sợ . . ."

Tần Mục Ca thấy Hiên Viên Triệt rất cố sức hoạt động, hai tay của hắn đã không thể bơi vọt ra, cộng thêm Triệu Hiểu Uyển lại giống như bạch tuộc tám chân gắt gao quấn hắn, cho nên không bao lâu, hắn đã uống vài ngụm nước!

Xem ra trong lúc này giữa mình và Triệu Hiểu Uyển cần phải có một người buông tay của hắn ra, để cho hắn có thể tự do bơi tự bảo vệ mình.

Rất rõ ràng, Triệu Hiểu Uyển thì không thể nào buông ra, nàng ta không biết bơi, cho nên --

Tần Mục Ca cắn răng một cái, vừa muốn rút tay ra ngoài từ trong tay Hiên Viên Triệt, đối phương lập tức quát: "Ngươi dám?!"

Hắn vừa dùng sức chống đỡ, vừa trợn mắt nhìn chằm chằm Tần Mục Ca.

Nước chảy xiết, ba người ở trong nước xoay tròn qua lại theo dòng nước.

"Như vậy chỉ sợ tình huống càng ngày càng hồng bét! Ta biết bơi!" Một cái tay của Tần Mục Ca bị Hiên Viên Triệt nắm, một cái tay khác cố gắng giữ vững thăng bằng, lớn tiếng giải thích với Hiên Viên Triệt, ý tốt của hắn mình hiểu, lo lắng cho mình ở trong nước bị chết đuối.

Hiên Viên Triệt mặc kệ Tần Mục Ca nói gì, lập tức kiên quyết hủy bỏ.

"Trước mặt cách đó không xa dòng nước sẽ chảy chậm một chút, chúng ta tìm cơ hội lên bờ, chỉ kiên trì đoạn này là được rồi!"

Tần Mục Ca không có cách nào, tay không thoát được Hiên Viên Triệt, chỉ có tiếp tục theo hắn.

Nàng thấy Triệu Hiểu Uyển ôm thật chặt Hiên Viên Triệt, vừa khóc vừa kêu, lập tức hướng đối phương quát: "Ngươi lập tức buông hắn ra một chút!"

"Ta không, ta không buông Triệt ra!" Triệu Hiểu Uyển cuống cuống hô từ chối đề nghị của Tần Mục Ca.

"Trắc vương phi, ngươi buông ta ra một chút, như vậy chúng ta sẽ bị động!" Hiên Viên Triệt không biết nên nói gì, đối mặt Triệu Hiểu Uyển hình như hắn luôn không đành lòng.

Tần Mục Ca thấy dù nói lên thế này cũng không làm nên chuyện gì, lại nhìn một chút Hiên Viên Triệt đã hơi mệt rồi, nàng hạ quyết tâm, một cái tát đánh vào trên mặt Triệu Hiểu Uyển, đồng thời quát: "Buông hắn ra một chút cho ta, nếu không thì tất cả mọi người mất mạng!"

Nhưng mà bây giờ dường như Triệu Hiểu Uyển đã mất đi lý trí, chỉ biết ôm thật chặt Hiên Viên Triệt, hoàn toàn không buông tay.

Không có cách nào, Tần Mục Ca dưới cái nhìn soi mói hơi kinh ngạc của Hiên Viên Triệt, đưa tay dùng sức cho một cái ở gáy Triệu Hiểu Uyển!

Lập tức thân thể Triệu Hiểu Uyển mềm nhũn, ngất đi!

Tay chân quấn ở trên người Hiên Viên Triệt cũng buông lỏng ra.

Bỗng chốc Hiên Viên Triệt cảm giác cả người nhẹ nhõm không ít, lập tức hắn nắm eo của Triệu Hiểu Uyển, lôi kéo Tần Mục Ca cố gắng đi về phía trước theo dòng nước.

Vì giảm bớt gánh nặng cho Hiên Viên Triệt, Tần Mục Ca đề nghị tự mình đi nắm bên kia Triệu Hiểu Uyển, như vậy thì có thể giúp Hiên Viên Triệt giải phóng một cái tay ra ngoài, như thế sẽ chủ động hơn một chút.

"Ngươi thả ngươi sẽ không buông ra . . ." Mặt Hiên Viên Triệt không chút thay đổi nói ra điều kiện với Tần Mục Ca, trong đôi mắt đen hết sức nghiêm túc.

"Ta thả không rồi đi có được hay không?!" Tần Mục Ca tức giận nói ra một câu, lúc này mới lấy được sự đồng ý của Hiên Viên Triệt.

Đội nàng nắm chặt lấy cánh tay Triệu Hiểu Uyển, Hiên Viên Triệt mới buông tay của mình ra.

Quả nhiên, Hiên Viên Triệt bơi chủ động hơn, hắn quan sát tình hình cẩn thận, từ từ đưa đẩy ba người đến gần chỗ bờ sông.

Rốt cuộc, sức nước trước mặt hơi dịu đi, Hiên Viên Triệt không dám chậm trễ, lập tức gọi Tần Mục Ca dùng sức bơi, phối hợp với mình bơi về phía bờ.

Ở dưới sự phối hợp của hai người, rốt cuộc ba người vọt lên đến bờ sông.

Tần Mục Ca với Hiên Viên Triệt kéo Triệu Hiểu Uyển lên bờ, chuyện thứ nhất chính là buông lỏng ngã vào bụi cỏ khô ráo, ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại phì phò thở hổn hển.

Rốt cuộc lên bờ, hiện tại nàng mới phát hiện dường như thể lực của mình đã như cạn kiệt, thân thể ê ẩm, yếu ớt, không muốn cử động một chút.

Hiên Viên Triệt cũng giống với Tần Mục Ca, ngửa mặt nằm thờ hồn hèn nặng nề.

Thật lâu, hần trăm thấp hỏi "Vẫn khỏe chứ?"

Tần Mục Ca nhắm mắt lại, không biết hần đang nói chuyện với ai, cho nên không có trả lời, chỉ lẳng lẳng lấy lại thể lực của mình.

"Ta nói, ngươi vẫn khỏe chứ, Tần Mục Ca?" Hiên Viên Triệt nghiêng mặt sang bên đến nhìn Tần Mục Ca bình tĩnh nằm, một bộ dạng người không có sao, lại hỏi một câu, thuận tiện bò dậy đến gần nàng định nhìn nàng có ngủ hay không.

"Một môi . . . Không có hơi sức . . . Các người đi trước . . . Ta ngủ một lát thôi . . ." Nàng không thấy Hiên Viên Triệt đang nhìn nàng, vẫn từ từ nhắm mắt.

Trong mắt Hiên Viên Triệt thoáng qua vẻ kinh ngạc, im lặng lại bình tĩnh nhìn Tần Mục Ca.

Bây giờ áo ngoài của nàng đã bỏ đi, trên người chỉ có áo ngực, phía dưới chỉ quần lót, tay chân trắng nõn thon dài, còn có áo ngực thật mỏng chỉ tạm bao bọc vốn có đầy đặn cao vút gây cho người chú ý kia cũng hiện ra ở trước mắt hần.

Hai tay của nàng khéo léo đặt ở trên bụng bằng phẳng, bụng đi xuống bởi vì quần lót tơ lụa thấm ướt nước mà lộ ra đường cong.

Hiên Viên Triệt không khỏi đã làm động tác nuốt, dường như nếu hần không không chế được xông lên hung hăng đoạt lấy tốt đẹp!

Đúng lúc này, đôi mắt Tần Mục Ca chớp chớp một cái, có dấu hiệu mở ra, dọa Hiên Viên Triệt vội vàng thoát người cách xa ra đứng dậy đi nhìn Triệu Hiểu Uyển.

"Này, trác phi vẫn chưa có tỉnh lại, ngươi tới gọi nàng." Hiên Viên Triệt quay đầu nhìn lại Tần Mục Ca cũng chưa tỉnh, có một chút ảo não, liền gọi nàng.

Lúc này Tần Mục Ca mới miễn cưỡng mở mắt, nhìn Hiên Viên Triệt nói: "Không phải ngươi đang ở trước mặt nàng sao, ngươi kêu một cái chẳng bao lâu là được rồi?"

"Ngươi kêu đi, ta đi tìm chỗ buổi tối có thể nghỉ ngơi." Hiên Viên Triệt thấy đối phương đã tỉnh, thì đứng dậy nhìn khắp mọi nơi, tìm kiếm chỗ có thể ở tạm thời.

Tần Mục Ca thì không khỏi nhìn về phía hần -- lúc này hần chỉ có quần lót, bên hông không biết cột một cái bọc nhỏ gì đó linh tinh, cả người hoạt hang giống như pho tượng, tỷ lệ hoàn mỹ không thể bắt bẻ, bởi vì tập võ, lại là binh lính, cho nên thân hình của hần hết sức cao lớn, mạnh mẽ có lực, bắp thịt cân xứng, hơn nữa cơ bụng kia mơ hồ thoáng hiện, còn có --

Gương mặt Tần Mục Ca đỏ, nàng thấy rõ ràng giữa hai chân của hần kia nổi lên rõ ràng, bởi vì quần lót ẩm ướt dán chặt mà càng thêm rõ ràng.

Nàng vội vàng đứng dậy, cúi đầu đi tới trước mặt Triệu Hiểu Uyển, lay nhẹ kêu nàng ta.

Hiên Viên Triệt không chú ý tới biểu hiện Tần Mục Ca, hần đã xoay người đi phía trước tìm kiếm chỗ có thể nghỉ ngơi.

Ở dưới nhiều tiếng hô gọi của Tần Mục Ca, rốt cuộc Triệu Hiểu Uyển đã tỉnh, nàng ta vừa mở mắt câu nói đầu tiên là: "Triệt . . ."

Vừa nhìn không thấy Hiên Viên Triệt, chỉ còn lại Tần Mục Ca, nàng không để ý đau đầu cuống quýt ngồi dậy luống cuống nhìn bốn phía lộ ra sợ hãi không ngừng hỏi: "Triệt đâu rồi, Triệt đâu rồi, hần ở đâu? . . ."

"Hần đi tìm chỗ có thể nghỉ ngơi, trác vương phi -- dân nữ muốn nhắc nhở ngươi một câu, nếu không muốn hại hần, ngươi tốt nhất cân nhắc một chút xưng hô với hần, nếu như bị Vương Gia nghe được ngươi kêu tên của hần thân mật như vậy, sẽ có hậu quả gì? . . ."

Tần Mục Ca thờ ơ nhìn nàng cũng không lo ngại, cho nên lui về phía sau ngồi xuống, nhắc nhở đối phương.

Triệu Hiểu Uyển mở to hai mắt mờ mịch trông chờ mọi mồn nhìn bốn phía, tìm kiếm bóng dáng của Hiên Viên Triệt.

Tần Mục Ca không thèm để ý nàng, đứng dậy xem một chút hoàn cảnh chung quanh, lúc này Hiên Viên Triệt chưa xuất hiện, thì nàng tìm một thoáng có rừng cây che chắn, cởi áo ngực và quần lót ra, dùng sức vắt nước, hong ở trên nhánh cây, nhưng bản thân nàng ta lại cuộn tròn thân thể bảo vệ bộ vị bí ẩn, chờ đợi áo khô ráo.

Giữa lúc Triệu Hiểu Uyển cởi áo ngoài ra, Hiên Viên Triệt trở lại.

Hần thoáng liếc mắt không thấy Tần Mục Ca, vội hỏi: "Tần Mục Ca đâu?"

"Ở bên kia đi -- Triệt, đầu ta đau quá . . ." Triệu Hiểu Uyển một tay cầm áo, một tay nâng trán, vẻ mặt khó chịu đáng người yêu kiều, làm cho người ta vừa thấy đã thương.

Hiên Viên Triệt một tay nhận lấy quần áo của nàng, một tay sờ sờ cái trán của nàng, cảm thấy nàng ta cũng không có phát sốt gì, mới yên lòng, vừa vắt

quần áo của nàng, vừa nói, "Không có việc gì, nguyên nhân là thời gian lâu dài ở trong nước -- không nên gọi ta Triệt, trặc vương phi . . ."

"Hiện tại hân lại không có ở đây, ta cũng không sợ, người sợ cái gì? !" Triệu Hiểu Uyển tràn đầy buồn bã trực tiếp tiến lên đôi tay ôm eo mạnh mẽ của hân, đầu dựa vào trước ngực của hân, nhẹ nhàng khóc nức nở nói: "Người có biết ta nằm mơ cũng muốn người, cứ như vậy muốn được người ôm vào trong ngực, nhớ tới khuôn mặt của người, hô hấp của người, tất cả của người, Triệt, tương tư đau khổ này người cũng đã biết? . . ."

Thân thể của Hiên Viên Triệt cứng lại, đôi mắt dâng lên sóng lớn ngất trời! Đôi tay cũng không biết phải để vào đâu, một lát sau, sóng lớn trong mắt hân từ từ bình tĩnh lại, dịu dàng đỡ Triệu Hiểu Uyển, chậm rãi nói: "Vương Gia rất tốt với người . . . Ta yên tâm . . ."

"Tốt với ta?!" Triệu Hiểu Uyển cười lạnh, đôi tay cô chấp ôm hông của Hiên Viên Triệt không buông ra, tràn đầy uất ức và không cam lòng nhìn vào trong mắt Hiên Viên Triệt, nói: "Nơi nào hân rất tốt với ta rồi hả? Giọng điệu dịu dàng kia của hân? Hân đối với người nào cũng như vậy! Mới vừa rồi người cũng thấy được, vì một Tần tiểu thư, hân một Vương Gia tự mình thử chỗ hiểm, hoàn toàn không quan tâm ta! Người cũng đã biết hân áp lòng khác với Tần Mục Ca, vương phi của hân chết rồi, mà bộ dạng Tần Mục Ca giống cô gái kia, cho nên lòng của hân đều ở trên người nàng rồi, làm sao sẽ liếc mắt nhìn người khác lâu một chút?!"

Về mặt Hiên Viên Triệt dừng một chút, vừa lần nữa lấy tay Triệu Hiểu Uyển ra, vừa lui một bước xong, hỏi: "Tần Mục Ca và phi tử của vương gia thật sự giống nhau sao? . . ." Vấn đề này Hiên Viên Triệt đã sớm muốn hỏi rồi, lần đó Mộ Dung Kinh Hàn ngay trước mặt Tần Mục Ca buộc miệng gọi ra một cái tên cô gái, mình cũng rất nghi ngờ, nhưng vẫn không đi dò hỏi, hôm nay Triệu Hiểu Uyển lại nói như vậy, hân liền nắm lấy cơ hội nói ra sự nghi ngờ của mình.

Triệu Hiểu Uyển thấy Hiên Viên Triệt có ý giữ một khoảng cách với mình, cũng biết mình có chút luống cuống, dù sao bây giờ không phải chỉ có hai người bọn họ, còn có một người ngoài ở rừng cây bên kia nghe, cho nên cũng không kiên trì đến gần Hiên Viên Triệt, chỉ hai tay ôm vai nói: "Ta xem qua bức vẽ, rất giống nhau, giống như là một người . . ."

Hiên Viên Triệt vang vọng đủ loại gần gũi giữa Mộ Dung Kinh Hàn với Tần Mục Ca, vừa vắt nước trong áo Triệu Hiểu Uyển vừa hỏi tới: "Người Vương phi kia làm sao chết, bị bệnh?"

"Cái gì bị bệnh? Ta nghe nói là bởi vì quá yêu Vương Gia, bởi vì cử chỉ của hân đa tình bị tức đến treo cổ tự tử bỏ mình . . ." Triệu Hiểu Uyển ngồi xổm người xuống, hất xì.

Rừng cây bên kia Tần Mục Ca không khỏi sửng sốt, trên đời còn có cô gái ngu như vậy? Vì một người đàn ông cặn bã như thế mà không cần mạng của mình rồi hả?

Nàng đang xúc động thôn thức, rừng cây bên kia âm thanh Hiên Viên Triệt truyền tới: "Này, làm cái gì đấy, chúng ta phải đi, qua hang động bên kia nghỉ ngơi."

"Các người đi trước đi, ta ở đây một lúc." Tần Mục Ca cảm giác bây giờ mình giống như một cây nến có độ sáng khá cao, đi tới chỗ nào chiếu sáng tới chỗ đấy.

Bây giờ người ta là lâu năm * gặp mặt, nhất định có không ít lời muốn nói, mấy ngày nay chỉ gặp mặt không nói lời nào, còn phải làm bộ như không quen, đoán chừng đã sắp nghẹn hỏng, đơn giản coi như mình là một người tàng hình, để cho bọn họ nói chuyện tương tư -- trước mình phá hư Đường Môn, hiện tại cũng coi là thành toàn một chút tương tư của bọn họ.

Phía ngoài Hiên Viên Triệt cảm giác âm thanh Tần Mục Ca có chút không bình thường lắm, lắng nghe, bên trong cũng không có âm thanh gì, lại nói: "Nhanh lên một chút, chúng ta chờ người cùng đi."

"Các người hãy đi trước, ta có việc." Tần Mục Ca ngồi chồm hổm phải đã lâu, từ từ đứng lên giãn eo một chút, hiện tại chính là mùa hè, cho nên cũng không lạnh, sau khi bỏ đi áo ướt không thoải mái, ngược lại thân thể lại như giải phóng thư giãn thoải mái.

"Người làm sao vậy? . . ."

Tần Mục Ca phát hiện Hiên Viên Triệt vẫn chưa đi, định mặc kệ hân, sau khi làm mấy động tác vươn người, nàng xoay người muốn tìm một chỗ ngồi.

"Này, Tần Mục Ca!"

Tần Mục Ca ngồi ở một chỗ bóng loáng trên tảng đá, hai tay chống phía sau, ngược nhìn trời xanh.

Tảng đá được trải qua một ngày tắm ánh mặt trời, cho nên hiện tại còn hơi nóng ngồi lên rất thoải mái.

Về phần người kia, không để ý tới, hân tự nhiên biết điều trở ra -- hân biết ý của mình, vậy sẽ không cần vạch trần, dù sao trong lòng tất cả mọi người có tính toán.

Chợt, rừng cây hơi rung động, gương mặt tuần tú Hiên Viên Triệt tức giận vọt ra, đi theo chính là thân thể!

Tần Mục Ca nghe được tiếng động, chốc lát chưa kịp phản ứng.

Bốn mắt nhìn nhau!

Máu Hiên Viên Triệt chợt ngưng lại ngay! Hấn tưởng tượng rất nhiều biểu hiện của Tần Mục Ca, nhưng không nghĩ đến cô gái này lại cũng không có mặc gì khoan khoái thoải mái nhàn nhai ngồi!

Hắc cảm thấy như thác nước rơi xuống ở sau ót, lọn tóc buông xuống trên đùi của nàng, da thịt gương mặt cả người đều hết sức trắng nõn, giống như trái vải mới lột, thổi bùng lên rách, hai mắt thật to, mũi thẳng đẹp dễ tình xảo, môi mỏng mềm mại kia đang khẽ nhếch, hai luồng đầy đặn trước ngực này có chút rung rung, giống như quả đào lớn chín muồi chờ đợi người đến hái, còn có lúc này ở dưới một mảnh trắng nõn bí ẩn ở giữa | hai | chân nổi bật hết sức bắt mắt!

Không có báo trước nào, thân thể Hiên Viên Triệt nổi phản ứng!

"A --" Tần Mục Ca lấy lại tinh thần lại bén nhọn mà kêu một tiếng! Đồng thời bảo vệ trước ngực của mình, suy nghĩ một chút mình thì bộ phận quan trọng hơn còn không có bảo vệ, lại lập tức đưa tay bảo vệ | giữa | hai | chân.

Đang lúc nàng rối ren, Hiên Viên Triệt đã khẽ nhấc chạy trốn rồi chui ra khỏi rừng cây, gương mặt tuấn tú đỏ đến có thể vắt ra máu, thấy hấn đôi mắt Triệu Hiểu Uyển to lên đi tới muốn xem xảy ra chuyện gì, liền ngưng ngưng nói: "Nàng đang phơi quần áo, trước ta ở lại người đi nhóm lửa . . ."

Triệu Hiểu Uyển nhìn nét mặt Hiên Viên Triệt cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng cũng không tiện nói cái gì, chỉ lạnh lùng nhìn rừng cây phía sau một cái, đi theo phía sau Hiên Viên Triệt tới trong hang núi cách đó không xa.

Chờ Hiên Viên Triệt nhóm lửa, gọi Triệu Hiểu Uyển cời quần áo hong, hấn lại quay trở lại tìm Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca đã mặc vào áo ngực và quần lót khô một nửa, mặt thanh tú xinh xắn lạnh lùng từ phía sau cây ra ngoài, thấy Hiên Viên Triệt không khỏi tức giận nói: "Không được ta cho phép, ai bảo ngươi tiến vào?!"

Hiên Viên Triệt bình tĩnh đón nhận vẻ giận dữ của Tần Mục Ca, lạnh nhạt nói: "Ai bảo ngươi không trả lời câu hỏi của ta chứ? Tự tìm . . ."

Bối rối ban nãy đã biến mất không thấy, thay vào đó lại là bộ mặt không chút thay đổi. Chỉ là, đôi mắt hấn không nhìn được cứ muốn nhìn về phía bộ ngực của Tần Mục Ca -- không có cách nào, hiện tại mặc dù nàng có áo ngực, nhưng giấu đầu hở đuôi, phía dưới tuyệt vời thật sự không cách nào bỏ qua.

"Ngươi . . ." Tần Mục Ca giận đến không phân bác được, mình không nói lời nào chẳng lẽ hấn có thể xông tới, đây là cái đạo lý gì?!

"Ngươi cái gì ngươi, nhanh đi vào trong hang ngay ngò, ta đi tìm một chút đồ để lót dạ." Hiên Viên Triệt rất không khách khí lôi kéo Tần Mục Ca đi tới hang hang, tự động bỏ qua lửa giận của đối phương.

Tần Mục Ca mặt đen lại vào hang hang, thấy Triệu Hiểu Uyển ở bên trong căn bản cũng cời hết, đang hơ lửa, nghe có tiếng bước chân, nàng lập tức xấu hổ nhìn sang.

"Hấn đi tìm thức ăn . . ." Tần Mục Ca vừa thấy nét mặt kia vẻ xuân ý, lập tức giải thích một câu, đối phương hấn cho là Hiên Viên Triệt vào, hiện tại bộ dáng này của nàng và mình lúc ấy không khác nhau lắm, cho nên xấu hổ chờ Hiên Viên Triệt, chỉ tiếc mình không phải là hấn.

Gương mặt của Triệu Hiểu Uyển lập tức khôi phục tỉnh táo, ánh mắt chuyển tới trên ngọn lửa, nhìn áo mình, chậm rãi nói: "Có phải ngươi muốn nói ta lỗ mãng đúng không? Một người đường đường vương phi, lại thân mật như thế với đại tướng quân? . . ."

"Không có, ta không có ý này, ta biết các ngươi trước đây thích lẫn nhau . . ." Tần Mục Ca thẳng thắn, ngồi đối diện Triệu Hiểu Uyển.

Bây giờ sắc trời đã có chút tối, khí lạnh dần dần dày đặc lên, cho nên đôi mắt đóng lửa, liền cảm thấy ấm áp bội phần, Tần Mục Ca thoáng giãn ra thân thể, để cho áo mầu chóng khô toàn bộ.

Triệu Hiểu Uyển rất hoảng hốt với phản ứng của Tần Mục Ca, tràn đầy nghi ngờ nhìn nàng nói: "Ngươi biết chuyện của ta với Triệt?"

"Trước không biết, nhưng biết trước đây không lâu."

Triệu Hiểu Uyển chợt hiện ra một nụ cười thản nhiên với Tần Mục Ca, ánh mắt lại nhìn đống lửa, chậm rãi nói: "Đúng, ta quen biết với Triệt đã năm năm rồi, ‘ bảy sắc cầu vòng mây tía ’ này chúng ta đã từng tới xem, khi đó, hấn chưa lập gia đình ta chưa gả, tâm ý hợp lẫn nhau, cho nên thường xuyên ước hẹn ra ngoài dạo chơi, chỉ cần hấn ở Kinh Thành, chúng ta sẽ dạo chơi, đi dạo hội chùa, du sơn ngoạn thủy, rất là hài lòng. Nhưng bởi vì Thái hậu yêu quý với hấn có thêm, cho nên đều sẽ nghĩ biện pháp loại bỏ cô gái thích hoặc tán thương hấn, hấn vì giúp ta, cho nên cũng không công khai, chỉ chờ thời cơ thích hợp xin hoàng thượng tứ hôn. Nhưng trời không tha lòng người, ta vẫn bị Thái hậu biết bí mật trong lòng, cho nên gả cho Mộ Dung Khinh Hàn . . ."

"Có ý gì, ngươi bị Thái hậu hỏi ra bí mật?" Tần Mục Ca sững sờ.

Về mặt Triệu Hiểu Uyển mất mát, lạnh nhạt nói: "Thái hậu biết Triệt yêu thích ta, cho nên lấy cớ để ta gả chồng ở Cao Vực xa xôi, gả cho Mộ Dung Khinh Hàn."

Sao lại thế này? Không phải là mình tính kế để cho nàng gả cho Mộ Dung Khinh Hàn sao?

"Trước đây lúc phải gả cho Mộ Dung Khinh Hàn, còn có một người được đề cử, có phải là ngươi không?" Triệu Hiểu Uyển nhìn về phía Tần Mục Ca,

"Tự ta có dự cảm mình sẽ bị gả đi, nhưng mà cảm giác này không có chứng cứ, cũng không có biện pháp nói với người khác, nhất là Triệt, hẳn một lòng vì Cao Vực, vào sinh ra tử, ta lo lắng hẳn có chuyện, cho nên không nói gì, biết ta rời khỏi Kinh Thành, lúc Triệt đuổi theo ta thì ta cũng không có cách nào nói cho hẳn biết Thái hậu có những tay vào nơi này, ta không có chứng cứ, cũng sợ rét lạnh tim của hẳn . . ."

Triệu Hiểu Uyển vẫn còn đang nói gì đó, Tần Mục Ca gần như đều không nghe được, bên tai chỉ vang vọng một âm thanh -- Thái hậu biết Triệt yêu thích ta, cho nên lấy cớ để ta gả chồng ở Cao Vực xa xôi, gả cho Mộ Dung Kinh Hân . . .

Nàng cảm thấy một hồi hôn mê, cảnh vật trước mắt có rõ ràng đến mơ hồ, lại từ mơ hồ đến rõ ràng.

Số mạng đang treo trên đầu người sao? Tại sao mình sẽ bị xem như là người tính kế Triệu Hiểu Uyển đây? Mình đã làm tấm chắn cho người nào? Thái hậu sao? Mình là tấm chắn cho bà ta loại bỏ cô gái bên cạnh Hiên Viên Triệt sao? Trước gả cho Hiên Viên Triệt, lấy mình là người định tính sẵn kế Hiên Viên Triệt và Triệu Hiểu Uyển, cho nên dù thành thân với Hiên Viên Triệt, cũng sẽ không lấy được chút rù lòng thương xót nào của đối phương!

Đàn bà thật là độc ác! Nhiều lần thay đổi cuộc sống của mình, đảo lộn cuộc sống của mình! Nhiều người đều bị bà ta đùa giỡn ở trong lòng bàn tay như vậy!

Nàng tựa đầu vào trên vách đá, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

"Người làm sao vậy, Tần tiểu thư?" Triệu Hiểu Uyển nhìn sắc mặt Tần Mục Ca không đứng, mang theo nghi ngờ hỏi một câu.

Tần Mục Ca không mở mắt lạnh nhạt nói: "Hoi một chút, không sao đâu, người có thể nói tiếp đi . . ."

"Chính ta ở Cao Vực không có một ngày không nhớ nhưng Triệt, cảm giác này ta không biết người từng có chưa? Nói nơi đó một mình ta cũng không biết, mà đêm tân hôn, Vương Gia vốn cũng chưa từng tới đây, cho đến năm ngày sau hẳn mới xuất hiện, còn uống say, ta cứ như vậy động phòng với một kẻ say, nếu Triệt là chủ rể, tuyệt đối sẽ không như thế, mặc dù bề ngoài hẳn lạnh lùng, thật ra thì trong lòng rất nặng tình . . ."

"Tuyệt đối sẽ không như thế nào? Người có biết đêm tân hôn của ta vượt qua như thế nào? Mình ta ở phòng tân hôn chờ hẳn mà hẳn lại cỡi ngựa đuổi theo người, " Tần Mục Ca cười nhạt, dường như sức lực cả người như bị rút đi, mệt mỏi là đi, "Nghĩ rằng nhất định Hiên Viên Triệt đối với ta, Vương Gia đối với người coi như là tốt, ít nhất dịu dàng có thừa với người, cũng coi như săn sóc, phụ nữ của hẳn đoán chừng không ít đi, lên đường chỉ mang theo người bên người, cũng đủ nói rõ ở trong lòng hẳn người cũng có một chút địa vị, mà Hiên Viên Triệt cũng chưa có chỗ tốt như vậy . . ."

"Ta biết ở trong lòng của Triệt có ta, lần đuổi theo ta kia đã nói với ta cuộc đời này trong lòng chỉ biết có ta, sẽ không có người phụ nữ khác nữa, chúng ta ôm đầu khóc rống, nhưng không có cách nào, hoàng mệnh làm khó, thân bất do kỷ . . ." Lúc Triệu Hiểu Uyển nói lời này vô tình hay cố ý nhìn về phía Tần Mục Ca, mang theo một tia mắt mát và buồn ngủ, còn có một cảm giác ưu việt.

Nàng biết tính tình Hiên Viên Triệt, sẽ không dễ dàng tùy tiện yêu một người phụ nữ, một khi yêu sẽ rất khó dời tình, mà mình rất may mắn, chính là người phụ nữ làm hẳn yêu.

Cho dù Tần Mục Ca đẹp hơn so với mình thì thế nào? Vẫn bị Triệt hù không có thương lượng như thường, hiện tại bên cạnh hẳn không có người phụ nữ khác, nói rõ trong lòng của hẳn chỉ có mình, cứ như vậy rất tốt, mình muốn hẳn vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình mình!

Tần Mục Ca không trả lời gì nữa, chỉ từ từ nhắm mắt, nghĩ tới tâm sự của mình.

Trong hang núi im lặng lại, hai người phụ nữ cũng lặng im, đều có tâm sự riêng.

Chợt, bên ngoài vang lên âm thanh Hiên Viên Triệt.

"Tần Mục Ca! Người đi ra ngoài một chút!" Sức mạnh tràn đầy, chuyện đương nhiên.

Tần Mục Ca mở mắt ra, trong lòng giật dữ, bản tiểu thư đang nhớ lại chuyện cũ, người nhà không có chân sao? Không đi vào lại muốn bản tiểu thư đi ra ngoài.

Nhưng xét thấy đối phương là đại tướng quân, cho nên lại không vui mừng, nàng cũng đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

"Tần tiểu thư, ta muốn cầu xin người một chuyện!" Triệu Hiểu Uyển chợt mở miệng, nụ cười mang theo vẻ mặt thẹn thùng và xem xét, nhìn Tần Mục Ca, "Van người thành toàn!"

Cầu xin mình thành toàn? Tần Mục Ca sững sờ, mình có thể làm cái gì?

"Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm được là được."

Triệu Hiểu Uyển thấy Tần Mục Ca đồng ý, hai mắt hưng phấn, ngón tay run rẩy nắm thật chặt, gắt gao cắn môi mím một cái, khẽ nói: "Ta hi vọng người có thể thành toàn ta * . . ."

Mặt Tần Mục Ca tràn đầy mờ mịt, có ý gì?

"Ta đây mấy lần tới cùng xe rất không dễ dàng ở chung, đây * càng thêm khó được, mấy ngày nữa nếu là hợp lại ở Cao Vực, càng sẽ không bao giờ gặp lại hẳn, cho nên ta muốn. . . Ta muốn đem thân thể của mình cho hẳn . . ."

Lúc này đến lượt Tần Mục Ca kinh ngạc, Triệu Hiểu Uyển là muốn cùng Hiên Viên Triệt cho Mộ Dung Kinh Hàn đội nón xanh rồi hả?!

"Van người thành toàn . . ." Thân thể Triệu Hiểu Uyển lại vặn một cái, quỳ xuống với Tần Mục Ca! Trong mắt van xin, thậm chí tràn ra lóng lánh.

Được rồi, đây cũng thật sự đáng thương cho uyên ương số khổ, dù sao lần đầu tiên của nàng đã giao cho Mộ Dung Kinh Hàn, vậy * với Hiên Viên Triệt cũng không sao, mình liền làm việc thuận nước giong thuyền này, để cho hai bên cử biệt trọng phùng * ôn chuyện thật tốt!

"Được, ta sẽ giữ kín như bưng, người yên tâm, nhưng mà ta hi vọng sau khi trở về người dù sao cũng không được biểu lộ ra cảm xúc, nếu không sẽ gây bất lợi cho hần, dù sao chuyện nón xanh này là đàn ông đều sẽ không dễ dàng tha thứ, huống chi là một Vương Gia cao quý."

Tần Mục Ca quảng những lời này cho Triệu Hiểu Uyển, liền xoay người đi ra ngoài.

Trong tay Hiên Viên Triệt xách theo hai con gà rừng, đã dùng cây gậy xuyên qua, đang ngồi ở hang núi cách đó không xa chờ Tần Mục Ca ra ngoài.

Vừa thấy nàng đôi tay mất tự nhiên thay đổi ôm ở trước ngực ra ngoài trang #ddlqđ# bubble , đầu tiên hần phê bình: "Sao lâu như vậy, ngủ thiếp đi sao?"

"Người nếu tò mò, tại sao không có vọt vào xem ta làm cái gì?" Tần Mục Ca không chút khách khí chế nhạo một câu, mẹ trứng (chắc là chửi á?!), lúc mình ở trong bụi cây kia sao đã trực tiếp vọt vào đi, hiện tại trong hang nhiều hơn một người Triệu Hiểu Uyển, hần lập tức giả vờ trở nên lịch sự!

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt lúng túng, hần biết Tần Mục Ca còn đang so đo chuyện lúc ấy mình xem hết sạch nàng, vì vậy ngượng ngùng nói: "Lúc ấy ta không biết người . . . Cái đó. . . Hiện tại các người đều ở trong hang, lại nhóm lửa dĩ nhiên là hong áo, ta đương nhiên không thể đi vào, hai con gà này xử lý xong, người cầm vào nướng đi, một lát ta đi vào . . ."

Tần Mục Ca đi lên đưa tay muốn cầm cây gỗ ướm xâu gà rừng, phát hiện đôi mắt Hiên Viên Triệt không khỏi vẫn nhìn bộ ngực mình, vội vàng dùng tay vừa chắn mắt: "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua người đẹp?!"

"Người đẹp dĩ nhiên từng thấy, chỉ là chưa từng thấy qua mặc ít như vậy . . ." Hiên Viên Triệt thay đổi bình thường trầm mặc ít nói, rất khó được tiếp một câu, thuận tiện chỉ chỉ trên dưới Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca lãnh lạnh cười một tiếng, chỉ vào trong hang núi trước mặt nói: "Còn có mặc ít hơn, người không muốn đi xem?"

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt dừng lại, lập tức thu lại vẻ mặt nói: "Không nên cười giỡn như vậy, nàng là trác vương phi, người cẩn thận một chút -- nhanh đi nướng gà rừng, ta đói lắm rồi!"

Hần nói xong phát tay đuổi Tần Mục Ca nhanh đi vào hang.

Chờ Tần Mục Ca liếc mắt nhìn hần một cái thân hình thướt tha biến mất ở cửa hang, Hiên Viên Triệt mới chọn một tảng đá lớn bằng phẳng nằm ở phía trên nghỉ ngơi.

Nửa ngày này gần như đã tiêu hao hết thể năng của hần, cũng may một chút, cho dù Tần Mục Ca đánh Triệu Hiểu Uyển ngã đi, nếu không mình thật đúng là có thể không gánh được – cô gái này có lúc thông minh quả quyết, cô gái bình thường không thể so với.

Còn nữa, vóc người của nàng thật là đẹp mắt, chỉ thật là lúc trước mình có được nàng không có nhìn nhiều, bây giờ nhìn một cái làm cho kinh thiên động địa như vậy, còn bị đối phương ghét bỏ.

Đường cong thân thể kia thật sự không có gì mà nói, áo lòi hấp dẫn, bộ vị trọng điểm câu hồn phách người, để cho lúc mình bắt gà rừng cũng không thể tập trung tinh thần, thân thể trắng nõn này hình như mình cũng nhớ rõ hết sức trơn mềm, xúc cảm đầy đà này . . .

Hần mơ mơ màng màng nghĩ đi nghĩ lại, dần dần mất đi ý thức.

-

Một tiếng sói tru mơ hồ, kéo Hiên Viên Triệt từ trong giấc mơ trở về!

Hần lập tức đứng dậy ngó, phát hiện trong tầm nhìn của mình cũng không xuất hiện những con kia, mới thoáng yên tâm, về cửa hang cố ý nói lớn tiếng: "Có thể đi vào không? . . ."

Tần Mục Ca và Triệu Hiểu Uyển đang nướng gà rừng, nghe được Hiên Viên Triệt muốn vào, Triệu Hiểu Uyển lập tức nhìn Tần Mục Ca một cái.

Làm một người thông minh, nàng tự nhiên biết cái nhìn này có ý, nàng nhìn Triệu Hiểu Uyển một cái, sử dụng ánh mắt nói cho đối phương biết mình hiểu, sau đó cúi đầu nhìn gà rừng.

Triệu Hiểu Uyển mềm dịu trả lời: "Đại tướng quân, vào đi . . ."

Nói xong nàng ta cố ý sửa lại đầu tóc một chút, lộ ra bả vai trắng nõn và xương quai xanh, còn vốn có xinh đẹp kia -- hiện tại nàng ta và Tần Mục Ca đều mặc như nhau, đều là áo ngực và quần lót, xinh đẹp hấp dẫn, thân thể thướt tha, cộng thêm nàng ta có ý khác, cho nên khoe mắt đuôi mày đều mang xuân ý, cả người càng lộ vẻ trong veo như nước làm cho người ta muốn ôm chặt gặm mấy cái.

Hiên Viên Triệt lấy được cho phép, liền sai bước đi vào, lại trong chớp mắt như vậy hần sừng sốt một chút, bởi vì hần đã phát hiện hai bên đồng lửa Triệu Hiểu Uyển và Tần Mục Ca đều là áo ngực quần lót, tóc dài rối tung, mỗi người cầm một con gà rừng nướng, lúc mình đi vào cũng nhìn sang.

Nét mặt Triệu Hiểu Uyển dịu dàng như nước, hàm chứa chân tình dân huyện, nhưng mà nét mặt Tần Mục Ca lại là bình tĩnh như nước, không có bao nhiêu nhiệt độ.

"Đại tướng quân tới giúp ta một chút." Tần Mục Ca cố không có bao nhiêu nhiệt độ, hơn nữa còn phát ra lệnh với Hiên Viên Triệt.

Đúng là không phải cô gái dịu dàng, trong lòng Hiên Viên Triệt làm một nhận xét, làm ra một nét mặt rất kiêu ngạo, rất nghe lời đi tới, nhận lấy gà rừng thuận tiện nói với Triệu Hiểu Uyển: "Trắc vương phi cũng đưa cho ta đi . . ."

Triệu Hiểu Uyển lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh Hiên Viên Triệt, đưa gà rừng cho hần, thuận tiện ngồi ở bên cạnh hần, cười khanh khách dịu dàng nói: "Triệt, có nhớ lúc trước chúng ta tới núi hoa đào chơi, người cũng từng nướng gà rừng cho ta như vậy hay không? . . ."

"Ừ, đã lâu rồi. . ." Hiên Viên Triệt nhìn Triệu Hiểu Uyển quần áo ít như thế, ngồi xuống dựa vào mình, gương mặt tuấn tú có chút ngượng ngùng, mắt nhìn thẳng nhìn về phía gà rừng, trả lời.

Tần Mục Ca từ từ đứng dậy, duỗi eo một cái, không biến sắc từ phía sau lướt qua Hiên Viên Triệt, đi tới cửa hang.

"Người đi làm cái gì?" Khóe mắt Hiên Viên Triệt để ý thấy Tần Mục Ca có chút lén lút ra bên ngoài, liền lập tức kêu nàng dừng lại, hỏi một câu

"Ta . . . Đi ngoài đi . . ." Tần Mục Ca tức giận trả lời. Lý do này hần là hoàn mỹ nhất, lối ra rất tự nhiên của mình, thời gian còn lại và không gian sẽ để lại cho bọn họ.

Hiên Viên Triệt vừa nghe Tần Mục Ca muốn đi ra ngoài, mày cong mờ mịt nhíu lại, sâu xa nói: "Ta mới vừa nghe được sói tru, chung quanh đây nhất định sẽ có sói hoang xuất hiện, một mình người đi ngoài rất không an toàn, ta đưa người đi."

"Không cần, ta ở ngay bên cạnh cửa hang giải quyết là tốt rồi." Tần Mục Ca lập tức từ chối đề nghị của Hiên Viên Triệt, mình đi nhà xí cũng cần đàn ông tới bảo vệ đưa đi, thành cái gì? Huống chi mình cũng không phải là đi ngoài thật!

Hiên Viên Triệt cân nhắc một chút, nói: "Vậy người phải ở phạm vi lời nói của ta người có thể nghe được, như vậy an toàn -- nhớ, người phải trả lời."

Tần Mục Ca biết Hiên Viên Triệt là thật lo lắng cho mình bị sói tha đi, cho nên ừ một tiếng đi ra khỏi hang.

Nàng còn chưa có bước ra mười bước, liền nghe được Hiên Viên Triệt trong hang nói: "Tần Mục Ca!"

"Ồ đây." Tần Mục Ca tìm một tảng đá ngồi xuống, ngửa mặt nhìn lên trên trời càng ngày càng nhiều ánh sao. Cũng dần dần khuya, trong núi cho dù là mùa hè, nhiệt độ cũng không phải là rất cao, Tần Mục Ca cảm thấy lạnh lẽo từ bóng đêm mạnh mẽ đánh tới.

Mộ Dung Kinh Hân chắc là an toàn, hần có thể đã hội hợp với Lãnh Thanh Phong, sau đó bọn hần sẽ tìm mình và Hiên Viên Triệt chứ? Cũng may lần này là Hữu Kinh Vô Hiểm (có kinh ngạc nhưng không có nguy hiểm), mấy người cũng lên bờ an toàn, lần sau loại chuyện không có bảo đảm an toàn này tuyệt đối không làm!

"Tần Mục Ca, người đã xong chưa? . . ." Âm thanh Hiên Viên Triệt lại từ trong sơn hang truyền tới, buồn buồn, mang theo tiếng vang.

"Chưa đâu . . ." Lòng Tần Mục Ca không yên trả lời một câu, đôi tay ôm lấy cánh tay cố gắng để cho mình ấm áp một chút.

Trong đêm hè, cơn trùng kêu to, kèm với gió núi từ từ, chậm rãi truyền đến, thỉnh thoảng đom đóm bay lượn giống như là sao trên trời rơi vào nhân gian, hết sức đẹp đẽ.

"Tần Mục Ca . . ." Âm thanh Hiên Viên Triệt lại rất không đúng lúc truyền ra.

Tần Mục Ca vạch đen đầy mặt, bây giờ hần không phải đang cùng Triệu Hiểu Uyển ôm ấp hay sao, thời điểm mấu chốt như vậy cũng có thể không chú ý? Nàng chỉ lo thầm cười nhạo, lại quên trả lời.

Cho nên nàng mới vừa nghĩ đến hình ảnh Hiên Viên Triệt và Triệu Hiểu Uyển xong, vừa ngẩng đầu, Hiên Viên Triệt đã từ trong hang xuất hiện ở trước mặt nàng, giống như thiên thần rơi xuống, nhìn xuống từ trên cao trừng mắt với Tần Mục Ca.

Bóng đêm dày đặc, Tần Mục Ca cũng không thấy ánh mắt của Hiên Viên Triệt, ngược lại nàng không nghĩ tới đối phương sẽ bỗng nhiên xuất hiện, cho nên kinh ngạc một chút, không tự chủ lùi về phía sau một chút.

"Ta gọi người, làm gì không trả lời ta?" Giọng nói người nào đó rõ ràng mang vẻ chất vấn.

Tần Mục Ca dừng lại, vội hỏi: "Có không? Phong cảnh nơi này quá đẹp, ta chỉ lo ngắm ngược lại đã quên mất, không có việc gì, người vào đi thôi, ta lại ngắm một lát, nếu có sói tới ta gọi người là được . . ."

Hiên Viên Triệt vẫn không nhúc nhích, im lặng quan sát Tần Mục Ca một cái, chậm rãi hỏi "Người đi ngoài xong rồi sao?"

"Ừ, xong rồi, ta chính là muốn . . ."

"Tần Mục Ca, ngươi muốn làm cái gì? Bại hoại danh tiếng ta và trắc vương phi sao?" Giọng của Hiên Viên Triệt dần dần trở nên lạnh giá, cắt đứt về nguy hiểm.

Cái mũi này đội quá lớn, Tần Mục Ca vì tự vệ lập tức nói: "Đại tướng quân chỉ giáo cho? Tội danh như vậy dù sao cũng đừng dễ dàng mang cho ta, ta là một cô gái yếu đuối không tiền không thế cũng gánh không nổi."

Hiên Viên Triệt chợt ngồi xổm ở trước mặt Tần Mục Ca, gương mặt tuấn tú và nàng cách xa nhau không tới nửa thước (1 thước = 1/3m), hơi thở nóng rực từ lời nói của hắn không hề dè dặt qua trên mặt của nàng.

"Không có ý định này là tốt rồi, bây giờ cùng nhau vào hang với ta đi." Hiên Viên Triệt nhìn xuống tất cả cảm xúc của mình, trong tình táo mang theo dụ dỗ nói với Tần Mục Ca.

Hiện tại rất rõ ràng, trong lòng Tần Mục Ca có chuyện khác, mặc dù mình nói không rõ ràng, nhưng là chính là cảm thấy nàng cố ý muốn tránh mình và Tiểu Uyển, đây tuyệt đối không được.

"Các ngươi đang nhớ lại quá khứ, một mình ta yên tĩnh như thế này không được sao? Ta muốn nhìn một chút ánh sao, muốn tự mình nghĩ một số chuyện, có thể không? Cái này không phạm pháp chứ?" Tần Mục Ca cũng không đứng dậy, thấy Hiên Viên Triệt vẫn không nhúc nhích, dứt khoát nằm trên đất, "Ta thích ở như vậy một lát, ngươi nhanh đi vào nướng gà rừng cho ta, ta ời. . ."

Lời nàng còn chưa nói hết, Hiên Viên Triệt đã khom người ôm nàng lên khiêng trên vai sai bước đi tới trong hang.

Triệu Hiểu Uyển thấy Tần Mục Ca bị Hiên Viên Triệt khiêng vào, kinh ngạc tròn to hai mắt, mềm mại hỏi Hiên Viên Triệt: "Triệt, đây là . . ."

"Nàng lười biếng một mình chạy đi ngắm sao, kêu bản tướng quân nướng gà rừng cho nàng, thật sự đáng giận, " Hiên Viên Triệt nói tới chỗ này, trực tiếp đưa một con gà rừng trong tay nhét vào trong tay Tần Mục Ca, lời lẽ chính nghĩa nói: "Tần tiểu thư, ngươi hãy nhìn rõ ràng, mặc kệ là ta hay là trắc vương phi, phẩm cấp cũng lớn hơn so với ngươi -- cho nên nướng gà rừng thật tốt cho ta, ít muộn có đi ngoài chiếm tiện nghi của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Người không có một chút cảm xúc nào sao?

Tần Mục Ca không phục lắm liếc nhìn đối phương một cái, nhưng mà đối phương nói rất đúng, nhất là cái vấn đề phẩm cấp này, mình không có phẩm (chức quan á), một dân thường nhỏ nhoi -- cho nên nàng rất không vui mừng cúi đầu bắt đầu tức giận nướng gà rừng.

Nét mặt Hiên Viên Triệt buồn lòng không ít, cũng ngồi ở bên cạnh Tần Mục Ca, bắt đầu im lặng nướng một con khác.

Không biết là cố ý hay là vô ý, Hiên Viên Triệt đi tới ngồi xuống bên kia Tần Mục Ca, mà một bên Tần Mục Ca là Triệu Hiểu Uyển ngồi, như vậy, Tần Mục Ca ngồi vào chỗ ở giữa, tách rời Triệu Hiểu Uyển và Hiên Viên Triệt ra.

Về mặt Triệu Hiểu Uyển có chút mất mát, hình như nàng cảm thấy Hiên Viên Triệt cố ý xa lánh, thật ra thì cơ hội vừa rồi rất tốt, nhưng hắn lại không nói một câu tràn đầy tình ý -- hắn đang lo lắng cái gì?

"Triệt. . . Ta muốn đi ngoài. . . Ngươi có thể theo ta hay không. . ." Triệu Hiểu Uyển thấy biện pháp muốn Tần Mục Ca ra ngoài hình như hơi không thể thực hiện được, bởi vì Hiên Viên Triệt không biết từ cái gì lo lắng, hoàn toàn không cho mình tạo ra cơ hội cùng một chỗ với hắn, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác.

Hiên Viên Triệt sừng sốt một chút, lập tức đụng Tần Mục Ca một cái, gương mặt lên nói: "Ngươi đi giúp trắc vương phi ra ngoài một chuyến, ta là đàn ông không tiện. . ."

"Không phải bên ngoài có sỏi sao?" Tần Mục Ca liếc Hiên Viên Triệt một cái, đang định tự nhiên tới một câu.

"Ngươi được phép kêu ta." Hiên Viên Triệt lại đụng Tần Mục Ca, ý bảo nàng lập tức hành động.

Không có cách nào, Tần Mục Ca tính đứng dậy.

Triệu Hiểu Uyển mất thấy Hiên Viên Triệt lại muốn từ chối mình, cắn răng, định nói thẳng: "Triệt, ta có lời muốn nói với ngươi -- Tần tiểu thư có thể tránh một chút không?"

Tần Mục Ca không nói có thể, nhưng lập tức đứng dậy đi ra.

Hiên Viên Triệt nhận lấy gà rừng của Tần Mục Ca, về mặt không có gì tiếp tục nướng, đến lúc bóng dáng của Tần Mục Ca chỉ còn một chút, hần ngẩng đầu nhìn Triệu Hiểu Uyển, dường như đang chờ nàng ta nói chuyện.

"Triệt, chẳng lẽ ngươi thật không biết ý của ta, hay là cố ý tránh né ta? . . ." Triệu Hiểu Uyển đi tới ngồi xuống trước mặt Hiên Viên Triệt, cứ nhìn nhau ở trong gang tấc với hắn.

Hiên Viên Triệt dời ánh mắt đi, nhìn đồng lửa nói: "Chúng ta phải kiêng dè, thân phận ta và ngươi khác nhau, ngươi nên biết . . ."

"Bây giờ không có người khác, Triệt, " Triệu Hiểu Uyển say sưa tiến lên nắm cánh tay Hiên Viên Triệt, tràn ngập chờ mong nhìn về phía hắn, vội vàng nói, "Tần tiểu thư sẽ không bán đứng chúng ta, Triệt, ta muốn đem thân thể cho ngươi, một | đêm ở đây, ta là của ngươi, ngươi luôn muốn ta đều cho ngươi . . ."

Vừa nói chuyện, Triệu Hiểu Uyển bắt đầu cởi áo ngực của mình.

Hiên Viên Triệt hoảng sợ, lập tức đưa tay ngăn nàng lại, gằn nhẹ nói: "Ngươi làm cái gì? Ngươi xem Hiên Viên Triệt ta thành người nào?! Ngươi xem ngươi thành người nào?!"

"Triệt, ta nằm mơ cũng muốn cùng ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn ta sao? Chúng ta ở chung một chỗ, ai cũng không biết, Mộ Dung Kinh Hàn sẽ không biết . . ." Triệu Hiểu Uyển cầm tay Hiên Viên Triệt, gằn như năn nỉ nói, "Ta không hối hận, Triệt, muốn ta đi, mặc dù thân thể đã phá, nhưng mà lòng của ta vẫn là của ngươi . . ."

Triệu Hiểu Uyển gằn như nghẹn ngào muốn chui vào trong ngực Hiên Viên Triệt.

Cảm xúc trong mắt Hiên Viên Triệt tràn đầy trời đất, hắn có chút khó khăn đưa Triệu Hiểu Uyển trong lòng ra, ngay sau đó đứng lên lui về phía sau mấy bước, thờ hồn hèn, gằn từng chữ: "Tiểu Uyển, ngươi không cần nói tiếp nữa, ý của ngươi ta hiểu. Nhưng bây giờ đã khác với trước, ngươi đã là trắc phi của vương gia, Hiên Viên Triệt ta dù tình cũ khó quên với ngươi, cũng không thể làm ra chuyện không tốt! Mặc dù phụ nữ của Mộ Dung Kinh Hàn rất nhiều, nhưng mà ta lại nhìn ra hắn vẫn khá tốt với ngươi -- cho nên, không muốn nghĩ nhiều, đêm đã khuya, ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài một chút."

Nói xong, Hiên Viên Triệt không có lưu luyến gì nhanh chân đi ra, để lại Triệu Hiểu Uyển trong hang.

Tần Mục Ca cũng không có đi xa, bởi vì tối lửa tắt đèn không thể nào an toàn, nàng chỉ ngồi ở cửa hang, rồi nghĩ tới chuyện ba chỗ ánh lửa mờ hồ trong hang.

Hiên Viên Triệt ra ngoài dùng chân đạp chân của nàng một cái, khẽ nói: "Qua bên kia, ta có chuyện muốn nói."

Tần Mục Ca đứng dậy đi theo đôi phương tới nơi xa một đoạn ngắn, cách cửa hang một khoảng.

Hiên Viên Triệt dùng bước lại, xoay người lại nhìn Tần Mục Ca, khẽ nói: "Vừa rồi ngươi ở cửa hang nghe được cái gì rồi hả? Tần tiểu thư?"

"Không có gì, ta đang nghĩ tới chuyện ta . . ." Tần Mục Ca giả cầm vờ điếc, bày tỏ mình luôn sống chết mặc bay.

Nàng dựa vào trên một thân cây, cố gắng biểu hiện giọng nói tự nhiên và việc không liên quan đến mình.

Một tay Hiên Viên Triệt chống ở trên thân cây đến gần Tần Mục Ca khẽ nói: "Ngươi năm lần bảy lượt muốn để lại thời gian cho ta và Triệu Hiểu Uyển, vài ý? Nói một chút coi . . ."

Tần Mục Ca muốn kéo ra khoảng cách với hắn, nhưng một cái tay khác của đôi phương sớm nắm lấy eo của nàng, không để cho nàng có thể thuận lợi né ra.

Cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là lấy thành ý của mình giải thích: "Là có ý này -- thật ra thì ta đề nghị các ngươi không cần chịu đựng loại hành hạ này, dứt khoát chạy trốn, đến lúc trở về thì ta nói cho Mộ Dung Kinh Hàn, nói các ngươi đã bị nước trôi không thấy bóng dáng, hắn có thể sẽ cho rằng các ngươi đã mất, như vậy các ngươi có thể ở cùng một chỗ cả đời, như vậy ngươi cũng không có tiếc nuối, có đúng hay không? . . ."

Răng Hiên Viên Triệt cắn thật chặt, lộ ra vẻ rất tức giận, căm giận nói: "Ngươi xem ta như người nào? Một kẻ bị ỉ ôi dễ tiện thấy sắc quên nghĩa? Một nguy quân tử (kẻ giả nhân giả nghĩa) trong lòng chỉ có tình riêng không có chí khí? Tần Mục Ca, không phải ngươi rất biết tính kẻ sao, chắc hẳn cũng là người thông minh, cho nên không cần coi thường Hiên Viên Triệt ta! Ta là tướng quân, ta biết thiên chức (trách nhiệm thiêng liêng) của ta, cũng biết ta muốn bảo vệ cái gì, tuyệt đối sẽ không vì một chút tình riêng trai gái mà làm ra chuyện khinh thường!"

"Ta cũng không có xem thường ngươi, ta chỉ cảm thấy ngươi và Trương tiểu thư rất đáng thương, có * không thể thành thân thuộc, luôn làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối, cho nên ta đành ra không gian có thể cho các ngươi nói chuyện thật tốt một chút, chẳng lẽ ta sai lầm rồi sao?" Tần Mục Ca vừa nói chuyện cố gắng muốn tránh thân thể ra từ trong tay Hiên Viên Triệt, nhưng thất bại.

"Ngươi chính là sai lầm rồi, ngươi không ở đó, ai tới chứng minh chúng ta là trong sạch? Nhớ, vào lúc trước khi thấy Vương Gia không cho phép ngươi rời khỏi tầm mắt của ta, chúng ta phải bảo đảm ba ở chung một chỗ . . ."

Tần Mục Ca lạnh nhạt nói: "Ta hiểu, ngươi coi danh dự của nàng rất quý giá -- ngươi thật sự rất thích nàng . . ."

"Đây là tốt nhất với ta và nàng còn có Vương Gia, không có quan hệ gì với yêu -- ta rất cảm tạ người ở chung với chúng ta, nếu không thì chuyện trở nên rất phức tạp rồi . . ." Tay Hiên Viên Triệt nắm eo nhỏ nhắn Lâm Vân Tịch (nguyên bản á không biết em nào mới xuất hiện lun), gần như mặt dán mặt với Tần Mục Ca, mang theo loại giọng nói mỉa mai hoặc nào đó thật nhỏ.

Tần Mục Ca cảm thấy trên mặt ngựa ngựa, mặt nàng thoáng xoay một chút, ngấm lại, nói: "Ta, đề nghị đó thật ra thì cũng là thật lòng, người sống trăm năm cũng không dễ dàng gặp được người rất hợp ý của mình. . ."

"Đừng nói một chút không liên quan với ta -- ta với nàng đã thuộc về quá khứ, hiện tại nàng cũng sống không tệ, trang #ddlqđ# bubble ta càng yên tâm rồi. Hiện tại nàng là trắc phi của Thanh Dương vương, đừng nói với nàng còn có thân phận ta không phù hợp, biết không?"

Hiên Viên Triệt nói xong, lấy tay捏 eo của nàng, ý bảo nàng chấp nhận lời của mình thật tốt.

Tần Mục Ca im lặng chốc lát, nói: "Nếu như sau này nàng sống không tốt, ngươi không tiếc nuôi sao? . . ."

"Mỗi người đều có số mạng của mỗi người, nàng là trắc vương phi, điểm này sẽ không thay đổi. Cho dù nàng không nhiều hài lòng, lấy thân phận của ta cũng không thể làm cái gì -- chỉ là, Mộ Dung Khinh Hàn người này thích phụ nữ, cho nên sẽ không bạc đãi (xử tệ) nàng, hơn nữa nhìn dáng vẻ nàng sống không tệ, Mộ Dung Khinh Hàn không tệ với nàng. . ."

Hiên Viên Triệt trả lời khiến Tần Mục Ca thật bất ngờ, vốn là nàng cho là Hiên Viên Triệt để ý Triệu Hiểu Uyển như vậy, nhất định khó có thể từ chối đầy ắp của Triệu Hiểu Uyển, nhưng mà bây giờ thấy hắn rất tinh táo, hắn biết chính mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì. Cho nên dạng lựa chọn này cũng không phải sợ Mộ Dung Khinh Hàn, mà là từ phẩm hạnh tu dưỡng của chính mình -- cô gái mình thích đã lập gia đình, cho nên chính mình tuyệt đối sẽ không những chậm, cho dù chính mình lại chịu đau khổ, cũng sẽ không dây dưa *.

"Biết . . ." Tần Mục Ca nhẹ giọng hứa hẹn, chỉ là trả lời ngược lại, "Chẳng qua ta cũng có tự do của mình, dù sao ngươi cũng không thể cố ý nhét ta ở giữa các ngươi, ta không thoải mái."

"Ta có một chút cũng muốn hỏi ngươi, Tần Mục Ca, " Tay Hiên Viên Triệt nắm bên hông Tần Mục Ca không tự giác nắm thật chặt, "Đối với ta và nàng ta, ngươi cũng không có một chút xíu cảm xúc sao? Như là . . . Ghen tuông . . ."

Tần Mục Ca ngửa mặt nhìn Hiên Viên Triệt, mình đương nhiên biết ý của đối phương, vấn đề là, hình như chính mình vốn không có ghen, có chỉ là buồn phiền.

"Ngươi đã luôn thích nàng ta, ta biết, chúng ta đã không có quan hệ, ta ăn dấm gì? Mặc dù thân phận của ta có chút lúng túng, nhưng mà ngươi đã không còn là phu quân (chồng) của ta, cũng chưa từng thích ta... Ta biết rõ, trong lòng sớm buông xuống -- tương lai của ta muốn tìm một phu quân trong lòng chỉ có ta -- Như Lãnh Thanh Phong vậy cũng không tệ. . ."

Nàng có chút vội vàng kéo Lãnh Thanh Phong theo cột với mình, không phải là mình không có ai thích, ít nhất Lãnh Thanh Phong rất che chở với mình, mặc dù mình chỉ coi hắn như đệ đệ (em trai).

"Hắn không được, không rõ lai lịch, giống như một đứa bé, ngươi không thể cùng hắn -- ta là nói ngươi cần người đàn ông chín chắn một chút, hắn không thích hợp. . ."

Hiên Viên Triệt lập tức cắt đứt lời nói Tần Mục Ca, bật thốt lên, phát hiện mình hơi phản ứng quá mức, mới lập tức sửa chữa một câu.

"Được rồi, đây là chuyện của ta, ngươi cũng không cần quan tâm. . ." Tần Mục Ca nói xong muốn lấy tay của đối phương ra, như vậy nói chuyện với hắn có chút không thích ứng, hơn nữa cảm giác -- có chút *.

Ái ngờ, Hiên Viên Triệt không chỉ không lấy ra, ngược lại càng ôm sát, thân thể của hai người đụng chạm ở chung một chỗ, nhiệt độ da thịt hai bên chợt tăng lên.

Tần Mục Ca sững sờ, ngay sau đó nàng bỗng nhiên có cảm giác một chỗ nào đấy của Hiên Viên Triệt chợt bành trướng, cứng rắn chạm vào trên người mình!

Còn chưa kịp nói cái gì, Hiên Viên Triệt chợt cúi đầu hôn thật mạnh ở trên môi của nàng! Sau đó mang theo một loại cường thế quân lâm thiên hạ công thành đoạt đất ở trên miệng Tần Mục Ca (hôn mà giống cướp bóc quá).

Nàng vừa mới dựa vào miệng, đối phương liền tiến quân thần tốc, không cho nàng đường sống nói chuyện gì.

Người này phát | tình rồi hả? Có phải đối mặt Triệu Hiểu Uyển có điều cố kỵ cho nên chuyển cảm xúc này tới trên người mình hay không, mình mới sẽ không làm vật thay thế!

Nàng dùng sức cắn!

Hiên Viên Triệt rõ ràng đau kêu một tiếng, sau đó hình như tỉnh táo, lập tức buông lỏng ra Tần Mục Ca ghì giọng nói: "Xin lỗi, ta . . . cảm lòng. . ."

"Nếu như ngươi muốn, thì đi tìm nàng, không cần mặt ngoài chính nhân quân tử, trong lòng nam trộm nữ chang! Ta là Tần Mục Ca, không phải là vật

thay thế gì đó, người nhớ cho ta!" Tần Mục Ca dùng sức cho Hiên Viên Triệt một quyền, oán hận mắng hấn một câu, xoay người đi tới bên kia chải chuốt lại cảm xúc của mình.

Hiên Viên Triệt không lập tức theo tới, hấn dựa vào trên cây bình tĩnh im lặng một lát, lúc này mới từ từ đi tới bên cạnh Tần Mục Ca, chậm rãi nói: "Mới vừa rồi ta luống cuống, sau này sẽ không . . . Người không phải là vật thay thế, ta cũng chưa từng xem người như vật thay thế . . . Ta nói người là Tần Mục Ca, là chính người, hoàn toàn không cần phải thay thế người nào. . ."

"Hiên Viên Triệt, chính miệng Triệu Hiểu Uyển nói với ta, chuyện giữa các người thật ra thì không liên quan đến ta, tất cả đều là Thái hậu điều khiển, bà ta biết người thích Triệu Hiểu Uyển, cho nên mới nhúng tay gả nàng cho Mộ Dung Kinh Hàn -- nói cách khác, cho dù có mấy người đố kỵ, cuối cùng gả cho Mộ Dung Kinh Hàn nhất định là Triệu Hiểu Uyển -- Tần Mục Ca ta là người bị hại, từ đầu tới cuối đều vậy! Cho nên ta không nợ người cái gì, chỉ cần đồng tình với người, ở đây không cần phải có lòng xin lỗi. . ."

Tần Mục Ca như trút được gánh nặng, xoay người đi tới cửa hang -- đêm đã khuya, mình cần nghỉ ngơi.

Mà Hiên Viên Triệt lại sừng sờ tại chỗ!

Tần Mục Ca vào hang núi, thấy Triệu Hiểu Uyển phờ phạc ôm đầu gối ngồi ngẩn người ở trước đồng lửa.

Thấy nàng đi vào, ánh mắt Triệu Hiểu Uyển lập tức nhìn sang phía sau nàng.

"Trắc vương phi, ta thấy người vẫn là không cần có ý muốn kia rồi, hấn hấn không phải là người như vậy. . ." Tần Mục Ca nhìn ra được mắt mác của Triệu Hiểu Uyển, nâng muốn điên cuồng * với Hiên Viên Triệt, nhưng bị đối phương từ chối.

"Nếu chỉ có hai người chúng ta thì tốt rồi, lại cứ nhiều hơn một người. . ." Triệu Hiểu Uyển buồn bã nhìn Tần Mục Ca, hình như rất muốn khiến nàng lập tức biến mất.

Mặt Tần Mục Ca không thay đổi ngồi đối diện Triệu Hiểu Uyển, bình tĩnh không dao động nhìn nàng ta nói: "Ta cũng rất muốn biến mất ở trước mặt các người, nhưng điều kiện không cho phép, ta không có y phục, cũng không biết đường, chỉ có thể dựa vào đại tướng quân. . . Xin lỗi. . . Chỉ là, cũng xin người suy nghĩ một chút, người và hấn thích lẫn nhau cái này không giả, nhưng thân phận của người là trắc vương phi, người đã gả cho người cũng không nên còn muốn cái khác, như vậy không chỉ sẽ hại người, cũng sẽ hại hấn. Ta là vợ trước của hấn, cho dù tình cảm chúng ta như thế nào, ta vẫn hi vọng hấn bình an thuận lợi như cũ, đừng vì một chút chuyện mà rơi vào cảnh khó khăn, cho nên, người buông tay đi. . . Đừng thêm phiền toái cho hấn. . ."

Nàng thẳng thắn khiến Triệu Hiểu Uyển rất không thoải mái, cho nên đối phương không hề nói chuyện với nàng nữa, xoay đầu sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Sống ở bên cạnh ta

Nàng thẳng thắn khiến Triệu Hiểu Uyển rất không thoải mái, cho nên đối phương không hề nói chuyện với nàng nữa, xoay đầu sang chỗ khác.

Gà rừng đã nướng chín, nhưng mà hình như ai cũng không còn bao nhiêu hứng thú.

Tần Mục Ca dựa vào trên vách núi nhắm mắt lại, trở nên buồn ngủ.

Không bao lâu, nàng nghe tiếng bước chân, Hiên Viên Triệt trở lại.

"Triệt. . . ." Triệu Hiểu Uyển hết sức mềm mại đáng yêu kêu nhỏ một tiếng.

"Gà rừng đã chín, nếu như người đói thì ăn đi, " Âm thanh Hiên Viên Triệt nặng nề không có cảm xúc chập chờn gì, hấn nhìn thoáng qua người đặt mình ngoài việc Tần Mục Ca, bình tĩnh đi tới trước mặt nàng, dùng chân đụng vào chân của nàng, thấy nàng mở mắt ra, nhỏ giọng nói, "Người không ăn một chút sao? . . . . ."

Tần Mục Ca lắc đầu một cái, lại tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Hiên Viên Triệt nhìn ra sắc mặt của Tần Mục Ca khó coi, thì không nói nhiều, xoay người ngồi xuống ở bên này Tần Mục Ca, ngồi cách đồng lửa với Triệu Hiểu Uyển.

Hấn cũng không có lạnh nhạt với đối phương, đưa một con gà rừng tới, lạnh nhạt nói: "Ăn chút đi. . . . ."

Nỗi lòng của Triệu Hiểu Uyển nặng nề nhận lấy, từ từ xé xuống một cái đùi gà, ăn một miếng như nhai sáp nến.

Hiên Viên Triệt cảm lên một con khác xé xuống một cái đùi gà, lại đẩy Tần Mục Ca một cái, đưa đùi gà tới trước mặt nàng: "Ăn chút mới có sức đi bộ."

Tần Mục Ca biết nếu mình không cảm, đối phương sẽ không ngừng, có lúc người này thật là rất đáng ghét!

Nàng tức giận nhận lấy đùi sức cắn một cái, dường như muốn trả thù người nào đó.

Khoé miệng Hiên Viên Triệt nhẹ kéo lên một cái, trang #ddlq# bubble xoay người tự mình cũng xé một miếng lịch sự cắn một cái.

Ba người không dưới nói gì ăn xong trong yên lặng. Sau đó Tần Mục Ca tiếp tục ngủ -- tình huống này, hơn nữa nhìn hai người cũ * có thể bởi vì mình ở đây mà nhìn nhau không nói gì, không bằng mình nhanh ngủ đi.

Đồng lửa bùng cháy, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang lộp bộp lách tách.

"Tiểu Uyển, lúc ngươi xuất giá cũng biết là Thái hậu âm thầm làm việc này sao. . . . ." Hiên Viên Triệt nhìn ánh lửa, không có nhìn nét mặt Triệu Hiểu Uyển.

Triệu Hiểu Uyển cẩn thận nhìn vẻ ngoài như ngọc của Hiên Viên Triệt này, vẫn vững vàng, bình tĩnh, giống như một đóa hoa tuyết thể lẳng lẳng nở ra như cũ như vậy, mình chỉ có thể nhìn, lại không thể đến gần.

"Đúng, bà ta ghen tỵ trong lòng ngươi có ta, cho nên. . . . . Thậm chí bà ta nói sẽ dọn dẹp sạch tất cả cô gái bên cạnh ngươi. . . . . Ta không dám nói cho ngươi biết là bởi vì ta lo lắng bà ta sẽ trả thù, sẽ khiến ngươi thất vọng đau khổ. . . . . Ta. . . . ."

Nàng muốn nói lại thôi.

Hiên Viên Triệt suy nghĩ một lúc lâu, rồi cuộc cười nhạt: "Bà ta làm được, thế tử (vợ) và ta thành người qua đường. . . . . Tất cả cô gái đến gần với ta đều phải xui xẻo. . . . ."

Tần Mục Ca không khỏi mở to mắt nhìn Hiên Viên Triệt, âm thanh của hắn mang theo đau buồn và khổ sở, hình như bóng lưng cũng lộ ra vẻ cô đơn và hiu quạnh.

"Triệt. . . . ."

Triệu Hiểu Uyển không kiềm chế được, đứng dậy bước qua tới muốn ôm Hiên Viên Triệt, lại bị hắn giữ tay ngăn lại.

"Cứ ở nơi này đi, không cần bước thêm một bước nữa! Chúng ta cứ ở nơi này đi, Tiểu Uyển, lần cuối cùng ta gọi ngươi Tiểu Uyển, về sau sẽ không còn nữa. . . . ."

"Ta muốn cùng với ngươi. . . . ." Triệu Hiểu Uyển rơi nước mắt đầy mặt, hai tay run rẩy bản thân lại không thể nhích lại gần về phía người đàn ông.

Tần Mục Ca từ từ đứng dậy chuẩn bị đi ra, trường hợp như vậy hình như mình nên tránh một chút.

Nhưng khi đi ngang qua Hiên Viên Triệt bỗng bị hắn giữ tay nàng lại!

"Ngươi đi đâu thế? Còn đi ngoài ngắm sao?"

Tần Mục Ca không nói gì, nhưng cảm thấy nếu mình không nói chuyện, hình như có chút không nói được, liền nói: "Ta cảm thấy ta nên đi ra ngoài một lát. . . . ."

"Đứng ở bên cạnh ta, nơi nào cũng không được đi." Vừa nói chuyện, kéo Tần Mục Ca ngồi ở bên cạnh mình.

Triệu Hiểu Uyển ngạc nhiên khẽ nhếch miệng, hình như không tin gì mình thấy. Ở trong ấn tượng của nàng, Hiên Viên Triệt luôn lạnh lẽo đối với con gái, kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi). Hắn và Tần Mục Ca tuy là vợ chồng, nhưng đã cùng cách (ly hôn), theo tính tình của hắn trước kia, nên giữ khoảng cách nhất định, nhưng bây giờ hắn lại chủ động kéo tay của đối phương, ép buộc đối phương ở lại.

-

Trong hang núi lại yên tĩnh lại, Hiên Viên Triệt ngồi ở bên cạnh Tần Mục Ca, Triệu Hiểu Uyển ở bên kia, phía dưới rải lên một tầng lá cây, nàng chán nản lại càng không cam lòng nằm, thấy Hiên Viên Triệt cố ý giữ một khoảng cách với mình, nàng rất khó chịu.

Lúc nào thì hắn nhẫn tâm như vậy rồi, trước kia dù mình nói gì hắn luôn hơn hờ đồng ý, tuy ít gặp mặt nhưng chưa hề có khoảng cách, mà bây giờ lại thấy được rõ ràng hắn xa lánh. Là thân phận bây giờ của mình khiến hắn chùn bước, hay là cảm giác trong lòng hắn thay đổi, mình không còn là duy nhất của hắn rồi hà ?

"Triệt, trước kia ngươi có yêu thích ta đúng hay không?" Nàng rất cố chấp hỏi, coi Tần Mục Ca là không khí.

Vốn Hiên Viên Triệt nhắm mắt lại, nhưng lúc này chỉ có thể mở ra, nhỏ giọng nói: "Phải. . . . ."

"VẬY BÂY GIỜ?" Triệu Hiểu Uyển dùng cùi chỏ chống người lên, trong mắt tràn đầy mong đợi.

"Hiện tại ta chúc phúc ngươi, Triệu trắc phi . . ." "Ngươi . . Hu hu hu. . . ." Triệu Hiểu Uyển nằm sấp người khóc rống lên.

Ánh mắt Hiên Viên Triệt đau xót, xoay người ra khỏi hang núi, không đi vào nữa.

Tần Mục Ca lo lắng hần không an toàn, ra xem một chút, phát hiện hần ngồi ở trên tảng đá bên cạnh cửa hang suy nghĩ, thì không quấy rầy hần, đi vào im lặng ngồi xuống, giữ im lặng với Triệu Hiểu Uyển.

Bây giờ thấy, cho dù Hiên Viên Triệt có tình với nàng cũng sẽ không quá giới hạn, bởi vì hần là một người quân tử, hơn nữa rất tinh táo, hần biết mình đang làm cái gì, buồn phiền của Triệu Hiểu Uyển đến từ chính nàng, dù tình cảm tốt hơn nữa thì vật đổi sao dời, giữ lại cũng chỉ có cảm thán thôi?

Rốt cuộc âm thanh của đôi phương nhỏ đi, Tần Mục Ca bị một môi đánh tới, dần dần đã mất đi cảm giác. . . . .

Lúc mở mắt lần nữa, trời đã sáng rồi, nhìn chung quanh một chút, cũng không thấy bóng dáng Triệu Hiểu Uyển và Hiên Viên Triệt -- chạy rồi? !

Trong đầu Tần Mục Ca hiện ra ngay cái phán đoán này, trở mình một cái bò dậy, mắt buồn ngủ mơ màng chạy ra.

"Đồ khốn kiếp, lại dám bỏ lại ta chạy trốn?! Thấy ta không --"

"Bùm" !

Chợt trước mặt nàng tối sầm lại, bởi vì chạy quá đột ngột, đúng lúc đụng vào trên người Hiên Viên Triệt từ bên ngoài đi vào!

Thấy thân hình nàng không ổn định, Hiên Viên Triệt lập tức đưa tay vịn vai của nàng, cúi đầu quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận, lạnh lẽ nói: "Sao vậy, sáng sớm ngươi mắng ai đó? Người nào chọc giận ngươi rồi hả ? . . . . ."

"Ta...Ta cho là. . . . . Cho là. . . . ." Tần Mục Ca dụi mắt nhìn Hiên Viên Triệt vui vẻ xuất hiện ở trước mắt mình, chợt sinh ra một loại vui sướng mất mà được lại, khoe mắt lập tức có chút ẩm ướt, nàng bĩu môi muốn nói mình cho là hần và Triệu Hiểu Uyển chạy trốn bỏ lại mình, lại có chút không nói nên lời, dù sao mình có chút tiểu nhân (ích kỷ, nhỏ mọn).

Hiên Viên Triệt vừa thấy dáng điệu đôi phương muốn nói lại thôi, trong lòng biết rõ suy nghĩ của đôi phương, hần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giữ thật chặt vai của nàng, tức giận nói: "Tần Mục Ca, ngươi lại dám nghĩ ta như vậy? Cho là ta và Triệu trắc phi rồi đi để một mình ngươi ở lại, ngươi. . . . . Lấy lòng tiểu nhân đồ kị bụng quân tử. . . . ."

Giương mặt Tần Mục Ca đỏ lên, chặn lại lau nước mắt không kìm lòng được chảy ra, uất ức trừng mắt nhìn hần, quay đầu sang một bên không nói lời nào.

"Ngu ngốc!" Hiên Viên Triệt nắn một câu, lại không nhịn được ôm đôi phương ở trong ngực, an ủi, "Sao ta có thể mặc kệ ngươi. . . . . Ngươi ngủ có được hay không, cho nên ta mới không có quấy rầy ngươi, còn nữa, ngươi chỉ mặc ít y phục như vậy, nếu một lát gặp đàn ông phải làm sao, chịu thiệt lớn rồi. . . . ."

Tần Mục Ca nghiêng mặt chảy nước mắt lại không khỏi mỉm cười -- là mình quá nhạy cảm, thấy bọn họ không có ở đây, cũng không nghĩ ra cái khác đã trực tiếp nhận định trốn chạy, thật là tức cười!

"Ta sợ các ngươi. . . . . Chỉ còn một mình ta một cái cọc trợ trợ. . . . ." Cho dù nàng sẽ kiên cường, còn không có một người có thể tự nhiên đi lại, trình độ coi tất cả là không có gì, nàng ở đâu cũng không biết, có một chút khả năng, nhưng gặp phải còn trùng sói hồ báo, đoán chừng đối phó lại quá khó khăn, cho nên nàng cũng cần có người mạnh mẽ ở bên cạnh.

Một tay Hiên Viên Triệt nâng cằm của nàng lên, đôi mắt đen sâu chậm rãi nói: "Sẽ không, ngươi yên tâm. . . . ."

"Triệu trắc phi đâu? . . . . ." Về mặt Tần Mục Ca trở lại bình thường, từ từ lui về phía sau một bước, chuyển đề tài.

"Nàng ở bên ngoài, ta tìm vài thứ trái cây, sau chúng ta ăn thì lên đường."

Hai người ra ngoài, Triệu Hiểu Uyển đã rửa sạch trái cây, mỗi người ăn hai quả, sau đó bắt đầu lên đường.

Y phục Triệu Hiểu Uyển có vẻ chu toàn (còn đầy đủ), mà Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca lại là nửa la (đồ dột).

Hiên Viên Triệt không dễ nói, Tần Mục Ca cũng có chút lúng túng.

Cho nên Hiên Viên Triệt lại tìm mấy tấm lá lớn, biến thành một cái áo lá đơn giản cho Tần Mục Ca che.

Ba người cũng không mang giày, cho nên đi rất chậm, Triệu Hiểu Uyển mảnh mai hơn so với Tần Mục Ca, cho nên mới vừa đi một lát, thì về mặt cầu xin nói với Hiên Viên Triệt: "Ta đi không được, chân rất đau. . . . ."

Hiên Viên Triệt dừng một chút, đi tới trước mặt nàng, đưa lưng về phía nàng hơi ngồi xổm xuống nói: "Ta tới cổng ngươi. . ."

Trong mắt Triệu Hiểu Uyển thoáng qua vui vẻ, vội leo lên lưng Hiên Viên Triệt.

Khỏe mắt Hiên Viên Triệt lặng lẽ nhìn chân của Tần Mục Ca, hỏi "Người thế nào?"

"Ta không sao, đi thôi." Tần Mục Ca nhin xuống đầu đón dưới chân, cố gắng nhẹ nhàng nói, sau đó để tỏ vẻ mình không có việc gì, nàng dẫn đầu đi ở phía trước dẫn đường.

Dù cho mình không tốt thì có thể làm gì, trông chờ vào lưng hắn sao? Có thể sao?

Mặc kệ nói thế nào, mặc kệ từ góc độ nào mà nói Triệu Hiểu Uyển cũng quan trọng hơn so với mình, mình không thể so sánh với nàng.

Ba người lại tới bờ sông, tính theo con sông đi xuống. Hiên Viên Triệt nói không nơi xa chính là đoạn rất dịu, sẽ có dân chúng thôn trang gì đó.

Quả nhiên, sau khi khó khăn đi mấy canh giờ, ba người thật sự thấy được thôn trang.

Lòng của Tần Mục Ca vui mừng đã muốn bay lên, cái loại cảm giác bị thế giới vứt bỏ đó đã không còn, thay vào đó là hết sức vui mừng.

Đến bên ngoài thôn, Hiên Viên Triệt thu xếp Triệu Hiểu Uyển và Tần Mục Ca chờ, hẩn tính đi tìm chút quần áo và giày linh tinh.

Thậm chí Tần Mục Ca giao cây trâm và vòng tay của mình cho Hiên Viên Triệt.

"Không cần cảm không đồ của người khác, cũng không dễ dàng . . . . ."

Hiên Viên Triệt cười nhạt, xoay người vào thôn.

Tần Mục Ca núp ở phía sau cây, nói chuyện với Triệu Hiểu Uyển bên cạnh từng câu từng câu. Không lâu lắm, Hiên Viên Triệt trở lại, hẩn đã mặc quần áo vải thô bình thường, trên chân mang một đôi giày vải thô. Chỉ là, quần áo dù mộc mạc, lại không giảm hào hoa phong nhã của hẩn như cũ, ngược lại càng cảm thấy hẩn xuất trần vượt tục (nói chung là đẹp tuyệt vời).

Tần Mục Ca cũng mặc một cái áo vấy vải thô, mang một đôi giày thêu kiểu dáng đơn giản, giống như thiếu nữ thế ngoại (ngoài thế giới) trong sạch thuần khiết mà không dính bụi trần.

Triệu Hiểu Uyển cũng mang một dạng giày giống với Tần Mục Ca, nàng cảm thấy có chút không thoải mái, có thể là mặt vải quá cứng, nhưng thấy Tần Mục Ca và Hiên Viên Triệt đều không nói, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là nhin xuống.

Ngay lúc bọn hẩn uống chút nước chuẩn bị tiếp tục gấp rút lên đường, người ngựa do Mộ Dung Kinh Hân phái ra tìm kiếm đã đến nơi này.

Rất nhanh, hai con ngựa đen từ chỗ rất xa chạy vội tới, chính là Lãnh Thanh Phong và Mộ Dung Kinh Hân!

Chờ ngựa vừa chạy vội tới trước mặt ba người, thì Lãnh Thanh Phong chờ không kịp từ trên ngựa bay xuống, chỉ nhào tới phía Tần Mục Ca!

Dọa đến Tần Mục Ca không ngừng lui về phía sau.

Trong nháy mắt lúc Lãnh Thanh Phong đang nhào tới, một lồng ngực đứng ở trước mặt Tần Mục Ca, cho nên, Lãnh Thanh Phong trực tiếp ôm lấy -- Hiên Viên Triệt.

"Người giống như lang như hổ, cẩn thận dọa sợ Tần tiểu thư. . . . ." Mặt Hiên Viên Triệt lãnh lạnh không chút thay đổi nói.

Lãnh Thanh Phong lập tức lui ra khỏi từ trong ngực hẩn, đôi mắt nhìn Tần Mục Ca vội vàng nói: "Tỷ tỷ, người có khỏe không? Ta đã tới muộn!"

Mộ Dung Kinh Hân sớm thấy cả người Tần Mục Ca quần áo thôn phụ, lúc này duyên dáng yêu kiều giống như một đóa hoa sen tao nhã nhưng không mất nửa phần sắc đẹp. Lòng hẩn rơi xuống từ từ chậm lại từ giữa không trung -- nàng còn sống, cái này so với cái gì đều tốt!

Sau đó hẩn đưa mắt nhìn về phía Triệu Hiểu Uyển, xuống ngựa đi tới trước mặt nàng quan sát nàng, nói: "Người có khỏe không? Chịu không ít khổ chứ? . . . . ."

"Vương Gia. . . . ." Trong lòng Triệu Hiểu Uyển chua xót, nàng nhìn Hiên Viên Triệt luôn luôn lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) nhưng lại vì Tần Mục Ca ngăn cản nhiệt tình của Lãnh Thanh Phong, đây là chuyện của hai người khác, mắc mớ gì tới hẩn đâu?

Nhưng ở trước mặt Mộ Dung Kinh Hân, hành động Hiên Viên Triệt nàng không thể có bày tỏ gì, cho nên nàng đi tới trước mặt Mộ Dung Kinh Hân, nước mắt lưng tròng uất ức tột cùng.

Nhưng mà, Mộ Dung Kinh Hân cũng không có kéo nàng hoặc là ôm nàng để diễn tả lo lắng hoặc là mừng rỡ của mình, sau đó lại xoay đầu sang dịu dàng hỏi Tần Mục Ca, "Người có khỏe không, Tần tiểu thư? . . . . ."

"Đa tạ vương gia, dân nữ rất tốt." Nàng vừa nói chuyện, cúi cúi người, thi lễ với đối phương.

Mộ Dung Kinh Hân chợt muốn nói điều gì, lại chú ý nơi nói không đúng, cho nên sau khi hẩn và Hiên Viên Triệt thi lễ với mình, liền nói: "Gọi xe ngựa

mau chạy tới đây, đưa trắc phi lên xe ngựa."

Quả nhiên, xe ngựa đi tới rất nhanh, trước Mộ Dung Kinh Hàn thu xếp Triệu Hiểu Uyển lên xe ngựa.

Hiên Viên Triệt muốn để cho Tần Mục Ca theo Triệu Hiểu Uyển cùng lên xe ngựa, dù sợ rằng là ngồi ở trước mặt xe ngựa ở chung một chỗ với lái xe cũng được, lại bị Mộ Dung Kinh Hàn từ chối.

"Để Tần tiểu thư cưỡi ngựa với ta." Mộ Dung Kinh Hàn nói xong không để cho Tần Mục Ca từ chối, nâng nàng lên lưng ngựa.

Lãnh Thanh Phong không nhịn được tức giận nói: "Người làm gì thế? Để tỷ tỷ và ta cùng nhau cưỡi ngựa."

Mộ Dung Kinh Hàn cười nhạt: "Thật ra thì cưỡi ngựa tự do hơn so ngồi xe -- Bỏ vương có chuyện hỏi Tần tiểu thư, trước hết người đi một mình đi, muốn nói chuyện với nàng chờ trở về Kinh Thành lại nói."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chúng ta từ từ đến

Trong mắt Hiên Viên Triệt thoáng lộ ra sắc lạnh, hần thấy Tần Mục Ca có chút miễn cưỡng ngồi ở trên lưng ngựa, lòng bàn tay nắm chặt một chút, sau đó bình tĩnh lên ngựa.

Mặc dù Lãnh Thanh Phong mất hứng, nhưng vẫn nể mặt Mộ Dung Kinh Hàn, rất không tình nguyện lên ngựa.

Mộ Dung Kinh Hàn cũng đi theo lên ngựa, tao nhã lễ phép ngồi ở trước mặt Tần Mục Ca, sau đó hơi nghiêng mặt dịu dàng nói: "Ngồi xong, Tần tiểu thư . . ."

Một tay Tần Mục Ca nhẹ nhàng bắt được áo đối phương, khách khí trả lời: "Dạ, Vương Gia."

Chợt nàng có một loại dự cảm, đối phương rất có thể sẽ hỏi mình đề tài có quan hệ với Triệu Hiểu Uyển và Hiên Viên Triệt, nếu không làm sao sẽ gấp gáp như thế muốn cùng cưỡi một con ngựa với mình?

Mặc kệ đối phương hỏi cái gì, hỏi thế nào, câu trả lời của mình nhất định là một giọt nước cũng không lọt ra ngoài!

Nàng âm thầm chuẩn bị xong tiếp chiêu.

Mộ Dung Kinh Hàn kẹp kẹp bụng ngựa, bắt đầu giục ngựa đi, Lãnh Thanh Phong và Hiên Viên Triệt đều không nhanh không chậm theo phía sau, không xa không gần, giống như hai miếng kẹo mè xừng.

Hắn nhanh, hai người cũng nhanh, hắn chậm, hai người kia cũng chậm.

Cuối cùng, Mộ Dung Kinh Hàn không thể không dùng thân phận vương gia nói với hai người kia: "Hai người các người phải cách ta 100m."

Sau đó, hắn mới cảm thấy có thể tự do nói chuyện với Tần Mục Ca.

"Có phải Tần tiểu thư rất thích nói láo hay không? . . ." Bỗng chốc Mộ Dung Kinh Hàn thốt ra một câu, giọng nói mang theo vẻ hài hước, hoàn toàn vượt ra ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tần Mục Ca.

Cho nên Tần Mục Ca sững sờ, vội giải thích cho bản thân nói: "Vì sao Vương Gia phải nói như vậy? Ta nói láo ở đâu?"

"Người đã từng nói với Đóa Nhi người không có hình xăm, nhưng mà đóa hoa trên vai người giải thích thế nào?" Về ngoài như ngọc của Mộ Dung Kinh Hàn cười yếu ớt, quay đầu liếc mắt nhìn Tần Mục Ca, đều là nhàn nhạt vui sướng.

Tần Mục Ca không khỏi ngẩn đầu nhìn Thanh Dương vương này, đáng vẻ không tới ba mươi tuổi, Thanh Nhã Mỹ Lệ (vẻ đẹp thanh lịch tao nhã), bút mực khó vẽ, lúc này cười nhẹ nhàng cũng không biết vui sướng của hắn đến từ nơi nào.

"Vương Gia để công chúa hỏi thăm? . . . ." Tần Mục Ca không trả lời câu của Mộ Dung Kinh Hàn, mà hỏi ngược một câu.

Mộ Dung Kinh Hàn không có phủ nhận, chỉ chuyển ánh mắt qua nơi khác, lạnh nhạt nói: "Người có biết vì sao ta làm như vậy? . . . . ."

"Không biết, ta cũng thật tò mò." Tần Mục Ca nhìn ra hình như đối phương lọt vào suy nghĩ, thì an tâm chờ đoạn sau của đối phương.

Chợt, Mộ Dung Kinh Hàn ngừng lại, lần nữa quay đầu lại đây, không chớp mắt nhìn Tần Mục Ca, từng chữ từng câu với cảm giác bị thương nói: "Nhược Nhi, sao ngươi có thể không biết ta? Sao ngươi không biết ta? Có phải ngươi vẫn còn đang giận ta hay không, cho nên cố ý không biết ta? . . ."

Tần Mục Ca không hiểu ra sao, vội vàng khoát tay nói: "Ta là thật sự không biết ngươi, Vương Gia, trước kia chúng ta chưa từng gặp mặt!"

Mộ Dung Kinh Hàn này là ma ám sao? Sao ban ngày ban mặt nói mò?!

"Trong đó nhất định xảy ra điều gì nhầm lẫn, " Mộ Dung Kinh Hàn cố gắng để cho mình lấy lại bình thường, giảng đạo giống như kể chuyện xưa cho Tần Mục Ca: "Vương phi của ta gọi là Lãnh Thanh Nhược, một năm trước chẳng may qua đời, lúc ấy ta mời đạo trưởng tốt nhất cầu phúc một 100 ngày cho nàng, cuối cùng đoán được nàng sống lại ở kinh thành, sinh ngày mùng ba tháng ba, trên người chắc chắn sẽ có hình xăm hoa đoá, còn có chính là mặt mày rất giống nhau, ngươi không sai chút nào. . . . ."

Trong đầu Tần Mục Ca lại thoáng hiện ra hình ảnh về Mộ Dung Kinh Hàn từng có trước kia, một loại cảm giác kỳ lạ lại chợt sinh ra -- mặc dù đối phương nói vô cùng kỳ lạ, nhưng mà bóng dáng của hắn trong đầu mình cũng là thật, nhưng lại không biết có quan hệ thế nào với hắn.

"Vương Gia, đây quá khó tin đi? Chỉ là thiên hạ này cũng có người giống nhau, dân nữ vốn chưa từng đến Cao Vực, hơn hết là từ nhỏ lớn lên trong kinh thành, cũng không có xảy ra ngoài ý muốn, nói gì sống lại? Đây quả thật quá không thể tưởng tượng nổi. . . . ."

Mặc kệ là cái gì, Tần Mục Ca cũng không muốn có qua lại gì với Mộ Dung Kinh Hàn, cho nên lập tức chối bỏ lời của đối phương.

Mộ Dung Kinh Hàn nhìn đôi mắt trong suốt của Tần Mục Ca, nghi ngờ nói thật nhỏ: "Nhất định là chỗ nào có vấn đề, nếu không, đạo sĩ kia nói sống lại là có kí ức, đầu thai sẽ xóa đi kí ức, ngươi là sống lại, phải nhớ ra ta, cho dù ngươi đang giận ta, cũng sẽ nhớ rõ ta. . . . ."

"Vương Gia không cần tìm tòi nghiên cứu những thứ này, ta không phải vương phi của ngài, ta tên là Tần Mục Ca." Tần Mục Ca rất khẳng định nhắc nhở ở sau lưng đối phương, "Xin Vương Gia bớt đau buồn đi. . . . ."

Mộ Dung Kinh Hàn âm thầm cười khổ một cái. Bây giờ có thể khẳng định Tần Mục Ca chính là Nhược Nhi, nhưng nàng hoàn toàn không có kí ức với mình, nói cách khác, nàng đã đều quên tình yêu với mình, hoàn toàn thành người xa lạ với mình!

"Ngươi không nhớ nổi ta, không có quan hệ, chúng ta từ từ đi -- chúng ta lại lần nữa từ từ đi, lúc này Bồn vương có nhiều thời gian cùng ngươi, cả đời chúng ta đều ở cùng một chỗ. . . . ."

Nói xong, Mộ Dung Kinh Hàn đánh một roi vào ngựa.

Con ngựa bị đau, tốc độ lập tức nhanh hơn.

Trong lòng Tần Mục Ca lập tức chối bỏ đề nghị của đối phương. Công tử đa tình như vậy không phải là món ăn của mình! Dựa vào hắn có bao nhiêu đẹp bao nhiêu giàu, đều không hợp bên cạnh mình!

-

Lãnh Thanh Phong và Hiên Viên Triệt bị Mộ Dung Kinh Hàn buộc giữ vững khoảng cách hơn 100m với đối phương, cho nên chỉ thấy xa xa bọn họ có động tác với nhau, lại không biết đang nói cái gì.

"Ngươi cũng đã biết, tỷ tỷ rất có thể là vương phi sống lại của Thanh Dương vương?" Bất chợt Lãnh Thanh Phong liếc nhìn Hiên Viên Triệt, hỏi một câu.

Hiên Viên Triệt dừng lại, động tác chậm nhìn về Lãnh Thanh Phong: "Ngươi đang nói cái gì? Tình huống Tần Mục Ca ta hiểu rất rõ, nàng vốn chưa từng đi qua nơi xa, cuộc sống từ nhỏ đã ở Kinh Thành, trước đây không lâu gả cho ta, sau khi rời khỏi ta vẫn làm việc ở bên cạnh Tam điện hạ, sau đó nàng lại bị thương ta đón nàng vào phủ tướng quân, cho tới bây giờ, làm sao có thể sẽ là vương phi Thanh Dương? ! Muốn nói giống nhau, trên đời này có nhiều người giống nhau, vốn không thể tùy ý có kết luận."

Lãnh Thanh Phong bĩu môi, ánh mắt nhìn bóng dáng của Tần Mục Ca xa xa, sâu xa nói: "Có chút chuyện không tuân theo lẽ thường ngươi chưa từng thấy qua dĩ nhiên là không tin, nhưng mà ta nói cho ngươi biết, lúc trước sau khi vương phi Thanh Dương -- cũng chính là tỷ tỷ của ta qua đời, Thanh Dương vương đã từng làm cúng bái hành lễ to lớn cho nàng, cộng thêm Hồng Phát Cung cố gắng, cuối cùng thúc đẩy tỷ tỷ sống lại, nhưng mà cụ thể nàng thành người nào, không biết, chỉ biết là hồn phách linh quang (linh hồn ánh sáng) của nàng rơi vào vùng Kinh Thành này. . . . . Cũng may, rốt cuộc ta tìm thấy nàng. . . . ."

Hiên Viên Triệt bắt đầu lo lắng, con mắt chăm chú đuổi theo bóng dáng trước mặt này.

Hiện tại hắn hiểu tại sao Thanh Dương vương sau lúc thấy Triệu Hiểu Uyển cũng không có giọng nói với nàng, mà là cứng rắn để cho Tần Mục Ca cùng cười một con ngựa với hắn. Lòng hắn luôn tập trung nhớ tới vương phi của hắn, hoặc là nói bây giờ hắn đã coi Tần Mục Ca là vương phi của hắn.

Trong lòng nàng nghĩ thế nào? Có thể theo cơ hội này nói lại duyên trước với Mộ Dung Kinh Hàn hay không? Trước bỏ lỡ với Mộ Dung Kinh Hàn, lần này cơ hội lại tới nữa.

"Ngươi làm sao vậy, đại tướng quân?" Lãnh Thanh Phong nhìn sắc mặt Hiên Viên Triệt không đúng, tò mò hỏi một câu.

Lúc này Hiên Viên Triệt mới cảm thấy mình có chút lo lắng, vội lấy lại mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói: "Lời nói này của người làm cho ta cảm thấy rất kinh ngạc, theo nói như ngươi, vương phi của Thanh Dương vương là tỷ tỷ của ngươi, phải là người Hồng Phát Cung, nhưng ngươi nhìn một chút Tàn Mục Ca có từng biết ngươi?"

"Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà, nàng chính là tỷ tỷ. . . . ." Lãnh Thanh Phong rất cố chấp, kiên trì nói.

Hiên Viên Triệt liếc nhìn Lãnh Thanh Phong, lạnh lùng nhắc nhở một câu: "Chớ quên, nếu nàng là tỷ tỷ của ngươi, ngươi cũng không cần thân mật như vậy, nên duy trì kính trọng. . . . ."

"Kính trọng? Ta thích tỷ tỷ, như thế nào?" Lãnh Thanh Phong không cho là đúng cười cười, trong ánh mắt tràn đầy ý sâu xa, "Ta cũng không có liên hệ máu mủ với tỷ tỷ, cho nên ta thích nàng cũng rất bình thường. . . . ."

Hai người ngươi một câu ta một câu cãi mấy câu sau đó mỗi người không để ý tới nữa, chỉ đi theo xa xa phía sau Tàn Mục Ca lên đường, cho đến vào Kinh Thành, đến trước phủ Đại tướng quân xuống ngựa, Hiên Viên Triệt nhìn sắc mặt Tàn Mục Ca xuống coi như bình thường, trong lòng mới yên tâm.

Mấy người đi theo vào vương phủ, thức ăn rượu và đồ nhắm đã chuẩn bị xong, sau khi mỗi người tắm rửa thay quần áo, đến phòng ăn dùng bữa không hề cập tới.

Sau khi dùng cơm xong, Tàn Mục Ca đứng dậy từ biệt muốn đi nghỉ ngơi.

Mộ Dung Kinh Hàn vội vàng đứng dậy nói: "Ta đưa ngươi đi. . . . ."

"Lúc này đến lượt ta đưa tỷ tỷ, Vương Gia nên nghỉ ngơi một chút đi." Lúc này Lãnh Thanh Phong không cần thời gian cho Mộ Dung Kinh Hàn, lập tức đứng dậy kéo Tàn Mục Ca nói: "Chúng ta đi thôi, tỷ tỷ."

Mộ Dung Kinh Hàn nhìn Lãnh Thanh Phong kiên trì đối đầu với mình, thì cười nhạt, phát tay một cái: "Được, ngươi đi đi."

Dù sao chuyện này mình chắc chắn phải làm được, muốn cho Nhược Nhi nhớ tới mình, cho dù nàng nhớ không nổi mình, mình cũng sẽ không bỏ lỡ nàng!

Lãnh Thanh Phong cười tươi như hoa trở lại Minh Nguyệt tiểu trúc với Tàn Mục Ca, thấy đối phương rất mệt mỏi, cũng không nỡ quấy rầy, liền nói đợi nàng nghỉ khỏe mình trở lại.

Tàn Mục Ca cũng không giữ hần lại, chờ hần đi ra ngoài, thì lười nhát nằm ở trên *.

Mình thật là mệt chết đi, nghỉ ngơi không được, lại thêm vào trên tinh thần chịu đựng không ít, cho nên thể xác và tinh thần mệt mỏi, cho nên đã ngủ mà để lại quần áo.

Không biết lúc nào thì trong buồn ngủ lơ mơ có người nhỏ giọng nói chuyện. Từ phản xạ có điều kiện, nàng vừa mở mắt ra nhìn.

"Đại tướng quân, ngươi đến đây lúc nào?"

Tàn Mục Ca rất kinh ngạc, bởi vì Hiên Viên Triệt ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn ở trên ghế cách đó không xa, dường như đang đợi mình tỉnh lại.

"A, . . . Ta có chút chuyện muốn đến hỏi ngươi một chút. . . . ." Hiên Viên Triệt có chút lo lắng, cố gắng lộ ra một chút ý cười.

Tàn Mục Ca ngồi dậy, sửa lại tóc một chút -- tình trạng hiện tại này của nàng thật là có chút lúng túng, Hiên Viên Triệt cứ như vậy không để ý tới đi vào lại để cho nàng có chút kinh ngạc, là có việc gì gấp đây?

"Chuyện gì, đại tướng quân cứ nói đừng ngại." Tàn Mục Ca vừa nói, vừa ra hiệu nha hoàn bưng nước.

"Ta muốn biết Vương Gia nói cái gì với ngươi -- ta không có ý gì khác, chỉ là tò mò. . ." Hiên Viên Triệt vừa cân nhắc vừa khó khăn nói xong, hần biết là mình rất không nên, nhưng mà trong lòng lại chịu loại dằn vặt nào đó, nếu mình không hỏi rõ ràng, chỉ sợ tới nay mình đừng nghĩ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Ta sẽ để ý cho ngươi

Tàn Mục Ca thấy vẻ mặt đối phương hơi tránh né, trong lòng cho rằng đối phương là lo lắng Mộ Dung Kinh Hàn hỏi chuyện của hần và Triệu Hiểu Uyên thì trả lời ngay: "Đại tướng quân yên tâm, Vương Gia hần cũng không hỏi đến tình huống của ngươi và Triệu trắc phi -- cho dù hần hỏi, ta cũng sẽ không nói ra lời có hại với các ngươi, ngươi cứ việc yên tâm được rồi."

Hiên Viên Triệt dừng lại, nài nỉ cho rằng mình tới hỏi chuyện liên quan với Triệu Hiểu Uyển, cô gái này, giữa mình và Triệu Hiểu Uyển nào có chuyện không thể gặp người, mình có chột dạ như vậy sao, còn cả đêm tới hỏi?!

"Không phải chuyện này, là ta muốn hỏi -- về chuyện của người. . ." Hiên Viên Triệt hơi khó có thể mở miệng, chỉ là may mà đêm khuya, mình đỏ mặt cũng không thấy thế nào được rõ ràng, ít đi một chút lúng túng, hoặc nói đêm khuya là lúc da mặt sẽ trở nên dày chút.

Chuyện của mình? Đột ngột Tần Mục Ca rung động, nhìn Hiên Viên Triệt chậm rãi hỏi: "Đại tướng quân muốn hỏi cái gì? -- Thanh Dương vương nói cái gì với ta?"

Hiên Viên Triệt gật đầu, nhẹ nhàng mím môi, sau đó lại mắt tự nhiên hơi cong môi một chút, ánh mắt hơi né tránh.

Tần Mục Ca đứng dậy đi tới cái ghế dựa cách Hiên Viên Triệt một cái bàn từ từ ngồi xuống, sau đó nói khẽ: "Hắn kiên quyết nói ta là vương phi sống lại của hắn. . ."

"Người không có nói là không phải người không? Ta có thể chứng minh, người đã luôn luôn ở Kinh Thành, ngoài ý muốn gì đó cũng không có xảy ra, tại sao linh hồn khác đi vào? Người cảm thấy khác thường không?"

Tần Mục Ca âm thầm thở dài, tại sao mình có thể không cảm giác được khác thường? Từ khi tỉnh lại trong miếu đồ nát, mình đã cảm thấy có cái gì không đúng, trí nhớ hoàn toàn mơ hồ một số gần như trống không, còn lại những hình ảnh kia với trí nhớ vụn vỡ và cuộc sống bây giờ của mình khác nhau chút xíu, quan trọng nhất là, trong trí nhớ của mình có bóng dáng Mộ Dung Khinh Hàn, chỉ là mình không biết hắn.

Mình phải giải thích những thứ này thế nào?

"Ta đã nói với hắn rồi, ta không phải, ta không nhớ rõ hắn, càng không có ký ức cùng với hắn. . ." Tần Mục Ca trả lời hơi rối rắm, hai mắt lóe ra mờ mịt và hoang mang.

"Tần Mục Ca, " Hiên Viên Triệt không nhìn được hai tay nắm ngón tay nhỏ nhắn của Tần Mục Ca, tràn đầy chân thành nhìn đối phương, mang theo vài phần yêu thương, nói khẽ, "Người có nhớ tại sao lúc trước người không muốn gả cho Mộ Dung Khinh Hàn hay không? -- người chán ghét hắn đa tình, hậu viện rất nhiều phụ nữ, người không muốn trải qua cuộc sống như thế, cho nên kiên trì đi, mặc kệ người giống hay không giống vương phi của hắn, hoặc là không phải vương phi của hắn, người cũng không được quay lại nữa, trải qua những ngày vui vẻ của người thật tốt, tìm người thích -- đàn ông người yêu . . . Có được hay không?"

Nhiệt độ tay hắn ấm áp xuyên qua trên tay Tần Mục Ca, trang bubble cảm giác kia giống như lông vũ, trêu chọc lòng của nàng.

"Cám ơn đại tướng quân nửa đêm đến nhắc nhở, ta sẽ không làm gì với Vương Gia, mặc kệ là quá khứ gì cũng đã qua, ta không giữ lại ký ức đáng nhớ gì đó, cho nên cũng không lưu luyến cái gì. . ."

Tần Mục Ca không nói với Hiên Viên Triệt, rất có thể mình chính là vương phi kia, dù sao việc này hơi khác thường, nhưng mình muốn nói cho hắn biết, mình sẽ tiếp tục cuộc sống thật tốt, trải qua những ngày mình muốn.

Tay Hiên Viên Triệt lại hơi run một chút -- Nàng có ý gì? Có phải mình tổn thương nàng quá sâu, cho nên nàng mới nói ra lời như vậy hay không? Không có chỗ nào để cho nàng lưu luyến.

Do dự chốc lát, hắn cúi đầu, nói nhỏ ba chữ: "Thật xin lỗi. . ."

"Người có cái gì có lỗi với ta hay sao?" Tần Mục Ca cười nhàn nhạt, biết hắn hiểu lầm lời nói của mình, chỉ là mình và hắn cũng đã qua, tất cả đều đã đi qua, bây giờ mình chỉ muốn cuộc sống kinh doanh của mình thật tốt, trước kia mình đã lãng phí quá nhiều thời gian tốt, "Chúng ta cũng không ai nợ ai, có lúc duyên phận này thật sự là rất xa xỉ. . ."

"Ta hiểu lầm người quá lâu, tổn thương người quá nhiều, Tần Mục Ca, ta rất muốn tìm một cách thích hợp đền bù một chút . . . Nếu có thể . . ." Tiếng nói Hiên Viên Triệt không cao, nhưng Tần Mục Ca đều nghe được.

Nàng cười dịu dàng rút tay ra từ trong tay Hiên Viên Triệt, lạnh nhạt nói: "Ta đã quên, đại tướng quân, cho nên người cũng quên đi, trong lòng luôn có gánh nặng thì sống quá mệt mỏi. Về sau tìm một tiểu thư khuê các (cô gái nhà quyền quý) tốt đẹp, không cần luôn nhớ tới Triệu Hiểu Uyển, người luôn phải nhìn về phía trước. . ."

Hiên Viên Triệt dừng một chút, chợt hỏi: "Người thì sao? . . ."

"Năm nay không phải có Trạng Nguyên tân khoa (khoa mới) sao? Nếu như có thích hợp với ta, đại tướng quân có thể tiết lộ một tin tức cho ta, người cũng thấy con người của ta đấy, bản về về ngoài, bản về phẩm đức, cũng còn lấy ra được, danh tiếng của giai đoạn trước không phải rất tốt, nhưng bây giờ cũng gần như lấy lại hoàn toàn rồi, chuyện đánh mẹ kế kia ta không định giải thích nhiều, người tìm ai đó không có cha mẹ giới thiệu cho ta là được rồi -- chắc có chứ?"

Khóe miệng Hiên Viên Triệt co rút, mơ hồ gật đầu: "Ta sẽ để ý cho người. . ."

Mình tới làm cái gì, sao cuối cùng đề tài lại chạy đến làm mối cho Tần Mục Ca?

"Người nghỉ ngơi đi, hai ngày nay chắc chắn mệt mỏi chết rồi." Hiền Viên Triệt đứng lúc đứng dậy cáo từ (xin từ biệt) với Tần Mục Ca.

Theo lễ phép, Tần Mục Ca đưa đôi phương đến bên ngoài viện.

Hiền Viên Triệt ở phía trước bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, quay đầu lại dặn dò: "Đường như Lãnh Thanh Phong có lẽ đã vượt qua tình tỷ đệ bình thường với người, cho nên người phải chú ý đúng mực -- ta là nói, ta tìm kiếm thích hợp hơn cho người, người cũng không cần đánh giá gì đó với hắn . . ."

"Ta cũng không có cái gì với hắn, ta chỉ xem hắn thành đệ đệ . . ." Tần Mục Ca trả lời thành thật.

"Nhưng, hắn cũng không thật sự xem người thành tỷ tỷ hắn . . ." Hiền Viên Triệt không quay đầu lại, nói xong câu đó lại nhanh chóng đi về phía trước.

Chỉ để Tần Mục Ca ở tại chỗ sinh ra chút sững sờ.

-

Nơi thư phòng tạm thời của Mộ Dung Kinh Hàn.

Đêm đã rất khuya, hắn vẫn không buồn ngủ, Lãnh Thanh Phong cũng ở đây, còn có một đạo sĩ hơn năm mươi cái trang người đàn ông, ba người đều là một vẻ mặt suy nghĩ.

"Hiện tại, không thể nghỉ ngơi Nhược Nhi sống lại ở trên người Tần Mục Ca, chỉ là vì sao nàng lại không có một chút ký ức?" Mộ Dung Kinh Hàn lại nói ra vấn đề cân nhắc không tới nhất của mình, "Nàng thật sự không biết Bốn vương, không phải cố ý, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Thanh Phong ngồi một bên, nâng má nặng nề nói: "Nói sống lại phải có ký ức, tỷ tỷ không phải đầu thai sao sẽ không có ký ức, ngay cả ta cũng không nhận ra, không có một chút ký ức với Hồng Phát Cung, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?"

Đạo trưởng kia vuốt râu ngắn, suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: "Chẳng lẽ ở trong quá trình sống lại vương phi gặp phải trở ngại gì rồi? Lẽ ra không có khả năng, chúng ta cũng đã trải rất kỹ càng, không có sơ suất."

"Vậy ở trong phạm vi nhận thức của người, có tình huống gì sẽ xuất hiện kết quả như vậy?" Ngón trỏ Mộ Dung Kinh Hàn gõ nhẹ mặt bàn, tràn đầy mong đợi nhìn về phía đạo sĩ kia.

Đạo trưởng rất nghiêm túc nhìn Mộ Dung Kinh Hàn, do dự một chút, vẫn là nói: "Theo trong thuật Mao Sơn ghi lại, nếu sau khi người qua đời đang nhập liệm (đưa vào quan tài) mà thân thể đảo lộn, trong miệng nhét trấu, sẽ rất khó sống lại, sống lại kịp thời, cũng sẽ không có ký ức lúc trước . . ."

Lời này vừa nói ra, Mộ Dung Kinh Hàn và Lãnh Thanh Phong đều sững sờ!

Ngày hôm sau, Tần Mục Ca vẫn ngủ thẳng tới mặt trời lên cao mới chính thức tỉnh táo.

Nàng vừa tỉnh lại thì Phủ Cầm đi lên phía trước vừa giúp mặc quần áo, vừa mỉm cười nói: "Tiểu thư đã tỉnh, Lãnh công tử tới vài chuyến, còn có đại tướng quân nói không cần làm phiền người, nhưng chờ người tỉnh lại thì mau đi qua, hình như Thanh Dương vương phải về Cao Vực."

"Vậy sao? Người nên nói cho ta biết, nhanh!" Sau khi Tần Mục Ca vội vàng rửa mặt đơn giản, mặc sửa sang lại áo bước nhanh đến viện Mộ Dung Kinh Hàn nghỉ ngơi tạm thời.

Ai ngờ mới ra khỏi viện, đã thấy Lãnh Thanh Phong xuất hiện lần thứ N.

"Tỷ tỷ, rốt cuộc người đã tỉnh!" Lãnh Thanh Phong vui sướng chạy tới định kéo tay Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca nhớ tới nhắc nhở lần nữa của Hiền Viên Triệt, nàng đưa tay ý bảo Lãnh Thanh Phong không cần như thế, chỉ là vẻ mặt của nàng lại giống như thường ngày, nụ cười chứa nhân nhậy ý tốt, nói: "Vương Gia phải rồi đi, sao nhanh như vậy?"

Lãnh Thanh Phong ngừng một chút, lại lấy lại bình thường nói: "Hình như có việc gấp, đợi tỷ tỷ tỉnh lại cáo biệt với người đấy . . ."

Hai người vừa nói, vừa đi tới viện Mộ Dung Kinh Hàn ở.

Mộ Dung Kinh Hàn đang ngồi nói chuyện với Hiền Viên Triệt ở nhà chính, vẻ mặt hai bên cũng đều rất nặng nề.

"Chuyện kinh thành thì Đại Tướng quân lo lắng nhiều hơn, tình huống hiện tại của hoàng thượng tốt hơn một chút, nhưng vẫn không thể lạc quan, Bốn vương có việc gấp cản trở về Cao Vực một chuyến, chẳng qua nếu như không xảy ra bất ngờ gì, rất nhanh sẽ trở về. Bây giờ những tên rạch rịch chọn rận kia đang nhìn mặt mà nói chuyện, chỉ không dám hành động thiếu suy nghĩ, qua một thời gian chúng ta xem tình huống có thể tiếp tục dọn dẹp, lại nhỏ cỏ tận gốc cũng là cần thiết . . ."

"Vương Gia yên tâm, ty chức chắc chắn dốc hết toàn lực."

Hai người đang nói, chợt thấy Tần Mục Ca xuất hiện trong tầm mắt, trên mặt của hai người cũng thoáng lóe ra một nụ cười dịu dàng, mặc dù trong lòng mỗi người cũng không nghĩ giống nhau.

Sau khi Tần Mục Ca đi vào hành lễ cho hai người, trực tiếp hỏi Mộ Dung Kinh Hàn: "Nghe nói Vương Gia muốn rời khỏi Kinh Thành? Có việc gấp sao?"

"Ừ, có chút việc gấp cản trở về xử lý một chút -- Tần tiểu thư có đồng ý cùng trở về với Bôn Vương hay không, Cao Vực có rất nhiều nơi chơi vui!" Mộ Dung Kinh Hàn gửi lời mời nhiệt tình tới Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca biết đối phương cũng không phải nói giỡn, nếu đồng ý với hắn chắc chắn sẽ mang mình đi -- hình như hắn có thể đã cho rằng mình là vương phi đã qua đời của hắn.

"Đa tạ thịnh tình của vương gia, đúng lúc dân nữ cần bàn cửa hiệu vài kia, cho nên tạm thời không thể đi Cao Vực, về sau có thời gian nhất định đi xem. . ."

Được rồi, lại một lần bị từ chối. Mộ Dung Kinh Hàn cười nhàn nhạt, còn nhiều thời gian, mình sẽ quay lại rất nhanh, mặc kệ nàng có nhớ mình hay không, mình cũng muốn quay lại.

"Qua một khoản thời gian Bôn vương trở lại chúng ta lại nói tốt lắm -- thời gian không còn sớm, Bôn vương phải lên đường." Sau khi Mộ Dung Kinh Hàn đã gặp Tần Mục Ca cũng hiểu rõ nỗi lòng, cũng không dừng lại lâu, bởi vì còn có một chuyện quan trọng hơn cần tự mình đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Làm cho hắn?

Tần Mục Ca và Hiên Viên Triệt đều không nói thêm cái gì, thấy Mộ Dung Kinh Hàn đứng dậy thì đứng ở hai bên, chờ Mộ Dung Kinh Hàn đi ra ngoài trước tiên.

Mộ Dung Kinh Hàn đi tới trước mặt Tần Mục Ca, mắt sắc thật sâu mỉm cười nói: "Tần tiểu thư có thể cùng đi ra ngoài với Bôn Vương hay không? . . ."

Tần Mục Ca thấy Triệu Hiểu Uyển ở bên cạnh, đang muốn nói không dám, lại thấy tay phải của Mộ Dung Kinh Hàn hơi đưa ra, làm một động tác tay "Mời" rất tao nhã, trong mắt càng rõ ràng mong đợi và tình yêu, còn hơi làm cho người ta yêu thương đau buồn.

Lòng của nàng không khỏi mềm nhũn, gật đầu, sau khi nhẹ nhàng cúi người đi theo Mộ Dung Kinh Hàn sóng vai từ từ đi ra.

Khi ra khỏi nhà chính muốn xuống bậc thềm thì nàng mới vừa nhắc váy áo, Mộ Dung Kinh Hàn bên kia đã đưa tới một bàn tay, hơn nữa ôi, không đợi nàng đồng ý đã rất cẩn thận dịu dàng đỡ nàng chậm rãi xuống bậc thềm, sau đó hắn dịu dàng dặn dò: "Một mình người, bên cạnh chỉ có nha hoàn, nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, không cần tùy hứng (tự do phóng khoáng), không nên nảy sinh nóng nảy liều lĩnh, rất tổn hại sức khoẻ. . ."

"Cám ơn Vương Gia nhắc nhở, dân nữ nhớ kỹ. . ." Tần Mục Ca cảm thấy Mộ Dung Kinh Hàn cũng sẽ không thân thiết nói với mình, càng là dạn dỏ với Vương phi trước của hắn. Nói như vậy, tình cảm của hắn và vương phi trước vẫn rất tốt -- dĩ nhiên, hắn cũng không tệ với phụ nữ nào.

Thấy Tần Mục Ca sáng khoái đồng ý, Mộ Dung Kinh Hàn * sa vào cười cười, nhẹ nhàng cầm tay của nàng lại đúng lúc để xuống, tiếp tục đi ra với nàng.

Triệu Hiểu Uyển đi theo sau lưng Mộ Dung Kinh Hàn, thỉnh thoảng ánh mắt buồn bã nhìn Mộ Dung Kinh Hàn lại nhìn Hiên Viên Triệt.

Hình như Lãnh Thanh Phong cũng không cảm thấy bất ngờ với biểu hiện của Mộ Dung Kinh Hàn, chỉ là về mặt nhàn nhạt đi theo ở phía sau. Nhưng dù sao ánh mắt Hiên Viên Triệt cũng rơi vào trên người Tần Mục Ca, suy nghĩ gì đó.

Đối với ánh mắt mấy người sau lưng, Mộ Dung Kinh Hàn cũng không quan tâm, hắn chỉ quan tâm hiện tại và thời gian ở với Tần Mục Ca.

"Người muốn làm lão bản (chủ) cửa hiệu vài? Xem ra chờ lúc Bôn vương trở lại Tần tiểu thư đã làm ăn buôn bán rồi, như thế Bôn vương cũng phải đòi hùn vốn với người. . ."

Tần Mục Ca vừa nghe lời của Mộ Dung Kinh Hàn, không khỏi cười cười: "Dân nữ còn chưa có bắt đầu kinh doanh, cũng không biết có thể làm tốt hay không, sao dám kéo Vương Gia vào nước? Chờ ta làm xuôi gió xuôi nước sau đó lại nói cũng được. . ."

Hai người vừa nói chuyện, tươi cười đầy mặt.

Về mặt Hiên Viên Triệt phía sau thật sự càng ngày càng đen -- không phải nói không đến gần Vương Gia sao? Sao nói chuyện nông nản như vậy?

Trong lòng hắn không vui, nhưng do trở ngại thân phận, chỉ có thể giữ gìn thứ im lặng.

Thật dễ dàng đến cửa, Mộ Dung Kinh Hàn và Triệu Hiểu Uyển ngồi lên xe ngựa, mọi người cũng lần lượt lên xe ngựa và ngựa, đi theo phía sau xe ngựa của Mộ Dung Kinh Hàn từ từ đi ra ngoài thành.

Bởi vì đã nói với Mộ Dung Huyền rồi, cho nên Mộ Dung Huyền và không ít đại thần cũng ra ngoài đưa tiễn.

Cho nên đoàn xe quanh co khúc khuỷu rất dài.

Ra khỏi thành, sau khi chờ Mộ Dung Kinh Hàn và Mộ Dung Huyền làm một cáo biệt ngắn gọn, thì lên đường.

Tần Mục Ca và Như phu nhân ngồi ở trên một chiếc xe, dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện, đưa tiễn về, hai người không nói lời nào như cũ, đó là lời không hợp nói nửa câu cũng là nhiều.

Sau cùng Như phu nhân rốt cuộc không nhịn được, rất không tốt bụng liếc mắt lướt qua đối phương, hôm nay mình ăn mặc tỉ mỉ một lần, nhưng ngay cả liếc mắt đại tướng quân cũng không có nhìn mình nhiều hơn, mà trước kia cô gái này bị tàn nhẫn đuổi ra phủ Đại tướng quân, cũng không biết dùng thủ đoạn * gì, cứng rắn khiến đại tướng quân lại bắt đầu chú ý nàng, quả nhiên là một đứa dụ hoặc! Nàng chậm rãi nói: "Ngươi còn muốn quay lại? -- chỉ là hình như Vương Gia không tệ với ngươi, vẫn là có thủ đoạn . . ."

Đối với Như phu nhân, Tần Mục Ca lười phải nói gì với nàng ta, chỉ nhìn lướt qua đối phương, lạnh nhạt nói: "Ta quay lại hay không quay lại không có quan hệ với ngươi, ngươi cứ phục vụ Đại Tướng quân thật tốt đi, dù phụ nữ như ngươi thật sự không xứng với hắn, đi theo hắn là vận may và tạo hóa của ngươi . . ."

"Ngươi . . ." Như phu nhân bị Tần Mục Ca nói không phản bác được, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đương nhiên đại tướng quân là tốt nhất, ngươi không có cơ hội, là một người bị đuổi ra khỏi nhà mà thôi . . ."

Tần Mục Ca lạnh lùng nhìn nàng, khoan dung cười cười, không nói gì -- đối mặt một người lòng dạ như thế, mình còn có lời nào có thể nói?

Nàng cách lựa mông nhìn ra ngoài, thấy Mộ Dung Huyền đang nói gì đó với Hiên Viên Triệt. Hai người đều ngồi ở trên lưng ngựa, thật là làm cho người khác chú ý.

Cuối cùng, Tần Mục Ca nhìn về bên này một chút, cũng không có đối diện, mà là ở dưới vòng vây của chúng đại thần đi về phía trước.

Tần Mục Ca và Như phu nhân một đường trở về phủ Đại tướng quân.

Mộ Dung Kinh Hàn không có ở đây, còn lại mấy người có vẻ sẽ không làm sao gò bó, sau giấc ngủ trưa, Tần Mục Ca họp với Lãnh Thanh Phong cùng đi ra khỏi phủ Đại tướng quân, bắt đầu tiến hành chuyến của mình.

Bởi vì cửa hiệu vải bán bạc xong, Phủ Cầm đã giao một loại bạc cho đối phương, sau khi Tần Mục Ca đến viết xong khế ước, hai bên giao nhận xong xuôi, lại giao một nửa bạc kia.

Lãnh Thanh Phong cũng quan sát trước sau trong ngoài toàn cửa hiệu vải, cảm giác chỗ này thật không tệ, phía sau cửa hàng là một chỗ viện nhỏ, chính phòng, sương phòng cũng đầy đủ, cũng yên tĩnh, 0di33xn0dafnl330fys0doon đang yêu thích nói với Tần Mục Ca: "Tỷ tỷ ta ở Tây Sương Phòng có được hay không?"

"Không được, nếu ngươi ở thì phải đi ngủ phòng trong cửa hàng *, viện này ngươi không thể ngủ, chúng ta đều là nữ, một người đàn ông như ngươi ở đây không tốt."

Tần Mục Ca không từ chối để Lãnh Thanh Phong vào ở, bởi vì nhất định hắn cũng không nghe, nhưng mình muốn giữ một khoảng cách với hắn.

Lãnh Thanh Phong không do dự, trực tiếp đồng ý yêu cầu của đối phương.

Chuyện việc làm xấp xỉ, Tần Mục Ca nhìn sắc trời không còn sớm, thì trở lại phủ Đại tướng quân với Lãnh Thanh Phong còn có Phủ Cầm.

Hiên Viên Triệt đã trở lại từ hoàng cung, thấy các nàng trở lại liền gọi bọn nha hoàn dâng cơm canh.

Trên bàn cơm, Tần Mục Ca nói ý tưởng vài ngày sau mình tính dọn ra cho Hiên Viên Triệt.

Như phu nhân bên cạnh yên lặng ăn cơm nghe được tin tức này, lập tức vui mừng nhường mảy, tiếp lời tới nói: "A, chúc mừng ngươi Tần tiểu thư sắp làm lão bản (chủ) . . ."

Hiên Viên Triệt đang gấp thức ăn lập tức ngưng động tác, kinh ngạc nhìn nàng bật thốt lên: "Không phải ngươi còn chưa sửa sang bên kia xong sao? Nhất định đồ đạc cũng không đầy đủ, không bằng ở lại chỗ này, ban ngày qua, tối quay lại . . ."

Tần Mục Ca cười nhạt cười: "Không, quá rầy Tướng quân và phu nhân lâu như vậy, đã rất ngại, ta đã quyết định."

Hiên Viên Triệt muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, chỉ là vẻ mặt rất căng thẳng.

Sau bữa tối, Tần Mục Ca không ở lại với Hiên Viên Triệt, bởi vì Như phu nhân nhìn chằm chằm như hổ đói, chỉ sợ nàng và Hiên Viên Triệt nói nhiều hơn

một câu, cho nên Tần Mục Ca quả quyết cáo từ phải về Minh Nguyệt tiểu trú.

Sau khi Lãnh Thanh Phong đưa nàng về, bản thân mới không muốn rời đi mà không đề cập tới nghỉ ngơi.

-

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Mục Ca và Phủ Cẩm lại rời phủ tướng quân, ngồi xe đi cửa hiệu vải của mình, bắt đầu sắp xếp, quét dọn, sau cùng bày ra thứ cần mua sắm, sau đó Phủ Cẩm đi ra phố mua.

Lúc này Nghênh Xuân cũng từ Tần Phủ chạy tới tham gia sắp xếp lại công việc ở viện, Lãnh Thanh Phong kiểm tra thân thể cho hoàng thượng xong, cũng tới đây rất nhanh tham gia làm việc.

Tần Mục Ca mời người quét vôi trước mặt cửa tiệm lần nữa, sau đó lại bắt đầu sắp đặt bày biện, chờ sau khi tất cả việc này chấm dứt, nàng về Tần Phủ lấy ra đồ cưới của mình đặt ở phòng trong nhà mới của mình.

-

Sau khi tất cả ổn thỏa, thời gian đã qua năm ngày, sáng sớm ngày hôm đó lúc dùng bữa thì Tần Mục Ca bẩm báo Hiên Viên Triệt hôm nay nàng sẽ phải dọn tới nhà mới.

Hiên Viên Triệt không nói chuyện ngay, im lặng chốc lát, hần nói khẽ: "Đã làm xong rồi hả? Hôm nay ta khá bận rộn không qua nhìn . . ."

"Ừ, đã sắp xếp xong, vải vóc và buôn bán vải cũng đã bàn xong, mấy ngày nay đang chuẩn bị hàng, cửa hiệu vải của ta rất nhanh bắt đầu kinh doanh -- đến lúc đó vải vóc của phủ tướng quân do ta cung cấp như thế nào?"

Thấy nàng đã bắt đầu đi vào loại người, Hiên Viên Triệt thấy buồn cười, chậm rãi nói: "Được, chỉ là ngươi có thể tự mình chọn cho ta, còn nữa, nếu có thời gian làm áo quần cho ta hay không?"

Tần Mục Ca bĩu môi, *d&d#@q^d mình chỉ định bán vải có được không?

"Đại tướng quân sẽ không sợ ta làm không tốt ảnh hưởng hình tượng của ngươi?"

"Không sợ, ngươi làm cái gì ta đều dám mặc." Hiên Viên Triệt khẽ mở môi mồm, mang theo * say đắm nhìn Tần Mục Ca, phần chờ đợi nóng bỏng này làm cho chính hần cũng cảm thấy trở nên có chút lúng túng, vội bổ sung, "Ta là nói, tài nghệ của ngươi cho dù thật xấu, ta không ngại . . ."

Trán Tần Mục Ca trượt xuống mấy vạch đen, không thể không trả lời: "Đại tướng quân, ta không làm áo quần, nếu như ngươi thật sự muốn, vậy thì ta chỉ có thể cố gắng thử một chút. . ."

"Trước ngươi làm một cái áo trong cho ta đi, gần đây không có áo trong." Hiên Viên Triệt lập tức đã xà tùy côn* sắp xếp nhiệm vụ cho Tần Mục Ca.

* : (đánh rần tùy gậy, nguyên là "Mộc côn đã xà, đã xà tùy côn thượng", trong tình huống này có thể hiểu là con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo tình hình mà làm, muốn biết chi tiết tìm google nhé)

Như phu nhân bên cạnh vừa thấy phu quân của mình lại muốn vợ trước của hần làm áo trong, việc này có phải hơi quá đáng hay không? Vì vậy nàng ta vội vàng nói: "Việc này cứ giao cho thiếp thân đi, cái này ta làm . . ."

Hiên Viên Triệt liếc nhìn nàng ta, nàng ta lập tức im thin thít.

"Ta làm cái áo dài cho Tướng quân thôi." Tần Mục Ca suy nghĩ thấy mình làm phiền đối phương lâu như vậy, làm áo trong hơi không thích hợp, vậy làm một cái áo dài để báo đáp lại là được.

Hiên Viên Triệt nhìn chăm chăm Tần Mục Ca, nói: "Được."

Sau khi ăn sáng, Hiên Viên Triệt có chuyện đi ra ngoài, mà Tần Mục Ca đã thu dọn xong, cho nên do Lãnh Thanh Phong và Phủ Cẩm, Nghênh Xuân cùng đi với Hiên Viên Triệt ra phủ tướng quân.

Nói vài câu khách sáo đơn giản, thì Tần Mục Ca tách ra với Hiên Viên Triệt trở lại cửa hiệu vải của mình.

Dọc theo đường đi, vui vẻ nhất chính là Lãnh Thanh Phong, hần không ngừng nói chuyện với Tần Mục Ca, từ kinh doanh cửa hiệu vải đến đào tạo tiểu nhị (người làm), còn có ý nghĩ mở rộng mối văn vân, cuối cùng đề tài rơi vào trên việc tu luyện nội lực của Tần Mục Ca.

"Việc này ngươi cũng không thể chậm trễ, luyện tập thổ nạp thật giỏi, lúc này ta và ngươi ở cùng một chỗ, nhất định sẽ mỗi ngày nhìn ngươi luyện tập."

Nhìn vẻ mặt đối phương thành thật, Tần Mục Ca cười nhạt: "Có quan trọng như vậy sao? Ta cũng không tính đề cao ở phương diện này, cho nên ngươi không cần rất mong đợi với ta."

"Tính tình ngươi thay đổi thật lớn, trước ngươi rất để ý với tu vi võ công, tư chất (tổ chất) cũng rất cao . . ." Lãnh Thanh Phong thấy bộ dáng Tần Mục Ca thật sự là không thêm đề ý, hết sức mất mát, "Tỷ tỷ, ngươi chắc chắn cũng không nhớ lại chuyện khác sao? Như là -- Hồng Phát Cung?"

"Không có, cái gì ta cũng không nhớ nổi, cũng không có ký ức, cho dù ta là người kia sống lại cũng là một đời người khác, tất cả mọi thứ đều không giống nhau, vị trí hoàn cảnh của ta, người ta thấy, chuyện ta trải qua, đều không giống với trước, cho nên, người đừng xem ta thành tỷ tỷ của người, bởi vì ta thật sự không phải, ta tên là Tần Mục Ca, không phải là Nhượng Nhi gì đó . . ."

Hiện tại nàng cảm thấy rất cần thiết nói chuyện thật tốt với Lãnh Thanh Phong, không thể để cho hắn có hiểu lầm.

Lãnh Thanh Phong cũng không thêm để ý với phủ nhận của Tần Mục Ca, chỉ nở nụ cười, mặt dịu dàng ý sâu xa nói: "Người không nhớ được ta không trách người, tỷ tỷ, chỉ cần người còn sống, dù là Lãnh Thanh Nhượng hay là Tần Mục Ca đều không quan trọng, ta chỉ biết người là tỷ tỷ của ta, người không hoàn toàn rời đi, đây cũng tốt hơn so với cái gì. Nếu như vậy người rất vui vẻ, vậy thì vẫn tiếp tục như vậy, quên đi Mộ Dung Kinh Hàn cũng không phải là chuyện gì xấu, trước kia là hấn phụ người, quên hấn chính là trừng phạt tốt nhất với hấn -- dù hấn nghĩ làm sao để cho người nhớ lại hấn, hoặc là khiến người trở lại bên cạnh hấn, người tuyệt đối không được theo ý của hấn . . ."

"Được, vậy người chính là đệ đệ của ta, cả đời đều vậy, có được hay không?"

Lãnh Thanh Phong sững sờ, ngay sau đó mang theo vẻ mặt buồn cười gật đầu: "Được, nhưng mà có một việc, nếu bên cạnh người không có phu quân (chồng), thì để cho ta tới bảo vệ người được không? Ta vốn là cô nhi (trẻ mồ côi), kể từ khi vào Hồng Phát Cung, chúng ta vẫn ở cùng nhau, người tốt với ta rõ ràng một trước mắt, ta không cho phép người khác ở tổn thương người, quyết không cho phép . . . Cho dù người trong lòng người cũng không thể . . ."

Trong lòng Tần Mục Ca bị cảm động, nàng chợt nghĩ đến một chuyện, xác định nói: "Trước kia là có chuyện gì xảy ra với Mộ Dung Kinh Hàn? Thật sự là một chút ký ức ta cũng không có."

Nghe được Tần Mục Ca nói như vậy, vui vẻ trên gương mặt xinh đẹp của Lãnh Thanh Phong càng đậm, hấn vỗ tay nói: "Như thế rất tốt! Ban đầu người quá mức say đắm hấn, ngay cả vị trí Tôn chủ của Hồng Phát Cung cũng không cần, đi làm phi tử bên cạnh hấn, kết quả hấn như thế nào với người? Ngồi ôm bao nhiêu mỹ nhân (người đẹp), * yêu người khác lạnh nhạt với người, mới làm cho người đau lòng muốn chết -- đời này người tuyệt đối không được tha thứ hấn mới tốt, lại càng không cần nhớ lại hấn . . ."

"Lại là trải qua như vậy?" Tần Mục Ca thấy buồn cười, ngay sau đó nói với Lãnh Thanh Phong, "Chuyện như vậy cũng sẽ không xuất hiện nữa -- đúng rồi, cửa hiệu buôn bán vải của chúng ta, phải nghĩ ít biện pháp để thu hút khách hàng mới được, để người phối hợp một chút như thế nào?"

Dĩ nhiên là Lãnh Thanh Phong hết sức ủng hộ, hỏi vội: "Phối hợp như thế nào? Đương nhiên ta hết sức ủng hộ."

Tần Mục Ca cười gian xảo: "Đến lúc đó người sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 100. Chúng ta có thể hay không?

Lãnh Thanh Phong và Tần Mục Ca chuẩn bị khai trương cửa tiệm vải, bàn xong giá cả từng loại vải vóc lúc đầu, trước kia giá hàng trống không, mấy ngày ngắn ngủi, trên giá hàng sạch sẽ đã có đầy rẫy lung linh, loại cao - trung bình - thấp đều có, tơ lụa, vải dệt thưa, dày bông, lụa mỏng đều đủ, màu sắc và hoa văn đúng mốt, màu sắc rực rỡ đẹp đẽ, đặc biệt làm người khác chú ý.

Chẳng mấy chốc chỉ còn một ngày khai trương, chiều nay Lãnh Thanh Phong đang mời Phủ Cầm và Nghênh Xuân đi mua chỉ màu cho Tần Mục Ca.

Trong tiệm chỉ còn lại Tần Mục Ca còn có một người làm Tịnh nha hoàn.

Bởi vì đồng ý làm một cái áo cho Hiến Viên Triệt, cho nên mấy ngày nay Tần Mục Ca đã chọn một loại vải lụa mỏng chất vải dệt, chuẩn bị bắt đầu cắt, nhưng không có kích cỡ dáng người của Hiến Viên Triệt, cho nên còn chưa bắt đầu.

Rất khéo chính là, ngay tại lúc nàng ngồi đọc sách một mình ở dưới mái hiên, Hiến Viên Triệt lại không mời tự đến.

"Nghe nói ngày mai sẽ khai trương, cho nên hôm nay tới xem một chút." Gương mặt tuấn tú Hiến Viên Triệt có một chút lúng túng, nhưng còn không đợi Tần Mục Ca đứng dậy đã cất bước đi vào.

Tần Mục Ca thấy Hiến Viên Triệt không khỏi lộ ra một chút ý cười, đứng dậy chào đón nói: "Tìm xong vật liệu quần áo cho đại tướng quân rồi, cũng chuẩn bị cắt, chỉ là không có kích thước dáng người của Đại tướng quân, hiện tại đúng lúc, ta đo một chút cho người."

"Thật muốn làm cho ta?" Hiến Viên Triệt hơi không dám tin, trong đôi mắt lộ ra vui mừng.

Tần Mục Ca đang muốn gọi tiểu nha hoàn đi lấy thước đo, thấy vẻ mặt Hiên Viên Triệt không tin tưởng, bủi môi đỏ mọng: "Đây là đại tướng quân ghét bỏ ta sao? Vậy thôi, coi như ta chưa nói . . ."

"Không không phải vậy! Ta chỉ là thật không ngờ người còn nhớ rõ chuyện này . . . Chỉ thế thôi . . ." Hiên Viên Triệt vừa thấy Tần Mục Ca mặt hừng lập tức hết sức căng thẳng, thậm chí đã có hơi cà lăm, mau chóng giải thích ý đồ của mình cho Tần Mục Ca.

Lúc này Tần Mục Ca mới quay mặt qua, mỉm cười liếc nhìn Hiên Viên Triệt, sau đó nhận lấy thước đo nha hoàn đưa tới, nói: "Hiện tại đo cho người ngay."

Hiên Viên Triệt nghe lời đứng ngay ngắn, chờ Tần Mục Ca bắt đầu đo thân thể cho mình.

Ngón tay trắng nõn linh hoạt của Tần Mục Ca cầm thước đo đặc chiều rộng vai, vòng ngực Hiên Viên Triệt vân vân, thân thể rất tự nhiên đến gần đôi phương, mùi hương kia khiến Hiên Viên Triệt choáng váng một lúc.

Hắn cúi đầu nhìn Tần Mục Ca hơi khom người, dịu dàng, khéo léo, xinh đẹp lại lộ ra hiền lành -- nàng tốt như vậy hiền lành như vậy tại sao trước kia mình hoàn toàn không thấy? Là bởi vì mình đã bị cấm thủ che mắt mới bỏ lỡ cô gái tốt như vậy!

"Tần Mục Ca, người có biết chẳng mấy chốc Tam hoàng tử có thể sắp thành thân không? Mấy ngày này hẳn rất bận . . ." Hiên Viên Triệt không nhận được báo cáo hướng đi của Mộ Dung Huyền với Tần Mục Ca.

Chỉ là cảm xúc của Tần Mục Ca cũng không có dao động gì, đôi phương cưới Vương Chi Nhược là chuyện sớm hay muộn, song không có quan hệ gì với mình.

"Ta chỉ là đáng tiếc cho Tam điện hạ, vốn Vương Chi Nhược không xứng với hắn." Nàng chỉ thản nhiên nói ra những lời này, sau đó lại xoa người nói với nha hoàn kia: "Lấy mảnh vải ta chọn xong tới. Mời tướng quân xem qua."

Hiên Viên Triệt vội ngăn cản nói: "Không cần, chỉ cần là người chọn, cái gì cũng tốt."

Tần Mục Ca thấy Hiên Viên Triệt nói như vậy, cười cười, mời đôi phương ngồi xuống, lại bảo nha hoàn dâng trà, mình nói chuyện phiếm với Hiên Viên Triệt.

"Đúng rồi, chuyện trước kia nói với đại tướng quân có manh mối chưa?" Tần Mục Ca chợt nghĩ đến một chuyện, trước kia mình nói với đôi phương muốn hắn giúp mình tìm kiếm hỏi thăm người thích hợp, không biết đôi phương có gặp hay không. 0đi33xn0dafnl330fys0doon liền nhân cơ hội hỏi, ngay sau đó cười cười, "Bởi vì không ở trong phủ tướng quân, cộng thêm tướng quân bận rộn, không gặp mặt nhiều lắm, cho nên hôm nay gặp, nhớ tới chuyện này thì hỏi thăm."

"Chuyện gì?" Trong một lúc Hiên Viên Triệt không nhớ nổi Tần Mục Ca chỉ chuyện gì, cho nên nghi ngờ nhìn đôi phương.

Đôi phương có thể có quá nhiều chuyện, chắc là đã quên thật, Tần Mục Ca trầm nghĩ, chỉ có thể ngượng ngùng nói: "Không phải muốn đại tướng quân để ý một chút có phu quân thích hợp cho ta hay không sao? . . ."

"A . . . khụ khụ . . ." Lúc này Hiên Viên Triệt mới phản ứng kịp, lúng túng làm bộ ho khan mấy tiếng, vốn mình cũng không đi có được hay không, về phần nguyên nhân mình cũng nói không rõ ràng, dù sao chính là chẳng muốn đi làm, "Chuyện này ta đang làm, chỉ là người biết, trước kia chúng ta là vợ chồng, nếu ta công khai tìm kiếm cho người, dường như là rất không thỏa đáng, hơn nữa cũng không gặp được, cần phải từ từ đi, ta sẽ tiếp tục để ý cho người, vừa có thí sinh thì ta thông báo người ngay. . ."

Tần Mục Ca gật đầu, yêu cầu đôi phương làm chuyện này thật có chút làm khó người khác, xem ra mình vừa phải đợi, cũng nên vừa tự mình bắt tay vào làm, không thể chờ chết được.

"Mục Ca, có chuyện ta muốn hỏi người, không biết có đường đột hay không . . ." Ánh mắt Hiên Viên Triệt né tránh Tần Mục Ca, nhìn về một bụi lớn hoa hồng nở rộ trong viện, khóe mắt liếc nhìn Tần Mục Ca chờ đoạn sau của mình, bèn nhỏ tiếng hỏi, "Hiện tại ở trong lòng người ta là một người như thế nào? . . ."

Về vấn đề này hình như mình từng đánh giá, nhưng hôm nay đôi phương lại nói ra, là có ý gì?

"Đại tướng quân là người đàn ông rất xuất sắc, Văn Thao Vũ Lược đương nhiên không cần phải nói, trung thành và tận tâm với Cao Xương, hơn nữa rất nặng tình, Triệu tiểu thư rất may mắn . . ." Tần Mục Ca mỉm cười chứa khách sáo, cố hết sức hiện ra đáng vẻ.

Chỉ là mình càng muốn nói, ở phương diện tình cảm này đôi phương có lẽ tốt hơn nhiều so với Mộ Dung Kinh Hân, ít nhất rất ít cô gái bên cạnh hắn, hơn nữa mình đã từng, cũng chỉ có ba người, hẳn thật sự rất coi trọng Triệu Hiểu Uyển, một người rất chung tình, chỉ là như vậy thì không công bằng với cô gái đứng ở bên cạnh hắn sau này.

Hiên Viên Triệt dừng lại, ngay sau đó ánh mắt chuyển qua chối bỏ nói: "Việc này, ta và Triệu trắc phi đã thuộc về quá khứ, từ ngày đó nàng ta gả cho Thanh Dương Vương trở đi, chúng ta đã không có quan hệ gì, ta chỉ có thể chúc phúc cho nàng ta . . . Trước kia có thể bởi vì chuyện chợt đến, trước sau lòng của ta không bỏ được, tràn đầy cảm thù, nhưng bây giờ đã không còn . . . Thật sự, ta chỉ là rất tiếc nuối, trước đây đối xử người như vậy, để cho người chịu hết uất ức, ta lại thờ ơ lạnh nhạt. . . Hiện tại ta có xin lỗi nhất chính là người, Mục Ca. . ."

Hắn nhất định ít khéo nói như vậy, nhưng bây giờ lại liên tiếp nói ra lời nói kìm nén thật lâu trong lòng, nói xong, hắn cảm thấy nhẹ nhõm không ít -- ở

trước mặt nàng, rốt cuộc mình có can đảm nói ra lời đã sớm phải nói.

Ngược lại Tần Mục Ca không nghĩ tới Hiên Viên Triệt có thể nói xin lỗi với mình như vậy, thật ra thì trước kia mình cũng thật sự hi vọng lúc trước mặt hắn chính thức thừa nhận là hắn sai rồi, nhưng mà bây giờ, nàng đã sớm lười phải so đo đủ loại quá khứ -- cuộc sống mới đã bắt đầu, mình mới không đi rối rắm ở trong chuyện quá khứ.

Vì vậy, nàng nhẹ nhàng uống một hớp trà xanh, cười nhạt, an ủi: "Đại tướng quân, ta nói rồi, tất cả đều đã qua, ngươi cũng không nên rối rắm nữa, hiện tại ta trải qua rất tốt, ta nói rồi, cũng hi vọng ngươi bỏ xuống Triệu trắc phi bắt đầu cuộc sống mới, chuyện này có thể rất khó với ngươi, nhưng người phải nhìn về phía trước . . ."

"Ta muốn hỏi . . ." Hiên Viên Triệt do dự chốc lát, mới vâng dạ nói nhỏ , ". . . Chúng ta. . . Có thể hay không . . . Hợp lại . . . Ta muốn đền bù . . ."

Tần Mục Ca cảm thấy bất ngờ, đôi mắt nàng mở to nhìn Hiên Viên Triệt như nghiên cứu, đôi mắt chốc lát với hắn, kiên quyết lắc đầu nói: "Không, đại tướng quân, chúng ta đã để lỡ nhau một lần, sao có thể tới lần thứ hai? Trong lòng của ngươi ta có thể hiểu, nhưng mà ta không cần, ngươi cũng không cần dùng loại phương thức này để diễn tả xin lỗi với ta, ta rất tốt, thật sự!"

Thấy Tần Mục Ca kiên quyết từ chối mình như thế, lòng của Hiên Viên Triệt giống như bị đánh xuống thật mạnh, đau đến không thở nổi, mình lấy can đảm biểu đạt mình muốn hợp lại với nàng, lại bị nàng trực tiếp chối bỏ!

Từ từ ái dần ông, Hiên Viên Triệt cố gắng lóe ra một vẻ mặt không để ý, khóe miệng miễn cưỡng kéo lên một đường cong, chuyển đề tài đến nơi khác.

Lại ngồi một lát, thì đứng dậy vội vã rời đi.

-

Ngày hôm sau, cả cửa tiệm vải ở trong tiếng pháo khai trương mở màn buôn bán, Mộ Dung Huyền và Hiên Viên Triệt còn có Mộ Dung Đóa Đóa đều đưa quà tặng tới, đặt trong cửa tiệm khiến người ta lau mắt mà nhìn với cửa tiệm của Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca ăn mặc động lòng, mặc quần áo làm bằng vải vóc trong cửa tiệm của mình biểu diễn, hơn nữa quần áo Lãnh Thanh Phong còn có bọn nha hoàn đều trong cửa tiệm, nhất là Lãnh Thanh Phong, người mặc quần áo lụa mỏng màu xanh da trời sau cơn mưa như cánh ve, cộng thêm khuôn mặt kia của hắn trong sáng xinh đẹp nhất trong nước, còn có thân hình cao lớn, đưa đến rất nhiều nam nữ liên tiếp nhìn chăm chú có lẽ với hắn.

Mà đáng vẻ hắn thoảng nhìn bình thường lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo), nhiệt tình giới thiệu, chỉ dẫn cho các loại khách hàng. Có tiểu nhị xinh đẹp như vậy ở đây, thì mức buôn bán trong ngày rất lớn.

Lãnh Thanh Phong chạy suốt ngày, lúc này mệt mỏi nằm ở trên giường nhìn Tần Mục Ca và Phù Cầm còn có Nghênh Xuân đếm tiền.

"Hôm nay chúng ta vừa khai trương, đã kiếm gần trăm lượng bạc, thật là điềm tốt!" Tần Mục Ca cười tươi như hoa, cười xa xa với Lãnh Thanh Phong, "Hôm nay công lao của ngươi rất lớn, đội tỷ tỷ sẽ làm mấy bộ y phục cho ngươi xem như khen thưởng."

Lãnh Thanh Phong lộ ra một nụ cười nhạt làm say lòng người.

Thấy nàng vui mừng, tim của hắn giống như nhúng mật, ngọt không thể tả. Cứ như vậy mới phải, nàng cười nhẹ nhàng, tràn đầy tự tin, còn hơn ngày trước lòng muốn mở ra chân thành nhất với mình như vậy -- tỷ tỷ của mình không hề bị tình cảm chết tiệt kia hành hạ nữa, không hề vì yêu phải người không nên yêu mà khổ sở tuyệt vọng nữa.

"Tỷ tỷ xoa bóp vai giúp ta có được hay không -- hôm nay thật là rất mệt mỏi . . ." Lãnh Thanh Phong làm ra một dáng vẻ năn nỉ đáng yêu, còn vừa phối hợp than thở.

"Mệt mỏi? Được rồi, Phù Cầm, Nghênh Xuân, đi phục vụ Lãnh thiếu gia thật tốt cho ta." Trong mắt của Phù Cầm và Nghênh Xuân tràn đầy nụ cười đi về phía Lãnh Thanh Phong.

"Ồi chào, ta là nghĩ . . ."

Lãnh Thanh Phong muốn từ chối, nhưng Tần Mục Ca lại cười gọi Nghênh Xuân và Phù Cầm cùng nhau phục vụ hắn thật tốt, bởi vì ngày mai hắn còn phải tiếp tục làm tiểu nhị.

Lãnh Thanh Phong không được tự nhiên các loại, kháng nghị đều không thấy hiệu quả.

Kêu ca của hắn còn có tiếng cười của Tần Mục Ca, Phù Cầm, Nghênh Xuân tràn đầy viện nhỏ . . .

-

Ngay vào buổi chiều ngày khai trương thứ ba ở cửa tiệm vải của Tần Mục Ca, Mộ Dung Huyền có mặt trong cửa tiệm.

Lúc ấy vốn không có khách hàng gì, Lãnh Thanh Phong vẫn còn ngủ trưa, trong cửa tiệm chỉ có Tần Mục Ca và Phù Cầm ở đây.

Thấy Mộ Dung Huyền bỗng nhiên xuất hiện, Tần Mục Ca vội vàng đứng dậy hành lễ nghênh đón.

"Những ngày qua rất bận, vẫn không có tới đây thăm người – loại vải vóc như vậy, quả thật là ánh sáng lung linh . . ."

Mộ Dung Huyền thấy Tần Mục Ca sắp xếp một không gian nhỏ nhỏ được hết sức thỏa đáng, thậm chí ngay cả màu sắc vải vóc cũng đã được phối hợp tỉ mỉ, cho thấy thẩm mỹ độc đáo của chủ cửa tiệm, trong mắt hắn không khỏi đã tràn ra vẻ mặt * chìm đắm, một cô gái xinh đẹp lại có nhiều tài hoa như vậy nếu ở bên cạnh mình, sẽ là một chuyện tốt biết bao!

Trên mặt Tần Mục Ca cũng lóe ra vẻ mặt vui sướng, không kìm được giới thiệu: "Những thứ vải vóc này đến từ tám xưởng sản xuất vải, trong đó có mấy loại là từ Cao Vực bên kia tới đây, hình như bên chúng ta không nhiều lắm, cho nên rất được chào đón."

Mộ Dung Huyền không yên lòng nhìn theo ngón tay nhỏ nhắn của Tần Mục Ca về những thứ vải vóc đến từ Cao Vực kia, đợi nàng giới thiệu xong, chợt hắn khẽ nói: "Mục Ca, chờ Tần Thái Phó trở lại, ta muốn nói với ông ấy -- chuyện của chúng ta, như thế nào?"

Tần Mục Ca sững sờ, nàng thật sự không ngờ Mộ Dung Huyền lại quá đột nhiên nhắc tới vấn đề này, dừng một chút, vội nói: "Chuyện của chúng ta? . . ."

Nàng phản ứng rất nhanh, trong lòng cảm thấy đối phương chỉ chuyện gì, đây cũng là vấn đề nàng lo lắng đối mặt nhất, mặc dù bề ngoài của mình từng có trước kia, nhưng lần này nàng nói chuyện này với phụ thân của mình, có ý gì?

"Đúng, chuyện của chúng ta -- ta muốn hạ sính (kết thân, kết hôn), chính thức cưới người làm vợ . . ." Trong mắt Mộ Dung Huyền lộ vẻ dò xét và vui sướng khó che giấu.

Nhưng Tần Mục Ca cũng không có cái tâm tình này, từ lúc đầu đến bây giờ mình cũng không nghĩ tới sẽ có kết quả gì với Mộ Dung Huyền, nguyên nhân rất đơn giản, chủ yếu đối phương chính là hoàng thượng tương lai, hậu cung giai lệ đông đúc, cho dù bây giờ hắn tốt với mình, mình cũng không làm được hầu hạ chung một người đàn ông với nhiều phụ nữ như vậy -- chỉ dựa vào một điểm này, mình cũng sẽ không lựa chọn Mộ Dung Huyền, mặc dù hắn rất tốt.

Gương mặt Tần Mục Ca dần dần nặng nề, nàng nhìn Mộ Dung Huyền, trong đầu đang nhanh chóng suy nghĩ.

"Mục Ca . . . Người . . . Không muốn sao? . . ." Mộ Dung Huyền thấy Tần Mục Ca cũng không có tỏ ra hứng thú vui sướng, trong lòng chợt rất mất mát, mình rất kém cỏi sao? Tại sao lần này tự mình gần như chính thức nói ra với nàng như vậy, mà nàng đã dần dần không còn nụ cười?

Tần Mục Ca lập tức phản ứng kịp, than nhẹ một tiếng nói: "Điện hạ, người có tình có nghĩa với Mục Ca, Mục Ca cảm động, nhưng ta không muốn trải qua cuộc sống kia -- nếu ngài ra lệnh Mục Ca, đương nhiên ta không thể không tuân lệnh, nhưng ta tuyệt đối không thể vui vẻ . . . Một Tần Mục Ca mặt tràn đầy đau buồn chắc hẳn Tam điện hạ cũng không muốn thấy nhiều chứ? -- Điện hạ sẽ thành toàn (giúp đỡ đạt được mục đích) cho Mục Ca chứ, ta mong muốn làm một người bình thường không có tiếng tăm gì, làm con dân của người, mà không phải một người trong phi tần của ngài . . ."

Tần Mục Ca cảm thấy lời nói của mình rất thẳng thắn, không biết có thể khiến đối phương cảm thấy mất mặt hay không. Nhưng mà mình thật sự không muốn đến gần cửa cung nặng nề kia, làm một người phụ nữ cô đơn lạnh lẽo -- mình không cần cuộc sống như vậy.

"Người đang lo lắng Vương Chi Nhược sao? Ta chính thức cưới người quy cách giống như nàng ta, hơn nữa tạm thời ta muốn để trống chính vị, sẽ không cho nàng ta, như vậy nàng ta cũng sẽ không uy hiếp được người -- ta sẽ không để nàng ta làm hoàng hậu của ta, người yên tâm . . ."

Mộ Dung Huyền cho là Tần Mục Ca đang lo lắng sẽ gặp phải Vương Chi Nhược làm khó, cho nên mới do dự như vậy, hắn lập tức giải thích cho nàng, dưới tình thế cấp bách thậm chí hắn nắm lấy tay của đối phương.

Tần Mục Ca muốn tránh thoát, lại bị Mộ Dung Huyền nắm chặt hơn, vì vậy nàng điều chỉnh lại cảm xúc một chút, muốn vờ khéo léo lạnh nhạt nói với đối phương: "Cầu xin Điện hạ thành toàn . . ."

"Người . . ." Trong một lúc Mộ Dung Huyền không tìm được lời nói thích hợp hơn, chỉ là đối mặt với Tần Mục Ca.

Ánh mắt của nàng trong suốt không nói được, bình tĩnh, ánh mắt nhìn mình không có tình yêu, càng thêm nghi ngờ và lo lắng -- nàng đang lo lắng mình mắc kẹt đến cảm nghĩ của nàng kéo đến bên cạnh mình sao?

"Cầu xin Điện hạ thành toàn. . . . ." Tần Mục Ca lại nhàn nhạt nói ra, trong ánh mắt mong đợi càng ngày càng đậm hơn.

Lòng của Mộ Dung Huyền xao động như nước, trong lòng có thể nói là rất phức tạp. Hắn làm sao cũng thật không ngờ Tần Mục Ca sẽ kiên quyết như vậy, hi vọng mình buông tay.

"Chỉ là lo lắng mất đi tự do sao, Tần Mục Ca? Trong lòng của người có vị trí của ta hay không, dù là một chút?"

Hắn không cam lòng, không cam lòng cứ bỏ qua cho Tần Mục Ca như vậy, lúc mình thấy nàng lần đầu tiên đã thích nàng, mặc dù lúc ấy là giữ lại ấn tượng rất sâu sắc với khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhưng cùng lui tới càng ngày càng nhiều, từ từ mình thấy được nàng toả sáng nhiều hơn, cô gái khác không có hoặc là nói thiếu sót, cũng có thể tìm được ở trên người nàng, nhưng bây giờ nàng lại không muốn ở bên cạnh mình!

"Đương nhiên có vị trí," Tần Mục Ca hết sức nghiêm túc, hôm nay nói chuyện với Mộ Dung Huyền rất quan trọng, làm sao có thể vừa đạt tới mục đích của mình, lại không cần chọc giận đối phương, không cần vượt qua ranh giới cuối cùng của đối phương, cho nên nàng chậm từ chối câu, vừa suy nghĩ vừa trả lời, "Điện hạ nhất định sẽ là một hoàng đế tốt, cần chính yêu dân, trong lòng rộng lượng hiền lành, ý chí rộng lớn bao la, Mục Ca sẽ ngày ngày cầu"

phúc cho người . . . Mục Ca bằng lòng làm người kia xa xa nhìn ngài chỉ điểm giang sơn, bảo vệ người Cao Xương của chúng ta . . ."

Thời gian dường như ngưng lại, trong nhà yên lặng không có một chút tiếng động.

Từ lần đầu tiên thấy nàng đến bây giờ, trong đầu Mộ Dung Huyền những hình ảnh xinh đẹp kia trong lòng mình nhanh chóng xoay tròn, chỉ là, phần xinh đẹp này chỉ có thể trở thành ký ức khắc sâu nhất của mình.

Rất thích nàng, nhưng không đành lòng miễn cưỡng nàng, cũng không nỡ miễn cưỡng nàng, cuối cùng mình vẫn thích thấy nàng vui vẻ nhất, mà không phải vì ham muốn cá nhân mình đoạt lấy nàng.

Cho nên, Mộ Dung Huyền nắm thật chặt tay Tần Mục Ca, dần dần buông lỏng ra, cười khổ nói: "Người biết ta không thể nào lại miễn cưỡng người làm chuyện không thích, ta không làm được, mặc dù ta thật sự rất muốn -- nhưng mà, người đồng ý ta nhất định phải trải qua vui vẻ, nếu không ta sẽ không hết hy vọng . . ."

Tần Mục Ca cảm thấy lo lắng trong lòng chợt đã tan thành mây khói!

Đối phương rốt cuộc hiểu rõ cho nên buông tay!

"Ta biết rồi, Điện hạ, ngài cũng thế . . ."

Không khí giữa hai người cũng không hiểu sao trở nên thân mật, giống như là hai người bạn cũ.

Chờ đến sau khi Lãnh Thanh Phong trở lại, Mộ Dung Huyền nhìn sắc trời một chút mới hơi không muốn cáo từ rồi đi.

Tần Mục Ca vẫn nhìn theo đối phương biến mất trong tầm mắt mình, mới quay trở lại viện của mình.

Chương 101. Không muốn bỏ qua người

Vài ngày sau, lâm triều xuống, Mộ Dung Huyền liền giữ Hiên Viên Triệt lại.

Lần này phương hướng hai người đi cũng không phải là Ngự Thư Phòng, mà là tới gần một vườn hoa.

Hiên Viên Triệt thấy vẻ mặt Mộ Dung Huyền nặng nề, biết hẳn tìm mình nhất định có chuyện gì quan trọng hoặc khó tả. Trước hán không nói, chỉ chờ đối phương tới vạch trần.

Dọc theo đường đi hai người cũng không yên lòng nói năng nói cười, kể một ít chuyện không quan trọng, đến lúc sau khi đi lên một đình nhỏ, Mộ Dung Huyền mới chợt thay đổi đề tài, nói: "Hiên Viên, cô gái quan trọng nhất trong lòng người vẫn là Triệu Hiểu Uyển sao?"

Hiên Viên Triệt sững sờ, ngay sau đó chậm rãi nói: "Điện hạ, ta đã buông ra, có người đã từng nói với ta, người phải nhìn về phía trước, dù sao cũng không thể ở mãi quá khứ, như vậy mình không thể nào vui vẻ . . ."

"Ai nói? Tần Mục Ca?" Đôi mắt đen của Mộ Dung Huyền vừa chuyển, khóe miệng cũng cong lên một nụ cười, lời tràn đầy an ủi và sáng suốt như vậy có lẽ từ miệng của nàng đi?

Hiên Viên Triệt cười cười: "Vâng"

"Như vậy cũng tốt, nếu người thật sự buông xuống, ta muốn nói một đề nghị với người -- họp lại với Tần Mục Ca đi . . . Nàng là một cô gái tốt . . . Người bỏ lỡ một lần, lại bỏ qua nữa thì thật đáng tiếc . . ."

Giọng của Mộ Dung Huyền mang theo một chút thương cảm, nhưng lại chân thành hết sức, hán đưa tay vỗ vỗ Hiên Viên Triệt, lại nói: "Người sẽ không nói cho ta biết người không thích nàng chứ? . . ."

Hiên Viên Triệt lắc đầu, thở dài, ánh mắt lướt qua nơi xa, lạnh nhạt nói: "Không phải là ta không muốn, là nàng . . . Không đồng ý. . . Hình như bây giờ nàng đối với ta . . . Thật sự buông xuống . . ."

"Nếu người không muốn buông tha nàng, phải cố gắng thử xem -- thật ra thì ta rất muốn giữ lấy nàng ở bên người, nhưng không có cách nào . . . Ta không muốn ép buộc nàng làm chuyện không thích . . ."

Hai người dần dần nhìn lẫn nhau, im lặng không nói.

"Ta sẽ cố gắng, Điện hạ, trước có quá nhiều chuyện không biết chân tướng, để cho nàng chịu rất nhiều đau khổ, sau khi giải trừ hôn ước hình như ta mới bắt đầu thật sự hiểu rõ nàng, mới phát hiện nàng tốt đủ thứ, hình như ở trong mắt ta thấy thật sự không tìm được cô gái có thể vượt qua nàng . . ." Hiên Viên Triệt nói xong, gương mặt tuấn tú thoáng lóe ra vẻ đỏ ửng mắt tự nhiên, đối với cô gái, hẳn rất ít đánh giá, tò thái độ rõ ràng như hôm nay vậy, biểu đạt yêu thích với một người con gái hình như là lần đầu tiên, cho nên hẳn có chút ngượng ngùng lúng túng.

Tất nhiên Mộ Dung Huyền hiểu rõ tính tình của Hiên Viên Triệt, cho nên khéo hiểu lòng người cười cười, nói: "Vậy thì tốt, nàng rất xứng với người. Nếu mà người được nàng tha thứ lần nữa, ta cũng an lòng, ta biết nhất định người sẽ làm cho nàng hạnh phúc vui vẻ, không giống ta, có quá nhiều ràng buộc, hoàn toàn thân bất do kỷ . . ."

Hai người lại nói một chút chuyện trên triều đình, thì Hiên Viên Triệt cáo từ ra ngoài, cưỡi ngựa không kiềm chế được đã đi cửa tiệm vải của Tần Mục Ca.

Lúc này trong cửa tiệm vải đám đông chen vào như thủy triều bắt đầu khởi động, buôn bán thật không tẻ, Lãnh Thanh Phong, tiểu nhị còn có Phủ Cẩm đều đã lên sân khấu.

Hiên Viên Triệt từ cửa sau cửa tiệm vào viện nhỏ của Tần Mục Ca ở, nàng đang ngồi may áo trên giường nhỏ dưới mái hiên.

Thấy Hiên Viên Triệt đi vào, Tần Mục Ca vội vàng đứng dậy cúi người hành lễ, thuận tiện nhường chỗ ngồi, gọi Nghênh Xuân pha trà phục vụ.

"Hôm nay hạ triều khá sớm, Tướng quân." Nàng lại cười nói, nói xong, cầm áo lên lại bắt đầu trở nên bận rộn.

Áo vốn đã làm xong, lúc này Tần Mục Ca đang thêu hoa văn ở vạt áo và ống tay áo.

Hiên Viên Triệt nhìn áo này là của đàn ông, thì cười hỏi: "Là làm cho ta sao?"

"Ừ, chờ ta thêu một chút này xong, ngươi hãy nhìn thử xem." Ngón tay Tần Mục Ca nhanh nhẹn tung bay, đang may vá thành thạo ở chỗ vạt áo.

Hiên Viên Triệt im lặng nhìn Tần Mục Ca, tình cảnh này, giống như một bức họa bình thường đẹp không sao tả xiết.

"Mục Ca . . ." Hần nhẹ nhàng chậm chạp một tiếng, thấy đối phương ngược mắt nhìn mình, bèn lấy hết dũng khí nói, "Chúng ta hợp lại đi, được không? . . . Hiểu lầm lắm sáng tỏ, chúng ta không cần thiết bỏ qua lẫn nhau . . . Không phải ngươi cảm thấy ta tốt sao . . ."

Làm một người trên rất nhiều chiến trường này mà nói, hiện tại không khí này cũng căng thẳng hơn rất nhiều lần so với chiến trường -- trên chiến trường rất nhiều lúc quyền chủ động nắm chặt ở trong tay mình, mà bây giờ quyền chủ động lại nắm giữ ở trong tay đối phương, cái loại gấp gáp lại không thể nào xuống tay đó cảm giác làm cho người ta đứng ngồi không yên.

Gần đây những người này đều làm sao vậy? Liên tiếp không ngừng nói vấn đề này? Chẳng lẽ là thấy mình đáng thương?

"Giữa chúng ta không phải đã nói qua sao? Ta cũng không tính quấy rầy đại tướng quân nữa -- ta muốn rất đơn giản, chính là một người đàn ông trong lòng thật sự có ta, hẳn chỉ có ta, ta cũng sẽ chỉ có hẳn, đại tướng quân rất tốt, nhưng . . . Ta không muốn làm vật thay thế của người khác . . . Trong lòng của ngươi có Triệu Hiểu Uyển, khúc mắc này trước sau ta không vượt qua được . . . Cho nên . . ."

Tần Mục Ca nói tới chỗ này dừng lại, cúi đầu tiếp tục đi làm việc thêu thùa.

"Ta không có quan hệ gì với nàng ta . . . Từ sau khi nàng ta xuất giá đã không còn quan hệ . . . Hiện tại hiểu lầm trong lòng của ta với ngươi đã tan mất . . . Mục Ca . . . Ngươi thật sự là một cô gái tốt . . . Ta không muốn bỏ lỡ ngươi . . ."

Chợt, ngón tay Tần Mục Ca vừa động, kim đâm vào ngón tay của nàng, tiếp theo cánh tay của nàng run lên.

"Làm sao vậy, ta xem một chút!" Hiên Viên Triệt lập tức đi sang ngồi, cầm lấy tay Tần Mục Ca, nhìn trên một ngón tay trong đó đã xuất hiện một giọt nhỏ màu đỏ, hẳn lấy khăn thấm ra ngay cẩn thận lau, còn ấn chặt vào một huyết vị cầm máu ở cổ tay, trong lúc không nhận được oán giận nói, "Cẩn thận một chút, làm gì không cẩn thận . . ."

Nếu không phải là ngươi ở nơi này quấy rối, ta có thể đâm vào ngón tay không? Trong lòng Tần Mục Ca đoán đo cái cọ một câu.

"Ngươi suy tính chuyện này thật tốt một chút có được hay không . . . Ta thật lòng muốn . . . Muốn ngươi trở lại . . ." Hiên Viên Triệt lại đến gần Tần Mục Ca khẽ nhắc nhở đối phương, trong khi đối mắt nhìn gương mặt đối phương, quan sát một chút biến hóa gì đó của đối phương.

Tần Mục Ca ngược mắt, bình tĩnh nhìn hẳn, một lát sau, môi anh đào khẽ mở nói: "Gương vỡ lại lành? Đại tướng quân có lòng tin này sao?"

"Có, hiểu lầm giữa chúng ta quá nhiều, cho nên mới tạo thành cục diện trước kia, hiện tại hiểu lầm được loại trừ, trong lòng ta giống như gương sáng, biết cái gì mới là thứ ta nên bảo vệ nhất . . . Mục Ca . . . Chúng ta bắt đầu lần nữa có được hay không? Cho ta một cơ hội . . ."

"Ta suy nghĩ một chút đi . . . Dù sao chuyện này thật sự ta chưa từng cân nhắc qua . . ." Tần Mục Ca từ từ lấy tay mình ra từ trong tay đối phương, dùng khăn thấm che, giọng nói nhàn nhạt trả lời Hiên Viên Triệt.

Nếu nói là thành ý của Hiên Viên Triệt, chắc là có, như hẳn nói, hẳn và Triệu Hiểu Uyển đã không thể nào, lại thấy Mộ Dung Kinh Hân tốt với nàng ta, cho nên tim của hẳn từ từ bình tĩnh cũng là bình thường.

Nhất là lần đó Triệu Hiểu Uyển chủ động muốn vui vẻ với hẳn, nhưng mà hẳn từ chối, nếu như nói hẳn mê luyến quá sâu, thì đoán chừng không cự tuyệt được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ.

Trước hẳn cho là mình tính kế hẳn, qua miệng của Triệu Hiểu Uyển cũng hoàn toàn hiểu rõ, cho nên hẳn thay đổi cái nhìn với mình cũng hợp tình hợp lý, như vậy, có muốn thử một chút hay không đây?

"Được, Mục Ca, ta sẽ chờ, sẽ luôn chờ đợi đến khi ngươi đồng ý mới thôi . . ." Giọng điệu Hiên Viên Triệt hết sức kiên định, nói xong, nhẹ nhàng mím

mỗi.

Tần Mục Ca cười nhạt, không nói gì. Im lặng này coi như là cam chịu, cũng coi như thái độ mình cũng không chắc chắn.

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca rút cuộc cho mình câu trả lời, vẻ mặt tràn đầy vui sướng, ngồi ở bên cạnh Tần Mục Ca giống như có chuyện nói không hết, biểu hiện tạo thành sự chênh lệch rõ ràng so với bình thường.

Mãi cho đến gần tối, Hiên Viên Triệt dùng qua bữa tối ở chỗ này, mới đứng dậy cáo từ.

Ngày hôm sau cũng là như thế, lâm triều xuống liền tới nơi này của Tần Mục Ca giúp đỡ nàng. Có lúc cũng bị Lãnh Thanh Phong kéo đi phía trước làm người làm.

Ngày trôi qua yên bình lại thoải mái. Nhất là Hiên Viên Triệt, hình như cho tới bây giờ nhớ tới cuộc sống của mình có thể có loại ngọt ngào và tràn đầy mong đợi này.

Mỗi ngày vừa tỉnh lại đã muốn thấy Tần Mục Ca, lâm triều xuống hẳn sẽ không kịp chờ đợi cưỡi ngựa đi qua tìm Tần Mục Ca, sau đó khi màn đêm buông xuống, bóng đêm rất dày đặc, mới lưu luyến không rời đi khỏi, ngày hôm sau lại như thế.

Hình như cả thế gian không thay đổi, nhưng mỗi ngày đều rất mới mẻ.

Ngay tại lúc Hiên Viên Triệt cảm thấy Tần Mục Ca đang dần dần đến gần với mình, Mộ Dung Kinh Hàn viết thư tới cho Tần Mục Ca, trong lòng thật muốn chính thức mời nàng đi tới Cao Vực, nói có chuyện rất quan trọng cần sự giúp đỡ của nàng.

Hơn nữa, Mộ Dung Kinh Hàn cũng viết một bức thư cho Lãnh Thanh Phong, kêu hắn bảo vệ Tần Mục Ca đi tới Cao Vực, sự kiện kia cần Tần Mục Ca trở về.

Lãnh Thanh Phong biết nhất định là về chuyện của tỷ tỷ, Thanh Dương Vương đã phát hiện, cho nên cần mình và tỷ tỷ trở về, vì vậy hắn cố gắng thuyết phục Tần Mục Ca đi một chuyến.

Thật ra thì trong lòng Tần Mục Ca cũng có ý đi, mình có thể chính là Vương phi đòi trước Mộ Dung Kinh Hàn, vì để cho mình tìm một chút ký ức lúc trước, cho mình một lời rõ ràng, cho nên nàng bèn nói cho Hiên Viên Triệt, mình và Lãnh Thanh Phong muốn khởi hành đi Cao Vực.

Hiên Viên Triệt không do dự nói với Tần Mục Ca, mình muốn đi với nàng. Như vậy mình cũng yên tâm, mặc kệ gặp phải chuyện như thế nào, mình cũng có thể đứng ở bên cạnh nàng.

"Mục Ca, nếu Vương Gia muốn giữ ngươi lại đây? . . ." Trước khi gần xuất phát, Hiên Viên Triệt nói ra lo lắng và hoang mang của mình.

Thay vì nói là lo lắng Mộ Dung Kinh Hàn sẽ giữ nàng lại, 0di33xn0dafnl330fys0doon không bằng nói là lo lắng ý của Tần Mục Ca chợt thay đổi ở lại Cao Vực, vậy mình phải làm sao đây?

Lúc này Tần Mục Ca đã chuẩn bị lên xe, thấy Hiên Viên Triệt rút cuộc không nhịn được hỏi, thì mỉm cười khẽ nói: "Lần này ta đi cũng không phải thuận túy tiếp nhận lời mời của vương gia, mà là có một số việc ta cũng cần tìm được đáp án -- ngươi yên tâm, ta sẽ không ở lại Cao Vực, sau khi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ trở lại . . ."

Hiên Viên Triệt ăn Định Tâm Hoàn (thuốc an tâm), mỉm cười gật đầu: "Được . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Editor không thấy chương này.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 102: Đổi lại thân phận

Cửa hàng giao cho Phù Cầm và Nghênh Xuân, Tàn Mực Ca và Hiên Viên Triệt còn có Lãnh Thanh Phong ra khỏi Kinh Thành tiến về phía Cao Vực.

Bởi vì Tàn Mực Ca có chuyện ở trong lòng, cũng không quan tâm tới thưởng thức cảnh đẹp dọc đường, cho nên Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong cũng không hề sắp xếp hoạt động gì đặc biệt nữa, chỉ chuyên tâm lên đường.

Hai mươi ngày sau, cuối và ba người với tùy tùng của họ tới ranh giới Cao Vực. Lại đi về phía trước mấy ngày, thì đến chỗ vương phủ của Mộ Dung Khinh Hàn -- Nam Xuyên.

Vừa tới ngoài thành, thì gặp được Mộ Dung Khinh Hàn đón tiếp đến đây.

Vừa thấy được đối phương, Tàn Mực Ca sững sờ, mới ít ngày không gặp, Mộ Dung Khinh Hàn tiêu tụy rất nhiều, giống như vừa khỏi bệnh, khiến một người yên vui tuần mỹ như cũ, lại nói không ra bị thương và tang thương.

Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong cũng đều cảm thấy rất không ngờ, sau lễ gặp qua vội hỏi nguyên nhân.

Tạm thời dừng lên một cái lều vải xanh ven đường, Mộ Dung Khinh Hàn mỉm cười nói: "Chúng ta đi vào trước rồi nói."

Sau khi đi vào lều mỗi người ngồi xong, Mộ Dung Khinh Hàn nhìn Tàn Mực Ca chậm rãi nói: "Trên đường rất mệt nhọc phải không?"

Tàn Mực Ca lắc đầu, khách khí trả lời: "Cũng được, Vương Gia."

"Tóm lại là ngươi đã xảy ra chuyện gì, mặt mày như vậy?" Lãnh Thanh Phong kéo đề tài nói chuyện, rất thẳng thắn hỏi thăm.

Mộ Dung Khinh Hàn cười khổ một tiếng: "Vâng, Bỏn vương bị bệnh -- không thể không bệnh, bị tức đến bệnh . . ."

"Chuyện kia ngươi rõ ràng rồi hả?" Lãnh Thanh Phong ngừng lại, trong mắt lóe ra một tia hung ác nham hiểm.

Mộ Dung Khinh Hàn nhìn hắn, khẽ gật đầu.

"Là ai? Ta sẽ đi giết hắn ngay bây giờ!" Trong mắt Lãnh Thanh Phong bỗng nhiên dâng lên sát khí, lập tức đứng dậy gầm thét nói, "Lòng dạ ác độc như thế, uống làm người!"

Tàn Mực Ca và Hiên Viên Triệt không hiểu ra sao, đây là xảy ra chuyện gì, sao Lãnh Thanh Phong kích động như thế?

"Ngươi bình tĩnh một chút, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Hiên Viên Triệt đề Lãnh Thanh Phong tại chỗ ngồi, ánh mắt chuyển sang Mộ Dung Khinh Hàn, "Vương Gia, đã xảy ra chuyện gì?"

Mộ Dung Khinh Hàn liếc mắt nhìn Hiên Viên Triệt, lại chuyển ánh mắt sang Tàn Mực Ca, cảm xúc trong mắt dờ dỗi sâu sắc, một lát sau, mới nói: "Chuyện cho tới bây giờ, Bỏn vương cũng không mờ mịt nữa, bởi vì kế tiếp có chuyện cần các ngươi phối hợp, nhất là Tàn tiểu thư . . ."

Tất cả mọi người yên tĩnh nhìn hắn, chờ nghe tiếp.

"Sau khi vương phi của bản vương qua đời, ta dùng hết thủ đoạn muốn làm cho nàng sống lại, trải qua một lần cố gắng, nàng thật sự sống lại! Vốn là ta vô cùng vui mừng, nhưng mà, chờ tới lúc ta nhìn thấy nàng, nàng lại không chút nào nhớ nổi ta, không có một chút ký ức với quá khứ. Sau đó Trương đạo trưởng nói có một khả năng chính là người sống lại mất đi trí nhớ, được hắn nhắc nhở, Bỏn vương bèn vội vàng trở về từ Kinh Thành nghiệm chứng kết quả, " Mộ Dung Khinh Hàn dừng một chút, nhìn xuống lửa giận ngất trời của mình, chậm rãi nói: "Vương phi của ta đúng như đạo trưởng nói, thân thể đã bị người đảo lộn, trong miệng nhét đầy trấu -- hạ táng (chôn cất) như vậy, cho dù có thể may mắn sống lại cũng sẽ không triển vọng nhớ lại chuyện cũ! Cho nên nàng không nhớ được Bỏn vương . . ."

Nói tới chỗ này, đôi mắt Mộ Dung Khinh Hàn lại tràn đầy long lạnh!

"Rốt cuộc là ai hận tỷ tỷ như vậy, mới có thể làm ra chuyện khiến người ta giận sôi như vậy, ngươi tra được chưa?!" Lãnh Thanh Phong nổi giận dùng đũa chất vấn.

Ánh mắt Hiên Viên Triệt không khỏi nhìn về phía Tàn Mực Ca, sâu lắng trong mắt càng rõ ràng, hiện tại người sống lại nhưng mà mất đi trí nhớ trong miệng Mộ Dung Khinh Hàn và Lãnh Thanh Phong có phải là Tàn Mực Ca không? Nhưng làm sao bọn họ lại có thể nhận định chắc chắn là nàng?

"Tại sao các ngươi có thể xác định Mực Ca chính là vương phi chứ? Nhưng nàng không có trải qua ngoài ý muốn gì, làm sao linh hồn có thể bị vương phi chiếm?"

Chính lúc này Tàn Mực Ca đang sửa sang cảm xúc của mình, nghe được Hiên Viên Triệt hỏi, không đợi Mộ Dung Khinh Hàn và Lãnh Thanh Phong giải thích, thì lạnh nhạt nói: "Thật ra thì, ta còn có ký ức, là bắt đầu từ ngôi miếu đồ nát kia, khi đó đời trước thất cổ, có thể là vào lúc đó, ta đi vào thân thể nàng . . . Chuyện trước của nàng, ta không có ký ức gì, trong trí nhớ của ta chỉ có một chút mảnh nhỏ không có quan hệ mảnh nhỏ với nàng . . ."

Hiên Viên Triệt rất kinh ngạc, không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Nhược Nhi, thật xin lỗi . . ." Mộ Dung Kinh Hàn đứng dậy đi tới trước mặt Tần Mục Ca, trong mắt chợt hiện ra nước mắt, muốn kéo Tần Mục Ca vào trong lòng.

Tần Mục Ca vốn là dừng lại, sau đó lập tức lui về phía sau từ chối động tác này của đối phương, lạnh nhạt nói: "Vương Gia, thật sự là ta quên mất tất cả, cho dù chúng ta có quá khứ, vậy cũng đã qua rồi. . ."

Lúc này thì Lãnh Thanh Phong với gương mặt lạnh lùng đứng ở trước mặt Tần Mục Ca, nhìn Mộ Dung Kinh Hàn nói: "Tỷ tỷ của ta yêu thầm người một đời, đây chính là kết quả người cho nàng, chẳng lẽ người vẫn còn hy vọng nàng lại yêu người? Đừng muốn ngủ mơ như vậy, Vương Gia."

"Nữ nhân bên cạnh ta có nhiều hơn nữa, nhưng * yêu cho người là nhiều nhất. Nữ nhân trong lòng ta cũng chỉ có người mà thôi . . . Hơn nữa ta . . ." Mộ Dung Kinh Hàn muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không có nói ra.

"Vương Gia, lần này ta tới không vì cái gì khác, chỉ là muốn coi bỏ một chút nghi ngờ trong lòng." Tần Mục Ca cũng không lo lắng Mộ Dung Kinh Hàn muốn tiếp tục biểu đạt cái gì, chỉ lẳng lẳng tiếp tục nói, "Rốt cuộc là ai muốn hại ta như vậy, ta muốn tìm ra hắn."

Mộ Dung Kinh Hàn nhìn đôi mắt Tần Mục Ca trong suốt không thể tưởng tượng nổi, tim giống như bị kim châm, cũng không thể ôm nàng vào trong lòng, tình cảm yêu thương và hối hận của mình.

Hắn gom lại cảm xúc vốn có, chậm rãi nói: "Người yên tâm, ta nhất định một lời nói rõ cho người, nhưng mà trước mắt còn không có bao nhiêu đầu mối, dù sao chuyện đã qua một khoảng thời gian, ta cũng cần người tới phối hợp, sau đó chúng ta thử tìm xem cái người hận người, được chứ? . . ."

Thử tìm một chút? Tần Mục Ca gật đầu, 0di33xn0dafnl330fys0doon bày tỏ đồng ý đề nghị của đối phương, ngay sau đó hỏi: "Vương Gia có thể có một phạm vi rồi?"

"Cái phạm vi này hình như rất khó phân định, ví dụ như người đối nghịch với Hồng Phát cung cũng có thể có tình nghi, . . ."

Hiên Viên Triệt duy trì tỉnh táo, hắn tiếp nhận Lãnh Thanh Phong lời nói: "Ban đầu về chuyện sống lại này chắc là người biết trong phạm vi nhỏ, cho nên đây là một điểm bắt đầu."

Mộ Dung Kinh Hàn lộ ra một vẻ im lặng suy nghĩ, nói: "Bỏn vương cũng suy tính như vậy, người này rất có thể đang bên trong vương phủ của ta, cho nên ta định làm như vậy . . ."

Hắn kêu mấy người trước mặt mình, nhỏ giọng nói một chút chuyện, sau đó hỏi: "Các người thấy thế nào?"

Lãnh Thanh Phong, Hiên Viên Triệt còn có Tần Mục Ca liếc nhìn nhau.

Tần Mục Ca không khỏi đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay Hiên Viên Triệt, nói: "Yên tâm . . ."

Ngay sau đó Mộ Dung Kinh Hàn cao giọng nói với bên ngoài: "Chuẩn bị nghi thức, nghênh đón vương phi trở về phủ!"

Tần Mục Ca đi theo Mộ Dung Kinh Hàn ra ngoài, cùng nhau lên chiếc xe ngựa hoa lệ kia.

Sau khi ngồi vững vàng ở bên trong, Mộ Dung Kinh Hàn dặn dò: "Trước ta nói với người một chút người sự vật người nên biết . . ."

Đây chính là biết người biết ta trăm trận trăm thắng đi? Tần Mục Ca nghiêm túc lắng nghe, trong lòng im lặng nhớ từng chuỗi tên xa lạ.

Mặt ngoài Mộ Dung Kinh Hàn ung dung thản nhiên, nhưng nhìn Tần Mục Ca không thể xa lạ nữa với những người xa lạ này, trong lòng khó chịu khó có thể nói nên lời, nói sau cùng, hắn không nhịn được ôm Tần Mục Ca vào trong ngực, âm thanh nức nở nói: "Là ta không tốt, hại người thành như vậy . . . Người muốn một đời một kiếp hai người, ta lại cười người không biết tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận nữ nhân . . . Khiến người tuyệt vọng với ta . . . Lại đi lên con đường không lối về . . . Ta xin lỗi người. . ."

Trong đầu Tần Mục Ca một mảnh mờ mịt, nàng rất muốn đẩy đối phương ra, nhưng nhìn Mộ Dung Kinh Hàn thật sự rơi nước mắt, trong lòng lại không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là an ủi: "Tất cả đều đã qua, ta không hận người nữa . . ."

"Người là không hận ta, nhưng người không nhận ra ta, so hận ta thậm chí khiến lòng ta đau đớn . . ." Nước mắt trong suốt của Mộ Dung Kinh Hàn rơi vào sau gáy Tần Mục Ca, hắn đau lòng muốn chết, cũng phát tiết tất cả đau khổ ra ngoài.

"Tốt lắm, hiện tại thật sự ta rất tốt, người có thể yên tâm, hiện tại ta khẳng định vui vẻ hơn so với trước kia . . . Cũng cảm ơn người làm cho ta sống lại, mặc dù ta không nhận ra người, nhưng mà ta lại nhìn ra người là một người tốt, Vương Gia tốt . . ."

Tần Mục Ca tràn đầy chân thành an ủi đối phương, trong lòng cũng là suy nghĩ phấn khởi.

Đang ở lúc cảm xúc Mộ Dung Kinh Hàn mới vừa bình tĩnh, đến Thanh Dương vương phủ.

Mộ Dung Kinh Hàn chỉnh sửa một chút vẻ mặt, dắt tay Tần Mục Ca.

Màn xe nhấc lên, hắn kéo Tần Mục Ca từ từ đi ra xe ngựa.

Tần Mục Ca vừa ra khỏi xe ngựa thì nhìn thấy mười mấy nữ nhân ăn mặc trang điểm lộng lẫy, còn có một số nha hoàn ma ma đồng loạt xếp ở cửa vương phủ chờ, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc tò mò vân vân nhìn sang.

Sắc mặt nàng bình tĩnh lướt qua, đối mặt với một số ánh mắt đối phương, lập tức nhìn thấy gần như trong tất cả đôi mắt đều đầy kinh ngạc -- có thể thấy được mình và vương phi trước kia thật sự rất giống nhau, hoặc là nói mình và Tần Mục Ca rất giống nhau, hai bên nhất định có duyên phận.

Mộ Dung Kinh Hân xuống ngựa trước, sau đó dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người ôm Tần Mục Ca xuống, âm thanh dịu dàng kháng nghị đến ra nước êm ái nói: "Trên đường nhất định là mệt mỏi, trở về phủ trước chúng ta ngủ một giấc thật ngon . . ."

"Được, Vương Gia." Tần Mục Ca cười nhạt, mặc cho Mộ Dung Kinh Hân lôi kéo tay của mình, lên mười bậc thềm.

Đám nữ nhân tự động tránh ra, hơn nữa cũng cúi người hành lễ nói: "Cung nghênh vương phi trở về phủ. . . . ."

Đứng ở phía trước mấy nữ nhân, một người trong đó chính là Triệu Hiểu Uyển, nàng vừa hành lễ với Mộ Dung Kinh Hân và Tần Mục Ca, đôi mắt vừa liếc về trên người Hiên Viên Triệt phía sau.

"Rốt cuộc Vương phi đã trở lại, cả ngày lẫn đêm muội muội đều mong đợi ngày nay. . . . ." Một cô gái rất quyến rũ, ước chừng hơn hai mươi, rất chủ động tiếp lời nói.

"Làm phiền Thanh Uyển muội muội quan tâm. . . . ." Tần Mục Ca căn cứ vào giới thiệu của Mộ Dung Kinh Hân liền kết luận đây là trác phi Liễu Thanh Uyển, lúc trước khi vào phủ cũng là vì nàng ta khiêu vũ giỏi, cho nên đáng người yêu điệu, cũng được Mộ Dung Kinh Hân ưu ái.

Chương 103. Động tác của ta sẽ có người không quen nhìn nhí

Liễu Thanh Uyển dừng lại, ngón tay chỉ về đám nữ nhân sau lưng lộ ra vẻ thử dò xét nói: "Tỷ tỷ nhớ muội muội, nhưng có nhớ họ? . . ."

"Vì sao ta không nhớ ra được họ?" Tần Mục Ca cũng không có đi nhìn đám nữ nhân này, mà mỉm cười nhìn Liễu Thanh Uyển, từ từ hỏi.

Liễu Thanh Uyển sững sờ, ngay sau đó cười nói: "Ta lo lắng tỷ tỷ rời đi đã một năm rồi, lại lấy thân phận của Tần tiểu thư sinh sống một khoảng thời gian, sợ là không nhớ rõ những người chúng ta rồi. . ."

Thân thể Tần Mục Ca nhẹ nhàng chỉ Mộ Dung Kinh Hân hạ xuống một chút, lạnh nhạt nói: "Nên nhớ cuối cùng sẽ nhớ, không nên nhớ gấp mặt cũng sẽ không nhớ. . . Ta mệt rồi. . ."

Mộ Dung Kinh Hân lập tức giống như đang nâng vật báu, dịu dàng Tần Mục Ca đi vào trong phủ, cùng lúc dặn dò một câu: "Nhanh đi chuẩn bị canh hạt sen ngân nhĩ vương phi thích uống nhất."

Những lời này là nói với một nữ nhân khác bên cạnh Liễu Thanh Uyển, với nàng ta thì trực tiếp một câu cũng không nói, trên mặt hoàn toàn yên tĩnh, khỏe mắt lại không ngừng nhìn Tần Mục Ca được Mộ Dung Kinh Hân ôm vào trong ngực, lúc này nghe thấy Mộ Dung Kinh Hân dặn dò, mới chậm rãi nói: "Dạ, Vương Gia."

Hiện tại nàng là người nắm trong tay quyền thực tế trong hậu viện vương phi, kể từ sau khi Thanh Dương vương phi chết thì nàng là lớn nhất, Mộ Dung Kinh Hân cũng tin tưởng nàng nhất, nhưng mà sự thật trước mắt là, vương phi lại trở về rồi.

Tần Mục Ca mặc cho Mộ Dung Kinh Hân đỡ đi thẳng vào viện lớn nhất của vương phủ, đây là nơi Mộ Dung Kinh Hân sinh hoạt thường ngày, những nữ nhân khác phân bố ở một số viện phía sau.

Người phía sau cùng nhau đi theo vào viện, Mộ Dung Kinh Hân vừa nhìn giờ tay lên: "Các người lui xuống trước đi, vương phi cần nghỉ ngơi, chờ khỏe lại đến vấn an (thăm hỏi sức khỏe)."

Lúc này đám nữ nhân mới rớt rít cúi người rời đi, chỉ có Triệu Hiểu Uyển và Liễu Thanh Uyển người kia ở lại, và Hiên Viên Triệt còn có Lãnh Thanh Phong theo Mộ Dung Kinh Hân vào nhà chính.

Mộ Dung Kinh Hân muốn Tần Mục Ca lên giường nghỉ ngơi, nhưng Tần Mục Ca từ chối, nàng chỉ nửa nằm ở trên sạp mỹ nhân, nói chuyện với Mộ Dung Kinh Hân và Hiên Viên Triệt.

"Bây giờ trở về thì phải nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thân thể là điều thứ nhất. . ." Mộ Dung Kinh Hân dịu dàng như nước, ngồi ở bên cạnh sạp mỹ nhân, tay cầm tay Tần Mục Ca, tình cảm nồng nàn đầy trong mắt.

Tần Mục Ca muốn rút ra, nhưng nghĩ đến vừa vào vương phủ mình chính là Lãnh Thanh Nhược, cho nên cười nhạt: "Ta biết -- đoạn đường này đại tướng quân và Lãnh công tử cực khổ, ít nói lời soi rỏ, cũng kêu bọn họ sớm chút nghỉ ngơi một tý cho thỏa đáng."

Mộ Dung Kinh Hân đồng ý ngay, liền kêu người dẫn Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong đi nghỉ ngơi.

Tần Mục Ca thấy Liễu Thanh Uyển và Triệu Hiểu Uyển không đi, cũng không định nói nhiều với các nàng, mà là nhắm mắt dưỡng thần.

"Vương Gia, viện tỷ tỷ đã quét sạch sẽ, đám nha hoàn ma ma vẫn là lúc trước, lúc nào thì dời qua ở?" Liễu Thanh Uyển kín đáo cười yếu ớt nhìn lướt qua Tần Mục Ca, hỏi Mộ Dung Kinh Hân.

Mộ Dung Kinh Hàn ra hiệu bọn nha hoàn cầm qua một cái áo mỏng, nhẹ nhàng đắp lên trên người Tần Mục Ca, sau đó ghì giọng trả lời: "Vương phi không trở về viện của nàng, cứ ở cùng một chỗ với Bôn vương -- nơi nào nàng cũng không cần đi . . ."

"Chuyện này. . . Lúc những người khác tới phục vụ vương gia . . ."

"Đủ rồi, hiện tại Bôn vương trừ vương phi, ai cũng không cần, người trở về đi!" Mặt Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng, rống lên một câu với Liễu Thanh Uyển.

Có thể trước đó, Liễu Thanh Uyển chưa từng bị Mộ Dung Kinh Hàn mắng qua như vậy, cho nên về mặt nàng sững sờ, ngay sau đó nước mắt lưng tròng, uất ức tốt cùng đứng dậy dùng khăn gấm che miệng chạy ra ngoài.

Triệu Hiểu Uyển thấy tình thế không đúng, ngay lúc đó cũng cáo từ rời đi.

"Liễu Thanh Uyển này là người yêu nhất của người sao?" Tần Mục Ca mở mắt ra nhìn Mộ Dung Kinh Hàn nhàn nhạt hỏi, "Rất rõ ràng là ghen tị nhỉ? Tối nay người nhanh đi an ủi tốt một chút . . ."

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Kinh Hàn tối sầm lại, giúp dịch áo mỏng cho nàng nói: "Tình tình ta luôn luôn tốt, cho nên bọn họ cũng bị làm hư rồi, người trở lại, toàn bộ thật tốt cho ta đi?"

"Ta? Chuyện như vậy ta mới sẽ không trông coi, ta chỉ muốn tìm một chút đáp án, trừ việc đó ra, cái gì cũng không liên quan với ta."

Tần Mục Ca rất thẳng thắn nói rõ lập trường của mình.

Đôi mắt sâu của Mộ Dung Kinh Hàn chỉ nhìn nàng không nói lời nào.

"Không biết thế nào, ta có loại trực giác, những nữ nhân này cũng không thể nào hoan nghênh ta trở lại. . ." Tần Mục Ca ngồi dậy, nói ra cảm giác của mình với Mộ Dung Kinh Hàn -- cảm giác lần đầu tiên gặp gỡ những nữ nhân này.

Về mặt Mộ Dung Kinh Hàn dần dần nặng nề.

"Cho nên ta cảm thấy chuyện của ta nhất định có liên quan với những nữ nhân này, chuyện ta sống lại này người biết, người biết rõ không nhiều lắm, những thứ kẻ thù gì đó kia của ta chắc không có khả năng quá lớn, phần mộ không có dấu hiệu bị động, *d&d#l@q^d vậy đã nói rõ là thi thể của ta trước khi chưa ra phủ đã bị động qua. Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, người ngoài chấp cánh cũng khó đi vào, cho nên người làm chuyện này nhất định là ở trong vương phủ."

"Bôn vương cũng có cái suy đoán này, cho nên mới muốn cho người đi vào cùng nhau hát ra, tìm ra người này." Giọng của Mộ Dung Kinh Hàn đã là toả ra rét lạnh, ngón tay bởi vì nắm chặt mà nổi gân xanh.

Tần Mục Ca nhanh chóng để ý những người mình thấy một lần, lạnh nhạt nói: "Ta cảm thấy ta mất người nào nhận được lợi ích nhất, hiểm nghi của người nào sẽ có khả năng lớn nhất . . ."

Hai người đang nói, nha hoàn bưng chén ngọc đi vào nói: "Vương Gia, canh cho Vương phi đã chưng xong."

Mộ Dung Kinh Hàn nhận lấy, tự mình dứt từng muỗng từng muỗng cho Tần Mục Ca.

Về vương phi trở lại, lời Vương Gia * yêu với trình độ cao, chuyện tự mình dứt canh này nhanh chóng truyền khắp trên dưới vương phủ.

Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong tự động giảm cảm giác tồn tại, hoàn toàn rất ít xuất hiện, chỉ là âm thầm làm một chút hành động.

Ngày hôm đó, Tần Mục Ca ngủ trưa tỉnh lại, Mộ Dung Kinh Hàn đang chờ, thấy nàng tỉnh lại, liền tiến lên đây mỉm cười nói: "Hoa sen trong vườn hoa đúng lúc nở, họ mời chúng ta qua đó ngắm sen, ý của người như thế nào?"

Tần Mục Ca suy nghĩ một chút, mấy ngày nay chỉ là bày ra thanh thế, hiện tại đi xem một chút cũng tốt.

Vì vậy sau khi nàng đứng dậy tỉ mỉ trang điểm, ra ngoài đi theo Mộ Dung Kinh Hàn cùng nhau từ từ đi tới vườn hoa.

Dọc theo đường đi Mộ Dung Kinh Hàn cũng kéo cánh tay Tần Mục Ca, mỗi lần đi tới một chỗ luôn giống như kể chuyện xưa giảng thích quá khứ ngọt ngào của hai người, hình như từng chỗ trong vương phủ này đều có kỷ niệm quý báu.

Tần Mục Ca nhìn Mộ Dung Kinh Hàn đắm chìm ở trong vui sướng cũng không đành lòng cắt ngang hẳn, chỉ bình tĩnh nghe, thỉnh thoảng chen vào một hai lời.

"Nhược Nhi, ta sẽ từ từ loại đi những nữ nhân này . . ." Mộ Dung Kinh Hàn chợt bật ra một câu như vậy, "Lúc người đang ở bên cạnh ta, ta tin chắc người sẽ không rời khỏi ta, bởi vì ta biết tình cảm của người với ta, nhưng bây giờ ta lại không có ý nghĩ này, chỉ muốn để một mình người ở lại bên cạnh ta, mọi người không thể thay thế người . . ."

Tần Mục Ca không nói gì, nhưng trong lòng lại rất xúc động -- có người, vì sao luôn là sau khi mất đi mới biết quý trọng chứ?

Vừa vào vườn hoa, thì thấy mười mấy người đẹp đã chờ ở trên du thuyền hoa lệ kia, trác phi dẫn đầu -- người nắm quyền hậu viện vương phủ hiện tại là Trương Mộ Vân, Liễu Thanh Uyển đứng chờ đón gió, giống như đang chuẩn bị chào đón.

Chỉ là ở Tần Mục Ca xem ra, thế nào cũng có cảm giác khiêu chiến.

"Vương Gia, vương phi . . ." Mọi người cúi người hành lễ chào đón Mộ Dung Kinh Hàn và Tần Mục Ca.

Mộ Dung Kinh Hàn cẩn thận dìu đỡ Tần Mục Ca lên thuyền đá, ngồi xong, mới nói với những người nữ nhân kia: "Tất cả ngồi đi . . ."

Trương Mộ Vân và Liễu Thanh Uyển còn có Triệu Hiểu Uyển theo thứ tự ngồi ở dưới tay Mộ Dung Kinh Hàn.

Thuyền từ từ tiến về phía trước.

Mộ Dung Kinh Hàn nhỏ giọng hỏi Tần Mục Ca: "Lạnh hay không, Nhược Nhi?"

Tần Mục Ca lắc đầu, ngay sau đó cười nhạt: "Phải chăng Vương Gia coi ta thành một búp bê sứ vừa đựng đã bể rồi hả?"

Trong mắt Mộ Dung Kinh Hàn đầy * nịch, chậm rãi trả lời: "Ta hận không thò vào ngay ôm ngươi, như vậy ngươi sẽ không có sơ xuất gì nữa rồi . . . Ngày không có ngươi thật sự giống như nhai sáp nên . . ."

Trương Mộ Vân và Thanh Uyển còn có các nữ nhân chung quanh, vẻ mặt khác nhau -- sau khi Vương phi này chết không phải là họ phục vụ sao?

Thấy ánh mắt Mộ Dung Kinh Hàn giống như mọc ở trên người Tần Mục Ca, mặc cho người khác đang giả bộ làm vẻ lộng lẫy cũng không ngó nhìn nhiều, các nữ nhân có thể nói hết sức thất vọng, nhưng cũng không dám lộ ra nét mặt gì.

"Vương Gia, hiện tại thân thể vương phi tốt lên rồi, có muốn mở một bữa tiệc để ăn mừng một chút hay không?" Trương Mộ Vân rất khiêm tốn, đôi mắt nhìn Mộ Dung Kinh Hàn, khóe mắt lại nhìn Tần Mục Ca.

Mộ Dung Kinh Hàn không trả lời, mà nhìn Tần Mục Ca hỏi "Nhược Nhi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tần Mục Ca vẫn cười một tiếng: "Vương Gia làm chủ đi . . ."

Nàng giao quyền chủ động cho Mộ Dung Kinh Hàn, bởi vì nàng cảm thấy Trương Mộ Vân hỏi câu này, cũng không phải đơn thuần muốn chào đón mình trở lại, mà là muốn gián tiếp truyền đạt chút tin tức cho mình, bây giờ vương phủ là nàng ta đang xử lý, hơn nữa rất được Mộ Dung Kinh Hàn coi trọng.

"Vây cũng tốt, ngươi đi chuẩn bị, trong một hai ngày chúng ta tổ chức một bữa tiệc trong vương phủ trước, chờ tinh thần vương phi tốt hơn chút, Bốn vương nữa lại chuẩn bị tiệc lớn." Mộ Dung Kinh Hàn không nhận được muốn nhẹ nhàng sờ tay Tần Mục Ca, hình như chỉ có như vậy, hắn mới cảm thấy an tâm và kiên định.

Liễu Thanh Uyển nhìn Mộ Dung Kinh Hàn không coi ai ra gì thân mật với Tần Mục Ca, trong lòng giống như lật đổ bình ngũ vị (bình năm vị : chua, ngọt, cay, mặn, đắng). Kể từ sau khi Vương phi chết, rốt cuộc suy nghĩ Vương Gia giống như bị đá kích, ăn không biết ngon, bệnh nặng một trận, là mình dùng tình cảm dịu dàng, đáng mưa an ủi hắn, mới làm cho tinh thần hắn dần dần tốt lên, nhưng bây giờ đối phương vừa trở lại thì mình là cái gì cũng không phải rồi!

Tần Mục Ca vẫn duy trì đắm đuối đưa tình, mãi cho đến ban đêm

Lúc này Mộ Dung Kinh Hàn đang định đứng dậy, Liễu Thanh Uyển chợt ôm bụng chao ôi khẽ gọi một tiếng, đáng thương nhìn Mộ Dung Kinh Hàn nói: "Bụng thiếp thân thật là đau . . ."

Tần Mục Ca cũng đứng dậy theo, chợt thân thuyền thoáng một cái, nàng lao đảo một cái, tay lập tức đỡ trán, khẽ nhắm mắt.

Mộ Dung Kinh Hàn đang muốn hỏi ý Liễu Thanh Uyển gì đó, vừa thấy Tần Mục Ca có tình huống, lập tức ôm lấy nàng gấp gáp hỏi "Nhược Nhi, ngươi làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không? . . ."

"Có chút choáng váng đầu, không sao -- Vương Gia đi xem Liễu muội muội được rồi . . . Thiếp thân đi về trước . . ."

Tần Mục Ca vẫn chưa nói hết, Mộ Dung Kinh Hàn bèn quả quyết nói: "Ta sẽ gọi y chính đến xem nàng ta, bây giờ thân thể ngươi quá yếu, ta đưa ngươi trở về trước."

Nói xong, Mộ Dung Kinh Hàn lại dặn dò nói với Trương Mộ Vân: "Ngươi tìm người chăm sóc nàng ta một chút -- đúng rồi, nha hoàn bên cạnh Nhược Nhi trước kia ở nơi nào? Hiện tại tìm đến phục vụ cho Bốn vương."

Trương Mộ Vân cúi đầu cúi người bày tỏ bằng lòng.

Tần Mục Ca do Mộ Dung Kinh Hàn đỡ vừa ra khỏi vườn hoa, bèn đến gần lỗ tai đối phương nhỏ giọng nói: "Hành động này của ta sẽ có người không quen nhìn nhĩ? . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Động tác của ta sẽ có người không quen nhìn nhĩ

Liễu Thanh Uyển dừng lại, ngón tay chỉ về đám nữ nhân sau lưng lộ ra vẻ thử dò xét nói: "Tỷ tỷ nhớ muội muội, nhưng có nhớ họ? . . ."

"Vì sao ta không nhớ ra được họ?" Tần Mục Ca cũng không có đi nhìn đám nữ nhân này, mà mỉm cười nhìn Liễu Thanh Uyển, từ từ hỏi.

Liễu Thanh Uyển sững sờ, ngay sau đó cười nói: "Ta lo lắng tỷ tỷ rời đi đã một năm rồi, lại lấy thân phận của Tần tiểu thư sinh sống một khoảng thời gian, sợ là không nhớ rõ những người chúng ta rồi . . ."

Thân thể Tần Mục Ca nhẹ nhàng chỉ Mộ Dung Kinh Hàn hạ xuống một chút, lạnh nhạt nói: "Nên nhớ cuối cùng sẽ nhớ, không nên nhớ gấp mặt cũng sẽ không nhớ. . . Ta mệt rồi. . ."

Mộ Dung Kinh Hàn lập tức giống như đang nâng vật báu, dịu dàng Tần Mục Ca đi vào trong phủ, cùng lúc dặn dò một câu: "Nhanh đi chuẩn bị canh hạt sen ngân nhĩ vương phi thích uống nhất."

Những lời này là nói với một nữ nhân khác bên cạnh Liễu Thanh Uyển, với nàng ta thì trực tiếp một câu cũng không nói, trên mặt hoàn toàn yên tĩnh, khóe mắt lại không ngừng nhìn Tần Mục Ca được Mộ Dung Kinh Hàn ôm vào trong ngực, lúc này nghe thấy Mộ Dung Kinh Hàn dặn dò, mới chậm rãi nói: "Dạ, Vương Gia."

Hiện tại nàng là người nắm trong tay quyền thực tế trong hậu viện vương phi, kể từ sau khi Thanh Dương vương phi chết thì nàng là lớn nhất, Mộ Dung Kinh Hàn cũng tin tưởng nàng nhất, nhưng mà sự thật trước mắt là, vương phi lại trở về rồi.

Tần Mục Ca mặc cho Mộ Dung Kinh Hàn đỡ đi thẳng vào viện lớn nhất của vương phủ, đây là nơi Mộ Dung Kinh Hàn sinh hoạt thường ngày, những nữ nhân khác phân bố ở một số viện phía sau.

Người phía sau cùng nhau đi theo vào viện, Mộ Dung Kinh Hàn vừa nhìn giờ tay lên: "Các người lui xuống trước đi, vương phi cần nghỉ ngơi, chờ khỏe lại đến vấn an (thăm hỏi sức khỏe)."

Lúc này đám nữ nhân mới rời rít cúi người rời đi, chỉ có Triệu Hiểu Uyển và Liễu Thanh Uyển người kia ở lại, và Hiên Viên Triệt còn có Lãnh Thanh Phong theo Mộ Dung Kinh Hàn vào nhà chính.

Mộ Dung Kinh Hàn muốn Tần Mục Ca lên giường nghỉ ngơi, nhưng Tần Mục Ca từ chối, nàng chỉ nửa nằm ở trên sạp mỹ nhân, nói chuyện với Mộ Dung Kinh Hàn và Hiên Viên Triệt.

"Bây giờ trở về thì phải nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thân thể là điều thứ nhất . . ." Mộ Dung Kinh Hàn dịu dàng như nước, ngồi ở bên cạnh sạp mỹ nhân, tay cầm tay Tần Mục Ca, tình cảm nồng nàn đầy trong mắt.

Tần Mục Ca muốn rút ra, nhưng nghĩ đến vừa vào vương phủ mình chính là Lãnh Thanh Nhược, cho nên cười nhạt: "Ta biết -- đoạn đường này đại tướng quân và Lãnh công tử cực khổ, ít nói lời soi rõ, cũng kêu bọn họ sớm chút nghỉ ngơi một tý cho thỏa đáng."

Mộ Dung Kinh Hàn đồng ý ngay, liền kêu người dẫn Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong đi nghỉ ngơi.

Tần Mục Ca thấy Liễu Thanh Uyển và Triệu Hiểu Uyển không đi, cũng không định nói nhiều với các nàng, mà là nhắm mắt dưỡng thần.

"Vương Gia, viện tỷ tỷ đã quét sạch sẽ, đám nha hoàn ma ma vẫn là lúc trước, lúc nào thì dời qua ở?" Liễu Thanh Uyển kín đáo cười yếu ớt nhìn lướt qua Tần Mục Ca, hỏi Mộ Dung Kinh Hàn.

Mộ Dung Kinh Hàn ra hiệu bọn nha hoàn cầm qua một cái áo mỏng, nhẹ nhàng đắp lên trên người Tần Mục Ca, sau đó ghim giọng trả lời: "Vương phi không trở về viện của nàng, cứ ở cùng một chỗ với Bôn vương -- nơi nào nàng cũng không cần đi . . ."

"Chuyện này. . . Lúc những người khác tới phục vụ vương gia . . ."

"Đủ rồi, hiện tại Bôn vương trừ vương phi, ai cũng không cần, người trở về đi!" Mặt Mộ Dung Kinh Hàn lạnh lùng, rống lên một câu với Liễu Thanh Uyển.

Có thể trước đó, Liễu Thanh Uyển chưa từng bị Mộ Dung Kinh Hàn mắng qua như vậy, cho nên về mặt nàng sững sờ, ngay sau đó nước mắt lưng tròng, uất ức tột cùng đứng dậy dùng khăn gấm che miệng chạy ra ngoài.

Triệu Hiểu Uyển thấy tình thế không đúng, ngay lúc đó cũng cáo từ rời đi.

"Liễu Thanh Uyển này là người yêu nhất của ngươi sao?" Tần Mục Ca mở mắt ra nhìn Mộ Dung Kinh Hàn nhận nhặt hỏi, "Rất rõ ràng là ghen tị ư? Tối nay ngươi nhanh đi an ủi tốt một chút . . ."

Giương mặt tuấn tú của Mộ Dung Kinh Hàn tối sầm lại, giúp dịch áo mỏng cho nàng nói: "Tính tình ta luôn luôn tốt, cho nên bọn họ cũng bị làm hư rồi, ngươi trở lại, toàn bộ thật tốt cho ta đi?"

"Ta? Chuyện như vậy ta mới sẽ không trông coi, ta chỉ muốn tìm một chút đáp án, trừ việc đó ra, cái gì cũng không liên quan với ta."

Tần Mục Ca rất thẳng thắn nói rõ lập trường của mình.

Đôi mắt sâu của Mộ Dung Kinh Hàn chỉ nhìn nàng không nói lời nào.

"Không biết thế nào, ta có loại trực giác, những nữ nhân này cũng không thể nào hoan nghênh ta trở lại. . ." Tần Mục Ca ngồi dậy, nói ra cảm giác của mình với Mộ Dung Kinh Hàn -- cảm giác lần đầu tiên gặp gỡ những nữ nhân này.

Về mặt Mộ Dung Kinh Hàn dần dần nặng nề.

"Cho nên ta cảm thấy chuyện của ta nhất định có liên quan với những nữ nhân này, chuyện ta sống lại này ngươi biết, người biết rõ không nhiều lắm, những thứ kẻ thù gì đó kia của ta chắc không có khả năng quá lớn, phần mộ không có dấu hiệu bị động, *d&d#l@q^d vậy đã nói rõ là thi thể của ta trước khi chưa ra phủ đã bị động qua. Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, người ngoài chấp cánh cũng khó đi vào, cho nên người làm chuyện này nhất định là ở trong vương phủ."

"Bốn vương cũng có cái suy đoán này, cho nên mới muốn cho ngươi đi vào cùng nhau hát ra, tìm ra người này." Giọng của Mộ Dung Kinh Hàn đã là toả ra rét lạnh, ngón tay bởi vì nắm chặt mà nổi gân xanh.

Tần Mục Ca nhanh chóng để ý những người mình thấy một lần, lạnh nhạt nói: "Ta cảm thấy ta mất người nào nhận được lợi ích nhất, hiềm nghi của người nào sẽ có khả năng lớn nhất . . ."

Hai người đang nói, nha hoàn bụng chén ngọc đi vào nói: "Vương Gia, canh cho Vương phi đã chùng xong."

Mộ Dung Kinh Hàn nhận lấy, tự mình dứt từng muỗng từng muỗng cho Tần Mục Ca.

Về vương phi trở lại, lời Vương Gia * yêu với trình độ cao, chuyện tự mình dứt canh này nhanh chóng truyền khắp trên dưới vương phủ.

Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong tự động giảm cảm giác tồn tại, hoàn toàn rất ít xuất hiện, chỉ là âm thầm làm một chút hành động.

Ngày hôm đó, Tần Mục Ca ngủ trưa tỉnh lại, Mộ Dung Kinh Hàn đang chờ, thấy nàng tỉnh lại, liền tiến lên đây mỉm cười nói: "Hoa sen trong vườn hoa đúng lúc nở, họ mời chúng ta qua đó ngắm sen, ý của ngươi như thế nào?"

Tần Mục Ca suy nghĩ một chút, mấy ngày nay chỉ là bày ra thanh thế, hiện tại đi xem một chút cũng tốt.

Vì vậy sau khi nàng đứng dậy tí mĩ trang điểm, ra ngoài đi theo Mộ Dung Kinh Hàn cùng nhau từ từ đi tới vườn hoa.

Dọc theo đường đi Mộ Dung Kinh Hàn cũng kéo cánh tay Tần Mục Ca, mỗi lần đi tới một chỗ luôn giống như kể chuyện xưa giảng thích quá khứ ngọt ngào của hai người, hình như từng chỗ trong vương phủ này đều có kỷ niệm quý báu.

Tần Mục Ca nhìn Mộ Dung Kinh Hàn đắm chìm ở trong vui sướng cũng không đành lòng cắt ngang hẳn, chỉ bình tĩnh nghe, thỉnh thoảng chen vào một hai lời.

"Nhược Nhi, ta sẽ từ từ loại đi những nữ nhân này . . ." Mộ Dung Kinh Hàn chợt bật ra một câu như vậy, "Lúc ngươi đang ở bên cạnh ta, ta tin chắc ngươi sẽ không rời khỏi ta, bởi vì ta biết tình cảm của ngươi với ta, nhưng bây giờ ta lại không có ý nghĩ này, chỉ muốn để một mình ngươi ở lại bên cạnh ta, mọi người không thể thay thế ngươi . . ."

Tần Mục Ca không nói gì, nhưng trong lòng lại rất xúc động -- có người, vì sao luôn là sau khi mất đi mới biết quý trọng chứ?

-0di33xn0dafnI330fys0doon

Vừa vào vườn hoa, thì thấy mười mấy người đẹp đã chờ ở trên du thuyền hoa lệ kia, trác phi dẫn đầu -- người nắm quyền hậu viện vương phủ hiện tại là Trương Mộ Vân, Liễu Thanh Uyển đứng chờ đón gió, giống như đang chuẩn bị chào đón.

Chỉ là ở Tần Mục Ca xem ra, thế nào cũng có cảm giác khiêu chiến.

"Vương Gia, vương phi . . ." Mọi người cúi người hành lễ chào đón Mộ Dung Kinh Hàn và Tần Mục Ca.

Mộ Dung Kinh Hân cẩn thận diu đỡ Tần Mục Ca lên thuyền đá, ngồi xong, mới nói với những người nữ nhân kia: "Tất cả ngồi đi . . ."

Trương Mộ Vân và Liễu Thanh Uyển còn có Triệu Hiểu Uyển theo thứ tự ngồi ở dưới tay Mộ Dung Kinh Hân.

Thuyền từ từ tiến về phía trước.

Mộ Dung Kinh Hân nhỏ giọng hỏi Tần Mục Ca: "Lạnh hay không, Nhược Nhi?"

Tần Mục Ca lắc đầu, ngay sau đó cười nhạt: "Phải chăng Vương Gia coi ta thành một búp bê sứ vừa đựng đã bể rồi hả?"

Trong mắt Mộ Dung Kinh Hân đầy * nịch, chậm rãi trả lời: "Ta hận không thò vào ngay ôm người, như vậy người sẽ không có sơ xuất gì nữa rồi . . . Ngày không có người thật sự giống như nhai sáp nến . . ."

Trương Mộ Vân và Thanh Uyển còn có các nữ nhân chung quanh, vẻ mặt khác nhau -- sau khi Vương phi này chết không phải là họ phục vụ sao?

Thấy ánh mắt Mộ Dung Kinh Hân giống như mọc ở trên người Tần Mục Ca, mặc cho người khác đang giả bộ làm vẻ lộng lẫy cũng không ngó nhìn nhiều, các nữ nhân có thể nói hết sức thất vọng, nhưng cũng không dám lộ ra nét mặt gì.

"Vương Gia, hiện tại thân thể vương phi tốt lên rồi, có muốn mở một bữa tiệc để ăn mừng một chút hay không?" Trương Mộ Vân rất khiêm tốn, đôi mắt nhìn Mộ Dung Kinh Hân, khóe mắt lại nhìn Tần Mục Ca.

Mộ Dung Kinh Hân không trả lời, mà nhìn Tần Mục Ca hỏi "Nhược Nhi, người cảm thấy thế nào?"

Tần Mục Ca vẫn cười một tiếng: "Vương Gia làm chủ đi . . ."

Nàng giao quyền chủ động cho Mộ Dung Kinh Hân, bởi vì nàng cảm thấy Trương Mộ Vân hỏi câu này, cũng không phải đơn thuần muốn chào đón mình trở lại, mà là muốn gián tiếp truyền đạt chút tin tức cho mình, bây giờ vương phủ là nàng ta đang xử lý, hơn nữa rất được Mộ Dung Kinh Hân coi trọng.

"Vây cũng tốt, người đi chuẩn bị, trong một hai ngày chúng ta tổ chức một bữa tiệc trong vương phủ trước, chờ tinh thần vương phi tốt hơn chút, Bôn vương nữa lại chuẩn bị tiệc lớn." Mộ Dung Kinh Hân không nhìn được muốn nhẹ nhàng sờ tay Tần Mục Ca, hình như chỉ có như vậy, hắn mới cảm thấy an tâm và kiên định.

Liễu Thanh Uyển nhìn Mộ Dung Kinh Hân không coi ai ra gì thân mật với Tần Mục Ca, trong lòng giống như lật đổ bình ngũ vị (bình năm vị : chua, ngọt, cay, mặn, đắng). Kể từ sau khi Vương phi chết, rốt cuộc suy nghĩ Vương Gia giống như bị đá kích, ăn không biết ngon, bệnh nặng một trận, là mình dùng tình cảm dịu dàng, đáng mua an ủi hắn, mới làm cho tinh thần hắn dần dần tốt lên, nhưng bây giờ đối phương vừa trở lại thì mình là cái gì cũng không phải rồi!

Tần Mục Ca vẫn duy trì đắm đuối đưa tình, mãi cho đến ban đêm.

Lúc này Mộ Dung Kinh Hân đang định đứng dậy, Liễu Thanh Uyển chợt ôm bụng chao ôi khẽ gọi một tiếng, đáng thương nhìn Mộ Dung Kinh Hân nói: "Bụng thiếp thân thật là đau . . ."

Tần Mục Ca cũng đứng dậy theo, chợt thân thuyền thoáng một cái, nàng lao đảo một cái, tay lập tức đỡ trán, khẽ nhắm mắt.

Mộ Dung Kinh Hân đang muốn hỏi ý Liễu Thanh Uyển gì đó, vừa thấy Tần Mục Ca có tình huống, lập tức ôm lấy nàng gấp gấp hỏi "Nhược Nhi, người làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không? . . ."

"Có chút choáng váng đầu, không sao -- Vương Gia đi xem Liễu muội muội được rồi . . . Thiếp thân đi về trước . . ."

Tần Mục Ca vẫn chưa nói hết, Mộ Dung Kinh Hân bèn quả quyết nói: "Ta sẽ gọi y chính đến xem nàng ta, bây giờ thân thể người quá yếu, ta đưa người trở về trước."

Nói xong, Mộ Dung Kinh Hân lại dẫn dò nói với Trương Mộ Vân: "Người tìm người chăm sóc nàng ta một chút -- đúng rồi, nha hoàn bên cạnh Nhược Nhi trước kia ở nơi nào? Hiện tại tìm đến phục vụ cho Bôn vương."

Trương Mộ Vân cúi đầu cúi người bày tỏ bằng lòng.

Tần Mục Ca do Mộ Dung Kinh Hân đỡ vừa ra khỏi vườn hoa, bèn đến gần lỗ tai đối phương nhỏ giọng nói: "Hành động này của ta sẽ có người không quen nhìn nhỉ? . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Một tin tức

Mộ Dung Kinh Hân giọng gào cười nhàn nhạt, nói: "Không biết, có thể sẽ . . ."

Hai người không nói thêm gì nữa, hai bên ôm tâm sự, Tần Mục Ca theo Mộ Dung Kinh Hân về phòng ngủ.

"Đám nha hoàn của ta tên là gì?" Nàng chợt nhớ tới chuyện này, vội hỏi. Trước quan tâm là mỗi người nữ nhân, cũng quên tình huống nha hoàn trước kia.

Mộ Dung Kinh Hân ngồi đối diện Tần Mục Ca, dịu dàng trả lời: "Là Tiểu Ngư, nàng ta là nha hoàn thân thiết nhất của ngươi, chỉ là trước kia sau khi ngươi qua đời, ta bố trí một Từ Đường nhỏ đặc biệt đặt bài vị của ngươi tại biệt viện, Tiểu Ngư luôn ở nơi đó phục vụ ngươi, cũng không tiếp xúc với người khác, hiện tại ta kêu nàng ta đến cho người thôi . . ."

Tần Mục Ca gật đầu, nếu người nha hoàn thân thiết nhất này trở lại, rất nhiều chuyện trước kia có thể mình đều sẽ có đáp án.

-

Nhưng, làm cho người ta không nghĩ tới là, không lâu lắm, người phái đi đón Tiểu Ngư truyền đến một tin tức -- Tiểu Ngư treo cổ rồi!

Tin tức này làm mọi người khiếp sợ.

Tần Mục Ca lập tức yêu cầu Mộ Dung Kinh Hân tự mình đi xem một chút. Hiên Viên Triệt với Lãnh Thanh Phong cũng cùng nhau đi đến.

"Chuyện này không đơn giản, Tiểu Ngư có lý do gì phải tự sát?" Lãnh Thanh Phong vừa lên xe ngựa thì bắt đầu phát biểu nghi ngờ của mình.

Mộ Dung Kinh Hân nghiêm mặt, mặt sa sầm như nước.

Hiên Viên Triệt thấy Mộ Dung Kinh Hân giữ yên lặng, thì nói tiếp: "Tiểu Ngư này từ trên hành động nhìn, hẳn là có cảm tình với vương phi, nếu không nàng ta cũng sẽ không tự mình lựa chọn ở Từ Đường, nhưng vào lúc sắp gặp được Vương phi đột nhiên nàng ta tự sát, hơi không thể nói nổi. . . . ."

Tần Mục Ca cũng không nói gì, nàng cũng không nghĩ ra, nha hoàn gần gũi của mình, lúc sắp gặp mình thì treo cổ tự sát, việc này phải giải thích thế nào? Không muốn gặp lại mình, hay là sợ gặp mình?

Xe ngựa đi nhanh trên đường, không bao lâu đã đến biệt viện của Mộ Dung Kinh Hân.

Kiểu mẫu của biệt viện nhỏ hơn một chút so với vương phủ, nhưng lại càng thấy lịch sự tao nhã. Chỉ là, cũng không ai có lòng dạ đi nhìn kỹ phong cảnh, chỉ vội vã chạy tới chỗ Tiểu Ngư treo cổ -- Từ Đường thờ cúng Vương phi.

Tiểu Ngư đã được đặt xuống rồi, nằm thẳng tắp trên mặt đất, bộ dáng có chút khủng bố.

Đầu tiên Hiên Viên Triệt đi lên ngồi xuống nhìn cẩn thận, Lãnh Thanh Phong ở một bên khác cũng bắt đầu xem xét cẩn thận.

Tần Mục Ca từ từ đi tới gần, nhìn đứa bé gái mà mình rất gần gũi nhưng bây giờ Âm Dương ngăn cách hai bên.

Nàng ta mặc váy áo hơi cũ, gầy teo, màu trắng không bình thường trên mặt là tro xanh, mí mắt khẽ nhắm, trên cổ có một vết dây rõ ràng.

"Nàng ta không phải là treo cổ chết . . ." Hiên Viên Triệt chợt nói ra một câu, giống như một tảng đá lớn ném vào giữa lòng hồ mọi người ở đây!

Lãnh Thanh Phong cũng gật đầu nói tiếp lời: "Vâng, đại tướng quân nói rất đúng, nếu như là tự mình treo cổ, đầu lưỡi kia nên đưa ra, sắc mặt chắc cũng là màu tím đen, mà nàng ta không phải."

Hiên Viên Triệt lấy khăn gấm ra che kín tay Tiểu Ngư, nhẹ nhàng xoa bóp lên, sau đó ngược mắt nhìn về phía Mộ Dung Kinh Hân, giọng nói nặng nề báo cáo: "Vương Gia, nhiệt độ cơ thể của Tiểu Ngư vẫn còn, vừa mới chết không lâu!"

Về mặt của Mộ Dung Kinh Hân càng khó coi, hần dừng một chút, nói: "Chờ một chút khám nghiệm tử thi."

Nói xong, hần vẫy tay với thị vệ ngoài phòng.

Hiên Viên Triệt đứng dậy đỡ Tần Mục Ca đi tới ngoài phòng, thấy vẻ mặt nàng đau buồn khổ sở, nhẹ giọng nói: "Người chết không thể sống lại, ngươi không thể làm hại thân thể, đúng sai phải trái, cuối cùng có kết luận, Tiểu Ngư sẽ không chết vô ích, tổn thương người của nàng nhất định phải trả giá thật lớn. . . ."

Lúc này, Mộ Dung Kinh Hân với Lãnh Thanh Phong cũng đi ra. Bốn người ngồi ở ngoài phòng chờ Ngỗ tác (tên chức khám nghiệm tử thi) tới khám nghiệm tử thi.

"Rất rõ ràng, hung thủ phát hiện tin tức Vương Gia chuẩn bị gọi Tiểu Ngư trở về, mới vội vàng làm ra thủ đoạn tàn độc với Tiểu Ngư, việc này rất có thể

là Tiểu Ngự biết chuyện gì không có lợi với đối phương." 0di33xn0dafn330fys0doon Hiền Viên Triệt dừng lại một chút, gương mặt tuấn tú bình tĩnh không gợn sóng và cũng sâu sắc, "Như vậy có thể thấy được, tên hung thủ này tuyệt đối là ở trong vương phủ, hoàn toàn không ở bên ngoài."

"Có thể có giả thiết như vậy thành lập hay không, " Lãnh Thanh Phong nhìn Mộ Dung Kinh Hàn, chậm rãi nói, " Trước kia vào lúc linh cửu của tỷ tỷ bị người động thân thể ở vương phủ, mà lúc đối phương hành động bị Tiểu Ngự phát hiện, hiện tại trước mắt muốn điều tra chuyện này, cho nên đối phương lo lắng bị Tiểu Ngự tiết lộ hành tung, cho nên . . . "

Trong mắt Mộ Dung Kinh Hàn đầy hung ác, nhìn Tần Mục Ca chậm rãi nói: "Nhược Nhi, mặc kệ là ai, ta nhất định phải để nàng ta trả giá thật lớn!"

Hiện tại, dường như một sự thật bắt đầu đặt ở trước mắt, tên hung thủ này phải là một người trong mấy nữ nhân trong Vương phủ.

"Ta cảm thấy tên hung thủ này chắc là rất hận ta, sau đó rất thích ngươi, cũng có thể là muốn quản lý hậu viện vương phủ, cho nên lo lắng ta trở lại . . . " Tần Mục Ca đón nhận ánh mắt Mộ Dung Kinh Hàn, chứa nụ cười lạnh lạnh, tiếp tục nói, "Vương Gia, cái hậu viện này của ngươi lớn như thế, có chỗ gì tốt? Một đám nữ nhân nhìn như bình thường, đã thành Yêu Ma Quỷ Quái, ngươi cũng không biết chuyện, thật không biết có nên nói ngươi đáng thương hay không . . . "

Mộ Dung Kinh Hàn bị Tần Mục Ca không đáp lại không êm dịu nói gần như không còn mặt mũi, gương mặt tuấn tú xinh đẹp vô cùng nhợt nhạt.

Không khí trong phòng hơi nặng nề. Đúng lúc này Ngổ tác tới, đúng lúc làm dịu không khí ngột ngạt.

Ngổ tác đi vào, kết quả nghiệm thi rất nhanh đã ra tới, không có bất ngờ, Tiểu Ngự là bị người giết hại sau đó giả tạo thành treo cổ, thời gian chết không tới hai canh giờ.

Mấy người theo Mộ Dung Kinh Hàn đến phòng nhỏ của Tiểu Ngự nghỉ ngơi, muốn phát hiện chút ít gì.

Bên trong trang trí rất đơn giản, có một án thư (bàn viết chữ) nhỏ, phía trên xếp không ít cuốn sách, cũng không có thiếu viết các loại thơ nhỏ.

Lòng của Tần Mục Ca không khỏi đau đớn, nhìn dáng dấp Tiểu Ngự là một cô gái thông minh, đáng quý chính là giữ bài vị cho mình, trung thành chứng giám. Nàng nhìn chung quanh một chút, nơi này hình như từng bị người vội vàng lục lọi, chần gằm, đầu giường hơi lộn xộn.

Nàng lại đưa ánh mắt về một cái khung nhỏ trên bàn trang điểm, phía trên để một cái áo rộng rách, bên cạnh còn có một cái trâm bạc. Nàng đi tới, nhẹ nhàng lấy áo rộng rách ra.

Chợt, nàng thấy phía dưới áo không biết lúc nào thì khắc mấy cái chữ trên mặt bàn, cong vẹo, hình như người chủ khắc chữ rất vội, gấp gáp, cho nên chữ này cũng viết ngoáy không thôi.

Lúc Tần Mục Ca cẩn thận phân biệt, Hiền Viên Triệt thấy vẻ mặt nàng không đúng, cũng vây quanh lại đứng ở bên cạnh nàng cúi đầu xem xét.

Hai người nhìn, liếc mắt nhìn lẫn nhau, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Kinh Hàn.

"Vương Gia, ngươi tới xem nơi này một chút." Tần Mục Ca gửi đi lời mời với Mộ Dung Kinh Hàn, sắc mặt của nàng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Mộ Dung Kinh Hàn lập tức đi tới, cúi đầu nhìn.

"Những cái này chắc là Tiểu Ngự viết, mặc dù viết ngoáy, nhưng nhìn kỹ, chữ viết với bên kia là cùng một người -- nói cách khác, Tiểu Ngự đang gặp gỡ với người giết nàng trước đó, hình như sớm cảm giác được, cho nên trong lúc vội vàng viết xuống mấy cái chữ này. . ." Tần Mục Ca bắt đầu tỉnh táo bình tĩnh suy đoán, ánh mắt nhìn Mộ Dung Kinh Hàn càng không có tình cảm, "Vương Gia sẽ không cho rằng nơi này viết là giả chứ? . . . "

Lúc này gương mặt tuấn tú Mộ Dung Kinh Hàn lại toàn là tiêu điều đau xót, hấn cao giọng nói với bên ngoài: "Truyền lệnh của Bôn vương, gọi tất cả cơ thiếp trong vương phủ lập tức tới biệt viện, một người cũng không để lại!"

Trong nhà rơi vào im lặng, Tần Mục Ca sờ sờ mấy chữ kia trên mặt bàn lúc sinh mạng Tiểu Ngự sắp mất đi vội vàng viết xuống, đôi mắt dần dần đã uơu ước.

Bởi vì trong lòng quá mức đè nén, Tần Mục Ca bỏ mọi người qua một bên ra ngoài sân hóng mát.

Sau đó Hiền Viên Triệt đi theo ra ngoài, đi với nàng tới giàn hoa ngồi xuống .

"Mục Ca. . ." Hiền Viên Triệt bỗng nhiên cảm thấy mình mệt mỏi, hấn rất muốn ôm đối phương vào trong lòng an ủi, cho nàng cảm giác an toàn, nhưng bây giờ vai trò không cho phép, thân phận của nàng là Thanh vương phi.

Hấn đưa khăn gấm của mình tới.

Tần Mục Ca nhận lấy dùng sức lau nước mắt, sau một lúc lâu gần từng chữ: "Nữ nhân lòng dạ ác độc như thế sao xứng sống trên đời, ta nhất định phải cắt đứt với nàng ta. . . "

"Kẻ xấu sẽ không sống lâu, ngươi yên tâm. . . "

Lúc này Lãnh Thanh Phong cũng mặt lạnh ra ngoài, thấy Tần Mục Ca roi lệ, khỏe miệng mím chặt một chút, qua ngồi dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, ngươi không cần lại khổ sở, mặc kệ chuyện như thế nào, chúng ta đều muốn Vương Gia cho một ý kiến, kẻ giết người đền mạng, từ xưa cũng thế, Tiểu Ngư tuyệt đối sẽ không chết vô ích!"

Ba người ngồi, nhỏ giọng nói một chút lời, chỉ có Mộ Dung Kinh Hàn chưa hề đi ra, ở trong phòng không biết im lặng gì.

Không bao lâu, hơn mười người nữ nhân giống như mười mấy đường cầu vòng nối đuôi nhau vào, đứng ở trong viện. Trương Mộ Vân dẫn đầu với Triệu Hiểu Uyển còn có Liễu Thanh Uyển, chờ mọi người đều đi vào, Triệu Hiểu Uyển đi tới nói với Hiên Viên Triệt: "Đại tướng quân, Vương Gia bảo chúng ta tới làm cái gì?"

Mặt Hiên Viên Triệt không chút thay đổi nói: "Tự nhiên là có chuyện, đợi chút Vương Gia sẽ ra tới, trước ngươi đợi chút đi."

Tần Mục Ca chậm rãi đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn sang, lướt qua cả vùng bụi hoa, nàng nhìn sang phía Liễu Thanh Uyển, trong mắt đối phương cũng toàn là phức tạp, về mặt Trương Mộ Vân bên cạnh nàng ta với mấy người nữ nhân phía sau cũng vô cùng sâu xa giống như nhau.

Hình như nhìn kỹ ý nghĩ sâu xa lẫn nhau ở giữa nơi này, mặc dù không có khói thuốc súng, nhưng lại có Đạo Quang Kiếm Ảnh (ánh đạo bóng kiếm) không nhìn thấy.

Hiên Viên Triệt với Lãnh Thanh Phong một trái một phải đứng ở bên cạnh Tần Mục Ca, hung ác trong mắt mỗi người tùy lúc đậm đặc.

"Người hãm hại tỷ tỷ của ta, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi sống, không cần biết ngươi là ai, cũng mặc kệ ngươi được Thanh Dương vương coi trọng nhiều bao nhiêu!" Giọng nói Lãnh Thanh Phong lạnh lạnh phát ra cảnh cáo.

Gần như tất cả nữ nhân, nhìn sát khí dày đặc trong mắt hắn, cũng có chút hoa dung thất sắc (mặt mày biến sắc) -- có thể họ cũng biết không ít về danh hiệu của Lãnh Thanh Phong, cho nên những lời này gây khiếp sợ đến phần lớn người.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mưa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Quân tử giúp người hoàn thành ước vọng

Lại một lão phụ nhân quỳ xuống trả lời: "Dạ. . . Hai thị nữ của Liễu trắc phi đã tới . . ."

Về mặt của Liễu Thanh Uyển đã sớm tái nhợt, sau khi nghe được câu này lập tức nhìn về phía Mộ Dung Kinh Hàn trả lời: "Vương Gia, thị nữ của ta là tới tìm Tiểu Ngư xin hoa văn! Cũng không có chuyện khác!"

Tần Mục Ca đứng ở bên cạnh Mộ Dung Kinh Hàn, nhìn Liễu Thanh Uyển, lại nhìn một chút những người khác, lạnh nhạt nói: "Ngươi cảm thấy có chuyện khác gì? Liễu Thanh Uyển, ngươi cũng quá coi thường trí tuệ của Tiểu Ngư cũng quá coi thường phán đoán của vương gia -- vì sao ngươi phải phái người giết chết Tiểu Ngư?"

"Ta không có, sao ta có thể giết nàng ta? !" Liễu Thanh Uyển nhảy dựng lên như bị bò cạp chích lớn tiếng nói.

Mặt Mộ Dung Kinh Hàn phủ rét lạnh, tiến lên đá một phát về phía Liễu Thanh Uyển, đá nàng ta ngã xuống đất, gần từng chữ: "Tiểu Ngư đã khắc chữ chứng minh là ngươi muốn giết nàng ta, ngươi còn nói xảo?!"

Làm sao Liễu Thanh Uyển từng bị đối xử như thế, đau đến nước mắt rơi xuống, nàng miễn cưỡng tranh cãi: "Vương Gia, nô tì bị oan, nô tì bị oan! . . ."

"Vương Gia, nô tì muốn để Liễu thị một mạng đền một mạng, để an ủi Tiểu Ngư ở trên trời có linh thiêng." Nước mắt Tần Mục Ca dần dần cuộn trào mãnh liệt, như đưa ra thỉnh cầu với Mộ Dung Kinh Hàn.

Mộ Dung Kinh Hàn gật đầu, nói với thị vệ: "Kéo Liễu thị ra ngoài, loạn gây đánh chết."

Liễu Thanh Uyển vừa nghe dọa đến chân cũng mềm nhũn, khàn cả giọng hô với Mộ Dung Kinh Hàn: "Vương Gia tha mạng! Vương Gia tha mạng! -- trác phi cứu mạng . . ."

Ánh mắt của nàng ta nhìn Mộ Dung Kinh Hàn không có bày tỏ gì, bèn chuyển ánh mắt nhìn về phía Trương Mộ Vân.

Tần Mục Ca thờ ơ nhìn không nói lời nào, Mộ Dung Kinh Hàn cũng hoàn toàn bình tĩnh, trong mắt sâu xa, không lộ ra vui giận.

"Trương trác phi -- Vương Gia, đây không phải là chủ ý của ta, Vương Gia tha mạng!" Cuối cùng Liễu Thanh Uyển không chịu nổi, cuồng loạn quát, tuyệt vọng trong đôi mắt dần dần lắng lại một chút, giống như người rơi xuống nước bắt được một cọng cỏ cứu mạng.

Mộ Dung Kinh Hàn vùng tay lên, thị vệ ngưng động tác.

Tần Mục Ca thấy khăn gắm trong tay Trương Mộ Vân siết thật chặt ở một chỗ, ánh mắt cũng thẳng tắp nhìn sang.

"Thành thật khai báo."

Liễu Thanh Uyển quỳ trên mặt đất, nhìn về phía Trương Mộ Vân nói: "Chuyện này là Trương trác phi xúi giục . . ."

Trong sân càng yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Trương trác phi.

Đôi tay Mộ Dung Kinh Hàn dựa vào phía sau, nhìn về phía Trương Mộ Vân, chậm rãi nói: "Vì sao ngươi phải làm như vậy?"

Trương Mộ Vân đi tới một bước, cúi người với Mộ Dung Kinh Hàn, về mặt bình tĩnh trả lời: "Vương Gia, dựa vào một câu nói của Liễu thị, là có thể đổ tội thiếp thân sao?"

Liễu Thanh Uyển lo lắng mình bị định tội lần nữa, lập tức vội vàng trả lời: "Vương Gia, là Trương trác phi nói không thể gọi Tiểu Ngư trở lại, cho nên kêu thị nữ của ta dẫn thích khách tìm đến Tiểu Ngư! . . ."

Lúc này Tần Mục Ca cũng không kích động, chỉ nhìn Trương Mộ Vân nói: "Hận ta như thế, ta với ngươi có bao nhiêu thù hận? Trương Mộ Vân?"

"Ngươi không cần cãi chày cãi cối, Trương Mộ Vân, Tiểu Ngư để lại chữ ở trên bàn đã nói chính là ngươi!" Lãnh Thanh Phong thấy Trương Mộ Vân hoàn toàn bình tĩnh, sự tức giận trong lòng hắn đã dần dần bắt đầu khởi động lên.

"Khi còn sống Nhược Nhi thân thiện với ngươi, Bồn vương cũng coi là thêm * yêu với ngươi, ngươi biết rõ Bồn vương tình sâu như biển với Nhược Nhi, vì sao phải làm ra chuyện độc ác như vậy?" Giọng nói Mộ Dung Kinh Hàn không có lên xuống gì, mỗi một chữ giống như là một tảng băng, có thể đông cứng người.

Trương Mộ Vân cười lạnh một tiếng, nhìn Mộ Dung Kinh Hàn lạnh nhạt nói: "Vương Gia đã nói ra đáp án, còn muốn thiếp thân giải thích sao? -- ngươi tình sâu như biển với Lãnh Thanh Nhược, còn ta thì sao? Ta ở vào vị trí nào? Nhiều nữ nhân như vậy ngươi nhìn như ám áp dịu dàng, lại chỉ động tình với một mình Lãnh Thanh Nhược, *d&d#l@q^d ngươi khiến chúng ta làm sao chịu nổi? Mặc dù như vậy, nàng ta còn chưa đủ, mơ mộng một đời một đôi với ngươi. Cũng may, ngươi không có đồng ý nàng ta, hơn nữa lại cười mấy người nữ nhân muốn thay đổi ý tưởng của nàng ta, kết quả nàng ta tự sát, ta sớm đã mong đợi nàng ta chết!

"Nhưng mà, ngươi lại còn muốn để nàng ta sống lại, tiếp tục trở lại độc chiếm tình yêu của ngươi, đương nhiên ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. . ."

Tần Mục Ca đi tới một bước, đi tới trước mặt nàng ta, nở nụ cười lạnh lạnh, nói: " Trương Mộ Vân, ngươi làm cái gì với ta không sao cả, dù sao trước kia ta đã chết, nhưng hôm nay ngươi lại giết chết Tiểu Ngư, ta sẽ không tha thứ việc này cho ngươi, giết người thì đền mạng, ngươi phải trả giá thật lớn!"

Trương Mộ Vân cũng không sợ, nhìn Tần Mục Ca khoe miệng khê nhếch: "Ta biết cuối cùng Vương Gia sẽ tìm được ngươi, để ngươi trở về lấy đi tất cả của ta, người đàn ông ta yêu, vương phủ của ta, tất cả việc ta làm ta đều không hối hận, ta biết vốn ngươi cũng chưa nhớ ra, không nghĩ đến Vương Gia yêu ngươi say đắm -- rất tốt . . ."

Nói xong, nàng rút ra dao găm từ trong tay áo dùng sức đâm vào ngực của mình!

Mộ Dung Kinh Hàn muốn nói lại thôi, cuối cùng không đi ngăn cản, chỉ có ánh mắt phức tạp nhìn Trương Mộ Vân từ từ ngã trên mặt đất.

Cả đám nữ nhân kinh hoàng, Liễu Thanh Uyển thấy Trương Mộ Vân lại lấy phương thức này kết thúc tính mạng của mình, sợ đến ánh mắt đờ đẫn, tiếp theo ngất đi.

Chuyện nói tới đây, hình như cũng nên kết thúc, năm đó người cho mình một đao còn có người giết Tiểu Ngư đều tìm được, thù nên báo cũng đã báo.

-

Thi thể Trương Mộ Vân được khiêng đi chôn, không có danh hiệu hàm tước gì, có thể thấy được thái độ Mộ Dung Kinh Hàn đối với nàng ta. Liễu Thanh Uyển bị đánh 50 hèo đuổi ra vương phủ, những người nữ nhân khác Mộ Dung Kinh Hàn giữ lại Triệu Hiểu Uyển và một người nữ nhân khác tuổi xấp xỉ với Lãnh Thanh Nhược trước kia, còn lại toàn bộ được thả ra.

Trong tiệc tối, Mộ Dung Kinh Hàn liêu mạng uống rượu, mặc kệ ai tới khuyên cũng chẳng ăn thua gì, cho nên cuối cùng hắn say, được thị vệ khiêng về phòng ngủ.

Bọn nha hoàn nấu canh giải rượu, bận rộn đến nửa đêm.

Lãnh Thanh Phong, Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca cũng cùng nhau đi theo, đến lúc tình huống đối phương khá hơn một chút, mỗi người mới tản đi nghỉ ngơi không hề cập tới.

Liên tiếp ba ngày, vẻ mặt Mộ Dung Kinh Hàn không tốt lắm, vẻ mặt mệt mỏi, rất tiêu tụy. Mỗi ngày Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong đều theo cùng, mà thỉnh thoảng Tần Mục Ca làm chút cháo bổ thần cho hắn.

Một ngày gần tối, Mộ Dung Kinh Hàn đơn độc hẹn Tần Mục Ca đến vườn hoa tản bộ.

Tần Mục Ca mơ hồ cảm thấy hình như đối phương sẽ nói cái gì, nhưng nàng vẫn đi theo đối phương đến vườn hoa.

Đối với Mộ Dung Kinh Hàn, trong lòng nàng luôn có một loại cảm giác nhàn nhạt, không thể nói là yêu, cũng nói không thể nói rõ là hận, hoặc là nói cái khác, thậm chí mình cũng nói không rõ ràng không phân biệt được.

Hai người đi dọc theo hành lang từ từ tới vườn hoa, Mộ Dung Kinh Hàn thỉnh thoảng nhẹ giọng ho khan một chút, nói lời có chút không liên quan đến đau khổ, ví dụ như thời tiết như thế nào gì đó.

Tần Mục Ca cũng có hỏi thì đáp.

Cho đến khi đi tới một chỗ trên lầu các, Mộ Dung Kinh Hàn mới dùng âm thanh trầm thấp hỏi: "Nhược Nhi, ta muốn ngươi ở lại, thật sự, ta sẽ đuổi tất cả mọi người, chỉ còn ngươi và ta -- sẽ không có người nữ nhân không liên quan gì tới quấy rầy chúng ta nữa, càng sẽ không làm hại ngươi. Có thể không?"

Nhìn ánh mắt hắn nóng vội lại tràn đầy mong đợi, Tần Mục Ca nhẹ nhàng lắc đầu.

"Vương Gia, rất nhiều chuyện không thể quay đầu, tình cảm của ta với ngươi chính là như vậy, có thể chúng ta từng có quá khứ rất tốt đẹp, nhưng bây giờ ta hoàn toàn không nhớ ra, ta đối với ngươi ngoại trừ tôn kính, không có tình cảm khác nữa. Cho nên chúng ta hãy cứ bắt đầu cuộc sống của mình mới thôi. . ."

Mặc dù có chút không đành lòng, nàng vẫn độc ác nói ra lời từ chối.

Ánh mắt Mộ Dung Kinh Hàn có thất vọng và khổ sở không gì sánh kịp, chỉ nhìn Tần Mục Ca nói không ra lời.

Tần Mục Ca vội bổ sung: "Nhưng mà ta thật sự cảm ơn ngươi để cho ta sống lại, mặc dù ta không nhớ rõ, nhưng sự thật ở chỗ này ta chắc chắn thừa nhận, đời này ngươi mà ta cảm kích nhất chính là ngài Vương Gia. . ."

Mộ Dung Kinh Hàn xoay người đi nhìn phong cảnh phía ngoài, thật lâu không nói gì. Thật lâu, hắn chợt nhỏ giọng nói: "Có phải Triệu Hiểu Uyển và Hiên Viên Triệt từng có tình cũ hay không? . . ."

Cái này sao? Làm sao hắn biết? Trước hết Tần Mục Ca định không nói nhiều, chỉ là hỏi: "Làm sao Vương Gia có thể khẳng định?"

"Ta cảm thấy lúc nhìn Hiên Viên ánh mắt của nàng ta có chút không bình thường, hơn nữa bọn họ -- bây giờ đang ở cùng nhau. . ." Mộ Dung Kinh Hàn đưa tay chỉ.

Tần Mục Ca đi một bước theo đối phương chỉ nhìn sang.

Quả nhiên, Triệu Hiểu Uyển và Hiên Viên Triệt đang đứng nói chuyện trên đường nhỏ ở một chỗ ngoài cửa viện, phía kia hình như rất vắng vẻ, bọn nha hoàn rất ít xuất hiện.

Hiện tại, cho dù Tần Mục Ca muốn nói bọn họ không quen biết lẫn nhau cũng cảm thấy có chút không nói nên lời -- không quen biết sao có thể lại ở cùng nhau chứ? 0di33xn0dafn330fys0doon Cho dù là thỉnh thoảng gặp mặt chào hỏi là tốt rồi, tại sao có thể ở chỗ ít người không ngừng nói như vậy chứ?

"Lúc trước bọn họ là có cảm tình với nhau, nếu như không có ngoài ý muốn, hiện tại họ có thể đã là vợ chồng." Tần Mục Ca lo lắng Mộ Dung Kinh Hàn sẽ trách tội Hiên Viên Triệt, bèn bắt đầu giải thích chuyện này cho Mộ Dung Kinh Hàn, ánh mắt của nàng đề vào trên người Hiên Viên Triệt, thật lâu không có dời đi, trong lòng âm thầm, cuối cùng hắn không buông Triệu Hiểu Uyển, không phải sao?" Thái hậu thích đại tướng quân, cũng biết hắn thích Triệu Hiểu Uyển, cho nên đã gả Triệu Hiểu Uyển cho Vương Gia, chia rẽ hai người này. . ."

"Không phải ngươi muốn thành toàn cho bọn họ sao?" Mộ Dung Kinh Hàn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía Tần Mục Ca, cười nhạt, "Ta buông tay, để Triệu Hiểu Uyển và hắn trở lại kinh thành, ngươi ở lại với ta, có thể không?"

Tần Mục Ca dừng lại, ánh mắt từ từ chuyển tới Hiên Viên Triệt nơi xa, bởi vì quá xa, không thấy rõ nét mặt Hiên Viên Triệt, nhưng như vậy dù vẫn không tách ra với Triệu Hiểu Uyển, thật sự hắn có thể lộ ra chân tình, quên mất đây là nơi nào rồi.

Người chung tình giống hắn vậy chắc là sẽ không dễ dàng quên mất tình yêu trong lòng, trước cho rằng mình là đao phủ chia rẽ bọn họ, kết quả không phải, như vậy hiện tại mình giúp người hoàn thành ước vọng, dùng bản thân để tác thành cho bọn họ một lần, như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Không cần loạn điểm uyên ương, có được hay không?

"Ta suy nghĩ một chút . . ." Tần Mục Ca không từ chối đề nghị của Mộ Dung Khinh Hàn, mà là rất trịnh trọng đồng ý suy nghĩ.

Mộ Dung Khinh Hàn vừa nghe vui như lên trời, vui mừng không biết phải làm cái gì, chỉ luôn miệng nói: "Được, được, ta chờ tin tức của ngươi."

Hai người cũng không đứng ở trên lầu các, từ từ xuống vườn hoa đi lòng vòng, thì Mộ Dung Khinh Hàn và Tần Mục Ca nói về cuộc sống thường ngày ở viện.

Tần Mục Ca nhìn sắc trời hơi tối, trong lòng lo lắng nếu Hiên Viên Triệt tiếp tục ngây ngô với Triệu Hiểu Uyển, trong thất vọng đau khổ Mộ Dung Khinh Hàn sẽ tức giận, cho nên nàng lấy lý do tìm Lãnh Thanh Phong ra ngoài đi về phía viện của Lãnh Thanh Phong và Hiên Viên Triệt đang ở.

Hiên Viên Triệt đã trở lại, đang ngồi nói chuyện với Lãnh Thanh Phong trong sân, thấy nàng tới, hai người đều rất vui vẻ.

"Mục Ca. . ." Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt lóe ra một nụ cười rõ ràng, hắn nhìn Lãnh Thanh Phong, lại xem tướng Tần Mục Ca nói: "Ta thu xếp nói chuyện chúng ta rồi đi với Lãnh công tử, vừa khéo ngươi đã tới rồi."

Tần Mục Ca cười cười, nói với Hiên Viên Triệt: "Ta có lời nói với ngươi."

Lãnh Thanh Phong vừa nghe, bữu môi nói: "Thật vất vả mới tới, lại không nói chuyện với ta."

"Chờ một chút, ta nói mấy câu với đại tướng quân sẽ tới tìm ngươi." Tần Mục Ca vỗ nhẹ nhàng bờ vai của hắn bày tỏ an ủi.

Trong mắt Hiên Viên Triệt lóe nụ cười rồi đi tới bên ngoài viện.

Tần Mục Ca cũng kịp đi theo, ra khỏi viện.

Ánh trăng âm áp, bao phủ dịu dàng trong trời đất.

"Muốn nói cái gì với ta, Mục Ca?" Âm thanh của Hiên Viên Triệt không nói nên lời dịu dàng.

Trong chốc lát Tần Mục Ca không biết phải nói thế nào, ngẫm nghĩ chốc lát, chậm rãi nói: "Đại tướng quân, nếu có thể lựa chọn, ngươi bằng lòng mang theo Tiểu Uyển trở về không?"

Hiên Viên Triệt sững sờ, vội nói: "Nàng ta là trác vương phi, làm sao ta có thể mang nàng ta trở về, Mục Ca, không nên nói như vậy!"

"Ta nói là nếu như Vương Gia thật sự khai ân, cho phép ngươi mang nàng ta rời đi?" Tần Mục Ca dừng bước lại nhìn đối phương, lại hỏi một câu.

Hiên Viên Triệt im lặng, hắn không biết tại sao đột nhiên Tần Mục Ca lại hỏi ra vấn đề này, tạm thời không biết trả lời như thế nào mới có thể làm cho nàng hài lòng.

"Ngươi yêu nàng ta, có đúng hay không?"

". . . . ."

"Trong lòng ngươi cũng muốn ở một chỗ với nàng ta, phải hay không?"

"Hôm nay ngươi làm sao vậy, Mục Ca, làm sao cứ nói đến người khác?" Hiên Viên Triệt không hiểu ra sao.

Trong lòng Tần Mục Ca chợt có chút ghen tuông, ánh mắt cũng cảm giác hơi lạnh lạnh, nàng cố gắng giấu đi cảm xúc của mình lạnh nhạt nói: "Ngày mai các ngươi sẽ lên đường chứ, nên mang theo Triệu Hiểu Uyển đi Kinh Thành đi, ta không định rời đi, tính ở lại Cao Vực. . ."

"Ngươi ở lại?! Ngươi nói ngươi phải ở lại Cao Vực? Tại sao?! Ngươi đã nói ngươi sẽ không thích Mộ Dung Khinh Hàn, ngươi đã quên hắn, Mục Ca, ngươi không phải là Lãnh Thanh Nhược nữa, ngươi là Tần Mục Ca!" Nét mặt Hiên Viên Triệt lập tức trở nên kích động, đôi tay vịn chặt bả vai Tần Mục Ca, dùng sức lắc mấy cái!

Tin tức này ngoài dự đoán, vốn hắn cũng không nghĩ đến Tần Mục Ca sẽ có quyết định như vậy, hắn chợt có cảm giác thứ gì đã sắp bị cướp đi từ trong lòng mình.

Tần Mục Ca bị Hiên Viên Triệt lắc lư một trận choáng váng, nằng gượng cầm cự đến khi động tác của hắn tạm thời dừng lại, mới dùng thái độ rất trịnh trọng giải thích: "Ta biết ta là ai, cũng biết đang làm gì. Đại tướng quân, vốn là người nên kết làm vợ chồng với Triệu Hiểu Uyển, bởi vì đủ loại chuyện bỏ lỡ, hiện tại đoạn nhân duyên này cũng có thể bắt đầu từ Hồ Nam cao tân, như vậy đều tốt với các người. Hiện tại mặc dù ta không nhớ được Vương Gia, nhưng ta sống lại là sự thật, ta chính là vương phi trước kia, cho nên ở lại cũng nói còn nghe được, như vậy, Vương Gia nhất định sẽ để Tiểu Uyển rời đi với người . . ."

Hiện tại, rốt cuộc Hiên Viên Triệt có chút hiểu, là Tần Mục Ca và Mộ Dung Khinh Hàn đã đạt thành giao dịch, chính là nàng ở lại, để cho Triệu Hiểu Uyển rời đi.

"Có phải cho rằng ta sẽ cảm ơn thành toàn của người hay không, Tần Mục Ca?" Hiên Viên Triệt giận đến cười cười, chậm rãi buông đầu vai của đối phương ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào đôi mắt của đối phương, "Người sai rồi -- dùng tim của mình liên tục nhận định người khác, có thể sao? Ta và nàng ta đã trở thành quá khứ, ý này người hiểu không?"

Hai người cứ nhìn lẫn nhau như vậy, thật lâu không nói gì, cuối cùng, Hiên Viên Triệt kéo tay Tần Mục Ca nhỏ giọng nói: "Không cần loạn điểm uyên ương, có được hay không? Ta đồng ý với người phải bắt đầu lại lần nữa, người cũng đã đồng ý với ta, không được đổi ý. . ."

Mình đâu có đổi ý? Trong lòng Tần Mục Ca nhàn nhạt thở dài, hắn và Triệu Hiểu Uyển đã âm thầm hẹn hò, chẳng lẽ không phải biểu hiện tình cảm khó đè nén sao?

"Ta sẽ tự quyết định, còn nữa, nếu không có chuyện gì đặc biệt, tốt nhất người không được một mình gặp nhau với Triệu Hiểu Uyển, như vậy Vương Gia có thể sẽ không vui, cho nên, cho dù có cái gì, vẫn chờ đến rồi đi vương phủ sau đó mới nói đi."

Tần Mục Ca do dự một chút, vẫn nhìn không được nhắc nhở Hiên Viên Triệt một câu.

Hiên Viên Triệt dừng lại, lập tức ý thức lời của Tần Mục Ca có ngụ ý, giải thích ngay: "Ta sẽ không, giữa ta và nàng ta không có gì có thể nói, người yên tâm."

Tần Mục Ca nhìn hắn cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: "Lúc người và nàng ta nói chuyện, Vương Gia nhìn thấy . . ."

Chuyện cho tới bây giờ, hắn còn muốn che giấu thế nào đây?

"Ta không có ý gì khác, chỉ có ý tốt nhắc nhở người, nơi này là Thanh Dương vương phủ, không phải phủ Đại tướng quân, làm việc cẩn thận chút." Tần Mục Ca nói xong, cảm thấy không có chuyện gì để nói, cho nên chuẩn bị xoay người rời đi.

Hiên Viên Triệt sững sờ! Mới vừa rồi thật sự là mình bị Triệu Hiểu Uyển gọi lên, nói mấy câu, nhưng thật sự là mình chẳng có cái gì nhiều lời với nàng ta, càng không thể cho nàng ta hứa hẹn gì, nàng ta là trắc vương phi, mình đã bắt đầu cuộc sống mới, sẽ không quay đầu lại đi dây dưa ở trong tình cảm ngày xưa. Hôn nữa hiện tại trong lòng của mình biết, chốn trở về của mình là Tần Mục Ca -- vợ trước của mình, bị tổn thương qua rất nhiều lần lại tha thứ như cũ Tần Mục Ca xinh đẹp!

Cùng Triệu Hiểu Uyển cũng chỉ là một chút tình cảm ôm ấp lúc tuổi còn trẻ không dùng qua củi gạo dầu muối thấm vào thôi, vốn không chịu được rèn luyện và thử thách gì của cuộc sống.

Khi đó đến bây giờ đã trải qua không ít chuyện với Tần Mục Ca, hiểu biết về nàng nhiều hơn so với trước kia, cho nên mình càng cảm nhận được rõ ràng sức hấp dẫn của nàng, hơn nữa mình còn sinh hoạt với đối phương qua một khoảng thời gian, bây giờ trong lòng muốn tái hợp với nàng lúc nào cũng mãnh liệt hơn so với trước kia!

Cho nên hắn lập tức đi lên phía trước giữ chặt ống tay áo Tần Mục Ca, ngăn nàng rời đi, đồng thời gấp gấp giải thích: "Người hiểu lầm, cái gì ta cũng không nói với nàng ta, là nàng ta gọi ta ra ngoài hỏi một chút chuyện, chỉ vậy mà thôi, người phải tin tưởng ta!"

"Đại tướng quân xin buông tay . . ." Bây giờ thân phận của Tần Mục Ca là Thanh vương phi, làm sao có thể lờ lờ kéo kéo với Hiên Viên Triệt, cho nên nàng vội vàng tránh Hiên Viên Triệt, lui về phía sau mấy bước, che giấu cảm xúc trong lòng mình, nói khẽ, "Người và Triệu Hiểu Uyển như thế nào, không có quan hệ với ta, chỉ là ta nhắc nhở người chú ý trường hợp. . ."

Nói xong, xoay người đi về, không hề nói hơn một câu với Hiên Viên Triệt nữa. Ghen tuông và bực bội không tên trong lòng nàng đặc biệt mãnh liệt, cũng không có chỗ phát tiết.

Mình không nói rõ trước, hắn che che giấu giấu chọn ngậm miệng không nói, mà do mình nói ra thấy hắn và Triệu Hiểu Uyển ở chung một chỗ thì đối phương mới không mặn không nhạt thừa nhận, hơn nữa cũng không có nói gì thêm, đây chính là giấu đầu lòi đuôi thì phải?

"Mục Ca, người chờ một chút, Mục Ca!" Hiên Viên Triệt gấp gấp đuổi theo, cắt ngang trước mặt Tần Mục Ca, lần nữa ngăn lại đường đi của nàng, gương mặt tuấn tú luôn luôn tinh táo không sáng tràn đầy luồng cuồng và lo lắng, "Người phải tin tưởng ta, ta và Triệu Hiểu Uyển chẳng có cái gì cả, thật, là nàng ta hỏi ta một chút, cái gì ta cũng không có đồng ý, hơn nữa xác định rõ từ chối nàng ta! Người cứ tin tưởng ta có được hay không?!"

Hắn chỉ còn kém lấy lòng của mình ra cho đối phương nhìn!

Hơn nữa trong lòng hắn rất hối hận, tại sao lúc Triệu Hiểu Uyển hẹn mình ra ngoài, thì mình nhất định phải đi ra ngoài chứ? Kết quả hiện tại khó lòng giải bày! Vốn là mình cho rằng Tần Mục Ca không có khả năng sẽ biết, mình từ chối Triệu Hiểu Uyển là xong, không ngờ không chỉ có nàng thấy, Mộ Dung Khinh Hàn cũng thấy, việc này phải giải thích thế nào đây?!

"Trời không còn sớm, đại tướng quân, ta muốn nghỉ ngơi." Tần Mục Ca không phát biểu một câu nghị luận với cuộc hẹn của Hiên Viên Triệt và Triệu Hiểu Uyển.

Trong mắt trong trẻo lạnh lùng, giọng nói nhàn nhạt, rất không tức giận cũng không vui sướng, Tần Mục Ca cứ như vậy nhìn Hiên Viên Triệt nói khẽ.

Rốt cuộc, Hiên Viên Triệt thở dài, chậm rãi di chuyển thân thể ra, chỉ nói thật nhỏ: "Tin tưởng ta, hoàn toàn không có chuyện người nói kia . . . Ta và Triệu Hiểu Uyển không có khả năng. . ."

Tần Mục Ca vẫn không trả lời, lướt qua hần tiếp tục đi về phía trước.

Hiên Viên Triệt theo ở phía sau, vẻ mặt nặng nề tâm sự, hần nhìn ra trong lòng Tần Mục Ca không vui, nhưng lo lắng không biết làm sao giải thích, cứ như vậy mong ngóng nhìn Tần Mục Ca vào viện của Mộ Dung Kinh Hàn.

Cửa lớn nặng nề đóng lại, hần mắt hần chán nản sinh ra ngây ngốc nửa ngày, mới ỉu xiu trở về viện của mình.

Giữa trưa ngày hôm sau, Mộ Dung Kinh Hàn mở tiệc khoản đãi Hiên Viên Triệt và Lãnh Thanh Phong, Tần Mục Ca và Triệu Hiểu Uyển cũng tham dự tiếp khách.

Rượu tới uống chưa đã, nếu không có gì ngoài dự kiến Mộ Dung Kinh Hàn nhìn Hiên Viên Triệt hỏi "Trước kia Hiên Viên quen biết với Tiểu Uyển?"

Đôi mắt Triệu Hiểu Uyển sáng lên, nhanh chóng nhìn Hiên Viên Triệt một cái, lại cúi đầu.

Hiên Viên Triệt khẽ nhấp môi một cái, chỉ đem ánh mắt nhìn trước mặt mình, buồn bã nói: "Đó đã là chuyện thật lâu trước đây, Vương Gia."

"Nghe nói, nếu không phải bởi vì Bồn vương, người sẽ cưới Tiểu Uyển, có chuyện này hay không?" Mộ Dung Kinh Hàn cũng không bởi vì Hiên Viên Triệt uyển chuyển biểu đạt xa lánh với Triệu Hiểu Uyển mà dừng lại đề tài này.

Hiên Viên Triệt im lặng, hần cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sùng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Quyết định của Hiên Viên Triệt

"Bồn vương là người thích đùa vậy sao?" Nụ cười khoe miệng của Mộ Dung Kinh Hàn không có tan đi, nhưng nhiệt độ lại dần dần hơi lạnh, "Duyên phận của người và Tiểu Uyển chưa hết, Bồn vương nhìn ra được cũng đoán ra, đại tướng quân, người không giỏi nói chuyện, khác làm hết phận sự, Bồn vương cũng không trách người, hiện tại Bồn vương chính thức nói cho người biết, lúc người rời đi, mang Tiểu Uyển đi, coi như ta thành toàn các người trước kia bỏ lỡ. . ."

Nói tới đây, Mộ Dung Kinh Hàn uống một hơi cạn sạch rượu trong chung rượu.

Trên gương mặt tuấn tú Hiên Viên Triệt toàn là thâm thúy, hần im lặng chốc lát, nhìn lướt qua Tần Mục Ca, chậm rãi nói: "Đa tạ vương gia có ý tốt, ty chức thật khó tuân mệnh. . ."

Trên yến tiệc chợt trở nên yên tĩnh lại.

Trong mắt năm người đều là một bộ dáng bất thường.

"Dùng bữa đi, sắp lạnh rồi." Không khí hiện tại càng ngày càng nặng nề, Tần Mục Ca hơi hột nói một câu phá vỡ im lặng.

Lúc này, Tần Mục Ca cũng không biết phải làm sao hình dung tâm tình của mình, càng không biết trong lòng Hiên Viên Triệt đang suy nghĩ gì, lời của hần là ý nghĩ chân thật, hay là lật mềm buộc chặt?

Chỉ là, khí lạnh ở đáy mắt lạnh lùng của Mộ Dung Kinh Hàn lại lý giải như thế nào?

Lãnh Thanh Phong sớm nhìn ra Đào Quang Kiếm Ảnh trong mắt Mộ Dung Kinh Hàn và Hiên Viên Triệt, lúc này cũng hoà giải: "Đúng rồi, ta cũng đói bụng rồi, tốt nhất các người không nên để cho chúng ta không có khẩu vị (hứng thú) . . ."

"Được, Bồn vương không nói, đại tướng quân suy nghĩ thật kỹ, ta là chân tâm thật ý muốn thành toàn, cũng không phải là lời khách sáo -- Tiểu Uyển, Bồn vương thả người theo đại tướng quân trở về, người có bằng lòng hay không?"

Triệu Hiểu Uyển nhìn ra được Mộ Dung Kinh Hân không phải thử dò xét, là thật sự định thành toàn mình và Hiên Viên Triệt, cho nên nàng cúi đầu nói khẽ: "Toàn bộ dựa vào quyết định của Vương Gia . . ."

Lời này chẳng khác nào với nói bằng lòng rồi đi với Hiên Viên Triệt.

Giương mặt tuân tù của Hiên Viên Triệt càng tái nhợt, nhưng không nói gì thêm, chỉ là cúi đầu từ từ uống sạch một ly rượu.

Bởi vì không khí không đúng, cho nên yến tiệc sớm chút đã giải tán, Mộ Dung Kinh Hân và Lãnh Thanh Phong còn có Tần Mục Ca cùng nhau trở lại viện mà Mộ Dung Kinh Hân sống thường ngày.

Trên yến tiệc chỉ còn lại hai người Hiên Viên Triệt và Triệu Hiểu Uyển, không khí này càng thêm lúng túng.

"Triệt. . . Ta muốn trở về với người. . . Bắt đầu duyên phận của chúng ta. . ." Triệu Hiểu Uyển không che giấu được vẻ mặt vui sướng, si mê nhìn gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của Hiên Viên Triệt.

Mặc dù Mộ Dung Kinh Hân cũng rất tuấn mỹ, thân phận cũng cao quý, chỉ tiếc trong lòng của hắn không có mình, lại là một người đa tình, so sánh với Hiên Viên Triệt, thì thua kém không ít.

Trong hai năm qua, Hiên Viên Triệt càng chín chắn hơn so với trước kia, trong xương cốt này là sức hấp dẫn đoạt người hơn nữa làm cho ánh mắt người khác không thể rời khỏi.

"Trương trác phi, ta đã từng nói, tuyệt đối sẽ không làm như vậy! Hiên Viên Triệt ta sẽ không làm chuyện như vậy!" Hiên Viên Triệt lui về sau hai bước, tách ra một chút khoảng cách với Triệu Hiểu Uyển, mày nhíu chặt lại tiếp tục nói, "Chúng ta không quay lại được, ta biết rõ trước chúng ta đã từng có một quãng thời gian, nhưng lúc đó tuổi còn rất trẻ, lại không trải qua chuyện gì, lại càng không hiểu được ý chính của sinh hoạt, còn bây giờ, ta biết rõ thật sự ta đang cần gì, Mục Ca là vợ trước của ta, chúng ta bởi vì hiểu lầm kết hợp, hay bởi vì hiểu lầm mà tách ra, nàng chịu rất nhiều khổ, trong khoảng thời gian này ta ở chung với nàng, mới chính thức biết nàng -- nữ nhân tốt như vậy bị ta bỏ lỡ! Người không biết trong lòng ta hối hận biết bao! Hiện tại, thật vất vả cùng đi với nhau, vốn là chúng ta muốn suy nghĩ tái hợp, nhưng một phong thư của Thanh Dương vương cho gọi chúng ta đến chỗ này, hiện tại hắn muốn giữ Mục Ca lại. . . Ta sẽ không đồng ý. . ."

"Người không đồng ý thì thế nào? Người có thể đấu thắng hắn sao? Hôm nay điệu bộ này người cũng thấy đấy, hắn sẽ không để cho người mang Tần Mục Ca đi!"

Triệu Hiểu Uyển hơi tức giận, còn có chút ghen, từ trong lời nói của Hiên Viên Triệt nàng nghe được ra, hiện tại trong lòng hắn yêu Tần Mục Ca -- Vương Gia là phụ quân của mình, trong lòng của hắn có Tần Mục Ca, vốn cho là mình sẽ có chút địa vị ở trong lòng Hiên Viên Triệt, kết quả hiện tại hắn lại xác định rõ nói với mình là hắn sẽ không mang mình đi!

Hiên Viên Triệt không nói gì, dừng một chút, xoay người rời khỏi phòng ăn, chỉ chừa Triệu Hiểu Uyển một mình ở nguyên tại chỗ.

"Cái người ngoan cố này, ta cực nhất định người không mang Tần Mục Ca đi được!" Triệu Hiểu Uyển lớn tiếng hô một câu về phía bóng lưng của Hiên Viên Triệt.

Chỉ là, đối phương ngay cả đầu cũng không quay lại một lần.

- Hãy đọc truyện ở

Sau giữa trưa, Tần Mục Ca ra ngoài đi dạo ở trong hoa viên.

Tiệc trưa giống như sóng gió nhỏ, trong lòng nàng vẫn còn đang lảo đảo.

Dọc đường suy nghĩ vậy mà không phát hiện Hiên Viên Triệt đã xuất hiện ở bên cạnh nàng.

"Đại tướng quân. . ." Tần Mục Ca vội lui về phía sau một bước, nhàn nhạt làm một tiếng kêu.

"Đây chính là kết quả người muốn -- người ở lại, để cho nàng ta đi?" Đôi mắt Hiên Viên Triệt mang theo đau thương căm giận và mắt mác thật sâu, nhìn thẳng vào đôi mắt Tần Mục Ca, "Tần Mục Ca, rốt cuộc trong lòng của người có ai? Ta, hay là hắn?"

Tần Mục Ca im lặng, nhìn cảm xúc kích động của hắn, trong chốc lát nàng không biết phải nói chút gì mới phải, buồn bã nửa ngày nói: "Rốt cuộc trong lòng của người có ai? Chính người có thể nhìn rõ ràng? . . ."

Hiên Viên Triệt cảm thấy thật bất ngờ, hắn không nghĩ đến Tần Mục Ca sẽ chột toát ra những lời này, chẳng lẽ nàng không biết lòng của mình? Là mình nói không đủ hay là làm không đủ, mới để cho nàng có nghi ngờ như vậy?!

"Trong lòng của ta đương nhiên là người, bây giờ là vậy, về sau cũng vậy ! Trừ người ra ta sẽ không thể có những người khác! Người có phải đi với ta?" Hắn đi lên một bước, đôi mắt thiết tha khiến trong lòng Tần Mục Ca không khỏi chấn động.

Tần Mục Ca lạnh nhạt nói: "Sao không mang theo Triệu Hiểu Uyển rồi đi? Ta chỉ sợ không thể rồi đi, Mộ Dung Kinh Hàn muốn ta ở lại . . ."

"Hiện tại ta sẽ dẫn ngươi đi." Hiên Viên Triệt nói xong, kéo Tần Mục Ca ra khỏi vườn hoa.

Trong lòng Tần Mục Ca hoảng sợ, nàng thật là không ngờ Hiên Viên Triệt có thể mang nàng rồi đi như vậy, hơn nữa chính nàng cũng rất khó hiểu, mình lại không có phản kháng, cứ như vậy đi theo hắn ra ngoài -- mình cũng hy vọng kết quả như vậy sao?

Đọc theo đường đi, hai người cũng không nói chuyện.

Hiên Viên Triệt cũng không đi cửa chính, mà là mang theo Tần Mục Ca ra ngoài từ cửa hông, đến trên đường lớn mua một con ngựa, sau đó cùng cười với Tần Mục Ca phi nhanh ra khỏi thành.

Vừa ra thành, Hiên Viên Triệt càng thêm ra roi thúc ngựa lên đường, một chút cũng không dám lười biếng.

Chỉ là, Tần Mục Ca phát hiện con đường này cũng không phải con đường ban đầu tới.

"Tại sao chúng ta không đi đường cũ?" Nàng ôm thật chặt Hiên Viên Triệt hỏi.

Hiên Viên Triệt vừa giục ngựa vừa trả lời: "Nếu đi con đường kia, Mộ Dung Kinh Hàn sẽ rất nhanh đuổi theo chúng ta. Cho nên chúng ta chỉ có đi một con đường khác . . ."

Về mặt của hắn hơi phức tạp, hình như có tâm sự gì không tiện muốn Tần Mục Ca nói rõ.

-

Tối gần lúc chạng vạng, bữa tối sắp bày ra, Mộ Dung Kinh Hàn và Lãnh Thanh Phong ngừng đánh cờ.

Thấy Tần Mục Ca còn chưa xuất hiện, thì hỏi nha hoàn ở dưới hành lang: "Vương phi đi vườn hoa rồi, sao vẫn không thấy trở lại? Ngươi đi xem một chút, cứ nói sắp dùng bữa tối rồi, mời vương phi trở lại dùng bữa."

Nha hoàn lĩnh mệnh đi.

Lãnh Thanh Phong từ chỗ ngồi đứng lên, xoay xoay eo, miễn cưỡng nói: "Vương Gia thật là lấy thể diện người, đang ở trên địa bàn của ngươi quả nhiên chính là không giống nhau. . ."

"Có cái gì không giống nhau như vậy? Bọn vương cũng chỉ là tác thành cho bọn họ cũng thành toàn cho mình mà thôi, Nhược Nhi sống lại, ta nhất định sẽ bảo vệ chu đáo cho nàng thật tốt. . . Ta muốn nàng ở lại bên cạnh ta. . ." Cuối cùng Mộ Dung Kinh Hàn nói, giọng nói trở nên vô cùng hòa hoãn.

Lãnh Thanh Phong cười lạnh lạnh: "Thế nào? Muốn đền bù tỷ tỷ của ta? Chỉ tiếc là nàng sẽ không cảm kích, bởi vì nàng vốn cũng không nhớ tới ngươi. . ."

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Kinh Hàn khó coi, nửa ngày mới thoáng dịu đi, lạnh nhạt nói: "Không sao cả, ta sẽ từ từ nói chuyện trước kia cho nàng, cũng sẽ nói tất cả đã qua của chúng ta cho nàng. . . Tình cảm sẽ từ từ có, giống như chúng ta trước kia vậy. . ."

Hai người đang nói, ngoài viện có nha hoàn trở lại, bẩm báo nói: "Vương Gia, vương phi cũng không ở trong vườn hoa, nô tỳ tìm khắp nơi rồi, cũng không thấy bóng dáng Vương phi, họ nói sau giữa trưa đại tướng quân gặp vương phi ở vườn hoa, sau đó hai người đều biến mất. . ."

Tin tức này giống như một tảng đá lớn quăng vào trong nước, văng lên vô số gợn sóng, chấn động Mộ Dung Kinh Hàn trước mặt một trận hôn mê!

"Gọi Triệu trắc phi tới gặp Bọn vương!"

Hắn phát xong mệnh lệnh này, lại ra lệnh thị vệ bên cạnh nói: "Chọn người ngựa cho Bọn vương!"

Không lâu lắm, Triệu Hiểu Uyển liền vào viện, về mặt cô đơn, đi bộ cũng là phờ phạc rã rượi, khi thấy gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Kinh Hàn che phủ sương lạnh, sát khí nồng nặc trong mắt, nàng vội sửa lại quần áo trong, đi vào trong phòng.

"Hiên Viên Triệt đi thật rồi, không có mang theo ngươi?"

Triệu Hiểu Uyển vừa nghe nói Hiên Viên Triệt vậy mà đi thật, lông mày trong mắt lập tức tràn ra, nàng cúi cúi người trả lời: "Nô tì thật không ngờ hắn sẽ đột nhiên rồi đi như vậy. . ."

Lãnh Thanh Phong ở một bên sớm không chờ được, nếu tỷ tỷ rồi đi, mình sống ở chỗ này làm gì?

"Vương Gia, hiện tại chúng ta có muốn lên đường hay không?" Thị vệ đi vào chờ lệnh.

"Ngươi có biết tỷ tỷ rồi đi từ con đường nào?" Lãnh Thanh Phong biết đường xá Cao Vực bốn phương thông suốt, Hiên Viên Triệt lại là một Tướng quân có kinh nghiệm sa trường, chắc chắn không định làm cho người ta dễ dàng đuổi theo.

Mộ Dung Khinh Hàn cười lạnh: "Cứ đi gấp gấp như vậy, sớm lo lắng ta sẽ đuổi theo hử? Con đường mà hửn có thể đi nhất kia hầu như là cầu thang trong nguy hiểm, chỉ sợ gặp phải phiền toái lợi hại hơn . . . Hiên Viên Triệt, vì mang Nhục Nhi rời đi, thật là nhọc lòng rồi . . ."

"Lời này là nói như thế nào?" Lãnh Thanh Phong nhìn nét mặt Mộ Dung Khinh Hàn có chút hả hê, không khỏi tò mò hỏi tới một câu.

Mộ Dung Khinh Hàn nhìn hửn một cái, mỉm cười trả lời: "Hửn mang theo Nhục Nhi sẽ đi con đường kia, sẽ đi ngang qua một quốc gia mà hửn đã từng ở lại . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Phượng Hoàng trở về này

Thấy lòng dạ Tần Mục Ca như thế, Hiên Viên Triệt cảm động không biết phải nói gì mới được, mím chặt môi mỏng, kéo Tần Mục Ca đi vào trong phòng.

Vào phòng, Hiên Viên Triệt lại ôm Tần Mục Ca vào trong ngực -- chỉ có như vậy, hửn mới không cảm thấy rét lạnh khắp người, mới sẽ không cảm thấy đè nén hít thở không thông.

"Lúc trước hửn đã cứu ta, ta rất cảm kích hửn, nhưng thật không biết hửn chứa lòng khác, còn muốn làm Tướng quân ở dưới tay hửn để báo đáp ơn cứu mạng, ai ngờ sau một lần say rượu, hửn buộc ta đi vào khuôn khổ, ta mới biết lòng hửn không thuần khiết, trong cơn tức giận ta rời khỏi nước này, đến Cao Xương -- nếu không phải lần này Mộ Dung Khinh Hàn ép sát ta không có lựa chọn, tuyệt đối sẽ không đi đường này. . ."

"Ta thật không ngờ Mộ Dung Khinh Hàn sẽ làm như vậy, sẽ ngàn dặm thông báo hửn tới chặn chúng ta lại -- Mộ Dung Khinh Hàn nhất định sẽ tới đón người trở về Cao Vực . . ." Giọng của Hiên Viên Triệt đặc biệt nặng nề, phần dưới hửn không nói gì, không có nói mình sẽ có kết quả gì.

Chợt, Tần Mục Ca tựa ở vai Hiên Viên Triệt, nói nhỏ: "Hiên Viên, vừa có cơ hội thì chàng rời đi, không cần lo ta . . . ."

"Không! Ta sẽ không để nàng xuống!" Hiên Viên Triệt không cần suy nghĩ trực tiếp từ chối đề nghị của Tần Mục Ca, để Tần Mục Ca ở lại chỗ này hửn tuyệt đối không làm được, "Ta sẽ không để cho người ở lại nơi xa lạ này, dù ta như thế nào, ta tuyệt đối không để cho nàng chịu tội một chút. . ."

"Đứa ngốc, chàng phải biết chàng càng như vậy, càng uy hiếp, càng dễ bị quản chế với người! Ta không muốn làm xương sườn mềm của chàng, ta không muốn kéo chân sau chàng!" Hiện tại Tần Mục Ca chợt hối hận mình ở trước mặt râu rậm đó nói quan hệ với Hiên Viên Triệt rất thân thiết. Chỉ là, hình như đối phương cũng nhìn thấu tình cảm của Hiên Viên Triệt đối với mình -- tóm lại, mình đã là chân sau Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt thâm tình nhìn nàng cười cười, trong mắt thoáng tràn

ra vẻ nghiêm trọng không kim long nơi, chậm rãi nói: "Nếu nơi tại đây này đều là nhất định mà nói, ta sẽ không có chút nào oán giận, một người có uy hiếp dù sao cũng tốt hơn một người không có uy hiếp, tối thiểu thế gian này còn có người ta để ý nhất. . . Ta vẫn hạnh phúc . . ."

Nước mắt Tần Mục Ca lại không khống chế nổi, im lặng nhỏ xuống vai Hiên Viên Triệt.

Hai người cứ im lặng ôm nhìn nhau như vậy, ngồi ở trên giường.

Cho đến lúc ăn trưa, bọn thị nữ nhắc nhở nên dùng bữa, hai người mới đứng dậy nắm tay ra ngoài đi tới sương phòng -- nơi này là nơi tạm thời dùng bữa.

Bởi vì hoàn cảnh đặc thù thân phận đặc thù, cho nên cũng không có ai đến quấy rầy, sau khi hai người ăn xong lại trở về trong phòng.

"Cái tên kia khi nào thì tới?" Tần Mục Ca nhìn thị vệ đầy sân, tư tưởng chạy trốn còn chưa chết, nàng biết Hiên Viên Triệt càng từng phút từng giờ cũng muốn phải rời khỏi cái chỗ quỷ quái này.

Vẻ mặt Hiên Viên Triệt phức tạp, suy nghĩ một chút, nói nhỏ: "Có thể có một ngày nữa thì sẽ đến nơi này."

"Tối nay chúng ta thử phá vòng vây một chút đi? Hiên Viên, chúng ta không thể ngồi đợi chết." Tần Mục Ca đơn giản sáng tỏ lần nữa nói ra ý đồ của mình.

Mặc dù đây là một đề tài nặng nề, nhưng nếu luôn luôn đợi ở chỗ này cũng không phải là phong cách của mình. Mình không thể tưởng tượng sau khi Chủ Thượng kia đến sẽ xảy ra chuyện gì, hẳn sẽ mang Hiên Viên Triệt rời đi, sẽ buộc hẳn làm chuyện không thích, vậy Phượng Hoàng này thật sự là hẳn bị nhốt rồi, hơn nữa khó rời đi lần nữa.

"Được, nàng đồng ý ta, nếu có cơ hội, nhất định nàng phải đi trước, ta sẽ che chở nàng, nhớ kỹ." Trong lòng Hiên Viên Triệt cân nhắc không ít thời gian, nhất định phải đưa Tần Mục Ca đi trước mới được, đưa đến một chỗ an toàn, lòng mình sẽ chuyên tâm, nhưng mà, đưa đến nơi nào mới an toàn đây? Chỉ có người kia tới mới được, nhưng khi nào thì hẳn tới là một vấn đề.

Tần Mục Ca suy nghĩ lời Hiên Viên Triệt nói, nếu mình nói không rời khỏi hẳn, thật ra thì rất không thực tế. Hiên tại mình chính là chân sau của hắn, nếu mình khẳng định thì hẳn vẫn không chạy thoát, cuối cùng rất có thể bởi vì mình bị Chủ Thượng đoán tỵ kia chiếm tiện nghi!

Không được, việc này tuyệt đối không được!

Vì vậy Tần Mục Ca không khẳng định muốn ở lại bên cạnh Hiên Viên Triệt nữa, chậm rãi nói: "Được, nếu ta có thể rời đi, mục đích chính là phủ Đại tướng quân Kinh Thành, ta sẽ ở nhà chờ chàng . . ."

"Được . . . Chỉ cần ta rời khỏi rồi, sẽ trở về tìm nàng, Mục Ca . . ."

Trong mắt Hiên Viên Triệt dần dần lộ ra một chút trong suốt, trong trí nhớ của hắn, hình như không có kinh nghiệm rơi lệ gì, nhưng bây giờ thật không nỡ nữa được.

Giống như chính là một cơn ác mộng, mình cho rằng đã thoát đi, sẽ không dẫm lên vết xe đổ nữa, nhưng mình vòng một vòng tròn lớn, lại phải quay lại điểm khởi đầu, hơn nữa còn là một mình rất khó đột phá điểm khởi đầu lần nữa.

Tần Mục Ca chợt có loại khí lực cả người nhưng buồn bực không biết phải dùng sức thế nào, nàng rõ ràng rất mạnh, nhưng bởi vì mình không thể nhanh nhẹn chạy trốn biến mất lúc nhá nhem -- dĩ nhiên, chiến thuật không biết xấu hổ của đối phương cũng rất lợi hại, rõ ràng mình và Hiên Viên Triệt chỉ có hai người, đối phương lại phái 3000 người đến trông giữ, quả thực là hết sức trớ tráo.

Nàng lau một chút nước mắt của mình, bắt đầu thương lượng chi tiết nửa đêm lẫn trốn với Hiên Viên Triệt.

dieenddafnleequysddoon -trang@dđlqđ@bubble editor

Rất nhanh, hoàng hôn đã đến, bữa tối đi qua, hai người ngồi ở dưới mái hiên, chờ sắc trời dần dần trở tối.

Lòng của Tần Mục Ca kích động tột đỉnh, một lát mình muốn đi ngoài, nhà xí gần đây vừa đúng kề bên mấy cây đại thụ, mình thần không biết quỷ không hay leo lên, sau đó leo tường ra, trước ẩn núp đến núi giả gần đây trong hoa viên, sau đó tìm cơ hội cùng đi ra phủ với Hiên Viên Triệt.

Thật ra thì nàng rất hy vọng trước tiên Hiên Viên Triệt có thể chạy trốn, mục đích của đối phương chính là hấn, cho dù mình không chạy thoát, vậy cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng mà, hấn không nghe lời của mình.

Sắc trời dần dần khuya, Hiên Viên Triệt liếc mắt nhìn Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca chậm rãi đứng dậy nói với hấn: "Ta đi ngoài trước. . ."

"Được." Vẻ mặt Hiên Viên Triệt bình tĩnh chứa nụ cười thản nhiên.

Tần Mục Ca đứng dậy, vừa muốn xuống thêm, trước mặt sau lưng đã có hơn mười người nha hoàn và thị vệ.

Được rồi, độ khó khăn muốn rời khỏi chính là lớn như vậy.

Vì thế Tần Mục Ca mới vừa từ từ mạch lạc đi tới nhà xí, chợt trước mắt hơn mười vết bóng đen thoáng qua!

Nha hoàn và thị vệ đi theo sau lưng rối loạn cả lên, còn có người không ngừng ngã trên mặt đất!

Xem xét đúng thời cơ, Tần Mục Ca mới vừa chạy mấy bước, thì có hai người áo đen bay vọt đến bên người nàng lôi nàng lên đầu tường.

"Đi!" Mặc dù Tần Mục Ca không nhanh nhẹn giống như đối phương, nhưng cũng là người có bản lĩnh, cho nên ở trên đầu tường có thể miễn cưỡng đuổi kịp.

"Có thích khách! Bắt thích khách!" Viên các nơi cũng vang lên tiếng báo động.

Chờ lúc Tần Mục Ca và mười mấy thích khách này sắp bay khỏi tòa phủ đệ này, phát hiện bên ngoài phủ đệ này đã bị binh lính không đếm được bao vây, đông nghẹt nhìn không thấy bờ.

Bất đắc dĩ, bọn họ tạm thời bỏ qua ý định phá vòng vây -- quá nhiều người, hoàn toàn không giết nổi.

Trong lòng Tần Mục Ca một tiếng kêu rên, xem ra là thật không cách nào chạy trốn.

Đúng lúc này, cách đó không xa một vệt bóng dáng quen thuộc bay đến trên đầu tường, cùng lúc còn mang theo một người -- là Hiên Viên Triệt, hiện tại hắn bắt La Tướng quân kia, đứng ở trước mặt mọi người.

Cây đuốc vây quanh chiếu rọi, nơi này giống như ban ngày.

"Bỏ vũ khí xuống, tránh đường ra!" Dao găm của Hiên Viên Triệt để ngang trên cổ La đại nhân lóe ánh sáng lạnh.

Mấy người áo đen cũng không biết từ nơi nào lại bắt ba người quan quân ra ngoài toàn bộ làm thành con tin, giằng co đối diện với mấy ngàn binh lính.

Hiện tại, trưởng quan cao nhất của những binh lính này cũng ở bên này của Hiên Viên Triệt, tình thế không thể nói có hại.

Bọn lính im lặng như tờ, không biết phải làm sao.

"Nhanh, nói cho bọn hắn tránh ra, La đại nhân, nếu không, ta sẽ không khách khí. . ." Giọng của Hiên Viên Triệt tràn đầy hung ác, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với hoà nhã ban ngày.

La đại nhân không lên tiếng, chỉ chốc lát sau, mới buồn bã nói:
"Phượng Hoàng quả thật vô tình như thế sao? . . ."

Lúc này thì Tần Mục Ca cũng hoàn toàn tập tễnh chạy tới bên cạnh Hiên Viên Triệt, đúng lúc nghe được đối phương nói lời này, cũng không đợi Hiên Viên Triệt nói gì, nàng lập tức lửa giận ngút trời mắng: "Hừ! Là người không biết xấu hổ trước, ngược lại tới trách Hiên Viên?! Sao chúng ta từng bằng lòng sẽ tới đây với người, là người ngăn cản đường về của chúng ta, hiện tại ngược lại trách chúng ta! Hôm nay chúng ta sẽ phải dùng máu của người mở đường ra! -- Ta đếm tới ba, nếu các người không lui về phía sau, thì ta đâm hẳn một đao, cho đến khi các người nhường đường thì dừng lại!"

Một lời sau đó là đối mặt nói với hơn một ngàn binh lính.

"Một!" Nàng tràn đầy sức mạnh hô lên một tiếng.

Binh sĩ rậm rạp bắt đầu có một chút dẫn ra.

"Hai!" Tần Mục Ca lấy qua một thanh kiếm từ trong tay người áo đen

Thần Tầm Mực Ca lấy qua một chiến kiếm và trong tay người áo đen bên cạnh để ở ngực La đại nhân. Mùi kiếm bén nhọn này đã đâm vào da thịt, cho nên máu lập tức trào ra một chút.

"Tránh ra!" La đại nhân không nhìn được, hẳn biết lại không buông ra, nữ nhân này thật sự sẽ từng đao từng đao đâm mình.

Một con đường ở trong khó khăn chậm rãi xuất hiện, binh lính từ từ lui ra.

Thấy xấp xỉ, Hiên Viên Triệt mang theo La đại nhân bay đến trên mặt đất, *d&d#l@q^d<.com> mà Tầm Mực Ca được người áo đen nâng cũng

rơi trên mặt đất, đoàn người từ từ đi tới, hiển nhiên tất cả cảm giác đều mở ra đến mức tận cùng.

Bóng đêm dày đặc, cây đuốc chói mắt, giữa hai đội số lượng người ngựa khác xa đang giằng co, từ từ di động về ngoài thành.

Sau một nén nhang, rốt cuộc Hiên Viên Triệt và Tầm Mực Ca còn có mười mấy khách áo đen không rõ lai lịch này đã tới trước cửa thành.

Ở trong lòng của Tầm Mực Ca trở nên kích động, ra khỏi cửa thành này, cưỡi ngựa * có thể hoàn toàn rời khỏi nơi này, tới biên giới Cao Xương, khi đó thì an toàn rồi.

Người áo đen đã điều ngựa tốt, chỉ chờ ra khỏi thành.

Lúc này, ngoài cửa thành bỗng nhiên đã xuất hiện tín hiệu yêu cầu mở cửa thành.

Chương 111. Ta sẽ chờ nàng

Editor: trang bubble ^ ^ diendanlequydon.com

"Mở!" Giọng Hiên Viên Triệt nặng nề ra lệnh.

Cửa thành từ từ mở ra, ánh mắt của mọi người đều nhìn về

hên ngoài.

Bên ngoài lại cũng xuất hiện rậm rạp binh lính! Trong mười người tùy tùng vây quanh, một người đàn ông cười con ngựa cao to chồm rãi vào ánh mắt của mọi người.

Hiên Viên Triệt vừa nhìn, gương mặt tuấn tú lập tức tái nhợt như tuyết!

Tần Mục Ca vừa nhìn, từ đêm tối thoáng hiện vóc dáng người này khôi ngô cao lớn, cực kỳ cường tráng, ngũ quan rõ ràng, uy vũ anh tuấn, ánh mắt giống như một đôi cửa ừng từ lúc xuất hiện đã chăm chú cố định ở trên người một người.

"A Phượng. . ." Hắn nhẹ nhàng kêu.

"Chị Thượng. . ." La đại nhân hét sức kích động, tràn ngập oan ức kêu một tiếng.

Trong lòng Tần Mục Ca sa sầm xuống! Người này lại sớm chạy đến!

Hiên Viên Triệt mím chặt môi, trong mắt đen sâu như biển rộng.

"A Phượng lại muốn rời khỏi trẫm sao? Qua nhiều năm như vậy trẫm vẫn luôn không thể quên với người. . ."

Chị Thượng này, nhìn tướng hợp trước mắt, cũng biết đang tiến hành hành động gì, nhưng hắn không có ý tức giận chút nào, đều dàng chân thành, trong mắt vui sướng và tràn đầy thiết tha.

Hiên Viên Triệt nhìn lướt qua chung quanh, đón nhận ánh mắt của đối phương, chậm rãi nói: "Chủ Thượng, ai có chí này, Hiên Viên Triệt ta biết nợ người ơn cứu mạng, cho nên ta đồng ý làm lính hầu của ngài, ở trên sa trường cố gắng tới báo đáp, về phần cái khác, thứ cho ta không có sức . . ."

"Vậy người trở lại làm lính hầu của trẫm là được, trẫm không miễn cưỡng người làm chuyện người không thích . . ." Giọng nói của người tới vô cùng dịu dàng, quả thật có thể chảy ra nước.

Trong một lúc Hiên Viên Triệt không biết phải nói gì tốt.

"Ta nghe nói hần đã làm lính hầu ở trước ngựa của ngài, cho nên ơn này cũng coi là đã báo, hơn nữa suy bụng ta ra bụng người, chúng ta cứu người là bởi vì ý tốt trong lòng, bởi vì muốn cứu mà cứu, mà không phải vì khiến người khác cả đời báo đáp mà cứu. Lúc trước Chủ Thượng tốt bụng cứu người thì cũng không có lòng riêng nghĩ tới muốn hần cả đời làm trâu làm ngựa báo đáp như vậy chứ? . . ."

Tần Mục Ca đứng lúc đứng ra, vô cùng bình tĩnh chống lại ánh mắt của đối phương.

"Người là ai?" Chủ Thượng Văn Tất nhíu mày, giọng nói có chút lạnh lẽo. Dẫn quan sát cô gái này, xinh đẹp Mỹ Lệ, thể gian ít có, đứng rất gần với Hiên Viên Triệt, khiến hần có chút không thoải mái.

"Ta là thê tử của Hiên Viên Triệt, chàng là phu quân . . ."

của ta." Tần Mục Ca đơn giản sáng tỏ nhắc ra quan hệ của mình và Diên Viên Triệt.

Trong mắt Diên Viên Triệt lập tức lan ra vui mừng và khoái trá khó có thể nói nên lời, hắn còn chưa thực hiện thủ tục tái hợp với Tần Mục Ca, nhưng nàng đã thừa nhận quan hệ vợ chồng, sao không làm hắn cảm động?

"Cầu xin Chư Thượng thành toàn ta và phu nhân . . ."

Trong lòng Diên Viên Triệt dấy lên một tia hi vọng, hiện tại mình đã có thể từ chối phương có thể lương tha ý nghĩ khó có thể mở miệng hỏi hay không, để mình và Tần Mục Ca rời đi?

"Thành toàn? Trẫm thành toàn người nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Cho nên lần này trẫm sẽ không buông tay nữa . . . ." Giọng nói Văn Tất lạnh nhạt, nhưng không có gì làm cho người ta có đường sống để quay lại, hắn từ trên cao nhìn xuống La đại nhân, lại nói, "Nếu người chết ở dưới đao Phương Hoàng, cũng là chết có ý nghĩa, lúc trước mạng của người chính là hắn cứu. . ."

Tần Mục Ca giận đến chỉ muốn mắng người, đây rõ ràng là đối phương sẽ không thỏa hiệp, cho dù bên cạnh mình có con tin, bởi vì hắn vẫn không quan tâm sống chết của những người này!

"Là các người chủ động bỏ vũ khí xuống, hay là muốn chờ đến một trận lại thả? . . ." Văn Tất chứa ý cười nhạt định phải được, nhìn Diên Viên Triệt, chậm rãi hỏi.

Diện trường yên tĩnh đến đáng sợ.

Cuối cùng, Diên Viên Triệt từ từ hướng La đại nhân.

Cười cười, Thiên Viên chợt từ từ xuống lầu như ra, đôi tay rũ xuống, nhìn Văn Tất, lạnh nhạt nói: "Thả nàng đi thì ta đồng ý ở lại."

"Hiên Viên!" Trong lòng Tần Mục Ca như khoát lên băng tuyết, đau từng đợt dữ dội, "Ta không đi!"

"Được, trăm đồng ý người, chỉ là, người cũng phải đồng ý một yêu cầu của trăm --" Văn Tất trực tiếp bỏ qua lời Tần Mục Ca nói, lấy ra một bình nhỏ từ trong túi áo, lấy ra một viên thuốc màu đen, gọi thị vệ bên cạnh cầm đi tới trước mặt Hiên Viên Triệt, "Trước mặt trăm uống hết nó..."

Hiên Viên Triệt chậm rãi mở miệng ra.

"Hiên Viên Triệt..." Tần Mục Ca vừa tức vừa đau khổ nhưng cũng không thể làm gì, mắt thấy thị vệ bỏ viên thuốc kia vào trong miệng Hiên Viên Triệt.

Chốc lát, trang@d#d#l#q#d@bubble Hiên Viên Triệt chậm rãi mở miệng ra, gọi thị vệ kiểm tra.

"Thuốc này vào miệng là tan, tốc độ so nước đá hòa tan cũng nhanh đây," Văn Tất cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Tần Mục Ca chờ, khách khí nói, "Hiện tại, các người có thể rời đi, ta và A Phương cũng phải lên đường về kinh..."

Hiên Viên Triệt quay đầu thật sâu nhìn về Tần Mục Ca, thiên ngôn vạn ngữ hợp thành một câu: "Trở về bình an..."

Tần Mục Ca không nói gì, nước mắt đảo quanh không

ngừng được, ánh mắt thù hận lướt qua Văn Tất, lại đón nhận ánh mắt của Hiên Viên Triệt.

Một người áo đen chột một gối xuống với Tần Mục Ca, nói: "Xin Thiếu Cung Chư lập tức ra khỏi thành!"

Người tới vừa nói, Hiên Viên Triệt lập tức biết là người Hồng Phất cung, chả trách sẽ đến cứu Tần Mục Ca, như vậy hẳn càng yên tâm hơn rồi, lộ ra nụ cười yếu ớt nhàn nhạt vừa khỏ sát với Tần Mục Ca.

"Ca sẽ chờ chàng . . ." Tần Mục Ca nói xong câu đó, nhảy tót lên ngựa như gió ra thành với mười mấy người áo đen.

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca đầu cũng không có quay lại biến mất ở ánh mắt của mình, trong lòng giống như có cái gì bị rút đi, rất đau không có cảm giác . . .

-

Tần Mục Ca cười ngựa đi theo người áo đen trên đường chạy như điên, cho đến khi sắc trời không rõ tới một chỗ thôn trấn mới thả xuống tốc độ, đi tới trước một cái sân dừng lại.

Người áo đen cầm đầu kia muốn chấp tay nói với Tần Mục Ca: "Thiếu Cung Chư, Lão Cung Chư ở bên trong tỉnh chờ."

Mặt Tần Mục Ca không thay đổi xuống ngựa, sai bước đi vào.

Trong phòng trên chính vị một phu nhân hơn 50 tuổi đang ngồi, thướt tha thùy mị, vẻ mặt nghiêm túc, thấy Tần Mục Ca đi vào thái độ có thể nói muôn màu muôn vẻ. Vui giận yêu buồn cái gì cũng có.

"Người biết ta?" Bà đi thẳng vào vấn đề hỏi Tần Mục Ca, trong lời nói mang theo một vẻ đau buồn và tức giận.

Tần Mục Ca lắc đầu. Nàng thật sự không biết, không có một chút ấn tượng.

"Người đi ra đi." Lão phu nhân kêu một câu với trong nhà.

Một người tuổi còn trẻ hình dáng mạnh mẽ rần rỏi vọt ra.

"Tỷ tỷ, " Người đàn ông ra ngoài chính là Lãnh Thanh Phong, động tác của hắn có chút thận trọng, nhưng trong mắt khó nén vui sướng, "Đây là Lão Cung Chui, mẫu thân của tỷ tỷ . . . ."

Tần Mục Ca bên này còn chưa phản ứng kịp, bên kia Lão Cung Chui đã giận đến bắt đầu mắng lên: "Người xem người, đây chính là hậu quả người không nghe lời của ta! Hiện tại người thành cái gì, Lãnh Thanh Nhược không phải Lãnh Thanh Nhược, Tần Mục Ca không phải Tần Mục Ca, vì một mặt hàng như vậy, ngay cả mạng cũng vứt bỏ, đến bây giờ thành trò cười lớn nhất của Thập Đại Môn Phái giang hồ, mặt mũi của ta cũng bị người vứt sạch! . . ."

Trong lòng Tần Mục Ca chính là bởi vì Diên Viên Triệt mà phiền muộn khác thường, bị đối phương vừa nói

như thế, không khỏi lạnh lẽo nói: "Thật xin lỗi, người nói tất cả này ta đều không nhớ rõ, ta cũng không biết người, nếu người phải người cứu ta ra ngoài chính là vì mạng ta, như vậy hiện tại người cũng mạng qua, ta cáo từ."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Lão Cung Chui giận đến vỡ bần một cái, nhìn về phía Lãnh Thanh Phong bồng chốc ra hiệu, muốn hắn đuổi theo Tần Mục Ca.

Lãnh Thanh Phong bên này cho dù không có ra hiệu của đôi phương, hắn cũng sẽ không để cho Tần Mục Ca đi, trang #ddd# cho nên hắn lập tức bước nhanh đi ra ngoài ngăn ở trước mặt đôi phương giữ chặt ống tay áo của nàng gần từng chữ: "Nếu người đi như thế này, vĩnh viễn đừng hy vọng Diên Viên Triệt sẽ trở về! . . ."

Thân hình Tần Mục Ca dừng lại, ánh mắt lập tức ném tới hắn, hỏi: "Người có biện pháp gì?"

"Rất đơn giản, để cho chính người trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến có thể đi cứu hắn là được rồi. Hắn bị hoàng thượng kia khống chế tuyệt đối không thể dễ dàng thoát thân, rất có thể võ công của hắn cũng sẽ bị loại trừ đi, dưới tình huống như vậy người muốn làm sao đi cứu hắn?"

Lãnh Thanh Phong biết hiện tại Tần Mục Ca quan tâm nhất chính là an toàn của Diên Viên Triệt, cho nên cứ nói đến chuyện kia, "Người phải trở nên mạnh mẽ, chỉ có ở Hồng Phát cung mới có thể làm được, trước võ công của người mới có thể khôi phục . . ."

Võ công của mình? Tần Mục Ca thầm nói một câu, nếu

minh ai mạnh mẽ, tức ay cũng sẽ không bị động như vậy đi?

"Theo chúng ta đến Hồng Phát cùng đi, tỷ tỷ, chỉ có nơi đó mới có thể để cho người tìm về chính mình." Lãnh Thanh Phong tràn đầy tình cảm chậm rãi nói ra.

Tần Mục Ca nhìn phía chân trời, suy nghĩ chốc lát, chậm rãi nói: "Được."

-[] Hãy đọc truyện ở diễn đàn lê quý đôn

Một năm sau.

Một ngày gần tối, trên đỉnh núi cao nhất Hồng Phát cùng, một cô gái đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Lãnh Thanh Phong yên lặng không một tiếng động đi lên, cười nhạt, đang muốn tiếp tục thần không biết quỷ không hay đi về phía trước, cô gái không nhanh không chậm nói: "Lại muốn đánh lén?"

Lãnh Thanh Phong cười ha ha, đi nhanh đến bên cạnh cô gái làm nũng nói: "Nhĩ lực của tỷ tỷ càng lúc càng tốt, ta đã gần như không có tiếng vang, người vẫn đơn giản như vậy đã nhìn thấu . . ."

Tần Mục Ca mở mắt ra, quay đầu cười nhạt: "Khí thế của người không cách nào che giấu."

"Công lực của tỷ tỷ Nhất Nhật Thiên Lý (một ngày ngàn dặm), bây giờ đã vượt qua hơn ngày trước, có thể thấu được trời nên chuуên tâm sơ cái gì đều có ích hơn . . ."

Lãnh Thanh Phong ngồi xuống kê lên Tần Mục Ca, sóng vai với nàng nhìn ánh trời chiều chậm rãi hạ xuống.

Một năm qua này, rất nhiều lúc hắn cũng cùng nhau nhìn trời chiều với nàng.

"Thanh Phong, ngày mai ta muốn rời khỏi Hồng Phát cung." Tần Mục Ca sửa lại một chút tóc mai, nhàn nhạt nói.

Lãnh Thanh Phong sững sờ, chốc lát cũng cười một tiếng: "Người muốn đi tìm hắn sao? . . ."

Tần Mục Ca gật đầu, chuyện này không cần thiết trốn trốn tránh tránh, trong lòng mình vẫn luôn chứa Diên Viên Triệt, trong Hồng Phát cung ai cũng biết. Một năm qua này, Mộ Dung Khinh Hàn cũng tới gặp qua mình, nhưng mình thật sự đã không nhớ rõ hắn, cho dù nhớ, sợ rằng tình cảm trước cũng đã thay đổi hương vị.

Hiện tại tâm nguyện lớn nhất của mình chính là đi cứu Diên Viên Triệt, một năm rồi, một năm qua cuộc sống hắn trải qua như thế nào, chịu hành hạ như thế nào mình cũng không dám nghĩ, bởi vì không có năng lực đi loại trừ tất cả.

"Ừ, ta muốn đi cứu hắn."

"Nhưng người biết không? Khi hắn và hoàng thượng kia trở lại Kinh Thành không lâu, Triệu Diệu Uyển đã đi tìm hắn, hơn nữa vẫn làm bạn với hắn . . ." Chuyện cho tới bây giờ, Lãnh Thanh Phong không thể không nói trước cho nàng biết một chút chuyện nàng không biết, để

tránh đến lúc đó bị kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Có chạy đằng trời

Chương 109. Có chạy đằng trời

Editor: trang bubble ^ ^ diendanlequydon.com

Tiếp đó, Tần Mục Ca phát hiện, vốn là mình và Hiên Viên Triệt không thể chạy trốn.

Cho nên, bọn họ vẫn đi về phía trước theo đội ngũ, vào lúc nửa đêm, bọn họ đến một tòa thành trì, đến trước một tòa phiêu đệ to lớn, râu rậm này xuống ngựa, nói với Hiên Viên Triệt: "Phượng Hoàng xuống ngựa đi, trước tiên uất ức ở nơi này hai ngày, Chỉ Thượng đang trên đường tới. . . ."

Nói xong, ánh mắt kia rất phức tạp nhìn Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt không nhìn nhiều lắm nét mặt kia của đối phương, chỉ xuống ngựa rất dịu dàng đỡ Tần Mục Ca xuống, tay nắm chặt tay của nàng, từ từ lên mười bậc, đi theo phía sau râu rậm vào viện.

Đi đến giữa viện, râu rậm chợt dừng lại, nhìn Hiên Viên Triệt nói: "Phượng Hoàng, người rất không dễ dàng trở lại, chính là ta muốn chiêu đãi thật tốt, người cũng biết Chỉ Thượng vẫn yên tâm nhìn người trở lại, cho nên để ta có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cần người phối

hợp một chút. . . "

Lòng của Tần Mục Ca càng thẳng, tên khốn kiếp này muốn ra cái gì thiên thần gì?

Diên Viên Triệt bình tĩnh như nước, nhìn đối phương, từng chữ từng câu hỏi: "La tướng quân định muốn tại hạ phối hợp như thế nào? . . . "

"Võ công của người cao ngất ai cũng biết được, nếu người thần không biết quý không hay rời đi, ta thật đúng là không tiện ngăn cản, không bằng hiện tại cho người ăn vào mấy viên thuốc, như vậy, chờ Chử Thượng tới, người khôi phục lại, ta cũng có cái ăn nói. . ." Râu rậm cười như không cười, ngược tay, cổ thị vệ đi lên, trong tay bưng một chén thuốc màu đỏ.

Cương mặt tuần tú của Diên Viên Triệt dần dần thu lại, hắn nhìn thuốc kia, chậm rãi nói: "Nếu ta không uống đây?"

"Phượng Hoàng vẫn không cần làm khó tại hạ, đây là thuốc tạm thời khiến võ công mất đi tác dụng, sẽ không nguy hiểm tính mạng của người, như vậy người cũng không cần phí hết tâm tư rời đi, ta cũng không cần tốn sức lực suy nghĩ trông chừng người, người suy nghĩ một chút, tin tức người trở về đã bị Chử Thượng biết, hắn tới, nếu không thấy được người, chẳng phải là ta sẽ rơi xuống tội khi quân?" Râu rậm cười khách khí, trong giọng nói cũng không cho phép ý chống lại.

"Nếu hắn uống thuốc người có thể bảo đảm thân thể của hắn an toàn không? Ta biết không ngừng có thích khách đuổi giết hắn, hiện tại Chử Thượng của các người biết

người giao nhân, nên lại Chử Thượng Chử các người khác
hắn trở lại, tất nhiên những người kia phản đối hắn cũng
biết hành tung của hắn, nếu bọn họ phải sát thủ mạnh mẽ
tới trước, các người lại bảo vệ không tốt, hắn xảy ra
chuyện, trách nhiệm của người sẽ nhỏ sao? Chỉ sợ so với
tội danh để cho hắn thoát càng nặng hơn chứ?" Lúc này
Tần Mục Ca chợt tiếp lời, nói năng có khí phách thay
Diên Viên Triệt nói chuyện, "Ta nghĩ, Chử Thượng
tuyệt đối sẽ không muốn để Diên Viên chịu uất ức, mà sẽ
không vì gặp mặt mà không chọn bất kỳ thời đoạn nào, nếu
người vẫn nghĩ như vậy, ta dám cam đoan, cho dù người
giao Diên Viên cho trong tay Chử Thượng của các
người, ta có thể bảo đảm chút ít công lao người cũng
không đến được!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rất xinh đẹp lóe ra màu
sắc ngạo nhân (người kiêu ngạo), vẻ mặt bình tĩnh khí thế
hung hăng đối mặt người cả viên, giống nhau như đúc với
Diên Viên Triệt, giọng nói, giọng điệu cũng làm cho
người ta không thể khinh thường.

Mặc dù râu rậm rất không vui mừng, nhưng câu nói sau
cùng kia của Tần Mục Ca làm cho hắn có chỗ kiêng kỵ.
Cuối cùng, hắn suy nghĩ, nói: "Nếu vì tiểu thư này nói
như vậy, vậy tại hạ cũng không thể không suy tính một
chút -- tốt như vậy, ta không cho Phượng Hoàng uống
thuốc, nhưng vì để nhằm an toàn, phải trói các người bằng
dây thừng. Các người cũng đừng nghĩ tới chạy trốn, ta sẽ
phải trọng binh canh giữ, bảo đảm ngay cả con ruồi cũng
không bay ra được."

Tần Mục Ca rất thức thời giữ vững im lặng -- nếu như
có cơ hội, mình và Diên Viên Triệt sẽ ngu ngốc chờ đợi
sao?

"Tìm một gian phòng sạch sẽ cho tiểu thư này nghỉ ngơi."
Hiên Viên Triệt lại càng không bảo đảm cái gì với hắn,
mặc kệ như thế nào, nghĩ tới muốn Tần Mục Ca nghỉ
ngơi là chuyện quan trọng nhất.

Râu rậm cũng không mơ hồ, lập tức lệnh mấy nha hoàn
đi đôi với mười mấy thị vệ đi với Tần Mục Ca sau bảy
rẽ tám quẹo vào một căn sân.

Vừa nhìn dáng điệu này, trong lòng Tần Mục Ca trở
nên lạnh lẽo, quả thật là một con con ruồi cũng không bay
ra được rồi, mặc dù mình cũng có chút bản lĩnh, nhưng
Phi Diêm Cửu Bích (bay lên mái nhà, chạy trên tường)
vẫn chưa được, cho nên -- bây giờ mình là chân sau của
Hiên Viên Triệt, nếu không có mình, cơ hội chạy trốn
của đối phương lớn hơn một chút phải không?

Nàng tắm xong, đổi cả người, ăn một chút cơm, sau đó để
cả quần áo nghỉ ngơi, vừa cảm giác đã ngủ đến trời sáng.

Đầu tiên nàng tỉnh lại nhìn cũng có chút ảo não,
*d&d#l@q^d<.com> Hiên Viên Triệt gần như
không * cũng không có chớp mắt, mà mình làm đồng bọn
của hắn, lại ngủ như chết vậy, quả thật đáng giận.

Nàng vừa mới đứng dậy, thì có nha hoàn đi vào hầu hạ
rửa mặt. Thu dọn xong, đồ ăn sáng phong phú đã chuẩn bị
tốt lắm.

"Ta muốn gặp Hiên Viên Triệt." Nàng nói lên yêu cầu
này.

Bọn nha hoàn tất cả lễ phép cúi người nói: "Tần tiểu thư, việc này chúng ta không thể làm chủ, La đại nhân chỉ kêu chúng ta bình thường hầu hạ tiểu thư, về phần cái khác thứ cho không thể đồng ý."

"Ý của ta là, ta muốn gặp hẳn, các người để ta nói một tiếng cho Đại Hồ Tì." Tần Mục Ca ngồi ở bên bàn cơm, mặt không chút thay đổi nhắc lại lời nói.

Bọn thị nữ đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó cúi người nói: "Tiểu thư trước từ từ dùng, bây giờ nô tỳ đi xin phép La đại nhân."

Tần Mục Ca không nói gì, đưa tay bưng lên một chén nhỏ.

-

Sau khi ăn sáng qua, nha hoàn kia trở lại, mỉm cười nói với Tần Mục Ca: "Tiểu thư, La đại nhân muốn nô tỳ dẫn ngài đi gặp Hiên Viên đại nhân . . ."

Tần Mục Ca vui mừng lập tức đứng dậy ở dưới sự chỉ dẫn của nha hoàn ra khỏi viện của mình, qua một vườn hoa nhỏ đi tới một đình viện lịch sự tao nhã.

Chỉ là nàng không thấy Hiên Viên Triệt, mà là gặp được râu rậm.

"Hiên Viên đâu?" Mặt Tần Mục Ca nghiêm nghị, cũng không hành lễ cho đối phương, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Đôi mắt thẳng cha lửa giết, mình cũng không cần phải lá mặt lá trái với hắn.

La đại nhân kia ngồi ở bên trái, cười ha hả nhìn Tần Mục Ca -- quả nhiên là quan trường lão luyện, không sợ hãi * nhục .

"Tần tiểu thư không nên gấp gáp, lão phu có mấy câu cũng muốn hỏi người, mời ngồi." La đại nhân mời Tần Mục Ca ngồi xuống, còn gọi người dâng trà, sau đó mới thông thả ung dung nói, "Tần tiểu thư và Phượng Hoàng có quan hệ như thế nào?"

"Ca là thê tử của hắn." Tần Mục Ca ngồi đối diện La đại nhân, thẳng tắp nhìn về phía đối phương.

Mặc dù mình và Hiên Viên Triệt không có thực hiện thủ tục liên quan, nhưng hợp lại là khẳng định, cho nên nói là vợ chồng cũng không quá đáng.

"Là như thế này, Phượng Hoàng đã lấy vợ, chỉ tiếc chỉ thương nhà ta kể từ sau khi hắn đi vắng độc thân, không gần nữ sắc, tình này thật là cảm động trời đất . . ." La đại nhân thở dài, nhìn Tần Mục Ca, quan sát phản ứng của nàng, vừa tiếp tục nói, "Người cũng đã biết quá khứ của Phượng Hoàng và Chử Thược?"

Tần Mục Ca lắc đầu, nói: "Ta chỉ biết phu quân của ta không thích nam sắc, là một người đàn ông rất bình thường."

Quá khứ gì đó? Cõi mình là kẻ ngu sao? Nhìn biểu tình và vẻ mặt của Hiên Viên Triệt, cũng biết hắn rất bài

xích với quá khứ này, hoàn toàn không muốn di lưu luyến.

"Người có biết, lúc trước khi Chử Thượng gặp mặt Phương Hoàng, hẳn cũng rất bình thường, chỉ thích cô gái, nhưng sau khi gặp Phương Hoàng, tất cả bình thường của hẳn cũng trở nên không bình thường. Lúc trước hẳn bị thương nặng ở dưới Yên sơn, vừa vặn gặp chử thượng nhà ta cứu hẳn, giữ hẳn dưỡng thương ở trong cung, chính là ở khoảng thời gian đó, Chử Thượng bị hẳn mê hoặc, say mê đến trình độ không thể tự kiềm chế -- hai chữ tình cảm này thật là hại người rất nặng. . ." Dĩnh như La đại nhân rất cảm khái, dừng một chút, lại nói, "Lần này Chử Thượng biết được tin tức Phương Hoàng trở về, đêm sao đi gấp đến đón hẳn, đến lúc đó tự nhiên người cũng muốn đi theo về, ta chỉ muốn nói trước cho người biết quan hệ đặc thù giữa bọn họ, đến lúc đó không đến nỗi kinh ngạc. . ."

Tần Mục Ca hiểu, đối phương gọi mình tới đây chính là thử dò xét mình một chút hiểu được đến bao nhiêu với quan hệ Diên Viên Triệt và tên khốn Chử Thượng kia, hơn nữa còn nói trước cho mình phòng hờ, muốn mình tiếp nhận quan hệ đặc thù của Diên Viên Triệt và cái tên đó.

"La đại nhân, ta chỉ muốn nói, dù lúc nào, hoàn cảnh gì, ta đều sẽ đối mặt đứng chung một chỗ với phu quân của ta. Hẳn thích, nhất định ta cũng sẽ thích; trang #ddlqd# bubble hẳn cũng không thích, nhất định ta cũng sẽ không thích, hẳn muốn làm, mất đi sinh mạng ta cũng sẽ giúp hẳn thực hiện. . . ." Tần Mục Ca cũng không nói thẳng mình phản đối cái gì, nhưng cũng cờ xí tới sáng biểu đạt quan điểm của mình.

La đại nhân cười, "Nhìn ra được, Phương Hoàng,

... rất để ý người ... Người không chỉ có xinh đẹp như hoa, hơn nữa vừa có thêm can đảm dũng khí, xác thật xứng với hần -- tốt lắm, bây giờ hần đang ở Tĩnh Tuyết hiên, ta cho người dẫn người tới."

Tần Mục Ca theo nha hoàn và thị vệ đông nghịt ra ngoài, qua một hẻm nhỏ, xuyên qua mấy đình viện, đi tới Tĩnh Tuyết hiên.

Còn chưa vào viện, Tần Mục Ca đã thấy bên ngoài sân Tĩnh Tuyết hiên mấy trăm tên thị vệ bày trận sẵn sàng đón quân địch, người biết rõ trong viện chỉ có một người, không biết, còn tưởng rằng bên trong có bao nhiêu đối thủ, khiến râu rậm này làm to chuyện như vậy.

Một bước vào viện, Tần Mục Ca lại thấy mười mấy thị vệ đứng yên dưới hành lang. Đông nghịt, giống như là một bức tường người thật dày.

Lòng của nàng không khỏi vừa tức giận vừa vắng vẻ lạnh lẽo lại không biết làm thế nào! Nếu mình có tuyệt thế võ công thật tốt! Sớm biết nên nghe lời Lãnh Thanh Phong nói, luyện tập nội công thật giỏi, hiện tại không chắc đã có thể một mình đâm thủng một phía rồi!

Hiên Viên Triệt đang ngồi một mình trước cửa sổ, vẻ mặt âm trầm, khi hần thấy Tần Mục Ca, hai mắt tỏa sáng, lập tức đứng lên vòng qua tám ngăn trong phòng, sải bước ra đón.

Mới vừa cách *, dường như hai người đều có cảm giác đã có mấy đời, giống như cừu biệt trọng phùng (xa cách lâu ngày gặp lại), vui sướng phức tạp kia nhận nhận ở trong

lòng lẫn nhau.

"Mục Ca."

"Hiên Viên. . . . ."

Hiên Viên Triệt cũng không quan tâm có bao nhiêu người ở đây, trực tiếp ôm Tần Mục Ca vào trong ngực, ôm lấy thật chặt, cùng lúc cố gắng kiềm chế cảm xúc kích động khác thường của mình, nói nhỏ: "Ta và người nọ không có tăng quan hệ kia, năng tin ta hay không. . . Ta chưa từng làm. . ."

"Ta tin chàng, Hiên Viên, mặc kệ như thế nào, đó là quá khứ của chàng, chàng không phải cần phải quá để ý, lúc nào ta cũng đứng ở bên cạnh chàng. . ."

Tần Mục Ca nâng gương mặt tuần tú của Hiên Viên Triệt, từng chữ từng câu tình thâm ý trọng, chậm rãi nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 110: Đêm khuya giăng co

Chương 110. Đêm khuya giăng co

Editor: trang bubble ^^

Thấy lòng dạ Tần Mục Ca như thế, Hiên Viên Triệt cảm động không biết phải nói gì mới được, mím chặt môi mỏng, kéo Tần Mục Ca đi vào trong phòng.

Vào phòng, Hiên Viên Triệt lại ôm Tần Mục Ca vào trong ngực -- chỉ có như vậy, hẳn mới không cảm thấy rét lạnh khắp người, mới sẽ không cảm thấy đè nén hít thở không thông.

"Lúc trước hẳn đã cứu ta, ta rất cảm kích hẳn, nhưng thật không biết hẳn chứa lòng khác, còn muốn làm Tướng quân ở dưới tay hẳn để báo đáp ơn cứu mạng. ai ngờ sau một lần say rượu, hẳn buộc ta đi vào

đáp ơn của nàng, ai ngờ của một lần say rượu, nàng được ta đi vào khuôn khổ, ta mới biết lòng hần không thuần khiết, trong cơn tức giận ta rời khỏi nước này, đến Cao Xương -- nếu không phải lần này Mộ Dung Kinh Hàn ép sát ta không có lựa chọn, tuyệt đối sẽ không đi đường này. . .

"Ta thật không ngờ Mộ Dung Kinh Hàn sẽ làm như vậy, sẽ ngàn dặm thông báo hần tới chặn chúng ta lại -- Mộ Dung Kinh Hàn nhất định sẽ tới đón người trở về Cao Vực . . ." Giọng của Hiên Viên Triệt đặc biệt nặng nề, phần dưới hần không nói gì, không có nói mình sẽ có kết quả gì.

Chợt, Tần Mục Ca tựa ở vai Hiên Viên Triệt, nói nhỏ: "Hiên Viên, vừa có cơ hội thì chàng rời đi, không cần lo ta . . ."

"Không! Ta sẽ không để nàng xuống!" Hiên Viên Triệt không cần suy nghĩ trực tiếp từ chối đề nghị của Tần Mục Ca, để Tần Mục Ca ở lại chỗ này hần tuyệt đối không làm được, "Ta sẽ không để cho người ở lại nơi xa lạ này, dù ta như thế nào, ta tuyệt đối không để cho nàng chịu tội một chút. . ."

"Đứa ngốc, chàng phải biết chàng càng như vậy, càng uy hiếp, càng dễ bị quản chế với người! Ta không muốn làm xương sườn mềm của chàng, ta không muốn kéo chân sau chàng!" Hiện tại Tần Mục Ca chợt hối hận mình ở trước mặt râu rậm đó nói quan hệ với Hiên Viên Triệt rất thân thiết. Chỉ là, hình như đối phương cũng nhìn thấu tình cảm của Hiên Viên Triệt đối với mình -- tóm lại, mình đã là chân sau Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt thâm tình nhìn nàng cười cười, trong mắt thoáng tràn ra vẻ * nịch không kìm lòng nổi, chậm rãi nói: "Nếu nói tất cả này đều là nhất định mà nói, ta sẽ không có chút nào oán giận, một người có uy hiếp dù sao cũng tốt hơn một người không có uy hiếp, tối thiểu thế gian này còn có người ta để ý nhất. . . Ta vẫn hạnh phúc . . ."

Nước mắt Tần Mục Ca lại không khống chế nổi, im lặng nhỏ xuống vai Hiên Viên Triệt.

Hai người cứ im lặng ôm nhìn nhau như vậy, ngồi ở trên giường.

Cho đến lúc ăn trưa, bọn thị nữ nhắc nhở nên dùng bữa, hai người mới đứng dậy nắm tay ra ngoài đi tới sương phòng -- nơi này là nơi tạm thời dùng bữa.

Bởi vì hoàn cảnh đặc thù thân phận đặc thù, cho nên cũng không có ai đến quấy rầy, sau khi hai người ăn xong lại trở về trong phòng.

"Cái tên kia khi nào thì tới?" Tần Mục Ca nhìn thị vệ đầy sân, tư tưởng chạy trốn còn chưa chết, nàng biết Hiên Viên Triệt càng từng phút từng giờ cũng muốn phải rời khỏi cái chỗ quỷ quái này.

Vẻ mặt Hiên Viên Triệt phức tạp, suy nghĩ một chút, nói nhỏ: "Có thể có một ngày nữa thì sẽ đến nơi này."

"Tối nay chúng ta thử phá vòng vây một chút đi? Hiên Viên, chúng ta

không thể ngồi đợi chết." Tần Mục Ca đơn giản sáng tỏ lần nữa nói ra ý đồ của mình.

Mặc dù đây là một đề tài nặng nề, nhưng nếu luôn luôn đợi ở chỗ này cũng không phải là phong cách của mình. Mình không thể tưởng tượng sau khi Chủ Thượng kia đến sẽ xảy ra chuyện gì, hẳn sẽ mang Hiên Viên Triệt rời đi, sẽ buộc hẳn làm chuyện không thích, vậy Phượng Hoàng này thật sự là hẳn bị nhốt rồi, hơn nữa khó rời đi lần nữa.

"Được, nàng đồng ý ta, nếu có cơ hội, nhất định nàng phải đi trước, ta sẽ chờ nàng, nhớ kỹ." Trong lòng Hiên Viên Triệt cân nhắc không ít thời gian, nhất định phải đưa Tần Mục Ca đi trước mới được, đưa đến một chỗ an toàn, lòng mình sẽ chuyên tâm, nhưng mà, đưa đến nơi nào mới an toàn đây? Chỉ có người kia tới mới được, nhưng khi nào thì hẳn tới là một vấn đề.

Tần Mục Ca suy nghĩ lời Hiên Viên Triệt nói, nếu mình nói không rời khỏi hẳn, thật ra thì rất không thực tế. Hiên tại mình chính là chân sau của hẳn, nếu mình khẳng khẳng thì hẳn vẫn không chạy thoát, cuối cùng rất có thể bởi vì mình bị Chủ Thượng đoán tụ kia chiếm tiện nghi!

Không được, việc này tuyệt đối không được!

Vì vậy Tần Mục Ca không khẳng khẳng muốn ở lại bên cạnh Hiên Viên Triệt nữa, chậm rãi nói: "Được, nếu ta có thể rời đi, mục đích chính là phủ Đại tướng quân Kinh Thành, ta sẽ ở nhà chờ chàng . . ."

"Được . . . Chỉ cần ta rời khỏi rồi, sẽ trở về tìm nàng, Mục Ca . . ."

Trong mắt Hiên Viên Triệt dần dần lộ ra một chút trong suốt, trong trí nhớ của hẳn, hình như không có kinh nghiệm rơi lệ gì, nhưng bây giờ thật không ngừng được.

Giống như chính là một cơn ác mộng, mình cho rằng đã đã thoát đi, sẽ không dẫm lên vết xe đổ nữa, nhưng mình vòng một vòng tròn lớn, lại phải quay lại điểm khởi đầu, hơn nữa còn là một mình rất khó đột phá điểm khởi đầu lần nữa.

Tần Mục Ca chợt có loại khí lực cả người nhưng buồn bực không biết phải dùng sức thế nào, nàng rõ ràng rất mạnh, nhưng bởi vì mình không thể nhanh nhẹn chạy trốn biến mất lúc nhá nhem -- dĩ nhiên, chiến thuật không biết xấu hổ của đối phương cũng rất lợi hại, rõ ràng mình và Hiên Viên Triệt chỉ có hai người, đối phương lại phái 3000 người đến trông giữ, quả thực là hết sức trớ tráo.

Nàng lau một chút nước mắt của mình, bắt đầu thương lượng chi tiết nửa đêm lẫn trốn với Hiên Viên Triệt.

dieenddafnleequysddoon -trang@ddlqđ@bubble editor

Rất nhanh, hoàng hôn đã đến, bữa tối đi qua, hai người ngồi ở dưới mái hiên, chờ sắc trời dần dần trở tối.

Lòng của Tần Mục Ca kích động tột đỉnh, một lát mình muốn đi ngoài, nhà xí gần đây vừa đúng kề bên mấy cây đại thụ, mình thần không biết quỷ không hay leo lên, sau đó leo tường ra, trước mắt hẳn đến núi già

quy không này rồi lên, sau đó rồi xuống ra, trước mặt họ là một gia
gần đây trong hoa viên, sau đó tìm cơ hội cùng đi ra phủ với Hiên Viên
Triệt.

Thật ra thì nàng rất hy vọng trước tiên Hiên Viên Triệt có thể chạy
trốn, mục đích của đối phương chính là hấn, cho dù mình không chạy
thoát, vậy cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng mà, hấn không nghe
lời của mình.

Sắc trời dần dần khuya, Hiên Viên Triệt liếc mắt nhìn Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca chậm rãi đứng dậy nói với hấn: "Ta đi ngoài trước. . ."

"Được." Về mặt Hiên Viên Triệt bình tĩnh chứa nụ cười thản nhiên.

Tần Mục Ca đứng dậy, vừa muốn xuống thêm, trước mặt sau lưng đã có
hơn mười người nha hoàn và thị vệ.

Được rồi, độ khó khăn muốn rời khỏi chính là lớn như vậy.

Vì thế Tần Mục Ca mới vừa từ từ mạch lạc đi tới nhà xí, chợt trước mắt
hơn mười vệt bóng đen thoáng qua!

Nha hoàn và thị vệ đi theo sau lưng rối loạn cả lên, còn có người không
ngừng ngã trên mặt đất!

Xem xét đúng thời cơ, Tần Mục Ca mới vừa chạy mấy bước, thì có hai
người áo đen bay vọt đến bên người nàng lôi nàng lên đầu tường.

"Đi!" Mặc dù Tần Mục Ca không nhanh nhẹn giống như đối phương,
nhưng cũng là người có bản lĩnh, cho nên ở trên đầu tường có thể miễn
cường đuổi kịp.

"Có thích khách! Bắt thích khách!" Viên các nơi cũng vang lên tiếng báo
động.

Chờ lúc Tần Mục Ca và mười mấy thích khách này sắp bay khỏi tòa phủ
đệ này, phát hiện bên ngoài phủ đệ này đã bị binh lính không đếm
được bao vây, đông nghẹt nhìn không thấy bờ.

Bất đắc dĩ, bọn họ tạm thời bỏ qua ý định phá vòng vây -- quá nhiều
người, hoàn toàn không giết nổi.

Trong lòng Tần Mục Ca một tiếng kêu rên, xem ra là thật không cách
nào chạy trốn.

Đúng lúc này, cách đó không xa một vệt bóng dáng quen thuộc bay đến
trên đầu tường, cùng lúc còn mang theo một người -- là Hiên Viên
Triệt, hiện tại hấn bắt La Tướng quân kia, đứng ở trước mặt mọi người.

Cây đuốc vây quanh chiếu rọi, nơi này giống như ban ngày.

"Bỏ vũ khí xuống, tránh đường ra!" Dao găm của Hiên Viên Triệt để
ngang trên cổ La đại nhân lóe ánh sáng lạnh.

Mấy người áo đen cũng không biết từ nơi nào lại bắt ba người quan quân ra ngoài toàn bộ làm thành con tin, giằng co đối diện với mấy ngàn binh lính.

Hiện tại, trưởng quan cao nhất của những binh lính này cũng ở bên này của Hiên Viên Triệt, tình thế không thể nói có hại.

Bọn lính im lặng như tờ, không biết phải làm sao.

"Nhanh, nói cho bọn hắc trạch ra, La đại nhân, nếu không, ta sẽ không khách khí. . ." Giọng của Hiên Viên Triệt tràn đầy hung ác, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với hoà nhã ban ngày.

La đại nhân không lên tiếng, chỉ chốc lát sau, mới buồn bã nói:
"Phượng Hoàng quả thật vô tình như thế sao? . . ."

Lúc này thì Tần Mục Ca cũng hoàn toàn tập tễnh chạy tới bên cạnh Hiên Viên Triệt, đúng lúc nghe được đối phương nói lời này, cũng không đợi Hiên Viên Triệt nói gì, nàng lập tức lửa giận ngút trời mắng: "Hừ! Là người không biết xấu hổ trước, ngược lại tới trách Hiên Viên?! Sao chúng ta từng bằng lòng sẽ tới đây với người, là người ngăn cản đường về của chúng ta, hiện tại ngược lại trách chúng ta! Hôm nay chúng ta sẽ phải dùng máu của người mở đường ra! -- Ta đếm tới ba, nếu các người không lui về phía sau, thì ta đâm hắc một đao, cho đến khi các người nhường đường thì dừng lại!"

Một lời sau đó là đối mặt nói với hơn một ngàn binh lính.

"Một!" Nàng tràn đầy sức mạnh hô lên một tiếng.

Binh sĩ rậm rạp bắt đầu có một chút dẫn ra.

"Hai!" Tần Mục Ca lấy qua một thanh kiếm từ trong tay người áo đen bên cạnh để ở ngực La đại nhân. Mùi kiếm bén nhọn này đã đâm vào da thịt, cho nên máu lập tức trào ra một chút.

"Tránh ra!" La đại nhân không nhìn được, hắc biết lại không buông ra, nữ nhân này thật sự sẽ từng đao từng đao đâm mình.

Một con đường ở trong khó khăn chậm rãi xuất hiện, binh lính từ từ lui ra.

Thấy xấp xỉ, Hiên Viên Triệt mang theo La đại nhân bay đến trên mặt đất, *d&d#l@q^d<.com> mà Tần Mục Ca được người áo đen nâng cũng rơi trên mặt đất, đoàn người từ từ đi tới, hiển nhiên tất cả cảm giác đều mở ra đến mức tận cùng.

Bóng đêm dày đặc, cây đuốc chói mắt, giữa hai đội số lượng người ngựa khác xa đang giằng co, từ từ di động về ngoài thành.

Sau một nền nhàn, rốt cuộc Diên Viên Triệt và Tần Mục Ca còn có mười mấy khách áo đen không rõ lai lịch này đã tới trước cửa thành.

Ở trong lòng của Tần Mục Ca trở nên kích động, ra khỏi cửa thành này, cưỡi ngựa * có thể hoàn toàn rời khỏi nơi này, tới biên giới Cao Xương, khi đó thì an toàn rồi.

Người áo đen đã điều ngựa tốt, chỉ chờ ra khỏi thành.

Lúc này, ngoài cửa thành bỗng nhiên đã xuất hiện tín hiệu yêu cầu mở cửa thành.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ta sẽ chờ nàng

Chương 111. Ta sẽ chờ nàng

Editor: trang bubble ^ ^ diendanlequydon.com

"Mở!" Giọng Diên Viên Triệt nặng nề ra lệnh.

Cửa thành từ từ mở ra, ánh mắt của mọi người đều nhìn về bên ngoài.

Bên ngoài lại cũng xuất hiện rậm rạp binh lính! Trong mười người tùy tùng vây quanh, một người đàn ông cưỡi con ngựa cao to chạm rãi vào ánh mắt của mọi người.

Diên Viên Triệt vừa nhìn, gương mặt tuấn tú lập tức tái nhợt như tuyết!

Tần Mục Ca vừa nhìn, từ đêm tối thoáng hiện vóc dáng người này khôi ngô cao lớn, cực kỳ cường tráng, ngũ quan rõ ràng, uy vũ anh tuấn, ánh mắt giống như một đôi cửa ừng từ lúc xuất hiện đã chăm chú cố định ở trên người một người.

"A Phương. . ." Hắn nhẹ nhàng kêu.

"Chị Thượng. . ." La đại nhân hết sức kích động, tràn ngập oan ức kêu một tiếng.

Trong lòng Tần Mục Ca sa sầm xuống! Người này lại sớm chạy đến!

Hiên Viên Triệt mím chặt môi, trong mắt đen sâu như biển rộng.

"A Phương lại muốn rời khỏi trẫm sao? Qua nhiều năm như vậy trẫm vẫn luôn không thể quên với người. . ."

Chị Thượng này nhìn trước mắt, cũng biết đang tiến hành hành động gì, nhưng hắn không có ý tức giận chút nào, đều dàng chân thành, trong mắt vui sướng và tràn đầy thiết tha.

Hiên Viên Triệt nhìn lướt qua chung quanh, đón nhận ánh mắt của đối phương, chậm rãi nói: "Chị Thượng, ai có chí nấy, Hiên Viên Triệt ta biết nợ người ơn cứu mạng, cho nên ta đồng ý làm lính hầu của ngài, ở trên sa trường cố gắng tới lão đáp, về phần cái khác, thứ cho ta không có sức. . ."

"Vậy người trở lại làm lính hầu của trẫm là được, trẫm không miễn cưỡng người làm, chuyên người không thích."

không muốn làm người không muốn làm người không muốn . .

"Giọng nói của người tôi vô cùng dịu dàng, quả thật có thể chảy ra nước.

Trong một lúc Diên Viên Triệt không biết phải nói gì tốt.

"Ta nghe nói hần đã làm lính hầu ở trước ngựa của ngài, cho nên ơn này cũng coi là đã báo, hơn nữa suy bụng ta ra bụng người, chúng ta cứu người là bởi vì ý tốt trong lòng, bởi vì muốn cứu mà cứu, mà không phải vì khiến người khác cả đời báo đáp mà cứu. Lúc trước Chử Thượng tốt bụng cứu người thì cũng không có lòng riêng nghĩ tới muốn hần cả đời làm trâu làm ngựa báo đáp như vậy chứ? . . "

Tần Mục Ca đứng lúc đứng ra, vô cùng bình tĩnh chống lại ánh mắt của đối phương.

"Người là ai?" Chử Thượng Văn Tất nhíu mày, giọng nói có chút lạnh lẽo. Nhìn quan sát cô gái này, xinh đẹp Mỹ Lệ, thể gian ít có, đứng rất gần với Diên Viên Triệt, khiến hần có chút không thoải mái.

"Ta là thê tử của Diên Viên Triệt, chàng là phu quân của ta." Tần Mục Ca đơn giản sáng tỏ nhắc ra quan hệ của mình và Diên Viên Triệt.

Trong mắt Diên Viên Triệt lập tức lan ra vui mừng và khoái trá khó có thể nói nên lời, hần còn chưa thực hiện thủ tục tái hợp với Tần Mục Ca, nhưng nàng đã thừa nhận quan hệ vợ chồng, sao không làm hần cảm động?

"Cầu xin Chử Thượng thành toàn ta và phu nhân . . . "

Trong lòng Diên Viên Triệt dấy lên một tia hi vọng, hiện tại mình đã có thể từ chối, đối phương có thể buông tha ý nghĩ khó có thể mở miệng trả hay không, để mình và Tần Mục Ca rời đi?

"Thành toàn? Trăm thành toàn người nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Cho nên lần này trăm sẽ không buông tay nữa . . . ." Giọng nói Văn Tất lạnh nhạt, nhưng không có gì làm cho người ta có đường sống để quay lại, hắn từ trên cao nhìn xuống La đại nhân, lại nói, "Nếu người chết ở dưới đao Phương Hoàng, cũng là chết có ý nghĩa, lúc trước mạng của người chính là hắn cứu. . . ."

Tần Mục Ca giận đến chỉ muốn mắng người, đây rõ ràng là đối phương sẽ không thỏa hiệp, cho dù bên cạnh mình có con tin, lợi ích của hắn vẫn không quan tâm sống chết của những người này!

"Là các người chỉ động bả vũ khí xuống, hay là muốn chờ đến một trận lại thả? . . ." Văn Tất chứa ý cười nhất định phải được, nhìn Diên Viên Triệt, chậm rãi hỏi.

Diên trường yên tĩnh đến đáng sợ.

Cuối cùng, Diên Viên Triệt từ từ buông La đại nhân ra, đôi tay rũ xuống, nhìn Văn Tất, lạnh nhạt nói: "Thả nàng đi thì ta đồng ý ở lại."

"Diên Viên!" Trong lòng Tần Mục Ca như khoát lên băng tuyết, đau từng đợt dữ dội, "Ta không đi!"

"Được, trăm đồng ý người, chỉ là, người cũng phải đồng ý một yêu cầu của trăm -- " Văn Tất trực tiếp bỏ qua lời

Tần Mục Ca nói, lấy ra một bình nhỏ từ trong túi áo, lấy ra một viên thuốc màu đen, gọi thị vệ bên cạnh cầm đi tới trước mặt Hiên Viên Triệt, "Trước mặt trăm uống hết nó . . ."

Hiên Viên Triệt chậm rãi mở miệng ra.

"Hiên Viên Triệt. . ." Tần Mục Ca vừa tức vừa đau khổ nhưng cũng không thể làm gì, mắt thấy thị vệ bỏ viên thuốc kia vào trong miệng Hiên Viên Triệt.

Chốc lát, trang@d#d#l#q#d@bubble Hiên Viên Triệt chậm rãi mở miệng ra, gọi thị vệ kiểm tra.

"Thuốc này vào miệng là tan, tốc độ so nước đá hòa tan cũng nhanh đấy, " Văn Tất cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Tần Mục Ca chờ, khách khí nói, "Hiện tại, các người có thể rời đi, ta và A Phụng cũng phải lên đường về kinh . . ."

Hiên Viên Triệt quay đầu thật sâu nhìn về Tần Mục Ca, thiên ngôn vạn ngữ hợp thành một câu: "Trở về bình an. . ."

Tần Mục Ca không nói gì, nước mắt đảo quanh không ngừng được, ánh mắt thù hận lướt qua Văn Tất, lại đón nhận ánh mắt của Hiên Viên Triệt.

Một người áo đen chợt một gối xuống với Tần Mục Ca, nói: "Xin Thiếu Cung Chủ lập tức ra khỏi thành!"

Người tới vừa nói, Hiên Viên Triệt lập tức biết là người Hồng Phát cung, trách nhiệm sẽ đến cứu Tần Mục

Ca, như vậy hẳn càng yên tâm hơn rồi, lộ ra nụ cười yếu ớt nhàn nhạt vừa khổ sáp với Tần Mục Ca.

"Ca sẽ chờ chàng . . ." Tần Mục Ca nói xong câu đó, nhảy tót lên ngựa như gió ra thành với mười mấy người áo đen.

Hiên Viên Triệt nhìn Tần Mục Ca đầu cũng không có quay lại biến mất ở ánh mắt của mình, trong lòng giống như có cái gì bị rút đi, rất đau không có cảm giác . . .

-

Tần Mục Ca cười ngựa đi theo người áo đen trên đường chạy như điên, cho đến khi sắc trời không rõ tới một chỗ thôn trấn mới thả xuống tốc độ, đi tới trước một cái sân dừng lại.

Người áo đen cầm đầu kia muốn chấp tay nói với Tần Mục Ca: "Thiếu Cung Chừ, Lão Cung Chừ ở bên trong tỉnh chờ."

Mặt Tần Mục Ca không thay đổi xuống ngựa, sai bước đi vào.

Trong phòng trên chính vị một phu nhân hơn 50 tuổi đang ngồi, thước tha thùy mị, vẻ mặt nghiêm túc, thấy Tần Mục Ca đi vào thái độ có thể nói muôn màu muôn vẻ. Vui giận yêu buồn cái gì cũng có.

"Người biết ta?" Bà đi thẳng vào vấn đề hỏi Tần Mục Ca, trong lời nói mang theo một vẻ đau buồn và tức giận.

Tần Mục Ca lúc này đang thật sự không biết, không có một chút ấn tượng.

"Người đi ra đi." Lão phu nhân kêu một câu với trong nhà.

Một người tuổi còn trẻ hình dáng mạnh mẽ xắn vội vạt ra.

"Tỷ tỷ," Người đàn ông ra ngoài chính là Lãnh Thanh Phong, động tác của hắn có chút thận trọng, nhưng trong mắt khó nén vui sướng, "Đây là Lão Cung Chử, mẫu thân của tỷ tỷ . . . ."

Tần Mục Ca bên này còn chưa phản ứng kịp, bên kia Lão Cung Chử đã giận đến bắt đầu mắng lên: "Người xem người, đây chính là hậu quả người không nghe lời của ta! Hiện tại người thành cái gì, Lãnh Thanh Nhược không phải Lãnh Thanh Nhược, Tần Mục Ca không phải Tần Mục Ca, vì một mặt hàng như vậy, ngay cả mạng cũng vứt bỏ, đến bây giờ thành trò cười lớn nhất của Thập Đại Môn Phái giang hồ, mặt mũi của ta cũng bị người vứt sạch! . . ."

Trong lòng Tần Mục Ca chính là bởi vì Hiên Viên Triệt mà phiền muộn khác thường, bị đối phương vừa nói như thế, không khỏi lạnh lùng nói: "Thật xin lỗi, người nói tất cả mọi ta đều không nhớ rõ, ta cũng không biết người, nếu người phải người cứu ta ra ngoài chính là vì mạng ta, như vậy hiện tại người cũng mang qua, ta cáo từ."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Lão Cung Chử giận đến vỗ bàn một cái, nhìn về phía Lãnh Thanh Phong hăng hái ra hiệu, muốn hắn đuổi

theo Tần Mục Ca.

Lãnh Thanh Phong lập này cho dù không có ra hiệu của đối phương, hắn cũng sẽ không để cho Tần Mục Ca đi, trang #ddldd# biết cho nên hắn lập tức bước nhanh đi ra ngoài ngăn ở trước mặt đối phương giữ chặt ống tay áo của nàng gần từng chữ: "Nếu người đi như thế này, vĩnh viễn đừng hy vọng Diên Viên Triệt sẽ trở về! . . ."

Thân hình Tần Mục Ca dừng lại, ánh mắt lập tức ném tới hắn, hỏi: "Người có biện pháp gì?"

"Rất đơn giản, để cho chính người trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến có thể đi cứu hắn là được rồi. Hắn bị hoàng thượng kia không chế tuyệt đối không thể dễ dàng thoát thân, rất có thể võ công của hắn cũng sẽ bị loại trừ đi, dưới tình huống như vậy người muốn làm sao đi cứu hắn?"

Lãnh Thanh Phong biết hiện tại Tần Mục Ca quan tâm nhất chính là an toàn của Diên Viên Triệt, cho nên cứ nói đến chuyện kia, "Người phải trở nên mạnh mẽ, chỉ có ở Hồng Phát cung mới có thể làm được, trước võ công của người mới có thể khôi phục . . ."

Võ công của mình? Tần Mục Ca thậm chí nói một câu, nếu mình đủ mạnh mẽ, lúc ấy cũng sẽ không bị động như vậy đi?

"Theo chúng ta đến Hồng Phát cung đi, từ từ, chỉ có nơi đó mới có thể để cho người tìm về chính mình." Lãnh Thanh Phong tràn đầy tình cảm chậm rãi nói ra.

Tần Mục Ca nhìn phía chân trời, suy nghĩ chốc lát, chậm rãi nói: "Được."

- □ Hãy đọc truyện ở diễn đàn lê quý đôn

Một năm sau.

Một ngày gần tối, trên đỉnh núi cao nhất Hồng Phát cung, một cô gái đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Lãnh Thanh Phong yên lặng không một tiếng động đi lên, cười nhạt, đang muốn tiếp tục thần không biết quỷ không hay đi về phía trước, cô gái không nhanh không chậm nói: "Lại muốn đánh lén?"

Lãnh Thanh Phong cười ha ha, đi nhanh đến bên cạnh cô gái làm nũng nói: "Nhĩ lực của tỷ tỷ càng lúc càng tốt, ta đã gần như không có tiếng vang, người vẫn đơn giản như vậy đã nhìn thấu . . ."

Tần Mục Ca mở mắt ra, quay đầu cười nhạt: "Khí thế của người không cách nào che giấu."

"Công lực của tỷ tỷ Nhất Nhật Thiên Lý (một ngày ngàn dặm), bây giờ đã vượt qua hơn ngày trước, có thể thấy được trở nên chuyên tâm so cái gì đều có ích hơn . . ."

Lãnh Thanh Phong ngồi xuống kê bên Tần Mục Ca, sóng vai với nàng nhìn ánh trời chiều chậm rãi hạ xuống.

Một năm qua này, rất nhiều lúc hắn cũng cùng nhau nhìn trời chiều với nàng.

"Thanh Phong, ngày mai ta muốn rời khỏi Hồng Phát cung." Tần Mục Ca sửa lại một chút tóc mai, nhàn nhạt

nói.

diendanlequydon.com

Lãnh Thanh Phong cũng sờ, chốc lát cũng cười một tiếng: "Người muốn đi tìm hấn sao? . . ."

Tần Mục Ca gật đầu, chuyện này không cần thiết trốn trốn tránh tránh, trong lòng mình vẫn luôn chứa Hiên Viên Triệt, trong Hồng Phát cũng ai cũng biết. Một năm qua này, Mộ Dung Khinh Hàn cũng tới gặp qua mình, nhưng mình thật sự đã không nhớ rõ hấn, cho dù nhớ, sợ rằng tình cảm trước cũng đã thay đổi hương vị.

Hiên tại tâm nguyện lớn nhất của mình chính là đi cứu Hiên Viên Triệt, một năm rồi, một năm qua cuộc sống hấn trải qua như thế nào, chịu hành hạ như thế nào mình cũng không dám nghĩ, bởi vì không có năng lực đi loại trừ tất cả.

"Ừ, ta muốn đi cứu hấn."

"Nhưng người biết không? Khi hấn và hoàng thượng kia trở lại Kinh Thành không lâu, Triệu Hiến Uyển đã đi tìm hấn, hơn nữa vẫn làm bạn với hấn . . ." Chuyện cho tới bây giờ, Lãnh Thanh Phong không thể không nói trước cho nàng biết một chút chuyện nàng không biết, để tránh đến lúc đó bị kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Gặp lại Hiên Viên Triệt

Chương 112. Gặp lại Hiên Viên Triệt
Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Tần Mục Ca dừng lại rõ ràng!

"Làm sao giờ người mới nói cho ta biết?" Ánh mắt Tần Mục Ca nhìn chân trời rất xa kia, không có một chút biểu tình.

Lãnh Thanh Phong từ từ nằm xuống trên tảng đá lớn, khẽ nói: "Nói cho người, người muốn như thế nào? Cũng đi với hần? . . . Mục đích của người là cứu hần, không phải là cùng nhau ở trong hố lửa ngáy ngô với hần, không phải sao?"

Trong lòng Tần Mục Ca dần dần nhiều hơn vẻ phức tạp, mình muốn đi cứu Hiên Viên Triệt, Triệu Hiểu Uyển này cũng sẽ cùng nhau rời khỏi, nàng ta đã ở lại với hần lâu như vậy, rất rõ ràng, Mộ Dung Khinh Hàn đã buông tay với nàng ta.

Như vậy chốn trở về của nàng ta chính là Hiên Viên Triệt?

"Trước cứu hần ra ngoài rồi lại nói, được rồi, ta có thể mang bao nhiêu người đi?" Tần Mục Ca bắt đầu thương lượng ngày mai lên đường với Lãnh Thanh Phong.

Mặc dù nàng mang danh hiệu Thiếu Cung Chủ, nhưng chuyện gì cũng không hỏi đến, công việc thực tế trong cung đều do Lãnh Thanh Phong làm, hiện tại Lão Cung Chủ cũng lười quản lý nhiều thứ.

"Ba mươi cao thủ cấp cao, tỷ tỷ, không thể nhiều hơn nữa, ta cũng sẽ đi theo người, nếu phòng thủ của đối phương vẫn là Tường Đồng Vách Sắt, như vậy chúng ta có nhiều người hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì. . . " Lãnh Thanh Phong suy nghĩ một chút, cho ra một đề nghị có vẻ hợp lý.

Tần Mục Ca gật đầu, Lãnh Thanh Phong nói có đạo lý, tất cả thì phải xem trình độ đề phòng của Văn Tất.

Hai người lại nói chuyện một lát, liền cùng nhau xuống núi mỗi người nghỉ ngơi không đề cập tới.

0di33xn0dafnl330fys0doon – trang #ddlqd# bubble

Ngày hôm sau, Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong chuẩn bị ổn thỏa mang ba mươi sát thủ cấp cao lên đường, ngày đi đêm nghỉ, đi được gần nửa tháng thì đến Kinh Thành La Châu của Văn Tất.

Đoàn người vì để tránh làm người khác chú ý, bèn chia làm mấy nhóm tách ra vào trong thành, vào ở trong hai khách điểm sát vách.

Nhìn bóng đêm dần dần lên, hai người thay đổi quần áo đi đêm, nhảy vào hoàng cung bắt đầu tự mình quen thuộc đường đi, tìm kiếm dấu vết của Hiên Viên Triệt.

Một đường quanh co, Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong đi tới một tấm cung rất khác biệt, từ địa hình đến xem, nơi này cách tấm cung của Văn Tất rất gần, chính là sát nhau, từ trên vị trí mà nói, tương đương với Trung Cung, tức là nơi hoàng hậu ở. Cho nên Tần Mục Ca phán đoán Hiên Viên Triệt rất có thể ở chỗ này.

Hai người quan sát ở trong bóng tối, thấy nơi này có cao thủ âm thầm ẩn núp, bèn không bứt dây động rừng, trước tiên có một địa

ninh có năng lực tại quan sát.

Quả nhiên, cách cửa sổ, Tần Mục Ca thấy cả người Hiên Viên Triệt quần áo màu đỏ tươi, đang ngồi yên tĩnh xem sách ở trước bàn, vẻ mặt rất bình tĩnh, chỉ là vẻ buồn rầu nhẹ nhàng lộ ra giữa hai lông mày,

Lòng của Tần Mục Ca chợt đau đớn! Một năm rồi, suốt cả một năm không có gặp hần, càng đẹp đẽ hơn ngày trước, lạnh lùng tao nhã như xưa, chỉ gầy đi không ít, chắc hẳn một năm qua này trôi qua cũng không tốt.

Hiện tại, không có thấy Văn Tất kia canh giữ bên cạnh hần, chỉ có Triệu Hiểu Uyển ngồi đối diện với hần, thỉnh thoảng nói chút gì với hần, mà hần cũng thỉnh thoảng đáp lại một chút.

Lòng của Tần Mục Ca nặng nề xuống, Triệu Hiểu Uyển thật sự ở bên cạnh hần, việc này có phải cũng coi như giúp nhau trong lúc hoạn nạn hay không, khi hần khó khăn nàng ta xuất hiện ở bên cạnh?

Cả người Lãnh Thanh Phong mặc áo đen, miếng vải đen che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt như sao lạnh, hần thấy trong mắt Tần Mục Ca đã trào ra ưu thương, trong lòng cũng đau nhói theo, sau một lúc lâu, dùng âm thanh rất thấp nói: "Tỷ tỷ, thuận theo tự nhiên . . ."

Một câu nói kéo Tần Mục Ca về thực tế, nàng sắp xếp suy nghĩ một chút, trả lời một câu với Lãnh Thanh Phong: "Ta biết rồi, người không cần lo lắng . . ."

Có thể, trong một năm sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà bây giờ chuyện quan trọng nhất là cứu Hiên Viên Triệt ra, việc khác đều không quan trọng.

Một lúc lâu, Hiên Viên Triệt đứng dậy đưa Triệu Hiểu Uyển ra ngoài, lúc hai người đi tới cửa viện, Hiên Viên Triệt dừng lại, hình như dặn dò nha hoàn còn có ma ma chờ ở bên ngoài bình thường chăm sóc Triệu Hiểu Uyển, giọng nam

này êm tai thuần hậu từ trong bóng đêm truyền tới, khiến tâm trạng Tần Mục Ca đều lay động.

Rất nhiều chuyện ngày xưa quay cuồng ở trong đầu.

Hình như Triệu Hiểu Uyển rất lưu luyến không rời, mỗi bước đi cấp thân từ từ rời đi.

Hiên Viên Triệt yên tĩnh độc lập đứng ở cửa, cũng không biết là đang đưa tiễn Triệu Hiểu Uyển, hay là đang suy nghĩ cái gì, trái lại mãi khi Triệu Hiểu Uyển đến chỗ ngoặt, hần cũng không có trở lại viện, mà là tiếp

tiếp tục đi tiếp.

tục im lặng dung.

"Chúng ta đi tìm Triệu Diệu Uyển. . ." Tần Mục Ca thật thấp nói xong, nhẹ nhàng tung người, như hình bóng đi theo Triệu Diệu Uyển.

Lãnh Thanh Phong nhìn một chút Hiên Viên Triệt im lặng ở trong bóng đêm yên tĩnh, bỗng nhiên có cảm giác hần yếu ớn lạnh, giống như cô hồn (người không nơi nương tựa) không có hồn phách. Nhìn dáng dấp, chắc là hần không có võ công, nếu không hần không thể nào ngồi chờ chết ở nơi này.

Hắn than nhẹ một tiếng, rồi đi theo Tần Mục Ca.

- Truyện đăng ở diendanlequydon.com

Chỗ ở của Triệu Diệu Uyển cách một chút với Hiên Viên Triệt, nàng đi xấp xỉ thời gian một nén nhang mới tới một khu viện.

Lãnh Thanh Phong đuổi theo Tần Mục Ca nhỏ giọng hỏi: "Người tới tìm nàng ta làm cái gì? . . ."

Tần Mục Ca quan sát được nơi này của Triệu Diệu Uyển cũng không có ám vệ -- chắc hẳn Văn Tất biết nàng ta không có võ công, không cần dùng bao nhiêu Ảnh Vệ.

"Chúng ta muốn cứu Hiên Viên Triệt, chắc chắn cũng phải mang Triệu Diệu Uyển ra ngoài, nàng ta không biết võ công, lúc chúng ta rời đi nhất định có khó khăn, Văn Tất trong giữ nàng ta không nghiêm, chắc là nàng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào. cho nên ta định kêu nàna ta

rời đi trước, sau đó chúng ta bắt tay vào cứu Hiên Viên, như vậy độ khó cũng sẽ giảm bớt. . . "

Tần Mục Ca báo quyết định của mình cho Lãnh Thanh Phong biết, sau đó nói: "Chờ một chút ta đi vào, người chờ ta ở nơi này . . . "

Lãnh Thanh Phong gật đầu: "Người cẩn thận . . . "

Tần Mục Ca nhẹ nhàng tung bay giống như lá cây về phía viện của Triệu Diệu Uyển, im hơi lặng tiếng rơi ở trên nóc nhà của nàng ta.

Chờ Triệu Diệu Uyển rửa mặt xong, kêu các cung nữ buồng * màn che, nàng ta nằm ở * trên, nhìn ánh nến bên ngoài tối một chút, các cung nữ nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nàng ta mới vừa nhắm mắt lại, thì cảm thấy * màn bị người vén lên một góc!

"Người. . ." Nàng ta vừa sắp kinh ngạc kêu thành tiếng, bị đối phương một tay bịt miệng.

"Đừng kêu!" Tần Mục Ca nhỏ tiếng nhắc nhở đối phương, thấy Triệu Diệu Uyển gật đầu, biết nàng ta hiểu được thì buồng nàng ta ra nhỏ giọng nói, "Ta theo tới đây là cứu Hiên Viên rời khỏi, ngày mai người kiếm cơ rời khỏi Kinh Thành, ta sẽ tìm thị vệ bảo vệ đưa người trở về Cao Xương. . . "

"Ta muốn ở chung một chỗ với Triệt, hấn cần ta . . . "

Triệu Diệu Uyển thấy rõ là Tần Mục Ca, trong lòng trào ra một dòng ghen tuông.

Hiện tại Tần Mục Ca không muốn tiến hành tranh luận vấn đề này với nàng ta ở đây, bởi vì không có ý nghĩa gì, thậm chí sẽ làm hỏng chuyện.

"Ta biết hần cần người, người cũng cần hần, nhưng nếu người ở lại mà nói, ta muốn cứu hần rất khó, hiểu không? Chỉ cần người an toàn, ta mới có thể thuận lợi cứu hần ra ngoài -- một năm rồi, hần muốn rời khỏi nơi này, người hiểu không?"

Tần Mục Ca cố sức nói quan hệ Triệu Diệu Uyển và Hiên Viên Triệt gần một chút, hiện tại chung quanh Hiên Viên Triệt toàn là Ảnh Vệ, mình không thể đến gần, chỉ có đưa vào Triệu Diệu Uyển tới truyền lại một chút tin tức, cho nên nhất định phải làm cho trong lòng đôi phương thoải mái mới được.

Đĩ nhiên Triệu Diệu Uyển biết mỗi ngày Hiên Viên Triệt nằm mơ cũng muốn rời khỏi như vậy, nhưng không có võ công, hần vốn nita bước khó đi.

"Ta phải làm sao?" Rốt cuộc Triệu Diệu Uyển nhả ra, bắt đầu hỏi đôi phương bước đi cụ thể.

"Người cần..." Tần Mục Ca tựa vào bên tai Triệu Diệu Uyển, nhỏ giọng nói thầm mấy câu.

Triệu Diệu Uyển gật đầu không ngừng.

-

Ngày hôm sau, sau khi Triệu Diệu Uyển đi gặp qua

Hiên Viên Triệt, thật sự rời đi.

Lúc nàng ta tới là tự nguyện tới, lúc đi cũng không có ai đi ngăn cản nàng ta, cho nên nàng ta mang theo nha hoàn của mình ra khỏi thành.

Tần Mục Ca xác định cũng không có người nào theo dõi nàng ta, bèn xác định chỗ gặp mặt với nàng ta ở ngoài thành.

"Người muốn nói ta đã nói cho Triệt rồi, hắn nói cứ làm theo người nói." Triệu Diệu Uyển chuyển đạt lời nói của Hiên Viên Triệt cho Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca cho nàng ta sai khiến lớn gã thị vệ hộ tống nàng ta trên đường trở về Lạc Xương.

Sau đó, thương lượng công việc cụ thể với Lãnh Thanh Phong và cơ cấu thị vệ.

"Ta quan sát một chút, Văn Tất cũng chẳng có bụng lòng trông coi với Hiên Viên Triệt bao nhiêu, cho dù võ công của đối phương đã không còn,

*d&d#l@q^d<.com> thị vệ công khai còn có ám vệ đều không thiếu" Một người thị vệ muốn báo cáo tình huống cho Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong.

Lãnh Thanh Phong nhìn về phía Tần Mục Ca, nói:

"Tỷ tỷ, góc tường Đông thành ra ngoài thì có tiếp ứng của chúng ta, hiện tại quan trọng nhất là tiếng động trong hoàng cung phải cố gắng hết sức nhỏ, nếu không chỉ sợ chúng ta sẽ có phiền toái lớn."

Trong lòng Tần Mục Ca tự nhiên cũng liệt lân này nguy hiểm, nàng suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Tối nay chúng ta bắt đầu hành động sau nửa đêm, yêu cầu thứ nhất là dọn dẹp sạch sẽ âm vệ, yêu cầu này rất quan trọng -- lần này chúng ta đến đây cứu Diên Viên, không thể liều mạng, tính mạng của các người cũng quan trọng, ta không hy vọng xuất hiện ít nhiều thương vong (bị thương và chết)..."

Mọi người ở chỗ này cũng yên lặng gật đầu.

Sắc trời đang đợi dần dần biến hóa, trong chốc lát hoàng hôn đã đến.

Tần Mục Ca ngồi yên tĩnh lau chùi kiếm sắc bén ở khách điểm, màu xanh sắc bén kia khúc xạ khiếp người.

Một năm qua, nội lực của mình nhanh chóng khôi phục, theo lời Lãnh Thanh Phong nói, không phân cao thấp với mình trước kia. Trước mình đã không còn kìm ức, nhưng bây giờ dù nội lực hay là võ công của mình so sánh với Lãnh Thanh Phong cũng chỉ ở trên hần không còn ở dưới hần.

Như vậy mình có thể tới cứu Diên Viên không? Sinh mạng của người khác mình phải quý trọng, tính mạng của mình có thể liều một chút -- nhất định phải cứu hần ra ngoài, đây chính là chuyện duy nhất mình muốn đạt được một năm qua!

Cửa mở ra, Lãnh Thanh Phong im lặng không lên tiếng đi vào nhìn Tần Mục Ca bình tĩnh im lặng lau kiếm, hần đi tới ngồi xuống đối diện nàng, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, hậu quả tình hình của người nhất định phải chuẩn bị tốt, dù...

cung gia đình như các người như định phải chuẩn bị rồi, ưu cho chuyện có thể thành công hay không, chúng ta đều phải toàn thân mà lui . . ."

"Ta biết, đến lúc đó người nhất định phải nghe lệnh của ta, nếu không ta không nhận người, hiểu không?" Tần Mục Ca tra kiếm vào vỏ kiếm, mặt trịnh trọng nhìn đối phương.

Lãnh Thanh Phong thật lâu không lên tiếng, chỉ nhìn Tần Mục Ca, thật lâu, một lạnh nhạt nói: "Ừ, chỉ là có một điểm, ta nhất định sẽ cùng tiến lùi với người . . ."

Bây giờ không có biện pháp tiến hành khai thông với hắn, đi một bước nhìn một bước thôi.

"Chúng ta đi dùng chút bữa tối."

Nàng đứng dậy treo kiếm lên, phát ra lời mời mọc với Lãnh Thanh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ngày kết cục

Chương 113. Ngày kết cục
Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Lúc nửa đêm, bóng đêm dày đặc che phủ ở trên mặt đất, trừ thỉnh thoảng âm thanh chim hót và gõ mõ cầm canh, gần như không có âm thanh khác nữa.

Hiên Viên Triệt quần áo chỉnh tề ngồi ở trước cửa sổ, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài từ trong khe hở lẳng lẽ mở ra, trong lòng lo lắng tràn đầy mong đợi.

Vì không lộ ra một chút dấu vết làm người ta nghi ngờ, hắn đúng hạn nghỉ ngơi giống như bình thường, thối tất tất cả nển để tìm che tất cả

ann mat.

Mặc dù không có võ công, nhưng hắn biết tám chỗ có ám vệ trong viện của mình, võ công của mấy người này cũng đều không yếu, không biết Tần Mục Ca có thể bình an đi tới viện của mình hay không.

Suốt cả một năm, nàng hoàn toàn không có tin tức, mà mình sống như cái xác không hồn, không có một chút tự do. Trong khổ cảnh như vậy, hoàn toàn chịu giày vò.

Hắn đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng Văn Tất vang lên bên ngoài viện: ". . . Mở đèn . . . Trẫm muốn gặp A Phượng . . ."

Trong âm thanh tràn đầy men say.

Hiên Viên Triệt dừng lại, vội vàng cởi ra áo ngoài tới trên * nằm xuống, kéo xuống * màn, chú ý chặt chẽ chuyện bên ngoài.

Tiếng bước chân của Văn Tất xuất hiện ở trước cửa, lập tức nói: "Các người ở cách xa một chút. . ."

Sau đó là tiếng cửa mở -- hắn đi vào!

Lòng bàn tay của Hiên Viên Triệt căng thẳng, khuya khoắt hắn tới làm cái gì?!

"A Phượng. . . Người ngủ chưa? . . ." Âm thanh Văn Tất nhẹ nhàng đi vào từ nhà chính.

"Chủ Thượng, ta đã nghỉ ngơi, có việc gì thế? . . ." Âm thanh Hiên Viên Triệt lạnh nhạt trước sau như một.

Những ngày trước mà nói, Văn Tất rất tôn trọng hắn, nhưng mà hôm nay hình như có chút không giống.

"Hôm nay đúng lúc ngày lành, thật sự trẫm rất hy vọng người cùng trẫm, người xem một chút bọn họ đều mang theo gia quyến, chỉ có một mình trẫm . . ." Văn Tất lão đạo đi tới * trước, một phát đẩy * màn ra.

Hiên Viên Triệt lập tức muốn ngồi dậy, mùi rượu khắp người đối phương không giống với bình thường, vốn là hắn muốn mượn mình nghỉ ngơi cự tuyệt đối phương vào, không nghĩ tới đối phương sẽ đi lên phía trước kéo * màn ra.

Ai ngờ, động tác của hắn lại chậm một nhịp, ddlqd Văn Tất như con báo bổ nhào * đến đè Hiên Viên Triệt ở phía dưới!

"Người làm cái gì?!" Hiên Viên Triệt nhìn ánh mắt quả quyết nhất định phải có được của đối phương, trong lòng hoàn toàn trống rỗng! Lập tức đưa tay muốn đẩy đối phương ra.

Văn Tất đè thật chặt đôi tay của hắn ở hai bên thân thể, từ trên cao nhìn xuống vào trong mắt Hiên Viên Triệt, chậm rãi hỏi: "A Phượng, trẫm đợi người nhiều năm như vậy, người sẽ không đau lòng? Hiện tại lại là một năm rồi, trẫm là một nam nhân, hiện tại ngay cả một nữ nhân bên cạnh cũng không có, chỉ có một mình người, chẳng lẽ người không nhìn ra trẫm thật lòng? . . ."

Hiên Viên Triệt bị sức lực đối phương mạnh mẽ khống chế, không nhúc nhích được chút nào, một loại cảm giác nhục nhã nhất thời tràn ngập Tứ Chi Bách Hải (khắp cơ thể), hần giãy giụa gằm nhẹ nói: "Người biết rõ ràng ta không muốn, vì sao phải làm khó?! Bây giờ lập tức buông ta ra!"

Hắn hết sức phản kháng, nhịn xuống phản cảm trong lòng.

Mặc dù Văn Tất có võ công, nhưng bây giờ hắn uống say rồi, có chút lực bất tòng tâm (muốn làm nhưng không có sức), cho nên hai người ở ngay trên * lật tới lần lui.

đã che giấu

Bọn thái giám bên cạnh vừa thấy dáng điệu như thế, vội biết điều buông màn tơ tầng ngoài cùng xuống, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Ngay tại lúc hắn * đôi môi của Hiên Viên Triệt như mê như say, một cánh cửa sổ lặng lẽ mở ra, một bóng đen xông vào giống như ma quỷ, nhanh như tia chớp lướt đến sau lưng Văn Tất, một con dao dùng sức đánh vào sau đầu của hắn!

Không một tiếng động, Văn Tất ngã xuống.

Hiên Viên Triệt đẩy hắn ra, lật người ngồi dậy nhìn về phía người tới, run giọng kêu một câu: "Mục Ca . . ."

Tần Mục Ca nhin xuống chưa xót trong lòng mình, tiến lên ôm chặt lấy Hiên Viên Triệt.

Một màn mới vừa rồi kia tất nhiên nàng nhìn thấy, cho nên một đao kia nàng cho Văn Tất rất dùng sức -- thật muốn đánh cho hắn tàn phế, tên khốn kiếp này!

"Chúng ta thoáng đợi chút. . ." Tần Mục Ca thối tắt nển, lại trở về trong màn.

Hiên Viên Triệt lại thông thạo nghiêng ôm Tần Mục Ca vào trong ngực mình, nói nhỏ: "Vào bằng cách nào? . . ."

"Những ám vệ kia thối lui hơn phân nửa, chắc là tên này không muốn bị người khác thấy, cho nên ta rất thuận lợi tiến vào, còn có mấy ám vệ đã bị dọn dẹp, chúng ta chờ chút rồi đi, trong sân có mấy người cần dọn dẹp một chút . . . Ta nhất định phải cứu chàng ra ngoài . . ."

Tần Mục Ca hỏi hôn môi Hiên Viên Triệt ở trong bóng tối, hình như là muốn giảm bớt cảm giác sỉ nhục của đối phương.

"Mục Ca. . ." Hiên Viên Triệt muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ ôm Tần Mục Ca thật chặt, chỉ sợ là một giấc mộng, "Hiện tại ta hoàn toàn không có nội lực, có thể sẽ liên lụy nàng . . ."

Vừa lúc đó, một tiếng cười thật thấp vang lên ở trước cửa sổ.

"Chúng ta đi!"

Tần Mục Ca lập tức đứng dậy, lôi kéo Hiên Viên Triệt đi tới trước cửa sổ nhìn bên ngoài một chút, hai người áo đen đã chờ ở đó, nàng

không dám chậm trễ, mở cửa đi ra ngoài, giao Hiên Viên Triệt cho đối phương dẫn dò: "Nhiệm vụ của các người chính là bảo vệ hắc, đưa hắc ra khỏi thành, còn lại không cần trông nom nhiều, còn lại có chúng ta."

Hai người áo đen lĩnh mệnh, mang theo Hiên Viên Triệt ra khỏi viện, thừa dịp bóng đêm từ từ di chuyển tới một hướng khác.

Ở phía sau Tần Mục Ca cầm trường kiếm trong tay thật chặt cảnh giác nhìn bốn phía.

Không lâu lắm, trên đầu tường có người áo đen ra hiệu không thể đi về phía trước nữa, cần lên tường.

Hai người áo đen hợp lực kéo Hiên Viên Triệt tới đầu tường, cảnh giác thêm cẩn thận di chuyển đi phía trước.

Tần Mục Ca vừa mới đi lên, phía dưới có đội Vũ Lâm vệ tuần tra lại giờ cao đốc xuất hiện.

Nàng nhẹ nhàng thở phào một cái, đi theo phía sau người áo đen lặng yên không một tiếng động rút lui đến bên ngoài cung.

Dọc theo đường đi, Lãnh Thanh Phong dò đường ở phía trước, Tần Mục Ca đi ở sau cùng, đoàn người coi như thuận lợi lúc sắp tới tường cung bên ngoài nhất thì chợt thấy một vùng ánh lửa trước viện, hình như có tiếng ồn ào lớn vang lên.

Bọn họ phát hiện không thấy Hiên Viên Triệt nữa! Trong lòng Tần Mục Ca lập tức có phán đoán này, lập tức nói với phía trước: "Gia tăng tốc độ!"

Chờ bọn họ ra khỏi hoàng cung, phát hiện binh lính khắp nơi trên đường, giới nghiêm toàn thành.

Ở một góc không thu hút, Tần Mục Ca và Lãnh Thanh Phong còn có Hiên Viên Triệt thương lượng.

"Hiện tại chúng nhất định sẽ chặn toàn bộ đường cửa thành, tỏ ý ngày mai sẽ lục soát chặt chẽ, thời cơ tốt nhất của chúng ta chính là hiện tại, ngày mai chỉ sợ trốn không thoát. . ." Giọng nói Hiên Viên Triệt hết sức nặng nề, bởi vì toàn bộ việc này đều bởi vì hắc mà ra, cho nên trong lòng của hắc rất phức tạp, "Chỉ là, nếu nói trốn không thoát thì ta . . ."

"Không cho nói lời như vậy, ta không đồng ý!" Tần Mục Ca biết Hiên Viên Triệt muốn nói gì phía sau, cho nên lập tức ngăn cản đối phương tiếp tục nói, ngay sau đó nói với Lãnh Thanh Phong, "Chúng ta dựa theo kế hoạch tới mục đích!"

Lãnh Thanh Phong nhìn Tần Mục Ca, gật đầu, vung tay lên với mọi người.

Mọi người lập tức vượt qua tiếp tục nhanh chóng đi tới.

-

Sau khi quẹo trái quẹo phải, chỗ cách Đông thành không xa, rốt cuộc bọn họ gặp phải đội binh lính thứ nhất.

Tần Mục Ca đỏ mắt, một kiếm nơi tay, gần như điên cuồng dọn dẹp thị vệ muốn ngăn cản đường của mình.

Lãnh Thanh Phong với mười người áo đen ở phía trước mở đường, hai ba người áo đen ở chính giữa bảo vệ Hiên Viên Triệt vững vàng đi tới, mà ở sau cùng Tần Mục Ca và mấy người áo đen đại khai sát giới (xuống đao giết người).

Hiên Viên Triệt thấy bản lĩnh phi phàm của Tần Mục Ca, cực kỳ nhanh nhẹn, cũng biết một năm qua không biết nàng cố gắng như thế nào mới đạt tới tình trạng như vậy, trong lòng không khỏi nóng một chút, là nàng vẫn luôn vì cứu mình mà cố gắng luyện tập như vậy sao?

Gần như khó khăn, bọn họ leo lên cổng thành, binh lính dưới thành càng ngày càng nhiều.

Tình huống đã càng ngày càng nguy cấp.

Cũng may người áo đen mang theo Hiên Viên Triệt kịp thời nhảy xuống từ thành tường, người phía dưới đúng lúc tiếp ứng, để cho hắc cưỡi ngựa chạy mất.

"Rút lui!" Rốt cuộc Tần Mục Ca thấy Hiên Viên Triệt rời khỏi, |@đ ra lệnh rời đi, để cho người áo đen toàn tuyến rút lui, một mình nàng ngăn cản hết sức từng đợt lại từng đợt binh lính đến giết.

Tự nhiên Lãnh Thanh Phong cũng sẽ không rời đi, cùng một chỗ với nàng chờ đợi một người áo đen cuối cùng nhảy xuống cổng thành.

Sau đó hai người một trước một sau nhảy xuống tường thành, nhưng ngay sau đó mũi tên cũng giống như mưa bay tới!

Lãnh Thanh Phong rơi đúng vào trên lưng ngựa, ngay sau đó Tần Mục Ca xuống lộ ra ở phía sau hắc, hơn nữa kiếm trong tay nàng múa rất nhanh tới ngăn cản mưa tên kia.

Mặc

dù kiếm thuật hợp với sức mạnh nội lực của nàng rất lớn, nhưng vẫn là bị bắn trúng bốn mũi tên!

"Người làm sao vậy?!" Cánh tay trái Lãnh Thanh Phong lên cao, trên đùi cũng bị bắn trúng một mũi tên, máu tươi chảy ròng.

"Ta không sao, đi mau!" Tần Mục Ca nhìn xuống đau đớn tan lòng nát dạ, quay đầu lại nhìn một chút cửa thành mở ra, binh lính như nước đã tuôn ra!

Lãnh Thanh Phong hung hăng đánh mấy cái ở trên lưng

ngựa, ngựa tốt kia bị đau, điên cuồng chạy trốn.

Bóng đêm dày đặc, trong một vùng đồng ruộng tối đen.

"Đi phía trái đi. . ." Tần Mục Ca cắn răng nói với Lãnh Thanh Phong.

Phượng hoàng Diên Viên Triệt mới vừa đi là bên phải, mình đi phía trái vừa vặn dẫn truy binh phía sau rồi đi!

Nàng cắn thật chặt môi mỏng, rút tên trên cánh tay ra, lại đánh kẻ gậy cái trên vai kia!

Lãnh Thanh Phong biết nàng muốn dẫn kẻ địch rồi đi, thuận tiện cho Diên Viên Triệt lấy đây đủ thời gian để rút lui. Hấn khe khẽ miệng, dẫn nàng rong ruổi hết sức về phía trước.

"Phía trước là một rừng cây, qua rừng cây ba dặm là một thôn trang. . ." Tần Mục Ca nói tới chỗ này, kêu một câu với người áo đen trước mặt.

"Ta không đi!" Lãnh Thanh Phong biết nàng muốn một thân một mình dẫn kẻ địch rồi đi, lập tức kiên quyết từ chối.

"Nghe lời, nếu không ta không nhận ngươi! Ngươi bị thương, sẽ liên lụy tới ta!" Tần Mục Ca nói xong, phóng xuống ngựa.

Người áo đen kia nhảy vọt tới cùng cười một con ngựa với Lãnh Thanh Phong.

"Người. . ." Lãnh Thanh Phong bị người áo đen ôm chặt lấy, lòng như lửa đốt nhìn Tần Mục Ca.

Tần Mục Ca cắn răng nhìn đau nhức, phóng lên ngựa nói với Lãnh Thanh Phong: "Người đang hoảng thành thật theo lời ta nói, ở chỗ dự định chờ ta là được, đi mau!"

Nói xong, nàng lập tức đánh ngựa chạy như điên về phía trước.

Người áo đen cũng không chậm trễ, theo thật sát ở phía sau, đến rừng cây, Tần Mục Ca ra hiệu hiện tại người áo đen rồi đi ngay, bởi vì đúng lúc có một đường nhỏ rất hẹp mờ hồ xuất hiện ở phía trước.

"Tỷ tỷ. . ." Lãnh Thanh Phong chịu đựng đau đớn, kêu một câu với Tần Mục Ca.

"Ta không sao, người yên tâm!" Tần Mục Ca gào lên một câu, tiếp tục chạy lên phía trước.

Đồng ruộng mênh mông, bóng đêm đen kịt giống như có sức nặng ngàn cân, trong lòng Tần Mục Ca lại như ngọn lửa bùng cháy, cho dù trả giá cao hơn nữa thì mình cũng muốn Diên Viên Triệt ra ngoài, rút cuộc hiện tại thực hiện rồi!

Đây là quyết định của mình, tất cả hậu quả đều có mình tới gánh vác là được, không như dính líu càng nhiều người, hiện tại hình như cũng làm đến, cho nên, cho dù, mình lại liền chết, cũng không có bao nhiêu tiếc nuối, vốn sống lại chính là may mắn!

Không biết chạy như trên rất xa, truy binh phía sau càng thêm gần! Tiếng vó ngựa, tiếng binh lính kêu gào tràn đầy trời đất!

Phía trước là một con sông lớn, Tần Mục Ca không biết đã nhìn bao nhiêu lần ở trên bản đồ, cho nên nàng không chút do dự tiếp tục chạy như điên về phía trước, sau khi đến gần đã xoay người xuống ngựa, thẳng tắp nhảy vào trong nước!

Quân đội dày đặc như kiến vọt tới mặt nước như thủy triều, nhìn mặt nước tối om, bắn tên lung tung.

Một viên đại tướng cầm đầu cười lạnh: "Tên đáng chết này, cho dù hiện tại không chết được, đoạn sườn dốc trước mặt cũng là mộ địa của nàng! Lấy nơi này làm trung tâm, chúng ta tiếp tục lục soát ở trong phạm vi năm mươi dặm!"

- hãy đọc truyện tại www.diendanlequydon.com

C giống như có không ít người nói chuyện, nam, nữ, có chút ầm ĩ.

Tần Mục Ca chậm rãi mở mắt.

"Mẹ, nàng tỉnh!" Một người thiếu niên mang theo vui mừng kêu.

Trước mắt Tần Mục Ca dần dần rõ ràng lên, thấy một người đàn ông thanh tú vẻ mặt có ý tốt đang vui sướng nhìn mình.

"Cô nương, rốt cuộc người đã tỉnh, người bị thương rất nặng, cũng mau tỉnh mana được đem hỏa lai "

ngày, cũng mang trên mình chiếc áo dài của mẹ . . .

Tần Mục Ca im lặng chốc lát, mới chậm rãi nói: "Nơi này là nơi nào?"

Trước kia mình bị thương? Chuyện gì xảy ra? Tại sao mình không có một chút ấn tượng?

Lúc này, một vị lão phu nhân run rẩy đi tới đây, lại cười nói: "Tình lại là tốt rồi, Tiểu Mẫn đánh cá ở trên sông, thấy người bị thương, lúc này mới cứu người trở về -- chăm sóc thật tốt . . ."

Tần Mục Ca hoàn toàn mê mang, nhưng vẫn nói với Tiểu Mẫn: "Cám ơn người . . ."

Tiểu Mẫn lộ ra một cái mỉm cười đẹp mắt.

-

Đảo mắt đã qua ba tháng, vết thương của Tần Mục Ca chui yếu đã lành, nhưng nàng ngoài biết mình gọi Tần Mục Ca ra, cái gì cũng không nhớ được, cho nên ở cùng một chỗ với Tiểu Mẫn còn có nãi nãi của hắn.

Bởi vì thân thể khoẻ lên, cũng không có lo lắng gì, sinh hoạt rất vui vẻ với Tiểu Mẫn còn có nãi nãi, ở chung với bọn tỷ muội chung quanh cũng tạm vẻ vang (*d&d#l@q^d<.com>), cho nên hiện tại Tần Mục Ca đặc biệt vui sướng.

Mỗi ngày dậy thật sớm nấu cơm, ba người ăn xong, thì nàng bắt đầu dệt vải, buổi chiều sẽ cùng nhau làm thiêu thừa may vá nói chuyện phiếm với các cô nương, thậm chí

có khi sẽ đến trong chợ thăm thú.

Lại hay là, còn có thể đi đánh cá với Tiểu Mẫn trên sông. Bữa tối đi qua, Tiểu Mẫn đọc sách, nàng bèn ở bên cạnh hoặc là xem sách, hoặc là làm một chút nữ công.

Cuộc sống như thế lại kéo dài hai tháng.

Một ngày kia, chợ ngoài năm dặm, sáng sớm nàng và Tiểu Mẫn ăn cơm xong liền đi tập hợp, bởi vì nàng muốn nuôi mấy con gà, Tiểu Mẫn bèn cùng đi mua mấy con gà với nàng.

Hai người nói cười dọc đường, đến trên chợ, đang đi qua một tiêu điểm (quán rượu) thì bỗng nhiên có người kêu một tiếng: "Mục Ca!"

Tần Mục Ca rất là nghi ngờ theo tiếng nhìn sang, phát hiện một người đàn ông thanh mỹ tuấn tú đang có vẻ mặt khó mà tin được cách của số nhìn về phía nàng.

"Mục Ca!" Người đàn ông lại kích động kêu một tiếng với nàng, sau đó phóng ra.

Tần Mục Ca sợ hết hồn, vội vàng trốn đến sau lưng Tiểu Mẫn, tràn đầy cảnh giới nhìn qua.

Người đàn ông vô cùng kinh ngạc, trong suốt ở trong mắt dần dần tuôn ra, hần vươn tay ra với Tần Mục Ca nói:

"Mục Ca, nàng làm sao vậy, nàng không nhận ra ta sao? .

.."

"Vị công tử này xin không cần dọa hổng nàng, chúng ta

không biết người." Tiểu Mẫn che ở trước mặt Tần Mục Ca, bình tĩnh trả lời.

"Ta là Diên Viên, Mục Ca, ta tìm nàng khắp nơi . . .
Ta biết ngay nàng không có chuyện gì. . . Nàng nhất định không có chuyện gì. . ." Diên Viên Triệt vừa buồn vừa vui, không nhìn được xoa xoa đôi mắt, lần nữa đưa tay ra với Tần Mục Ca, "Mục Ca. . ."

Tần Mục Ca rất khó hiểu, tên trước mắt này có thể kêu lên tên của mình, có thể thấy được nhất định trước kia biết mình, nhưng tại sao phân đoán hắn là người tốt không phải người xấu chứ?

Nàng do dự một chút, vẫn không nhúc nhích.

Thấy triệu chứng Tần Mục Ca không biết mình, trong lòng Diên Viên Triệt đau giống với kim đâm, nhưng bây giờ không có cách nào, nàng không biết mình, trong lúc này nhất định đã xảy ra chuyện gì mình không biết.

Lúc trước sau khi mình tới chỗ an toàn, sao cũng không đợi được nàng, cuối cùng chờ được Lãnh Thanh Phong bị thương đến, hắn nói một mình nàng dẫn truy binh rồi đi, thì mình còn không có ngủ qua một giấc thật tốt, trần trọc biết được nàng bị đuổi đến nháy sông.

Bọn thị vệ Hồng Phát cũng một người đi tìm cũng không có tăm tích, sau khi võ công của mình khôi phục thì luôn luôn tìm kiếm dọc theo hai bờ sông -- mặc dù vẫn không có tin tức, nhưng mà, trước sau mình tin chắc nàng không có việc gì, nhất định sẽ chờ mình tới, hiện tại, ông trời không phụ!

"Sao chúng ta không đi vào ngồi một chút?" Diên Viên Triệt thấy Tần Mục Ca không định để ý mình, ngăn chặn tất cả cảm xúc của mình, ngược lại nói với Tiểu Mẫn: "Vị hoàng đế này, ta tìm kiếm Mục Ca đã lâu, chúng ta có thể nói chuyện một chút không? . . ."

Tiểu Mẫn quay đầu nhìn Tần Mục Ca một chút, nói nhỏ: "Người muốn nghe hay không?"

Tần Mục Ca suy nghĩ một chút, đến gần Tiểu Mẫn nói nhỏ: "Tạm thời đi xem hắn nói gì. . ."

Trong lòng Diên Viên Triệt âm thầm, trang & bubble @ diendanlequydon nhìn về mặt Tần Mục Ca cảnh giới với mình, trong lòng đau lòng lại khổ sở. Nàng mất đi kỷ ức, sau khi nàng nhảy sông nhất định bị thương, nếu không, nàng không thể không biết mình!

Tần Mục Ca đi theo Tiểu Mẫn vào quán rượu.

Sau đó Diên Viên Triệt theo vào tới mời bọn họ ngồi xuống, vốn là có rất nhiều lời muốn nói với Tần Mục Ca, nhưng hắn lại quyết định tạm thời không nói.

"Nàng bị vết thương gì, làm sao người biết nàng?" Diên Viên Triệt hỏi Tiểu Mẫn, hắn vội vàng muốn biết xảy ra chuyện gì.

Tiểu Mẫn liếc mắt nhìn Tần Mục Ca: "Ta cũng không biết lúc trước nàng xảy ra chuyện gì, phát hiện nàng thì nàng nằm ở trên mặt nước, thoi thóp, trên người trúng bốn mũi tên, hình như là chính nàng rút ra hai cây, máu chảy không ít, ngay cả vị hoàng đế cũng nói nàng có thể nhất cái

không u, ngay cả y chính cũng nói rằng cơ thể nhận cái mạng về thật sự là ông trời quan tâm rồi, nàng là mọi thứ cũng không nhớ gì cả, chỉ là y chính nói ít thì một năm, lâu thì ba năm, chắc là nàng có thể khôi phục . . ."

"Bị thương lợi hại như vậy . . ." Diên Viên Triệt đau lòng tốt định nhìn về mặt Tần Mục Ca vẫn đậm phong khinh (mây gió điềm nhiên), hắn không nhìn được nước mắt lại chảy xuống.

Tần Mục Ca thấy Diên Viên Triệt nước mắt rơi như mưa, trong lòng không khỏi khó chịu, nàng móc ra một cái khăn im lặng đưa tới, nhỏ giọng nói thầm: "Một người đàn ông, khóc suốt một ngày, nói giống cái gì . . ."

Diên Viên Triệt đưa tay giữ lại tay nàng, nước nỏ nói: "Nàng chịu nhiều đau khổ như vậy đều bởi vì ta, Diên Viên Triệt ta đời này nợ nàng quá nhiều, Mục Ca . . ."

Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ đau lòng! Diên Viên Triệt cũng sẽ không nghĩ đến hắn sẽ có một ngày như vậy -- nước mắt rơi như mưa!

Cho nên Diên Viên Triệt cũng không nói thêm gì, chỉ là kiên trì muốn cùng nhau trở về nhà Tiểu Mẫn với nàng.

"Nhà chúng ta nhỏ, Quý công tử người này cũng không có chỗ ngồi." Tần Mục Ca và hắn sóng vai trên đường đi về nhà, rất chân thật nói cho hắn biết nếu muốn trở về với mình, rất có thể sẽ ngồi trên mặt đất.

"Không sao, ta và Tiểu Mẫn ngồi chung là được -- ta là nói, ta với hắn ở một phòng là được." Diên Viên Triệt

không chút do dự nói cho đối phương biết mình không xoi mói.

Tần Mục Ca suy nghĩ một chút lại nói: "Nhà chúng ta không giữ ăn quít."

"Ta sẽ đi kiếm tiền, yên tâm." Diên Viên Triệt lén lút ném một cái liếc mắt tới Tần Mục Ca, thấy hiện tại nàng vui vẻ, mặt vui vẻ, trong lòng hạnh phúc cũng được lấp tràn đầy, mình có rất nhiều thời gian để nàng tìm về ngày trước, vì vậy hắn nói nhỏ, "Ta nói, người ở nơi này trải qua vui vẻ?"

"Phải, cô nương ta sinh ra đẹp mắt như vậy, rất nhiều người đều tranh nhau kết thân với ta đây . . ." Tần Mục Ca ngẩng đầu uốn ngược, rất chảnh nhìn trời trả lời.

"Đẹp mắt?" Trong mắt Diên Viên Triệt tràn đầy ranh mãnh, "Ở trước mắt ta, người có thể coi như là đẹp mắt không? . . "

Ý ở ngoài lời rất rõ ràng.

Tần Mục Ca liếc mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn, lạnh nhạt nói: "Ngày trước có người nói ta không đẹp, sau đó hắn đã chết, không lâu lại có người nói ta không đẹp, hiện tại, hắn bị diên rồi. . ."

Cương mặt tuần tú của Diên Viên Triệt tối sầm -- mấy tháng không gặp, cô gái này càng nhanh mồm nhanh miệng!

"Tần Mục Ca, nàng cũng biết ta là cái gì của nàng?"

Trang 2
diendanlequydon.com

Tần Mục Ca dùng lý hợp tình, khéo miệng nhẹ nhếch:
"Người ngưỡng mộ."

"Được rồi, " Hiên Viên Triệt bất đắc dĩ cười khẽ, thật sự mình chính là người ngưỡng mộ của nàng, "Bắt đầu từ bây giờ ta muốn chính thức theo đuổi nàng, đánh lại tất cả người ngưỡng mộ bên cạnh nàng. . . ."

Tần Mục Ca nhìn sắc trời, nói nhỏ: "Hôm nay thời tiết rất tốt, thích hợp khoác lác. . ."

Trang bubble
diendanlequydon.com

"Nàng chờ xem! Đời này ta lại xác định nàng rồi. . ."

Mặt trời chiều ngã về tây, Tiểu Mẫn ở phía trước, Hiên Viên Triệt và Tần Mục Ca ở phía sau, bóng dáng kéo dài dề lên cùng một chỗ, tiếng nói chuyện cũng dần dần đi xa.

Cho dù đao cứng rắn nữa cũng cắt không đứt tình yêu kiên trinh, tất cả mưa gió đi qua, chờ đợi bọn họ chắc chắn là cầu vồng rực rỡ đầy trời. . .

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Tâm Độc Sủng, Mùa Xuân Của Hạ Đường Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.